

HAROLD KING

(VIOLA ZOLTÁN)

SZTOÍCIA

POLIVERZUM SOROZAT

2023

Viola Zoltán
Sztoícia

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2023

Tisztelt Olvasó, ez a könyv NEM kalandregény! Ez csak egy kalandregénynek ÁLCÁZOTT, azaz kalandokkal enyhén felhígított filozófiai mű, annak érdekében hogy az emberek - főleg a fiatalok - érdeklődését felkeltse egyrészt a sztoikus filozófia, másrészt a helyes táplálkozás, valamint a minimalista életvitel iránt; az erényes élet után úgy általában, az „erényes” szó alatt azt értve amit az ókorban értettek alatta mielőtt a kereszténység majdnem teljesen leszűkítette e szó jelentését a szexualitás területére; s mindezt azért, hogy boldog és egészséges életet tudjanak élni, és ne csábuljanak el a fogyasztói társadalomból felénk sugárzó vonzó, de igazából ártalmakra invitáló szirénhangok hallatán az önsorsrontásra!

Tartalomjegyzék

Szereplők.....	5
1. fejezet: Egy visszautasíthatatlan ajánlat.....	6
2. fejezet: Drágakőkukkoló.....	55
3. fejezet: Az első vadászat.....	121
4. fejezet: Minni, az atavizmus.....	175
5. fejezet: Égadta szerelem.....	198
6. fejezet: A Szent Vérvonal leánya.....	222
7. fejezet: A nagy felfedezés.....	246
8. fejezet: Vlúvő.....	292
9. fejezet: Gruma.....	359
10. fejezet: A hazatérés.....	378

Szereplők

- Dorha, ami egy ország neve. Szubtrópusi éghajlatú.
- Vlúvő. Ez is egy ország, az éghajlata nagyjából olyan mint Izlandé, kivéve amikor annál is messze sokkal rosszabb, azaz fagyosabb.
- Vlúréi. Ez a nép él Vlúvőben.
- Vlú nép. Ez egyszerűen a vlúréi nép „rövidített” neve.
- Dorha nép. Ők élnek Dorhában.
- Dorhájok. Ez egyszerűen a dorha nép másik neve, mert nevezik őket így is és úgy is.
- Pekra. Ő a dorha nép királya a történetünk idejében.
- Jéni. Egy vlú leány, aki rabszolgaként Dorhába kerül, de a dorha király feleségül veszi.
- Gorcsa, Pekra király első felesége.
- Gruma, Pekra király és Gorcsa fia.
- Launi, Pekra király és Jéni tündéri leánya.
- Vrészi. Launi dajkája, ő is a vlúréi népből származik.
- Kajjám, a nagy varázsló.
- Egy kíváncsi, kísérletező kedvű szellem.
- Mékvaráni, egy vlú énekesnő.
- Mukrakukria Krukramó, aki Mékvaráni apja.
- Pucsakaci, egy médiacézár, akinek nemcsak gátlástalansága van, de egy Hordozható Lyukja is.
- Csipetke, ő Pucsakaci leánykája. Hihetetlen esze van, de nagyon szemtelen és mindig a saját feje után megy.
- Xanda, aki Pucsakaci felesége és Csipetke édesanyja. Nagyon szereti a pénzt, de a gyerekek közül inkább csak az egészen picikéket, akik még iskolába se nagyon járnak.
- Szumpá, aki Pucsakaci helyettese.
- Gemmon, a gemmológus, azaz drágaköszakértő.
- Groik, aki férfi, nőtlen, milliárdos, depressziós és kíváncsi. Később szerelmes is.
- Prig, egy nagyon kövér férfi, aki természetesen le szeretne fogyni.
- Mjúa, aki Prig felesége, és ő is nagyon kövér.
- Kvaré, aki minimalista és nyershúsevő. Bogarakat is eszik. Sőt még szellemi termékeket is fogyaszt, például a sintóizmust és a sztoikus filozófusok bölcséseit tanulmányozza.
- Hilli, aki még a Kör rémétől se fél.
- Veggi, akinek nem is kicsit az agyára ment a vegánság.
- Minni, az atavisztikus tutu leány.
- Karinna, egy csiszi úrhajó kapitánynője.
- Gúnó, egy eretnek férfi. Nagyon okosnak hiszi magát, holott még arról sincs fogalma sem, miért van éjszaka sötét.
- Sztóicia - na azt hogy ez a szó mit jelent, sajnos nem árulhatjuk el már most, e mű legelején.

1. fejezet: Egy visszautasíthatatlan ajánlat

A bolygót úgy hívták hogy „Vrögő”, legalábbis, az egyik ott élő nép, a Vlúrei nép nyelvén. A bolygó neve is, a nép neve is szóösszetétel volt, melyben az elemek a következő jelentéssel bírtak:

Vrő = világ

Gő = gömb

Vlú = bölcs

Ré = ember

i = többesszám képzője.

Mindebből már sejthető, ha a bolygóra e nép a „világ-gömb” szóösszetételt alkalmazta, akkor azért lehetett némi fogalmuk ha nem is az asztrofizikáról, de legalábbis az elemi kozmológiáról, az a minimum hogy tudták, a bolygó gömb alakú... az is sejthető, ha önmagukra a „bölcs ember” szóösszetételt alkalmazták népnévként akkor vagy nagyon okosak voltak, vagy legalábbis ezt hitték önmagukról, azaz semmi esetre se szenvedtek önbizalomhiányban!

Ez így is volt. Az igaz hogy technikailag a középkori szinten álltak, de ahhoz képest a vlúrei nép - bár néha röviden csak „vlú” népnek hívták önmagukat - meglehetősen művelt volt, például alig-alig akadt köztük olyan, aki ne tudott volna legalábbis olvasni, ha már legalább tíz esztendő elmúlt. És csak amiatt nem állíthatjuk hogy ez még a rabszolgákra is igaz volt, mert azokra nem volt igaz - amiatt nem, mert társadalmukban nem voltak rabszolgák. De még a legislegszeényebbek is tudtak olvasni, hacsak nem valami félkegyelmű nyomorultról volt szó, sőt, majdnem mindegyikük tudott írni is, bár itt már azért előfordult nagy ritkán néhány olyan fő akire ez nem volt igaz. De tényleg nagyon ritka volt ez. Többnyire az volt a helyzet hogy egy faluban mindenki kiválóan olvasott, és bár nem ilyen kiválóan, de azért egész jól írt is, legfeljebb lassan írt, és számos helyesírási hibával terhelten. De azért gond nélkül, érthetően. Ellenben volt minden faluban legalább egy de inkább több olyan ember is, aki csodálatosan szépen írt, és a helyesírással se volt semmi gond. Őt úgy hívták hogy „írnok”, de nem ennek vagy annak az uraságnak volt az írnoka, hanem az egész falué, és semmit nem is kellett csinálnia mást csak írnia. Ez volt a munkája. Emiatt tartotta őt el a faluközösség. Ha valahová szép külalakú levél kellett, neki szóltak, s ő leírta amit lediktáltak neki. De ha nem volt lediktált szöveg, akkor is írt: naphosszat mindenféle régi legendákat vagy teljesen nyilvánvalóan kitalált történeteket másolt, netán verseket, dalszövegeket, azért, hogy aztán ezeket ha készen vannak bevigye a falu könyvtárába (bár többnyire ő az írnok is már eleve ott másolt...) s onnan bárki falusi ingyen kikölcsönözhetette azt hogy elolvassa.

Nagy kultusza volt tehát e nép körében az olvasásnak, látható! Felmerülhet persze a kérdés, miként is lehetséges ez középkori viszonyok közepette?

A válasz erre nagyon egyszerű. Az a helyzet, hogy nincs olyan ember, aki ne szeretne szórakozni... És hát ha kevés a szórakozási lehetőség, akkor azzal szórakozik ami épp adott! Márpedig ha olyan vidéken él valaki, ahol a tél legkevesebb nyolc hónapig tart, akkor könnyen belátható hogy a szórakozási lehetőségek száma igencsak korlátozott! Szó sem lehet ekkor olyasmiről, hogy mondjuk a labdarúgás legyen a „nemzeti sport”, de a szabadtéri koncerteknek meg más efféléknek se nagy az esélye. Főleg, ha e nyolc hónapnyi téli időszakból nagyjából hat

hónap teljesen sötét, azaz éjszaka van ilyenkor! Még ha ez nem is igaz az ország egész területére... csak úgy a nyolcvan százalékára!

Országuk ugyanis, melynek neve Vlúvő (ami azt jelentette hogy „Bölcsföld” vagy „Bölcsök Földje”) igazán a leghatározottabban sarkvidéki terület volt! Nagyjából úgy képzelhetjük el, mint a Földön a Déli-sarkvidéket, csak hogy e bolygón ez az Északi sarkon helyezkedett el, és e roppant, fagyos kontinensről mélyen belógott dél felé egy félsziget, ami azonban igazán jókora volt, mert nagyjából olyan széles mint Spanyolország... E félsziget legdélibb pontja nagyjából azon a szélességi körön feküdt, ahol a Földön Izland található.

Emiatt volt az, hogy itt lényegében csak két évszak létezett: a hosszú-hosszú tél, és a nagyjából két, esetleg három hónapig tartó nyár, de még nyáron is alig-alig volt példa rá hogy a hőmérséklet meghaladja a 25 celsius-fokot, s ez is csak talán ha egy hétig volt élvezhető. A nyár előtt és után éppenséggel volt egy-egy, esetleg két-két hét amit talán lehetne tavasznak és ősznek nevezni, épp csak ennek nem lett volna semmi értelme...

S ez volt ezen ország legdélibb, tehát legmelegebb pontja! Ettől feljebb a félszigeten csakis ennél zordabb volt az időjárás, ahol meg már nem is a félsziget de a hatalmas, jégbefagyott kontinens következett, na az már a Halál birodalma volt... nem véletlen, hogy e jókora félszigetnek az itt lakók külön nevet is adtak: úgy hívták hogy „Lívőpjú”, aholis Lí=élet, vőpjú=félsziget. Azaz ez volt az „élet félszigete”...

Ettől függetlenül, élt azért néhány fő sokkal északabbra is, a jeges kontinensen, tudniillik, ellentétben a földi Antarktisszal, ez egy meglehetősen különleges hely volt. Ez a roppant kontinens sok millió évvel korábban még nem egy, hanem két kontinens volt, csak aztán épp itt, a sarkvidéken ütköztek össze egymással... és egymásnak feszülésük még máig is egyre tartott! De annyira, hogy az ütközési zónában akkora hegység torlódott fel, hogy mellette a Himalája is elbújhatott volna szégyenében, e hegység legmagasabb pontja ugyanis 16800 méter magasra nyúlt... nem létezett hogy ezt ember valaha is megmászhatta volna! Hiszen már nyolcezer méter magasság környékén is olyan kevés volt a levegő hogy lélegezni se lehetett... S ez még csak a fele volt e roppant hegység magasságának! Még oxigénpalackkal se lehetett volna megmászni, mert simán jéggé fagyott volna mászás közben a vakmerő kísérletező. E hegy tulajdonképpen kilógott a világtűrbe... Mi sem természetesebb, hogy szerte a bolygón majdnem minden valóságban úgy hitték az emberek, hogy e csúcson laknak az istenek. Nem létezett ugyanis ennél magasabb hegyecsúcs azon a bolygón...

De ez még nem volt minden, mert számos helyen vulkánok is tomboltak arafelé. Igaz, ha két szárazföldi kőzetlemez ütközik egymással, az nem szokott nagy vulkáni tevékenységgel járni... Csak hogy e két kontinens ütközése aránylag nemrég történt, a „nemrég”-et geológiai időskálán értve, emiatt az is „nemrég” volt, hogy a két kontinens közé eső beltengert a két kontinens vastagabb kőzetrétege felmorzsolta és begyűrte a kőzetlemezek alá. Márpedig efféle esemény nagyonis együtt jár az aktív vulkánossággal...

Nyilván persze azért a két kontinensből létrejött új, nagy, egyetlen kontinens nem minden pontján tomboltak a vulkánok, csak úgy nagyjából a középvonalában, ahol az ütközési zóna volt. De itt aztán alaposan... Itt a vulkánosság nagyjából folyamatos volt, valahol majdnem mindig rotyogott a láva, ami persze megolvasztotta a környező jeget, gleccsertavakat és hőforrásokat alkotott, gejzírek ontották a magasba a forró vizet és a párát sziszegve, és patakok sőt folyamok ro-

hantak a tenger felé, néha persze befagytak... legalábbis egy ideig.

Ez a környezet már igenis alkalmas volt az életre, még emberi életre is, persze semmi esetre se mezőgazdálkodásra, de lehetett itt vadászni olyan állatokra hogy foka, rozmár, sarkvidéki róka, mindenféle szarvasok, tengeri vidrák... no meg halból is volt rengeteg. Sőt, még sarkvidéki madarak is szépszámmal, sőt, számtalanul, mert hatalmas, milliós rajokban tanyáztak errefelé.

Mellesleg mindez a félszigetre is igaz volt. Az se arról volt híres hogy érdemes lett volna ott a földet túrni. Még a legdélibb csücskén is legfeljebb annyit lehetett tenni ez ügyben, hogy elültettek pár szem hagymát vagy fokhagymát, esetleg alkalmanként némi hónaposretket is. Még ez se kelt ki mindig... De olyasmiről hogy búza vagy más gabona termelése, arról szó se lehetett! Aki tehát itt élt, az szükségszerűen vagy vadász volt, vagy halász, vagy állattenyésztő, mindenesetre az biztos hogy fő élelemforrása az állatvilágból került ki, és bármi mást akart enni, azt kereskedelemmel kellett beszereznie, igazán nagyon drága pénzért, mert nagyon messziről, ugyanis a legközelebbi másik emberlakta hely egy másik kontinensen volt, mely tőlük délre helyezkedett el... még hozzá nem ám a közelben hanem jó kétezer kilométerre tőlük! Márpedig tudni kell hogy az a középkori hajó mely eléri a 20 km/h sebességet (ez „hajósnyelven” a 11 csomós sebességet jelöli nagyjából), az már egy egészen kiemelkedően jó hajónak számít. Tehát ha jó szél fúj, s nyílegyenesen utazhattak egyfolytában egyik kontinensről a másikra, a legislegjobb hajóval, az még akkor is legalább 100 óra hosszat tartott, azaz, mondható hogy legalább 4 teljes napig, éjjel-nappal! És ugyanannyi ideig vissza... Holott nyilvánvaló hogy nem mindenkinek tellett a legislegjobb hajókra, sőt igencsak keveseknek, az meg annál is nyilvánvalóbb hogy jó szél se volt mindig. Nem beszélve arról hogy nem is mehettek egyenesen, a különböző tengeri áramlatok miatt, és még ha volt is jó szél az akkor is úgy fúj, hogy az év egyik szakaszában ahhoz volt előnyös hogy a vlú nép földje FELÉ lehessen utazni vele, az év másik felében meg arra hogy ONNAN vitorlázhassanak dél felé akik óhajtják... Pontosabban nem dél, hanem erősen délkelet felé, ami már eleve hatalmas kerülőt jelent... olyan tehát nem létezhetett amit most elméletileg kiszámoltunk hogy 4 nap alatt elhajózik valaki délre, mondjuk egy nap alatt megtölti a hajóját valamivel majd másik négy nap alatt visszatér Vlúvőbe. Itt mutatkozik meg, hogy az elmélet messze nem azonos a gyakorlattal! Mert gyakorlatilag ez úgy nézett ki, hogy valaki elhajózik délkelet felé, egy jó hónapon át csak a nyílt tengert látja maga körül, majd elérkezik a déli kontinenshez, annak partja mellett nyugatra fordul, ott vitorlázik még legalább két héten át, elérkezik az első nagyobb kikötőbe, megpakolja a hajóját, vár akár egy teljes hónapot is, sőt talán két hónapot is hogy jó szelet kapjon, majd elindul északnyugatnak... és talán három hét múlva ha nagy szerencséje is van, hazaér. Ha nincs nagy szerencséje csak „átlagos” szerencséje, akkor másfél hónap múlva ér haza. Ha meg semmiféle szerencséje sincs, akkor egyáltalán sosem ér haza... Nem csoda hát hogy minden ami nem Vlúvőben termett, méregdrága volt.

Nyilvánvaló tehát, hogy az unalmas téli hónapokban az egyetlen szórakozási lehetőségük az olvasás volt, és persze kisebb mértékben a mindenféle zenészsámok nyaggatása, azaz a zenélés. És valóban, a zenélés is egyfajta „népi sport” volt a körükben, alig is volt olyan fiú vagy lány náluk aki ne tudott volna játszani legalább egy de inkább több hangszeren... Na de akkor is az a helyzet hogy egyrészt nem mindenki egyformán tehetséges a zenélésben, másrészt, azt is meg lehet únni hogy valaki állandóan csak magának zenél vagy a családtagjai muzsi-

kálását hallgatja! Maradt tehát az olvasás.

Rengeteg könyvet írtak, bár „könyv” alatt nem elsősorban papírkönyveket kell érteni, hanem pergamentekercseket, de mert a birkabőr és minden más is ami kérődző állatokból volt előállítva igen drága volt arrafelé (hiszen legelőkből se bővelkedtek) emiatt kitalálták, hogy valami pergamenszerű anyagot halhólyagból készítenek! Elvégre halból igazán bőviben voltak... Még így se volt olcsó ez a halhólyag-pergamen, de már legalább megfizethető. Sőt, még igazi papírt is gyártottak, igaz ugyan hogy nem fából ami kevés nőtt arra, s nagy kincs volt, nem is más szárazföldi növényből amiben szintén nem dúskáltak, hanem bizonyos tengeri hínárokból. Kiváló papíralapanyag volt ez, de mert a középkori technológia még kezdetleges volt, emiatt az ebből készült papír meglehetősen durva, vastag lett. De legalább megvolt az a haszna hogy így ha valamit ki kellett javítani, óvatosan lekaparhették az írást a papír legetejéről anélkül hogy az kilyukadt volna... Mindenesetre e papírt csak a nem nagyon fontos írások számára használták, a halhólyagból készült „pergament” sokkal többre becsülték, igaz persze hogy az drágább is volt jócskán, legalább a tízszeresébe került mint a hínár-papír... A tinta kérdése egyszerűbb volt, mert azt rég kitalálták, miként állíthatják elő bizonyos moszatokból, sőt nemrég született egy felfedezésük, miként csinálhatnak tintaszerű anyagot bizonyos vulkanikus hamuból meg pár más anyagból.

Így aztán azon a bolygón ezen nyelvnek lett a leghamarabb igazán komoly irodalmi kultúrája. A nyelv neve különben az volt hogy „csíla”, ami megintcsak szóösszetétel - e nyelv imádta a szóösszetételeket - és azt jelentette szó szerint hogy „gyönyörű nyelv”, mert csí=gyönyörű, la=nyelv (mint információs rendszer). Ez is mutatja hogy e nép nem szenvedett kisebbségi komplexusban, és nagyon büszke volt úgy általában, de konkrétan a nyelvére is. Annyira tisztelték e nép tagjai a könyveket, általában mindent ami az írással volt kapcsolatos, hogy még a könyvtáros is kiérdemelte náluk az „úr” megszólítást, mert azt hogy „könyvtáros”, ők így mondták: gabú, aholis ga=könyv, bú=úr.

Sajnos azonban a politikában nem az szokott számítani, egy nép milyen büszke, az se milyen komoly az irodalmi kultúrája... hanem hogy milyen erős! A középkorban pedig az „erő” többnyire egyszerűen azzal volt ekvivalens, a népnek mennyi hadra fogható férfia van... Márpedig a vlúrei nép cseppet se a nagy népsűrűségről volt híres! Azon a kietlen tájékon egyszerűen nem lehetett eltartani nagy embertömeget. Így történt meg, hogy az egyik nép, mely azon a sokkal délebbi kontinensen élt, de annak az északi részén, a tengerparton, a dorha nép, a dorhajok, az bizony meghódította a vlúrei népet. Persze nem úgy, hogy odaköltöztek volna... Ők a sokkal délebbi és melegebb klímához voltak hozzászokva, és már úgy szemre se tetszett nekik a félsziget, hogy a sokkal északabbi jégsivatagokról már ne is beszéljünk! Eszük ágában se volt odaköltözni és ott élni... az a hely a szemükben a világvége és a pokol valamiféle keverékének tűnt. De közölték az őslakosokkal, hogy évente mennyi ezt meg azt kell adózniuk, mert ha nem akkor újra eljönnek ide a nagy hajóikkal, aztán akkor mindenféle olyasmik történnek majd amiknek az itteniek nem fognak örülni...

Elhitték nekik, mert már első látogatásukkor is feldúltak pár települést, történt néhány nemi erőszak is, sőt, pár csinosabb lányt rabszolgának is elhurcoltak.

És bizonyos értelemben itt kezdődik e könyv története...

Mert történt, hogy ezen elhurcolt leányok egyike bizony megtetszett a dorha nép királyának. A dorha nyelvet arrafelé több országban is beszélték - bár némelyikben erős tájszólással - de az a király akiről most szó van, abban az országban uralkodott melynek szintén Dorha volt a neve, különben ez volt a legerősebb ország is arrafelé. A királyt úgy hívták hogy Pekra. És tudni kell hogy a dorhák - meg úgy nagyjából mindenki azon a kontinensen - fekete hajúak, legalábbis jobbára, mert kis számban élnek ott barna hajúak és vörös hajúak is. Szőke azonban nem élt egy szál se, mindaddig amíg fel nem fedezték a vlúrei népet ott északon... amint tehát partot ért a fogoly nőket szállító hajó, lett azonnal nagy csodálkozás, és mindenki azonnal az arrafelé egzotikus szépségeknek számító szőke nőkért bolondult, annak ellenére, hogy e foglyok a saját hazájukban még csak nem is számítottak olyan elképesztően gyönyörűnek. Nyilván persze csúnyák se voltak... de inkább csak olyan átlagosak. Itt most azonban, Dorhában, mindenki számára ők voltak az Eszményi Szépség legpompázatosabb megtestesítői, mindössze azon egyetlen ok miatt mert szőkék voltak... no meg persze a bőrük is sokkal fehérebb volt mint az itteni nőké. Nem mintha a dorhák fekete bőrűek lettek volna... de azért sokkal barnábbak voltak mégis, ami érthető, hiszen erre felé jöcskán melegebb volt az éghajlat.

A fogoly nők tehát iszonyatos összegekért keltek el, még a legolcsóbbért is annyit fizettek mint száz másik „közönséges” azaz nem szőke rabnőért... és nem is lehetett az másképp mint hogy ilyen drága nőket csakis a leggazdagabb urak voltak képesek megvásárolni... s ezen urak egyike természetesen maga a király volt!

Illetve, ő természetesen nem vásárolt meg senkit. Ő egyszerűen rámutatott az egyik nőre, és kijelentette hogy az az övé... és persze hogy senki nem mert a királlyal vitatkozni!

E nőt úgy hívták csíla nyelven hogy Jéni, és persze hogy ez a név is szóösszetétel volt: jé=zsír, ni=nő. Mindazonáltal e név ami szó szerinti fordításban „Zsírnő” nem arra utalt hogy kövér lett volna (sőt, kifejezetten karcsú teremtés volt!) hanem az ő kultúrkörében az emberek a legfontosabb tápláléknak a zsírt tartották, ami érthető is ha gabonatermesztéssel nem foglalkozhattak... s amikor egy állatot levágtak vagy valami olyan állatot ejtettek el mint a bálna vagy a rozmár, akkor annak zsíráját hagyományosan az asszonyok olvastották ki. A név tehát inkább úgy fordítandó le, hogy „Zsírolvasztó nő”. Emellett, arrafelé a férfiak nem úgy szoktak kedveskedni a feleségüknek vagy menyasszonyuknak hogy „édeském”, hanem hogy „zsíroskám”. Szerintük valakinek a mosolya nem „kedves” hanem „zsíros”, és nem „savanyú arcot” vág valaki ha valami nem tetszik neki hanem „sovány arcot” sőt „zsírtalan arcot”. Ha valami rossz volt várható akkor nem „sanyarú napoknak” hanem „zsírtalan napoknak” néztek elébe... Nem azt mondták hogy „jaj de édes ez a kisgyerek” hanem hogy „jaj de zsíros”. Ez se csoda, amikor édes ételeket jóformán nem is ismertek arrafelé, eképp a legédesebb ételük az a nyers máj volt, az abban levő sok glikogén miatt... Esetleg még a sötét becsülhették volna sokra, de erre nem volt szükségük, sosem szenvedtek sóhiányban, mert a tenger oly közel volt hozzájuk. Ők tehát a zsírt értékelték a leg többre, emiatt lett e leány neve Jéni.

Annyira a zsír volt a mindenük, hogy nyelvükben bár volt külön szó arra hogy férj, így mondták: „vé”, de ezt alig használták máshol mint szóösszetételekben, mert amikor azt akarták mondani hogy „férj”, azt általában körülírták, ily módon: „jékróré”, ami szó szerint azt jelentette: zsírvadász. Szerintük ugyanis az a férfi

férj, aki (vadászattal) megszerzi a mindennapi betevő (azaz megevendő) zsírt a családnak! Hasonlóképp, a „feleség”-et jelentő „né” szóval is alig lehetett találgatni szóösszetételeken kívül, mert általában így írták körül e fogalmat: „jégrőni”, ami azt jelentette: „a zsír úrnője”, vagy inkább: „a zsírórző nő”. Tehát amíg a férj dolga a zsír megszerzése, addig a feleség dolga a már megszerzett zsír felügyelete, megőrzése, természetesen a közös otthonukban.

Amúgy, a Jéni névnek volt egy másik, „átvitt értelmű” jelentése is: azt (is) jelentette hogy „Gazdag”, mármint gazdag nő. Azért jelentette ezt is, mert hát ugye csak az a nő tud zsírt olvasztani, akinek sok állata vagy zsákmánya van, jó zsíros állatok, s az ilyen nő épp emiatt gazdag. Arrafelé annyira a zsír számított a vagyon jelképének, hogy többnyire még a hozományt is úgy tartották számon hogy az mennyi zsírral egyenértékű, illetve volt úgy is egyes falvakban hogy a különösen szép vagy más okból kíváncsú leányt a vőlegény meg kellett vásárolja, természetesen zsírért... Persze az se volt mindegy milyen állat zsíráját adja érte. De ez azért akkor is mutatja, azon a rideg északi tájon mennyire a zsír volt a vagyon, sőt az élet szimbóluma. Igazság szerint sokkal többre becsülték mint az aranyat.

Persze a király nem tudta hogy mit jelent a gyönyörű szőke leány neve, nem tudott ő csíla nyelven, de nem is érdekelte a név. Őt az érdekelte hogy ágyba dugja mielőbb... ez meg is történt, és hozzá oly sikeresen hogy Jéni nemsokára világra hozott egy kislányt, akinek a Launi nevet adta, és persze hogy ez a név is szóösszetétel volt:

lau=diadal, dicsőség

ni=nő

Azaz, leánya neve olyasmit jelentett hogy „diadalmas nő”, vagy esetleg „a dicsőség nője/lánya”...

Ezzel még semmi baj nem is lett volna, mert bár e név rém szokatlan volt a dorha füleknek, a király beleegyezett hogy ez legyen a lány neve. Persze hogy beleegyezett, eddig senkitől nem született gyermeke, és most örült hogy végre van ha nem is fia de legalább leánya, ráadásul egészen megbabonázta őt a kislány csodálatos szőke hajzuhataga...

A baj az volt, hogy ekkor már élt a királynak egy felesége is, és e nőnek nem tetszett hogy a szőke északi rabnő szemében vetélytársa akadt! Ráadásul olyan, aki még gyermekeket is szül... és megmérgezte Jénit.

Pontosabban... Pontosabban meg *akarta* mérgezni! A terve azonban csak félig sikerült. Akkoriban még nem voltak a vegyszerek standardizálva, az hogy egy szer mennyire erős illetve hatékony, jelentős részben a véletlen műve volt mert ki tudja a leszedett növényben épp mennyi a hatóanyag... Így aztán Jéni nem halt meg, bár sokáig betegeskedett. Viszont a féltékeny feleségnek ez is siker volt, mert ha Jéni nem is halt meg a merénylet következtében, de nem is gyógyult fel tökéletesen: megőrült! Ez azt jelentette hogy megnémult, soha többé egy szót se szólt, és tudomást se vett a környezetéről, csak ült vagy feküdt és nézett maga elé mereven, és enni is csak akkor volt hajlandó ha valaki a szájába rakosgatta a falatokat.

A király mit se tehetett érte: bezárta egy szobába és mellé rendelt egy szolgát aki gondozta... Ez különben kifejezetten rendes tett volt a király részéről, ha belegondolunk hogy jogilag Jéni rabszolga volt csak, így bárki más valószínűleg egyszerűen megölette volna őt.

Annyit azért a király gyorsan megtett hogy elismerte a sajátjának Jéni leányát, Launit. És rendelt Launi mellé is nevelőket, hiszen Launi az ő egyedüli gyermeke

egyelőre... Bár ez az állapot nem sokáig tartott, mert felesége, akit úgy hívtak hogy Gorcsa, végre maga is várandós lett, és fiút szült! A fiút úgy nevezték el, hogy Gruma. Véletlenül ez is szóösszetétel volt, igaz nem csíla hanem dorha nyelven, s azt jelentette hogy erős+ravasz.

Nem sokkal a fiú megszületése után derült ki azonban, hogy Jéni örületének az oka méreg volt, és hogy a mérgezés bizony Gorcsa királyné nevéhez köthető... a királyné ugyanis elkövette azt a hibát, hogy megharagította azt a szolgáját akit a mérgezés elkövetésére korábban rávett! E szolga pedig elmenekült, de előtte boszszúból megírt mindent a királynak...

A király pedig aki még mindig sokkal jobban szerette a sajnos már élőhalott szöke kedvesét, úgy megmérgeződött a történeteken, hogy leszúrta feleségét, a királynét, Gorcsát. A fiát azonban nem végeztette ki...

Igy történt tehát, hogy a dorha királyi családban két gyermek növekedett fel: egy fiú és egy leány, akik azonban csak féltestvérek voltak, és egyiknek se volt anyja, mert a fiú anyja egyáltalán nem élt, a leányé bár igen de az is olyan volt mintha nem lett volna. Az életkorbeli különbség alapján a leány volt az idősebbik gyermek, még ha csak három hónappal is, de ez mégis azt eredményezte, hogy „jogi értelemben” ő a trónörökös.

Na és ez a tény cseppet se tetszett a testvérének... Legalábbis akkoriban már, miután mindketten a tizenéves életkorba léptek... Szerencsére azonban az ifjú hercegnek úgy tűnt egészen komolyak az esélyei hogy mégis ő kerül majd a trónra. Mert bár tényleg és igazán Launi volt az idősebb - még ha nem is sokkal - és emiatt ő volt a trónörökös jog szerint, de az is biztos hogy ez volt az egyetlen tény mely Launi javára volt írható. Minden más ugyanis ellene szólt... Mert először: nő volt! És nemhogy abban az országban, de sehol másutt se a kontinensen nem lelkesedtek azért az emberek, hogy nő uralkodjék rajtuk... Konkrétan ezen országban pedig bár volt már példa nőnemű uralkodóra, de az nagyjából ötszáz évvel korábban koptatta a trónszéket, és egyesek nem átalították azt mondani hogy talán az se volt igaz, hanem csak valamiféle minden alap nélküli kitaláció, legenda.

Emellett, igen hamar kiderült hogy Launi egészen egyszerűen messze-messze sokkal szelídebb, lágyszívűbb, mint azt szabadna egy leendő királynőnek! Másfelől viszont hihetetlenül undorító, visszataszító szokásai vannak, igaz hogy nem olyasmik amikkel bárkinek is ártana, de igazán gyomorforgatóak... és hogy is uralkodhatna a tisztességes emberek fölött egy ilyen nő?!

Hogy milyen nő? Hát olyan, aki például kész nyers belsőségeket enni... akár még beleket is...

Mindez Launiról kiderült már egészen kis korában. Mert még hat esztendő is alig múlt, amikor besettenkedett a királyi konyhába... bár a „besettenkedett” kifejezés nem egészen helyénvaló. Nem kellett lopakodnia, beengedték akkor is ha nyíltan jött, mert mégiscsak királylány volt a csöppség ugyebár, annak meg azért sokat elnéznek a palota dolgozói, még azt is ha olyan helyen lábatlankodik ahol nagyon nem kéne lennie... és amiatt se „settenkedhetett”, mert a királyi konyha nyilvánvalóan túl forgalmas hely ahhoz hogy észre ne vegyék. Az azonban biztos hogy senki nem hívta oda... de Launi unatkozott, s amikor a nevelője épp nem nézett rá pár percig, akkor elmászkaált ide meg oda, végül a konyhán kötött ki.

De nagyon hamar rájött ő maga is hogy nem kellett volna idejönnie. Igaz, mindenki nagyon udvarias volt a pöttöm hercegnővel, csakhogy sajnos épp akkor

érkezett oda, amikor az egyik kukta egy tyúk nyakát vágta el. Launi egyszerűen halottápadt lett a látványtól, és szédelegve támaszkodott az ajtófélfának, a lábai remegtek, majd hogyan összeesett. Alig bírta elrebegni a kérdését, hogy „ezt meg most miért...!”

—Na de hiszen úgy tudom épp te magad mondtad kis úrnőm, hogy ma is csirke-sültet óhajtasz enni! - válaszolta neki maga a főszakács.

—Úgy érted hogy az ilyen kedves kis madárkából készül?! - kérdezte Launi, és még az előbbinél is sápadtabb lett, ha ugyan ez egyáltalán lehetséges volt.

—Persze, még szép! - és a főszakács igyekezett visszafojtani a mosolyát a buta, gyerekes kérdést hallva. Néhány kukta azonban nem bírta megállni hogy ne kuncogjon. —Bár - folytatta a szakács - a csirkét azért mi nem szoktuk madárnak tartani... pláne nem „kedves” madárnak. Nyilván persze én se tagadom hogy szigorúan véve végülis madár, elvégre van szárnya, de azért gyakorlati értelemben a csirke az egyszerűen csirke és kész, már amiatt is mert képzelem mennyire megmérgeződne például felséges apád ha őfelsége galambpecsenyét kérne, aztán ehelyett csirkét kapna... Tudod kis úrnőm a galambok íze egészen más! És igen, a galambot már madárnak tartjuk mi itt a konyhán... Ahhoz képest a csirke egy meglehetősen közönséges, szinte pórias étel. Persze megvan annak is az előnye, például tovább lehet sütni, és így olyan módon is ízesíthető, hogy például...

—Ez mind nem számít. A lényeg hogy megöltétek! - tört ki Launi, a szakács szavába vágva.

—Na és?! - vágott bamba képet a férfi.

—Mit kérdezel hogy na és, hiszen te se szeretnéd ha elvágják a torkodat! Ez biztos fáj neki!

—Minden bizonnyal. - és a szakács egyetértően bólogatott. —Igen, persze hogy fájhatott neki. De nem sokáig. Láttad te is, hamar vége lett. És hát mit tegyünk, na, ez a világ rendje, muszáj volt meghalnia azért, hogy megehessük. Mármint, hogy te ehessd meg majd, úrnőm. Más csirkék meg azért halnak meg hogy más emberek egyék meg őket. Én értem hogy te most megsajnáltad ezt a tyúkot, de gondold kérlek arra, ő maga a tyúk se ártatlan, mert nehogy azt hidd hogy a tyúk csak kukoricán vagy más gabonán él - annak a baromfinak amit olyan táplálékon nevelnek fel, olyan is ám a húsa, és ezalatt azt értem hogy vizenyős, ízetlen, hitvány a minősége! Megkockáztatom az állítást, hogy olyat ennünk nem is egészséges! Tehát, ahhoz hogy a csirke húsa igazán finom legyen - sőt, nemcsak a húsa de már a tojásai is! - ahhoz olyan körülmények közt kell tartani, tehát nagy udvaron ahol kedvére szaladozhat és ehet bogarakat, gilisztákat, ilyesmiket... Márpedig nyilván se a giliszta se a bogár nem szereti ha megeszik őket a tyúkok! Tehát igen, mi megöltük a csirkét, de a csirke is megölt korábban sok más, nála kisebb élőlényt. Nem lehet másképp, úrnőm! Az Élet törvénye a Halál!

—Én akkor se vagyok képes ezek után húst enni.

—De úrnőm, korábban is ettél húst, sokat, sőt a sült csirke a kedvenced volt!

—De még nagyon kicsi vagyok most is, akkor még kisebb voltam, és nem tudtam hogy amit eszem az egy másik élőlény akinek meg kellett halnia azért, hogy én... - és Launi elsírta magát, majd megfordult és elszaladt.

És ezután tényleg nem volt hajlandó húst enni.

Legalábbis egy darabig.

Mert hát gondolható, ez igen hamar a király fülébe jutott, aki cseppet se óhajtotta

hogy egyetlen leánykája elsorvadjon a hiányos táplálkozás miatt - a király ugyanis a legkevesbé se volt vegán, nem is lehetett az, mert akkoriban még sehol azon a bolygón nem ismerték azt a fogalmat hogy „vegán”. Ellenben bőven volt elég esze a királynak ahhoz hogy biztos legyen benne: ha az emberek képesek megemészteni a húst, akkor az nyilván amiatt van, azért alakult ki e képességük, mert hústra igenis szüksége van az emberi testnek! Nyilván persze egy darabig lehet ezt a táplálékot nélkülözni, akár még nagyon sokáig is, de idővel és valahogyan okvetlenül megbosszulja magát ha kihagyjuk az ételmeink közül! S pláne igaz ez a gyermekekre, akik még „fejlődésben vannak”!

Próbált tehát beszélni Launival hogy jöjjön meg az esze, de leánya nagyon makacs volt, és akkor se tért jobb belátásra amikor megpofozta, sőt, még akkor sem amikor főzőkanállal verte a fenekét véresre! Leánya egyre csak azt hajtogatta hogy ő nem akar se ölni, se bűnrészes lenni ölésben, azaz, nem hagyhatja hogy az ő kedvéért más gyilkoljon!

—Aha, és akkor mi lesz ha majd énutánam te leszel a királynő és valaki megtámadja az országot, akkor se hagyod majd hogy mások - a katonák - a te kedvéért öljenek?!

—Miért kéne ölniük?

—Hát ha egyszer csatát vívnak az országot megvédendő, akkor gondolhatod hogy ott igenis kell majd ölniük néha, sőt, nagyonis sokszor!

—Reménykedem benne hogy majd ki tudok találni valami másik megoldást ami nem ilyen barbár.

—És ha nem?!

—Hát ha nem, az nekem régen rossz lesz, de még akkor is vigasztal majd a tudat hogy legalább én magam nem lettem gyilkossá, tehát tiszta szívvel halok meg! De különben se kérdezz erről engem most, apám, mert hiszen nyilvánvaló hogy még nagyon kicsi vagyok, az hogy itt és most nem tudok kitalálni valami zseniálisat egy efféle gond megoldására az nem jelenti azt hogy később se leszek képes rá amikor már több lesz az eszem!

—Sosem lesz több az eszed, sőt ami most van azt is elveszíted ha így folytatod, mert ha nem eszel állati eredetű táplálékot akkor ELSORVADSZ, és nem csak a tested de az eszed is!

—Na de hátha mégse.

—Pedig alig egy hónapja csinálod ezt a hülyeséget de máris csont és bőr vagy!

—Most mit tegyek, az elvhűség néha áldozatokat követel...

—Hogyne, persze, csak, tudod, mindennek van egy határa! Mert tudod az elvek szép és nemes dolgok, a baj csak az hogy még a legnemesebb elv is csak olyan mint egy fing: mert rá is igaz az, hogy „addig tartjuk amíg lehet”! Mert van amikor már nem tartható tovább, s akkor elengedjük mert muszáj...

—Általában egyetértek veled e téren, jóapám, de a gyilkosság annyira megengedhetetlen cselekmény, hogy úgy vélem arra az esetre ez a bölcsesség nem alkalmazható!

A király dúlt-fúlt, de tudta ő is hogy annál jobban nem verheti meg Launit ahogy már nemegyszer megtette, pláne mert a verés nyilvánvalóan csak még jobban legyengítené a kislányt; így aztán kihirdette ország-világnak hogy várja a palotájába a legtudósabb embereket, legyen az akár pap, akár doktor, akár jós vagy bárki más, aki rá tudja beszélni örült leányát arra, hogy egyen újra húst! És ígért nekik siker esetére tízezer aranyat, ami iszonyatos összeg volt, mert ennyi

pénzből már egy komoly fegyveres erőt jelentő hadosztály is felállítható volt, s fegyverben tartható egy teljes éven keresztül! Ugyanis akkoriban egy gyalogos-katona egy évi zsoldja volt egy arany, úgy nagyjából. A lovaskatonák persze sokkal többet kértek, de azért tízezer fő még csupa gyalogos katonából is minimum „jelentős” haderőnek mondható... szóval tényleg kolosszális összeget ígért a király siker esetére! Na de hát mégiscsak a trónörökös életéről volt szó...

S jöttek is számosan: ősz hajú, bölcs mesterek; komoly, sokdiplomás profesz-szorok; jósnők, sámánok; meg olyan szent emberek akik már sok éve a civilizá-ciótól távol, barlangokban éltek egyedül, és szentségüket igazolni is tudták azzal, hogy zokszó nélkül túrték el a fejükön lakmározó tetvek légióit is - de mindhiába. Launi nagyon makacs volt.

Végül azonban úgy esett a dolog, hogy befutott egy újabb rabszolgaszállítmány abból az északi országból, Vlúvóból, s e hajó most is többségében csodaszép szőke leányokat hozott, mindazonáltal akadt azért köztük néhány középkorú is, akik bár még mindig egzotikusak voltak a szőke hajukkal, de azért mégse annyira szépek már, egyszerűen amiatt mert nem voltak már annyira fiatalok. Ezeket többségében tehát mégse szerelmi szolgálatokra vették meg, hanem mindenféle más munkákra, s egyikük, akit úgy hívtak hogy Vrészi, a palotába került, a konyha rabszolgájának. Mert hát ide azért mégiscsak olyan nőt akartak al-kalmazni aki nemcsak hogy egy fokkal szebb mint a bányarémm de lehetőleg még az átlagos nőknél is szebb, mert ugye akármilyen rondaságot nem engedhetnek be a palotába, nem kockáztathatják meg hogy a király úr megpillantja aztán un-dorában elokádja magát... de mert mégse ágybavaló szeretőnek kellett hanem hasznos munkára, úgy vélték nem kell hogy nagyon fiatal legyen, jó ide az idősebb is.

Vrészi tehát ide került, s hamar nyilvánvalóvá vált hogy már amiatt is bölcs dolog volt őt megvenni, mert már tud is néhány szót dorha nyelven, bár egészen keveset. De mégis képes azért valami nagyon alapszintű kommunikációra... És így eshetett meg, hogy amikor a többi rabszolgával beszélgetett a palotában, hamar megtudta, micsoda nagy baj van készülőben: a királykisasszony éhen fog halni, mert ő annyira jóságos hogy nem akar húst enni sem!

Amint ezt megtudta, nem szólt Vrészi egy árva szót se azon melegében, csak el-mosolyodott titokzatosan... hanem három nappal később, amikor épp őt osztotta be a főszakács hogy bevigye a király reggelijét a felséges úrnak az ágyba, miután letette a király elé az aranytálcat és meghajolt, azután nem maradt csendben ahogy illendő lett volna, hanem megszólalt! Megszólalt, kérdés nélkül, ami pedig még egy szabad szolga esetén se volt udvarias cselekedet, egy rabszolgától pedig példátlan szemtelenség, amivel a modortalan rabszolga rém sokat kockáztatott. De Vrészi mégis megszólalt, s ezt mondta:

—Felség... te megbocsát nekem, nálam van kevés dorha tudás még... de én megtud van nagy baj mert kicsi hercegnő eszik semmi húst se nem... De én tud hogyan segít! Ha te enged én beszél vele...

—Eh, hagyd ezt, hogy a búbanatos francha is tudnál ezen segíteni, kezdjük azzal, ez az egész nem azon múlik hogy én megengedem-e neked, mert ha engedném is akkor se beszélhetnél vele ha ennyi a legtöbb amit tudsz a nyelvünkből! - le-gyintett a király, és eszébe se volt megszídnia Vrészit amiért a nő engedély nélkül megszólalt. Ez már önmagában is mutatja hogy a király igencsak aggodalmas volt, mert az esze a leánya makacsságán járt és nem az előtte térdelő rabszolga pofátlanságán.

—De hiszen én tud beszél a kis hercegnő nagyon könnyen mert ő érti enyimé nyelv, azt hallottam!

—Huh! Te is, izé... ó, persze, miért is nem gondoltam erre, persze hogy te is az északiak egyike vagy, hiszen neked is szőke a hajad... A fenébe is, elvette az eszemet az öregség hogy már ilyen nyilvánvaló dolgokat se veszek észre...

—Csak te vagy most tele teljesen aggodás mert szeret a te kicsi leányka!

—Persze, persze... egészen biztos is, úgy van... Bár hogy szeretem az túlzás. Sőt, kifejezetten haragszom rá. Mert hogyan csinálhat ilyen örültséget, azistenit! És még csak meg se büntethetem mert ha megverem csak még gyengébb lesz...

—Igen, te most vagy nagy harag de attól még te szeret ő. És ha ő igazán ért enyém nyelv akkor én tud vele beszél, és csinállok mindent nagyon jó.

—Persze hogy Launi tudja a te nyelvedet, hogy a csudába ne tudná, volt annyi eszem hogy a hazádból való dajkát fogadjak mellé... Illetve nem dajkát hanem rabszolgát. Mondtam neki hogy ha kielégítően neveli a leányomat, amint a leányom nagykorú lesz, őt felszabadítom. Igaz hogy ebből semmi se lesz már mert az a rabszolga épp nemrég meghalt, valami betegség végzett vele... bár lehet az is hogy csak gutaütés, nem bírta a meleget ami itt van mert hiszen ő sokkal hidegebb éghajlathoz szokott, és akkor épp nagyon meleg volt a nyár mifelénk... bizony, még a mi számunkra is nagyon meleg volt abban az évben... na de ez mindegy is. Ettől még persze hogy Launi jól tud azon a nyelven, szerintem még jobban is mint dorha nyelven, mert előbb tanulta meg, szerintem az az anyanyelve... vagy inkább dajkanyelve, hehehe... Persze hogy volt ennyi eszem, csakis hasznos lehet ha valaki minél többet tud... Én magam is tudok három idegen nyelvet is egészen kiválóan, két másikat meg szintén jól, ha nem is minden hiba nélkül... De a te nyelved nincs köztük. Na de az semmit se jelent hogy tudsz majd beszélni a lányommal, mert beszéltek már vele sok tucatnyian is, igaz hogy dorhául de akkor is beszéltek vele, és az se segített, te meg nem is nézel ki valami tudós professzornak...

—Az igaz. De ne feledd felség, ez a kérdés van az élelelme. És az igaz én vagyok professzor nagyon nem, de vagyok valami más: én voltam szakács amíg éltem enyimé nép, és ott se akárhol hanem király palotája abban benne! És most az kell nagyon valaki értse ezeket a dolgokat hogy eszik, iszik, meg ilyesmi!

—Huh, akkor pont jó helyre kerültél mert ez is palota és itt is a konyhán dolgozol most!

—Miért is ne lehetne tenni egy próba velemmel...

—Igazad van, semmit se veszítek vele... bár nem nagyon hiszek a sikerben. De valóban, miért is ne...

—És ha nekem van siker, felség, akkor én kér téged ad nekem jutalom hogy én van szabad újra!

—Hát ha tényleg sikerrel jársz, meg is érdemled, megkapod, megígérem neked! Sőt, odaadom neked az ígért pénzt is mellé, pedig tudom hogy megtarthatnám, de én ilyen becsületes király vagyok!

—Én köszön azt nagyon de nem kér. Úgyis valaki elszed tőlem, még ölne is meg hogy legyen övé. Hanem tedd kérlek hogy megtesz engem is kicsi úrnő mellé hogy legyen övé udvarhölgy!

—Hogy teneked mennyi eszed van, hát persze hogy ezt kell tenni! Ha képes vagy kibeszélni ezt a hülyeséget a fejéből akkor valóban mellette a helyed, már azért is nehogy más idiotaságokat találjon ki unalmában! Csak járj sikerrel! Na tudod mit, máris indulhatunk, odavezetlek! - állt fel a király. —Öltözködéssel se húzom

az időt, megyek csak így hálóköntösben... Mert nagyon érdekel, mi lesz az eredmény!

—Megbocsánat felség de az van feleslegesség hogy te végighallgatsz én meg ő, mert te fogsz úgysenem ért mienké beszéd.

—Hm... ez igaz. De akkor is én vezetlek oda, csak hogy bemutassalak neki, aztán legfeljebb elmegyek és majd később érdeklődöm mire jutottál...

Nos, Launi nagy örömmel fogadta Vrészt, mert örült minden változatosságnak, hiszen a gyerekek általában úgys nagyon kíváncsiak! A nőt úgy mutatta be neki királyapja, hogy talán ő lesz Launi új dajkája, illetve inkább udvarhölgye, leginkább azonban e kettő valamiféle keveréke, mert igazi dajkára már nincs szüksége egy hat esztendő leánykának, ugyanakkor azonban nagyonis kell még valaki aki nemcsak kiszolgálja de vigyáz is rá hiszen még nagyon kicsi...

Csak akkor ráncolta össze a szemöldökét Launi, amikor megtudta hogy miként hívják Vrészt.

—Ez a név nem tetszik. Nagyon de nagyon nem tetszik, azt akarom hogy változtasd meg a nevedet!

—Miért nem tetszik? - kérdezte tőle a király, aki ekkor még ott volt.

—Hát már hogy is tetszene, apám, amikor a mi nyelvünkre lefordítva azt jelenti hogy „Vérivó”, tekintve hogy vré=vér, szí=ivás! Gondolom nem kell sokat bizonykodnom ahhoz hogy belásd, ha én nem akarok húst enni, akkor nyilvánvalóan a vérivás gondolata se lehet más a számomra csakis ellenszenves, sőt még sokkal inkább is!

—Márpedig e nőnek igenis ez a neve, és jobb ha tudod hogy tulajdonképpen amiatt is támadt az ötletem hogy bemutatom neked mert ő igencsak bizakodik hogy rá tud venni téged a húsevésre, tulajdonképpen ő maga hozakodott elő az ötlettel hogy megpróbálna beszélni a fejeddel erről, én meg gondoltam hogy miért is ne tehetnénk egy próbát ezzel, hiszen ha dorhául rosszul is beszél de azon az északi nyelven annál jobban mert az az anyanyelve s azt te is ismered; különben meg azt se titkolom hogy ő most rabszolga, de siker esetére szabadságot ígértem neki! És azt hogy akkor az udvarhölgyed lesz. Szóval erről hogy vérivás meg ilyesmi ne velem beszéljess hanem vele, én most megyek is, aztán majd valamikor délután újra benézek hozzád hogy mi a helyzet, megjött-e az eszed! - és a király távozott.

Launi pedig azonnal mogorván hátat fordított Vrészinek, s csak úgy vetette oda neki e szavakat:

—Már azt hittem lesz egy barátnőm, vagy legalábbis egy játszótársam, de így kár is beszélgetnünk mert úgyse tudsz rávenni arra hogy gyilkoljak! Akarommondani hogy bűnrészes legyek gyilkosságokban! Még akkor se ha éhenhalok, holott erről szó sincs mert akármennyi gyümölcsöt meg zöldséget is ehetek, meg kenyeret is...

—De azokban nincs benne minden szükséges tápanyag, s emiatt elsorvadsz, arról nem is beszélve hogy ha sok kenyeret eszel, pláne ha még sok olyasmit is ami édes, például a méz, akkor elhízol!

—Na most akkor elhízok vagy elsorvadok, mert ez két eléggé ellentétes fogalom! - kérdezte a kislány gúnyosan, de még mindig hátat fordítva.

—Hát ez már sok mindentől függ, ez, hogy melyik következik be, de teljesen mindegy is mert egyik se egy kellemes sors! Na de ne is ezen vitatkozzunk kis úrnőm, mert felesleges: én ugyanis azért jöttem hogy egy lehetséges másik utat javasoljak neked, olyan utat amit követve igenis egészségesen táplálkozhatasz, még

sokkal egészségesebben is mint bárki itt a palotában körülötted, ugyanakkor pedig mégis tiszteletben tarthatod nemes elveidet hogy nem leszel bűnrészes semmiféle gyilkosságban!

—Halljuk hát! Mindenre nyitott vagyok, ha nem úgy kezdődik hogy de igenis egyek húst!

—Mindenekelőtt arra szeretnék emlékeztetni téged, hogy nem az a lényeg hogy amit eszel az hús-e vagy sem, hanem az, hogy képes-e fájdalmat érezni, beleértve ebbe az olyan lelki fájdalmakat is hogy fél, illetve hogy bánkódik amiatt mert meg fog halni és hasonlók. Mert gondolj csak bele kérlek: miért nem tartod bűnnek mondjuk egy sárgarépa megevését?

—De hiszen az csak egy növény!

—Az, igen, növény, de akkor is él! Élőlény! És amikor te megeszed őt akkor elpusztul! Megölsd őt!

—Hát... hát izé...

—Megmondom neked miért nem tartod bűnnek. Azért amit az imént mondtam: mert ha él is, de nem fáj neki semmi, és nem is bánkódik. Ezt érezted ösztönösen is amikor úgy döntöttél hogy a növények megevése nem bűn. És igazad is van!

—Jó, de ezzel semmi nem változott mert eddig is ettem növényeket.

—Igenis ha ezt belátod akkor nagyon sok minden változik, mert ugyanezen elv alapján ehetsz tojásokat is...

—Na de abból egy kiscsirke kel ki! Vagy más madár.

—De MÉG az akkor se madár. Egy igazi madár képes szenvedni, de egy tojás nem. Az nem gondolkodik és nem érez. Vagy te talán másképp véled?

—Persze hogy nem...

—Na látod. Tehát a tojásokat nyugodtan megeheted. A halak ikráit is.

—Jó, rendben. De húst akkor se eszem!

—Várj csak egy kicsit még ezzel úrnőm! Mert beszéljünk most arról, hogy tegyük fel te mész valahová felséges apáddal, de elszakadsz tőlük, eltévedsz, és ott kóborolsz a vadonban. Már nagyon éhes vagy. Egyszer csak találsz egy állattetemet, mondjuk egy halott őzbakot, amit korábban egy oroszlán vagy más ragadozó ölt meg, de nem ette meg teljesen, s maradt még a csontokon némi hús, sőt, sok is, ahhoz képest ami neked elég lenne hiszen te még olyan kicsi vagy. Válaszolj nekem kérlek, megennéd-e? Bűnösnek éreznéd-e magadat ha eszel belőle, annak ellenére is hogy tudván tudod, azt az állatot nem te ölted meg, és aki mégis megölte az se a te kedvéért ölte meg?

—Persze hogy nem lennék bűnös ilyenkor, képtelenség ennek a feltételezése is, hiszen az az oroszlán vagy akármi ami megölte az nyilvánvalóan nem az én kedvemért végzett vele, a létezéséről se tudott!

—Tehát megennéd.

—Ezt ne vedd ám olyan biztosra, mert ez dögevés aminek már a gondolatára is hányingerem támad! Undorító!

—Erről majd hogy mi mennyire undorító, később beszéljünk, most maradjunk annyiban hogy még ha undorító is, akkor is muszáj lehet néha mert szükség törvényt bont... Mindenesetre remélem nem vitatod hogy van azért az éhségnek olyan foka amikor inkább megeszi a döghúst is valaki csak hogy éhen ne haljon! Különben is, én nem mondtam hogy a példában szereplő állat húsa büdös lenne. Nyugodtan feltételezhetjük hogy egészen friss, mert percekkel ezelőtt ölte őt meg a ragadozó, de csak egészen keveset evett belőle, mittudomén mert épp arra járt egy csinos nőstényoroszlán és utánaszaladt hogy udvaroljon neki vagy

akármilyen... A lényeg hogy ilyenkor te nem lennél bűnös ha eszel belőle, ugye? Meg-
egyezhetünk ebben eddig?

—Hát... igen. De ez akkor is nagyon nyakatekert példa, kötve hiszem hogy az én
életemben ilyen helyzet akár egyszer is előfordul majd!

—Azt próbáld megérteni kis úrnőm, kérlek, hogy itt a pusztán elv a lényeg: az,
hogy igenis előfordulhatnak olyan élethelyzetek, amikor nyugodtan ehetsz húst
mert ennek ellenére se leszel bűnrészes semmiféle gyilkosságban sem!

—Jó, mint pusztán egy elméleti lehetőséget ezt belátom, de mit akarsz ebből
kihozni? Mert ugye tudod hogy nem a dzsungelben élek hanem a palotában?

—Ha ezt az elvet belátod, annak hatalmas és messzemenő következményei
vannak itt a palotában is! Mert elárulom neked, én eddig a konyhán dolgoztam,
még ha nem is sok ideje csak három napja, de ennyi idő is elég volt ahhoz hogy
megbizonyosodjam arról, hogy igaz az a híresztelés amit még az én messzi északi
házamban is hallottam már sokszor de akkor még nem akartam elhinni, olyan el-
képesztő ugyanis: hogy ti dorhák a leölt állatoknak épp azon részeit nem eszitek
meg, amiket mi a vlú emberek a legfinomabbaknak tartunk és a legtöbbre be-
csüljük!

—Fogalmam sincs róla miről beszélsz.

—Mindjárt részletezem! Itt nálatok a királyi konyhán - de gondolom másfele is a
népetek körében - az a szokás járja, hogy a leölt állatnak inkább csak az izmait
eszitek meg - az „izomhúst”, ahogy mi mondjuk - sőt még ezen izomhúsra is jel-
lemzően csak a szárazabb, azaz kevésbé zsíros részeit eszitek úgy általában, és
majdnem minden más részt az állatból majdnem mindig kidobtok! Még a zsír, a
faggyú nagy részét is, bár azt azért többnyire felhasználjátok, épp csak nem
evésre hanem gyertyakészítésre meg más efféle ipari célokra. De a beleket, a
tüdőt, a gyomrot, a hasnyálmirigyet, a lépét igenis kidobjátok, illetve a kutyákkal
falatjátok fel, amint ez a sorsa a teljes fejnek is, benne a nyelvvel ami pedig
nagyon finom, de pláne az agyvelő, ó hogy az milyen finom és egészséges! De ti
majdnem mindig úgy döntötök hogy nem kínlódtok vele mert ugye a fej, az olyan
csontos. Még a vesét és a májat is kidobjátok gyakorta, bár ott néha azért elő-
fordul hogy megsütitek vagy megfőzitek egy kis részét. De a nagy része akkor is
pocsékba megy.

—Persze hogy úgy van - bólogatott Launi - kis korom ellenére is rengetegszer hal-
lottam már, hogy a máj nem igazán finom mert ha megsütik olyan rágós mint a
cipőtalp, de az íze se igazán jó, a vese meg pláne szóba se jöhet emberi fo-
gyasztásra mert pisiszagú és -ízű!

—A vesét bízd csak rám, úrnőm, mondom hogy szakácsnő voltam mielőtt el-
fogtak, én aztán értek hozzá miként kell elkészíteni...! A májjal meg még egy-
szerűbb a helyzet. Mert bár azt is el lehet készíteni főzve is, sütve is úgy, hogy
finom legyen, de én mondom neked, kár belekezdeni is, mert annak az íze
egészen egyszerűen nyersen a legcsodálatosabb!

—Azért mesélsz nekem ilyesmiket mert szeretnéd ha leokádnálak?!

—Azért tanítalak ezekre a dolgokra mert jót akarok neked, meg mert ez az
igazság! De majd rájössz te is ha megkóstolod! Előre elárulom neked: a nyers máj
íze édes!

—Egyszerűen nem fordulhat elő olyan helyzet hogy én májat egyek, még főzve se
nemhogy nyersen, akkor se ha ezer évig élnék!

—Na de kis úrnőm, elfeledted volna hogy miben egyeztünk meg az imént?!

—Tudtommal semmiben se!

—Dehogynem! Elfogadtad azt az álláspontot, hogy ha valamit nem a te kedvedért ölnek meg, akkor nem vagy vétkes ha eszel belőle. Emlékezz csak a példámra hogy mi volna ha találnál egy halott állatot a dzsungelben... Nos, most pont ilyesmi a helyzet! Mert képzelj csak el: minden nap - ma is - megölnék egy csomó állatot a királyi konyhán. És nem kifejezetten a te kedvedért, mert mindenképp megölnék őket, hiszen kell hús királyapádnak, meg öcsédnek is, meg a rengeteg nagyúrnak, meg az udvarhölgyeknek, a viszonylag előkelőbb szolgáltnak, az apródoknak, meg tudomisen még ki mindenkinek még... Rengeteg embernek! Temérdek állatot megölnék naponta, te is tudod. Akkor is megölnék őket ha te meg se születnél volna, és pontosan ugyanennyit ölnének meg mint most, egyetleneggyel se kevesebbet! Tehát nem miattad ölik meg őket, emiatt...

—Ne is folytasd, mert akkor is az van hogy ha eszem belőlük igenis bűnös lennék, mert mégiscsak elképzelhető hogy ha én eszem az egyikből, akkor másnak már nem jutna hús, s emiatt igenis eggyel több állatot mészárolnának le!

—Hát persze, nyilvánvaló hogy ennek kockázata fennállna - bár mindenképp csekély volna - ha olyan részét ennéd az állatnak amit más is szívesen megenne! De épp emiatt emlegettem az előbb, hogy ti dorhák csak az izomhúst eszitek, más részét az állatnak csak elvétele, sőt akadnak testrészek amiket még elvétele se... Na és ha ilyesmit eszel, akkor a lehető legkategorikusabban kizárható annak még a távoli gondolata is, még a teljesen elméleti lehetősége is hogy bármiben is bűnös légy, egyszerűen mert ha nem ennéd meg azt a testrészét az állatnak, akkor azt úgyis kidobnák a szemétkébe. Sőt, igazság szerint, ha jobban belegondolsz, még tulajdonképpen az a szegény, megölt állat is jobban örülhet neki - mármint, a lelke örülhet neki, már amennyiben van az állatnak lelke - ha te eszed meg valamelyik részét mint ha egy kutya vagy sakál, vagy ha csak úgy elrohad az a testrésze, mert hát azért mégis, mennyivel nagyobb megtiszteltetés ha egy ember, sőt egy királylány életét segít fenntartani a halálával, mint ha valami közönséges dögevőt vagy csak úgy elrohadna a szemétdombon...

—Hm... - mormogta Launi határozatlanul.

—Hidd el nekem úrnőm, bőséges mennyiségben akadnak testrészek amik nálatok senkinek se kellenek, holott ezen nem győzők csodálkozni, mert mifelénk ezeket tényleg a legfinomabb falatoknak tartják, de annyira, hogy mi épp ellenkezőleg vagyunk ezzel mint ti: nálunk épp az a szokás hogy pont a sovány, nem igazán zsíros izomhúst dobjuk a kutyáinknak, nem mintha mi nem ennénk meg, mert persze hogy megesszük ha nincs más, de tényleg és igazán csak akkor eszük ha más már végképp nincs, egyrészt mert a belsőségek messze sokkal finomabbak, másrészt mert kipróbáltuk, hogy ha valaki hosszú időn át csak sovány húst eszik akkor megbetegszik, de súlyosan ám, s a végén még bele is hal! Egyszerűen úgy tűnik a sovány húsookban nincs benne minden anyag ami kell az embernek az életfenntartáshoz. És ez ami nincs benne, ez az anyag majdnem biztos hogy maga a zsír, vagy legalábbis javarészt a zsír az, ami nincs elég a sovány húsookban, holott nagyon kell nekünk! Ti dorhák is csak amiatt tengődhettek el a sovány húsokon mert amellé rengeteg gabonát meg más növényeket is esztek, amik nálunk persze hiányoznak. Legalábbis a legtöbbjük. S amiből akad, abból is csak kevés.

—Hm... - mormogta Launi, még mindig tartózkodóan. Majd így szólt:

—Belátom hogy elméletileg igazad van, de tényleg a hányinger kerülget már a gondolatra is hogy belsőségeket egyek!

—Csak mert máshoz szoktál hozzá.

—Persze hogy amiatt, de nem is hiszek abban hogy finomak lennének. Szerintem csak borzasztó önuralommal tudnám lenyelni... már ha sikerülne egyáltalán.

—Na de kis úrnőm, mondd, megfigyelted-e már hogy miként étkeznek a ragadozók?

—Nem. Utálom a horrort.

—Akkor elmesélem neked: amint megölték a zsákmányállatukat, legelőször is a vért nyalogatják fel, amit csak lehet belőle... az ugyanis a legértékesebb része az állatnak, igazi kincs! Emiatt is van az hogy engem Vrészinek neveztek el a szüleim. Nálunk nagy kultusza van a vérnek...

—Sejtem már, mindenki vért iszik, mi?

—Cseppet se. Inná persze mindenki ha tehetné, még szép... de csak kevesen tehetik. Szegény nép vagyunk, nem pocsékolhatunk. Ha levágtunk vagy levadásztunk egy állatot, megesszük minden részét. Mindent megesszünk belőle, felfaljuk az orrától a farkáig! Nem vághatunk le állatokat csak azért hogy minden nap friss vért ihassunk... Márpedig vérből kevés van egy állatban. De ő, az aztán az igazi amikor megiszunk egy jó korsóra való, friss, gőzölgő vért! Ó hogy mekkora erőt ad! Milyen tiszták utána a gondolataink is! De mert tényleg ritka kincs, leginkább a várandós anyák ihatják csak, mert hitünk szerint ez jót tesz a fejlődő magzat egészségének. Ha valamennyi vér marad ezután, azt a kisgyerekek isszák meg, szigorúan olyan sorrendben hogy mindig a legkisebbek isznak belőle, s a nagyobbak csak akkor ha marad valamennyi mert nem fér több a kicsibe. Vagyis felnőtt férfiak lényegében sosem ihatnak vért, mert nem jut nekik, kivéve persze ha valahol távol járnak épp vadászni és ott ejtik el a vadat... akkor nyilván ők isszák meg, inkább, semhogy pocsékba menjen. Szóval épp emiatt mert nálunk oly nagy kultusza van a vérnek, az én nevem, a Vrészi csak szó szerint jelenti azt hogy „vérivó”, mert átvitt értelemben e szót nagyon gyakran használjuk olyan értelemben is, hogy „szerencsés”. Hiszen aki vért ihat, pláne ha gyakran, az egészen biztosan egy szerencsés valaki, mert az nagy szerencse ha valaki vérhez jut... Vannak is olyan szólásaink például hogy „Ez egy vérivó nap!”, ami azt jelenti hogy szerencsés nap... sok efféle mondásunk van... Például hogy „Vérivó családba született”, ez azt jelenti hogy szerencsés családba, vagy esetleg hogy gazdag családba... de inkább jelenti azt hogy szerencsés családba. Vagy hogy „Ügysem győzhetsz felette, nem lesz annyi véred” ez azt jelenti hogy nem lesz szerencséje hozzá... szóval nálunk a zsír a gazdagság szimbóluma, a vér pedig elsősorban a szerencséé, bár kisebbrészt az is jelent gazdagságot is, hiszen aki szerencsés, az többnyire gazdag is... ilyen fontos a vér...

Na de a ragadozóknál tartottam. Szóval ők felnyalogatják a vért, majd a tetem hasát kezdik el marcangolni. Először is mert ott a legzsírosabb, másodszor meg mert ott a legkönnyebb hozzáférni a belső szervekhez! Nyilván amiatt azokat eszik legelsőként, mert valami oknál fogva azok megevése a legegészségesebb! S a belső szervek közül is elsősorban a máj az, amiért a ragadozók a legjobban sóvárognak! Nem is olyan ritkaság az, hogy amikor egy ragadozó megöl egy állatot, alig eszik belőle valamit mert ő a ragadozó tulajdonképpen épp jóllakott úgyis, de a májat azért akkor is befalatozza... minden mást azonban ott hagy az állatból.

Az izomhús nagy része tehát igen gyakran ott marad, és a dögevők jussa lesz. Amikor tehát ti dorhák az izomhúst eszitek, pláne a sovány húst abból is, akkor úgy cselekedtek mint a dögevők... nem úgy mint az igazi királyi ragadozók, hanem mint az állatvilág legmegvetettebb csöcseléke, a dögevők, igen! De te kivétel lehetsz kis úrnőm, mert hiszen bőséges mennyiségben akad itt a pa-

lotában a belsőségekből is, amit úgyis kidobnának, nem leszel bűnrészes semmiben se...

—Na de akkor is. Te tényleg azt hiszed hogy én képes lennék enni mondjuk egy... egy... szóval tegyük fel levágnak a konyhán egy malacot, s kidobják a fejét. Te odamész és megfőzöd nekem. Tényleg azt hiszed képes lennék enni belőle egy falatot is, amikor azt látom hogy ott velem szemben a tányéron egy malac feje gőzölög, egy állaté amely valaha élt és örvendett az életnek?!

—Mint mondtam úrnőm csak megszokás kérdése. A lényeg az hogy életben maradj - és biztos te se szeretnél meghalni ezt nagyon remélem! - másrészt hogy ne légy bűnrészes, azaz ne miattad vágjanak le egy állatot. És e két cél igenis elérhető, de ehhez azért valóban kell némi áldozatot hozni, s ez az, hogy hozzá-szoksz az efféle látványokhoz. De, mint mondtam, biztos az a malac is örül inkább ha épp te eszed meg a fejét és nem a - mondjuk - hangyák a szemétdombon...

—Jó, jó, de akkor is... hogy én fejhúst egyek... ez minden csak nem civilizált táplálék...

—Miért, mennyivel lenne jobb ha a nyakából ennél? Abból szabadna, az civilizált volna, de egy ujynyira feljebb, az ami a fején van, az szerinted már valami gyökeresen más, valami olyan hús ami lényegesen eltér attól ami a nyakán van? Ezt magad se hiheted!

—Hm... Hát, tulajdonképpen... Nos... Jól van, meggyőztél! De arra akkor se vagyok hajlandó hogy csirkét egyek, vagy galambot, vagy más efféle kis állatot, mert azokat már tényleg és igazán kifejezetten az én kedvemért ölnék meg, tehát bűnös lennék!

—Semmi baj úrnőm. A mi hazánkban a csirke, de még a nyúl is és sok más ilyen „kisállat” ahogy te mondtad, a legnyomorultabb szegények, sőt a csöcselék eledele, egyrészt mert messze nem olyan zsírosak ahogy mi szeretjük tehát nem elég táplálóak, másrészt még csak nem is igazán finomak. Persze érthető is hogy nem finomak: épp amiatt nem finomak mert nem elég zsírosak... a csirkének például mi jórészt csak a bőrét és a combját tartjuk ehetőnek, de még ezt is csak épp hogy, alig, jobb híján, a mellehúsa például ehetetlenül száraz, azt a kutyáknak dobjuk, hacsak persze nincs épp valami katasztrofális éhínség... de az azért ritka, mert még a legrosszabb esetben is lehet azért halászni annyit hogy éhen ne haljunk. Szóval semmi baj ha nem eszel csirkét meg ilyesmit, mert a mi hitünk szerint a többi még sokkal finomabb és egészségesebb is. Én csakis örvendek neki ha nem eszel csirkét meg más efféléket, mert a kislányomként foglak gondozni és szeretni, és azt akarom hogy a lehető legegészségesebb nő váljék belőled mire felnősz!

—Jó, hát legalábbis teszek egy próbát a dologgal... de akkor tényleg elő ne forduljon olyasmi hogy „izomhúst” raksz elé, úgy általában semmi olyasmit amit más is megenne errefelé, mert abban a pillanatban bűnösnek érezném magamat...

—Jaj de örülök a döntésednek kis úrnőm!

—El is hiszem, apám most felszabadít téged...

—Hát persze, de nem ez a lényeg.

—Hát akkor mi?

—Hát az, hogy téged igazából egy olyan leánynak tartalak aki a mi népünkől való...

—Csak félig, édesanyám révén.

—Igen, tudom ezt én is, de akkor is teljesen úgy nézel ki... s így hogy az udvarhölgyed leszek, úgy érzem majd magamat mintha visszakerültem volna a hazámba, vagy legalábbis majdnem...

—Miért nem utazol vissza amint szabad lettél?

—Na de hogy is tehetnék ilyen hálátlanságot, egyrészt tényleg nagyon szeretlek mert valóban úgy nézel ki hogy akár a kislányom is lehetnél, másrészt a szabadságomat neked köszönhetően nyerem vissza, akkor pedig legalapvetőbb kötelességem ezt meghálálni azzal hogy vigyázok rád, de pláne most az elején amikor ilyen alaposan megváltoztatod az étkezési szokásaidat, hiszen nem tudsz még semmit erről... Igazán egy hálátlan némben lennék tényleg ha elhagynálak!

Hát így került Vrészi Launi mellé. S ettől kezdve Launi valóban evett már húst is, legalábbis fejhúst... de annál is több belsőséget. Sőt, nemcsak hogy evett azt IS, de hamarosan azon vette észre magát, hogy alig-alig eszik bármi zöldséget vagy gyümölcsöt is, mert neki elég az a táplálék is amit az állatvilágból vesz magához! Sőt, ez még sokkal jobban is ízlik neki! Nagyon ritkán persze azért ő maga is megevett pár szem bogyós gyümölcsöt, főleg áfonyát, néha evett a húshoz némi fokhagymát, esetleg örölt rozmaring porával fűszerezte a húst, de mást nem nagyon evett a húson kívül, s e fűszereket is csak ritkán. Édesebb gyümölcsöt pláne sosem evett, azt mondta azok nem elég savanyúak. Megváltozott az ízlése... Tulajdonképpen az alma volt az amit a legtöbbet fogyasztott a növényvilágból, de azt se úgy hogy megette volna az almát, hanem úgy, hogy almaecetként... az almaecetet ugyanis nagyon megszerette. De az biztos hogy táplálékának 99.9 százaléka állati eredetű volt...

És tényleg megszerette még a nyers májat is! Rengeteget meg tudott enni belőle. Sőt, hamarosan még a vesét is képes volt nyersen megenni...

S persze hogy nem zavarta őt már Vrészi neve sem. Azért nem zavarta, mert már ő maga is vért ivott. Mégghozzá minden nap, és sokat! Megtehetette, ez ott a palotában könnyű volt: egyszerűen parancsba lett adva, hogy mindig amikor megölnek egy állatot, annak a véréből ezentúl ne a földre folyassák ki, hanem fogják fel egy edényben, s azt azon frissiben vigyék el neki, a királylánynak... Így legalább nem megy pocsékba ugyebár. Ez semmiféle extra költséggel nem járt a palota számára, habár nem ez volt a fő szempont mert úgyis épp elég gazdag volt a királyi család.

Az igaz volt persze hogy néha kigúnyolták őt - természetesen nem annyira a felnőttek, azoknak volt elég eszük ahhoz hogy féljenek, mert hátha tényleg trónra kerül majd valamikor Launi, s akkor bosszút állna a gúnyolódásokért - de éltek mindenféle apródgyerekek a palotában, s ezek néha a királylányon köszörülték a nyelvüket, hogy micsoda dolog is ez, már az is hogy nyers húst is eszik, de pláne hogy miféle részeit eszi az állatoknak... de Launi nem lett dühös emiatt hanem minden alkalommal csak magyarázni kezdte nekik jóságos mosollyal az arcán az ő ezzel kapcsolatos etikai alapelvét mely így hangzott:

—Minél több részét esszük meg a megölt állatnak, annál jobban megtiszteljük vele azt a kioltott életet. Minél több részét dobjuk ki a szemétkébe, hagyjuk pocsékba menni, annál jobban megalázzuk azt az állatot holtában. Ha tehát már mindenképp megölünk egy állatot, legalább becsüljük meg annyira, hogy ne céltalanul öljük meg őt, ne feleslegesen, ne dobjuk a szemétkébe a teteme javarészét!

Furcsa étkezési szokásai tehát nem maradtak titokban, s mindenki mélyen megbotráncozott. Úgy vélték, nem normális. Vagy, jobb esetben, normális ugyan,

de kiütközik rajta barbár származása, hiszen mindenki tudta, hogy Launi édesanyja nem a dorha nép tagja...

Sőt, még olyan mendemonda is felmerült - igaz, nem akkor amikor ilyen fiatal volt, hanem mire tizenötéves lett - hogy ő valószínűleg nem is Pekra király leánya! Mert hát ez nem is olyan biztos ugye, hiszen Launi édesanyja rabszolganő volt, simán megtörténhetett hát hogy már várandós volt Launival amikor a király mellé került... csak a magzat még picike volt s a király ezt nem vette észre!

Launi egészen megdöbbenett amikor tudomására jutott e rágalom, sőt volt annyi esze hogy megsejtse, minden bizonnyal öccse, Gruma áll e szóbeszéd mögött. S mert ő annyira őszinte jellem volt, azonnal felkereste királyapját, és mondta neki hogy most tudta meg, miket beszélnek egyesek az ő származásáról a városban, sőt, aligha kétséges hogy másfele is az országban!

—Tudok róla. - legyintett a király. —Nem most kezdődött, hanem már pár hónapja.

—Miért nem szóltál nekem róla, apám?

—Mert minek, felesleges idegesítenem téged minden hülyeséggel.

—Örülök neki hogy így vélekedel e rosszindulatú pletykáról, és értem én hogy csak meg akartál kímélni vagy valami ilyesmi... de azért talán mégis illet volna elmondanod nekem, már amiatt is mert hiszen én vagyok állítólag a trónörökös, márpedig tudnom kell, adott esetben miféle gyanúsításokkal kell megküzdennem!

—Leányom, egészen biztos hogy az én gyermekem vagy, mert anyád március elején került hozzám, te pedig a következő év áprilisában születél, s annak a hónapnak is a vége felé! És senki gyermek nem születik tizenhárom hónapra, sőt, majdnem tizennégyre... Tehát az én gyermekem vagy. Kivéve természetesen ha anyád megcsalt volna engem valakivel, de az igen nehéz lett volna neki itt a palotában ahol mindenki figyeli minden lépését, pláne hogy ő még a dorha nyelvet se ismerte, beszélni se tudott senkivel se... igazából még velem se nagyon. Mondjuk ez nem is nagyon zavart engem, bevallom hogy nem beszélgetőtársnak kellett hanem egészen másra... Aztán meg az ugyan nem ritkaság hogy egy nő megcsalja az urát, de nem ám akkor, ha az ura maga a király! Mert a leghülyébb nőnek is van annyi esze hogy tudja, ilyenkor iszonyúsokat kockáztat. Mert ezret egy ellen hogy ha kitudódik, ki lesz végezve! De még ha a legislegislegjobb eset következik is be, az a legkevesebb hogy el lesz zavarva a palotából, és oda az eddigi jólétének. Képtelenség hogy anyád e kockázatot felvállalta volna, különösen mert hisz korábban rabszolga volt, de mellettem királynéként élhetett... És én még most se vagyok egy ronda vénység, egy erőtlen agg, akkor meg még sokkal fiatalabb és jóképűbb voltam, azaz igazán meg lehetett velem elégedve! De még ha esetleg és netántán eszébe is jutott volna hogy megcsaljon valamikor, akkor se ilyen hamar, két-három hónappal a házasságunk után máris! Különben is, semmi baja se volt velem, én úgy láttam rajta hogy boldog mellettem... szóval ez a rágalom tényleg hülyeség, én magam teljesen biztos vagyok benne hogy a leányom vagy! Még akkor is, ha nem viselkedel úgy, ahogy az illene magas származásodhoz...

—Ha arra gondolsz hogy eszem nyers húst is és...

A király megint legyintett, s ez belefojtotta Launiba a mondat hátralevő részét.

—Azzal nekem semmi bajom, sőt inkább még örvendek is neki! Azért örülök neki, mert így keményebbnek látszol, hogy úgy mondjam férfiasabbnak, bár tudom hogy furcsa hogy rólad, egy leányról kell ilyesmit mondanom... Mindegy, azt hiszem érted akkor is mire célok: jobban megfelelsz annak a képnek így, amit az

emberek egy uralkodótól elvárnak, hogy erős, merész, félelmet nem ismerő, parancsolni tudó, győztes... Na de a bajom épp az hogy ez az egyetlen tulajdonságod, ez, az étkezési stílusod ami ha furcsa is de legalább előnyös mert beillik ebbe a képbe, ebbe amit leendő uralkodóként mutatnod kéne a népnek... sajnos azonban minden más tulajdonságod e képpel gyökeresen ellentétes! És még ez a nyershús-evésed se sokat segít, mert erről is tudja mindenki az egész országban hogy nem ám amiatt étkezel így mintha te olyan félelmetes és vad volnál, hanem ellenkezőleg: mert te még az állatokat is sajnálsz, olyan lágyszívű vagy!

—Miért baj az ha egy uralkodó nem egy rémületes zsarnok?

—Amiatt baj, mert akkor nem sokáig marad uralkodó, jön ugyanis valaki aki igenis olyan rémületes zsarnok, és letaszítja a trónról azt aki nem rémületes, vagy nem rémületes annyira! Igazából már egy ideje azon gondolkodom, hogy mégse téged kéne utódomnak kijelölni, hanem az öcsédet.

—Na de hiszen elég nyilvánvaló előttem, hogy épp ő a forrása ennek a pletykának hogy nem vagyok a lányod... bár ezen állításomat nem tudom bebizonyítani. De akkor is biztos vagyok benne.

—Én is. - bólintott a király.

—Hát akkor...?! - kérdezte Launi döbbenten.

—Leányom, most biztos arra gondolsz, nem érdemli meg az öcséd hogy ilyesmivel jutalmazzam amikor ő ilyen aljasságra volt képes! Csakhogy elfeledkezel róla, maga a tény hogy ezt kitalálta, már eleve azt bizonyítja hogy olyan jellemvonásokkal rendelkezik, melyek előnyösek egy uralkodónak! Mert egy uralkodónak igenis aljasnak kell lenni, legalábbis bizonyos fokig. Még ha semmi másért nem is de amiatt, mert ha nem aljas ő maga, akkor nem is ért ahhoz sem miként ismerje fel mások aljasságát, olyan aljas tetteket melyeket ezek a mások ellene az uralkodó ellen készülnek végrehajtani! És akkor neki vége! Aztán, az is nyilvánvaló mindebből, hogy öcséd igenis szeretne király lenni... mondjuk, ezt különben is tudtam... míg felőled nem is vagyok olyan biztos! De különben is, még emlékszem amikor picike kislánként azon vitatkoztunk - mármint, te voltál akkor még picike kislány - képes lennél-e ölni, illetve eltűnni hogy mások a te érdekedben öljenek egy háborúban... És én attól félek azóta se változott ez az elképesztő nézeted!

—Annyi bizonyos, hogy ha trónra jutok, én soha de soha nem fogok háborút indítani senki ellen!

—Akkor majd mások indítanak teellened.

—Nem biztos. El tudom képzelni, más királyoknak is lehet annyi eszük hogy belássák, a békés kereskedelemben jobban gazdagszik az ország mint egy véres háborúban.

—Reménytelen vagy. Tényleg nem vagy királynak való. - legyintett a király harmadszor is.

—Ezt most akkor úgy értsem hogy megfosztottál a trónörökösi címetől, s azt öcsémnek ítéled?

—Még nem döntöttem így, de eszemben sincs titkolni hogy komolyan ezen töröm a fejemet, igazából már hetek óta, s egyre inkább efelé hajlok! Mert hát végülis miért ne - igaz hogy Gruma fiatalabb nálad de csak alig valamivel, szép szál deli legény, férfi is...

—Ennek ellenére igenis én vagyok az erősebb és izmosabb! - húzta ki magát Launi elégedetten. —És komolyan azt hiszem amiatt vagyok ilyen erős, gyors, izmos és legfőképpen egészséges, mert épp azt eszem, amit!

—Ennek ellenére, akkor is ő a férfi és nem te.

—De hiszen sokra megy azzal hogy férfi, no hiszen, hát nem érted apám hogy épp most mondtam hogy én vagyok az erősebb?! Szerintem ha verekedésre kerülne a sor közte és köztem, egészen biztos hogy én győznék... Bár nem kétlem, én is alaposan megkapnám a magamét, lennének kék foltjaim, meg karmolások rajtam és a többi... Valószínűleg sírnék is a végén, úgy fájna a kapott sérüléseim. De akkor is én győznék abban a bunyóban! Persze félre ne érts, eszem ágában sincs verekedésbe bocsátkoznom bárkivel is, én valóban szelíd leány vagyok... Csak amiatt mondtam, hogy kifejezzem, semmi értelme azt emlegetni hogy ő az úgymond „férfi”, mert bár tényleg az, de az csak annál rosszabb neki, hiszen micsoda szégyen hogy férfi létére gyengébb mint én, a nő!

—Még mindig nem érted, leányom. Teljesen mindegy melyiktek az erősebb, itt a lényeg ugyanis az, hogy a nép szívesebben fogadja el egy férfi uralmát mint egy nőét, még akkor is ha az a nő erős, szép, okos, vagy akármi más előnyös tulajdonságokkal is bírjon! Szóval, az öcséd az aki kettőtök közül a férfi...

—És az anyja megmérgezte az én édesanyámat.

—Ezt ne keverd ebbe bele, Launi, mert bár ez történt valóban, de azt akkor se maga Gruma tette, és anyádért már bosszút álltam: a saját kezemmel öltem meg azt a némbert! Nem vádolhatsz azzal, hogy nem szolgáltattam igazságot!

—Eszembe sincs ilyesmivel vádolni téged jóapám.

—Na hát akkor!

—De akkor is a szememben... hogy is mondjam... kellemetlen érzésekkel terhelt minden pillanat amikor öcsém származására gondolok... mármint az anyjára. És most igyekeztem nagyon udvariasan kifejezni magamat. Mert bár belátom hogy ő valóban nem hibáztatható abban, hogy szegény édesanyám állapota most olyan, amilyen, de... hogy is mondjam... szóval, van egy mondás, hogy „a vér nem válik vízzé”, és bár én úgy vélem mindenkit a maga érdemei szerint kell megítélni és nem ősei alapján, legyenek bár azon ősök akár érdemdúsak akár gazemberek, de épp ezzel hogy Gruma ezt az aljas pletykát terjesztette az én származásomról, miközben ezzel nemcsak nekem tett rosszat de még édesanyám becsületét is bemocskolta visszamenőleg, ezzel tehát Gruma azt bizonyította hogy jelleme igen közel esik anyja aljas jelleméhez aki még orgyilkos merényletre is képes volt!

—Mindent egybevéve mégiscsak alkalmasabbnak látszik a koronára ő, mint te.

—És mi lenne az én sorsom, ebben az esetben?

A király vállat vont.

—Mi más mint bármely más hercegkisasszonynak... azaz, férjhez més, ha nem is most rögtön de néhány év múlva... mondjuk valami kellően gazdag külföldi herceghez... lehetőleg egy királyfihoz... egészen biztos hogy lesz bőven jelentkező a kezedre, még válogathatsz is belőlük!

—Apám, a köteles gyermeki tisztelettel hangomban mégiscsak bátorkodom megjegyezni, hogy ez a terved nem nyerte meg a tetszésem!

—Sejtettem, de emiatt nem aggódok, mert valahogy biztos vagyok benne hogy olyan igazán nagyon nem buzog benned a vágy az uralkodásra sem! Bevallom nem tudom mitől van ilyen érzésem, de igen erősen ezt hiszem rólad!

—És igazad is van... Ennek ellenére, a velem való terved nem tetszik. Mert bár pusztán elméleti értelemben tulajdonképpen nincs kifogásom a házasság ellen, gyakorlatilag azonban nagyonis, s amiatt mert senki férfit nem tartok elég jónak magamhoz. Amiatt nem, mert mindegyik egy kegyetlen duvad. Egy barbár, erőszakos, döllyfős és kevély, pökhendi vadállat, aki sosincs tekintettel mások ér-

zelmeire, és bármikor kész bármiféle vadállati kegyetlenkedésre is, ha az érdekei úgy kívánják, s úgy véli büntetlenül megteheti. Arról nem is beszélve hogy mindegyik egy műveletlen tahó, hozzám képest legalábbis, megbocsáss apám de még a hercegek is, azok mindenképp akiket eddig megismertem vagy akikről akárcsak hallottam is. Bár ez már mellékes ahhoz képest amit az előbb mondtam róluk, mert ha csak úgy simán műveletlen lenne de amúgy kedves ember, akkor még talán meg is fontolnék egy házasságot. Így azonban el lehetsz készülve arra apám hogy ha komolyan férjhez akarsz adni, az csak valami rémségesen durva és iszonyatosan kegyetlen fizikai erőszakkal lesz lehetséges, de annyira hogy az is kétséges az a házasság legalább jogilag érvényesnek mondható-e, de ha az is, könnyen lehet hogy akkora erőszak kell hozzá hogy abba belehalok, ha talán nem is rögtön de pár héttel az esküvő után! Sőt, ehhez nem is kell majd hogy öngyilkos legyek vagy hogy félig agyonverj, elég lesz hozzá az is hogy egy olyan erőszakos, barbár férfi mellett annyira boldogtalan leszek!

—Azistenit, leány akarsz maradni egész életedben?! Hiszen minden nőnek az a sorsa hogy férjhez megy idővel!

—Igen, és sajnálom is őket emiatt...

—De hát nem mindegy-e neked, milyen lesz a férjed, amikor alig is látod majd öt napközben?!

—Nem erről van szó, hanem én attól félek, hogy ha a férjem jelleme gyökeresen eltér majd az enyémtől - amire ugye az esély lényegében száz százalék, ezt remélem nem vitatod - akkor ő nem hagyja majd hogy úgy éljek ahogy szeretnék.

—Miért, hát hogy szeretnél élni?

—Legelsősorbanis sok-sok jótettet elkövetni, hogy boldoggá tegyem minél több embertársamat!

—Hát azt biztos nem hagyja majd a férjed hogy szétosztogasd a vagyonát, alalmazsnaosztásra pocsékolva vagy másképp!

—Nem elsősorban erre gondoltam... hanem másokat meggyógyítani, vagy épp tanítani... De mindegy is, kár a részleteken törni a fejünket, a lényeg az hogy nem tudhatom mit hoz a jövő, te se tudhatod apám, senki se tudhatja, de az biztos hogy könnyedén előfordulhatnak olyan esetek amikor én úgy szeretnék cselekedni hogy az nagyon nem tetszene a férjemnek! És akkor biztos az történne amit ő akar, s nem az amit én óhajtanék.

—Igen, ez erősen valószínű. - jegyezte meg a király, némi gúnnnyal a hangjában.

—És emiatt van az - folytatta Launi - hogy bár olyan értelemben nem vonz az uralkodás gondolata hogy lenne bennem hatalomvágy, ezt jól sejtetted meg rólam, de olyan értelemben nagyonis vonz, hogy ezt látom a legbiztosabb módnak annak elkerülésére hogy másoknak legyen hatalma én fölötte, akár egy férjnek is, továbbá, nyilvánvaló hogy uralkodóként nyílna a legtöbb lehetőségem arra is hogy jót tegyek másokkal és másokért, bár azt se tagadom hogy azért félek is attól hogy uralkodó legyek mert iszonyatos a felelősség, és nagyon bánkódnék ha valami rosszat követnék el akaratlanul is!

—Látom már, neked papnőnek kellett volna menned. De talán még nem késő.

—Ezt is felejtse el jóapám, mert bár azt nem mondom hogy kifejezetten hitetlen volnék, de azt se mondhatom hogy hinnék istenben. Az biztos hogy az egész vallás engem tökéletesen hidegen hagy, egyszerűen mert az a másvilágra vonatkozik, de én ebben a világban élek, ezért ezen világ dolgaival kell foglalkoznom, legfőképpen az e világban élő emberekkel, hogy a tőlem tellő legjobbakat tegyem értük! És tudom hogy most arra gondolsz, milyen jó apáca lenne belőlem, aki má-

sokért él önzetlenül, de tévedsz. Mert én a magam módján akarom az embereket szolgálni, s ha apáca lennék akkor ugyan nem volna férjem de ez csak annyit jelentene hogy nem a férjem parancsolna nekem hanem a zárdavezető, vagy a püspök vagy más papi személy, és eléggé esélyes hogy nagyon hamar bekövetkezne a pillanat amikor nem értenék egyet a parancsaival! És akkor még nem is beszéltem az olyasmiről hogy az apácák élete tele van olyan rendelkezésekkel amiknek semmi épeszű indokát nem látom: például éjféli mise, meg hogy teljesen nevetséges sőt szomorúságot árasztó, komor öltözékben járnak, hogy korbácsolják magukat pedig én mélyen elítélem az önkínzást és sok más hasonló! Nem, én nem vagyok apácának való. Oda az való akinek nincs egyetlen önálló gondolata se, de tőlem rém távol áll az ehhez szükséges mély tekintélytisztelet.

—Ellentmondásos a jellemed, leányom. Ha ugyanis távol áll tőled a tekintélytisztelet, akkor nem is lehetsz olyan végtelenül jóságos amilyennek szerintem láttatni óhajtod magadat. Mert az akiben nincs tekintélytisztelet, az önhitt, még akkor is ha ez a jellemvonása talán nem mutatkozik meg nyíltan gögősségben vagy más efféle nem túl rokonszenves módon; azonban mégis önhitt, ha pedig az, akkor több mint bizonyos hogy kedvét leli a hatalmaskodásban is, hiszen meggyőződése hogy mindent jobban tud mint mások; ezesetben szeretné a hatalmát minél jobban kiterjeszteni, tehát hódító lesz belőle ha trónra kerül...

—Én nem akarok hódítani.

—Na látod, ezért mondom hogy ellentmondásos a jellemed, magad se tudod hogy mit akarsz!

—És ha úgy fogalmazok hogy igazad van apám, valóban hódítani szeretnék, sőt világhódító akarok lenni... de nem fegyverekkel akarok hódítani, hanem szeretettel és jósággal?!

—Egyre képtelenebb dolgokat fecsegsz, s már a józanságodban is kételkedem.

—Csak őszinte vagyok, s azt mondom amit érzek, s amire vágyom.

—Attól még lehetsz örült.

—Én mélyen hiszek abban, hogy a jóság sokkal hatalmasabb erő, mint a gonoszság, hogy a szeretet hatalmasabb mint a nyers erőszak!

—Bolond beszéd, hiszen az imént vallottad be, hogy még az öcsédet se tudod szeretni, holott ami miatt nem szereted őt azt nem is ő követte el hanem csak az anyja! Miként is volnál képes akkor arra, hogy az egész világot szeressed!

—Talán tényleg nem vagyok olyan jó mint hiszem, olyan meg egészen biztosan nem amilyen lenni szeretnék - bólintott Launi - de én legalább törekszem efelé, míg más emberek egyáltalán nem, és bevallom ez engem mindig nagyon szomorúvá tesz ha csak eszembe jut!

Nem tudható, erre mit akart válaszolni a király, mert akármit szándékozott is, nem mondhatta ki. E pillanatban ugyanis kinyílt a terem ajtaja, s azon át az Első Miniszter lépett be. Ez a rang oly igen magas volt hogy lényegében a király helyettesének volt tartható, ennek ellenére még neki sem volt se megengedett, se ajánlatos csak úgy rátörni a királyra az ajtót előzetes bejelentés nélkül, legalábbis ha a király valamely családtagjával van együtt épp. Hogy az Első Miniszter ezt most mégis megtette, azt jelentette hogy rendkívüli közlendője van. Ezt első szavai is igazolták.

—Felség, bocsáss meg kérlek, de komoly dolog történt! A vlúvő nép, tehát az északi barbárok azon a jeges félszigeten, megtagadták az adófizetést, sőt, az oda küldött három hajónkból kettőt elfoglaltak, s a legénységüket lemészárolták... esetleg kevesen közülük fogságba kerültek, ez nem tudható. A harmadik hajó

visszatért ugyan, most érkezett a kikötőbe, de csak fele legénységgel, tőlük tudom a történeteket. Mindazonáltal ha a legénysége megfogatkozott is, hozott magával foglyokat, többnyire a csetepatéban elfogott sebesülteket, bár akad köztük néhány nő is...

—Miként kerülhettek nők a foglyok közé egy tengeri ütközetben?! - kérdezte azonnal Launi elképedve.

—Ezt nem tudom felséges királylány, de nem is hozzád jöttem már megbocsáss hanem felséges apádhoz, mert most a királyurunk kell eldöntse egyrészt hogy mi legyen a foglyokkal, másrészt s még inkább, hogy induljon-e bosszúhadjárat, mikor, milyen erővel, és a többi...

—Ebbe tényleg ne szólj bele leányom - pillantott Launira mérgesen a királyi apuka - mert egyelőre nem te vagy az uralkodó, te csak leszel az, majd valamikor nagysokára, már persze ha megmarad addig a trónörökös címed... ami ugye nem is olyan biztos! Főleg ha rólad alkotott nem éppen dicsérő véleményemet még tovább súlyosbítod azzal, hogy mint most is, kéretlenül belekotyogsz ilyen fontos dolgokba!

Majd az Első Miniszterhez fordult.

—Kimegyek a kikötőbe, hogy személyesen tájékozódjam a túlélő hajósoktól, meg amiatt is hogy ezzel megtiszteljem őket, a hősokeket!

S mert látta hogy Launi is megindul a nyomában, ráförmedt:

—Te csak maradj itt, úgysem a te jószágos fülednek valók azok a véres történetek amiket vélhetőleg hallanál, még a végén rémálmaid lennének miatta éjszánkánként! - gúnyolódott leányán.

S így aztán Launi természetesen nem is ment ki a kikötőbe. Nem volt módja el-
leneszegülnie apjának...

Launi tehát egyedül maradt apja hálósobájában - ugyanis ott fogadta őt az apja. S már épp azon gondolkodott a leány hogy távozik ő is, mert itt semmi keresnivalója - amikor megintcsak nyílt az ajtó, s azon át öccse, Gruma lépett be.

—Hát nem úgy néz ki hogy sokáig leszel már trónörökös! - vigyorgott a leányra elégedetten a fiú.

—Hallgatózni merészeltél?! Kihallgattad saját apádat is?! - kiáltotta Launi megbotránkozva.

—Merészelttem volna hallgatózni, ha tudom hogy hallhatok valami hasznosat vagy érdekeset, s ha van rá mód. Igen, akkor merészelnék. De nem tudtam előre hogy valami érdekeset hallhatok itt, s hiába is tudtam volna erről előre, mert ha merészelek is hallgatózni, de olyan hülye azért nem vagyok hogy épp itt kíséreljem meg, amikor bármely pillanatban lebukhattam volna... De, ennek ellenére igenis tudok mindent amit az imént mondott neked apánk.

—Mégis, hogyan?

—Úgy, hogy ismerkedj csak meg az én különleges barátommal...

S a következő pillanatban csak úgy semmiből megjelent egy... mondjuk hogy „ember”. Mert hát egészen olyan volt mint egy ember, eltekintve persze attól hogy mégse volt olyan, mert egyrészt bőségesen magasabb volt mint három méter, izmai is rettentőek, másrészt pedig lángkorona lobogott a fején. Launi nem is tudta megállni hogy rémületében ne sikkantson egyet.

—Nem kell félned - szölt hozzá a jelenés - egyelőre ugyanis még nincsenek rossz szándékaim ellened. Később persze minden bizonnyal az lesz a sorsod hogy fel-fallak, ez már tudod csak így szokott lenni veletek tündérekkel... azokkal leg-

alábbis akik mint atavizmusok az emberek közé születnek véletlenül... na de ez akkor is később lesz, sőt jóeséllyel sokkal később, egyelőre tehát tényleg nincs semmi félnivalód, sőt, hamarosan roppant örömben lesz részed... s ezt minden gúny nélkül mondom!

—Na de... miért nevezel tündérnek... és ki vagy te...

—Én egy szellem vagyok. Nem ennek vagy annak az embernek a szelleme vagy lelke, hanem a fajtám neve az, hogy szellem. Amúgy a szellemek közül is az egyik leghatalmasabb vagyok. Varázserőm igazán hihetetlenül nagy! Mi szellemek odakint élünk a világűrben, a csillagok közt... mondjuk hogy az égben, ha így jobban megérted... és nemigen van szükségünk tulajdonképpen semmire se, ellenben nagyon szeretünk csemegézni. És az egyik legjobban kedvelt csemegénk a tündérek. A tündér, az, nagyon de tényleg nagyon-nagyon elnagyoltan fogalmazva, nem más mint egy olyan ember, aki elvileg képes varázsolni, és örökké él, mármint, nem jellemző rá hogy végelgyengülésben meghalna, kivéve ha nagyon de nagyon elszomorodik. Akkor előfordulhat vele is hogy megöregszik és meghal, de ez ritka. Úgy is meghalhat hogy fejbeverik vagy leszúrják, tehát erőszakos halállal. De már például megmérgezni se könnyű, nem azt mondom hogy lehetetlen, de a legtöbb méreggel szemben védett. Szóval meg lehet mérgezni egy tündért is, igen, de rém macerás, ritka hogy sikerülne. Általában azonban az a jellemző hogy a tündér örökké él... kivéve ha mi szellemek megesszük őt! Jó, persze ez is tekinthető erőszakos halálnak... bár mert én olyan jó vagyok, ezennel megnyugtatlak hogy az ilyesmi teljesen fájdalommentes a tündérnek, egyik pillanatban még él, a másikon már nem, szó sincs tehát semmiféle szenvedésről... Na de most nem azért jöttem hogy megegyeek.

—De várj már egy cseppet kérlek... ez így túl hirtelen volt nekem... nem vagyok benne biztos hogy értem amit mondasz, vagyis hogy jól értem... én tündérekről csak a mesékben hallottam, ott a tündérek valamiféle légies teremtmények, csillognak-villognak, a virágok körül repkednek és varázsolnak is néha... de én nem tudok repülni, varázsolni sem...

—Hát persze, a mesékben a valóság torzított tükrét látod. Te valóban nem tudsz repülni, itt, e világban, de valahol a világűrben van a tündéreknak egy városa, Tündérhon, ott már az ottani tündérek tudnak repülni. És nincs gondjuk semmire, egész nap csak szeretik egymást, meg énekelgetnek, de annyira hogy mindegyikük csodálatos zenei tehetség, közülük a legislegtehetségtelenebb is akármikor könnyedén legyőzné az emberek legcsodálatosabb énekesnőjét is... van erre idejük, mert ők tudnak varázsolni, varázslással meg minden könnyen elintézhető, azaz nem emészt fel az idejüket holmi „munka”. És te most még valóban nem tudsz varázsolni, de csak mert egyrészt nem tanultad, nem volt kitől tanulnod ugyebár, másrészt ez a tündéreknél úgy megy, hogy e képességet „fel kell ébreszteni” bennük, ez a legtöbbször akkor következik be amikor a tündér valami hatalmas jótettet követ el, az élete kockáztatásával. Igazság szerint tulajdonképpen akadnak olyan tündérek akik már annyira tündérek hogy enélkül is beindulnak a különleges képességeik idővel, vagy legalábbis néhány ezek közül, de ez attól függ, mennyire jószágos az a tündér. Aki például Tündérhonba születik, ott csak úgy magától is megtörténik ez a „felébredés” a kis tündérrel idővel, sőt nagyon hamar. Itt az emberek közt azonban nagyon ritka, itt gyakorlatilag biztosra vehető hogy ahhoz hogy olyan „igazi” tündér legyél, valami irtózatosszerű életveszéllyel járó jótettet kell elkövetned... és túlélned. Ráadásul még ezt is önzetlenül, mert ha közben arra gondolsz hogy azért követed el a jótettet hogy

azután ha túléled tudj varázsolni, akkor majdnem biztos hogy nem fog sikerülni! Nem azt mondom hogy lehetetlen, de az esély rá elenyésző!

—És miből tudom meg, hogy sikerült-e?

—Abból, hogy ekkor bekapcsolódik a fényruhád.

—A micsodám?

—Lesz a tested körül egy láthatatlan páncél, ami... illetve, nemcsak lesz, de van is. Legalábbis több mint bizonyos vagyok benne, ez már most is működik az esetekben, bár jelenleg csak csökevényesen. De én azt hiszem, hogy te tulajdonképpen nem érzed nagyon forrónak a zubogó vizet se, s a jeget se nagyon hidegnek.

—Igen, már nekem is feltűnt hogy mintha valami nem lenne rendben a hőérzékelésemmel...

—Na ez a láthatatlan páncélod miatt van. Mi úgy hívjuk hogy energiapáncél, vagy energiapajzs. Vagy rövidebben: erőtér. Ez véd téged a túlzott hidegtől és melegtől. De még nem tökéletes... Ám azzá válik, ha „felébredszt”. S ekkor láthatóvá is válik, mi úgy mondjuk „fényruhád lesz”, mintha fénycsíkokba lennél öltözve, úgy fogsz csillogni hogy a fény alatt a ruhád se fog látszani... csodaszép leszel! És persze még sokkal finomabb falat is a számomra...

—Szóval azért akarod hogy „igazi” tündér legyek, hogy finomabbat csemegézhess?

—Kissé talán igen, bár inkább azt mondhatom hogy egyáltalán nem. Én mint mondtam most nem amiatt vagyok itt hogy megegyeek, de különben se hiszem hogy sikerülne „felébredned”. Elvileg persze van rá lehetőséged, de tényleg elenyésző, mert ritka hogy alkalom adódna valami ekkora nagy jótetre, az meg még ritkább hogy túl is élhetnél valamit ami ennyire kockázatos... Szóval én csak tájékoztattalak a dolgokról, egyszerűen mert bár biztos vagyok benne hogy rém gonosznak tartasz most csak mert tündéreket eszem, de ha gonosz vagyok is, valamennyi tisztesség azért bennem is van. Szeretem, tudod, a „tisztességes játszmákat”...

—Jó, akkor hadd halljam, mit kívánsz tőlem?

—Semmit, vagy legfeljebb azt, hogy elfogadd az ajándékomat! - és a szellem kezében hirtelen egy alig arasznyi hosszú pálca jelent meg. —Ez - folytatta a szellem - egy varázspálca. Mert bár te még nem vagy képes varázsolni magadtól, ez lehetetlen amíg „fel nem ébredsz”, de mégis varázsolhatsz, ezzel a varázspálcával! Ez tulajdonképpen egy talizmán, amit feltöltöttem előre bizonyos mennyiségű varázserővel. Ha kívánsz valamit, elég ha a kezébe fogod, kimondod a kívánságodat - bár az is elég ha csak nagyon erősen rá gondolsz - s akkor a kívánságod teljesül. Általában. Mert néha nem. Ugyanis vannak nehezebb s vannak könnyebb kívánságok. Minden kívánság fogyasztja a varázspálcád erejét. Ha olyasmit kérsz amihez nem elég a megmaradt ereje már, akkor az a kívánság nem teljesül.

—Honnan tudom, mennyi ereje maradt még?

—Onnan, hogy most a színe teljesen fehér. Ha varázsolsz valamit, egy része kék lesz, annál hosszabb részen lesz kék minél több erejébe került a kívánságod teljesítése. És nem fordulhat elő az se hogy meggondolatlanságodban valami ostobaságra elpazarolj túl sok erőt, mert ez úgy megy hogy ki kell mondd a kívánságodat, s ekkor a varázspálcán akkora rész kezd el kézzel villogni amennyi erőbe az a varázslat kerülne. S ekkor ha azt mondd: „Akarom!”, vagy azt hogy „Legyen!”, akkor a varázslat végrehajtódik, s a varázspálcád ereje csökken... Ha azonban úgy érzed az a kívánság nem ér meg annyi erőt, elég ha azt mondd:

„Mégsem”!, s akkor a villogás megszűnik, a varázslat nem hajtódik végre, de a varázspálcád ereje se gyengül.

—Kipróbálhatom?

—Nyugodtan!

Launi átvette a szellemtől a varázspálcát, s így szólt:

—Azt akarom, hogy ez a szellem megjavuljon!

Semmi se történt, a varázspálca még csak nem is villogott.

—Megható a naivitásod, szinte sajnállak - kacagott a szellem - csak nem képzelted hogy olyasmit adok a kezébe amit fegyverként használhatsz ellenem?!

—De hát nem megölni akartalak!

—De megváltoztatni! Na de hát ez lehetetlen. Ne is kísérletezz ilyesmivel mert ez még meg van bocsátva, de legközelebb már komolyan megharagszom.

—Az nekem mindegy, hiszen úgyis meg akarsz enni!

—Nem feltétlenül. Mert hát azért nem eszlek meg most azonnal, mert ez részemről egy nagy kísérlet! Akadnak ugyanis olyan lények az Univerzumban - hatalmas, hihetetlenül erős lények! - akiknek ugyanaz a véleményük mint neked, az amit apádnak bizonygattál: hogy a Jóság hatalmasabb mint a nyers erő, mint a kíméletlenség és hasonlók! Én nem hiszek ebben, de annyi rengeteg helyről hallottam, hogy úgy döntöttem, teszek egy próbát! Kipróbálom, igen! De nem úgy, hogy én leszek „jó”, nem is értek ahhoz, miként kell jónak lenni. De tudod az úgy volt hogy már épp megettelek volna, ott voltam láthatatlanul melletted, amikor ezt mondtad apukádnak, s arról is tudomásom volt hogy öcséd cseppet se így gondolkodik, ellenben nagyonis szeretné ha ő lenne a trónörökös, helyetted. És arra gondoltam, lássuk, melyikteknek sikerül?! Nem kapkodok el a megevésedet, megnézem előbb, melyiktek viszi többre: ő, vagy te a szuperszelíd, tündéri elveiddel... Érdekes szórakozás lesz! De mert nem szeretek soká várni, gyorsítsuk fel a folyamatot! Vagyis adok mindkettőtöknek némi mágikus hatalmat is, persze szigorúan ugyanannyit mindkettőtöknek hogy ne legyen kivételezés, hogy igazságos legyen a verseny... De téged Launi külön is érdekeltté teszek e versenyben, oly módon, hogy megígérem neked, ha kiderül hogy igenis te viszed többre és nem az öcséd, akkor jutalmul nem eszlek meg!

—Hm... Attól félek ez olyan ajánlat amire nem mondhatok nemet...

—Hát már hogyan tehetnéd, ha nem tetszik csak szólj, s már itt se vagyok... persze te sem.

—Tehát akkor azonnal megeszel.

—És miért is ne, legalább annyi hasznom legyen a dologból...

—Ez így azért elég homályos a számomra. Mert mit is jelentsen az, hogy „többre viszem”, vagy hogy az öcsém viszi „többre”? Mik a kritériumok és mennyi idő alatt dől ez el?

—Az egész nagyon egyszerű: én vagyok az egyetlen döntőbíró, azaz az viszi többre kettőtök közül, akiről én úgy ítélem meg, hogy többre vitte! És kész, ennyi az egész! Időd is addig van, amíg meg nem unom hogy figyellek benneteket. Nem mondhatom meg ez mennyi, mert még én se tudhatom előre mikor unom meg. Annyi persze biztos, hogy ha valami miatt meghalsz, például meggyilkolnak téged egy háborúban, akkor egészen biztos hogy nem te vitted többre... Persze akkor ez már úgyse érdekel téged, s halottként tőlem se kell már félned, de kétkem hogy ez a variáció jobban tetszene neked... pláne mert egy erőszakos halál egy háborúban, például ha egy dárda átfúrja a gyomrodát vagy a beledet iszonyúan fájdalmas tényleg, sokáig is tart úgy a haldoklásod, de ha én eszlek meg téged akkor

az tényleg egyetlen szempillantásnyi ideig tart csak, és még az a pillanat is teljesen fájdalommentes a számodra ahogy ezt már mondtam, és őszintén mondtam, az igazat, nem hazudok mert miért is tenném, úgylis a hatalmamban vagy, nem tudsz nekem ártani, nyugodtan bevallhatnám ha másképp volna... Ennek ellenére azonban, szerintem érdekesebb arra törekedned hogy te légy a győztes kettőtök közül, s ezért jutalmul később se egyelek meg!

—De hát így eleve vesztes helyzetből indulok, mert én jótetteket akarok elkövetni, de nagyon attól tartok, akármennyi jótettet kövessék is el, te azokat nem fogod értékelni, és ha az öcsém csak annyit ér el hogy legalább egy vármegye vezényletét rábízsa jóapám, már akkor is az lesz a véleményed hogy ő „vitte többre”, még akkor is ha én közben tízmillió ember életét mentem meg valamiképp, például egy új orvosság felfedezésével! Mert már látom, te olyan lény vagy aki a hatalmat becsüli a legtöbbször, sőt, talán nem csak legtöbbször de kizárólag az az egyetlen amit becsülsz!

—Erről már nem tehetek Launi, olyan vagyok amilyen, ehhez kell alkalmazkodnod... na szóval tehát ott tartottam hogy amikor apáddal vitáztál, ez az egész eszembe jutott, ekkor megjelentem az öcséd előtt, s őt jóval kevesebbet kellett győzködnöm mint most téged, pillanatok alatt ráállt az alkura...

—Naná, el is hiszem, elvégre őt nem akarod megenni!

—Mindegy, a lényeg hogy beleegyezett, mondtam neki hogy különben is jó esélyei vannak mert az imént vallotta be a király hogy azon gondolkodik hogy ne te légy a trónörökös hanem ő, Gruma... Szóval az öcséd mondta hogy részéről minden rendben, nagyon örül neki hogy lesz egy varázspálcája, oda is adtam neki a magáét, ő eljött ide hogy tanúja legyen amikor neked is elmondom hogy mi a helyzet... és kész, ennyi, tudsz mindent!

—Nem egészen, mert mi van ha ő hirtelen azt varázsolja, hogy hozzá kerüljön az én varázspálcám, vagy hogy hirtelen szakadjon rám a palotatető és haljak meg?!

—Ne aggódj, ilyesmit lehetetlen varázsolnia. Semmi olyasmit nem akarhat ami közvetlenül te ellened vagy a varázspálcád ellen irányulna. Azaz, akarhatja, de hiába mert úgyse teljesülne. Közvetlen egymásotok ellen a varázspálcák nem működnek. Volt annyi eszem hogy az ilyesmit letiltsam! Természetesen simán varázsolhat olyasmit hogy a palota összedőljön, de kizárólag akkor, ha te épp nem vagy benne! Vagy legalábbis nem abban a részében amit le akar rombolni.

—És ha pusztá kézzel elveszi tőlem?

—De hiszen azzal dicsekedtél jóapádnak hogy erősebb vagy mint az öcséd... és ez igaz szerintem is. De azzal se menne semmire se ha egy rablóbandát uszítana rád, hogy szedjék el a varázspálcádat. Tudniillik, hiába is fogná kézbe, nem működne neki. Mindegyiktek csak a saját varázspálcáját használhatja.

—De akkor is megfoszthat tőle.

—Nem hiszem hogy ez érdekében állna, de amúgy ha megteszi is, nem sok károd származna belőle. E varázspálca ugyanis igazából nem is varázspálca, csak jelkép. A varázserő amit adtam, benned van! A pálca csak jelzi, mennyi az amit még nem használtál el... Tehát még ha el is veszted a varázspálcát, akkor is tudsz varázsolni ha erősen erre koncentrálsz, épp csak nem látod hogy az adott varázslat mennyivel csökkenti a varázserő-tartalékaidat. Szóval nincs semmi értelme annak hogy megpróbáljátok megszerezni egymás varázspálcáját, ezzel legfeljebb némi kényelmetlenséget okozhattok a másikatoknak, ami semmi esetre se éri meg a kockázatot amivel egy ilyen akció együttjárna.

—De én tulajdonképpen nem is akarok versenyezni az öcsémmel, nekem igazság

szerint mindenfajta versenynek már a pusztá gondolata is ellenszenves!

—Nem csodálom, minden tündér ilyen, vérükben van hogy a versengés helyett a kooperációra törekednek.

—Az meg mi a csuda?

—Együttműködés.

—Hát igen, az sokkal rokonszenvesebb a számomra.

—Nem parancsoltam rád, Launi, hogy versengj bárkivel is! Te döntöd el, mire használod a hatalmat amit a kezébe adtam. Én csak figyellek majd a távolból benneteket... illetve ez se igaz, eszem ágában se lesz figyelni titeket minden pillanatban. De időnként azért majd utánanézek, mi a helyzet veletek. - és a szellem eltűnt.

Launi szívesen elgondolkodott volna most azon, hogy mi is legyen a továbbiakban, mit kezdjen a kezébe kapott hatalommal, egyáltalán örüljön-e neki hiszen az a veszély fenyegeti hogy valamikor majd megeszi őt a szellem - ám nem maradt ideje gondolkodni egy cseppet se, mert most megszólalt öccse, Gruma:

—És akkor most beszéljessünk egymással, Launi!

—Ugyan miről?

—Arról, hogy szerintem nagyon okosan tennéd, ha minél előbb lemondanál a javamra a trónörökös címedről! Lehetőleg még ma!

—Na de mi okból is tennék ilyesmit?!

—Nagyon egyszerű: amiatt, mert mint azt biztos sejtet, én akarok lenni helyetted a trónörökös! Később a király maga! És az utamban állsz. Na és ha nem teszed ezt amit mondtam neked, akkor bizony el lehetsz készülve rá hogy ott ártok neked ahol csak tudok! És ne ringasd magadat abban a tévhitben hogy nem ártatok neked mert arra nem jó a varázspálca. Egyrészt, hihetetlen a fantáziám, másrészt ha én nem is ártatok neked, de mi van ha varázsolok magamnak egy csomó aranyat, s azzal felbérelek pár embert hogy öljenek meg téged?! Mert nem kell ahhoz varázslat hogy meghalj, elég ahhoz egy teljesen közönséges kés is ha jó helyen van beléd szúrva...

—De értsd már meg hogy nem mondhatok le a javadra, mert akkor aztán teljesen biztos hogy idővel megesz engem a szellem! Sőt, ez az „idővel”, ez nem is lesz olyan sokára, azt hiszem!

—Ez már engem nem érdekel, ez a te bajod!

—Most te komolyan azt hiszed, beleegyezem ebbe amikor ez a beleegyezés az öngyilkossággal volna egyenértékű?!

—Mint mondtam, nem érdekel engem hogy mi lesz veled. Engem az érdekel hogy király akarok lenni! Ehhez nyilvánvalóan az az első lépés hogy legalább trónörökös legyek, teljesen hivatalosan. Hogy a szellem megesz-e téged emiatt, az, engem, ismétlem, nem érdekel, ez az ő dolga, én leszarom. Ha úgy véled e megévéstől az véd meg téged hogy uralkodóvá válsz, ám legyél az, még sok sikert is kívánok hozzá, de ne itt uralkodj, hanem egy másik országban, mert itt én akarok a király lenni, és leszek is, akár akarod akár nem, és ha makacskodol az csak neked lesz rossz!

—Ugyan miért, semmit se kockáztatok mert hiába is fenyegetsz akármivel, semmi se lehet halálosabb veszély rám nézve mint hogy valamikor majd a jövőben a szellem gondol egyet és úgy dönt hogy én legyek a vacsorája!

—Ez igaz - bólogatott Gruma - de ne feledkezz meg róla hogy eleve nincsenek is jó esélyeid arra, hogy te legyél majd a következő uralkodója az országunknak! Mert rég tudom, apánk azon morfondírozik amúgy is hogy engem tesz meg utódának, s

nem téged. Na most ha megvárod amíg apánk így dönt, akkor nemcsak elveszted a trónörökösi címedet, de nem is kapsz érte semmit se cserébe. Ha azonban most megegyezel velem, én kész vagyok támogatni téged abban, hogy kárpótlásul kapj valahol egy hercegséget, ahol nagyjából azt csinálhatsz amit csak akarsz. A „nagyjából” azt jelenti, hogy tőlem aztán tényleg bármit, mindaddig amíg nem csatlakozol valami ellenem irányuló szövetséghez, de nem hiszem hogy ennek veszélye fennállna, mert hiszel köztudomású hogy miként vélekedel a háborúról...

—Ha beleegyeznék e javaslatodba, annyi bizonyos hogy én valóban soha nem támadnék ellened. Elsőként aztán végképp és egészen bizonyosan nem.

—Erről beszéltem látod! Továbbá, ne feledkezz meg mégvalamiről, ami ennél is fontosabb. Arról van szó, hogy ha visszautasítod az ajánlatomat, akkor harcra kerül sor közöttünk. Lehet hogy nem nyílt harcra, bár kinézem azt is hogy idővel az lesz belőle. Az azonban egészen biztos, hogy el lehetsz készülve rá, ott ártok neked ahol csak módomban lesz! Na és ez nemcsak hogy rossz neked, de nagy bánatot is okozna mert ha neked nem is árthatok de ott van kedvelt udvarhölgyed, Vrészi... meg még egy csomó más egyéb ember akit szeretsz... ugye nem akarod hogy rajtuk próbáljam ki, mit tud a varázspálcám... Mert az lehet hogy közvetlenül neked nem árthatok vele, de őszintén csodálkoznék ha használhatatlan lenne bárki más ember ellen aki nem te vagy!

—Hogy te milyen aljas vagy!

—Az, az, az, igen! Bár én inkább csak hatalomvágyónak mondanám magamat. De nevezd csak aljasnak ha ez jólesik neked... kibírom. És épp ez ugye szellembarátunk kísérletének lényege, hogy a te nyálas képzelgéseid holmi jóságról erősebbek-e mint amiben én hiszek, s amit úgy foglalhatunk össze röviden hogy „kíméletlen célratörés bármi eszközzel ami alkalmasnak tűnik”!

—Iszonyodom tőled!

—Engem ez se érdekel, csak egyezz már bele abba amit javasoltam, mert bár nem kétlem hogy beleegyezésed nélkül is elérem a célomat, de így sok vesződségtől megkímélnél engem. De mondok mégvalamit. Ha nem egyezel bele, abból nemcsak annyi károd származna amennyit az imént említettem, hanem az a kár is amit a kereskedők úgy neveznek, hogy „elmaradt haszon”! Mert gondold csak bele, nővérkém: Ha neked arra kell figyelned épp mire készülők ellened, s ezt miként akadályozhatod meg, akkor ezzel törődsz, s nem azzal hogy mindenféle jótetteket hajts végre, holott számtalanszor kifejtetted hogy téged az boldogítana! És mindig amikor én csinállok valamit amit te gonoszságnak tartasz, s ezt megpróbálsz helyrehozni valami ellenvarázslattal, akkor még ha ez sikerül is neked, az azt jelenti hogy fogy a varázserőd, pedig azt a varázserőt jótettekre is fordíthatnád, ha nem ellenem kéne védekezned! Amennyiben tehát most okos kislány leszel és kiegyezel velem, több lehetőséged maradna jótettekre felhasználni a neked adományozott varázserőt, márpedig mélyen hiszek benne, a te fogalmaid szerint bűncselekmény lenne ha nem igyekeznél annyi sok jót tenni amennyit csak módodban áll!

—Hm... Elismerem, ez amit legutóbb mondtál, figyelemre méltó szempont és rengeteg igazságot tartalmaz!

—Akkor beleegyezel?

—Várj még egy kicsit, mert bár engem tényleg nem elsősorban a korona érdekel hanem a jótettek, de tényleg és igazán félek attól, mi lesz ha emiatt a szellem megesz majd engem!

—Akkor is megegyez téged ha nem egyezel bele. Gondold bele, mindenképp nekem

nagyobb az esélyem a trónra, mert apánk úgyis azt fontolgatja hogy én kövessem őt a trónon, és úgy általában véve is mindenki szívesebben lát a trónon egy férfit mint egy pisás nőt...

—Azért ez így nem igaz, épp ott északon például ahonnan anyám származott, Vlúvőben, viszonylag gyakori hogy a trónon nem király hanem királynő ül! Elismerem, ott is a férfiuralkodók a gyakoribbak, de azért a királynő se egy csodálatos ritkaság ám arrafelé...

—Hát akkor menj oda északra a fagyba, bánja a tököm, kérd apánktól hogy azt a területet adja neked hercegségként, én csakis örvendeni fogok neki és tiszta szívből támogatom majd az ötletet mert még örülök is majd neki ha nem valami értékesebb részét kéred az országnak!

—Tiszta szívedből? Furcsa ezt hallanom, a te szíved aztán minden csak nem tiszta...

—Most nem az erkölcsstannak vagy a filozófiának van itt az ideje nővérkém. Válaszolj, megfelelő-e ez neked így!

—Tulajdonképpen az lenne, mert belátom hogy vannak e javaslatnak előnyei, de mint említettem nagyon félek a szellemtől, másrészt, miként is képzeled ezt a dolgot hogy én majd odamegyek Vlúvőbe, mint valamiféle herceg vagy helytartó vagy akár teljhatalmú királynő amikor a vlú nép épp most lázadt fel... Simán kinézem hogy amint kiköt a hajóm ott, azonnal kardélre hánynak benne mindenkit, engem is, nemhogy még azt engednék hogy majd én legyek az ő királynőjük vagy hercegük vagy akárki aki parancsol nekik!

—Hát ez már a te dolgod hogy miként intézed el, azt sejtetheted én egyáltalán nem foglak megsiratni ha így lesz ahogy lefestetted... Ami meg a szellemet illeti, alig is kétséges hogy meg fog enni téged. De akkor is megenne ha nem egyeznél bele a javaslatomba mert kizárt hogy ne én győzzek hanem te! Viszont ha így is - úgy is meghalsz, akkor csak annál nagyobb kötelességed a halálodig minél több jót tenni, vagy nem? Legalábbis a te nyálasan szentimentalista elveid szerint...

—Ez igaz, csak azt csodálom ha ilyen jól képes vagy követni a gondolkodásomat, akkor miként is lehet hogy te magad is nem osztod e nézeteket!

—Talán mert vannak dolgok amiket többre becsülök az elvont jóságesszménél.

—Hm...

—Ne hümmögj hanem mondj már igent mert egyre fogy a türelmem és ne akard hogy kitaláljak valamit valamelyik bizalmasod ellen akit szeretsz! Mert egyáltalán nem vagyok ám biztos benne hogy ha megölök valakit, azt te fel tudod támasztani! Aztán meg, ha soká húzod az időt, később érsz ki a kikötőbe, márpedig sejtetheted, jóapánk aki oda tart nem fog kíméletesen bánni az elfogott lázadókkal, holott feltételezem te nem szeretnéd hogy ki legyenek végezve... Legalábbis nem azok, akik közülük nők...

—Persze hogy nem, sőt a férfiakat se akarom hogy kivégezzék!

—Na látod! Akkor pedig igyekezned kell!

—De mit tehetnék, apánk nem fog rám hallgatni...

—Hogy a fenébe ne, máskor biztos nem tenné, de ha a foglyok életének megkímélését kéred cserébe hogy lemondj a trónörökösi címről a javamra, apánk holtbiztos hogy beleegyezik és boldogan, mert bár megfoszthatna e címtől téged enélkül is, de mennyivel szebb ha te ebbe önként beleegyezel, mindenféle hiszti nélkül... Sőt, megígérem hogy még én is biztatom majd apánkat arra hogy ne bántsa a foglyokat, szóval látod, sok mindenre hajlandó vagyok azért amit kérek tőled...

—Hát jól van, legyen ahogy kívánod, végülis valóban elég esélyes hogy a szellem mindenképp felfal majd engem idővel, akkor meg már valóban az a legokosabb amit tehetek ha emiatt nem izgatom magamat hanem igyekszem annyi jót tenni amennyit csak tudok, így legalább lesz értelme az életemnek...

—Ez a beszéd, végre értelmesen gondolkodol!

—De azért lesznek majd feltételeim, előre szólok...

—Bánom is én, engem csak az érdekel hogy én legyek teljesen hivatalosan a trónörökös, és még hogy eltakarodj innen a közelemből minél messzebbre, mert tartok tőle hogy különben állandóan csak akadékoskodnál amiért olyan törvényeket hozok vagy dolgokat cselekszem amik szerinted nem eléggé „jók”! Tényleg az a legjobb ha nemcsak hogy egy távoli hercegségbe vonulsz vissza, de a lehető legtávolabbiba, oda északra a nyers halat és beleket zabáló barbárok közé!

—Nem is mindig nyersen eszik a halat!

—De néha igen, mi pedig sosem, és különben is esznek beleket, le se tagadhatod, te is eszed!

—De nem a vastagbelet csak a vékonybelet!

—Az akkor is bél, tehát gusztustalan! És mit vitatkozol, rohanj inkább hogy megakadályozd a foglyok kivégzését! - vigyorgott Gruma.

—Igazad van! De gyere velem te is, mert megígérted hogy támogatsz ebben az ügyben! - és Launi futva indult ki a palotából.

A kikötőbe hamar odaértek, aminek az oka az volt, hogy a palota nagyon közel állt a kikötőhöz. Tulajdonképpen olyan közel, hogy mondható hogy pontosan a tengerparton; épp csak nem a tengerparti fövényen hanem volt ott egy hatalmas domb, vagy nevezhetjük akár kisebb hegynek is, mert megvolt vagy háromszáz méter magas, és annak a tetején „trónolt” a palota. Ez nagyon jó volt, mert így nemhogy a dagály vagy a vihar miatt felcsapó hullámok, de egy jelentős méretű szökőár se tehetett kárt benne.

Háromszáz méter soknak tűnhet, és nyilván az is ha felfelé kell megtenni, de hát Launi lefelé futott, ráadásul fiatal is volt a leány, tele energiával. Nagyon hamar odaért hát ahol a hajók sorakoztak. Mögötte rohant Gruma, ő már sokkal jobban kiizzadt, s amikor futás közben Launi egyszer visszapillantott s látta öccse lihegő arcát, át is futott az agyán hogy lám, igaza volt amikor azt mondta a királynak hogy ő lány létére is erősebb, sőt, a helyzet az hogy nemcsak erősebb de még kitartóbb is, és hát tényleg mi másnak is köszönhetné ezt ha nem annak hogy azt eszi, amit?! Úgy tűnik a sok édesség és tészta elpuhítja az embert... Igaz is, ő nem ember hanem tündér... de hát ezt illetően mintha nem lenne a különbség olyan nagy...

Szóval Gruma is ott lihegett mögötte, amit bizonyára utált, de le nem maradt volna, mert annyira vágyott már rá hogy Launi végre lemondjon a trónörökösi címről. Nyilván attól tartott ha ő Gruma nincs ott amikor a lány a kikötőbe ér, még meggondolja magát a nővére és nem lesz az egészből semmi...

Mire odaértek, nem kellett sokat nézelődjenek, máris tudták a sok hajó közül melyikhez kell menniük: mert előtte a parton ott állt már vagy száz fogoly, erős vasakkal a lábukon, s érdekes módon ezekből talán ha két tucat lehetett csak harcosnak kinéző személy, egyáltalán, férfi, mert a többi mind nő volt! És bár Launi tudta eddigre már Vrészitől hogy a vlúrei nép körében nem olyan nagyon szokatlan dolog hogy nők is harcoljanak szükség esetén, de azért az akkor is úgy volt hogy ehhez igazán nagy „szükség” kellett. Különben is, körükben nem volt

jellemző a háborúskodás, legfeljebb nagyobb családok viszálykodása, de még az is ritkaságszámba ment.

Most azonban mind meg volt láncolva, a nők is, ami megintcsak furcsa, mert ha nőket raboltak a dorhák, akkor azokat nem szokták láncra fűzni, mert úgy nehezebb velük játszodozni férfimódra, meg mert a nehéz vas lenyúzza a nők bokájáról a bőrt, amitől csökken a szépségük, értékük, sőt, még az is megtörténhet hogy elfertőződik a seb, s így meghalnak, ami veszteség ugyebár.

A király ott állt előttük néhány palotabeli előkelőség körében, míg a rabok mögött a hajósok ácsorogtak, de cseppet sem aggodalmasan hanem inkább büszkén. Távolság meg mindenféle nézelődő a köznép köréből.

A király észrevette hogy Launi közeledik, és dühösen förmedt leányára amikor az odaért.

—Megparancsoltam hogy ne gyere ide!

—Megbocsáss apám de fontos közlendőm van a számodra, és hogy ez fontos azt nemcsak én mondom, hanem amiatt is elhiheted mert itt van velem Gruma is, és ő is tanúsíthatja hogy igenis fontos ügy miatt kerestelek most fel!

—Hm... Jól van, halljuk!

—Négyszemközt szeretném elmondani neked apám. És nem is magam miatt hanem mert ha előbb csak te hallod akkor később olyan módon hozhatod nyilvánosságra ahogy azt a leghelyesebbnek tartod!

—Nem értem mire ez a nagy titokzatoskodás... De legyen! Menjen mindenki hátra ötven lépést! - intett a király körbe. Majd leányához fordult:

—Tessék, senki nincs itt rajtunk kívül csak a rabok, azokat nehéz lenne messzire rángatni a bilincsek miatt, de ők úgyse számít hogy mit hallanak hiszen hamarosan ki lesznek végezve, csak még azt nem tudom miként. Mondjad tehát!

—Az a helyzet édesapám, hogy gondolkodtam azon amit mondtál nekem nem is olyan rég, hogy szerinted az öcsém alkalmasabb lenne trónörökösnek mint én... Bár én ebben továbbra se hiszek, sőt, mély meggyőződésemm hogy ez pont fordítva van és igenis én messze alkalmasabb lennék az utódodnak, de mert azt is láttam hogy te ezt másképp gondold, és nagy gondot okoz neked ez az ügy, úgy döntöttem, hogy ezt figyelembe véve, meg más okok miatt is, megkönnyítem a döntésedet, és lemondok a trónörökösi címemről, amennyiben néhány, számodra jelentéktelen kívánságomat teljesítenéd! Természetesen tudom hogy nem a beleegyezésemtől függ hogy kit nevezel ki trónörökösnek, de feltételezem hogy mégiscsak szeretsz engem, így könnyebb szívvel hozol meg egy ilyen döntést ha tudod hogy nem fogok utána panaszkodni, sírni, szemrehányást tenni, hanem magam is jó szívvel egyezem bele az egészbe!

—Nahát, leányom, igencsak meglepnek a szavaid! Le vagyok döbbenve de tényleg! És igazad van, nyilvánvalóan sokkal szívesebben adom e címet öcsédnek ha magad is beleegyezel, sőt, magad javasolod, de mondd már, miért lett ez ilyen sürgős neked hogy emiatt rohanvást futottál idáig?!

—Hát mert az egyik feltételem - már ha megbocsátod hogy e szót használom...

—Megbocsátom mert ez rendkívüli alkalom, de jobban szeretem ha azt mondd: „kérés”! Bár már ki is találtam mit akarsz mondani, mert ismerlek. Meglepődnék ha nem úgy volna, hogy a foglyok életét kéred cserébe. Pontosabban azt, hogy életben maradjanak.

—Igen, s hát épp emiatt is mondtam hogy „feltételem”, mert ehhez mindenképp ragaszkodom. Ugyanis ez az egyetlen módja hogy esélyem legyen a megmentésükre, azt meg tudod hogy én milyen jószágos leány vagyok.

—Jó, hát nem szokásom megkegyelmezni lázadóknak, de mert ez a kérdés hogy ki legyen a trónörökös valóban eléggé nyomasztott régóta, így tekintettel arra hogy döntésed tényleg jelentősen megkönnyíti az én döntésemet, még erre is hajlandó vagyok! Pontosabban, hogy a tekintélyemet is megőrizzem, márpedig az csökkenne ha megkegyelmeznék nekik, inkább úgy döntök hogy mind egy szálig rabszolgák lesznek, de a te rabszolgáid, aztán te azt csinálsz velük amit óhajtasz!

—Nagyon szépen köszönöm ezt neked jóapám!

—Van még valami kérésed? - kérdezte a király, aki láthatóan kifejezetten jó hangulatban volt most. Egészen biztos hogy Launi döntése tényleg jelentősen megörvendeztette őt!

—Igen, apám, van még kérésem, sőt a legfontosabbat még nem is mondtam el... De előre szólok, az a kérésem se lesz semmi esetre se olyasmi ami nagy gondot jelentene a számodra... de mielőtt elmondanám, szeretnék megkérni, tájékoztass róla, mi ez az egész ami történt Vlúvőben, miért robbant ki ez a lázadás vagy micsoda?

—Hát, hogy nagyon röviden összefoglaljam, ezeknek az északi barbároknak elégük lett abból, hogy néhányójukat elhurcoljuk ide rabszolgaságba. Azt mondták, az még hagyján hogy adózzanak olyasmivel hogy szárított vagy sózott hal, zsír, ilyesmi, de a nőiket nem hagyják! Persze férfiakat se. Bár ezt felesleges is volt mondaniuk mert férfiakat nem is szoktunk onnan elhozni, minek is, messzire vannak... Nem azt mondom hogy sose történt meg hogy férfit hoztunk volna el onnan, de ez tényleg nagyon ritka s inkább csak akkortájt történt amikor felfedeztük őket, amikor anyád is hozzám került, azóta alig akad példa rá hogy férfirabszolgát szereztünk volna onnan... nem éri meg, mert messze vannak, meg a férfiak állandóan csak lázadnak a rabszolgaságban, nagyon vadak... De a nők más kérdés, hisz tulajdonképpen nincs is olyan nagy szükségünk a halukra, se szárítva se sehogyan se, van nekünk is halunk bőven ha akarjuk hiszen tengerparti ország vagyunk, de annak a jeges északi földnek szinte egyetlen értéke épp az hogy a nők ott szőkék, azaz csodaszépek, még szép hogy ragaszkodunk hozzá hogy legyenek onnan is rabszolgáink! Na emiatt lázadtak fel. De nem sokáig tehetik, már kiadtam a parancsot hogy néhány távoli kikötőből gyülekezzenek ide harminc hadihajó, aztán amint jönnek a jó tavaszi szelek, szerintem már két hét múlva, majd odamennek és rendet teremtenek!

—De apám...

—Csend legyen Launi, ez nem vitatéma, ha nem jöttek volna onnan rabszolganők ide, te se születnél volna meg, hiszen anyád is onnan való!

—Ez igaz, de ettől még teljesen érthető hogy nem tetszik nekik a nők elhurcolása.

—Hát persze, érthető, igen, értem ám én is, de az is érthető neked remélem hogy a mi népünk férfiai is vágnak a szép nőkre! Na és egyszerűen az a helyzet hogy mert mi vagyunk az erősebbek, az fog történni amit mi akarunk és kész. Ez ilyen végtelenül egyszerű!

—Akkor halld apám a következő kérésemet: én ugyan valóban kész vagyok önként lemondani a trónörökösi címemről, de azt se akarom hogy emiatt közönséges nőként kelljen tengetnem az életemet, aki majd valamikor egy férfi feleségként él annak árnyékában, s kénytelen lemondani az önálló akarat sőt véleményem nemhogy kinyilvánításáról de annak még halovány látszatáról is! Tehát tiszteletteljesen megkérek, jelentsd ki, hogy megesküszöl, hogy soha nem kényszerítesz engem férjhez senkihez se! Természetesen nem kizárt hogy egyszer majd férjhez megyek, de az biztos nem mostanában lesz, s majd én eldöntöm hogy

kihez, sőt hogy akarok-e feleség lenni egyáltalán!

—De mi más akarsz lenni ha nem feleség, sőt nem is apáca, amint ezt már kifejtetted nekem?!

—Megmondom. Királynő! Természetesen nem itt, Dorhában, hiszen itt még csak trónörökös se leszek. Ellenben arra kérlek, jelentsd ki, hogy nekem adod Vlúvőt, mintegy hercegségként, gyakorlatilag azonban én ott független királynő leszek, de annyiából mégis Dorha része marad az az ország hogy megígérem, soha nem csatlakozom Dorha ellen irányuló katonai szövetségekhez! Ezt könnyedén elhiheted hiszen sokszor megmondtam hogy nem indítanék háborút senki ellen sem... Szóval az lenne az én országom, és igazán nem mondhatod hogy valami jaj de értékes darabot szakítanék ki az uralmad alatti területekből... Aztán meg épp mert mégiscsak szeretsz, nyilván te se óhajtanád hogy a nincstelenségbe legyek taszítva!

—De hát miről beszélsz te, abban a pillanatban megölnék téged amint odaérsz a partjaikhoz! Mert ismerlek már, nyilván nem úgy képzeled hogy te vezeted majd a bosszúálló flottát... bár még ha úgy lenne is, hiába győzünk, hiába lépnél ott trónra, egyetlen hónapon belül megölnének téged! Hiszen hogy is ne lenne így, a leányom vagy, a zsarnokuk leánya, benned is a zsarnokot látnák...

—Épp emiatt nem is mennék oda semmiféle flotta élén se. Egyetlen hajóval mennék csak, vagy ha többel is de azokon se lennének katonák, sőt semmiféle fegyver sem. Mert nem úgy mennék oda mint zsarnokuk, hanem mint megmentőjük: mint aki megmentette őket a bosszúdtól! Feltételezem, oda is eljutott már a híre annak hogy milyen szelíd leány vagyok, s az is hogy nagyjából ugyanazt eszem mint ők ott arrafelé. A hajam is szőke mint az övék. Mondható tehát hogy szinte úgy lehet tekinteni, egy vagyok közülük, egy a népükből! Félig aztán teljesen biztosan, teljesen hivatalosan! És be is bizonyítanám nekik hogy megmentő vagyok, mert vinném magammal az összes foglyot, őket - mutatott a láncravertekre - sőt arra kérlek, minden rabszolgát az országból aki Vlúvóból származik, szabadíts fel, és hagyd hogy magammal vigyem őket is!

—Elment az eszed, nem mindegyik kincstári tulajdon!

—Mindegy, majd kártalanítod a tulajdonosaikat. Apám, ha így teszel, megoldódik békésen, veszekedések nélkül a trónöröklési kérdés, egyben béke lesz birodalmad azon északi pontján!

—Mit érek vele ha béke lesz is ott, semmi hasznom nem lesz abból a tájékból ha nem jönnek onnan rabszolgák!

—Ez akkor se nagy veszteség, s így legalább elrendeződik az én sorsom is, a lányodé, akit remélem szeretsz!

—Én magam is azt szeretném ha ez így lehetne, felséges apám! - szolt most Gruma.

—Na igen, azt nem is csodálom hogy te ezt szeretnéd! - mormogta a király, csak fél szemmel pillantva a fiára.

—Ráadásul további előnynek kell tekintenünk - folytatta Gruma - hogy ezesetben - feltételezem legalábbis - Launival együtt utazna oda Vrészí, meg néhány más bizalmasa is, lényegében mindenki aki kedveli őt, s akik közül többen is áttértek már erre a borzalmas, dögzabáló étkezésre ami szégyent hoz a palotára s a családukra!

—Nem is igaz hogy dögöt ennénk, a belsőségek evése nem azonos a dögevéssel! - tiltakozott Launi.

—Az most mindegy, a lényeg hogy undorító. De így ez megszűnne! Vagy mered

talán tagadni hogy vinnéd magaddal Vrészt meg a többieket?!

—Dehogysis tagadom, sőt, nem is vagyok hajlandó egy tapodtat se mozdulni nélkülük! Sőt nemcsak őket viszem magammal de még szegény megbolondult édesanyámat is!

—Jénit?! - kérdezte a király döbbenten.

—Őt hát! Remélem lesz nagy csoda, és hazájának látványa visszaadja az eszét! És miért is ne vihetném magammal őt is, abban az állapotban amiben van, úgyse veszed hasznát...

—Hát... ez igaz... és mert hivatalosan a feleségem, amíg él, nem nősülhetek újra, a papok nem hagynák... De valóban, ha visszautazik oda, talán valamiképp el lehetne érni hogy kimondják a válást... hm... Nos jól van, nem ellenzem...

—Úgy érted apám hogy megkapom Vlúvót, meg a rabszolgákat, meg mindent amit kértem?

—Igen, úgy értem, de remélem nincs már több kérésed!

—Csak egyetlenegy. Volnál olyan kedves mindezt kihirdetni itt mindenki előtt, most, azonnal, aztán meg a főurak előtt is, ünnepélyesen, a palotában?

És a király megtette, kihirdette! Természetesen nem akárhogy. Mert hát nem véletlen hogy épp őbelőle lett király - értett a politikához, az emberekhez, kell azt tudni egy királynak...

Azaz ez úgy ment, hogy intett, mire a főurak meg mindenki más is aki arrafelé volt épp, s elég jelentős személy volt ahhoz hogy ha a távolból is legalább de rápillanthasson a királyra, ezek tehát közelebb jöttek, s a király most így szólt hozzájuk, sőt nemcsak hozzájuk de a foglyokhoz is, akik ugyan semmit se értettek a dorha beszédből, de ez nem okozott gondot mert Launi önként tolmácsolt nekik mindent:

—Ura és katonák, matrózok és polgárok, figyeljen a szavamra mindenki! Döbbenetes dolgot fogok most tudomásotokra hozni! Mindegyiktek tudja, mi történt: hogy Vlúvőben, birodalmunk azon távoli, hideg tartományában a lakosok fellázadtak! Ilyesmit természetesen nem tűrhetünk el, mert ha hagynánk, az megalázná népünket, sárbatiporná büszkeségünket, valamint más tartományokat is lázadásra biztatna, mert úgy gondolnák hogy ha ezt szabadott megtenni a vlú népnek büntetlenül, biztos ők is megtehetik! Tehát ezt nem hagyhatjuk, és már épp el is akartam rendelni hogy készülődjünk a bosszúhadjáratra, amikor lányom, Launi, egy meglepő de felettébb értelmes javaslattal hozakodott elő! Ez pedig nem más, mint hogy e válságot ő maga akarja megoldani, s úgy, hogy az jó legyen mindenkinek: a vlú népnek is, és nekünk dorhájoknak is!

Mert bár semmi kétség hogy ha hadjáratot indítunk, mi fogunk győzni végül, de azért nekünk is lennének veszteségeink, hiszen máris veszítettünk két hajót! Nyilván még nagyobb veszteségekre is elkészülhetnénk. És hát most gondoljatok csak bele, megérné-e mindez?! Most amiatt ontsák talán népünk derék fiai a vérüket, hogy elmondhassuk, legyőztük azt a pár szerencsétlen, szegény nyomorultat ott a jeges Északon, őket akik olyan szegények hogy még a beleket is megeszik mert másképp éhen döglénének?! Mi, a nemes és erős, gazdag dorhajok valóban rászorulnánk arra, hogy ilyen nincstelen nyomorultakon uralkodjunk?! Ráadásul azon az áron, hogy ezért sok vért kéne hullatnunk?! Emiatt várja majd vissza a szerelmes menyasszony hiába a vőlegényét, aki matróz, mert a fiú ott veszett a háborúban a jeges Északon?! Mert szerintem ez túl nagy ár lenne azért a fagyos földdarabért!

Ugyanakkor mégse hagyhatjuk a lázadozást büntetlenül, mondtam ezt is már. De zseniális leányom megtalálta a megoldást! Ő olyan elképzelhetetlenül jóságos - ismeritek, mindenki tudja róla hogy olyan! - hogy senki halálát nem akarja, emiatt úgy döntött, roppant áldozatot hoz mindkét népért, értünk is és a vlú népért is: lemond a dorha trónörökösi címről, s elutazik Vlúvőbe, hogy ott uralkodjék a vlú nép fölött, amihez minden joga meg is van, egyrészt mert a leányom, másrészt meg mert anyja révén félig maga is ama népből származik, ez már a hajszínén is jól látszik! Ott abban a távoli országban ő teljhatalommal uralkodhat, ezt ezennel engedélyezem neki, s így nem kell bosszúhadjáratot indítanunk, senki nem fog meghalni emiatt, mert nem lesz háború, miért is lenne, Vlúvő továbbra is a mienk marad, bár már nem annyira mint meghódított, hanem inkább mint szövetséges ország, amiben leányom lesz a királynő!

Természetesen ezek után leányom teljes mértékben felnőtt nőnek tekinthető, hiszen felelősségteljes feladatot lát majd el, uralkodó lesz, s mert ő ismeri majd az ottani életkörülményeket, ahhoz megy majd férjhez akihez akar, ha akar majd valamikor, ebbe én nem szólhatok bele, mert nagyon messze él majd tőlem, aztán meg amúgy is kérdéses, ki lenne az a külföldi herceg, vagy akár dorha nagyúr aki hajlandó lenne arra a kietlen jégsivatagra elköltözni a leányommal kötött házasság végett; de annak se lenne jó vége ha leányomat visszahívnám egy házasság miatt mert azonnal felkelés robbanna ki ott északon újra, emiatt! Leányom tehát azt csinál mostantól amit óhajt, pontosabban azután hogy oda elutazott!

Nyilván persze az hogy nem indítok bosszúhadjáratot, csak akkor érvényes ha leányomat ott északon elfogadják az ottaniak az ő uralkodójuknak, de remélem lesz ennyi eszük. Ez nekik elvégre nagyon előnyös alakulása a dolgoknak, mert többé nem megyünk oda rabszolgákért, hiszen hogy is rabolhatnánk el bárkit is a leányom országából... Továbbá, leányomnak ajándékozom az összes foglyot is - intett a király a fejével a megláncoltak felé - akiket leányom minden bizonnyal szintén magával visz északra amikor elutazik! Sőt mindenki mást is magával visz aki jelenleg rabszolga Dorhában, és a vlú népből való! Ők ezennel szabadok, így döntöttem! Tulajdonosaikat majd kártalanítom, ennek mértékéről majd a következő napokban egyeztetünk, a kincstárnokom jelenlétében. Mindenesetre akinek van vlú rabszolgája, az azonnal küldje azt a leányomhoz!

Befejezésül még annyit közlök, hogy mert a leányom elutazik, s mert a trónörökösi címéről is lemondott - érthető okokból, hiszen nehéz lenne e nemes tisztségnek megfelelnie miközben oly roppant távolságra él országunktól - emiatt a trónörökös mostantól a fiam, Gruma!

Erre a hallgatókból nagy éljenzés tört ki, éltették az új, férfi trónörököst... bár néhányan Launit is, mert milyen jóságos, képes elutazni a fagyos Északra csak azért, hogy békét teremtsen!

Aztán hogy visszatértek a palotába, a király ott is kihirdette amit kellett, ezt már természetesen ünnepélyes keretek közt, a trónteremben, s elmondta azt is, hogy fiát, Grumát egy még sokkal ünnepélyesebb ceremónia keretében trónörökössé is fogja koronázni. Azt azonban nem lehet itt és most, mert össze kell rá gyülekezni azon országnagyoknak is, akik most nincsenek itt, s az időbe telik, így ennek dátumát egy kerek hónappal későbbre tette ki.

—Én azonban engedélyed kérem jóapám, hogy ezen ne kelljen résztvennem, szeretnék elutazni minél előbb az én tartományomba! - szólt Launi. —Már amiatt is, mert nagyjából két hét múlva már jó szelek lesznek ehhez, amennyire tudni

vélem az ilyesmit, ám ki tudja meddig tartanak azok a jó szelek...

—Ne nyugtalankodj húgocskám, nem tekintem sértésnek ha nem veszel részt az ünnepségen! - nyugtatta meg őt sietve Gruma.

—Természetesen nekem sincs kifogásom ellene, ha minél előbb meg akarsz ismerkedni az uradalmaddal! - bólintott a király még a fiánál is nagyobb sietséggel. Ennek az volt az oka, hogy azért mégiscsak tartott tőle hátha Launi meggondolja magát, aztán neki igazán nem hiányzott semmi „női hiszti” ahogy magában nevezte az ekkor esetleg bekövetkező eseményeket, ha Launi vissza akarná csinálni a lemondását...

—Helyes, akkor én máris elkezdem szervezni a dolgokat hogy az első jó széllel kifuthassanak a hajóim, velem és követőimmal!

—Miféle követőiddel?

—De hiszen rábólintottál hogy minden vlúvői rabszolga az enyém mostantól, vihetem őket magammal!

—Ja, persze, már emlékszem... hm, hát, ez sok pénzembe fog kerülni... kártalanítani a gazdáikat... na mindegy.

—Továbbá én azt szeretném jóapám ha hozzájárulnál, hogy úgy általában véve is bárki az országodból aki jobban kedveli az én társaságomat mint Gruma uralmát, az velem tarthasson!

—Miféle „Gruma uralmát”, ő még nem uralkodik, egyelőre még én vagyok a király!

—Hát persze kedves édesapám, de idővel akkor is ő vált majd téged a trónon, s hátha valaki jobban kedvel engem mint őt... igazán nem veheted rossz néven e kívánságomat, kellenek nekem is hű alattvalók az új rezidenciámban!

—Őszintén kétlem hogy sokan kíváncsoznának oda, egyrészt mert nagyon távoli vidék az, másrészt iszonyú hideg, szegény is, a szokások is mások, a nyelv is, s legfőképpen: hogy is viselhetné el valakinek a férfibüszkesége azt, hogy majd egy nő, sőt fiatal leány legyen az ura?! Akarommondani, úrnője?!

—Na látod apám, ha úgyse lesznek sokan, nem sokat veszítesz vele ha ehhez hozzájárulsz!

—Jó, legyen neked, de most aztán tényleg azt mondom már én is hogy jobb lesz ha mielőbb elutazol oda, mielőtt újabb kívánságokkal rukkolsz elő!

—Tiszteletben tartom e kívánságodat apám, de épp annak érdekében hogy mielőbb elutazhassak oda, kérlek jelöld ki, mely hajókkal kelhetek útra, én és kísérőim! Mert én úgy vélem elutazásomat úgy lehetne a leggyorsabban megszervezni, ha tudnám mielőbb mely hajók az enyimek, s aztán aki velem tart, akár amiatt mert vlúvóból származott s most felszabadul a rabszolgaságából, akár csak mert engedélyeddel élve velem kíván tartani mint szabad polgár, az azonnal felszállhasson e hajók valamelyikének fedélzetére, s így nem kell várakoznia amíg majd valamikor eldől, mikor és melyik hajóval mehet, ésatöbbi... Én tényleg és igazán szeretnék minél előbb elutazni oda, de lásd be kérlek ezt semmi esetre se tehetem hajók nélkül!

—Ebben én is támogatom Launit, felséges édesapám - szólt Gruma - tényleg az lenne a legjobb ha minél előbb tudhatná mely hajókra számíthat, lehetőleg ha még ma tudhatná ezt, mert annál jobb, minél előbb elta... izé... megörvendeztetheti a nyershalzabálóakat a látogatásával!

—Ma semmi esetre se jelölhetem ki a hajókat, túl késő van már hozzá.

—De miért is kéne ezzel személyesen foglalkoznod, apám? - kérdezte Launi. — Mert szerintem elég lenne egyszerűen pecsétetes írást adnod nekem róla, hogy amely hajót csak óhajtom, e célra elkobozhatom, az az enyém attól a pillanattól

kezdve hogy igényt tartok rá, aztán majd te kártalanítod a tulajdonosát! Különben is, nem sok ilyen kártalanításra kerülne sor, mert eleve a Királyi Flottából válogatom majd a hajók többségét, azon nyilvánvaló ok miatt, mert azok a legjobb hajók!

—De hát hány hajót akarsz, te eszement gyermek?!

—Azt honnan is tudhatnám én most, előre, ez attól függ majd hányan akarnak velem tartani... annyit megígérek, nem fogok több hajót elvinni mint ami feltétlenül szükséges. Miért is tennék ilyesmit ugyebár, meg különben is sokkal becsületesebb vagyok annál hogy csaljak... Ugyanakkor azonban azt se óhajtanám hogy követőim egymás hegyén-hátán utazzanak mintha még mindig rabszolgák lennének. Az ilyen utazás rombadöntené a tekintélyemet, de a te felséges személyed tekintélyének is ártana, hiszen a leányod vagyok! És ha nem akarod hogy újra meg újra a hajók miatti részletkérdésekkel untassalak nap mint nap, akkor a legokosabb ha előre beleegyezel ebbe amit kértem, s mindent rám bízol!

—Jó, legyen neked, a csudába is, de most már...

—Most már csak az van hátra hogy abba is beleegyezz, hogy a kincstár költségén a nekem tetsző módon felszerelhessem a választott hajókat minden szükséges ellátmánnyal. Nem lesz olyan szörnyű nagy költség, mert egy hajó felszerelésénél mindig a fegyverekre megy el a legtöbb pénz, de olyasmi nekem nem kell egy szál se.

—Hm... Na jó, még ezt is megengedem, szerencsére ez eleve nem lehet nagy összeg mert a hajóim amúgy is fel vannak szerelve mindennel, legfeljebb némi élelemmel kell kiegészíteni a hadtápot...

—Akkor most már tényleg semmi egyéb kívánságom nincs, csak az az egy hogy add mindezt írásba nekem minél előbb, ha szabad megkérnem rá téged jóapám...

—Holnap reggel megkapod a pecsétetes írást.

—Miért csak holnap, miért nem ma?

—Minek neked az ma, tényleg késő van, ma már semmit se szervezhetnél, nem is látod már jól a hajókat a sötétben... de persze nem ez a lényeg, hanem amiatt nem adom oda neked most, mert pillanatok múlva elhagyom a palotát. Vélhetőleg nem tudsz róla, de ma fogják megégetni papjaink az egyik legveszélyesebb boszorkányt akit az utóbbi években elkaptak. És ezt én is meg akarom nézni!

—Tényleg nem tudtam róla hogy lesz ilyesmi, de akkor is csodálkozom: bár én egyetlen boszorkányégetést se láttam még soha, mert régóta nem történt ilyesmi e környéken, de úgy tudtam az ilyesmit déltájban végzik a szentatyák!

—Jól tudod, általában délben van ennek az ideje valóban, ez azonban egészen különleges eset, maguk a papok is félnek tőle, mert sokkal veszélyesebb boszorkánynak tűnik mint bárki eddig, ugyanis nyilvánvaló bizonyítékai vannak annak hogy egy démon szállta meg e nő testét, így egy percet se akarnak várni a megégetéssel mert nem kockáztathatják hogy megszökik vagy megátkozik valakit... aztán meg az esti boszorkányégetésnek is megvan a maga előnye, az, hogy a sötétben még szebben látszanak a lobogó lángok, s messzebbre is világítanak! Már meg is gyújtották volna alatta a máglyát, csak rám várnak, mert mondtam hogy ezt a ritka alkalmat ki nem hagyom, meg akarom nézni... ezt a kívánságomat természetesen tiszteletben tartják. Tehát megyek is, mert mire várjak, a vacsorának vége, mindjárt sötétedik is, tehát indulok... a pecsétetes okiratot meg majd megkapod holnap, ráér az, ne félj, tudom miben egyeztünk meg, nem másítom meg a szavamat...

—Jaj dehogyis félek én attól apám, én csak arra gondoltam, ha valami mégis

eszembe jut már ma éjjel, s valaki főembered vagy akárki kezd kételkedni benne hogy jogom van ahhoz amit elrendelek... Ha eddig vártak a papok a boszorkány megégetésével, ezt a pár percet már igazán kibírhatják, a boszorkány maga meg biztos nem fog panaszkodni azért hogy élhet még egy kicsit...

—Jó, a rosseb egye meg, elegendem van ebből, Gruma, hívasd ide a főírnokot de azonnal, legyen nála pecsétviasz is meg minden...

Gruma már rohant is. Ő is mindennél jobban szeretne volna ha Launi olyan gyorsan elhajózik amilyen gyorsan az csak lehetséges. Mert ki tudja... Hátha mégis meggondolja magát, aztán ráveszi apját is hogy megint őt tegye meg trónörökösnek... esetleg varázslást használva ennek elérésére! Mert mi van ha a varázspálca erejét arra használja hogy megváltoztassa vele apja érzelmeit... vagy néhány főúrral tesz ilyesmit, akik aztán meggyőzik a királyt... vagy akármi... kevés az esély arra hogy Launi ilyesmit műveljen, de azért az esély akkor se nulla, szóval tényleg az a legjobb ha egyetlen szívverésnyi idővel se tölt több időt itt Launi mint ami feltétlenül szükséges! Milyen jó hogy még ő maga a királylány is gyorsan el akar utazni... persze, nyilván mert Launi meg tőle, Grumától tart! De most még akkor is ugyanaz az érdekük: Launi gyors elhajózása!

A főírnok jött, s meg is csinálta az iratot szépen, gyorsan, azaz leírta amit a király mondott, a király ezt le is pecsételte, Launinak átadta...

—Na akkor megkaptad amit óhajtottál, leányom, most akkor csinálj amit óhajtasz, én pedig megyek.

—Megyek veled én is, apám.

—Micsoda?! Ne tréfálg, Launi, nem neked való az ilyen látvány, hogy is volnál képes elviselni effélét, gondold csak el, a boszorkány valószínűleg sikoltozni fog a tűzben...

—Nem fog.

—Hogy...?!

—Nem lesz megégetve. Vagy hogy óvatosabban fogalmazzak: majdnem teljesen biztos vagyok benne hogy nem lesz megégetve, erre 99 százaléknál nagyobb esélyt látok!

—Mi a nyavalyát vettél már megint a fejedbe?!

—Egyszerűen azt, hogy két eset van: az egyik, hogy igazából nem is boszorkány. Miért is ne lehetne így, tudjuk hogy néha történnek téves ítéletek... A másik lehetőség hogy igaz az amit állítanak róla, hogy megszállta egy démon, csak hogy ekkor meg az van, hogy a démon ugye gonosz ahogy a papok állítják, én ellenben nagyon de nagyon jószágos vagyok mint azt te is tudod! Mondhatjuk hogy én egy „ellendémon” vagyok, egy jószágos démon! Vagy mondjuk úgy, hogy én egy tündér vagyok, egy jótündér, igen! S mert én tényleg és igazán hiszek abban amit mondtam neked hogy a jószág hatalmasabb a gonoszáságnál, emiatt még nagyon mértéktartóan és szerényen fogalmazva is azt kell mondjam, jókora esélyét látom annak hogy ki tudom űzni azt a demont a nőből! Azaz meggyógyítom! Ha pedig sikerül a gyógyítás, akkor már nem kell őt megégetni ugyebár...

—Nahát...! - ámult a király, majd hosszú másodpercekig csak szótlanul nézett Launi arcába. Végül ezt válaszolta:

—Hát tudod mit, én is kíváncsi vagyok rá, sikerül-e ez neked! Nem bánom, gyere velem!

Launit a boszorkányégetésre elkísérte Vrészi is. és, bár természetesen azt tudta

már ő is hogy a királylány megkapta Vlúvőt lényegében úgy, mint egy saját országot ahol ezentúl azt csinál amit csak akar - már ha az ott lakók ezt hagyják neki, ha elfogadják uralkodónak egyáltalán - és ennek ő Vrészi nagyon örvendett is, de arról fogalma se volt, végülis mi most Launi szándéka a feltételezett boszorkánnyal kapcsolatban. Természetesen tudta - mert Launi elmondta neki - hogy meg akarja gyógyítani, kiűzni belőle a démont - már ha van benne olyasmi egyáltalán - de Vrészi amikor ezt meghallotta csak pislogott tanácstalanul. Mert igaz persze, Launi valóban egy nagyon jószágos leány, de azért egy démon kiűzéséhez talán mégse elég a puszta jóság, oda azért kéne vagy varázshatalom, vagy legalábbis egy pap... de Launi egészen biztos hogy nem pap, még csak nem is apáca, s eddig annak se mutatta jelét hogy varázshatalma lenne... sőt, még csak kiemelkedő vallásos buzgalomról se tett tanúságot eddig! Igazából Vrészi bár nem mondta senkinek, de biztos volt benne hogy Launi tulajdonképpen a legkevésbé se vallásos. Ez persze nem zavarta Vrészit, mert egyrészt Vlúvőben teljesen más volt a vallás mint errefelé, másrészt Vrészi még abban a vlúvői vallásban se hitt. De azért követte úrnőjét mégiscsak. Megtehetette hogy követi, sőt, ez tulajdonképpen kötelessége is volt, még ha Launi nem is igényelt dajkát már réges-rég. de akkor is királylány volt, így megillette hogy legyen egy udvarhölgye. Mármint legalább egy... Nos, neki pont egyetlen volt, ő, Vrészi! Lehetett volna sokkal több udvarhölgye is, de Launi nem élt kényeskedő életet, egyetlen udvarhölgy elegendő volt neki, bár sok más palotába bejáratos lánnyal vagy felnőtt nővel is egészen jó ismeretségbe került, akár még barátságba is, sőt, még néhány fiúval is! No persze itt nem kell holmi intim dologra gondolni, még csak valami romantikus bár plátói szerelemre se. De Launival könnyű volt összebarátkozni, mert sosem viselkedett gőgösen, sőt még csak szertartásosan se. Mindig közvetlen és mosolygós volt... Persze azért ennek ellenére se lett a barátja mindenki, mert tényleg voltak, ha nem is túl sokan, akik viszolyogtak tőle, pusztán amiatt mert mit eszik.

A boszorkányégetést szintén a kikötőben rendezték meg, oda kellett visszamenniük, de a kikötő egy távolabbi pontjára szervezték a nagy eseményt. Mire odaértek, már egészen közel volt az alkony ideje, a Nap már a láthatárt érintette, de azért még jól lehetett látni mindent.

A király jöttét látva az eseményre felügyelő főpap már épp intett volna a hóhérnak hogy gyűjtsa meg a máglyát, amikor Launi így kiáltott:

—Megállj! Előbb odamegyek, és megvizsgálom a vádlottat mert tudni akarom, miről van szó, mi a vád ellene, ésatöbbi!

—Bocsáss meg felséges királylány, de ez egyházi ügy, neked semmi közöd ehhez az egészhez, de meg különben is, mit értesz azalatt, hogy „ésatöbbi”? - kérdezte a pap.

—Az „ésatöbbi”, az azt jelenti röviden, hogy „bármilyen ami eszembe jut”! Mert mindent tudni akarok erről az ügyről. Persze hogy tudni akarok mindent, hiszen ez az első boszorkányégetés hosszú ideje amit láthatok, mert errefelé történik, meg aztán engem úgyis mindig minden érdekel amit még nem ismerek. Hiszen tudod te is, mert biztos hogy hírért hallottad már, én olyan illetlen lány vagyok aki képes volt még írni-olvasni is megtanulni, s azóta is ha csak kezembe kerül valami könyv, semmi mással nem foglalkozom amíg el nem olvasom azt! Rengeteg pénzt is költöttem könyvekre eddig már, pedig még igazán fiatal vagyok!

—Igen, ennek hallottam hírért valóban, csak azt nem tudom minek ezzel dicsekedni... - mormogta a pap, de csak halkan hogy Launin kívül más meg ne

hallja, mert nem akart összeveszni a királylánnyal. Nem mintha magától Launitól tartott volna, de hát ott állt Launi mellett a király is, aki azonban egy szót se szólt. Márpedig ha a felséges úr nem szól, az azt jelenti nincs kedve ellenére hogy Launi most itt „játssza az eszét”, ahogy a pap magában nevezte a királylány által csapott felhajtást, vagy, ha a királynak nem is tetszik ez netán, de nemtetszése semmi esetre se oly fokú, hogy megtiltsa azt.

Launi nem válaszolt a papnak, mert ő is megértette, az hogy a pap csak halkan morogta e szavakat azt jelenti hogy nem óhajt vitába szállni vele. Ennek örült, bár ő meg azt nem értette, miért is kéne szégyellnie azt, hogy tud valamit, akár csak írni-olvasni is. Különben e tudományt Vrészi mutatta meg neki, ő persze hogy tudott olvasni, hiszen a népesség legalább 999 ezreléke ismerte azt Vlúvőben... aztán hogy Launi már tudta ezt, megtanulta a dorha nép írását is, ezt persze nem Vrészitől aki azt nem ismerte, hanem elment az egyik írnokhoz, és megkérte rá hogy tanítsa őt meg arra. Az írnok eleinte húzódozott az ötlettől, mert azt ő is tudta hogy egy tisztességes, szemérmes leánynak nem illik ilyen komoly tudományt ismernie, félt hogy baj lehet belőle ha kiderül, mire tanította a királylányt. Launi azonban leszerelte a nagy ellenkezést, mert ezt mondta:

—Én nem közönséges királylány vagyok, hanem én vagyok a trónörökös. Azaz majdnem biztos hogy uralkodó leszek idővel. Egy uralkodónak pedig tudnia kell az ilyesmit. És gondolj arra is, ha nem tanítasz meg most rá, akkor midőn megkoronáznak, emlékezni fogok rá hogy most visszautasítottad a kívánságomat, és e neheztelésemmek súlyos következményei lesznek rád! Természetesen nem kell az életedet féltened, szó sincs ilyesmiről, én szelíd leány vagyok, de azért az még az én szelidségembe is simán belefér hogy akkor elzavarlak a palotából, nem tartok igényt majd a szolgálataidra, és feltételezem sehol máshol nem kapsz majd olyan jó bért mint itt, nem beszélve a tekintélyvesztéséről hogy többé nem vagy bejáratos ide, a palotába...

Szóval Launi megtanulta a dorha írást is. A dolog természetesen nem maradt titokban apja előtt, de a király nem haragudott meg az írnokra, csak vállat vont, mondván hogy ez nem számít, nem ezen fog múlni, jó királynő lesz-e majd Launiból, már ha királynő lesz egyáltalán, de az se ezen múlik majd hogy lesz-e jó férje és ha igen, kicsoda. Launi jóhírének már amiatt se árt az hogy tud olvasni, mert ennél messze nagyobb baj az, hogy mit eszik...

De Launi nem nyugodott, s minden mást is megtanult az írnokoktól, meg mindenki mástól is a palotában aki valamiféle értelemben is tudósnak számított. Igazán szép műveltségre tett szert tehát eddigre már. Valószínűleg ő volt azidőtájt az ország legműveltebb személye, annak ellenére hogy nő volt, s nagyon fiatal is.

Most tehát megkérdezte a papot, mi a vád a nő ellen. Az mondta, hogy a vád boszorkányság.

—Ez így nagyon általános. Mit követett el? Kinek ártott és mivel?

—Senkinek se ártott... egyelőre legalábbis. Ellenben mégis ki kell őt végezni, mert nyilvánvaló hogy megszállta egy démon.

—Mitől nyilvánvaló ez?

—Hát abból, hercegnőm, hogy olyan mély hangon képes énekelni ahogy senki, még a férfiak se!

—Tessék?! Jól hallok?! Kínhalálra ítélnél valakit csak azért, mert a hangja ilyen vagy olyan?!

—Miféle kínhalálra, máglyahalálra inkább!

—Az számomra kínhalálnak tűnik.

—Ugyan már, majdnem mindig úgy van az hogy nem sokáig szenved akit a máglyára kötnek, mert hamar elkábul a füsttől, sőt megfullad!

—Tehát ez nem mindig van így, csak „majdnem”! De még ha így van is, akkor is szenved előtte egy darabig!

—Na de ha megérdemli! Ha rászolgált!

—Én nem tartom bűnnek, ha valaki mély hangon énekel.

—Ez igenis természetellenes, ilyen mély hangja még férfinak se lehet nemhogy nőnek! Tehát megszállta egy démon, és az beszél helyette!

—Na majd meglátjuk, most már őt is hallani akarom! - mondta Launi, azzal a máglyához lépett. És itt nagy meglepetés érte: kiderült, hogy a máglyára egy szőke nő van felkötözve! Azaz, ez is Vlúvóból való volt minden bizonnyal!

Eközben Vrészí, aki szorosan Launi mellett lépdelt, máris sietett tájékoztatni úrnőjét:

—Én már sejtem, miről van szó. Tudod úrnőm, van nálunk Vlúvóban egy speciális énekstílus, amit ha valaki megtanul, akkor valóban iszonyú mélyen képes énekelni! Sőt még arra is van mód - bár az már trükkösebb, s így hosszabb tanulást igényel - hogy egyszerre két hangot énekeljen ki valaki!

—Na hát ez tényleg hihetetlennek tűnik.

—Pedig ez igenis lehetséges, én nemegyszer hallottam már híres mesterek előadásában!

—És eddig miért nem említetted meg nekem?

—Hát mert én is sejtettem előre, hogy hihetetlennek fogod tartani, bebizonyítani azonban nem lettem volna képes mert én nem értek ehhez. Elvégre szakácsnő voltam, nem énekes... bár, nálunk elég sokan tudják ezt azok közül is akik amúgy nem énekléssel keresik a mindennapi betevő falatot, legfeljebb ők nem olyan kiválóak e művészetben. De sokan tudják, tényleg. Legalábbis az alapjait. Nem mindenki, mert mondom hogy én se tudom, de sokan. És egyáltalán nem csak a férfiak, bár tény hogy a férfiak közül többen ismerik. De egyáltalán nem olyan ritkaság a nők közt sem! Tulajdonképpen olyan sokan tudják, hogy számosan vannak akik bár nem hivatásos énekesek, de tényleg egészen kiválóan ismerik, nagyon-nagyon jól, mert munka közben szinte állandóan énekelnek így, csak hogy önmagukat szórakoztassák, s hát a sok gyakorlás meghozza az eredményét ugyebár. Szóval aki mégis hivatásos énekes akar lenni nálunk, aki ebből akar megélni, annak aztán már tényleg csodálatosan kell énekelnie, elképesztően jól tényleg, mert ha nem annyira nagyon-nagyon kiváló akkor senki se lesz kíváncsi rá, egyszerűen mert olyat aki nem elképesztően kiváló csak egyszerűen „nagyon jó”, olyat akármikor hallhat bárki, mert esetleg a szomszédja is énekel olyan jól, vagy talán ő saját maga is... Tudod úrnőm nálunk hosszú-hosszú hagyománya van az éneklésnek, egyszerűen mert oly sokáig tart nálunk a tél és a sötétség, mással nem nagyon szórakoztathatjuk magunkat, énekelni viszont a sötétben is lehet.

—Hogy lehetséges hogy olyan sokan ismerik, amikor rém nehéz dolognak tűnik?

—Talán mert mégsem olyan nagyon nehéz dolog... legalábbis az alapjai. Nyilván ha valaki komoly mestere akar lenni e művészetnek, az más dolog, ahhoz már biztos sokáig kell nagyon szorgalmasan gyakorolni... de ne is engem kérdezz úrnőm, kérdezd az úgymond „boszorkányt”, őneki kell érteni ehhez, nem nekem...

Nos, kiderült hogy a „boszorkány” bizony tényleg ért ehhez, mert amikor Launi a máglya elé ért és megkérdezte a nőt, miért ítélték el, az azonnal azt válaszolta

hogy a vád ellene boszorkányság, de szó sincs róla hogy ő boszorkány lenne, ő csak énekes... pontosabban, sámán! De mert Vlúvőben a sámánok is specializálódnak erre-arra általában, az ő speciális szakterülete az énekkel való gyógyítás! Állította, hogy a hangok által a testben keltett vibráció gyakran gyógyító hatású. De még legrosszabb esetben is, ha kiderülne hogy ez nem igaz, akkor is az a helyzet hogy vidámabbak lesznek a beteg ember órái, napjai, minden perc amikor énekelnek neki, vagy épp amikor őt tanítják éneklésre hogy a saját hangja gyógyítsa meg őt, az meg széles körben ismert tény hogy a jókedvűbb ember előbb és nagyobb eséllyel gyógyul meg! Ő tehát persze hogy jól ért ehhez az énekléshez, neki kifejezetten ez a szakmája, ő ebből élt egészen kis kora óta, már anyja, nagyanja és dédanyja is énekes sámánnő volt, de nagyapja és dédapja is éneklésből élt, náluk ez családi hagyomány, ami meg az édesapját illeti, ő aztán pláne nagyon híres énekes volt, mert ő nem is Vlúvőből származott, hanem egy még sokkal távolabbi kontinensről, amit a dorha nép nem is ismer. Édesapja ott nagyon híres énekes volt szintén, úgy hívták hogy Mukrakukria Krukramó, s egy nap elragadta őt egy vihar a csónakkal, hetekig a tengeren sodródott, majdnem szomján halt de végül partra vetették őt a hullámok Vlúvőben... na ott pedig majdnem megfagyott. De végül rátaláltak és megmentették. És kiderült hogy ő is ismeri e mély hangú torokéneklést, de egészen más stílusban mint ahogy Vlúvőben szokásos, és amikor leánya született, persze hogy megtanította ezt neki... Tehát ő nem boszorkány! Ő egyszerűen énekes, nagyon híres énekesnő Vlúvőben, de annyira hogy az emberek ott a tiszteletük jeléül neki adományozták a Mékvaráni nevet, ami azt jelenti dorha nyelven, hogy „A mély barlang királynője”! A „mély barlang” természetesen arra utal, hogy olyan mély a hangja - már ha akarja - mintha egy mély barlangból törne elő! Ő igazán nem tehet róla hogy a dorhájoknak nem tetszik az ő éneke, ő ide se akart jönni, ő nem tehet arról hogy pár évvel ezelőtt elhurcolták rabszolgának... Neki minden bűne csak az, hogy reménykedett benne hogy egyszer valahogy majd visszatérhet az ő hazájába s ott újra énekelhet, s így hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból, munka közben elkezdett énekelni csak úgy magának... aztán persze valaki meghallotta, s bepanaszolta miatta!

Launi mindezt lefordította apjának dorha nyelvre, meg azt is amit korábban Vrészí mondott neki. Mert apja nem tanulta meg azóta se a vlúvői nyelvet. (Vrészí azonban egész tisztességesen elsajátította már a dorha nyelvet. Nos igen, évszámra nyugodtan gyakorolhatta azt Launival, miközben a királylány mellett nevelőnősködött).

—Hát ha ez igaz, akkor itt súlyos ítélkezési tévedés történt. - mondta a király.

—Nagyon örvendek neki hogy ez a véleményed magadtól is, jóapám, s nem kell győzködnöm téged! Akkor tehát most kiszabadítom ezt a nőt, mert ártatlan, de különben is jogom lenne rá, hiszen a vlú nép tagja. Természetesen velem jön majd Vlúvőbe.

—Nem engedélyezem! - kiáltotta azonnal a pap.

—Mert? - kérdezte vissza Launi röviden.

—Mert hazudik. Nem hiszem el, hogy abban az istentelen, jeges országban majdnem mindenki tud így énekelni.

—Na de udvarhölgyem, Vrészí is ezt állítja!

—Neki se hiszem el, ő is hazudik.

—Pedig szerintem a dorhájok is képesek lennének így énekelni mint én. - szólt a nő a máglya tetejéről.

—Ismered a dorha nyelvet? - kérdezte Launi.

—Persze, amióta rabszolga vagyok itt, az elmúlt öt évben volt alkalmam megtanulni azt... sajnos.

—Mindegy hogy tudja-e a nyelvünket, akkor is hazudik, tehát...

—Várj csak egy pillanatot, mert felhasználva az alkalmat hogy a felséges király előtt élhetek a védekezés jogával, engedélyt kérek rá hogy bebizonyítsam hogy nem is olyan ördöngösség ez, nem olyan nehéz mint amilyennek tűnik, azaz hadd kíséreljem meg hogy megtanítalak téged magadat ezen éneklésre! Te, a pap, talán csak nem hiszed majd azt, hogy magad is démoni megszállás alatt állsz!

—Hogy megtanítanál rá *engem*?! - képedt el a pap.

—Természetesen nem leszel benne olyan kiváló mint én, ahhoz tényleg hosszú évek kellenek, de az alapjait, azt talán már pár perc alatt elsajátíthatod! Igaz, nem mindenkinek sikerül ilyen gyorsan, ez is olyan mint minden a világon, vannak tehetségesebbek és tehetségtelenebbek, szóval e kísérlet a részemről jelentős kockázat mert ha nem sikerül megtanulnod itt és most gyorsan akkor továbbra is azt hiszed majd hogy boszorkány vagyok. De hátha sikerül! Az esély rá jelentős!

—Eszem ágában sincs hagynom hogy megbabonázz, nem veszek részt szentségtelen dolgokban!

—Akkor esetleg ha maga a felséges király hajlandó lenne részt venni ezen a próbán...

—Nem. Nem, mert izé...

—De miért nem, kedves édesapám? - kérdezte Launi.

—Tulajdonképpen szívesen megpróbálnám, mindigis irigyeltem azokat akiknek a hangja mélyebb mint az enyém, mert az olyan csodálatosan férfias... de ha megpróbálom ám mégse sikerül, az nekem nagy szégyen ennyi ember előtt.

—Rendben van - húzta ki magát Launi - akkor teszek egy próbát én magam! - és arra gondolt, a szellem szerint a tündérek mind csodálatos énekesi tehetséggel rendelkeznek amúgy is. Ő tündér... most majd elválik, mire megy vele!

—De - mondta - előbb azt akarom hogy ő maga, e nő mutassa be mi ez az éneklési stílus, mert hát azt se tudom még miről van szó, soha nem hallottam ilyet!

—Nagyon szívesen megtenném, de nem vagyok képes rá így, megkötözve, mert így nem tudok elegendő levegőt magamba szívni.

—Elengedlek.

—Megtiltom! - kiáltotta a pap.

—Nem tilthatod meg, a nő teljesen törvényesen az enyém, itt van nálam a királyapám által kiállított pecsétetes okmány ami ezt tanúsítja! Akkor is az én tulajdonom ha igazi boszorkány volna, s ekkor is elengedném és magammal vinném, és semmit nem vesztenétek ezzel mert nem itt boszorkányoskodna tovább, hanem az én országomban! De nem hiszem hogy boszorkány. - azzal előhúzta a kését, és elvágta a nő kötelékeit.

Az sokáig nyújtózkodott, csavargatta az izmait, mélyeket lélegzett... majd énekelni kezdett.

És abban a pillanatban hogy az első egy-két hangot kiejtette a száján, Launi el-sápadt. Rögvest elpárolgott az önbizalma ugyanis... kezdte már érteni, miért lett szent meggyőződése a papoknak, hogy ez a nő boszorkány! Hogy nem ő énekel a torkából, hanem valamiféle „démon”! Mert ezek a hangok tényleg olybá tüntek, mintha egy hihetetlenül mély barlangból törnének elő. Vagy legalábbis valami igencsak mély és sötét pincéből! Soha de soha nem hallott még férfiakat se így be-

szélni vagy énekelni! Valóban, miként is tudná kiénekelni ezeket ő, a nő, amikor ráadásul neki kifejezetten magas, tisztán csengő hangja van, igazi „nőies”, bársenyos hang... miközben ez a Mékvaráni nevű nő nemcsak hogy ilyen iszonyatosan mélyen énekel, de még közben valami igazán férfias „recsegést” is ad a hangokhoz... sőt, amint ezen gondolkodott Launi, még jobban elsápadt, mert Mékvaráninak ez se volt elég, és MIKÖZBEN e mély hangokat eregette ki magából, aközben valami magas hangon még fütyülni is kezdett, azaz tényleg és igazán két hangot énekelt egyszerre, egy hihetetlenül mélyet és egy magasat is ugyanakkor!

De nagyon szépen és dallamosan énekelt. Pontosabban, ha „ének” alatt valami értelmes szöveget értünk, akkor nem énekelt, mert nem szavakat mondott, csak olyasmiket, hogy „ojjojójó, ájjájjáj, óhóhóojujujujuj”, meg más efféléket. De ettől még tényleg nagyon szép volt.

Launi nem is csodálta hogy a nő nem mond értelmes szavakat. Hogy is lenne az lehetséges ilyen iszonyú mély hangon?!

Alig jutott azonban ez az eszébe, a nő új dalba kezdett. Ebben már nem fütytyögött magas hangokat a mélyek mellé az igaz, de csak azért nem, mert fütyülés helyett másra használta az ajkait: igenis képes volt szöveget énekelni abban a mély regiszterben! Természetesen vlúvői nyelven énekelt, amit se a király nem értett se a papok, de Launi igen, s még aki nem is értette a szöveget annyi azok számára is világos lett, hogy ez egy értelmes szöveg valamilyen nyelven!

Amint a nő e dalt is befejezte, Launitól csak ennyi tellett ki:

—Hááát...

—Semmit se félj, biztos vagyok benne hogy neked is sikerül majd, igaz hogy nem ilyen szépen, de az alapjai menni fognak! - biztatta őt a nő.

—Félni nem neki kell hanem neked - förmedt rá a pap - mert remélem már a felséges királylány is látja, hogy természetellenes az, amit művelsz!

Hanem most megszólalt Launi, sokkal nagyobb magabiztossággal, mert az elveiből nem engedett:

—Igenis NEM kell félnie, akár sikerül így énekelnem, akár nem, mert attól hogy valaki kiváló énekes, jobb énekes mint én vagy akárki, attól még nem boszorkány! Még ha cáfolhatatlanul biztos lenne is hogy boszorkány, akkor se emiatt lenne az! Tehát nem kell félnie! Mondtam már: ő egy nő Vlúvóból, s emiatt felséges apám rendelkezésének köszönhetően jogom van hozzá! Ő tehát velem fog tartani vissza Vlúvóbe, és ez a számomra nem vitatéma!

—Hát, ha te is képes vagy így dörmögni mint ő, fiatal lány létedre... - vigyorgott rá a pap.

—Akkor is ha nem vagyok képes rá. Hallhattad az imént mit mondtam: ez nem vitatéma! Különben meg, egyre biztosabb vagyok benne, hogy igenis sikerülni fog! - és Launi dacosan szegte magasba a fejét, majd ruhája mélyébe nyúlt, hogy megragadja a varázspálcáját. Ám mozdulata megtorpant, mert hirtelen egy hangot hallott a fülében. Egy jólismert hangot, a szellem hangját. És tudta rögtön, hogy e szavakat senki más nem hallja, csakis ő maga.

—Ne bolondulj meg, Launi, ne pocsékold el a varázserőt amit adtam ilyen feleslegesen! Legyen már egy kis önbizalmad tényleg, mert ha nincs, akkor olyan mindegy, akár azonnal is megehetlek, mert úgyse viszed majd semmire se! Holott sajnálnám ha ilyen hamar be kéne csemegézzelek, mert egyelőre meg vagyok elégedve veled, épp kezdenek az események szórakoztatóak és izgalmasak lenni a számomra, el ne rontsd! Megnyugtatlak, pillanatnyilag nem gondolom úgy, hogy az öcséd bármennyivel is előbbre lenne mint te, bár nyilvánvaló hogy ő ezt hiszi

magáról. Holott nincs igaza, mert ha megkapja is a trónörökös címét, az csak egy puszta cím tényleg, neked azonban odafent északon igazi hatalmad lesz! Szóval fel a fejfel kislány és bízz magadban! Hidd el nekem, képes vagy így énekelni minden varázslásos segítség nélkül is, mert tündér vagy! Nekem aztán elhiheted, ismerem a tündéreket, a torkukat is, naná hogy ismerem, sokmilliót megettem már belőlük! Fog ez menni, csak akarnod kell! És ha csodálkozol miért segítek a tanácsommal, akkor az a válaszom hogy mondtam már: lehet hogy gonosz vagyok, de némi tisztesség azért még bennem is akad! Na meg ha most elpo-csékolod a varázserőt feleslegesen, kevésbé lesz érdekes a verseny a számomra is!

Launi keze visszahúzódott, s nem fogta meg a varázspálcát. Engedelmeskedik a szellemnek. Mert hát először is, butaság lenne felbosszantania... másodszor, biztos hogy igaza van! Ő csak tudja!

—Jó. - mondta mélyet lélegezve az énekesnőnek. —Halljuk, miként kell ennek nekikezdeni! És dorha nyelven mondd hogy hogyan kell, azért hogy apám és a pap is megértse, és senki ne hihesse hogy valami természetfeletti van a dologban!

—Végtelenül egyszerű az egész. A legfontosabb, hogy NE ERŐLKÖDJ! Gyakorlatilag mindenki ott rontja el a kezdők közül, hogy azt hiszi, valami iszonyatos erőfeszítés kell e mély hangok kiénekléséhez, csak amiatt mert annyira más hangok ezek mint amin szokásosan beszélni szokott. Holott épp ellenkezőképp kell hozzáállni. Mert minél jobban erőlködöl, annál jobban összeszorulnak a hangszálaid, tehát kevesebb rés marad köztük, következésképp magasabban fogsz énekelni! De te mélyebben akarsz. Tehát el kell lazulni. Ennek érdekében lélegezz néhányszor jó mélyet, majd nyisd ki a szádat viszonylag nagyra, és fújd ki a levegőt, jó szélesen, mintha csak lehelni akarnál. És miközben épp „lehelsz”, csináld ugyanazt a torkoddal, mintha gargarizálnál. Biztos tudod mi az, voltál már beteg amikor fájt a torkod... ekkor ugye olyan hörgés-szerű hang tör ki belőle. Na ugyanazt kell csinálnod most is. És miközben e hangot produkálsz, próbáld „játszani” a torokizmaiddal, úgy, hogy a hang minél mélyebb legyen! És ennyi az egész.

—Ebből még nem lesz fütyülés...

—Persze hogy nem, de ez az alap, amit eddig elmondtam. A füttyszó emellé úgy keletkezik, hogy miközben e mély hangok jönnek ki belőled, mozgatsz az ajkaidat mintha „á” vagy „ú” vagy más magánhangzót akarnál mondani, közben meg a nyelvedet is mozgathatsz, a legjobb ha úgy, hogy a szájpadrólodhoz közelítöd mintha az „l” mássalhangzót akarnád kiejteni. De most az elején még ne próbálkozz ezzel, előbb csak azt csináld amit legelsőként mondtam, mert a mély hangok az alapjai az egésznek! Kezdj csak neki!

Hát Launi megpróbálta... és nagyon hálás volt amiért a nő első szavai azok voltak, hogy el kell lazulni, nem szabad erőlködni! Ez nagyon jó tanács volt, úgy érezte, hiszen tele volt feszültséggel. Nyilván, senki nem törne az életére ha nem sikerülne... de ő mekkora szégyen is volna! Na de tényleg, jobb ha nem izgul, elvégre maga a szellem is azt mondta hogy neki ez kell hogy sikerüljön... ő csak tudja... tényleg rendes volt a szellem hogy ezzel segített neki... persze nem feledhető hogy meg akarja enni... na de az később lesz akkor is. És különben is, lehet hogy meg se eszi, ki tudja mi történik még addig... mindegy, szóval a lényeg hogy neki ez igenis kell hogy menjen, ő tündér, egy tündér tényleg szépen kell énekeljen, nemcsak a szellem mondja ezt de minden mese is ami tündérekről szól, olyasmi egyszerűen NINCS, hogy egy tündérnek ne legyen csodálatos hangja, s az ő hangja különben is nagyon szép, ezt ő Launi régóta tudja is magáról, most

már csak egy kis „kiegészítés” kell, egy kis továbbfejlesztése a hangjának...

—Különb is, mitől vagy te olyan biztos abban hogy neked ez nem megy, amikor még soha a bűdös életben meg nem próbáltál így énekelni?! - hallotta a szellem kaján hangját megint Launi.

Launi elpirult. Tényleg ilyen gyáva és önbizalomhiányos lenne ő, hogy ennyit kell biztatni?! - s így aztán nekikezdett. Vett egy mély levegőt, „kilehelte”...

S alig kezdett el „hörögni”, majd „játszani” a torokizmaival, máris olyan elképesztően mély hang tört ki belőle, hogy Mékvaráni maga is ugyancsak elcsodálkozott!

—De hiszen ez még annál is messze jobb amire én vagyok képes, holott soha még senkivel nem találkoztam aki nálam jobb lenne!

—Mert nem vagy tündér. - gondolta Launi, akinek e pillanatban jócskán helyre-zökkent az önbizalma. Azzal énekelni kezdett megint, s közben kipróbálta a „füttyögést” is, tehát hogy a mély hang mellett egy magasat is kiadjon, a nyelve segítségével. Hamarosan olyan jól ment neki, hogy Vrészi ámulatlan kiáltott fel:

—De hiszen neked egy egész fuvola van a torkodban, tényleg! Tündéri szépen énekelsz! Milyen boldog is vagyok hogy ilyen csodálatos úrnőm van mint te, aki jószágos mint egy tündér, szépen is énekel mint egy tündér...

—Azért az még távol van ám hogy olyan igazi tündér legyek, mert a „tündér” a mi nyelvünkön „csihi kvi”, és e szóösszetételből a „csi” azt jelenti hogy „gyönyörű”, ami igaz lehet rám, a „kvi” azt jelenti hogy „lény”, és biztos hogy én is lény vagyok hiszen élek, de a „hi” jelentése csillogás, az meg nem jellemző rám, mert nem hordok ékszereket. Bár... - és Launi elhallgatott. Hátha sikerül valamiképp elérnie hogy „bekapcsoljon” a fényruhája, ami a szellem szerint minden tündérnek megvan, legalábbis potenciálisan!

—Mire gondolsz úrnőm? - kérdezte Vrészi.

—Arra, hogy ne álmélkodj, hanem kezdj neki te is, hallottad hogyan kell, csináld! - parancsolta neki Launi.

Vrészi is nekikezdett hát... és neki is sikerült, bár neki csak a mély hangok, az hogy közben füttyüresszen is, az már nem.

—Várható volt - mondta erre Mékvaráni - a felséges királylánynak ez azért sikerült ilyen hamar, mert párját ritkítóan tehetséges, tehetségesebb még nálam is, úgy látom! Az ilyesmi nagyon ritka. És soha nem is mondtam hogy mindenkinek ennyire jól sikerülne elsőre. Amit mindenki képes megtanulni viszonylag hamar, az a mély hangok kiéneklése. Még ez se megy mindenkinek elsőre, percekben belül, akadnak akiknek ehhez is kell egy-két nap, rosszabb esetben egy hét gyakorlás is. De ez azért mégis aránylag hamar megtanulható, és sok embernek megy tényleg szinte azonnal is. Az hogy ehhez magas hangokat is hozzáénekeljünk, pontosabban hozzáfüttyüljünk, az már egy sokkal fejlettebb énektechnika, annak külön neve van nálunk, az, hogy „polifonikus felhangéneklés”, az tényleg nagyon trükkös, ahhoz hogy az jól menjen, azt bizony a legtöbбекnek éveken át kell gyakorolni...

Lábjegyzet: „Polifonikus felhangéneklés” angolul: „poliphonic overtone singing”. Azok számára adtam meg e fordítást akiknek kedvük támadt ezt az éneklési technikát megtanulni, s utána szeretnének nézni ennek az angol szakirodalomban vagy egy pár Youtube videóban. (A szerző megjegyzése).

Mékvaráni szinte be se fejezhette a magyarázatát, a boszorkányégetésre öszszegyűlt tömegből mind többen és többen kezdtek el harákolni, „gargarizálni”,

hörögni... majd innen is meg onnan is, egyre több helyről tört fel az a mély, bűgő brummogás ami azt jelentette, hogy az illető énekesnek is sikerült megtenni az első lépést a „torokéneklés” művészete felé vezető úton!

Ezt hallva Mékvaráni elmosolyodott. Most már teljesen biztos volt benne hogy nem fogják őt megégetni. Nem létezik! Akkor mindenki mást is meg kéne égetni aki itt van!

—Rajtad a sor édesapám - vigyorgott Launi - neked is muszáj megpróbálkoznod vele, mert hogy is nézne az ki hogy ennyi sok alattvalód tudja ennek az igazán „férfias” éneklésnek a titkát, még nők is, de te a király nem!

—Dögvész és átok, hogy mibe rángatsz engem bele... - morogta a király, de mit volt mit tenni, nekikezdett ő is... és nem árult el nagy tehetséget, jó negyed órán át kínlódott a dologgal, de végül aztán csak „összejött” neki is!

—Na végre... de csodálnám, ha holnap nem rekedten ébrednék!

—Nem is ritkaság az egy kezdőnél - bólogatott Mékvaráni - de megnyugtatlak, nem fog soká tartani a rekedtséged! Hiszen nem betegség okozza, csak a túl-erőltetés, s az olyan hamar elmúlik, ráadásul megvan az a haszna is hogy közben erősödnek a torokizmaid! És persze ha beteg vagy, ha rekedt vagy, ne gyakorolj. Ha azonban nincs semmi bajod, minden nap gyakorolj legalább tíz percet! Ha így teszel felség, egy hónap múlva már igazán nagyon jól megy majd! Persze olyan jól akkor se mint nekem, hogy leányodat már ne is említsem, akin nem győzők csodálkozni, mert én egy középkorú nő vagyok, egész életemben ezt csináltam, énekeltem, ebből éltem, ez a szakmám, aztán ő minden előzetes gyakorlás nélkül máris jobb nálam... na de, remélem ez olyasmi amire te, az apja igazán büszke lehetsz!

—Ez legalább igaz, tényleg büszke vagyok rá!

—Nincs itt semmi amire büszke lehetnél, felség, egyszerűen ez a veszélyes boszorkány mindenkit megbabonázott! - ellenkezett a pap még mindig.

—Engem is?! - förmedt rá a király mérgesen, s észre se vette hogy e szavakat olyan mély hangon mondta, amilyen mélyen még soha nem beszélt.

—Téged is, felség, de bízom benne hogy e rontás elmúlik rólad amint meghintünk téged szentelt vízzel egy templomban, esetleg ha iszol is belőle egy kortyocskát...

—Ne menjen el az eszed teljesen! Szép dolog a vallás, de itt teljesen nyilvánvaló hogy bírói tévedés történt!

—Azt hittem felség, szent hitünk állhatatos védelmezőjét tisztelhetem benned!

—Persze hogy azt. De az igazságnak is védelmezője vagyok! Arról nem is beszélve hogy valóban megengedtem Launinak hogy minden vlúvőit magával vigyen az országból, tényleg ott az írás nála! Tehát ebből elég legyen! Ez a nő nem boszorkány, mert ha boszorkány volna akkor a lányom is az lenne, meg én is, meg több száz ember is itt a kikötőben aki kipróbálta ezt az újmódi éneklést és sikerült neki! És az életemet teszem rá, még sokkal több ilyen lesz holnap meg a következő napokban akik bár megpróbálkoztak a „torokénekléssel” most és nem sikerült nekik, de holnap meg később tovább próbálkoznak vele mert megtetszett nekik, s idővel sikerrel is járnak! S akkor te azt akarnád hogy mindet égessem meg, mert szerinted ők is boszorkányok?! Szóval hagyj engem ezzel a hülyeséggel, elég legyen ebből! Elhiszem hogy rém kellemetlen és kínos beismerni hogy most tévedtetek ti papok, de van ez így néha. Mindenki téved olykor. Néha még én is. Most azonban ti tévedtetek. Szóval ebből tényleg elég legyen, szót se akarok hallani erről a továbbiakban! Launi, a nő a tied mert tényleg jogot biztosít rá neked a nálad levő írás, tégy vele amit óhajtasz, én pedig megyek vissza a pa-

lotába! Mehet mindenki más is a dolgára, ti papok is!

—Itt a gyaloghintód, felség! - siettek elő a szolgák a királyhoz.

—Nem kell. Gyalog megyek vissza, ti csak kövessetek messziről. Séta közben ugyanis még gyakorlok egy kicsit. Lehet hogy még jobban berekedek, de bánja a fene! Ez az alkonyi sötétség nagyon jól illik ezekhez a mély hangokhoz...

2. fejezet: Drágakőkukkoló

Amikor a már nagyon sokadik, „Kukkoló” című tévés vetélkedő elkezdődött, azt természetesen megintcsak Pucsakaci, a médiacézár nyitotta meg, aki ezt soha ki nem hagyta volna, ez volt ugyanis a kedvenc műsora. Persze hogy ez volt, régiesen az egésznek az alapötletét is ő találta ki...

És persze a szereplők most is Pucsakaci úrvárosában gyülekeztek, annak ellenére, hogy Pucsakaci már jóelőre teleharsogta vele az egész világot, hogy a Kukkolónak most ez csak a gyülekezési színhelye lesz tényleg, mert maga a műsor nem itt fog megtörténni! De hogy hol, azt senki nem tudta. A versenyzők, vagy más szóval a szereplők sem. Pucsakaci mindent a legmélységesebb titokban tartott...

De annyira, hogy most amikor az úrváros egyik nagy termében végre ő maga is méltóztatott megjelenni a szereplők előtt, ezt mondta:

—Nemcsak ti nem tudjátok, hol lesz a tényleges műsor, de még maga a stáb sem ami a tévécsatornámat gondozza, felügyeli, még ők se tudják! Senki de senki, egyedül csak én!

Ezen a bejelentésén senki nem lepődött meg a hatalmas, húsz méter átmérőjű kerek asztal körül ülő szereplők közül. Pucsakacira mindigis jellemző volt a nagy titkolódzás, de pláne ami a Kukkolókat illeti. És jellemző volt rá az is, hogy a Kukkolókat mindig szinte szertartásosan, szabályrágóan kezdi... az már más dolog, hogy azt is tudta mindenki, soha de soha nem volt még olyan Kukkolója, ami akár megközelítőleg is úgy zajlott volna le elejétől a végéig, ahogy azt ő Pucsakaci eredetileg eltervezte. Akadt olyan Kukkolója amire úgy tűnt ez igaz lesz, mert nagyon sokáig is eléggé unalmasan peregtek benne a napok... az volt ez amiben holmi „túlélési gyakorlatra” mentek a szereplők egy lakatlan trópusi szigetre. De idővel ott is kiderült hogy egy egész elsüllyedt úrváros rejtezik a sziget alatt, ráadásul olyan, amiben még laknak is az egykori túlélők törpévé korcsosult utódai, szóval az a Kukkoló se volt mondható olyannak, ami nélkülözte volna az izgalmakat. A többi Kukkoló meg aztán pláne nem!

Emiatt aztán Pucsakaci igazán bőségesen válogathatott a műsorba jelentkezők közül, még annak ellenére is, hogy most annyira túlzásba vitte a titkolódzást, hogy még azt se árulta el, mi lesz a győztes jutalma, díja! Ez se riasztotta el a szerepelni vágyókat, úgy vélték, akármi is lesz, akkor is jó lesz az, mert bár Pucsakaci nem minden Kukkolójában történt igazi „nyerés”, sőt elég sok úgy ért véget hogy végeredményben senki se nyert benne, de amelyekben mégis, ott igazán nem lehetett panasza a nyertesnek, mert volt például olyan nő - Behnázella Íjallé - aki egy egész bolygó királynője lett; voltak olyanok is akik majdnem biztos hogy a tündérek titokzatos országába kerültek el, s bár senki nem tudta hogy ott milyen lehet az élet de abban biztos volt mindenki hogy csakis jól mehet

ott a sorsa még a legislegcsekélyebb illetőknek is; volt aki milliárdos lottónyemrény boldog birtokosává vált; volt olyan csúnya nő aki valamiképp csodaszéppé varázsolódott; és még számos más efféle jó dolog történt. Most tehát mindenki tűkön ülve várta, miféle új dologgal rukkol elő a médiacézár.

—Szóval a helyzet az, kedves mindenki - kezdte Pucsakaci felettébb közvetlen stílusban - hogy most mindjárt bemutatkozik egymásnak mindegyikőtök... meg persze nemcsak egymásnak de a műsor nézőinek is... azután nyugovóra tértek. Persze esztek-isztok is meg effélék... Holnap azonban már egészen korán elhagyjátok az ürvárost! De nem ürhajóval, hehehe... mert - jól figyeljetek, most tudjátok meg amire már oly régóta kíváncsiak vagytok! - mert szóval a helyzet az, hogy *dimenzióközi kirándulásra* indultok... Na mindjárt megmagyarázom, mit jelent ez. Aki nézte korábbi Kukkolóimat az tudja, hogy van nekem egy úgynevezett „Hordozható Lyukam” a tutuktól... ami lényegében egy „kulcs” az úgynevezett „alternatív világmindenségekbe”! Bármelyikbe beléphetünk általa, de csak EGYSZER. Egyetlenegyszer. Tehát, oda belépünk, a Kapu bezárul... aztán újra kinyílik, amikor vissza akarunk térni onnan. De nem tudunk ugyanabba az alternatív világba lépni megint. Azért nem, mert a kód amit egy efféle világhoz be kell állítani a kulcson, az lényegében az a szám ami azt jelenti, hogy a meglátogatni kívánt világ milyen mértékben különbözik a mienkétől. Amikor azonban átmegyünk oda, a pusztá jelenlétünkkel máris megváltoztatjuk azt, s így jobban (vagy, bár ennek esélye elenyésző, de az is lehet pusztán elméletileg hogy netán kevésbé) különbözik majd a mienkétől, emiatt ahhoz a világhoz már másik szám tartozik mint azonosító. de semmi módunk nincs rá hogy ezen új azonosítót kiderítsük... Tehát minden alternatív világot csak egyszer látogathatunk meg! De ez nem baj, mert sokmilliószor kvintillió alternatív világ létezik, azaz úgyse látogathatjuk végig mindet akkor se ha millió évekig élnénk s mást se csinálnánk csak mennénk át egyikből a másikba!

Na és hogy miért megyünk át ilyen világokba, mit csinálunk ott? Megmondom! A középkori kalandorok példáját követjük, azaz egyszerűen kincseket fogunk keresni! Aranyat, drágakövet, ilyesmiket... s ez lesz egyben a Kukkoló szereplőinek jutalma is, tehát a Ti jutalmatok: azok a kincsek amiket összegyűjtötök! Ki mit talál és gyűjt, az övé! Tehát ez egy olyan Kukkoló lesz, amiben elvileg *mindenki* győztes lehet! Nyertes! Mert ez csak rajta múlik!

Ami meg a kedves nézőket illeti: természetesen annak nincs módja hogy holmi közvetítést, „élő adást” lássanak egy másik dimenzióból. Emiatt kiszavazás se lesz. Hanem ez úgy működik majd, hogy mindegyikőtök felvesz a fejére egy speciális kamerát, sőt lesz egy ilyen a mellén és a háta közepén is... Itt vannak a kamerák az asztalon, itt mindegyikőtök előtt, tessék azonnal felvenni őket, amíg ez meg nem történik nem is folytatom... bekapcsolni nem kell őket mert máris működnek.

Mindenki engedelmeskedett. Ezután Pucsakaci folytatta:

—E kamerákat tilos levenni, kivéve természetesen ha valami olyan esemény történne hogy sebesülés amikor is le kell vetköztetni valakit hogy elállítsuk a vérzést vagy ilyesmi... de ennek esélye infinitezimálisan kevés. Mert hát nyilvánvalóan viszünk magunkkal modern fegyvereket is.

—Úgy érted te is jössz velünk? - kérdezte közbe egy férfi a szereplők közül.

—Igen, természetesen, megyek én magam is! Nekem is jól jön néhány kiló drágakő... de persze nem ez a lényeg. Hanem, mindenképp muszáj veletek tartanom, mert csak én tudom kezelni a Hordozható Lyukat! Nem mintha olyan

nehéz lenne megtanulni a kulcs működését, de eszem ágában sincs kiadnom azt a kezemből, hogysisne...! Senkiben se bízhatom meg ennyire, ez gondolom evidens. Szóval igen, megyek én is veletek! Na most ebből film a kedves nézőknek úgy lesz, hogy az említett kamerák amit felvesznek, azt el is tárolják. Mindegyikben olyan speciális, tutu-készítésű kristálymemória van, ami kétmillió óra felvétel tárolására alkalmas úgy körülbelül. Ez pedig ha kiszámoljátok, több mint 228 évet jelent, ami bőven elég, mert hát azért legyünk őszinték és valljuk be, eléggé esélyes hogy egyikőtök se él majd ennél tovább... sőt, ennyi időt nem is óhajtunk a dimenziók közti botorkálással tölteni. Tehát, a kamerák mindent rögzítenek, aztán hogy visszatértünk, a kamerákat begyűjtöm, a stáb a felvételekből elkészíti a műsort a nézőknek, ti pedig örültök az összegyűjtött kincseknek... Van valami kérdés?

—Hogyne volna! - kérdezte az előbbi férfi. —Mi garantálja hogy olyan helyre jutunk ami nem nagyon veszélyes, ellenben van ott elegendő kincs is?

—Azt hogy a hely ne legyen nagyon veszélyes, az garantálja hogy mint mondtam én is veletek tartok. Tudom hogy egy gátlástalan valaki vagyok rengeteg ember szemében aki a nézettségért bármire képes, és én magam se tagadom hogy e véleményben sok igazság rejtezik, de remélem azért azt senki nem vitatja hogy legalábbis saját magamat már mégse óhajtom életveszélybe sodorni... Továbbá, felhívom a nagybecsű egybegyűlteket figyelmét arra a tényre, hogy ott ül köztetek - ott, jobbszáron - az a helyes kislány is, ni... na ő nem más mint a lányom, Csipetke! Szerepelt már az egyik előző Kukkolóban is, és kiharcolta hogy ebbe is eljöhessen. Mondjuk annyiból van némi alapja e követelésének, hogy mostanában ritka ásványokat gyűjt... de persze drágaköveket is, miért is ne, az is ásvány... Hát, annyiból meglátszik hogy az én leányom, hogy én is nagy gyűjtögető voltam ifjúkoromban, bár én csak bélyegeket gyűjtöttem... mármint eleinte. Mert azután váltottam, és régi pénzeket kezdtem gyűjteni. Még később ezzel is felhagytam, mert inkább az igazi pénz gyűjtésébe kezdtem bele, hehehe... Az a legjobb, leghasznosabb! Na de mindegy, szóval a lényeg hogy ő is itt van, s nyilván nem akarhatom a leányomat veszélybe sodorni! Ami meg azt illeti hogy garantálva legyen hogy van ott sok kincs ahova megyünk, nos, azt egyszerűen semmi se garantálja. De ez egyrészt nem baj, mert képzeljétek csak el mi lenne ha előre tudnánk hogy valahol van egy hely, mondjuk egy kiszáradt folyómeder, ami tele van arannyal vagy drágakövekkel. Odamennétek, pár óra alatt összeszednétek annyit hogy lépni alig bírnatok a súly alatt, majd visszajönnétek... na de akkor honnan lesz nekem sok hétre elegendő filmanyagom, mi?! De különben senki ne gondolja hogy ezen okfejtés miatt eleve „kietlen”, azaz drágakőmentes helyet terveztem volna be úticélul. Erről szó sincs. Sőt, amennyire lehet igenis igyekszem biztosítani a „gazdag lelőhely” meglétét! Ezt pedig azzal próbálom elérni, hogy a Kulcsan ami kinyitja a Kaput az alternatív univerzumba, van számos bizgentyű, amivel egy bizonyos számot lehet beállítani, mondjuk hogy a „különbözőségi koordináta” egyes helyiértékeit. A csupa nulla jelenti a mi világunkat, ami remek, mert ezt könnyű megjegyezni, márpedig e tudás szükséges a visszatéréshez. Minél nagyobb számot állítunk be, annál nagyobb lesz a különbség a célvilág s a mienké közt. Na most, a mi világunkat ismerjük, tudjuk hogy nem nagyon veszélyes. Tehát, az említett különbözőségi koordinátánál minden helyiértéket nullára állítok, *kivéve* a legkisebb helyiértékűt, amit egyesre állítok be... azaz abba a világba megyünk el, ami a lehető legkevésbé különbözik a mienkétől! De be kell állítani időkoordinátát is, azt viszont egymillió évvel a mostani korunk előttre állítom be, ez garantálja hogy a bolygó amire érkezünk, lakatlan legyen -

hiszen akkor még egyetlen ember se élt még itt. A térbeli koordinátának ugyanis azt a pontot adom meg, ahol az északi féltekén alig pár héttel ezelőtt felfedeztek egy óriási smaragdlelőhelyet! Azaz ha minden jól megy, ott nem lesz senki, legfeljebb pár vadállat, de fegyvereink természetesen lesznek ellenük. Viszont teleszedhetjük magunkat smaragdokkal... Na jó, persze, azért akkor se úgy lesz hogy a lábainkkal rúgdoshatjuk félre a drágaköveket mert annyi van belőle, szóval azért majd kell ám szorgalmasan keresgélni őket, ásogatni meg minden... de amilyen bőséges az a lelőhely, így is gazdag zsákmányra lelhetünk egy viszonylag rövid időn belül!

—Na igen, apuci, csak az a baj hogy amint te fogalmaztál ugye, „ha minden jól megy”! - vihogott Csipetke. —De a te Kukkolóidban nem az a jellemző hogy minden jól megy. Eleinte igen... na de később?!

—Elhallgass te szemtelen csitri, különben nem engedem hogy szerepelj!

—Ugyan már, késő bánat, most már nem teheted meg azt hogy nem viszel magaddal, mert akkor mindenki arra gyanakodna hogy mégiscsak túl veszélyes ez a kirándulás!

—Igenis nem veszélyes, mindent remekül megterveztem, hallhattad!

—Ebben nem is kételkedem, de ugyanez igaz volt a korábbi Kukkolóidra is, akkor is minden tőled telhetőt megtettél a jó szervezés érdekében, vagy nem így volt, apuci?! Én igazából épp amiatt is akartam idejönni most is, mert remélem hogy jó izgalmas lesz minden, legalább annyira mint amikor a múltkor is ott voltam a Kukkolóban, amikor még a tutu vendéget is elraboltam egy kis csillagközi kalandra... Hú de izgi volt! Na valami ehhez hasonlóra vágyom megint...

—Semmi ilyesmi nem lesz, törődj inkább a drágaköveiddel!

—Hogyan, amikor még nem is vagyunk a célnál... de tőlem akár azonnal is indulhatunk!

—Arról még szó se lehet, előbb mutatkozzék be mindenki, mondja el mi a szakmája, elégedett-e azzal amit hallott tőlem a várható nyereményről, a Kukkoló helyszínéről meg hasonlókról... Kezdd te! - mutatott Pucsakaci arra a férfira aki már kétszer is megszólalt eddigre.

—Az én nevem Gemmon, és ez nagyon jó név mert illik a szakmámhoz, ugyanis a szakmám az hogy drágakőszakértő vagyok, azaz „gemmológus”, mert e szakmának ez a tudományos neve, bár kevesen ismerik. Tulajdonképpen épp amiatt is választottam e pályát, mert kisgyerekként valahogy meghallottam hogy van ilyen szakma is hogy drágakőszakértő, s ennek gemmológus a neve, s megtetszett hogy e szó mennyire hasonlít az én nevemhez... na így esett hogy ezt tanultam ki! És persze hogy nagyon tetszik a Kukkoló tervezett célja, ez kifejezetten nekem való... bár ami engem illet, én tulajdonképpen jobban szeretem a szerves eredetű drágaköveket, például a borostyánt. De attól még a smaragdok ellen sincs semmi kifogásom, jó lesz az is, bárcsak találunk belőle minél többet!

—És miért vállaltad el a Kukkolóban való szereplést, hiszen akkor még nem tudtad hogy drágaköveket keresgélni megyünk?

—Azt valóban nem tudtam, de az azért eléggé sanszos volt hogy megint valami furcsa helyre megyünk, egy lakatlan szigetre vagy egy idegen bolygóra, s reméltem ott találok majd valami értékeset... ha nem is kifejezetten drágakövet de valami ismeretlen fossziliát legalább, vagy akármit... akárhogyis, abban biztos voltam hogy nem fogok unatkozni! Egyelőre úgy tűnik legszebb reményeim válnak valóra, mert az hogy drágaköveket keressünk épp nekem való, s javaslom is, hogy nevezzük e Kukkolót úgy, hogy „Drágakőkukkoló”, mert e név illik hozzá!

—Akkor halljuk a melletted levőt! - vezényelte Pucsakaci.

—Üdvözetem mindenkinek - szólt a férfi - a nevem Groik, és nem hiszem hogy sok minden érdekeset mondhatnék magamról, legfeljebb azt, hogy nincs se foglalkozásom, se szakképesítésem, de nincs is szükségem semmi ilyesmire, ugyanis sokszoros milliárdos vagyok. Multimilliárdos. Eképp bőven van miből megélnem. Azt ne kérdezzétek hány milliárdom van, mert magam se tudom, ezt ugyanis elvileg lehetetlen tudni, mert ez attól függ hogy épp melyik tőzsdén hogyan mozognak a részvényárfolyamok, meg a valutaárfolyamok, meg milyen épp az arany meg más nemesfémek árfolyama, netán a ritkaföldfémeké, meg az olajé, és így tovább... Mert rengeteg mindenben vannak érdekeltségeim. Ha csak kicsit is mozdulnak ezen árfolyamok felfelé vagy lefelé, máris akár százmilliárddal is lehetek gazdagabb vagy szegényebb, de emiatt nem izgatom magamat mert ez percenként megtörténik, mondom, ahogy az árfolyamok mozognak... De tényleg nem aggódom emiatt, amennyi pénzem van igazán nem oszt - nem szoroz hogy néhány milliárd ide vagy oda...

—Miért jöttél akkor ide a Kukkolóba, hiszen akkor neked igazán nem lehet szükséged egy hátizsáknyi drágakőre! Jó-jó, akkoriban még te se tudhattál arról mi lesz a nyeremény. De akkor is, hiszen semmire sincs szükséged! - kérdezte tőle Csipetke.

—Hát nem is holmi anyagi jellegű nyeremény kedvéért vállaltam a szereplést, az biztos is... Előre tudom, ha odaérünk a drágakőlelőhelyre, én ugyan nem fogom a földet túrni smaragdokért... Ha netán épp ott fekszik egy a felszínen, azt esetleg felemelem és megnézem, de még az se biztos hogy legalább akkor magammal viszem, mert minek cipeljek ilyesmit! Lehet hogy megteszem, de csak ha különösen szép, ha nagyon megtetszik. Amire azonban kicsi az esély. Vannak smaragdjaim is... ismerem őket... Szóval nem ilyesmi miatt vagyok most itt, hanem mert életunt vagyok. Depressziós, hogy szakszóval fejezzem ki magamat. Jártam gyógyszeres kezelésre is, de hiába, szart se érnek a dokik gyógyszerei. Pedig valamit ki kéne találnom ami meggyógyít, mert egyre gyakrabban vannak öngyilkossági gondolataim is, holott magam is tudom hogy ez szégyen, mert ha valaki akkor én aztán igazán boldog kéne legyek, hiszen amennyi pénzem nekem van... jó, hát igen, azt nem tudom konkrétan mennyi, mondtam már, de nagyon csodálkoznék ha nem lennék gazdagabb még a tiszteletre méltó Pucsakaci úrnál is! Méghozzá nem is kevéssel... Tulajdonképpen meggyőződésemm hogy simán megvásárolhatnám Pucsakaci urat - mármint az egész vállalkozását - a mellényzsebemből kifizetve ahogy mondani szokták... Vagy ha nem adja el akkor alapíthatnék egy ugyanolyant mint az övé, még nagyobbbat is, és észre se venném hogy érdemi mértékben fogyott volna ettől a gazdagságom... És e hihetetlen vagyonért egyáltalán semmit se kell tennem! Bármit megvehetek, bármit megengedhetek magamnak! De hiába, nem vagyok boldog... Van körülbelül ötszáz luxusautóm is. De még ennek se tudok örülni. Pedig ki másnak is lehet ennyi jó kocsija, aztán mégis, mindegyik csak addig érdekelt amíg megvettem, pár percig, a legtöbbbe bele se ültem egyszer se... Minden csak unalmas, semminek sincs értelme az életben... Szóval ide egyszerűen csak amiatt jöttem, hátha lesz valami változatosság, valami izgalom vagy mi, akármi, mindegy mi, aminek végre örülhetek...

—Ha az eddigi trendekből bármire is következtetni lehet, akkor lesz izgalom bőven. E téren magam is osztom Csipetke véleményét! - bölintott a kislány felé egy huszonéves fiatalember.

—Mutatkozz be, ha már megszólaltál, légy oly kedves... - kérte őt Pucsakaci.

—A nevem Kvaré, de tulajdonképpen jobban szeretem ha úgy hívnak hogy „Carnivore Caveman”. Ez egy ősi nyelven, „angolul” azt jelenti hogy „Ragadozó Ősember”. Vagy azt hogy „Húsevő Ősember”, mert a „carnivore” azt is jelenti angolul hogy húsevő, és azt is hogy ragadozó. Mondjuk ez logikus is annyiból hogy a ragadozók húst esznek. E nyelvet eredetileg a Föld bolygón beszélték, mára már lényegében kihalt... illetve mégse, amennyiben ha jók az értesüléseim nemrég létrejött egy csillagbirodalom aminek az a neve hogy „United Planets of Universe”, s itt az angolt tették meg hivatalos nyelvnek...

—Na de mi értelme olyan nevet választanod a mi bolygónkon, aminek a jelentését senki nem érti? - kérdezte a műsorvezető.

—Nem az a lényeg hogy mások értik-e, hanem hogy én magam értem. Mások véleménye ugyanis nem igazán érdekel. Nekem mindig a lehető legnagyobb függetlenség volt a vágyam. Az meg nem lehetséges ha örökké azzal törődünk, hogy mások épp mit gondolnak mirőlunk. Önmagunk értékét nem másokban kell keresni! Mármint, nem mások véleményében! Persze tudom hogy ezt hiába magyarázom úgyis, a legtöbben meg se értik, de aki megérti az se képes követni ezt az elvet általában. Akkor se ha amúgy szeretné követni. Lehet hogy erre születni kell. Ugyanis az ember alapvetően közösségi lény, az meg csak úgy megy ha igenis ad a mások véleményére. A baj ezzel csak az, hogy egy közösség attól közösség hogy van benne úgynevezett „dominancia hierarchia”. Talán hallottatok ti is már erről...

—Én igen! - kiáltotta Csipetke. —Olvastam róla hogy vannak az „alfák”, akik a főnökök, meg mindenféle mások is akiket más görög betűkkel jelölnek...

—Na hát akkor igazán művelt leány vagy fiatal korod ellenére, gratulálok! Na szóval akkor tudod miről beszélek: egy közösségben mindig van „alfa”. Aki általában egy „vezérhím”, bár ritkábban lehet azért hogy nő. De mindegy, a lényeg hogy elvárja hogy mindenki neki engedelmeskedjék. Nem okvetlenül gonosz, nem okvetlenül él vissza az erejével és a hatalmával, de az engedelmességet elvárja azért. Na és ez nem mindenkinek tetszik. És ilyenkor konfliktus lesz a dologból. Ez eddig ugye világos. Ezt mindenki tudja gondolom. Amiért azonban beszélni kezdtem erről, az az, hogy akadnak olyan egyedek, akik bár többé-kevésbé tagjai egy közösségnek, de inkább kevésbé mint „többé”, s ezek azok az egyedek akiket az efféle személyiség-kategorizálásokban „szigmáknak” neveznek. Egy efféle „szigma”, az nem azt jelenti hogy ő okvetlen hátul van a rangsorban, inkább hogy nincs is benne, vagy csak félig-meddig. De ő maga a szigma se akar bekerülni a rangsorba! Egy ilyen szigma-fickó gyakran kerül konfliktusba az „alfával”, mert nem feltétlenül és nem mindig fogadja el annak az akaratát, ugyanakkor viszont sosem azért húz ujját vele mintha el akarná vitatni annak a vezéri posztját. A szigma nem akar vezér lenni! De azt se hagyja hogy szolgálja vagy „beosztott” legyen. Ő egyszerűen annyit akar, hogy hagyják őt békén és kész. És jobb is ha mindenki békén hagyja, mert bár természetesen egy szigmát is le lehet győzni, de ez kockázatos dolog, mert a szigma egyik legfőbb jellemvonása a találékonyság, szóval ha megharagítják rém veszélyes tud lenni tényleg, és olyan módszerekkel vág vissza amik hogy úgy mondjam „nem szabványosak”! Eleve, a szigma, az egy „magányos farkas”, ezzel többnyire ő maga is tisztában van, és emiatt nem is esik kétségbe ha egy küzdelemben csak magára számíthat. A szigmákra igazán nem jellemző a bepánikolás! Na és én azt hiszem ilyen „szigma” vagyok. Engem nem érdekel az elismerés olyan értelemben ahogy egy alfát érdekelne. Nyilván persze én magam is örülök ha úgymond „elismernek”, ha vonzónak találják, ha megdi-

csérnek, ha rajonganak irántam meg ilyesmi, de ez számomra csak mellékes, nem emiatt teszek vagy nem teszek meg dolgokat! Ha nekem valami másképp tetszik mint a „norma” egy közösségen belül, akkor is a magam útját járom ha ezzel akárkit is megbotránkoztatok! Szóval én magasan teszek rá hogy a nevemről kinek mi a véleménye és hogy megértik-e a jelentését. Amiatt választottam csak, mert ez jól kifejezi azt, amit egyéniségem egy igen fontos részének tartok: azt, hogy miként étkezem! Ugyanis én általában véve nem fogyasztok növényi eredetű élelmiszereket. Nem azt mondom hogy ez soha nem történhet meg, de 99 százaléban állati eredetű táplálékot fogyasztok, s még ezalatt se tejtermékeket kell érteni, mert azt se eszem! Nekem ugyanis meggyőződésesem hogy az a táplálkozás az egészséges, amit az ősemberek folytattak. Márpedig akkoriban még nem volt tej, nem ihattak azt, s nem is ehettek semmit ami tejből készül, mert akkoriban állattartás nem létezett, a vadon élő állatok pedig még megsimogatni se hagyják magukat, nemhogy azt hogy a tőgyüket rángassad s megfejje őket! A tej tehát nekünk egészségtelen, ahhoz nem vagyunk adaptálódva. Szóval én húst szoktam enni, persze zsírt is, mármint állati eredetű zsírt mert a növényi olajok kizárva... De még a húst és zsírt se konzerv formájában eszem!

—Hát? - kérdezte Csipetke kíváncsian.

—Hát úgy, ahogy az ősemberek. Azaz nyersen. És mielőtt megkérdeznéd: igen, a belsőségeket is! Nyers májat, nyers agyvelőt...

—Fúj! - hangzott innen-onnan.

—Nem kell fújolni, a nyers agyvelő íze leginkább semleges, olyan mint egy ízesítetlen puding... a nyers máj pedig édes, és számomra az a természetes multivitamin! De megeszem a nyers vesét is, szívet is, tüdőt, gyomrot, vékonybelet... akár még a vastagbelet is miután kinyomtam belőle a tartalmát, amennyiben valami vészhelyzet van és nincs semmi ami annál jobb. Szóval mindent megeszek az állatból! Megeszem az állatot az orrától a farkáig! És megiszom a friss vért is, mert az meg a szememben a „természetes energiáim”!

—De miért nem főzöd meg a húst? - kérdezte Pucsakaci.

—Néha megteszem. De nagyon ritkán. A főzés ugyanis szintén egészségtelen, mert olyan vegyületek keletkeznek közben amik bár finomak, de amikhez szintén nem szokott hozzá a szervezetünk. Vagy legalábbis nem eléggé. Sőt, e vegyületek kifejezetten rákot okoznak egyes vizsgálatok szerint. Különben is, még ha eltekintünk is attól hogy a főzés közben káros vegyületek keletkeznek, akkor is az a helyzet, hogy a főzés tönkretesz különböző vitaminokat az ételben, ez sokszorosan bizonyított tudományos tény! De más anyagok is megkevesbednek a főtt ételben. Fejből idézem, mert megtanultam, ez ugyanis a hobbym is, ez, az egészséges étkezés, hogy főzés közben a főtt húsban jelentősen lecsökken a következő összetevők mennyisége:

- B1 vitamin (thiamine)
- B2 vitamin (riboflavin)
- B3 vitamin (niacin)
- C vitamin
- nátrium
- kálium
- kalcium
- magnézium
- foszfor
- cink

- szelén

—De várj csak - szólt közbe Pucsakaci - hogy is lehet hogy mondjuk a magnézium mennyisége lecsökken a főtt ételben, hiszen az egy ásványi anyag, lényegében egy fém, az nem fog elpárologni!

—Kifő a húsból, és a leves, maga a lé fogja tartalmazni. Márpedig általában az a helyzet, hogy a főtt ételből csak a húst esszük meg, a levéből csak egészen keveset, már ha valamit is egyáltalán. Én legalábbis még nem láttam olyat hogy hús főzése után az összes lé, mind a sok liternyi el lett volna fogyasztva, még akkor se ha egy több tagú család esett neki a főtt ételnek! A kifőtt ásványi anyagok jelentős része tehát pocsékba megy. De még amit meg is mentünk a leves megivása árán, arra is igaz az, hogy a főzés következtében már nem olyan molekulaformákban áll rendelkezésünkre a magnézium vagy akármi más ásványi anyag mint a nyers húsból volt, hanem másfajta kémiai kötésekben vesznek részt, ami miatt rosszabbul szívódnak fel az emésztőcsatornáinkban. Ennek ellenére eszem főtt húst is, igen, de csak amolyan ünnepélyes alkalmakkor, mint afféle „ritka eltévelyedést”... Mondom, 99 százalékban nyerset eszem. Általában úgy szoktam, hogy veszek egy egész állatot, feldarabolom, aztán eszem nyersen amíg tart. Amikor meg már minden húst megettem nyersen amit könnyen le lehet vágni a csontokról, akkor megfőzöm a csontot, mert úgy főzve még sok hús meg in lejön róla, és nem szeretek pocsékolni, ezzel ráadásul mintegy meg is tisztellem a megölt állatot holtában, mert ha már el lett véve az élete az én kedvemért, akkor legalább ne hiába lett légyen elpusztított. Alkottam is erre egy közmondásfeleséget, így hangzik: *„Minél több részét esszük meg a megölt állatnak, annál jobban megtiszteljük vele azt a kioltott életet. Minél több részét dobjuk ki a szemébe, hagyjuk pocsékba menni, annál jobban megalázzuk azt az állatot holtában”*. De mielőtt elfelejteném, megemlítem hogy még a megfőzendő csontokat is feltöröm megfőzés előtt, és megeszem belőlük a csontvelőt, azt is nyersen, mert úgy nem megy pocsékba sok vitamin belőlük, meg mert szerintem a csontvelő épp úgy, nyersen a legfinomabb! S mondom, a legegészségesebb is. Igen, ez a természetes, egészséges táplálkozás, amihez evolúciósan adaptálódott a fajunk! Elégge biztos vagyok abban is, hogy milliárdos barátunk depressziója is hamarosan enyhülne, majd meg is szűnne teljesen ha áttérne erre az étkezésre... a „carnivore diétára” ahogy én nevezem! A depressziót ugyanis az okozza hogy általános, szervezetszintű gyulladásos folyamatok indulnak be a testben ha nem megfelelő ételeket fogyasztunk. Persze eltérő annak mértéke mennyit képes ezen nem megfelelő ételekből tolerálni a szervezetünk. De senkinek nem tesz jót... Meg olyan is lehet hogy valaki nem depressziós lesz az ilyen szemétetelektől hanem elhízik. Meg persze olyan is hogy el is hízik és depis is lesz egyszerre... Sőt olyan is - első sorban egyes nőknél, bár nem kizárólag csak náluk - hogy se depis nem lesz se elhízott, ennek ellenére azonban cukorbeteg, meg ízületi gyulladásai lesznek, meg ciszták a mellében, zsibbadnak majd a kezei, stb... Aztán lehet a következmény olyasmi is hogy reflux, érlemeszesedés, terméketlenség, álmatlanság, ingerlékenység, dühkitörések, memóriaproblémák, elbutulás, Alzheimer-kór, ízületi bántalmak, köszvény, ciszták a nők mellében, krónikus hátfájdalom, krónikus fáradtság-szindróma, diszlexia, magas vérnyomás, erekciós problémák, impotencia úgy általában, rák, nem-alkoholos eredetű májelzsírosodás, sztrók, cukorbetegség, vesekő, epekő, szabálytalan menstruációs periódus... Ezek egyik-másikát már említettem korábban is, de mindegy, jó is ha sokszor ismétlem el mert akkor jobban megjegyzitek ami csakis hasznotokra válhat...

—Felsorolod a létező összes betegséget! - nevetett Pucsakaci.

—Nem, az összeset nem... a fertőző betegségeket például nem. Bár annyiból azok is ide tartoznak, hogy ha azokat vírus vagy baktérium okozza is, de a belső gyulladások miatt eleve túlterhelt immunrendszerünk nehezebben tud védekezni ellenük, így aztán e betegségek is elhúzódóbbak lesznek, nehezebben gyógyulunk fel belőlük, s eleve gyakrabban is leszünk betegek...

—Jó, nekem mindegy, egy próbát megér! Mondd hogy mit kell tennem, akarom-mondani ennem, s ha tényleg kikúrálod belőlem a depressziót, adok tízmilliárdot egy összegben. és kinevezlek főállásba a házi orvosomnak, havi ötszázmilliós fizetésért! - szólt a milliárdos vállvonogatva.

—A tízmilliárdos célprémiumot köszönettel elfogadom ha megkapom, de főállásról szó sem lehet. Sőt még mellékállásról sem. Semmiféle állásról. De nemhogy állásról, még ülésről se, ha megengeditek e tréfát. Nem adom fel a függetlenségemet.

—Nem értelek, hát valamit csak kell dolgozzál, akkor meg már miért is ne egy ilyen kényelmes munkát végezz, ilyen jó fizetésért!

—Nem, nem kell hogy okvetlenül dolgozzak bármit is. A „minimalista” életstílust követem, s minimalista életstílushoz minimális mennyiségű pénz is elég, pláne ha valaki olyan extrém módon minimalista mint amilyen én vagyok.

—Miért, hát milyen módon vagy „extrém”?

—Hát, gondolom nemcsak én kaptam olyan rendelkezést a szereplők közül Pucsakaci úrtól, hogy mindenki úgy jöjjön fel ide az úrvárosba hogy legyen nála minden amit egy hosszú és kemény kirándulásra, egy vad körülmények közt történő, de gyalogos túrázásra vinne magával... most már persze érthető, miért akarta ezt: mert majd e felszerelés jó lesz nekünk a smaragdlelőhelyen! Na de ami engem illet, én nem hoztam semmi külön túrafelszerelést. Nekem ugyanis nincs semmi olyanom. Elhoztam ellenben ide minden vagyonomat - ott van abban a hátizsákban! És az maga egy „túrafelszerelés”, ha úgy tekintjük, mondhatni tehát hogy az egész életem egyetlen nagy túra...

—Nincs több cuccod csak ami egyetlen hátizsákba befér?! Ilyen szegény vagy?! - kiáltott fel hitetlenkedve Csipetke.

—Inkább igénytelen. - hangzott egy kövér férfi szájából.

—Nem, én nem vagyok se szegény, se igénytelen! Én „minimalista” vagyok, mely életstílus azt jelenti hogy kerüljünk mindent ami felesleges. Ennek értelme az, hogy minden erőforrásunk véges, sőt még az életünk is véges. Márpedig miért is fordítanánk véges erőforrásainkból, s pláne a véges életünkből bármit is FELESLEGES dolgokra?! Ha kiselejtezzük az életünkből mindent ami felesleges, akkor értelemszerűen több marad az időnkből, figyelmünkből, pénzünkből, tehát mindenből, az ÉLETÜNKBŐL arra, ami NEM felesleges, tehát arra ami értékes!

—Persze, persze, ez jól hangzik, de hát hogy is férhetne bele minden szükséges holmi egyetlen hátizsákba, még ha az ilyen igazán óriási is mint amit melletted látok! - hitetlenkedett Csipetke.

—Hát úgy, kislány, hogy az Életben bizony rendkívül csekély azon dolgok száma, amik igazán szükségesek, lényegesek, mondhatnám ami létfontosságú... tényleg és igazán nagyon csekély ezen dolgok száma! Mert ami igazán kell az élethez, azok ezek:

- víz;

- meleg ruha;

- menedék, gyakorlatilag tehát valamiféle sátor, de olyan ami nemcsak az eső

ellen véd de lehetőleg a nagy hidegek ellen is;

- tűz, ami jól jön ahhoz hogy meg ne fagyjunk, hogy védekezzünk a vadállatok ellen, netán hogy süssünk vagy főzzünk valamit vagy a vizet felforraljuk és így sterilizáljuk;

- élelem;

- önvédelmi fegyver, tehát minimum egy jókora kés.

És ennyi, kész, semmi több! Minden más bizonyos értelemben felesleges. Na most ennyi viszont igenis elfér egyetlen hátizsákban. Az én hátizsákomban van egy hatalmas, kétszemélyes sátor, azért kétszemélyes mert nemcsak én kell elférjek benne szükség esetén de a hátizsákom is, aminek különben becenevet is adtam, úgy hívom hogy Bob. Ez amúgy egy angol név, a Róbert beceneve... mondhatni tehát hogy a Bob, az nem más mint „Robi”, angolul. Szóval van benne ez a sátor, tenger pénzbe került, mert olyan hogy akár a sarkkutatók is használhatnák... amúgy használják is néha, s csak azért nem gyakrabban mert ők általában a még több személyes sátrakat favorizálják. Van aztán a Bobban többfajta tűzszerszám is, például gyufák, aztán öngyújtó, meg ferrocérium rúd is, ami egy olyan vasdarab hogy nagyon forró szikrákat ad ha egy acélrúddal megkaristoljuk... de van benne nagyító is, azzal teljesen „ingyen” gyújthatok tüzet napfényes időben. És minden ilyen elsorolt tűzszerszámból több példány is van a hátizsákomban, vízhatlan csomagolásban, mert a tűz nagyon fontos! Sőt, nézz csak ide Csipetke, itt ez az öv a derekamon, ezt én magam csináltam, én fontam erős műanyagzsinórból, s erre is rá van fűzve egy picike ferrocériumrúd, ez a fekete izé az... ez vészhelyzetre van, ha még a hátizsákomat is elhagynám. Van aztán a hátizsákban néhány kés, meg többfunkciós bicska is, bár utóbbit én úgy nevezem hogy „multitool”, ez is angol szó, és egyszerűbb ezt mondani mint azt a bonyolult kétszavas kifejezést hogy „többfunkciós bicska”... Van benne néhány tartalék zokni és alsonadrág, egy tartalék anorák, kesztyű, sapka, tartalék melegítőnadrág, egy kis elsősegélyfelszerelés, tudod olyasmik hogy sebtapasz, sebkenőcs, effélék; van benne egy kis fémnyelű balta is, ezzel ugyan kényelmetlenebb fát vágni mint fanyelű baltával mert a vibrációt a fanyél jól tompítja de a fémnyél nem, ám mégis a fémnyelűt választottam, mert nagyon fontos hogy istenbizony el ne törjön a balta nyele vészhelyzetben. Akad benne egy olyan kéziszerszám amit a kertészek használnak hogy gyökerestől szedjenek ki valami palántát, na ilyet is tettem bele, azért, mert ezzel szükség esetén könnyen kiszedhetek ehető gumókat a földből, de ennél is fontosabb hogy ezzel körbeárkolhatom a sátram hogy egy felhőszakadás el ne mossa. Van egy „zsebfűrész” is benne, ez igazából sokkal nagyobb mint gondolnád mert összeecsukható a pengéje ennek is... na ez se volt olcsó, mert professzionális minőségűt vettem. Van benne ráadásul egy egész tűzhely is, amit magam készítettem pár olyan fémdarabból amik eredetileg gázbojlereket tartottak egy falon... ezen bojlereket kissejtezték, én meg e fém tartóikat kiszedtem a szeméthalomból. Nem mintha ne lett volna pénzem újakat venni, de kifejezetten élvezem ha valamit hulladékokból barkácsolhatok össze én magam, ezzel egyrészt kiélhetem az önmegvalósítási hajlamomat, másrészt csökkentem vele a környezetszennyezést is. És a tűzhelyem szétszedhető, kis helyen elfér, mert mindent csavarokkal oldottam meg! Igaz hogy csak egyetlen lábos fér rá, de mert egyedül vagyok, nem is kell több nekem.

—És van lábosod is hozzá?

—Nincs, de van egy jókora üres konzervdobozom, az bőven elég lábos helyett. Különben is, hiszen mondtam már, leggyakrabban úgyis nyerszet eszem... Igazából az

egész tűzhely is egy merő luxus nekem épezzért, mert tökéletesen jól ellennék enélkül is. De miért is ne legyen tűzhelyem ha megengedhetem magamnak, bolond lennék lemondani bármiről is ami jó, szeretem a kényelmet, sőt egyenesen imádom a luxust...

Erre mindenkiből kitört a nevetés. Ezt meghallva, Kvaré megjátszott értetlenséggel nézett körbe.

—Mit nevettek, hát mi rossz van abban ha élvezem a luxust és a modern civilizáció által elérhető jóléti javak áldását, ha egyszer tényleg megengedhetem ezt magamnak, és közben még csak senkinek nem is ártok vele?! Istenbizony senkit nem öltem meg és nem is raboltam ki a tűzhelyért, meg se loptam senkit, magam készítettem, remélem nincs törvénnyel tiltva hogy legyen egy tűzhelyem, nehogy már meg akarjatok fosztani tőle, hű társam ő már sok ideje, ragaszkodom hozzá, összenőttünk, na...

Erre persze még nagyobb nevetés tört ki. Fura fickó ez a Kvaré, de legalább van önironiája!

—De min alszol, ha nincs ágyad? - kérdezte a milliárdos.

—Miért, más túrázók talán visznek magukkal ágyat?

—Úgy értem, nem hallottam a felsorolásodban olyasmit hogy legalább egy műanyag habszivacs, amire lefeküdhethnél a sátron belül!

—Mert nincs olyanom. Van egy viszonylag vastag műanyagféleségem, aminek az alakja épp olyan hogy illeszkedik a sátram aljához, ez vízhatlan, bár a sátor eleve vízhatlan maga is. De biztos ami biztos ugye... szóval én ezen alszom, de ez se olyan vastag mint egy habszivacs lenne, s nem is olyan puha. Ez azonban nem baj, hozzá vagyok szokva a kemény felületen alváshoz, eleve, a puhán alvás egészségtelen, az őseimbek is kemény felületen aludtak, nekünk az az egészséges...

—Na de azért az őseimbek is maguk alá terítették legalább egy szőrmét, mert ha keményen aludtak is, de nem hidegen! - ellenkezett Csipetke.

—Ebben teljesen igazad van kislány - mosolygott rá Kvaré - de az előbb tényleg nem soroltam fel mindent ami van a hátizsákomban. És akad ott még az előbb említetteken kívül például egy vastag télikabát is. Pontosabban egy bunda. Amúgy látni is lehet, mert igazából nem a hátizsákban van, hanem ott ni, a tejére rászíjazva, összegöngyölve... Na azt terítem magam alá. Az igazán jó hőszigetelő. De van a hátizsákomban néhány igazán nagy, kültéri kukákba való, rém tartós szemetes-zsák is - persze tiszták, amiket még sosem használtak szeméttárolásra! - na most ha ezekből az egyiket telitömöm mindenféle puha, száraz levelekkel, füvekkel, akkor máris pompás fekhelyem van, ami nemcsak hogy meleg lesz, de még valamennyire puha is!

—És mivel takarózol?

—Általában semmivel se, mert minek, a sátram maga eleve nagyon jó hőszigetelő... de ha mégis szükségesnek látom a takarózást, hát ezzel-azzal, a tartalék anorákkal, a melegítőnadrágommal... sőt, még azt se mondtam el, van még külön három tartalék sátorponyvám is a hátizsákban, ezek közül az egyik nagy, nehéz, igazán strapabíró, a másik kettő meg sokkal vékonyabb, könnyű, de akkor is vízhatlanok... ha viszont vízhatlanok akkor „léghatlanok” is, hehehe, azaz, ha magamra terítem bármelyiket is, egykettőre meleg lesz alatta, mert visszatartják a testhőt. Vagy betakarom magamat egy másik nagy műanyag szemetes-zsákkal, mert ilyenből több példánnyal is rendelkezem, megtehetem mert könnyűek... Szóval ami a takarót illeti még válogathatok is a lehetőségek közül!

—És a párna hol marad? - kérdezte Pucsakaci.

—Van párnám is ha akarom. Tudniillik van a hátizsákomban egy cippzáros párnahuzat, s ez nem üres, ám nem is párnabélés van benne, hanem ebben tárolom a tartalék zoknikat és alsónadrágokat. Tehát ez az én párnám. Tökéletesen megfelel arra, hogy a fejem alá rakjam éjszakára. Sőt, efféle párnahuzatból is akad nálam több, azaz megtehetem hogy egy ilyet is telitömök száraz gízgazokkal, s akkor már még több párnám is van! Különben meg eredetileg amiatt pakoltam be őket mert egy párnahuzat lényegében mégiscsak csupán egy jókora vászonzsák, ami jól jöhet ha ezt-azt gyűjteni akarok a vadonban. Például ehető növényeket, gyümölcsöt, netán épp csigákat... Igen, a csigák némelyikét is kész vagyok megenni, de megnyugodhat mindenki, azt azért mégse nyersen. Annak azért trükkje van ám, miként lehet ehetővé tenni. Szóval az mindig jól jön ha van nálunk egy erős zsák, mint például most a párnahuzat. Például milyen jó lesz ha ilyenbe szedhetem a smaragdokat...

—És a kaja meg a víz?

—Hát, van egy palackom rozsdamentes acélból, szükség esetére, de most üres, mert feltételeztem, hogy nem lesz baj belőle ha itt az ürvárosban kell megtöltenem vízzel... de különben akkor se esnék kétségbe ha nem volna vezetékes ivóvíz azon a környéken ahová jutunk, sőt még kút se, meg folyó vagy tó se! Ha nem kifejezetten a legszárazabb sivatagok valamelyikébe pottyanunk, akkor semmi baj, mert egy egész sereg trükköt ismerek, miként lehet vizet szerezni még teljesen vad körülmények közt is. Ami meg a kaját illeti, feltételeztem hogy Pucsakaci úr majd ad a szereplőknek élelmet... ha viszont elmegyünk erre a smaragd vadászatra, nyilván akkor is viszünk magunkkal valami elemőzsiát, de ha nem, akkor sincs semmi baj, mert ezesetben majd vadászok. Különben lehet hogy akkor is vadászok ha viszünk magunkkal kaját, mert feltételezem hogy az a magunkkal vitt „kaja” valami ultrafeldolgozott „ételszerű csinálmány” lesz, valami agyoncukrozott vagy jórészt keményítőből álló, szénhidrátdús „szemététel” ahogy én nevezem, nem igazi étel hanem csak „étel-imitáció”, amit én csak a legnagyobb veszélyek közepette lennék hajlandó megenni úgyis, akkor amikor már teljesen nyilvánvalóan az éhhalál fenyegetne máskülönben... Szóval, én a vadászatot részesítem előnyben. Ismerem egy rakás csapda elkészítésének a módját, azt is tudom miként lehet elfogadható minőségű íjat gyártani ilyen-olyan gallyakból meg liánokból, különben meg nem is szorulok rá a liánokra, mert van egy szétszedhető íj a hátizsákomban, de többfajta jó kötél is, van köztük ami alkalmas íjhúrnak is. De ahhoz is értek, miként lehet fegyvereket készíteni kőből, például kést, dárdahegyet... Vagy csontból készíteni ilyesmiket... Tűzet is tudok gyújtani mindössze két megfelelő ágacskával meg egy íjhúrral... sőt ha nagyon muszáj, íjhúr nélkül is. Ráadásul többféleképp is... Mert nemcsak a hátizsákomat tömöm meg jó cuccokkal, de a fejemet is, hasznos tudásanyaggal! Azt aztán amit oda berakok, igen, oda, a fejembe, azt biztos hogy soha senki el nem veheti tőlem, s el se veszíthetem véletlenül!

—De elfelejtheted. - kötekedett vele Pucsakaci.

—Pusztán elméletileg persze hogy megtörténhet hogy elfelejtem, gyakorlatilag azonban ez kizárt, hiszen az egész életem abból áll, hogy ezeket gyakorolom nap mint nap!

—Hát akkor nagyon kell vigyáznod erre a hátizsákra, mert irtó nagy baj lenne belőle ha elhagynád! - mondta Csipetke.

—Természetesen nagyon vigyázok rá tényleg, és az is igaz hogy iszonyatos veszte-

ségnek tartanám ha ellopnák vagy megsemmisülne, de azért arról szó sincs, hogy belehalnék!

—Nyilván vennél egy másikat helyette, de én arra gondoltam ha vad körülmények közt, a civilizációtól távol hagynád el, ahol nem tudod pótolni!

—Akkor se hálnék meg. Mindössze a „kényelmi szintem” csökkenne le. Az aztán alaposan lecsökkenne, az igaz, de tulajdonképpen úgy tekintheted mégis, hogy minden ami a hátizsákban van, az nekem csak a luxus! Hiszen említettem például hogy benne van a magamcsinálta tűzhelyem, de anélkül is jól meglennék, mert az nekem luxus. Nevettetek amikor ezt mondtam, pedig igaz. Szóval...

—De hiszen benne van a sátrad is!

—Az is luxus. Hatalmas luxus, mert annyiba került mint egy tisztességes munkásember - aki én határozottan NEM vagyok! - bő három havi fizetése. Szóval égbekiáltó luxus, igen, de akkor se létszükséglet.

—De hát hol és hogyan alszol anélkül?!

—Nos, látod itt ezt az övet a derekamon... ezeken van ez a két bőr övtáska. Ezek tömve vannak csupa olyan dolgokkal, amik nekem végsősoron elegek - még ha csupán minimálisan is - a túléléshez! Plusz itt van ugye ez a nagy késem is rácsatolva az övemre...

—Miként vágnál fát balta nélkül, mert azt nem hiszem hogy balta is beleférne az övtáskába!

—A kést ráhelyezem a farönkre, majd verni kezdem egy fadarabbal. De nem hiszem hogy erre szükségem volna, kisebb gallyakat gyűjtenék a tábortűzhöz. Meggyújtani pedig ferrocérium rúddal tenném, az természetesen van az övtáskámban, sőt mindkettőben külön-külön is, mert a tűz olyan fontos!

—De nincs gyújtósod.

—Nem szorulok rá, bőven van elég tudásom hozzá hogy azt találjak szinte akárhol is.

—De ha nedves az idő, hm?! - kérdezte most Pucsakaci kötekedve.

—Semmi baj, ha van egyáltalán egy olyan menedék ahol nem esik a fejemre az eső, akkor az se érdekel ha odakint zuhog, mert én még nedves fából is tudok tüzet rakni!

—Na azt ugyan miként oldod meg!

—Keresek egy vastagabb, azaz nagyjából csuklóvastag fát, mármint halott fa efféle ágát, hosszában kettévágom a késemmel (ahogy elmondtam: a tetejére teszem és egy másik fával ütni kezdem) majd a belsejéből kapingálok ki vékonyka szálatokat amiket már meg tudok gyújtani a ferrocérium rudam szikráival. A halott fák belseje ugyanis általában még a legnagyobb esők idején is száraz marad.

—De megázol úgyis ha nincs sátrad.

—Ne nevetess! Van három hatalmas műanyag szemetes-zsákom is ezen övtáskámban, az BŐVEN elég nekem hogy valamelyiket a fejemre tegyem ha esős az idő, jut belőle a derekam köré is... nincs itt semmi baj! Vagy kilyukasztom a zsákot középen ahol alul össze van illesztve, azon átdugom a fejemet, a két karomnak is csinállok lyukat oldalt, s máris teljesen védve van az egész testem az eső és szél elől, legfeljebb a fejemre kell valamit még odamesterkedni egy második, s nyilván összehajtott nejlonzacskóból!

—És este hol alszol?

—Hát ugyan mi mást is csinálhatnék, mint hogy vágok pár gallyat, s azokból összemesterkedek egy ideiglenes menedéket ami vízhatlan lesz sőt még valamennyire meleg is, amiatt mert beboríthatom azokat is a szemetes-zsákjaimmal!

—Na de ha prérin vagy, és sehol egy fa se amiből menedéket készíthetsz?

—Elmondtam már amit akkor tennék: bebújok egy alul kilyukasztott szemeteszsákba, oldalt lyukak a karomnak... érted már?

—És a puszta földön alszol?

—Ha muszáj. Legfeljebb gyűjtök előtte sok fűvet a prériről magam alá, az mégis puhább lesz úgy valamennyire.

—Hogyan vadászol?

—Hát, van az övtáskáimban horog, meg kötél is...

—Nincs folyó a környéken! - nehezítette a helyzetet Pucsakaci.

—Készítek egy megfelelő ágból dárdát, s pattintok hegyet kőből amit a végére erősítek. Tudom miként lehet azt megtenni erősen. Sőt, készítek íjat is, nem lesz olyan jó mint ami van most a Bobban, de azért igenis használható lesz! De meg van néhány hurkos drótsapdám is, amivel minden erőfeszítés nélkül elkaphatok kisebb rágcsálókat, mint mormotát, patkányt, mókust, nyulat, efféléket. Időbe telik és türelmesnek kell lenni, de van már tapasztalatom benne így állíthatom hogy nagyjából egy ilyen zsákmány „befut” azért naponta úgy nagy átlagban, ami bőven elég ahhoz, hogy éhen ne haljak. Szóval hiába is igyekszel kifogni rajtam Pucsakaci, az övtáskáim IGENIS fel vannak szerelve MINDENNEL ami IGAZÁN kell, sőt kapaszkodj meg: még az övtáskáimban se csak az alapvető cuccok vannak hanem még azokban is rejtezik némi luxus, például én ennek tartom hogy van bennük multitool! Tudod, többfunkciós bicska! Ha ugyanis van egy jó, és kellő nagyságú kés, akkor a multitool bár hasznos és kényelmes, de mégiscsak luxus. Nyilván az övtáskák már nem biztosítanak nekem akkora luxust mint a hátizsákom, például elismerem hogy nincs tartalék ruhám, de azért még akkor is van némi luxusom! Több is, de nem sorolom fel mindet.

—Jó. Tegyük fel, elhagyod az övedet is, rajta az övtáskákkal és a nagy késeddel! Akkor mi lesz?

—Hát akkor már tényleg szó sem lehet semmi luxusról, a legparányibbról se, de igazán még akkor se esek kétségbe.

—Hogyhogy?!

—Tudod Pucsakaci, egyszer réges-rég, megboldogult kisiskolás koromban egy vándorcirkusz előadását volt szerencsém megtekinteni, s benne szerepelt egy zenebohóc is. Arról szólt az előadása, hogy elkezd játszani egy hangszeren, erre berohan a porondra valaki (persze az is a cirkuszosok egyik színésze volt) hogy neki nem tetszik az a zene, elszedi a bohóctól a hangszeret és kiviszi azt. Ám ekkor a zenebohóc felkiált, hogy „Van másik!”, és tényleg előszed egy másik hangszeret a ruhája mélyéből, aminek ottlétéről eddig senkinek fogalma sem volt. Elkezd játszani most ezen, mire berohan megint a dühös illető, s elszedi most ezt a hangszeret a bohóctól. De hiába, mert az megint felkiált hogy „Van másik!”, előszed egy mégújabbat (természetesen mindegyik hangszere más fajta!) s most ezen kezd játszani. Erre harmadszor is berohan a dühös ipse... És így tovább, vagy tíz alkalommal egymás után! Bár bevallom hogy ki nem állhatom a bohócokat úgy általában, ez az egyetlen bohócos produkció nagyon tetszett.

Na de a lényeg, hogy ez az említett „kabaréjelenet” nagyon hasonló ahhoz ami az esetemben fennáll: ha nincs velem a hátizsákom, akkor „Van másik!”, mert ott az övem az övtáskákkal, ha az sincs velem valamiért, akkor is „Van másik!”, mert ott van az, amit a zsebemben hordok!

—Mi az?

—Ez - vette elő a jókora valamit Kvaré. —Ez - mondta - régen egy zsebszámológép

börtökja volt, amit kidobtak a szemétbe mert senki se használ már zsebszámológépeket. Nekem megtetszett e jókora tok, kimostam, s most ebben is mindenféle túlélőketyerék vannak, például van benne egy jókora multitool, ami itt most nem luxus már mert ez van kés helyett, van ebben is több nagy szemetes-zsák, van benne ferrocérium rúd a tűzgyújtáshoz, meg más effélék...

—De ezt is elveszted.

—Van másik! Itt, a másik oldali zsebemben!

—Mindkettőt elhagyod.

—Van másik! - kiáltotta Kvaré széles mosollyal. —Idenézz Pucsakaci, látod a fejemen ezt a széles, vastag fejpántot? Ez nem azért ilyen vastag és széles hogy férfiasabban nézzek ki tőle... ebben régen egy zenelejátszó kütyü volt, s e vá-szonpánt azért kellett hogy a viselője a fülére húzza, s így nem eshetett ki a fül-hallgató ami a fejpánt két végében volt... Na ezt is úgy találtam. Kiszedtem belőle mindent, nekem nem kell a zenelejátszó, s most a pánt nincs a fülemen, de így is jól mutat, ellenben van ebben is ferrocérium rúd, van benne...

—Tudom, a nejlonzsákjaid.

—Nem, ebbe sajnos nem fér bele több zsák már, csak egy. De ez is elég vész-helyzetre hogy magamra húzom. Van ebben is multitool, meg egy másik egészen picike bicska amiben azonban még olló is van, sebtapaszkok, ilyesmik egy kis, zárható fémdobozban... Ez már tényleg nagyon nehéz lenne, csupán ennyivel túlélni, de nem lehetetlen!

—De ezt is elveszted. Elfújja egy vihar a fejedről.

—Nehezen hiszem, az a szél ami ezt lefújná, a fejemet is elfújná... De legyen neked! Hanem ha ennyire kötekszel, udvariatlan leszek és a lábamat felteszem az asztalra! - mondta, s úgy is tett. Ezután felhúzta a nadrágszárát.

—Ez amit a bokám fölött láttok tépőzárral a lábszáramra erősítve, egykor sport-eszköz volt: műanyag zsákocskák voltak benne homokkal megtömve, hogy így ne-hezebben tudjunk járni, s erősödjék a lábunk. Én kiszedtem mindegyikből a homokzsákokat, s így egy olyan valamihez jutottam amik mindegyikében volt öt zsebecske. Bár ezen zsebek egyike se igazán nagy, de azért akár egy tekintélyes nagyságú multitool vagy egyéb más bicska is elfér akármelyikbe, nem beszélve olyan sokkal kisebb apróságokról mint egy ferrocérium rúd vagy egy doboz gyufa (természetesen műanyag zacskóba csomagolva a vízhatlanság érdekében) stb.

—Hát ez már, ez már...

—Ez igazi találékonyság, nekem tetszik! - kiáltotta Csipetke élénken csillogó szemekkel.

—Akkor elárulom neked kislány, hogy van ilyen a másik lábamon is...

—Ezt előre tudtam!

—És azért ülök itt hosszú ujjú ingben, mert van ilyen mindegyik karomon is, bár azokba könnyebb holmikat pakoltam. De ez azért is jó, mert tegyük fel valaki késsel támad rám, én magam elé emelem a kezemet védekezéséppen... Nos, esélyes hogy ezt a „csuklócsomagomat” találja csak el a kése, amit azért nem olyan könnyű ám átszúrni! Ha nagy erővel szúr, átmegy ugyan a kés hegye rajta, de jóval kisebb erővel, azaz megszúr ugyan, de biztos hogy nem végzetesen. De még az is lehet hogy a ferrocérium rudat vagy a multitoolt találja telibe, s akkor végképp semmi bajom se lesz, de ő meghökken, s a döbbenetét kihasználva legyőzhetem! Pláne mert képzeld csak el, Csipetke, hogy nem ököllel ütöm állon, hanem így az alkarommal, de épp ott éri a kezem a fejét ahol a jókora ferrocérium rúd van... Hát az azért mégiscsak egy kemény vasdarab ám, olyan mintha bo-

xerrel találnám telibe...

—Zseniális tényleg! - lelkenydezett a kislány.

—Emellet vannak a kiskabátomon belső zsebek is, azok is teli vannak mindenféle hasznos apróságokkal. Van bundás sapkám is a hideg időkre, s ha hiszitek ha nem, de még abba is el tudtam rejteni mindent sőt még többet is mint ami e fejpántban van, s kívülről észre se lehet venni!

—Csak ámulok rajtad, bizony ám!

—Akkor fokozom az ámulatodat: a cipőm is olyan, mindegyik fél pár természetesen, hogy a cipőfűző közepére, ahol az a legközelebb van a cipőorrhoz, rá van fűzve egy picit, csak 2 centiméteres de az oldalán két helyen is kifűrt ferrocérium rudacska, vészhelyzet esetére ha még akár teljesen pucér is vagyok s csak a cipőm maradt meg, a cipőnyelv alatt pedig egy picike nejlonzacskóban egy vékony plasztik nagyító rejtezik, szintén tűzgyújtáshoz, továbbá egy tollkés aprócska betétje, scrapernek a ferrorodhoz. Vagy arra, hogy ha megkötöznek de meg-hagyják a cipőmet, akkor talán el tudom vele vágni valahogy a köteleimet.

—Még jó hogy legalább az alsónadrágodba nem rejtettél valamit! - nevetett Pucsa-

csakaci.
—Tévedsz, mert annak oldalára is mesterkéltem egy egészen kicsi és vékonyka zsebet, és abban is egy vékony műanyaglapból készített nagyító van! Bevarrtam a zsebet, szóval nem látszik és így valószínűleg nem veszi észre senki akkor se ha levetkőzőm. De könnyű széttépni a varrást ha annyira nagyon pocsék a helyzet hogy már tényleg semmi másom nem maradt. Mert milyen jó ha akkor legalább tüzet tudok gyújtani! Nyilván egyetlen nagyítóval nem sokra megyek már, ez még nekem se elég a túléléshez, pláne télen, de a semminél akkor is több! Az a műanyag nagyító olyan hártavékony, hogy nem akadályoz semmiben sem, nem rontja a kényelemérzetemet ott alul.

—Mintha neked olyan sokat számítana a kényelem!

—Hogyne számítana, nagyon is sokat számít, épp emiatt készülök fel ilyen szorgalmasan amire csak lehet, mert irtó kényelmetlen lenne ha egyszer nem tudnék túlélteni valahol, valamikor!

—Apus, ne kötekedj már vele, Kvaré egy irtó ötletes fiatalember és nekem nagyon tetszik, és ha hazaérünk én is ilyesféle dolgokat rejtek majd el a ruháimba!

—Azt lesheted, nem engedem, legfeljebb egy nagyítót!

—Nem fogom kikérni a jóváhagyásodat, mert ez így helyes ahogy akarom, mert tudd meg hogy nekem mostantól Kvaré a példaképem!

—Köszönöm! - mosolygott rá Kvaré.

—Biztos csodálatos túlélőkésed lehet! Hallottam már ilyesmikről, hogy a nyelébe el van rejtve ez meg az, de még sosem volt a kezemben! Megmutatnád?

—Nem mutathatok neked ilyet, mert nincs ilyenem. Tudod, az olyasmi csak üres, hülye paraszttvakítás. Az a kés olyanoknak jó, akik állandóan a fotelban ülnek, és azon álmodoznak hogy ők mily hatalmas nagy túlélők, meg dzsungelharcosok, ilyesmi, csak mert olyan hiperszuper túlélőkészletük van, késük, számszerűjük, terepszínű ruhájuk, akármi, közben meg soha az életben ki nem mennek a természetbe! Az efféle kés, amit mondtál, csak csicsás játékszer ezeknek a sok pénzzel de kevés ésszel rendelkező becsapható balekoknak!

—De mi a baj azzal a késsel, hogy ha...

—Az, hogy ha a nyél nem „full tang”, akkor gyenge lesz a kés és könnyen eltörik a markolata tövében egy erősebb csapásra! A „full tang”, az egy szakszó, azt jelenti hogy a kés pengéje egybe van építve a markolattal, egyetlen acéldarabból készült

az egész. Na de ha a kés üreges, akkor erről szó sem lehet ugye... Továbbá ha olyan a kés hogy üreges a markolata, s akkora üreget akarunk amibe tényleg elfér valami hasznos akármi, akkor a markolat alakja és nagysága olyan lesz, amit kényelmetlen megfogni, nem lehet stabilan tartani. A másik meg ami nagyon fontos, hogy milyen acélból készült a kés.

—Értem, akkor áruld el nekem melyik a legjobb acél a késekhez!

—Hát, sok jó acélfajta van, és hogy melyik a legjobb, attól is függ hogy milyen célra akarjuk használni a kést... A lényeg szerintem egészen biztosan az, hogy mindenképp szénacél legyen. Az, igen, a jó öreg szénacél!

—De hiszen arról még én is tudom, hogy nem rozsdamentes! - ámult Gemmon.

—Az igaz, de legalább könnyen élezhető „házilag” is, egy egyszerű fenőkővel, ami azért igencsak fontos dolog odakint a vadonban! A mindenféle rozsdamentes acélcsodákat csak ipari körülmények közt lehet élezni, bonyolult gépekkel, már ha egyáltalán. És nagy mesterségbeli tudással, mert arra is vigyázni kell hogy élezés közben túl ne melegedjenek, akkor ugyanis „kilágyulnak”, de örökre ám! Az én szénacél késem soha nem fogja addig megtartani az élet mint a mindenféle kés-csodák amikkel a kezdő „túlélők” villognak, de az is biztos hogy ha kimegy a késem éle, azt akármikor megélezem, de ha nekik megy ki a késük éle, azt soha az életben meg nem élezi újra! Esetleg még az ausztenites acél az ami nagyon jó késnek, csak az a baj vele hogy rohadatul drága, legalább három EGÉSZEN KIVÁLÓ szénacél kést veszek abból a pénzből amibe egy ausztenites kerül... ami azért nem mindegy. De például ha milliárdos barátunk ilyen életmódra térne át mint én, akkor ő biztos hogy megengedhetne magának egy olyat, mondjuk AUS-8 acélból készültet... Az nemcsak jól élezhető, de már eléggé alaposan rozsdálló is. Na örökké persze az se bírja... az édesvizet elég jól, de sós vízben biztos is hogy már két nap után rozsdás lesz itt-ott... de nem kell annyira vigyázni rá mint a szénacélra, és az is biztos hogy borotvaélesre lehet kifenni. Másrészt viszont, inkább hajlik mint törik. Ez persze jó, mert a kés hirtelen eltörése balesetveszélyes lehet, hátránya viszont hogy ha azt akarjuk hogy mégse hajoljon el, akkor emiatt vastagra kell készíteni a kés pengéjét, emiatt az nehéz lesz, s így a finom munkákra kevésbé alkalmas. Szóval mindennek van előnye meg hátránya.... A másik meg amiről lebeszéllek téged kislány, hogy olyan kést vegyél aminek hülye, szokatlan alakja van, meg aminek a teteje fűrészfogas. Úgyse fogsz tudni vele fát fűrészelni, ahhoz igazi fűrész kell. Ellenben a kés lapos tetejének sokféle funkciója lehet, de ezeket nem tudja betölteni ha fűrészfogas. Gondolj csak bele, vágsz valamit, nehezen megy, rátámaszkodnál a másik kezedd a kés tetejére hogy nyomd, de nem lehet mert ott a fűrészfog... De még más okai is vannak annak hogy a kés lapos teteje nagyon hasznos, de most nincs idő rá hogy ezt részletesen elmagyarázzam, végülis ez nem egy túlélőtanfolyam...

—Pedig kezd annak látszani! - vigyorgott kajánul Pucsakaci.

—De én tudni akarom! - kiáltotta Csipetke.

—Majd később talán elmondom neked.

—Akkor legalább azt áruld el, hogyan vágod ki a fákat ha menedéket akarsz készíteni!

—Van egy fémnyelű baltám. Említettem is már. - válaszolta Kvaré vállat vonva.

—Ó...

—Csalódtál?

—Igen, mert azt hittem arra valami igen nagy kést használsz.

—Favágásra balta való. De ne keseredj el, van azért nagy késem is, bár ennek

külön neve van: az, hogy „Golok”. Ez az úgynevezett „Bolo machetéknak” egy változata, amúgy különben úgy is nevezik hogy „Parang”...

—A machetéről már hallottam!

—Na akkor nagyjából tudod, miről van szó. Az a fajta machete ami nekem van, a Golok, annyiból más, hogy rövidebb, de nehezebb, elsősorban a hegye felé nehezebb. Ez ugyanis elsősorban nem harcra van, hanem arra, hogy olyan növényeket vagy kisebb fákat vagdossunk le vagy szét a dzsungelben, amihez nem lenne érdemes előszedni a baltát.

—De ha valaki megtámad téged egy hosszabb machetével?!

—Hát az azért már elég valószínűtlen hogy épp egy olyan ember akarjon engem megölni valamiért akinek szintén machetéje van, s épp hosszabb is mint az enyém... De akkor se reménytelen a helyzetem, pláne mert nekem baltám is van. Ha meg olyan valaki támad meg akinek csak kése van, na az azt hiszem azonnal elfut amint kihúzom a golokomat, mert egy késnél azért az mégiscsak határozottan hosszabb, és nagyon félelmetesnek néz ki!

—Ez tényleg figyelemreméltó, de még mindig nem értem, miként lehet az hogy nem dolgozol. - szólt a milliárdos.

—Miért, te talán dolgozol valamit, már bocs?! Mert én dolgoztam, néhány évig... akkor szedtem össze annyi pénzt, amiből megvehettem ezt a szuper hátizsákot, meg a bele való cuccokat, például a sátrat. És kész, ennyi nekem elég! Azóta nem dolgozom. Bőven elég volt nekem a munkából annyi is amennyit addig csináltam, akarommondani elviseltem nagy nehezen, elég volt annyi, igen, még túl sok is... Igen, megismerkedtem én magam is már a munkával, tudom hogy az milyen, és izé... Na, hogy nagyon finoman és polkorrektül fogalmazzak, ezen ismerkedés során úgy találtam hogy ő meg én, az két olyan entitás amit nem egymásnak találtak ki, mert nem való nekem a munka, és én se vagyok a munkának való, nem teremtettünk mi ketten egymásnak, a legjobb az lesz tehát ha szép békésen elválnak egymástól az útjaink! De mindörökre ám!

—Na de miből telik a napi kajádra?

—Hát sejthetnéd: ha csak lehet, vadászom! Orvvadászom is, igen, amikor a lelepleződés kockázata kicsi. De nem kell okvetlen arra gondolni hogy őzet vagy szarvast ölök. Gyakran eszem például kutyát meg macskát is...

—De hiszen azok olyan helyes állatok! - sápadt el Csipetke.

—Hát a kutyákkal kapcsolatban ezt azért csak óvatosan mondd, kislány, mert akadnak ám köztük nagyon agresszív, veszélyes duvadak is... és pláne veszélyes ha ezek a kóbor kutyák csapatokba verődnek... egyszerűen nincs ennyi kutyára szükség az emberi társadalomban. S ez igaz még a kóbor macskákra is, sajnos. Ez az igazság, annak ellenére hogy a macskák nem igazán veszélyesek az emberekre. De ők is túl sokan vannak. Ezt annak ellenére mondom hogy amúgy a magam módján én is szeretem a macskákat, az biztos hogy sokkal jobban kedvelem őket mint a kutyákat. De igenis, túl sokan vannak. És ez amiatt baj, mert ez egyrészt nekik maguknak a macskáknak se jó, másrészt a környezetnek se, mert végső soron a macska mégiscsak egy ragadozó állat, tulajdonképpen nem más, mint egy szelíd és kis méretű tigris, úgy is tekinthetjük. De csak az emberhez szelíd... ami azt jelenti hogy ha egy környéken túl sok a macska, akkor azon a környéken a macskák kegyetlenül kipusztítanak minden énekesmadarat, meg minden rágcsálót is. És nemcsak az egeret meg a patkányokat amikért igazából nem is lenne olyan nagy kár. De minden mást is! A mókusokat is! A földfelszínre kibúvó vakondokat is! Az ürgéket is! Még a gyíkokat is! Sőt bizonyos ro-

varokat is! Tehát igenis kordában kell tartani a macskapopulációt is. És ha én nem eszem meg a macskát, akkor is az lesz a sorsa annak a kóbor macskának előbb-utóbb, hogy a sintér befogja, aztán némi idő után ha senki nem fogadja be, úgymond „elaltatják”. Ami egy hazug kifejezés, mert egyszerűen annak a ténynek a megszépítése, hogy MEGÖLIK. Na most, nem mindegy-e hogy én ölöm meg azért hogy megegyem, vagy a „gyepmesteri hivatalban” ölik meg injekcióval, aztán meg kidobják a hulláját a szemétkébe hogy elrohadjon?! Mert ez a szememben a pocsklás egyik fajtája... És hogy ne légy rólam túl rossz véleménnyel, elárulom, nem vadászom DIREKT a macskákra. Eleve, elárulom neked hogy a macska húsa még csak nem is tartozik a kedvenceim közé, messze sokkal jobban kedvelem nála a kutyahúst, az sokkal ízletesebb, talán amiatt mert zsírosabb, azt igazi csemegeként tartom... A macska hújának az íze igazából a nyúléhoz hasonlít, de én a nyúlhúst se kedvelem, bár persze megeszem azt is alkalomadtán ha nincs jobb. Szóval a macskákat én csak „jobb híján” eszem. De ha a kutyahúst jobban szeretem is, még a kutyákra se vadászom DIREKT. Azt vadászom le, ami épp az utamba kerül. Ha tehát valahol kevés macska van, akkor ott én se eszem gyakran macskát, egyszerűen mert nem kerül gyakran az utamba. Ilyen „macskamentes helyeken” sokkal valószínűbb hogy valami jókora patkány lesz a zsákmányom és a vacsorám. Mert megeszem azt is, igen. És elárulom, igazán nem rossz a patkányhús, sőt sokkal ízletesebb mint a ketrecekben hizlalt csirkék vagy ólban tartott disznók húsa, nyilván amiatt mert a patkány sokkal változatosabban táplálkozik!

—De én sajnálom a cicusokat. - szólt Csipetke, majdnem elpityeredve.

—Én is sajnálom őket. A megoldás azonban akkor se az hogy elkezdesz rám haragudni amiért megeszem őket, hanem az lenne a megoldás hogy először is be kéne tiltani hogy direkt tenyésszenek macskákat (és kutyákat...) eladásra s így még mesterségesen is felduzzassák a populációjuk méretét, másrészt, nagyon meg kéne büntetni azokat, akik a megunt jószágaikat csak úgy elzavarják a háztól! Vagy ha így is tesznek, legalább kötelező kéne legyen előbb ivartalanítani őket!

—Nehéz elhinnem, hogy meg lehet élni pusztán kutya- és macskavadászatból. - szólalt meg egy kövér nő.

—Ugyan már... rendszeresen járok kukázni is! Mert elképesztő, mi mindent kidobnak a nagy áruházláncok. Gyakran már egy héttel a lejáratí idő előtt kidobják a jó kaját, adminisztratív okokból! Holott még a lejáratí idő UTÁN egy-két nappal sincs annak semmi baja! Egyenesen a fagyasztóból dobálják ki a húsokat, mázsaszám, még fagyos a nejloncsomagolásuk... odamegyek, s összeszedem ami kell nekem belőle! Vagy ha egyetlen tojás eltörik a sok tucatból, kidobják az egész kartonnyi tojást, mert ugye ők a tojást nem egyesével árulják... na ez is remek élelem nekem... és így tovább... Különben meg késő tavasszal amikor a madarak lerakják a tojásaikat, olyankor azokat is összegyűjtöm a természetből, amihez csak hozzáférék. Mert megeszek én bármilyen tojást is, boldogan! De arra azért ügyelni szoktam hogy egyetlen tojást mindig meghagyjak a fészekben, másképp a madarak nagyon „elbúsulnának” és elköltöznének arról a helyről, ez tehát az én saját érdekem is, hogy jövőre is visszajárhassak oda tojást zsákmányolni...

—De azt mondtad, veszel egész állatokat is. Miből, ha nincs pénzed?

—Van pénzem. Néha ugyanis túlélőtanfolyamokat tartok érdeklődőknek, akik ezért fizetnek nekem.

—Na akkor mégis dolgozol valamit.

—Egyáltalán nem. Az ilyesmi nekem ugyanis nem munka, hanem szórakozás.

—A munka is lehet szórakoztató, amint ez eszerint épp a te esetedben is fennáll.

—Szerintem ez téves nézet. Nem jó ha összekeverjük a fogalmakat. Szerintem amit én csinálok az hobby, épp csak pénzt is kapok érte néha. A munka, az mindig valami kellemetlen. Legalábbis manapság már.

—Miért, régen másképp volt?

—Igen, na persze az tényleg jó régen volt... gyakorlatilag a civilizáció előtt, a kőkorszakban! Akkoriban ugyanis a munka és a munka eredménye még szoros összefüggésben volt egymással, s a munka eredményét pontosan az élvezhette, aki a munkát elvégezte! Azaz, ha például az ősember megcsinált egy íjat, az az övé lett, és ő látta a hasznát, s őt érte kár is ha az az íj gyatrára sikeredett. Ha felépített egy menedéket gallyakból, őt védte meg az esőtől - vagy nem védte meg, ha rosszat épített. Ő maga futott a vadért, ő fáradt ki ebben, de aztán ő is ette meg annak a húsát, vagy még legfeljebb a szűk családja, tehát a rokonsága és a szerettei. Ekkoriban tehát a munka valóban lehetett örömszerző tevékenység, mert már a munka közben is tudta a „munkás”, tehát az ősember, hogy milyen jó lesz neki majd ha azt a munkát sikerrel befejezi, és mindent meg is tett a minőségért is, hiszen tudta hogy ha nem végez minőségi munkát, annak ő maga látja majd a kárát később! Akkoriban tehát például nem létezett olyasmi sem, hogy „beépített elavulás”! Ami különben az én véleményem szerint nem más, mint az Emberiség ellen, előre megfontolt szándékkal, aljas indokból, anyagi haszonszerzés céljából, csoportosan, bűnszövetkezetben elkövetett bűntett...

Manapság ez már nagyon másképp van. Ma nem azért dolgozunk hogy magunk élvezhessük amit csinálunk, hanem pénzért. Igaz, elvileg a pénzt később elkölthetnénk olyasmire aminek aztán örülünk, de úgy tűnik ez egy olyan elmélet ami a valóságban nem működik, mert bár a munkáért kapott pénzt, a fizetésünket tényleg elkölthetjük rengeteg mindenfelére, de ennek ellenére bebizonyosodott a tapasztalatban hogy ez mégse boldogít, vagy ha esetleg és netán mégis boldogít egy kicsikét de akkor se előzi meg és nem akadályozza meg azt, hogy a munkában töltött idő alatt rosszul érezzük magunkat! Hiába örülhetünk elvileg előre annak, milyen jó lesz ha majd a fizetésünkből veszünk valami új gezemicét a lakásunkba, ettől még simán gyűlölhethetjük a munkát amit végeznünk kell azért a pénzért.

Az ősember amiközben egy íjat bütykölt nem unatkozott, nem volt depressziós, nem volt olyan hogy alig várta már hogy végetérjen az a munka, nem máson járt az esze közben, nem gyűlölte a főnökét sőt nem is volt főnöke - jó, volt esetleg egy törzsfőnök, de az se volt a „főnöke” olyan értelemben hogy megparancsolta volna neki, hogy „márpedig ma el kell készíts legalább egy tucát nyílvevessőt”! Ezzel szemben ma az az eladólány aki egy kávéházban dolgozik, nem maga issza meg a huszonsokadik kávéját amit csinál, mert azt a vendég issza majd meg. A könyvelő még ennél is elvontabb dolgokkal foglalkozik, számoszlopokkal, amiknek semmi köze ahhoz, mit fog majd ő a könyvelő csinálni miután a munkaideje végetért. Az autószerelő se a saját autóját szereli legtöbbször, sőt aki egy autógyárban dolgozik az lehet hogy nem is ért az egész autóhoz, csak egyetlen részegységet szerel bele az autókba egész nap, sőt ezt se ő hanem egy robot, amit ő csak felügyel. Tehát egyszerűen rég nincs már közvetlen kapcsolat a végzett munka és az eredménye közt, olyan értelemben hogy nem az élvezi már a munka eredményét aki dolgozik! És ez öreg hiba. Emiatt nem lehet örülni a munkának többé. De mert ha én magam csinálok valamit, azt én élvezem, legyen az akár egy új íj, vagy akármi más, emiatt ezt nem nevezem munkának. Ha meg másokat oktatok túlélésre,

akkor is élvezem azt, a munkám eredményét, mely eredmény ez esetben az, hogy a tanítványaim örülnek, felnéznek rám, csodálnak a tudásomért... ekkor szerintem olyasmit érzek mint az őskorban a törzsfőnökök: olyankor tekintélyem van. És az őskorban se nevezte volna soha egyetlen törzsfőnök se „munkának” a törzsfőnökösködést, ellenben élvezte hogy törzsfőnök lehet, és minden ifjú harcos is a törzsben arra vágyott, hogy egyszer majd ő lehessen a törzsfőnök... eszükbe se jutott volna ezt munkának tartani! Emiatt én se tartom munkának a túlélőtanfolyamaimat. És igen, a tanfolyamokon már a legelején kijelentem hogy most mindenki tartson engem törzsfőnöknek a tanfolyam ideje alatt, és gyakran egyenesen úgy szólítom őket, hogy „hordatagok”. Az egész csapatra meg olyankor úgy hivatkozom, hogy „a törzsem”. Ez még hangulatos is, és illik ahhoz a sok „ősemleres” mindenféléhez amit tanítok nekik. Ez tehát nekem, ez hogy így élek, nem munka hanem szórakozás.

—Ez nem munka, az igaz, de nem is szórakozás, hanem igénytelenség. - mondta Gemmon.

—Nem, az én életem nem igénytelen, hanem egyszerű. Vagy mondhatom úgy is, „természetes”, már amennyire ezt még megengedi az agyoncivilizált világunk. Mert magam se tagadom, nyilvánvaló hogy nem élek úgy mint egy igazi ősember, de azért a hasonlóság mégis figyelemre méltó, szóval megteszem ami tőlem telik, annak érdekében, hogy annyira kövessem az ő egykori életmódjukat amennyire csak lehetséges a mai világban!

—Aki kukákból eszik, az igénytelen.

—Miért, szerinted boldogabb lennék ha volna egy rakás drágakövem, csak azért hogy aztán izguljak, mikor lopják el őket, vagy mikor ölnek meg értük?!

—Akkor te nem is fogsz most drágaköveket gyűjteni?

—Hogy a csudába ne... de csak úgy mellékesen. Halálra hajtani biztos nem fogom magam miattuk. Engem a kaland vonz, az újat tapasztalás vágya... de ha könnyen rálelek pár drágakőre, persze elteszem őket. Aztán majd valószínűleg az lesz hogy eladom mindet, a pénzt meg valami jótékonyági célra fordítom. Nekem ugyanis nincs szükségem sok pénzre, remekül elvagyok anélkül is.

—De akkor már telne rá hogy legyen egy igazi házad, normális bútorokkal...

—De értsd már meg nagyon kérlek hogy én NEM AKAROM hogy legyen „normális” házam, de pláne nem bútorokkal! Igazából már rég lehetett volna normális házam, ha nagyon akarom, még ha nem is nagy ház és nem is túl előkelő környéken. De nem akartam hogy legyen. Mert mi értelme is volna, az talán hogy izguljak, épp betörnek-e oda a távollétem alatt?! De különben is, van egy olyan szabálya az Életnek, tudod, ami így szól:

—MINDEN AMIT BIRTOKOLSZ, MAGA IS BIRTOKOL TÉGED!

—Ez pedig - folytatta Kvaré - azt jelenti, hogy ha van valamid - akármid, mindegy hogy mid - az mintegy „agyi energiát” köt le belőled, mert izgulsz, nem megy-e tőnkre az a valami, nem lopják-e el tőled, nem fogy-e el, stb. Rosszabb esetben még adót meg biztosításokat is kell fizetned utána, mint ez igaz például egy autó esetén ugyebár. Ha az a valami sok elektromosságot igényel, még a nagy elosztóhálózatoknak is a rabja leszel, hiszen fizetned kell az áram után, és a mozgásszabadságod is korlátozott lesz, mert „le leszel cövekelve” azon helyhez ahol a házad áll, ahová az áram be van vezetve... Szóval igen, az elektromosság valóban elképesztően kényelmes, igen, ez igaz, ezt nem tagadom, de úgy mindent egybevéve én mégis amondó vagyok hogy nem jó ötlet hogy akár attól is függőek legyünk. Nem éri meg, na! És minek is? Amennyi tüzelő nagy ritkán szükséges az én mini tűz-

helyembe, azt akárhol is találok, úton-útfélen, száraz gizgazokat, korhadtt ágacskákat, netán mások által eldobált papírhulladékot...

—És a világítás?

—Természetesen réges-rég tudom annak a módját, miként csináljak gyertyát vagy mécseseket abból a zsírból - általában faggyúból - amit én magam olvasztok ki a prédáim hájából. Nem egy nagy tudomány, nem kell hozzá hipertérfizikusi végzettség, magától is rájöhet az ember ha nagyon akarja, ha legalább egy icipicit hajlandó arra használni az agyát amire az való: gondolkodásra...

—Na de mi a mécses alja?

—Mi más mint valami kiürült konzervdoboz... Amennyi temérdek szemét van a világunkban, ilyen is könnyedén találok úton-útfélen akármennyit. Különböleggyakrabban nem is ezt használok a mécses foglalatának, hanem csak boroskupakokat. Az féméből van, ugyanakkor viszont picike. Pici, de nem pici túlságosan! Épp akkora hogy jó legyen egy pici mécsesnek, egy-két alkalomra, rövid ideig. Aztán ha „kifogyott”, a kupakot újrafelhasználom, azaz megtöltöm megint „szuflával” a következő alkalomra... De amúgy ritkán használok mécseset. Az elvem az, hogy sötétedéskor kell nyugovóra térni, és világosan kelni. Az ősemberek is így csinálták.

—Na de te azt mondtad, veszel egy egész állatot, s eszed amíg tart. Akkor gondolom kell legyen fagyasztód is, vagy nem?

—Nem, nincs, hacsak nem olyankor amikor viszonylag hosszabb időre megszállok valami barátomnál, mert akkor merészelem használni az ő fagyasztóját. Általában azonban az úgy van, hogy ne egy tehénre vagy nagy disznóra gondolj hogy olyat veszek... többnyire egy bárányt veszek csak. Az meg azért nem olyan szörnyű nagy, ugye. S ekkor azt csinálom hogy feldarabolom, megszáritom a húsát, és viszem magammal így, szárítva. A szárított hús sokkal kevesebbet nyom mint a nedves, friss, és mondom, egy bárány nem olyan szörnyű nagy azért... A csontokkal sincs sok baj, mert azokról rögtön levágom a húst, feltöröm őket, megeszem a csontvelőt, megfőzöm a maradék csontot... ez két-három napra elegendő, addig egy helyben maradok, ezalatt legalább megszárad a hús is. Utána meg ha elindulok valahová, ami maradt a bárányból, csont nélkül, szárítva, esetleg sózva, az annyi, hogy még magammal tudom cipelni a hátizsákom mellett is, egy kézitáskában, vagy valami batyút még rákötve a hátizsákom tetejére...

—Hm... - mormogta a milliárdos.

—Látod? Szerintem te egyetlen másodperc alatt többet keresel mint ami mindenem nekem összesen van, sőt volt egyáltalán valaha is eddigi egész életem során, aztán mégis sokkal boldogabb vagyok mint te! Ugye hogy a pénz nem boldogít!

—Ezzel nehezen vitatkozhatok, hiszen érzem magam is hogy nem vagyok boldog a sok pénzem ellenére se... de teljesen őszintén bevallom, félek attól hogy elajándékozzam mindenemet és olyan szegény legyek mint te, egyszerűen nem vagyok olyan bátor hogy ilyen rizikót bevállaljak!

—Erre semmi szükség nincs is. Elegendő mindössze annyi, hogy NEM HASZNÁLOD a pénzedet!

—Ezt pedig nehéz megállni.

—Általában igen, de most a smaragdgyűjtős kaland során végtelenül könnyű lesz, mert ezer százalék hogy azon a helyen ahová megyünk, nem lesz se bank, se pénzkidő automata, se semmi olyasmi ahol bármi hasznát vehetnéd akár a készpénznek, akár a bankkártyáidnak.

—És hírnevet se szeretnél elérni, valamiféle reputációt? - kérdezte Csipetke.

—Hírnevet, hehehe... ez tudod olyasmi, ami jó ha van, de nem tudok róla hogy szerepelne az „alapvető létszükségletek” közt! Ha megjön a hírnév, az jó; ha nem jön meg, nem izgatom magamat miatta. Különben meg el tudom képzelni hogy ha a hírnév megjön, és nem kicsit hanem nagyon, az még csak nem is lesz kellemes nekem, mert ha a hírnév meghalad egy bizonyos minimális mértéket, akkor már mindenki velem akar majd foglalkozni, követnek majd lesifotósok, meg autogram-mokért ostromolnak, a sátram közelében akarnak ők is éjszakázni hogy reggel okvetlenül elsőként beszélhessenek velem s emiatt esetleg a sátrat is felborítják akaratlanul is, de az éjszaka is nyugtalansággal lenne tele, hangoskodással, zajokkal, elemlámpák fényével; riporterek akarnának velem interjúkat készíteni amitől nem lenne egy nyugodt percem sem vadászni; és így tovább! Sőt orvvadászatról végképp szó se lehetne, hiszen figyelnék, s minden léptemről tudnának. Esetleg lennének irigyeim és rosszakaróim is akik kilesik melyik kukákhoz járok guberálni, s nagy aljasul valami frissnek tűnő de direkt mérgezett ételt pakolnának nekem oda. De még ha fel is tételezzük hogy a hírnév okvetlenül csakis jó dolog, akkor se éri meg hogy küzdjek érte. Biztos te is hallottál már olyan esetekről a hírekben, kislány, hogy valaki - tipikusan egy politikus, de sok színész meg énekes is akad ilyen - az egész életét feltette rá hogy valamiféle „hírnevet” építsen fel magának, ez nagy nehezen végül sikerül is neki, aztán az egészet elvesztette egyetlen pillanatnyi ballépése miatt, például mert EGYETLENEGYSZER elkapta az indulat és megütött valakit; vagy megcsalta a férjét/feleségét aki talán meg is bocsátott neki de hiába: a dolog kiderült s emiatt a rajongótábora elfordult tőle; vagy valami politikailag nem egészen korrekt véleményt mondott, netán olyasmit ami amúgy teljesen ártatlan volt de bele lehetett magyarázni valami kínos dologot s ezt azonnal meg is tették az ellenségei; vagy csak viccelt de félreértették... és még lehetne sorolni. És emiatt összeomlott minden amit akár évtizedekig építgetett a „hírnév” érdekében. Tele van ilyen esetekkel a világ, Csipetke! Máskor meg olyasmi történik hogy van valaki aki véletlenül se jóhírű, mondjuk valami börtönviselt bűnöző, netán drogos is, de életében egyetlenegyszer csinál valami jót, szinte véletlenül, oda se figyelve, mondjuk épp ő van ott jó helyen és jó időben hogy megmentsen egy gyermeket; vagy félig részegen kitalál egy olyan zenészámot amit nagy tömegek kezdenek el imádni; vagy csak elég bátor ahhoz hogy jól beszéljon valaki köztisztviselőként álló személynek, mondjuk seggfejnek nevezi azt és ez a nyílt beszéd tetszik meg sokaknak; s ettől kezdve máris megvan az ő hírneve, mert rengetegen kezdik őt sztárolni, FÜGGETLENÜL ATTÓL, hogy ez az illető KORÁBBAN mennyire rongy ember volt! És látod mindegyik eset igazságtalan, az is hogy egyetlen botlás miatt elveszítse valaki azt amiért évtizedekig küzdött, s az is hogy egyetlen bár tényleg jó tettet máris megkapja valaki mindazt amiért mások évtizedekig güriznek! Szóval a hírnév, a „reputáció” szerintem jórészt a véletlenen múlik, olyan mint a széljárás. Ha jön, mintegy magától, elfogadom, de egyrészt nem kell belőle nekem túl sok még akkor se, másrészt az biztos hogy semennyire se vagyok hajlandó küzdeni egy ilyen bizonytalan valamiért, még a kisujjamat se mozdítom érte!

—Akkor most beszéljen ő meg ő - mutatott Pucsakaci a kövér nőre és férjire - mert ők ketten egy házaspár!

—Üdvözetem mindenkinek - szólt a nő - a nevem Mjúa, és ő a férjem, őt úgy hívják hogy Prig. Mindketten reklámszakemberek vagyunk.

—Aha, szóval a hazugságiparban dolgoztok... - morogta erre Kvaré.

—Hát izé... ezt így azért szerintem nagyon túlzás kijelenteni... természetesen kizárólag olyan módszereket alkalmazunk a vásárlók meggyőzésére, melyek nincsenek tiltva!

—Ugyan már, hányszor hallani hogy ezt vagy azt a céget megbírságozták megtévesztő reklám miatt! Márpedig a megtévesztés nem más, mint hazugság!

—A mi általunk készített reklámokat még sosem marasztalták el ilyesmi miatt!

—Attól még szerintem jogos ha gyanakvással tekintek azokra is, mert nyilvánvaló hogy nem lehet mindent szabályozni, azaz nincs tiltva minden olyasmi, ami pedig lényegét tekintve mégiscsak erkölcstelen! Vagy legalábbis megkérdőjelezhető a tisztessége. Hozzak példákat ilyesmire?

—Ha megkérhetlek rá! - udvariaskodott gúnyos hangon Prig.

—Hát akkor tessék! Íme egy példa: Gyermekkoromban én is kaptam rengeteg csokit a szüleimtől, mint minden gyermek. Igen, akkoriban még ettem csokit, nem tudtam hogy milyen káros... És hát emiatt óhatatlanul elkövetkezett az a pillanat, amikor a csoki amit kaptam, nem valamiféle táblába öntött csoki volt, hanem olyasmi ami egy nagy nyuszt formázott! És ezzel csak az volt a baj, hogy amint megláttam akkor nagyon de tényleg NAGYON megörvendtem neki, hogy hú ez aztán a nagyszerű, MEKKORA nagy darab csokit kaptam!

Sajnos azonban ez az örömöm kizárólag addig tartott amíg kicsomagoltam és beleharaptam. Abban a pillanatban kiderült ugyanis, hogy az a „nagy” csoki alig egy fél falat, mert szinte semmi más csak LEVEGŐ! Hiszen BELÜL ÜRES! Egy picike, hajszálvékony csokiréteg, ami egy nagy adag SEMMIT fog körbe!

Emlékszem, az első alkalommal amikor ez kiderült, sírtam, sőt, még káromkodtam is, holott akkoriban (még...) nem volt szokásom a csúnya beszéd. Arra nem emlékszem miként káromkodtam, milyen szavakkal, de nem tetszett a felnőimnek az biztos, mert megszídtak érte, s mondták hogy inkább örüljek hogy ilyen nagy és szép ajándékot kaptam; mire én hogy ez HAZUGSÁG, mert ez nem más mint BECSAPÁS, mert úgy tesznek mintha mittudomén mekkora nagy adag csokiról lenne szó, aztán meg kiderül hogy a tizede sincs annak amit remél tőle a gyerek! Ez igenis egy rossz vicc és HAZUGSÁG!

Sietve megjegyzem, MÁIG IS ÚGY GONDOLOM hogy ez igenis hazugság, becsapás, erkölcstelenség, és tulajdonképpen megtévesztése a vásárlóknak! Még akkor is ha odaírják mikroszkopikus betűkkel a papírra, hogy hány gramm. A kisgyerekek nem tudnak még olvasni, ha igen akkor se értik mi az hogy ennyi meg annyi gramm, de még ha értik akkor is a MÉRET alapján ítélnék, döntenek!

De még a felnőttekre is igaz ez többségükben. Ez a szememben egyszerűen MEGTÉVESZTŐ REKLÁM! A **semmit** adják el jó pénzért. BE KÉNE TILTANI ezt a gyakorlatot, ez a véleményem, mert ez felháborító!

—Én teljesen egyetértek veled, ez valóban így van, ez tényleg hazugság, tényleg be kéne tiltani, én ugyanezt éreztem amikor kaptam egy... jó, hát az nem csokinyúl volt hanem csokitojás, de az is üreges volt, és én is nagyon csalódott voltam akkor! - kiáltotta szenvedélyesen Csipetke. Látszott rajta hogy egyre jobban kedveli a fiatalembert. Szinte még az izmai is megfeszültek mert ugrásra készen figyelte, mi minden érdekeset hallhat még Kvarétól.

—Örülök hogy egyetértünk, kislány! Szóval nagyjából ugyanezt mondtam el már akkor is, iskoláskorom előtt az őseimnek, nyilván persze nem ennyire precízen és választékosan, de ez volt a lényege. Azt próbáltam megmagyarázni, hogy igenis HAZUGSÁG olyan LÁTSZATOT adni egy terméknek, hogy abban sokkal több a fogyasztható tartalom, mint ami a valóságban rejlik benne! És igyekeztem is meg-

értetni a szüleimmel meg mindenkivel hogy nem arról van szó hogy én most mennyiségben kevés csokit kaptam. Ha pontosan ugyanennyi csokit kaptam volna de egy picike méretű ám TÖMÖR szeletben, annak örültem volna. Így azonban BE VAGYOK CSAPVA, mert ELEINTE azt hittem hogy sokkal többet kapok, de a végén kiderül hogy mégse, azaz csalódás az egész!

—Értem, szóval most a gyermekkori frusztrációdát kivetítet a teljes fogyasztói társadalomra. - gúnyolódott tovább vele Prig.

—Arra a részére okvetlenül ami hazugságból nyer hasznot. De amúgy én még a nyilvánvalóan tisztességes reklámokat is elítélem.

—Hát azokat meg ugyan miért?!

—Mert hiszen mi más is lehet a célja BÄRMELY reklámnak is, mint hogy rávegye a nézőjét olyan termékek megvételére, amire a fickónak igazából semmi szüksége nincs, sőt, aminek a megvásárlása korábban eszébe se jutott! Vagy nem így van?!

—De, persze, na és?! Hiszen épp az a reklám lényege hogy tájékoztassa az embereket az új lehetőségekről!

—Ez hazugság. A reklámokat nem azért készítik hogy tájékoztassanak, hanem hogy meggyőzzenek. Hogy vásárlásra buzdítsanak. Márpedig ha az embereket meggyőzik hogy olyasmit vegyenek amire valójában nincs szükségük, annak következménye a túlfogyasztás, az tehát nem más mint környezetszennyezés, a bolygó teleszemetelése, hiszen minden amit legyártanak, idővel a szemétben végzi; továbbá ez a bolygó erőforrásainak pazarlása is, mert azokat szükségtelen kacatok előállítására fecsérelik el; végezetül pedig a vásárlóknak se tesznek ezzel jót, hiszen minden amit megvesz valaki, pénzbe kerül, a pénzt pedig elő kell teremteni, amit csak munkával lehet, vagy csalással, lopással, rablással, sikkasztással, megvesztegetés elfogadásával, vagy más bűnök elkövetése által! És egyik se üdvözlendő. A bűnözés nyilvánvaló okokból nem, de az se ha valaki túlhajszolja magát a munkában azért, hogy az érte kapott pénzből több szükségtelen kacatot vásárolhasson. Gondolj bele, minden pénzt amit valamire kiadsz, átszámolhatsz időre is: arra az időre amennyi ideig dolgoznod kell azért, hogy azt a pénzt megszerezzed! Azaz a munkát úgy is felfoghatjuk hogy eladod az életed egy részét - azt amit munkában töltesz - azért, hogy az ezen eladott életedért kapott pénzből - a munkabéredből - megvehess valamit! Vagy terméket, vagy szolgáltatást! Na és amit manapság az emberek vesznek, annak 99.99 százaléka totál felesleges baromság.

—De hátha valaki nem akar olyan szegényesen és nyomorultul tengődni mint te! - vágott vissza neki epésen a nő.

—Tévedés, én nem szegényesen élek hanem egyszerűen, és nem nyomorultul hanem boldogan! És annál is inkább SZABADON! Az biztos hogy legalábbis a munkának nem vagyok a rabja! Valójában én is vagyok annyira gazdag mint multimilliárdos barátunk, csak nekem nem pénzből van olyan sok, hanem szabadidőből, tehát SZABADSÁGBÓL!

—Szabadideje neki is van temérdek!

—Neki lehet, az igaz, de nem neked, meg a férjednek, meg a többi úgynevezett „munkavállalónak”! Akik a hülye reklámjaitok miatt azt hiszik attól lesznek boldogok ha megveszik a legújabb telefont, meg beszereznek maguknak egy újabb nagyképernyős tévét mert milyen ciki hogy nincs minden szobában egy, még a konyhában is hogy főzés közben is azt lehessen bambulni, meg hogy állítólag attól lesznek igazi „egyéniesség” ha új tokot vesznek a telefonjukhoz amikor pedig még a régi is tökéletesen használható, és így tovább... akiknek három ruhásszekrényük

is tele van olyan göncökkel amiket még soha nem is hordtak vagy legfeljebb csak egyszer-kétszer, közben meg arról panaszkodnak hogy „nincs egy normális ruhám amit felvehetnék”... és azért hogy mindezt meg sok más hasonlóan felesleges vackot megvehessenek, emiatt kihajtják a szart is magukból, nincs idejük igazán ÉLNI... Na én ebből kimaradok, úgy döntöttem, néhány évvel ezelőtt! És azóta boldog vagyok! És legfőképp nem nézek ki úgy, mint egy hamarosan levágandó disznó!

—Ne merészelj sértegetni!

—Ez tényközlés. És nem az én hibám hogy kimondom az igazságot, hanem a tied, hogy olyasmit eszel amit nem lenne szabad. Mert gondold csak bele mivel hízlalják a disznókat: Az általuk megevett kaja nagy része a „három K”, azaz: **kukorica, krumpli, kenyér**, mármint kenyérmaradvány! Meg esetleg adnak nekik lejárt szavatosságú tésztát is, s ritkábban más gabonákat meg babot is. Na most a helyzet az, hogy ez MIND SZÉNHIDRÁT! És ettől lesznek olyan csodálatosan kövérek a disznók, olyan rövid idő alatt! Mert nem ám a hústól meg a zsírtól, mert olyat lényegében nem kapnak. Szénhidráttal etetik őket. Amiatt, mert a szénhidrát HÍZLALÓ! Az egyszerűen egy „obezogén anyag”, szakszóval. És a képlet egyszerű: ha olyasmit eszel ami a disznóknak való, akkor magad is úgy nézel majd ki, mint egy vágni való disznó! Ez tényleg ilyen egyszerű. És ne gyere azzal, hogy de te akkor se vagy disznó. Mert tényleg nem vagy az, de a biokémiád messze túlnyomó része mégiscsak azonos a disznóéval, amiatt, mert az ember is és a disznó is olyan állat, amely nem a növényevésre specializálódott! Ráadásul a keringési rendszerünk az összes állatok közt épp a disznókéhoz hasonlít a legjobban, nem véletlen hogy a műszíveket a disznókon szokták kikísérletezni a tudósok! Tehát megismétlem és lassan mondom hogy fel tudd fogni: **Ha olyasmit eszel amiről köztudott hogy disznóhízlalásra használják, akkor te is hízni fogsz, épp úgy, mint a disznók!** És le se tagadhatod hogy igazam van. Mert csodálnám ha kegyességed súlya kisebb volna mint 120 kiló. És ez is a túlfogyasztás miatt van, mert megvetted és megzabáltad mindazt a sok szükségtelen vackot, aminek a megvásárlására a kollégáid ösztököltek téged az ügyes reklámjaikkal, azon reklámszakemberek akik az élelmiszeriparban dolgoznak, s akik természetesen mindig valami szénhidrátdús szemetet reklámoznak, amiatt, mert azt lehet fincsi édesre megcsinálni!

—Az biztos is hogy modern élelmiszereket eszem, de nem azért mert meggyőztek rá ilyen-olyan reklámokkal, hanem mert én egyszerűen egy civilizált ember vagyok, és nem vadember! Amiatt eszem civilizált emberhez méltó, civilizált élelmiszereket és nem véres, nyers húst! Ami le se menne a torkomon, pfuj! Egyáltalán, hiszen nyilvánvaló hogy a modern élelmiszerek még sokkal finomabbak is! Emiatt eszem ezeket, mert ízlenek!

—Ezzel magam is egyetértek - bólogatott Kvaré - persze hogy amiatt eszed ezeket mert ízlenek, épp csak ez a szememben nem érv, mert azonnal felmerül a kérdés, miért ízlenek ezek annyira neked?! És megmondom a választ: amiatt, mert direkt úgy kuttyulják össze őket a vegyészek, hogy az ezen élelmiSZARokban levő anyagok becsapják az agyadat, és elrontsák a természetes ízérzékelő képességedet! Emiatt kevernek beléjük olyan vegyi anyagokat is, amik alapvetően természetellenesek, például a nátrium-glutamátot, amit pedig szerintem be kéne tiltani, mert DROG!

—Ne beszélj hülyeséget, nem drog az, csak ízfokozó! Ártalmatlanabb mint a kávé!

—Az hogy valaki kávéét kíván, a szememben annak a jele, hogy nincs elég

energiája, és evidens hogy amiatt nincs, mert szar, embernek nem való moslécokat eszik, nem igazi élelmiszereket! Én például nem kívánok kávé, s amiatt nem, mert van anélkül is elég energiám! Az a szó pedig hogy „ízfokozó”, a szememben egyszerűen a „drog” szó rokonértelmű megfelelője! Gyakorlatilag egy „hazugság-vegyület”, mert az hogy „fokozza” az ízeket azt jelenti, hogy neki magának tulajdonképpen nincs íze, csak azt hazudja az agyadnak hogy amit épp eszel, annak az íze erősebb mint amilyen valójában! A nátrium glutamát ráadásul az idegrendszer működését is károsítja. A tudósok megállapították, hogy a nátrium glutamát fogyasztása patkányoknál „pusztította a hipotalamusz idegsejtjeit”, ami az állatoknál növekedésbeli változásokhoz, súlygyarapodáshoz illetve elhízáshoz, kisebb ivarmirigyekhez, egyéb reproduktív változásokhoz, önkárosító viselkedéshez, hangulatzavarokhoz, vércukor- és inzulinrezisztenciához, krónikus gyulladáshoz és az idegrendszer degeneratív változásaihoz vezetett. Könnyen lehet tehát, sőt nagyon valószínű is, hogy a rajtad dagadozó túlsúly jelentős részéért épp az a felelős, hogy az általad megkajált élelmiszerekben nátrium-glutamát van! A nátrium-glutamát egyszerűen egy obezogén vegyület, vagyis olyan vegyület, amely megzavarja a normális élettani folyamatokat és elhízást okoz. Ráadásul még kis mennyiségben is károsítja a pajzsmirigyet, és mitokondriális diszfunkciót vált ki, a vesében és a májban pedig oxidatív stresszt okoz. Leptinrezisztenciát is okoz, ami egyszerűen megfogalmazva azt jelenti, hogy nem tudod majd helyesen azaz időben megérezni mikor vagy már jóllakott, tehát többet eszel majd mint amit kellene, azt meg könnyen kitalálhatod hogy mi lesz a következménye ha túl sokat eszel.

És ez még mind semmi, mert akadnak már vásárlók akik maguk is rájöttek arra hogy vigyázni kell ezzel az anyaggal, elkezdtek kerülni az ezt tartalmazó élelmiszereket, s ekkor jön az emberi aljasság netovábbja: a gyártók ÁTNEVEZTÉK ezt az igenis DROGOT rengetegféle más névre, hogy elrejtsek a tényt a vásárlók elől hogy az élelmiSZARjaik nátrium-glutamátot tartalmaznak! Például azt írják rá a csomagolásra hogy abban módosított kukoricakeményítő van. Ez ugye elég ártalmatlannak hangzik. Holott ez HAZUGSÁG, mert az igaz lehet ugyan hogy a nátrium-glutamátot kukoricakeményítóből állítják elő, de az akkor se kukoricakeményítő többé. Ezzel az erővel azt is mondhatnánk hogy a szar ami kijön a seggünkből az valójában csak „módosított élelmiszer”.

—Juj de trágár vagy!

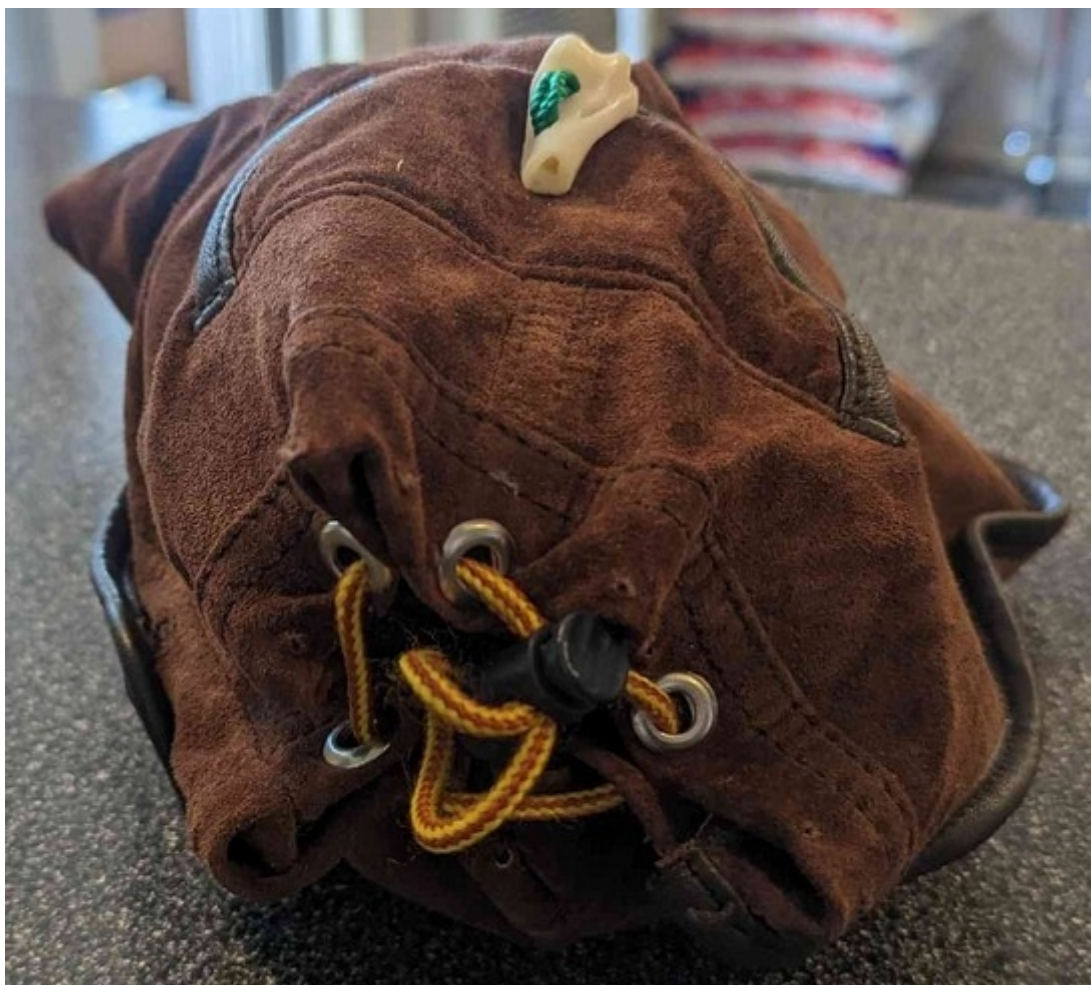
—Lehet hogy az vagyok, de legalább őszinte is, és mennyivel jobb lenne ha a magadfajta reklámszakemberek is inkább trágárok lennének mint hazugok... Mert képzelj csak el, hogy mondjuk olyan szerencsétlenül alakulnak valamiért a körülmények hogy rám leszel szorulva, ételt kérsz tőlem, adok is neked, de előbb szart keverek bele az ételbe. Nem sokat, de azért valamennyit. Te látod ezt. Nyilván felháborodnál. S ekkor én azzal védekeznék, hogy ez nem szar, ez módosított élelmiszer, hiszen tényleg az volt valamikor, csak aztán megettem, s a szervezetem szarrá változtatta, s ennek alapján jogom van azt mondani hogy ez csak módosított élelmiszer, mert ez a név nekem jobban tetszik, és nem köthetsz bele hiszen ez amit mondtam nyilvánvalóan igaz... és követelném hogy add meg a kaját, hiszen élelmiszert kértél tőlem, s azt is kaptál, élelmiszert, csupán egy kis része MÓDOSÍTOTT élelmiszer volt! És tényleg az volt. Élelmiszer, amit módosított a testem. Mégis az egekig ugorva rikácsolnál hogy te nem eszel szart, ugye? Na épp ez van akkor, amikor a gyártók módosított kukoricakeményítőnek hívják ezt az „ízfokozót”. Igaz hogy valaha kukoricakeményítő volt, de azt aztán módosí-

tották a vegyi üzemekben. MOST azonban már nátrium-glutamát, tehát illene e nevet a termékükre írni, nem azt, amiből készült, ami VOLT valaha!

—Még ha el is fogadnám ezeket az érveidet, akkor is az a legkevesebb hogy szélsőségesnek tartalak. Mert az lehet hogy sokan túlságosan sok cuccot birtokolnak, de te meg a másik véglet vagy. Hát nézz magadra, most e pillanatban is hogy nézel ki! Például ez a derékszíjad vagy mid, amit büszkén mutogattál Pucsakaci lányának hogy magad csináltad... hát igazán nem mutat szépen, na, hogy nagyon finoman fejezzem ki magamat! Pláne az a két barna izé, ami lóg a két oldalán, nem is tudom minek nevezzem őket, valami batyúfélék az biztos...

—Nos, az hogy egyes ruhadarabjaim miként „néznek ki”, engem totál hidegen hagy. Szerintem igenis jól néz ki, de erről tényleg nem érdemes vitát nyitni, mert ízlésekről vitatkozni felesleges. Annyi biztos, hogy ezt az övet egy olyan műanyag-zsinórból fontam aminek „paracord” a neve, eredetileg ejtőernyőkhöz találták ki, tehát roppantmód erős. Egyetlen szál belőle elbír körülbelül 250 kg súlyt, s miután az én övem 5 szálból áll, ez azt jelenti hogy a szakítószilárdsága úgy nagyjából 1250 kiló, tehát jócskán több mint egy tonna. Azaz előbb szakad el a derekam mint az övem, szóval EZ az öv igenis TARTÓS, erre rábízhatom az életemet, nem úgy mint azokra a vékony vackokra amiket drága pénzért árulnak a boltokban... Igen, azok lehet hogy szebben „mutatnak” a nyárspolgárok számára, de az én szememben a tartósságnak és megbízhatóságnak jut a fő szerep, nem a külcsínnek. Az a két barna batyú meg ami az övem egy-egy oldalán lóg, na az megint olyasmi amit én magam csináltam. Tudniillik találtam az árokpartra kidobva egy jobb sorsra érdemes bőrkabátot... igazi bőrből volt, igen! És még egészen jó állapotban is! Sajnos kabátként mégsem használhattam, mert kicsi volt rám. Na de csak fantázia kérdése az egész, hát csak nem hagyok tönkremenni egy ilyen jókora bőrdarabot... szóval felszedtem, kimostam, kivágtam belőle a megfelelő darabot ott ahol a zsebe van, visszahajtottam, összeragasztottam ahol kellett, meg is varrtam, varrtam rá olyan pántot is aminél fogva az övemre fűzhetem, felül az övtáska bezárását meg egy cipőfűzővel intézem el amit egy tönkrement cipőből „mentettem ki”, az jó erős zsinór... s íme van egy pompás övtáskám egy nagy rekesszel s egy kis külső rekesszel, ez utóbbi volt a kabáton a zseb eredetileg! De még az e zsebhez eredetileg járó gombot is levágtam, s tettem a helyére egy kis csontdarabkát amit kifűrtam két helyen, „gomblyuk” helyett. Ez a „design” sokkal jobban illik a magam ősemberes stílusához... na nem mintha a kinézet olyan nagyon érdekelné engem, ezt megint kijelentem. De HA és AMENY-NYIBEN módomban van ügyelni rá, akkor azért figyelembe veszem. És mint látod két ilyen övtáskám is lett, eredeti s már jól kidolgozott bőrből, mert a kabáton két zseb is volt.

Kvaré egyik övtáskája amit maga csinált:

—De hát ez TÉNYLEG RONDA! Te nem veszed ezt észre, mondd?! Vagy élvezed ha ilyen rondaságot hordasz, szereted direkt megbotránkoztatni az embereket?! Hiszen egy bolti övtáska még csak nem is drága, potom pénzért megveheted, igaz hogy ami övtáska olcsó az nem bőrből van, de akkor is elég tartós, sokkal szebb, és még előnyös is ha nem bőrből van mert legalább nem olyan nehéz!

—Hát nézd, bevallom, valóban van bennem olyan vágy is - bár e vágy nem erős - hogy kiváltsam az embereknek ha nem is a megbotránkozását, de legalábbis a meghökkenését! Mert akkor talán elgondolkoznak azon, hátha nekik se kéne annyira a tárgyak rabjaivá válni... Bár azt alig hiszem hogy bárkit is meg tudnék győzni arról hogy épp úgy éljen mint én, de hátha legalább az elérhető néme-lyeknél hogy kevesebb szükségtelen vackot kezdenek vásárolni mostantól... úgy értem akkortól hogy találkoztak velem s meghökkentettem őket. De ezt csak mel- lékesen említettem meg, mert nem ez a lényeg. Hanem tudod az a helyzet, hogy azt elismerem, egy övtáskát simán megvehetnék magam is a boltban, annyi pénzem bőven van hogy ezt ne érezzem hatalmas anyagi megterhelésnek. De itt nem ez a lényeg, hanem az az ELV, hogy igyekszem magamat olyan tárgyakkal körbevenni, amiket magam készítek! Ez ugyanis engem örömmel tölt el. Élvezem ilyenkor az ALKOTÁS ÖRÖMÉT! Ez olyasmi ami engem boldoggá tesz. Mondjuk az igaz hogy pusztán ez önmagában nem tenne még boldoggá, kell a boldogsághoz pár más dolog is, például a szabadság, függetlenség, ilyesmi... de ez, az ALKOTÁS, ez maga is nagyon fontos összetevője a boldogságnak! Mert ha ez nem volna,

ugyanolyan szerencsétlen nyomorult lennék mint milliárdos barátunk, aki biztos hogy szintén meg tud venni egy övtáskát akármikor, hogy a fenébe ne amikor még a legszuperebb autókat is százsámra vásárolhatja, aztán mégse boldog, sőt néha egyenesen az öngyilkosságon töpreng!

—De te azt mondtad a depressziót valamiféle gyulladás okozza a testében, ami a helytelen étrend következménye. Hazudtál amikor azt állítottad?!

—Nem hazudtam. Az is okozza, igen. Sőt, az okozza *elsősorban!* Kétségtelen tény azonban hogy a céltalanság és unalom még súlyosbítja is ezt az állapotot. A leg-helyesebb mindkettőt megszüntetni. Azaz változtatnia kell az étrendjén is, de valami értelmes célt is kéne találnia magának. Az biztos hogy az nem jó megközelítés hogy ha kell valami akkor ész nélkül rohanunk megvenni azt, az ugyanis ha megvásárolunk valamit, nem boldogít, vagy legfeljebb pár percig boldogít, addig amíg megrendeljük a cuccot... Ha azonban magunk készítünk el valamit, egészen más a helyzet, MÉG AKKOR IS, ha az elkészült csinálmányunk messze sokkal rondább mint amit a boltban kaphatnánk. Szóval itt nem az a lényeg hogy pénzt spóroljunk azzal hogy magunk csinálunk meg dolgokat, sőt még az se számít ha amit csinálunk a végén az alapanyagok és a szükséges szerszámok miatt sokkal többbe kerül mint amennyiért a boltban megvehetnék egy példányt ami talán még sokkal szebb és többet tudóbb is lenne! Az egyetlen ami számít, hogy **magunk készítsük, és használható legyen legalább minimális mértékig.** Ekkor ugyanis az lesz amit én is érzek valahányszor csak használok az övemet s az övtáskáimat, sőt ha akár csak rájuk is pillantok: büszke vagyok, mert élvezem hogy „Lám ezt is én csináltam, ugye milyen ügyes vagyok!”, élvezem hogy ebből a szempontból már nem szorulok rá senki másra, főleg nem a „nagy elosztóhálózatokra” amik közé nem csak az elektromos művek tartozik meg a gáz-szolgáltató mondjuk, de az áruházláncok és webshopok is... Szóval élvezem a függetlenség érzését, meg azt hogy különb vagyok mint mások, mert ezt én igenis tudom, erre én képes vagyok, nem úgy mint a konzumidióták...

—Pfuj hogy beszélsz már megint, sértegetsz mindenkit aki másképp gondolkodik mint te!

—E modort általában csak azoknak tartogatom, akikről messzire büzlök hogy megvetnek engem. Ha nekik szabad engem megvetni, nekem miért ne szabadna megvetnem őket? Ha nekik szabad a megvetésüket kifejezni felém szavakkal vagy fintorokkal, nekem miért ne szabadna ugyanezt megtennem?! Vedd észre, itt van ez a milliárdos férfi, aztán vele mégis sokkal barátságosabban beszélek. És nem amiatt mert gazdagabb nálam, mert leszarom hogy mennyi pénze van neki vagy bárki másnak, mert nem kell a pénze, hiszen az egész életem arról szól hogy remekül megvagyok pénz nélkül is, hanem azért teszem ezt, mert nem áll ellen-ségesen ahhoz amit én képviselek, az ideológiához amit követve élek. Nincs szó róla hogy támogatná, de legalább nem is támadja.

—Te kezdted a mi támadásunkat, mert reklámszakemberek vagyunk!

—Én kezdtem az igaz, de nem benneteket támadtam, hanem azt amit szolgáltok, a hazugságot magát! Ti azonban az én személyemet támadjátok! Amúgy persze nem haragszom mert nem is vártam mást, de ha ti így, akkor én meg amúgy!

—Én csak segíteni szeretnék rajtad...

—Én meg rajtatok. - vigyorgott Kvaré, közbevágvá.

—De figyelj már, hiszen értelmes ember vagy, hallom hogy jó a szókincsed, nagy a kifejezőerőd, miért nem akarod vinni valamire?! Lehetnél akár miniszter is ezzel az ésszel, szolgálhatnád a tudásoddal az országot, a népet, lehetnél az elnök meg-

becsült titkára mondjuk... Vagy akár maga az elnök is idővel, az Állam Első Szolgája... de ezt persze nem lehet úgy tenni hogy rovarokat meg belsőségeket eszel, és kész vagy ilyen szakadt göncökben járni...

—Ha kész lennél ilyen „szakadt göncökben” járni - amik különben nem is szakadtak csak nem férnek bele a te elképzeléseidbe arról, mi az ami „jól mutat” - és ha kész lennél rovarokat meg belsőségeket enni mint én, akkor nem kéne szolgálnod senkit: se országot, se elnököt, se senkit, azaz elérhetnéd úgy a SZABADSÁGOT! - vágott vissza Kvaré.

—Engem meggyőzött, legalábbis annyira hogy tegyek vele egy próbát, ideiglenesen. Feltéve hogy nem kell megválnom a pénzemtől. - mondta a milliárdos.

—Attól nem kell. A gyáraidtól se. A részvényeidtől se. De ha elfogadsz a tanítómesterednek, akkor előre figyelmeztetlek rá, azzal kezdem hogy elmegyek a lakásodra és kidobatom a cuccaid bőven több mint 999 ezrelékét! Ez nem okvetlen jelent szemétbe dobást, elég az is ha mindet felajánlod valami jótékonyági egyesületnek. Mert a pénzedtől tényleg nem muszáj megszabadulnod, de a felesleges holmijaidtól nagyonis! És az első „project” amire megtanítalak az az lesz, miként tudsz te magad is övet fonni paracordból. S ha az első ilyen öved elkészült s a derekadra kötöd, majd rájössz mert érezni fogod, hogy azon tárgyaknak amit az ember maga készít, „lelkük van”! Ezt persze átvitt értelemben kell érteni, de olyan értelemben ez igenis egy valós attribútuma e tárgyaknak, amiatt, mert az érzés amit kivált egy ilyen tárgy a készítőjében, nagyonis valós, és olyan érzés amit egyáltalán semmiféle olyan tárgy se képes kiváltani amit boltban veszünk meg! A saját készítésű tárgyak igenis hatalmas érzelmi töltettel rendelkeznek! Vagy ha nem is ők rendelkeznek ezzel de ilyen erős érzelmeket váltanak ki bennünk, mindegy, lehet hogy zavarosan fejeztem ki most magamat de talán mégis érthető mire gondolok amikor azt mondom röviden, hogy „lelkük van”... És hogy épp emiatt arra kell törekedni, hogy minél több ilyen tárgyunk legyen, s ezeket használjuk ne a bolti lélektelen tömegtermékeket, ez utóbbiakat tehát ki kell dobni, meg kell szabadulni tőlük!

—Ezen ne múljk, ha nem válik be az általad javasolt új életforma, legfeljebb megveszem a cuccokat megint, megtehetem elvégre, ha a pénzem megmarad...

—Szóval ez a csöves csavargó sikeresen telebeszélte a fejedet a hülyeségeivel már ilyen rövid idő alatt is! - fintorgott a kövér nő.

—Szerintem okosan döntött - vágott vissza Kvaré - mert remélem még te is belátod annak a mondásnak az igazságát, miszerint **„Ha örökké csak azt csinálsz amit mindig csináltál, akkor örökké csak azt fogod kapni, amit mindig kaptál!”** Tehát, ahhoz hogy valami jobbra forduljon az életedben, ahhoz változtatni kell az életeden. Azaz másképp kell csinálni a dolgokat mint ahogy eddig csináltad. Groik változást szeretne az életében, s úgy tűnik ezért hajlandó új dolgokat kipróbálni. Mi a rossz ebben?

—Csak az, hogy rossz irányba akarja fordítani az élete szekerét.

—Miért lenne ez rossz irány, hiszen én is abba az irányba haladok és boldog vagyok!

—Egymerő bizonytalanság az életed mert alig van valamid!

—Materiális tárgyam nem sok van az igaz, de ami mégis az épp elég, s annál több van a fejemben! Tudod, minél több van a fejedben, annál kevesebbet kell cipelnem a vállaid! Igazság szerint ha olyan igazán és nagyon akarnám, szerintem nyugodtan kidobhatnám a hátizsákom tartalmának közel egyharmadát és MÉG AKKOR IS megélnék, sőt még csak nem is élnék sokkal kényelmetlenebbül mint

most! Arra célzok, mondtam már hogy végsősoron MINDEN ami a hátizsákban van, nekem már luxus. Tehát ha ami abban benne van, annak kidobom a harmadát vagy a felét vagy akármennyit is, akkor még mindig az lesz hogy nemcsak hogy megélek, de luxusról élek, bár kicsit kevesebb lesz a luxusom mint volt korábban. De akkor is marad belőle valamennyi. Tudod a helyzet az, hogy van erre egy közmondás is, hogy „Többet ésszel mint erővel”!

—Az a közmondás nem erről szól.

—De, erről IS, mert a cipeléshez erő kell, de ha több eszed van azaz több tudásod, akkor kevesebbet kell cipelned, tehát kevesebb erő kell a cipeléshez! Aztán meg, a helyzet az hogy a kevesebb néha több. Ha kevesebb a cuccod, kevesebb időt kell az ápolásukra, védelmükre, egyebekre fordítanod, tehát több időd marad. Több lesz a szabadságod. Kevesebb a stressz, tehát több lesz a nyugalmad. Kevesebb holmi közt ugyanis hamarabb megtalálod amit épp keresel, tehát azt ami szükséges, így a kevesebb keresgéléssel is időt spórolsz és kevesebb stressz ér téged. És így tovább.

—Csak megideologizálsz a lustaságot és a szegénységet!

—Te vagy az aki megpróbálsz megideologizálni a konformizmust, konzumerizmust, a csordaszellemet, a túlfogyasztást, a hedonizmust, a változtatásra képtelen kényelemszeretetet, a konzumidiotizmust és a fantáziátlan és értelmetlen tengődést nap nap után, amikor soha semmi érdemi változás nem történik az életedben, s az unalmat sőt depressziót megpróbálsz új de felesleges vackok vásárlásával elnyomni egy kis időre!

—Ne veszekedjétek már nagyon kérlek benneteket! - hangzott egy fiatal női hang.

—Jó, akkor beszélj most te! - intett a lány felé Pucsakaci.

—Én is üdvözlök mindenkit, a nevem Hilli, és a legnagyobb örömmel tudatom mindenkivel, hogy tündér vagyok!

—Van fényruhád is? - kérdezte Groik.

—Igen, bár csak nem régóta. Tulajdonképpen csak azon pillanat óta, hogy rájöttem, tündér vagyok.

—Ez így szokott lenni. Egy ideje - nem kis részben épp Pucsakaci Kukkolóinak hála - mindenki tudja hogy a tündéreknek akkor szokott „bekattanni” a fényruhájuk először, amikor hogy úgy mondjam „igaziból” tündérek lesznek, amikor beindul a legtöbb különleges képességük, ehhez pedig valami hatalmas, önzetlen jótettet kell végrehajtaniuk... Nálad miként történt ez meg?

—Szerintem sehogy, mert én aztán tényleg és igazán semmiféle jótettet nem hajtottam végre... még az életemet se kockáztattam senkiért és semmiért!

—Na ilyen szerény már csak ne légy! - vigyorgott Pucsakaci.

—Hát ha te másképp gondolod akkor meséld el te magad hogy miként esett meg ez énvelem!

—Jó, ha így óhajtod... bár tulajdonképpen nem csodálkozom ezen, a tündérekre úgy általában véve igen jellemző a szerénység, s a dicsekvés nem szokásuk... Én azonban nem vagyok tündér, így nem is bánom ha nekem kell elmesélnem a történetedet, Hilli, mert az bizonyos értelemben az én történetem is, márpedig bennem igenis van bizonyos mértékű dicsekvési vágy... No nem sok, nem annyi hogy veszélyes legyen, de mindenképp több mint amivel egy tündér rendelkezik! Szóval, tudjátok meg, hogy az úgy esett, hogy mert már akadt egypár Kukkolóm amiben szerepelt tündér, így ebbe a mostaniba is szerettem volna egyet belőlük. Na de ezzel ugye az a baj, hogy a tündér egy rém ritka fajzat, legalábbis erre mifelénk, szóval az nem megy ám olyan egyszerűen hogy minden utcasarkon belebo-

toljak egybe közülük... Különben is, évek óta mennek a hirdetéseim minden elképzelhető médiában hogy tündéreket keresek, jelentkezzenek, aztán mégse jelentkeznek soha egy se belőlük... illetve az egyik korábbi Kukkolóm esetén mégis úgy volt hogy az abban szereplő tündér maga jelentkezett szerepelni hozzám, tudta is magáról addigra már hogy ő tündér... ez volt az a Kukkoló, amiben Behnázella Íjallé azoknak a fura idegen lényeknek, a csiripeknek a királynője lett... De sajnos azóta se kerestem meg engem több tündér! Szóval elgondolkodtam azon, mit is tehetnék. Valószínűnek tartottam hogy ha a tündérek ritkák is a populációnkban, de azért mégse ritkák ANNYIRA, mint amilyennek tűnnek, egyszerűen arról van szó, hogy a legtöbb esetben hiába tündér valaki genetikailag, de ezt nem tudja magáról, amiatt, mert semmi jel nem mutat rá, hiszen a különleges képességei mint például a fényruha nem „kapcsolnak be” normál esetben, kizárólag akkor, ha... szóval tudjátok, na! Na de az rém ritka hogy valaki valami hatalmas életveszélybe kerüljön, vagy más módon tehessen nagy jót, élete kockáztatásával. Ráadásul ezt túl is kell élnie, mert ha belehal akkor már senki nem fogja vizsgálgatni a hulláját hogy tündér volt-e... Szóval az ilyen esemény rém ritka amúgy is, az meg pláne hogy épp a kis százalékban jelen levő „elő-tündérek” közül legyen ott az eseménykor valamelyikük és pont neki legyen alkalma kockáztatnia az életét a jó ügy érdekében...

Tehát ezen törtem a fejemet. Na de ha így áll a helyzet - töprengtem tovább - akkor világos hogy mit kell tennem: alkalmat kell teremtenem rá, hogy minél több potenciális tündér kerüljön olyan helyzetbe, amiben „beindulhatnak” a tündéri képességei! De persze nekem nem csak az a fontos hogy eképp néhány tündérnek „bekapcsolódjon” a fényruhája, de az is hogy ne kerüljek börtönbe, életveszély vagy pláne közveszély okozása miatt, vagy más efféle vádpontok alapján... Persze most mondhatjátok hogy enyém a bolygó legszámosabb és legfurfangosabb ügyvédi csoportja. Igaz. De attól még én se engedhetek meg magamnak MINDENT... Arról nem is beszélve, mit szólnának a csiszik, ha kitudódna hogy bárkinek is az életét kockáztattam ilyesmi miatt! Még akkor is megorrolnának rám ha végül senki nem halna bele... Ilyesmit tehát nem tehettem.

Soká gondolkodtam mi legyen a megfelelő módszer, végül azt sütöttem ki, hogy olyasmit kell bevetnem az ügy érdekében, mely esemény iszonyatosan veszélyesnek látszik - de tényleg csak *látszik* annak, mert ugyanakkor viszont tökéletesen ártalmatlan! Gyakorlatilag tehát az esemény nézői be lesznek csapva, épp úgy, mint a „Kandi Kamera” felvételein szokásos... A csisziknek amúgy ez se tetszik, hazugságnak tartják, de ezt azért még elnézik nekem, elvégre én mégse vagyok csiszí, csak a barátjuk.

Na szóval, elhatároztam hogy látszatra életre keltek valami rémséges szörnyet... de mert egy ház nagyságú monstrummal ez nehézkesen lenne megoldható, sok pénzbe is kerülne, s pusztán a nagysága miatt még véletlenül is okozhatna komoly károkat, valami olyan rémet kellett találnom ami nagyjából ember alakú és méretű, ugyanakkor azonban tényleg rémületes! Na és legnagyobb szerencsémre épp ezen napokban került a kezembe egy ősrégi film, még a Föld bolygó azon korszakából amit manapság Primitív Atomkornak nevezünk. Ebből az időből elég sok film fennmaradt, és az egyik filmarchívum ami csődbe ment felajánlotta hogy vegyem meg a készletüket leárazva... Szóval, így került a kezembe egy csomó efféle film, horrorfilmek is. És ezek közt volt egy olyan, aminek az volt a címe, hogy „A Kör”. Hogy miért ez a címe az most mindegy, a lényeg hogy ez arról szól, hogy aki megnéz egy bizonyos filmet, az meg is hal nem sokkal később! Eljön érte

egy bizonyos Rém. A Rém ebben az esetben egy fiatal leány, de ha lány is és fiatal is, igazán rémületesen néz ki, nagyjából úgy, mint egy mocsári hulla.

Amikor megnéztem e filmet, azonnal tudtam hogy ez kell nekem! Máris nem bántam a sok pénzt amit ezekért az ősi videókért kifizettem! És e filmet levetítettem a tévécsatornámon, több alkalommal is, sőt, bár általában nem szokásom ilyesmit tenni, de megengedtem hogy más tévécsatornák is - tehát a konkurenseim - is levetítsék, ingyen, anélkül hogy jogdíjat fizetnének nekem érte! Azt akartam hogy minél többen megismerjék e filmet a bolygónkon! Ez sikerült is, sokan látták, nagy sikere lett... lám, egy film, ha régi is, nem feltétlenül rossz...

Na szóval így a bolygónk lakóinak jelentős százaléka megismerte e filmet, mondhatnám „beidomítottam” őket a nézőket arra, hogy ez a lény a filmben aki olyan rémületesen néz ki, az tényleg rémületes, veszélyes, és hú de milyen gonosz...

Na és ekkor megvásároltam néhány olyan áruházat amikben tévéket is árulnak. Nagy, hatalmas tévéket... és úgy intéztem, hogy egy bizonyos napon, ugyanazon a napon mindenütt a bolygón ahol az én áruházaim működtek, e helyeken legyen egy olyan tévé is ami közvetlenül a fal mellett áll, s mely tévé látszatra semmiben se különbözik az összes többitől, de pár méterre tőle lánc van, táblákkal hogy tilos a bemenet, s mindenféle feliratok hogy ez a legújabb tévé, és ilyen meg olyan hiperszuper, és ezért baromian drága, ez tehát az oka annak hogy senki nem mehet a közelébe mert micsoda kár volna ha véletlenül tönkretenné... Ebben nem is volt semmi gyanús, ugye. És ez a tévé filmet vetített, természetesen a Kör címűt. Mármint látszatra. Mert az a tévé nem igazi tévé volt, a képernyője helyén egy lyuk volt, de ez nem látszódott abból a távolságból. A filmet attól még levetíthette, mert a lyukon át a falra lehetett látni, s e falra volt vetítve a film, szóval adott távolságból minden úgy látszott mintha egy igazi tévé vetítené a filmet. Na és amikor jó sokan járkáltak abban az áruházban, egyszer csak az történt, hogy előbb bemászik a tévé által „vetített” filmbe oldalról a rémkislány... majd ki is mászik a „tévéből”, ki a képernyőn át az áruházba... Természetesen egy színésznőről volt szó, aki azonban teljesen olyanná lett maszkírozva mint a filmben volt, a filmben amit eddigre már oly sokan láttak... hát rémületes volt az biztos!

Mondanom se kell, azonnal mindenki hangosan kezdett el sikoltozni, főleg a nők természetesen, rohant mindenki amerre a szeme látott... és nem csak a nők, de a férfiak is! Annyi igaz, a férfiak közül nem sokan sikoltoztak sőt alig valaki. De attól még ők is menekülni kezdtek, majdnem ugyanolyan arányban mint a nők... Mert mindenki valami szörnyű varázslatra gyanakodott hogy tényleg életre kelt a filmbeli Gonosz...

Illetve nem mindenki. Mert azok közt akik akkor épp ott voltak az egyik ilyen helyen, azok közt akad egy bizonyos nő is, egy Hilli nevű fiatal leány aki alig nőtt még ki a tinédzserkorból, ő az aki itt ül köztünk, aki bár maga is sikoltott, de nem menekült, és a sikolya se olyan volt mint a többieké, mert ő ezt sikoltotta:

—Te jó ég, hát veled meg mi történt te szerencsétlen?! - azzal odarohant a „Rémhez”, a „Gonosz kislány”-hoz, és ezzel folytatta:

—Miféle baleset ért téged, mondd, miként segíthetek rajtad?! - azzal még a karjaiba is emelte, és kiabálni kezdett, hogy „Hová futtok bolondok, orvost ide de gyorsan ám mert feljelentelek titeket segítségnyújtás elmulasztása miatt!”

Mindenki nevetni kezdett Pucsakaci hallgatói közül.

—Nevessetek csak - mondta a médiacézár - de ez az esemény híven bemutatja a

tündérek gondolkodásmódját: egy efféle rémség megpillantásakor az első, ösztönös gondolatuk nem az hogy az a valami gonosz meg veszélyes, hanem hogy azért néz úgy ki, mert valami szörnyű baleset érte, és segíteni kell rajta! Mert egy tündér mindig, mindenkin segíteni szeretne, és próbál is, ha tud! Gyakran akkor is ha nem tud, mert ekkor is kifejezi legalább az együttérzését... Na és ennek meg is lett a következménye: már másodpercekkel később kigyulladt Hilli fényruhája... S épp ez kellett nekem, abban reménykedtem eleve hogy ez fog megtörténni! És igazam lett! Jól kalkuláltam!

—Elképesztő hogy nem félt. - mondta Csipetke.

—Pedig féltem - mosolygott Hilli - bár nem attól hogy ő gonosz lenne és megölne, de az azért megfordult a fejemben, hogy hátha elkapok tőle valami betegséget, mert mi mástól is nézne ki ilyen szörnyen... Na de akkor is, mi mást tehettem volna, aki bajban van azon segítenünk kell, ez teljesen világos, efelől vita se lehet...

—Na hát így vált „igazi” tündérré Hilli, olyanná akinek fényruhája is van... S természetesen nagyon örült annak hogy ez megtörtént vele! S mi sem természetesebb mint hogy megmondtam neki, ezért hálás kell legyen nekem, e lehetőségért amit biztosítottam neki, az a minimum tehát hogy most szerepelnie kell a Kukkolóban... de nem kellett őt győzködnöm különösebben, mert amint felfogta hogy ő is tündér, azonnal aziránt kezdett el sóvárogni hogy eljusson ő is a tündérek titokzatos országába, erre pedig szerinte akkor nyílik jó esélye ha szerepel a műsoromban, mert úgy tűnik ezen az úton már nem is egy korábbi tündérnek sikerült ezt elérnie!

—Így van, minden vágyam hogy Tündérhonba jussak! Épp emiatt én biztos is hogy nem fogok smaragdokat gyűjtögetni. Minden figyelmemmel ugyanis csak az alkalomra lesek majd hogy meglegyek az oda vezető utat, különben meg én teljes mértékben osztom Kvaré nézetét arról, hogy a boldogsághoz kevés pénz is elég. Igaz, én azért mégse éltem eddig annyira szerényen mint ő... de ettől még elvben egyetérték vele. S mert nekem is elég emiatt a kevés pénz is, így minek is gyűjtsek smaragdokat, bűn lenne ha összeszedném azt aminek más jobban örvendene.

—De gondold már rá, ha megszeded magadat alaposan drágakövekkel, azokat később eladhatod, s mennyi jót tehetsz majd azzal a pénzzel! - érvelt ravaszul Pucsakaci.

—Ez természetesen igaz... épp csak őszintén remélem erre semmi esetre se lesz módom akármennyi smaragdot gyűjtsek is, hiszen ha Tündérhonba sikerül eljutnom, akkor nem térek vissza a mi bargani társadalmunkba, így aztán ott nem tudok jót tenni se smaragdokkal, se anélkül! Nekem tehát a drágakövek feleslegesek.

—De mit fogsz enni, ha arra a hideg északi területre eljutunk, ott nem nagyon lesz semmi növényi táplálék, legfeljebb zuzmók! - kérdezte a tündértől Kvaré.

—Remélem, amikor indulunk vizünk magunkkal valami növényi alapú konzervet... egypár ilyen van is a csomagomban, persze hónapokra biztos nem elég. De meg különben én nem utasítok vissza minden állati eredetű élelmet, a tejtermékek ellen például nincs kifogásom, ahhoz nem kell megölni az állatokat.

—Na, azt nem hiszem hogy azon a smaragdlelőhelyen tejfeldolgozó üzemet találunk, még egy tehéncsordát sem, ha sokezer évvel korábbra megyünk vissza.

—Megeszem a tojásokat is, mert a tojás is végeredményben csak egyetlen nagy sejt, sőt annyira se értelmes mint egy baktérium, mert nem mozog. Tulajdonképpen persze a tojásokat se szívesen pusztítom el, elvégre abból egy új kismadár

kelne ki, de azért ha nagyon muszáj igenis hajlandó vagyok tojást enni. Ha nincs más. Mert mégsincs éntudata, de különben is, a lényeg hogy nem képes fájdalmat érezni.

—Tojást esetleg találhatunk arra, de csak ha épp költési időben érkezünk oda, ami vagy sikerül vagy nem.

—Végső esetben kész vagyok húst is enni, akkor, ha nem én ölöm meg az állatot, hanem például egy jegesmedve leüt egy fókát s én rábukkanok a maradékra... bár remélem ilyesmire azért nem szorulok majd rá, mert undorító lenne.

—Erre is kicsi az esély.

—Mindegy, valahogy majd csak lesz, ez az egyetlen esélyem Tündérhonra! Meg aztán, az ember egy teljes hónapot is kibír szükség esetén táplálék nélkül, annál tovább meg úgyse maradunk biztos.

—Úgy tűnik tehát, egyelőre téged, valamint Groikot és Kvarét nem érdekli a Kukkoló tulajdonképpeni célja a smaragdgyűjtés, vagy legfeljebb csak alig-alig. Ellenben Priget, Mjúát és Gemmont ez nagyonis érdekli... - kezdte Pucsakaci, ám Csipetke közbevágott gúnyosan:

—Engem se hagyj ki apuci, engem is érdekelnek a smaragdok... különben meg eddig azt hittem a Kukkoló tulajdonképpeni célja nem a smaragdgyűjtés hanem az, hogy élvezetes műsor legyen majd a nézőknek!

—Hogy te milyen szemtelen vagy a tulajdon apáddal!

—De te biztos megbocsátod nekem ezt is, ha belegondolsz hogy ez is biztos nagyon tetszik majd a nézőknek... - fokozta a szemtelenkedést Csipetke. Erre Pucsakaci inkább nem is válaszolt semmit, hanem így folytatta:

—Tehát ott tartottam hogy most már csak utolsó szereplőnk kell hogy bemutatkozzék! - intett egy férfinak a műsorvezető.

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, vagy estét, vagy éjszakát a napszaktól függően... Nevem Veggi, aminek nagyon örülök, mert e név nagyon hasonlít az általam felvállalt szellemiség névéhez, ugyanis vegán vagyok! Már a szüleim is azok voltak, s épp amiatt adták nekem e nevet, mert remélték hogy belőlem is jó vegán lesz.

—Semmi baj, nem kell félned, ha találunk valami ehető gizgast a smaragdlelőhelyen, nem eszem majd el előled! - viccelődött Kvaré. Veggi arca elsötétült.

—Hasonlót én is ígérhetek neked: meghagyok minden ott talált dögöt hogy te edd meg és te kapj tőle ételmérgezést!

—Biztos hogy ennek esélye nem nulla - bólogatott Kvaré - de legalább az is biztos hogy ha nem eszem növényeket, akkor mentesülök a növényi mérgek ártalmától, például a lektinektől, az oxalátoktól, az alfa-amiláz inhibitortól, a goitrogénektől, s lehetne még sorolni... sőt, ha nem vadon termő növényről beszélünk hanem boltban vásárolt zöldségről vagy gyümölcscről, akkor azt is elmondhatom hogy amiatt mert nem eszem ezeket, mentesülök a permetezőszer-maradványoktól, a mindenféle műtrágya-maradványoktól, sőt még az olyan mindenképp gyanús vegyszerektől is, amikkel például bevonják egyes gyümölcsöket meg zöldségeket, hogy tovább maradjanak frissek, illetve szebben csillogjanak.

—Teljesen mindegy, állatokat gyilkolni bűn!

—Az hogy ez bűn-e filozófiai kérdés, esetleg vallási, amely területekkel én foglalkozni se vagyok hajlandó, egyszerűen mert az én nézőpontom nem ilyen alapokon áll, hanem táplálkozási szempontból vizsgálom a kérdést. Abból a szempontból pedig a helyzet az, hogy állati eredetű táplálékra szükségünk van, és kész, pont. Ezek után hidegen hagy minden más szempont, mert annak van prio-

ritása a szememben hogy életben maradjak, s hozzá erősen, egészségesen, depressziómentesen, stb. Megismétlem más szavakkal mert fontos hogy megértsd, s megértsék a műsor nézői is: Nekem a SAJÁT életem és egészségem a legfontosabb, legalábbis ha ezt az állatok jólétével és életével vetjük össze és nem más emberekével! Azaz, én el tudok képzelni olyan szituációt amikor az életemet áldozom egy nagy rakás másik ember életéért. Nem tudom elképzelni azonban, hogy feláldozzam akár az életemet, akár csak az egészségemet csak amiatt, mert így néhány állattal - akiket különben megennék - kevesebbnek kéne meghalnia! Ezt tekintheted önző álláspontnak ha akarod, de legalább az is biztos hogy teljesen őszinte vagyok hiszen íme, bevallottam abszolút nyíltan! Én tehát nagy ívben teszek rá, hogy állatoknak meg kell halnia azért, hogy én egészséges maradhassak, mert, mint mondtam, a SAJÁT életem és egészségem messze fontosabb a számomra mint az állatoké! És ebben szikrányi erkölcstelenséget se látok, mert a világon minden más élőlény is éppen pontosan ezen elv szerint él és cselekszik. Az oroszlánt se érdekli, a gazellának van-e úgymond „joga” élni, hogy „bűn-e” megölni azt a kecses, szép kis állatot, hogy neki az oroszlánnak van-e „joga” elvenni egy másik állat életét, stb. Mindez nem érdekli az oroszlánt, amint engem sem. Az oroszlánt egyetlen dolog érdekli csak, az, amit biztosan tud és jól tud: hogy ahhoz hogy élhessen, s egészségesen élhessen, igenis meg kell ennie a gazellát, meg mindenféle más állatokat is! Na én épp így vagyok ezzel. Tudományos ténynek tekintem hogy állati eredetű táplálékra szükségünk van, növényi eredetűekre meg nemcsak nincs szükségünk de azok még kifejezetten károsak is hosszútávon, bár azt elismerem hogy éhínség idején rövid időre segíthetnek fenn tartani az életet, bár természetesen azon az áron hogy akkor is vannak mindenféle káros mellékhatásaik. Ez a szememben tudományos TÉNY. A tényeket pedig tisztelni szoktam. Mert ha a tényeket nem vesszük figyelembe, akkor az nem a tényeknek lesz rossz, hanem nekünk. Ha pedig ez tény, akkor ezek után teljesen hidegen hagy minden etikai meg vallásos szempont, mert azok akkor jöhetnének szóba nálam esetleg, ha valaki előbb tudományosan megcáfolná az előbb említett tényt. Hát nézd meg magadat, nem vagyok egy erőművész, mégis félkézzel a földre dőngölhetnék akár mikor... aztán meg, a nagy táskák a szemed alatt arra utalnak hogy máris inzulinrezisztenciád van és magas a vércukorszinted, valamint jóeséllyel veseproblémáid is vannak, aminek azonban végső soron megintcsak az inzulinrezisztencia az oka! Sötét a bőr a szemed környékén: ennek oka is az inzulinrezisztencia. Magyarán, vagy máris 2-es típusú cukorbetegségben szenvedsz, vagy legalábbis a legjobb úton haladsz hozzá, azaz úgynevezett „pre-diabéteszed” van, s már nincs is sok időd mire a maga teljességében kifejlődik! Sárga a szemed, ami nagyon veszélyes mert arra utal hogy beteg a májad! Ami majdnem biztos hogy azt jelenti, hogy nem alkoholos eredetű májelzsírosodásban szenvedsz!

—Nem vagyok kövér!

—Az csak annyit jelent hogy nincs nagy mennyiségben zsír a bőröd alatt, de attól még bőven lehet zsír a belső szerveiden, ezt szakszóval viszcerális zsírnak nevezik! Úgy látom a szemöldököd külső része is kihullóban van, mert igencsak ritkás, ez pedig pajzsmirigy-problémára utal. Minden bizonnyal amiatt alakult ki nálad mert túl sok keresztesvirágú zöltséget eszel, mint a brokkoli, kelbimbó, karfiol, ezekben van ugyanis sok olyan anyag ami megzavarja a jódfelszívódást. De ez nem az egyetlen ok ami megbetegítheti a pajzsmirigyedet, csak az egyik valószínű ok. Vegánoknál azonban tényleg nagyon valószínű ok, mert ők sokat szoktak fo-

gyasztani ezekből a gizgazokból. Látom azt is hogy a körmődön rövid fehér csíkcocskák meg pontocskák vannak, na ez cinkhiányra utal. Nem hiszem hogy kevés cinket fogyasztanál, ez inkább amiatt lehet mert sok cukrot zabálsz ami megzavarja a cinkfelszívódást. Látom azt is hogy tele vagy pattanásokkal, na ennek is a magas inzulinszint a legfőbb oka. És még tudnám sorolni, de minek: a lényeg hogy tele vagy annak jeleivel hogy egészségtelenül táplálkozol!

—Nem is igaz, mert ha a hús egészséges volna nekünk, akkor ragadozók lennénk, de az emberi faj igenis nem ragadozó, ennek bizonyítéka például az, hogy nem tudunk olyan gyorsan futni mint mondjuk a tigris, és nincsenek hatalmas tépőfogaink sem!

—A nagy tépőfogak amiatt feleslegesek, mert mi a kezünkkel kapjuk el a zsákmányt, nem a szánkkal. Ami meg a gyors futást illeti, az igaz hogy e téren versenyben se vagyunk a négylábú ragadozókkal szemben, csak hogy ennek az az oka, hogy ők arra szelektálódtak hogy RÖVID TÁVON kapják el a zsákmányt, lényegében tehát egyetlen villámsebes nekiiramodás után, vagy legfeljebb rövid üldözés után. Mi emberek azonban arra szelektálódtunk hogy sokáig üldözzük a vadat, órákon át, sőt talán napokon át... lassan ugyan, de kitartóan! És ez nagyon hatékony módszer, ennek egyszerűen egyetlen növényevő se képes ellenállni, mert hamar kimerül. A növények ugyanis kevés energiát adnak, emiatt rengeteget kell zabálni belőlük, amihez IDŐ KELL. Sőt a kajálás után is sokórás nyugalomra van szüksége az állatnak hogy kérődzhessen, s megemészthesse a rengeteg bezabált gizgast. Na de ez egyszerűen nem működik ha az állatot kitartóan üldözik. Eleinte persze elmenekül az emberi vadászok elől, könnyedén lehagyja őket, de azok újra meg újra a nyomába erednek, akkor megint futni kell... és így az állat egyre jobban kimerül, mert nincs ideje enni, kérődzni, talán aludni se! És akkor kész, vége, elkaptuk őt mi emberek! A tigris, a gepárd meg a többi ragadozó igaz hogy messze gyorsabban fut mint mi, de ha a gyors támadás akármilyen miatt is de kudarcot vallott, akkor órákig csak pihengélnek hogy erőt gyűjtsenek a következő rohamra. Mi emberek azonban, a magunk lassú módján, folyamatosan üzhetjük a vadat, nem hogy órákon át de akár napokon át is! Érted már?

—De akkor is erkölcsösebb vagyok mint te, mert nem gyilkolok ártatlan élőlényeket!

Kvaré a vállát vonogatta.

—Szerintem mindegy annak az állatnak hogy én ölöm meg vagy egy másik vadállat.

—Semmi nem igazolhat egy gyilkosságot!

—De, nagyonis, például az önfenntartás. De figyelj, én nem akarlak megtéríteni mindenáron. Tőlem nyugodtan folytathatod az önsorsrontás nemes művészetét, azaz ha nem akarsz húst enni, hát ne egyél, kit érdekel, több husi marad nekem... Amúgy meg, tudod-e mit jelent az a szó, hogy „vegán”?

—Persze, azt hogy úgy táplálkozik mint én, azaz csak növényeket eszik!

—Nem. A „vegán”, az egy ősidőkből, a paleolitikumból azaz a kőkorszakból fennmaradt „politikailag korrekt” kifejezés, mely azt jelentette: „rossz vadász”!

Mindenkiből kitört a nevetés, egyedül a tündér nem nevetett, de még ő is legalább mosolyra húzta a száját.

—Szóval - folytatta Kvaré - igazából én is szeretném ha nem kéne állatokat gyilkolni az egészségünkért. Elismerem hogy ez nagyon szép eszme. Jelen körülményeink közt azonban ez megoldhatatlan. Ha a bolygónkból Tündérhon válna,

esetleg meg lehetne oldani, mert feltételezem hogy a tündéréknek vannak olyan, nem állati eredetű élelmiszereik amik teljesértékűek. Nekünk azonban nincsenek. Esetleg talán ha sok tojást eszünk, akkor oké a dolog, de vannak akik a tojásra is allergiásak, és...

—Tojást sem szabad enni. Azzal kihasználjuk az állatokat.

—Reménytelen vagy, szerintem itt befejezhetjük a vitát. Én eszem amit jólesik, egyél te is azt, megengedem, és kész, maradjunk ennyiben.

—Úgy van, szerintem se veszekedjete tovább, ha kérhetem, nem szeretek veszekedést hallani... inkább javaslom hogy váltsunk témát a békesség kedvéért, és mondja el Veggi úr hogy mi a véleménye a smaragdgyűjtésről! - javasolta a tündér békéltetően.

—Nem érdekelnek engem se a smaragdok. Egyelőre legalábbis biztos nem.

—Akkor mi érdekel téged ha az nem? - kérdezte Pucsakaci.

—A „Hordozható Lyuk”! A Kulcs! - azzal Veggi egy pici, de attól még minden bizonnyal halálokozásra képes pisztolyt húzott elő a ruhájából, és Pucsakacira fogta. —Add ide nekem a Kulcsot! Most, azonnal! Ha nem teszed meg nagyon gyorsan, akkor lövök! Valamelyik végtagodba! Ha akkor se adod ide, megint lövök! És így tovább! És ne feledd el, hogy itt van a lányod is, rá is lőhetek!

—Nincs nálam a Kulcs.

—Hazudsz! Látom hogy dagadozik a ruhád a szíved környékén, biztos hogy oda dugtad egy belső zsebbe! Ha nem veszed elő másodperceken belül, tökön lölek!

Pucsakaci sóhajtott egyet s előhúzta a kis készüléket.

—Mit akarsz tenni vele?

—Mi mást, mint hogy használni fogom! Nekem EZ a célom! Ezért jelentkeztem a műsorodba! Reméltem lesz módomban megszerezni tőled! Mert te vagy az egyetlen akinek van ilyenje, a tutukat kivéve, de oda sosem juthatok el... És addig fogok vándorolni a világok közt amíg nem találok egy olyan bolygót ahol csupa vegán él! Mert nekem elegendő van a mocskos, undorító, gyilkos húsevőkből!

—Neked agyadra ment a vegánság. - mondta Kvaré.

—Ne hozd ki belőlem a vadállatot, ne sértegezz!

—Miért ne, az imént mondtad te magad hogy semmi nem indokolhat egy gyilkosságot, azaz nem lőhetsz le!

—De, nagyonis! Amiatt, mert te magad is gyilkos vagy, hiszen állatokat ölsz!

—Aha, értem, szóval úgy véled, semmi se igazolhat egy gyilkosságot, kivéve ha éppen te vagy az, aki gyilkol. Hát, ebben a nézetben semmi új nincs, mindig minden diktátor így vélekedett a történelem folyamán...

—Folytasd csak, ha azt akarod hogy tényleg agyonlőjelek!

—Én se eszem húst, ennek ellenére, az hogy Kvaré húsevő, még nem igazolná a szememben azt hogy megölnöd! - jelentette ki Hilli a tündér keményen.

—Nem érdekel hogy miként védi egyik mocskos gyilkos a másikat.

—Ne menjen el a még megmaradt kevés eszed is, hiszen Hilli egy tündér, és *megmondta* hogy nem eszik húst! - kiáltotta Pucsakaci ámulatlan.

—De igenis ő semmivel se jobb mint te vagy bármelyiktek, mert eszik tojást, meg tejterméket is, vagyis kihasználja az állatokat! Azaz még ha nem is gyilkolja meg őket netán, de ez mégis olyan mintha rabszolgaságban tartaná őket! Nem ajánlom hogy közelíteni próbáljon felém, mert habozás nélkül kész vagyok lelőni őt! Mindenkit kész vagyok megölni aki kihasználja az állatokat! Pláne mert még közben HAZUDTOK IS, mert a húst egészségesebbnek mondjátok mint a növényeket, pedig a húst meg se tudjuk emészteni rendesen, az csak úgy elrohad a bele-

inkben!

—Ha valamit nem tudunk megemésztetni - szólt Kvaré - az sokkal inkább a növények, pláne bizonyos magvak, mert biztos mindenkivel megesett már hogy amikor például sok főtt kukoricát evett akkor a székletében akár egész szép számban is láthatott megemésztetlen kukoricaszemeket! De sok más növényi résszel is előfordul az ilyesmi! Olyan eset azonban még soha nem történt velem, hogy egy darab hús megemésztetlenül jöjjön ki belőlem! És persze hogy nem jön ki a hús megemésztetlenül belőlem, amikor sokszorosan bizonyított tudományos tény, hogy a gyomorsavunk éppoly erős mint a dögevő állatoké, ami pedig azt jelenti hogy erősebb gyomorsavunk van mint amivel a kutya vagy akár a macska rendelkezik, fejből mondom neked hogy az emberi gyomorsav pH értéke 1.5, ami ELKÉPESZTŐEN ERŐSNEK számít, alig egy-két olyan dögevő van aminek ennél is erősebb a gyomorsava, de még azoké se nagyon sokkal erősebb mert az övéké 1.2 értékű - hogy ezt megértsd, elmondom, a pH esetén tudni kell hogy minél kisebb a szám annál erősebb savat jelent, a 7-es pH érték felel meg nagyjából a tiszta víznek, arra szokták azt mondani hogy „semleges”. Ami szám ennél nagyobb, az meg lúgos értéket jelent már. Ennek fényében értékelj hogy a macska - amit pedig teljesen egyértelműen ragadozónak tartunk! - pH értéke csak 3.6, a kutyáé pedig csak 4.5. Elmondhatjuk úgy általában, hogy azon állatok amik kizárólag dögevésből élnek, azok gyomorsava 1.2 és 1.3 pH érték közt mozog nagyjából. Azon állatoké pedig amik nem szoktak dögöt enni, de nyilvánvalóan húsevők, azaz ragadozók, azok gyomorsava 2.2 és 2.9 pH érték közt változik, sőt ha az a ragadozó valamiféle értelemben „háziállat” mint az előbb említett kutya és macska, akkor még ennél is gyengébb a gyomorsava, szélsőséges esetben lehet akár 4-es értékű is, nyilván mert az emberek által tartva ritkábban eszik húst a szerencsétlen. Az igazi vad ragadozók közé tartozik a tigris is, az oroszlán is, amikről vita se lehet hogy ragadozók és húsevők, az ő pH értékük tehát durván 2 és 3 közt van, úgy tekinthetjük egy kis kerekítéssel. A dögevők és ragadozók közt helyezkedik el az „alkalmankénti dögevők” csoportja, amiknek a pH értéke eszerint magasabb kell legyen mint 1.3, de kisebb mint 2.2, na és épp ide esik az emberi gyomorsav pH értéke is a maga 1.5 értékével, ami azonban jól láthatóan sokkal közelebb van a nyilvánvalóan dögevő állatokéhoz, mint a ragadozókéhoz! Azaz, **mi emberek ragadozók vagyunk**, de olyan ragadozók amik rendkívül gyakran esznek dögöt is. Mármint úgy értem, gyakran ettünk dögöt az őskorban amikor a fajunk kialakult. Na most akkor ezek után hogy a csudába is képzelhetsz olyan bolondságot hogy az ember ne húsevő volna, mihez kéne ilyen erős gyomorsav neki ha nem a húshoz?! A növényevő állatok gyomorsava messze-messze sokkal gyengébb ennél, ezt rég megállapították! Az hogy az ember meg ne tudná emésztetni a húst, ugyanolyan égbekiáltó ostobaság mintha azt állítanád hogy a sakál vagy a hiéna nem tudja megemésztetni a húst amit megeszik, mert az ő gyomorsavuk is csak egy picivel erősebb mint az emberi gyomorsav! Vagy nézzük úgy a dolgot, hogy ha az oroszlán meg tudja emésztetni a húst amit bezabál, akkor egészen biztos hogy mi emberek is meg tudjuk emésztetni, egyszerűen mert a mi gyomrunk még annál is savasabb! Sőt, kapaszkodj meg: az emberi gyomor pH értéke nem állandó, tud változni, de amikor változik általában a savasabb irányba tolódik el, ami azt jelenti hogy lemehet a savassági szintje akár egészen a kerek 1 pH értékig, ami már majdnem olyan erős savasságot jelent mint ami az autóakkumulátorokban van! És ekkor már a gyomrunk savassága még a kifejezetten dögevő állatokét is felülmúlja! Vagy azt is mondhatom, amikor

az óriáskígyó emészteni kezd, akkor annak a tekerentyűnek a gyomrában a sav pH értéke 1.5 és 2 közt van, vagyis még amikor a legerősebb az óriáskígyó gyomorsava, még akkor is épp csak eléri az emberi gyomor savasságának szintjét, de többnyire kevésbé savas annál valamivel. Márpedig az óriáskígyó gyomrában még egy egész krokodil is feloldódik nyom nélkül, a páncéljával együtt! Nemhogy a húst, de igazság szerint még a BOROTVAPENGÉT is meg tudjuk emészteni ha nagyon akarjuk, mert mondtam hogy a gyomorsavunk erőssége azzal vetekedik ami az akkumulátorokban van, és letesztelték, hogy a gyomorba beletett borotvapenge nemcsak az élességét veszítette el, de még kifejezetten törékennyé is vált! Tehát ha lassan is, de még a FÉMEKET IS meg tudjuk emészteni, nemhogy a húst! Egyszerűen elő se fordulhat tehát hogy a húst ne tudnánk megemészteni, hogy emésztetlenül jönne ki belőlünk, ez örült képtelenség, ez nonszensz, ilyen egyszerűen *nincs!*

—De igenis az úgy jön ki belőled, csak azért nem veszed észre mert már rohadt, s emiatt másképp néz ki mint a friss vagy főtt hús!

—Ja, szóval te átdefiniálsz a „rohadás” fogalmát úgy, hogy szerinted a megemésztett hús is rohadtnak nevezhető. Nos, bármit át lehet nevezni hogy úgy tűnjön mintha igazad volna, de attól még nem lesz igazad.

—Ne pofázz hülyeségeket, mert agyonlőlek!

—Az rajtad múlik hogy lössz-e, de az meg rajtam hogy mit mondok, márpedig az elveimből nem engedek, mert tisztelem a tudományt, nem úgy mint te! Vedd észre kérlek hogy csak a pisztolyodnak parancsolsz, de nem a nyelvemnek!

—Igen, a pisztolyomnak igenis parancsolok és megdöglek téged meg minden más mocskos húsevőt! De előbb megszerzem a Kulcsot a másik rohadék húsevőtől, Pucsakacitól! Add ide de azonnal! - rázta meg a pisztolyát a műsorvezető felé.

—Neked tényleg elment az eszed.

—Ne játszd az idegorvost felettem, hanem add ide a Kulcsot! De nem úgy hogy idejössz, maradj csak a helyeden mert nem bízom benned! Add oda a Kulcsot Csipetkének, a leányod messze sokkal gyengébb mint te, nálam is sokkal gyengébb, ő biztos nem mer elkezdeni vitézkedni velem szemben, és ő hozza ide a Kulcsot, azt akarom!

—Nem sodrom veszélybe a lányomat, nem engedem hozzád akármivel fenyeget is!

—Jaj dehogynem fogod ezt megtenni, ugyanis ha másodperceken belül nem lesz így ahogy akarom, akkor Csipetkébe eresztek bele egy golyót!

—Ez megteszi, ez olyan! Add ide inkább a Kulcsot, apuci! - kérte Csipetke.

—Jól van - sóhajtott Pucsakaci - itt a Kulcs, Csipetke, de vigyázz, ne menj közel hozzá, kinyújtott kézzel add oda neki, messziről nyújtsd oda nehogy elkaphasson téged, mert attól félek téged is magával akar vinni! Amint megfogta a Kulcs másik végét, te azonnal engedd el és szaladj vissza ide mellém!

—Ne izgulj, nem kell a kispisis, csak növényeket eszem de nem kislányokat! - gúnyolódott Vegg.

Mindenesetre, Csipetke átvette a Kulcsot apjától, és odanyújtotta Vegginek. A férfi valóban meg se kísérelte Csipetkét elkapni, holott nagyon figyelte őt Kvaré is, meg a milliárdos is, mert ettől tartottak. De semmi ilyesmi nem történt. Kvaré azonban, aki el volt szánva rá hogy ha Csipetke fogságba kerül akkor közbeavatkozik, lesz ami lesz, s emiatt tényleg feszült izmokkal lesett minden apró jelre, ő tehát észrevette hogy a Kulcs átadása után Pucsakaci leánya - miután

megfordult, s egyáltalán nem is túlságosan sietve visszaindult apjához - egy pillanatra valami nagyon sátáni, alattomos arckifejezést öltött.

—Na VÉGRE! - kiáltotta Veggi, amint a kezébe foghatta a Kulcsot. —Ez az! Megvan! Megszereztem! Elértem az életcélokat! Hurrá!

—És most mi lesz? - kérdezte Pucsakaci.

—Most az lesz, hogy itt hagylak benneteket, jó mulatást! Most átállítom a térkoordinátákat valami teljesen mindegy mire, mert mindegy hová kerülök csak innen el, így ni... Visszaállítom az időkoordinátát is nullára, ami ugye a jelenlegi időpillanatot jelenti, mert nem akarok az időben utazni, ez is megvan, a dimenzió-koordinátán meg nem is változtatok, mert minek, kezdetnek jó lesz nekem is az az alternatív világmindenség ami a legkevésbé különbözik a mienkétől! Szóval akkor én már el is tűnök innen, ti pedig azt kívánom dögöljete meg mielőbb a sok döghústól amit zabáltok! - azzal Veggi megnyomta a nagy vörös gombot a Hordozható Lyukon.

Kvaré természetesen arra számított, hogy amint Veggi megnyomja azt a gombot, a férfi abban a pillanatban eltűnik a szeme elől. Vagy megjelenik egy nagy fényoszlop, amibe aztán Veggi belelép. Nos, nem így történt!

Veggi ugyan megnyomta a nagy vörös gombot, de egyáltalán nem tűnt el Kvaré tekintete elől. Eltűnt azonban valami más: tudniillik minden, ami Veggi mögött volt, tehát a szoba fala, de nem látták a következő szoba belsejét se, meg az azutáni szobát se, sőt még a világűrt se, hanem egészen mást: ahogy ugyanis Kvaré meg a többiek körülnéztek, azt látták, hogy Veggi mögött, meg úgy általában körülöttük egy hatalmas hómező terül el, mindenfelé csak hó meg jég, magasan a fejük fölött piszkosszürke fellegek, és ezt nemcsak látták de érezték is, mert másodpercek alatt olyan hideg lett hogy a lehelletüket is látni lehetett, továbbá süvítő, jeges szél fújt!

És semerre se láttak bármi menedéket is ahová e szél elől elmenekülhettek volna. Semerre se volt az űrállomás ahol a Kukkoló kezdődött. Egykori létére csak az utalt, hogy a hatalmas asztal, ami körül eddig ültek, szintén „ideérkezett” a hómezőre, az alatta levő padló egy darabjával együtt.

Kvaré egyelőre nem is törődött se a hideggel, se azzal hogy hová kerültek, s miért került ide mindenki. Bár az utóbbi kérdésre a válasz egyszerűnek tűnt: nyilván nem egyetlen emberre lett beállítva a Kulcs hatósugara... Bár ez is furcsa volt, egy korábbi Kukkolóban egyszer már használta Pucsakaci e Kulcsot, s ekkor egy fényoszlop jelent meg amibe át kellett menni...

De Kvaré most mégse töprengett ezen, ehelyett felugrott, s kihasználva a pillanatokat amíg Veggi azon ámult hogy miért van itt ebben a másik világban vele együtt mindenki más is, nekitámadt. Veggi ugyan felemelte a pisztolyát, de elsütni már nem maradt ideje, mert Kvaré odaért, és hatalmas ütést vitt be a férfi állára. Veggi megtántorodott, hátraesett, a Kulcs is kiesett a kezéből, és messzire szállva a férfi háta mögött elmerült egy hóbuckában. Kvaré is és Veggi is felpattant, igyekezett odaszaladni, de Kvaré elcsúszott, így Veggi megelőzte őt. Amint azonban már majdnem odaért ahol a Kulcsot rejtő hóbucka állt, hirtelen nagy reccsenés hallatszott... kiderült hogy egy hegytetőn vannak, amiről vastag jégperem nyúlik egy szakadék fölé! S most ez a jégnyúlvány egyszerűen letört! Letört, s a mélybe hullott mindenestül, Veggivel és a Kulcsot rejtő hóbuckával együtt! Majdnem magával ragadta Kvarét is, mert a férfi feje húsz centire is alig volt a szakadék szélétől!

Óvatosan vissza is mászott onnan.

—Ne menjetek arra! Közvetlenül alattunk a tengerpart van, és a szakadék legalább kétszáz méter mély!

—De kulcs nélkül nem tudunk visszajutni! - sápadt el Pucsakaci.

—Egyelőre törődjünk azzal, hogy meg ne fagyjunk, mert szerintem van itt legkevesebb mínusz húsz fok, de lehet hogy mínusz harminc is! Örüljete hogy úgy látom mindenkinek átkerült ide a csomagja is, elvileg kellett hogy hozzátok magatokkal meleg ruhát, most illik hogy bele is bújjatok.... - azzal Kvaré a maga hátizsákjához ugrott, villámgyorsan kiemelt belőle egy bundát - pontosabban leoldozta a hátizsák tetejéről - és belebújt. —Így ni, mindjárt jobban érzem magamat...

—De nekem nincs itt a csomagom, nem ilyen hamarra terveztem az indulást, és a lányomnak sincs csomagja! - rebegte Pucsakaci, már kékre fagyott ajakkal.

—Nesze itt ez a nagy nejlonzsák, dugd bele a lányodat és add rá e sapkát a fejére, ideiglenesen megteszi! Ezt a másik nejlonzsákot pedig tekerd a tested köré, ezt a pulóvert pedig kösd a fejedre úgy, hogy a füleidet is takarja! Aztán Csipetkét dugd be az asztal alá, majd ess neki a többiekkel együtt hogy az asztal minden oldalához emeljete nagy hótörleszokat, mert az asztal teteje lesz a kunyhónk teteje, a hótörleszok meg a kunyhónk fala ami véd a szél ellen!

—Az asztal alatt fogunk élni?

—Tudsz jobbat?

—Nem, de mi lesz később?

—Az most engem egyelőre nem érdekel, a pillanatnyi cél az, hogy meg ne fagyjunk! Gyerünk, tedd amit mondtam!

Hát Pucsakaci tette amit Kvaré mondott neki, mert az azért elég nyilvánvaló volt neki hogy e férfi - akit ő maga is csak úgy nevezett magában hogy „ott-hontalan csavargó”, bár ezt soha ki nem mondta volna hangosan, pláne nem nyilvánosan! - ez messze sokkal profibb az ilyen dolgokban hogy túlélés meg hogy alkalmazkodni a váratlan körülményekhez és hasonlók, mint ő, Pucsakaci. Legelőbbben is gyorsan bepakolta leányát a nagy nejlonzsákba hogy a kislánynak csak a feje látszott onnan ki, de még eközben is ezt morogta:

—Pedig meg se érdemled hogy megmentselek te kis taknyos, mert biztos vagyok benne, te intéztél el valahogy, hogy idekerüljünk!

—Hát persze apuci, de szerintem ennek inkább örülnöd kéne, mert így az a piszok tolvaj örült végán megkapta a jól megérdemelt büntetését! Gondolom azóta már csontkeménnyé fagyott a tengerben, de csak azután hogy még darabokra is tört előbb! Bár tulajdonképpen én se így képzeltem.

—Vólnál olyan kedves elárulni mi a csudát is műveltél?!

—Hát csak annyit hogy van egy pöcök azon a Kulcson, amit ha átállítunk akkor nem azt csinálja hogy „Kaput nyit” a kívánt helyre, időbe és dimenzióba, hanem visz magával mindent a beállított sugáron belül... amit én persze a maximálisra tekertem. Aztán átkattintottam a pöcköt, mert ha hagyom hogy a fickó elszeleljen nélkülünk akkor már biztos hogy soha vissza nem szerezzük a Kulcsot tőle, ha azonban mi is vele tartunk, van esélyünk rá. És arra is számítottam, hogy meglepődik majd emiatt, és bíztam Kvaré reflexeiben hogy ezt az alkalmat nem hagyja kihasználatlanul. Így is lett!

—De hiába, mert ha Veggi meg is halt de a Kulcs is elveszett, itt ragadtunk egy ismeretlen de nyilvánvalóan rém barátságtalan alternatív univerzumban, és...

—Ugyan már apuci, most biztos azért ilyen hideg minden mert tél van, de majd lesz nyár is vagy valami ilyesmi...

—Addig éhen halunk.

—Ugyan, biztos vannak itt fókák is meg halak, és Kvaré biztos kitalálja miként lehet ezeket megfogni...

—De miként kerülünk vissza a mi univerzumunkba?!

—Sehogy.

—Na látod!

—Úgy értem, nem kell oda visszakerülnünk, mert eleve ott vagyunk. Volt annyi eszem hogy visszatekerjem a dimenzió-koordinátát nullára ami a mi világmindenségünket jelenti! Hát csak nem hagyhattam hogy teljesüljön annak a pizsok Vegginek a kívánsága hogy találjon magának megfelelő vegán bolygót! Pláne mert még MEG IS SÉRTETT engem, hiszen emlékezz csak, azt mondta rám, hogy „kispisis”! Ilyet mondani rólam! Ezt még akkor se tűrném ha tényleg bepisilnék, holott szó sincs erről! Még szép hogy bosszút álltam rajta! Önérzetem nekem is van! Ismerhetnél már annyira apuci hogy tudd, bőven van bennem ekkora bosszúvágy meg csalafintaság is! Sőt, azután még aktiváltam a Kulcson a gyerekzár-funkciót is, hogy még ha át is állítja valamire, akkor se működjék neki!

—És honnan tudtál ennyi mindent a Kulcsról?!

—Egyszerűen megkértem régi tutu barátunkat, Mint, hogy küldje el nekem a Kulcs használati utasítását, és ő megtette. Nyilván nem küldött volna nekem is egy saját Kulcsot, de úgy vélhette abból semmi rossz nem lesz ha csak a leírást küldi el. A tutu nyelvet meg már rég a fejembe tömtem a hipnopédiás sisakkal. Szóval ne aggódj apuci mert igenis a saját univerzumunkban vagyunk!

—De akkor se a saját bolygónkon, s azt se tudjuk hogy hol.

—Talán megtaláljuk a Kulcsot a tengerparton, ha elolvad a hó.

—És hogyhogy Veggi nem vette észre, hogy ennyi mindent babrálsz a Kulcson?

—Hát mert ez az asztal olyan nagy, én meg épp az ellenkező oldalon voltam mint Veggi, volt elég időm átállítani a Kulcsot amíg megkerültem az asztalt, ő meg persze hogy nem vett észre semmit, mert a Kulcsot nem magasba emelve tartottam, hanem csak úgy a két kezembe fogtam s a kezeim csak úgy lógtak, s ezt nem láthatta mert én olyan kicsi vagyok az asztal meg magas, a fejem is alig látszott ki mögüle nemhogy a derekam aminek a magasságában a Kulcsot tartottam amíg vittem neki! Nyugodtan tekergethettem rajta a skálákat ahogy csak akartam, semmit se láthatott!

—Pucsakaci, ne társalogj annyit mert ahogy látom ha beszélsz, nem dolgozol! - parancsolta Kvaré. —Márpedig ha lazálsz akkor nem csak annyi történik hogy nekünk többieknek több munka jut, de az is hogy könnyebben megfagysz, mert nem termelnek az izmaid a mozgással hőt!

—De mit is csinálhatnék, nincs szerszámom a hólapátoláshoz...

—Esetleg megpróbálhatnál utánozni engem. Meg ti, többiek is, gyerünk! Látjátok mit csinálok: hógolyót gyúrok, aztán meggörgetem hogy nagy hógolyó legyen a kicsiből, mintha hőembert akarnék építeni, aztán ezt odagörgetem ahol a falat építem a nagy asztal szélei köré... Gyerünk, csinálja mindenki!

Így is tettek, s lihegve, káromkodva, de egy idő után csak elkészült a rögtönzött hókunyhójuk. Sokat kellett dolgozniuk, mert az asztal igencsak nagy volt, emiatt nagy a kerülete is, de ennek legalább az a haszna is megvolt, hogy így kényelmesen elfértek alatta - bár csak ülve, arról szó sem lehetett hogy felálljanak odabent. Ülni azonban tényleg kényelmesen lehetett ott, mert bár Kvaré volt a legmagasabb közülük, de az ő feje se közelítette meg öt centiméternél jobban a „plafont”. Gemmon panaszkodott is, hogy mennyire kényelmetlen hogy nem állhat

fel, de Kvaré így válaszolt:

—Örülj neki hogy nem magasabb az asztal, mert kisebb helyet könnyebben kifűt a testünk melege.

—Ne viccelj, hogy fűtene ki bármit is amikor hóból vannak a falak, nem hiszem hogy a testünk melegétől elolvadna a hófal!

—Persze hogy nem, de annyira azért igenis meleg lesz idebent idővel hogy meg ne fagyjunk. Természetesen csak akkor nem, ha meleg ruhákba bújunk. Na most ami engem illet, én meleg ruhában vagyok már, gyakorlatilag mindenki más is, de Pucsakaci nem, és tulajdonképpen Csipetke sem. Tehát most az lesz, hogy mindenki pakolja ki a csomagját hogy lássam, mivel rendelkezik, elsősorban a ruhákat illetően, mert össze kell dobnunk valami többé-kevésbé tisztességes ruhát e két embernek, Pucsakacinak és a lányának!

—Nekem egyáltalán semmi tartalékruhám sincs, néhány alsógatya és zokni kivételével. - sóhajtotta Gemmon.

—Akkor te ezt adod majd nekik.

—Nekem sincs tartalék ruhám, de azt a kabátot ami most van rajtam, szívesen odaadom Csipetkének - mondta Hilli - mert amióta bekapcsolódott a fényruhám - még ha most e pillanatban nem is világít - azóta én nem tudok megfagyni, azóta nem érzem nagyon hidegnek még azt se ha órákig fekszem pucéran a jégen, ezt ugyanis kipróbáltam a képességeimet letesztelendő. Én tehát egyáltalán nem fáztam itt se, már a kunyhónk elkészülése előtt se. Tehát tessék, Csipetke, itt van, búj bele... bár tartok tőle hogy képtelenül nagy lesz rád. De legalább jó meleg.

—Esetleg át lehetne szabni itt-ott az ő méretére. - javasolta Mjúa.

—Igen, ezt kéne tenni, de nincs se ollóm, se cérnám. Neked van talán?

—Nem, az sajnos nekem sincs.

—Nekem viszont van mindkettő - mosolygott Kvaré - nesze itt ez a dobozka, ebben van a varrókészletem, tedd meg amit tudsz az ügy érdekében, én meg addig kimegyek, mert eszembe jutott hogy Veggi is hozott magával csomagot a smaragdgyűjtésre - még ha akkor nem is tudta hogy az lesz a cél - és a csomagja nem zuhant le vele együtt a szakadékba! Jó lesz nekünk a tartalma, behozom ide!

Alig pár perc múlva már vissza is tért.

—Hú de hideg van odakint... idebent igenis melegebb van, sokkal melegebb, JÓCSKÁN melegebb, és máris, pedig nem is sok ideje építettük fel a hófalat az asztal köré! Szóval akármilyen hidegnek tűnjék is itt bent nektek, de ez most igenis egy jó meleg kuckónak számít ahhoz képest ami odakint van! Elsősorban természetesen amiatt, mert itt nem fúj a szél, akarommondani, nem ér el bennünket a szél! Mert ez olyan, mint a mesékben van. Mert azt mondják, történt egyszer, hogy egy bölcs vándor jártában-keltében találkozott az úton a Nappal, a Faggyal és a Széllel, amint vele szemben sétáltak. A vándor leemelte a kalapját, meg is hajtotta a fejét, s így szólt:

—Mély tiszteletem, Szél uraság!

Erre azonban elsötétült a másik kettő arca, mert hiszen őket nem köszöntötte a vándor.

—Megállj, vándor, ha nyár lesz, csinállok olyan hőséget hogy a bőr is leég az orcádról! - fenyegetőzött a Nap.

—Semmi baj, csak a szél fújjon! - legyintett a vándor.

—Én meg télen csinállok olyan csikorgó fagyot, hogy nem csak a lábujjaidat de

még a combodat se tudod majd mozdítani! - mérgeskedett Fagy apó.

—Bánomisen, csak a szél ne fújjon! - felelte a vándor.

Mindenki nevetett. Milyen jó is hogy Kvaré viccelődni is tud, oldja a feszültséget, nem hagyja hogy elhatalmasodjék rajtuk a kétségbeesés!

—Na de nézzük is, mi mindent pakolt be ez a hülye vegán magának... - és kinyitotta a nagy hátizsákot.

—Hm... itt felül máris van egy tartalék kabát, ráadásul jó prémes... bár gondolom csak műszőrme, mert az igazi szőrme nem fér össze a vegán eszméssel, hogy „ne használjuk ki az állatokat”... az idióta. Az állatok is kihasználják egymást, akkor mi emberek miért ne tehetnénk... sőt, az állatok még bennünket embereket is kihasználnak ha csak tehetik, gondoljunk csak a vérszívó szúnyogokra... tényleg, érdemes lett volna megkérdezni Veggit, ő vajon nem üti-e agyon a szúnyogot ha észreveszi hogy az épp a karján vagy az arcán lakmározik?! És ha valamiképp bélférges lenne, nem hajtatná-e ki magából a bélférget holott tudja hogy a bélféreg akkor meghal?! Na mindegy, a lényeg az hogy ezt a kabátot szerintem rögtön odaadhatjuk Pucsakaci úrnak, neki nagy szüksége van rá, bár tartok tőle hogy szűk lesz rá mert bár Pucsakaci igazán nem kövér még, de az biztos hogy Veggi egy nyeszlett kis korcs volt hozzá képest. Mindegy, majd kívágja ott ahol nagyon szorít, például a hóna alatt meg a könyökhajlatban, mittudomén... még úgy is megéri felvenni.

—Az biztos is, ide vele! - nyúlt érte Pucsakaci máris.

—Van itt néhány pamutzokni is, na ez is jól jön, ebből azonnal adjunk fel Csipetke lábára legalább három párat, mert a lábon át a legkönnyebb megfázni, pláne a kisgyerekeknek. Van itt egy nagy szőrös sapka is, ez is jó lesz Pucsakaci úrnak, ez nem kicsi mert állítható a mérete, s van itt egy nagy törülköző is, hehehe... látszik hogy kezdő volt az ipse, törülközőt a legfelelősebb magunkkal vinni egy túrázásra, mert jobban járunk ha valami más ruhadarabot cipelünk, aztán legfeljebb azt használjuk törülközőnek ha nagyon muszáj... na mindegy, legalább ez egy nagyon hosszú törülköző, ezt szépen rákötjük Csipetke fejére sapka helyett...

—Hú de furán nézek majd ki benne! - mondta a kislány.

—Megérdemled, miattad kerültünk ekkora bajba! - morogta Pucsakaci.

—Csak ne szídd a lányodat - kelt Csipetke védelmére Kvaré - mert nem ő volt az igazi bűnös hanem Veggi! De ha valaki mást is hibáztatni akarsz, akkor se Csipetke legyen a bűnbakod hanem te saját magad, elvégre te válogattad be ezt a hülye vegánt a műsorba, vagy nem?!

—Érdekes embereket akartam szerepeltetni...

—Hát mint látod ez sikerült, elérted a célot, akkor viszont most boldog kell legyél, szóval semmi okod morogni!

Erre Pucsakaci inkább nem válaszolt.

—Akkor te nem is haragszol rám? - kérdezte Csipetke Kvarét.

—Miért haragudjak, engem alig ért valami kár, lényegében minden holmim velem van most e pillanatban is, igaz hogy nekem is van bankszámlám, rajta egy kevés pénzzel amihez most nem férhetek hozzá, de alig volt példa rá hogy valaha is használtam volna azt a bankszámlát, és nem is volt ott sok pénz, szóval én nagyon jól megvagyok anélkül is tényleg, különben is egészen olyan minden, mintha kezdőket tanítanék a túlélés rejtelseire, azt meg sokszor csináltam már... Az egyetlen szokatlan dolog ebben az egészben nekem csak az, hogy ennyire hideg, kietlen, havas területen még sosem tartottam túlélőiskolát én se. De azért

nem olyan vészes ez se, mert télen már igenis tartottam túlélőtanfolyamot, mondhatni tehát hogy szakember vagyok abban is, csak annyi a különbség hogy ott volt azért erdő, sok-sok fával, itt meg nincs. Van viszont tenger... Na jó, azt bevallom, a fagyott tengerrel kapcsolatban nincs semmi gyakorlati tapasztalatom. De legalább elméletileg tudok arról is pár dolgot mert olvastam a témában. Szóval vannak itt számomra is „újdonságok”, de azért nem tűnik a dolog olyan igazán rémisztőnek a számomra úgy első megközelítésben, épp csak annyira szokatlan minden hogy érdekes és kellően izgalmas legyen! Nem beszélve arról, hogy akármi legyen is, de Veggi szerintem is megérdemelte amit kapott! Szóval ne aggódj Csipetke, én maximálisan a te oldaladon állok ebben az ügyben és nem engedem hogy bántsanak!

—Köszönöm neked! És szorgalmas tanítványod leszek ígérem!

—Ebben nem is kételkedem. Te egy nagyon rosszcsont, csintalan kislány vagy, ezt remélem tudod is magadról, márpedig én úgy vélem az ilyen jellemű gyerekeket kiváltképp érdekli minden ilyesmi hogy túlélés, önvédelem, stb, s amiatt mert e gyerekeknek bőven van annyi eszük hogy tudják, az efféle trükkök ismerete nagy mértékben hozzásegíti őket a függetlenséghez, amit ők nagyon vágnak, s ahhoz is hogy esetenként kissé kibújhassanak a szabályok alól amit a felnőttek rájuk kényszerítenek.

Beszéd közben Kvaré tovább turkált Veggi hátizsákjában.

—Na, reméltem is hogy így lesz... itt van az alján egy rakás konzerv, és biztos hogy mind csupa gizgagt tartalmaz, hiszen egy örült vegán készítette be! Látni is itt ezen például hogy ez főtt kukorica, ez állítólag krumplipüré, ez ananász-konzerv... szerintem akkor cselekszünk igazságosan, ha ezt mind Hillinek adjuk, mert ő mint tündér szintén vegán... de szerencsére a normálisabb fajtából, azaz nincsenek benne gyilkos hajlamok, nem is rabló, és nem okvetlen akarja ráerőszakolni az értékrendjét másokra... Szóval ezt mind odaadom neki, egy darabig kitart, nagy szüksége lesz rá, mert kétlem hogy errefelé bármi növényi kaját találunk, maximum tengeri hínárokat, de azt se ilyen fagyos időben...

—És mi mit fogunk enni? - kérdezte Prig.

—Hát remélem hoztál magaddal valami kaját te is...

—Hoztam, de biztos hozott a tündér is.

—Arra gondolsz hogy kivételezek vele?

—Igen, pontosan!

—Nos, igazad van. Tényleg azt teszem. S ennek oka egyszerűen az, hogy ő tündér, de te nem vagy az. Márpedig teljesen őszintén és nyíltan bevallom, hogy a tündérek a szememben sokkal értékesebb értelmes lények mint bárki aki nem tündér! Ez annyira így van, hogy adott esetben egy veszélyből ha csak egy embert menthetnék meg, az Hilli lenne! Bizony, még csak nem is Csipetke! A kislány a második lenne akit mentenék.

—Köszönöm, csakhogy ebbe én nem egyeznék bele! - felelte Hilli, de hangja nem annyira volt hálás mint inkább szigorú.

—Tudom - vigyorgott rá Kvaré - emiatt vagy tündér, mert ha beleegyeznél máris nem lennél az... de épp emiatt is érsz többet másoknál! Na de ezt én pontosan tudom is rólad, ezért adott esetben ki se kérném a véleményedet. És ha ellenkeznél, egyszerűen leütlek és úgy cipellek majd el. Nálam alapelv hogy a tündéreket meg kell menteni az akaratuk ellenére is. Ez a számomra afféle erkölcsi axióma, ami nem szorul külön bizonygatásra. Ez nálam ugyanolyan megkérdőjelezhetetlen alapelv, mint nálad vagy más tündérnél az, hogy ölni nem szabad.

—Jó hogy előre figyelmeztettél erre, majd résen leszek hogy le ne tudj ütni.

—Ugyan már tündibündi, ne nevetess, a világon semmi esélyed, nemhogy azt nem tudnád megakadályozni hogy leüsselek, de ha olyan igazán akarnám akár itt helyben meg is erőszakolhatnálak, még akkor is ha mindenki más is igyekezne ezt megakadályozni! Sietve közlöm, eszem ágában sincs ilyesmit művelnem, nem kell félned tőlem, csak a miheztartás végett mondtam, hogy jobb ha nem ellenkezel mert kár is az időt húzni, és neked is kényelmesebb ha nem az akaratom ellenére mentelek meg, hanem a beleegyezéssel! Mert gondolj csak bele, milyen kényelmetlen lenne egy leütés utáni ocsúdásod, a fejed is fájna meg minden... És minek is ezt elviselni, amikor előre tudható, hogy kár a gőzért!

—Te valami nagy harcművész vagy? - kérdezte Csipetke.

—Egyáltalán nem, de néhány trükköt azért tudok. De épp mert nem vagyok nagy harcművész, emiatt okosabb ha mindenki elfogadja hogy most én vagyok a törzsfőnök, és nem ellenkeztek velem.

—Ezt nem értem. Hiszen épp akkor lenne bölcs dolog nem ellenkezni, ha nagy harcművész lennél.

—Igen, ez látszólag ellentmondás, de megmagyarázom. Nem vagyok nagy harcművész, ez igaz. De az is igaz hogy megtanultam jópár trükköt az önvédelemhez. De mert tudtam is magamról hogy nem vagyok nagy harcművész, s azt is tudtam hogy úgyse lesz se időm se kedvem rengeteg időt rászánni az önvédelem gyakorlására, emiatt épp azokat a trükköket tanultam meg, amik a leghatékonyabbak és egyben a legegyszerűbbek is. Sajnos azonban ezek a leghalálosabbak is, mondhatni a leggecibbek, legaljasabbak... Mert ha láttatok már pár bunyós filmet valaha is, akkor tudjátok hogy ott a mindenféle mesterek látványos és bonyolult mozdulatsorokat alkalmaznak, amiket nyilvánvalóan évekig kell gyakorolni, naponta sok órán át, hogy aztán az tutibiztosan működjék... Viszont utána a gazfickó életben marad, sőt még nyomorék se lesz, legalábbis nem nagyon. Sőt, az ilyen filmekben a harcművész mester még lovagiasan hagyja azt is hogy az ellenfele feltápászkodjék, s újabb kísérletet tegyen a legyőzésére! Na hát én nagyon nem így küzdök. Az én elvem az, hogy akkor vagyok a legnagyobb biztonságban, ha olyan villámgyorsan véget vetek a küzdelemnek ahogyan az csak lehetséges, és úgy, hogy az ellenfelem lehetőleg egy pillanat alatt dögöljön meg, mert halott ember már nem árthat nekem! Vagy ha nem is hal meg, de legalábbis vakuljon meg, törjön el keze-lába, vagy az a minimum hogy ájuljon el. És nem, én nem vagyok lovagias, én nem hagyok neki „második alkalmat”, én nem engedem hogy feltápászkodjék a földről! Én igenis, ha ő a földre kerül, tovább ütöm és rúgom, lehetőleg a legérzékenyebb pontjait, a halántékát hogy meghaljon vagy elájuljon, a bordáit hogy lélegezni se bírjon törött bordával, a tőkét mert az nagyon fáj, a könyökét hogy törjön el mert törött karral nem tud megütni engem, és így tovább! Ha valaki velem kikezd és nem ő nyer, akkor biztos hogy meghal, vagy - a legjobb esetet feltételezve, de még erre is csak kicsi az esélye - súlyosan nyomorék marad egész életére, mert én biztos hogy abba nem hagyom a támadását amíg teljesen nyilvánvalóan, már messziről is jól láthatóan abszolút harcképtelen nem lett! Még azt se szeretem ha csak elájul de nem hal meg, mert arra gondolok hogy igenis jobb ha meghal, mert ha életben marad, hátha a felgyógyulása után bosszút akar állni! Vagyis az elájulása után is beviszek neki egypár ütést, igen, az ájult és védekezésre képtelen testére, hogy eltörjön a keze-lába, vagy esetleg amíg ájult, addig kiszúrom mindkét szemét, hogy magához térése után se legyen veszélyes! Tehát én szemrebbenés és MINDEN GÁTLAG nélkül kész vagyok használni a lehető leg-

ocsmányabb, legbrutálisabb, leghalálosabb technikákat, én ha verekedés van sosem a másik legyőzésére törekszem, hanem a MEGSEMMISÍTÉSÉRE! Még hozzá a lehető legrövidebb időn belül! És amiatt, mert tudom hogy nem vagyok egy nagy harcos, s emiatt minél tovább tart a verekedés, annál nagyobb az esélye hogy hibát követelek el, ami végzetes lehet a számomra! A mindenféle kalandfilmekben se értettem soha, hogy amikor a nő akit a rém üldöz nagy nehezen eléri valahogy hogy az ellensége a földre kerüljön, akkor csak sikoltozik és menekülni igyekszik, ahelyett hogy tovább támadná a gazembert vagy a szörnyet, hogy végleg elintézzé. Nem, nem ezt teszi a hülye picca már bocs a csúnya szóért de az ilyen nőkről ez a véleményem, hanem hagyja hogy kissé magához térjen a rémség és tovább üldözhesse őt! Ilyen hülyét! Na én nem ilyen vagyok. Ha valaki engem megtámad, azt én KOMOLYAN VESZEM, azt nem holmi „barátságos mérkőzésnek” tekintem, nem „kihívásnak”, nem „lovagias küzdelemnek”, hanem ÉLETHALÁLHARCNAK! És amiatt mert GYŰLÖLÖK VEREKEDNI. Emiatt azt is gyűlölöm aki ilyesmibe belekényszerít engem. Szóval ha csak lehet elkerülöm az ilyen szitukat, de ha muszáj hát muszáj, akkor az részemről HALÁLOSAN komolyan van véve... szó szerint HALÁLOSAN! De különben lelkiismeretfurdalásom sincs. Én magam sosem kezdeményezek verekedést. Ha valaki mégis elkezd, az a szememben egy aljas rohadék, az ilyen pedig nem baj ha elpusztul, mert a Világ jobb hely lesz ha az effélék mielőbb megdöglenek! Nekem tehát ez az elvem. Különben ezen aljas küzdelmi technikáknak nevet is adtam, úgy nevezem hogy ez a „patkány-stílus”, mert az a szó hogy „patkány”, az az általam annyira kedvelt angol nyelvben úgy hangzik hogy „rat”, s e szót azon kifejezés rövidítésének is tekinthetjük, hogy „Roppant Agresszív Technikák”.

—Inkább nevezném úgy, hogy „Rém Aljas Technikák”. - mormogta Gemmon.

—Az is egy érvényes kifejtése a RAT betűszónak, de én ezt se szégyellem, nevezd annak ha neked az jobban tetszik. Szóval nagyon szépen és mély tisztelettel kérek mindenkit előre is, ne keresse a konfliktust velem, mert annak rossz vége lehet alkalomadtán! Én nem tudok csak egy „kicsit” küzdeni, én nem tudok „mértéktelenesen” küzdeni, nem tudok ügyelni arra, mi van „arányban” azzal amit a támadó elkövetni akar ellenem... de nem is akarok ügyelni ilyesmire. Ha harc van, azt én komolyan veszem. Halálosan. Száz százalékig. És ne mondja azt se senki, hogy nem figyelmeztettem előre mindenkit becsületesen!

—Szóval te vagy most a törzsfőnök? - kérdezte Pucsakaci.

—Én. De amúgy nem csak amiatt mert féltek ellenkezni velem most már. Hanem amiatt is mert biztos hogy én tudom a legtöbbet ami ahhoz kell hogy életben maradjunk. Vagy van valaki aki úgy véli, többet ért nálam a zord vidékeken való túléléshez? Van egyáltalán BÁRMI gyakorlata ebben BÁRKINEK IS a jelenlevők közül, legalább egy icipici?!

Senki nem szólalt meg.

—Szóval akkor tehát én a törzsfőnök úgy döntöttem, ez a sok vegán kaja mind a tündéré, egyszerűen mert tisztelem benne a tündért! És most felszólítok mindenki mást is, hogy mutassa meg a hátizsákja tartalmát, s ami a bekészített élelmiszerekből vegánnak tűnik, vagy akármi olyannak amit Hilli hajlandó elfogyasztani, azt is neki adjuk! Ha úgy tetszik elkobzom ezeket mindenkitől, Hilli javára! És mielőtt ellenkezne valaki akár udvariasan is, rögvest közlöm hogy Hilli nagyonis megérdemli mindezt mert neki van fényruhája, meg is kérem hogy azonnal kapcsolja be mert elég sötét van idebent, de így lesz fényünk és mennyivel kellemesebb látni valamit... szóval ő a közösségünk nagyon hasznos tagja lesz! De kü-

lönben is odaadta a ruháját Csipetkének, szóval már emiatt is megérdemli! És azt is elmondom jóelőre, én amiatt nem adok semmi kaját neki, mert egyszerűen abszolút semmi olyan kajám sincs amit ő hajlandó lenne megenni. És ha valaki ebben kételkedik, akkor megengedem hogy ellenőrizze a szavaimat a hátizsákom átvizsgálásával!

—Te nem hoztál magaddal kaját?! - ámult Mjúa.

—Persze hogy hoztam, csak hogy nem konzerveket. Mindet én készítettem! Pemmikán a neve. Ez úgy készül, hogy húst jól megszárítok - de akár májat vagy más belsőségeket is - majd megdarálom finom porrá, ezután faggyút olvasztok, s annyit keverek a húsporhoz amennyit csak fel tud szívni! Meg is sózom. Aztán ha megszilárdul, jó kemény lesz és hűtés nélkül is eláll évekig, sőt évtizedekig... és rendkívül tápláló, hiszen nagy része zsír! És laktató is épp emiatt, meg amiatt is mert kis helyen elfér hiszen a hús benne száraz, de bezzeg a gyomrunkban újra megdagad... szóval nekem ilyen kajám van. De akad pár kökemény sózott hús is, olyan kemény hogy késsel is alig lehet vágni... ezt se enné. Ám ha nem is Hillinek, de kész vagyok adni ezekből is, de annak adom aki meg is enné, ez pedig Csipetke lesz és Pucsakaci, mert nekik nincs csomagjuk, s így élelmük se.

—És mi mit fogunk enni? - kérdezte Gemmon.

—Azt amit nem adok Hillinek, gondolom ugyanis akad a csomagodban nem vegán kaja is.

—Vagy legrosszabb esetben ha mégse, akkor adok neked én, mert én hoztam magammal darált disznóhúst, van több ilyen konzervem is. - mondta Groik.

—Különben meg biztos hogy nem halunk éhen - folytatta Kvaré - mert az ilyen hóviharak se tartanak örökké, néhány napig legfeljebb, aztán ha végetér, majd körülnézek mit lehet vadászni. Lehet hogy még nehéz se lesz húsrá lelni, mert el tudom képzelni hogy az egészből a legproblémásabb az lesz miként jutunk le innen a magasból a tengerpartra, de ha már ott vagyunk talán találunk elpusztult halakat vagy fókát vagy akármit amit a vihar kivetett a partra. Vagy ha mégse, mert tegyük fel az egész tenger be van fagyva, akkor majd vágok valahol léket és megszigonyozom a fókát vagy akármit ami odaúszik a lékhez.

—Van szigonyod? - kérdezte Csipetke kíváncsian.

—Van. Szétszedhető. Benne van a hátizsákomban, emiatt nem látod. Amúgy meg elég biztos vagyok benne, akad itt sarki róka is, na azt majd csapdába csaljuk...

—Ahhoz is értesz?

—Naná. Hiszen ez a hobbim, a túlélés... Itt egyedül csak az lesz a nehéz, Hilli mit eszik majd, mert ez kifejezetten egy olyan tájék amit mintha direkt úgy terveztek volna, hogy ne legyen vegán-barát, emiatt se engedhetjük meg azt a luxust hogy most bármelyiktek is bezabáljon bármit ami a tündérnek is jó volna. Mert arról az egyről fogalmam sincs, miként találjak bármit is ami neki való. A többiek miatt azonban nem aggódom.

—De én szomjas vagyok, viszont már lefagyott az ajkam a hó szopogatásától. - panaszkodott Csipetke.

—Jeges tájékon nem úgy kell vízhez jutni.

—Hát?

—Nesze itt ez a kis nejlonzacskó, ezt töltsd meg tiszta hóval, zárd be, majd tedd be a ruhád alá, a ruhád és a tested közé, s a tested hője idővel megolvasztja benne a havat! Azután megihatod.

—De akkor fázni fog a testem!

—Ugyan már, nem kell közvetlenül a bőrödre tenni! Olyan helyre tedd hogy ne

nagyon fázz miatta, de azért a legkülső ruhád alatt legyen még. Ott is megolvad majd, ha nem is nagyon hamar. Tulajdonképpen így a tested úgynevezett „hulladékhőjét” használad vízolvasztásra, azt a hőt ami amúgy is átszivárogná a ruhán, s máskülönben haszontalanul elveszne. Javaslom mindenki más is kezdjen így vizet olvasztani magának, akinek ehhez nincs nejlonzacskója az szóljon, annak adok, nekem van több is.

—De látom hogy még van több dolog is Veggi hátizsákjában, például az ott biztos hogy egy kis gázpalack a hozzá való égővel... - kezdte Mjúa, de Kvaré leintette.

—Remélem nem gondolod hogy ilyesmire használjuk ezt mint a vízolvasztás?! Ez lesz a vésztartalék! Nem pocsékoljuk el, ha nem muszáj! Különben meg abban se légy olyan biztos, hogy egyáltalán sikerül meggyújtani. Nagyon hideg helyre gáz-tűzhelyet vinni botorság, csak kezdők teszik, mert a gáz mindig tartalmaz valamennyi vízgőzt is, még ha keveset is, és amikor kiengeded a palackból, akkor tágul, s emiatt lehűl. Na most ha odakint amúgy is hideg van - mint most nálunk is - és a gáz maga még ennél is jobban lehűl, akkor egykettőre bekövetkezik hogy a gázégő pici lyukjai befagynak, mielőtt még egyáltalán sikerülne a gázt meggyújtani! És akkor kész, vége! Szóval, a gázégő ilyen helyre nagyon nem praktikus. Az alkoholégő sokkal jobb a hideg terepre, bár még az se egy életbiztosítás.

—Hát akkor te mivel gyújtánál tüzet?

—Szilárd tüzelőanyaggal. Vannak erre a célra mindenféle speciális üzemanyag-tabletták, de akkor se esnék kétségbe ha olyan nem volna.

—Jó, akkor csinálj tüzet, kérek!

—Ne nevetess! Tűzgyújtó szerszámom természetesen van, több is, meg még egy kevés olyasmim is ami gyújtós, de percekre is alig lenne elég! Ilyesmivel nem érdemes kísérleteznünk amíg nem találunk valami nagy mennyiségű tüzelőanyagot.

—Itt, a hómezőn?!

—Na látod, én is attól félek hogy nem lesz... Bár, ha elolvad a hó, nem kizárt hogy kiderül, akad alatta pár elszáradt fa...

—Ha úgy is lesz, nedvesek lesznek.

—Ezt már bízd rám, majd megoldom... De amúgy, az se zavarna ha nem találnánk fát. Tudniillik nekem az is elegendő ha sikerülne elejteni valami olyan állatot hogy foka vagy rozmár. Az jó zsíros, márpedig a zsír sok hőt ad és jól ég!

—Gyermekkoromban már próbálkoztam azzal csak úgy szórakozásként, hogy meggyújtom a zsírt, de nem sikerült. - vetette közbe Groik.

—Nos igen, ennek megvan a maga trükkje... nem a zsírt magát kell meggyújtani, hanem valami más olyasmit ami egyrészt könnyen éghető, másrészt viszont ő is meg a hamuja is képes könnyen magába szívni az olvadt zsírt... szerencsére ehhez nincs szükség valami rém különleges anyagra, a közönséges papír is megteszi. Vagy fűrészpor. Vagy egy darabka szövet. Meg még rengetegsok más minden is. Bízátok csak ezt rám! Na de nézzük mi van még Veggi hátizsákjában... Haha, egy csomag játékkártya! Mondom hogy idióta volt az ipse... Ilyesmit betenni, mintha ez olyan rém fontos volna a túléléshez... Mindegy, például ezek a kártyák arra azért jók lesznek hogy felhasználjam őket arra, hogy mécseseket fabrikáljak belőlük és faggyúból... Mi van még... Egy tekercs vécépapír! Na ennek már több értelme van, bár tulajdonképpen még ez is felesleges.

—Miért, mivel törölnéd ki a fenekedet ha nem volna vécépapír? - kérdezte kíváncsian Pucsakaci.

—Hát mérsékelt vagy trópusi éghajlaton mondjuk valami nagyobb levéllel vagy egy fűcsomóval. Sőt, fűcsomó még talán errefelé is akad, bár nyilván mélyen a hó alatt. Vagy mondjuk egy kukoricacsutkával ha van olyan. De ha nem találok akkor sem esem kétségbe, mert egyszerűen gyúrok akkor egy kisebb hógolyót, s azzal smirglizem végig azt a bizonyos nyílásomat és a környékét. Hideg lesz, de arra a rövid időre elviselhető. Vagy legrosszabb esetben kitörölöm a bal kezemmel, amit aztán megmosok alaposan. S mert itt nem nagyon van folyóvíz, emiatt a hóban „mosom meg”.

—Fúj! - sápadt el Csipetke.

—Kislány, ez most a túlélésről szól, nem arról hogy előkelő primadonnaként viselkedjünk... Különben meg elárulom neked, a modern civilizáció előtt évezredek óta keresztül e módszer működött a fenéktisztításra, többnyire még a királyi udvarokban is, pedig azok nem is a sarkvidéken voltak. Teljesen ledöbbennél ha elárulnám neked, milyen elképesztő mocsokban éltek az akkori emberek, a nemesek is, milyen minősíthetetlen és undorító higiéniai viszonyok uralkodtak még a legislegelőkelőbb királyi udvarokban is! Mert nem abból kell kiindulni ám amit a filmekben látsz... pláne mert ott úgyis csak a ruházat legkülső rétegét mutatják, azt nem, mi volt az alatt... mennyi kosz, mocsok... na meg élősdiek. Bolha, tetű... Azt se kötik az orrodra a filmekben, akkoriban miként mentek az olyan dolgok hogy fürdés, mármint hányszor, mert volt aki életében egyetlenegyszer se fürdött meg, s így víz csak akkor érte a testét ha a lovával átúsztatott egy folyót egy csatában, vagy ha megázott egy esőben. Azt se közlik veled a kosztümös filmek készítői, milyen volt akkoriban a nők helyzete menstruációs téren, de azt se hogy például bevett szokás volt a királyi udvarokban hogy a konyhán a tányérokat a kutyákkal nyalatták tisztára... és utána le se öblítették. Azt se, hogy a nyers bőrt sokáig emberi vizeletben áztatták, de hetekig ám, ott bűzölgött, azért mert ez szükséges volt cserzőanyag gyanánt. Azt se hogy sok helyen a városokban az utcasarkokon direkt tartályokat állítottak fel, s ezekbe az arrajárók nyilvánosan belehugyoztak ha a szükség kényszerítette őket, s ez még semmi, mert aztán az arrafelé lakók ezen összegyűjtött vizeletet használták arra, hogy ezzel mossanak fogat...

—Mások pisijével?! - kiáltotta Csipetke halálsápadtan.

—Azzal, igen. Mellesleg ennek volt azért ám racionális indoka, mert a pisiben ammónia van, így fertőtlenítő és fehéritő hatású is, azaz mert akkoriban nem volt olyan hogy fogkrém, emiatt ez tényleg segített abban, hogy a szájbán tenyésző baktériumok egy részét elpusztítsák, na meg hogy fehérebbek legyenek a fogaik. Azt se közlik veled nemhogy a filmek de a tankönyvek se, hogy a palotákban a nők nem nagyon tudtak a hosszú ruháikban még pisilni se könnyen, s így ha nem éppen kakilni kellett nekik csak kisdolgozni, akkor egyszerűen leguggoltak a folyosók széleinél, pisiltek, majd felálltak és mentek tovább, ezt megtehették mert bugyi nem volt rajtuk csak rengeteg szoknya, az meg hogy van egy kis pisi a folyosón, nem számított úgy gondolták, mert majd felszárad. És az se számított ha közben bárki látta őket hogy ott guggolnak, hiszen nem látja senki a nemi szervüket, az meg hogy miért guggolnak nyílt titok, mindenki tudja, nem számít... A városokban az emeleti ablakokból csak úgy kizúditották rendszeresen a bilik tartalmát az utcára, igen, a szart is, szóval a keskeny utcákon óvatosan kellett közlekedni nehogy egy ilyen „égi áldás” fejen találja a járókelőt... Szóval, az emberek igenis a bal kezükkel törölték ki a feneküket évezredek óta, aztán megmosták azt. De nyilván úgy vélték, azért az akkor se maradt olyan tiszta mint a

jobb kéz, ezért lett szokásban az, hogy bal kézzel nem illik se kézfogást kezdeményezni, se viszonzni.

Pucsakaci nagyot sóhajtott.

—Nekem van egy olyan érzésem, hogy nyers húst akarsz etetni velünk.

—Ennek az „érzésednek” mi köze a mostani témánkhoz, a fenéktörléshez?

—Semmi, hacsak az nem hogy aki erre képes, az a nyers hús megevésére is.

—De hiszen sosem titkoltam hogy eszem nyers húst is. Sőt, hogy épp azt eszem a leggyakrabban.

—Úgy értem, bár talán nem fejeztem ki magam világosan, hogy azt akarod hogy mi is azt együk.

—Azt fogjátok enni. De nem amiatt mert ezt „akárom”. Én senkinek se tiltom meg hogy rendkívül civilizáltan és úriember módjára éhezzen, miután elfogytak a „civilizált” élelmiszerei! Aki viszont nem kedveli az éhenhalás alternatíváját, az igenis nyers húst fog enni. Nyers belsőségeket is. Egyszerűen amiatt, mert más úgyse lesz. Ne tévesszen meg benneteket az, hogy azt mondtam, majd csinállok tüzet meg mécsest, ilyesmiket zsírból. Igen, ezt mondtam, és nem hazudtam, fogok is csinálni. Épp csak annak a tüze semmi esetre se lesz elég ahhoz, hogy alaposan megsüsse a húst. Az arra lesz elég, hogy esetleg felforraljunk egy pohár vizet, s így meleget ihassunk, mert az jólesik ilyen időben; meg hogy a tűz fölött megmelen-gessük a kezünket, vagy hogy felfűtsük vele picit a levegőt itt az asztal alatt - bár ezzel óvatosan kell bánnunk egyrészt hogy a hófalak el ne olvadjanak, másrészt hogy meg ne haljunk füstmérgezésben. Erre jó lesz a tűz amit majd csinállok, de nem arra, hogy húst sütögezzünk fölötté! Legfeljebb annyit lehet majd tenni, hogy kissé meglangyosítjuk húst a tűz fölött, s kissé meg is füstöljük, így meglesz az az illúzió, hogy „megsütöttük”. De attól az még nem lesz sült hús, még félig sült se. Az bizony teljesen nyers lesz. Elárulom azonban, én ezt nem is bánom, mert a hő-kezelés rengeteg vitamint tönkretesz a húspan, ami vitaminokra pedig épp ilyen vad vidéken van a legnagyobb szükségünk!

—De a fertőzések...

—Nézd, mindennek amit csinálunk az életben, van kockázata. Már megszületni is életveszélyes... Nyilván azt én se tagadom, hogy a nyers hús evése jár bizonyos extra kockázatokkal bizonyos fertőzéseket illetően. De egyrészt e kockázat nem akkora mint amit állandóan beledramatizálnak, másrészt egy csomó ELŐNNYEL is jár, és én egyszerűen úgy tekintem hogy ezesetben az előnyök felülműlják a kockázatokat. Különben is, gondolj már bele kérlek: a természet nem adta meg az állatoknak a hőkezelés művészetét! Minden, MINDEN állat kivétel nélkül NYERSEN fogyasztja el a táplálékát, legyen az a táplálék akár növény, akár egy másik állat! Általában mégse betegednek meg. Mármint, nem emiatt szoktak meg-betegedni amikor néha mégis betegek lesznek. Még pontosabban, természetesen előfordulhat hogy épp emiatt betegszenek meg, például elkapnak a megevett nyers prédától valami betegséget, de e betegség csak akkor okoz náluk komoly tüneteket vagy akár halált, ha valami más ok - akár az öregség - miatt nagyon le-gyengült már amúgyis a szervezetük! Gondolj bele, a ragadozó állatok mindig a gyengébbnek, sőt BETEGESNEK tűnő állatot igyekeznek megtámadni a csordából! Mert az a leglassabb, legkönnyebben elkapható. Holott ha az az állat a leggyengébb, ha az BETEGES, akkor ez azt jelenti hogy épp ezen állat (nyersen...) megevésével vállalnak a ragadozó állatok nagyobb kockázatot arra, hogy majd ők is megbetegszenek emiatt! MÉGSE BETEGEDNEK MEG. Az ember pedig maga is egy állat (hm, ezt épp elégszer bebizonyította már...) s ez azt jelenti, hogy nekünk

is az a természetes, ha nyerszet eszünk. Különben is, jó ha tudod, több mikroorganizmus él benned mint ahány testi sejtéd van. Csak ennek azért nem vagy tudatában, mert e mikroorganizmusok tényleg mikrók, azaz sokkal kisebbek mint a testi sejtjeid. Valójában azonban „te” csak egy puszta tartálya vagy egy hatalmas mozgó biocönózisnak. Valószínűleg e pillanatban is él benned sok milliárd vírus, baktérium, gomba, DE MÉG FÉRGEK IS, persze férgekéből is csak mikroszkopikusak, közülük sok-sok ezer amiknek még a létéről se tud az orvostudomány egyelőre, mert nem fedezték fel őket, s ezek közt rengeteg olyan is akad ami potenciálisan káros lehet rád nézve, akár halált okozó is. Mégse történik semmi bajod... Amiatt nem, mert a benned élő jótékony mikroorganizmusok meg az erős immunrendszered féken tartja ezeket. Nem akkor vagy tehát egészséges ha egyetlen potenciálisan káros patogén sincs benned, ez egyszerűen olyan állapot amit LEHETETLEN elérni, sőt még csak nem is kívánatos, mert ezesetben a munka nélküli immunrendszered okozna kárt neked ami kétségbeesetten keresne melót magának, s jobb híján a saját sejtjeidet támadná meg. Akkor betegszel meg ha TÚLSZAPORODNAK benned a káros mikroorganizmusok, vagy azért mert az immunrendszered legyengül, vagy mert a jótékony mikroorganizmusok egyedszáma és fajgazdagsága lecsökken! Ez meg épp akkor történik meg, ha szemetételeket eszel, „junk food”-ot ahogy az általam kedvelt angol nyelvben mondják, azaz szénhidrátokban túl gazdag szarságokat, és mesterséges ételszerű csinálmányokat! Ha tehát azt eszed amire a fajunk evolveálódott, akkor szerintem összességében jól jársz, mert bár biztos beléd kerül így jópár olyan káros patogén is amivel eddig nem találkoztál, de a tápanyagdús kaja felturbózza az immunrendszeredet, minden szempontból javítja az egészségedet, s hozzásegíti a benned élő jótékony mikroorganizmusokat is az elszaporodáshoz, amik aztán megküzdenek a károsokkal, és így helyes mikrobiális egyensúly alakul ki benned, elsősorban a tápcsatornádban de mindenhol máshol is! Megjegyzem amúgy, a fentebb vázolt kép erősen leegyszerűsített, ugyanis nincs is olyan hogy káros vagy hasznos mikroorganizmus. Mindegyiknek van kára is, meg haszna is. A kérdés hogy milyen kára és milyen haszna. Ezért fontos az egyensúly! Egy alapvetően hasznosnak tartott mikroorganizmus is lehet igencsak káros, ha túlzottan elszaporodik a többiek rovására. Erre példa az, hogy nemrég rájöttek, a gyomorfekélyt egy baktérium okozza. Persze gyorsan csináltak szert amivel ki lehet pusztítani. Mindenki örült hogy jaj de jó, megvan a gyomorfekély gyógyszere. Igenám, de kiderült, hogy bár így valóban meg lehet gyógyulni a gyomorfekélyből, de aki ezen az áron gyógyul, annál később mindenféle más betegségek hatalmasodnak el, tudniillik e baktériumra amit kiirtottak igenis szükségünk van, ő évmilliók óta hasznos társunk volt, mondhatni szövetségesünk, szóval csak akkor válik károsná és okoz gyomorfekélyt ha nem megfelelő ételekkel tömjük magunkat... A lényeg tehát hogy a mikrobiális egyensúlyra kell törekednünk, s ennek módja nem az hogy igyekszünk minél sterilebb ételleket enni, hanem hogy egyszerűen azt együk amire „teremtettünk”. Megjegyzem még a bélférgeknek is van haszna. Megállapították hogy ezek immunszuppresszív anyagokat termelnek a saját védelmük érdekében, ami azért jó nekünk, mert így véd az autoimmun betegségekkel szemben... Vélelmezem hogy a modern orvostudomány szempontjából az ősember egy két lábon járó betegséggyűjtemény volt, egy iszonyatos betegségbomba mert minden bizonnyal tele volt nem is egyfajta bélféreggel, baktériumokkal, vírusokkal, más parazitákkal... Aztán mégis sokkal tovább élt mint mi (ha nem halt erőszakos halált), és ennél is fontosabb hogy depressziómentesen,

tevékenyen, jókedvűen és energiadúsan élt egészen a halálát megelőző két-három napig!

Na én inkább ezt választom, nem azt hogy talán tovább éljek öt évvel is de azon az áron, hogy egyre tehetetlenebb és depressziósabb vagyok.

—Ó, istenem! - sóhajtotta Prig.

—Örülj neki, most itt a jó alkalom hogy lefogyj te is és a feleséged is, ráadásul semmit nem is kell tenned ennek érdekében, csak túlélni! De annyit ehetsz amennyit csak akarsz, no persze ha lesz mit egyáltalán, nem kell számolgatnod a kalóriákat, s azzal se kell törődnöd hogy mikor és hányszor eszel, tudniillik mindig akkor eszel majd amikor lesz mit, és annyiszor, ahányszor lesz mit! Lényegében tehát semmivel se kell törődnöd, egyedül azzal hogy életben maradj! És mégis le fogsz fogyni csak úgy mellékesen, azt garantálom!

—Ne gúnyolódj!

—Ez nem gúny volt. Tényeket közöltem. Majd tapasztalod is hogy igazam van!

—Jobban örülnék ha nem velem foglalkoznál hanem tovább szemléznéd Veggi csomagját...

—Kívánságod parancs! Na lássuk csak... szóval van itt egy egész sátor! Na ezzel nem megyünk sokra mert nem úgynevezett „4 évszakos” sátor... azaz ez nem jó télre. Pláne nem ilyen hideg időre. Mondom, totál kezdő volt az ipse, nagyjából taláломra válogatta össze a cuccait... De azért annyi feltételezhető a sátráról gondolom, hogy legalább vízhatlan, szóval rögtön ki is nyitom, így ni... azután valahogy ideerősítem a ponyváját a „bejárat” elé, ahová nem tettünk nagy hógolyót, így még sokkal inkább szélvédett lesz a kuckónk, még melegebb... igaz, sötétebb is. De ez nem sokat számít, hiszen itt van velünk „értelmes világítóeszköznek” Hilli, ha megbocsátjátok e kis tréfát...

Na lássuk még... egy pohár. Na ez se profi termék, mert túrára olyan poharat illik vinni aminek az oldalához hajtható a füle. Ez nem olyan. Mindegy, azért mégiscsak használható, odaadom Pucsakaci úrnak, sőt itt van ez az íz is ami átmenet egy fazék és egy tepsi közt, ezt is neki adom, majd megosztozik rajta a lányával... mégiscsak más az ugye ha ők ketten a családtagok kell egy tálból eszegessenek, s nem valaki vadidegennel közösen. Van itt kés, villa meg kanál is, na ezeket is nekik adom. Mi van még... Jé, Veggi is hozott varróeszközt! Na ezt Hilli kapja meg, mert egy himsoviniszta, fallokrata barom vagyok, tele szexizmussal, azaz igenis az a véleményem hogy a nők jobban értenek a varráshoz mint a férfiak! Sietek megjegyezni, e véleményem ellenére nekem is van a dologban némi gyakorlatom. De szerintem akkor is úgy illendő ha egy nő ebben igenis jobb mint a férfiak. Szóval ezt odaadom neki, ellenben kérem vissza a magam készletét amit nemrég odaadtam. Nem mintha irigy lennék, akármikor kész vagyok a varrókészletemet megint a közösség rendelkezésére bocsátani, de akkor is úgy a jó ha én vigyázok rá amíg megint eljövend a „szükség pillanata” hogy ilyen költőien fogalmazzak.

Na „menyingeljünk továbbság”, hehehe... Hm, ez talán az első olyan dolog ahol képzeletben megdicsérem a néhai Veggit: íme egy „hand trowel”!

—Az meg mi a szösz! - kérdezte Pucsakaci.

—Hát azért neveztem így, ezen az angol néven mert nem vagyok benne biztos, melyik szó lenne a helyes rá a mi nyelvünkön... mert láttam már ilyesmit úgy is hívni hogy „vakolókanál”, de úgy is hogy „kerti lapátka”, „ültetőlapát”, „palántázó kanál”, meg sok másféleképp is... Gondolom Veggi azért hozta hogy ezzel könnyebben tudjon kiszedni a földből ehető gumókat, gyökereket. Na erre a célra

nekünk is nagyon jó lesz, persze nem most hanem majd ha elolvad a hó. Nekem is van amúgy effélém a hátizsákomban, de nem árt az ha van belőle több is, mert például ha elolvad a hó, el tudom képzelni hogy mindegyikőtök felállítja a maga sátrát hogy abban külön-külön lakjon még ha a sátrak egymás közelében lesznek is, hogy így legyen lehetősége némi magánéletre. Jó, mondjuk Pucsakacinak és a lányának nincs sátra, de ők legfeljebb maradnak az asztal alatt vagy Veggi sátrát fogják használni akkor, legalábbis ha nem lesz az időjárás túl hideg... Na és ilyenkor jól jön ha van a kezünk ügyében egy „hand trowel”, amivel a sátrat körbe lehet árkolni, így ha esik az eső akkor az esővíz el lesz vezetve abban az árokban és nem önti ki a sátorlakót! Szóval ez nagyon hasznos eszköz! Na lássuk mi van még... Hm, egy hálózsak! Ráadásul kétszemélyes! Veggi szerethette a kényelmet... Meg van itt egy pléd is... na ezeket is Pucsakaciék kapják meg. Van kesztyű is, meghozza két darab is, ezek is az övéik, egy Pucsakacinak, egy Csipetkének. Körömcsipesz is van itt, Ezt is megkapják, nekem van saját, de gondolom mindenki másnak is... Borotválkozó felszerelés... Öngyújtó, három darab is, meg két doboz gyufa, na ez utóbbiak kincset érnek! Ez megint olyasmi amiért meg kell dicsernem Veggit, posztumusz. Nem sok igazán hasznos cuccot pakolt be, de ezek azért mégis olyasmik. Ezeket beteszem ebbe a jól zárható, vízhatlan nejlonzacskóba, s ezeket szintén Pucsakaci gondjaira bízom, de TILOS HASZNÁLNIA amíg külön meg nem engedem, kivéve persze ha valamiért elszakad tőlem! Csak amiatt adom neki, hogy ő őrizze, mert a tűzszerszám annyira nagyon fontos egy túlélés során hogy több darabbal is kell rendelkezünk, de ezeket nem szabad mind egy helyen tárolni, mert nehogy az legyen hogy ha elvész vagy tönkremegy, akkor mindegyiket elveszítsük egyszerre! Na mi van még... tükör... Hát, ennek nem hiszem hogy sok hasznát vennénk, persze van nekem is tükröm de az egészen picike, féltényérnyi sincs, nem hogy ilyen rém nagy... mindegy, odaadom Csipetkének, neki úgy sincs semmije, őrizgesse ő, hasznos lehet ha testápolni akarja magát vagy mittudomén... Egy csomag papír zsebkendő... na ezt is Pucsakacira bízom de ezt is tilos használnia külön engedély nélkül, tudniillik ezt nem orrfújásra használjuk majd hanem gyújtósnak ha tüzet rakunk! Mi a következő... Nahát, örölt csípős paprika! Meg egész borsok, és egy borsdaráló! Nevetséges... Mindegy, megkapja Csipetke, legyen valami amivel megint borsot törhet az orrunk alá, hehehe... Egy sótartó, tele sóval... na erre se lesz nagy szükségünk, a tenger mellett vagyunk, nem fogunk sóhiányban szenvedni, de egyelőre nem dobjuk ki. Különben meg miután több mint esélyes hogy nyers húst fogunk enni, a sóra nem is nagyon lesz szükségünk. Eleinte ugyanis én magam is főtt húst ettem, és azt valóban mindig alaposan megsóztam, de aztán hogy áttértem a nyers hús fogyasztására, egyre kevesebb só-t használtam s végül már alig-alig kellett nekem só, de ez a részemről nem valami tudatos döntés eredménye volt, hanem egyszerűen már nem kívántam a sót! Ennek oka az lehet hogy a főtt húsból kioldódnak mindenféle vitaminok, de nemcsak azok hanem ásványi sók is, amiket pedig igényel a szervezetünk, s ezt próbáljuk „visszacsempészni” az ételünkbe a sózással... persze ez sosem lesz teljesen eredményes, szóval emiatt nyilvánvaló hogy a főtt hús kevésbé egészséges mint a nyers, még akkor is ha alaposan megsózzuk a főtt húst. A nyersben ugyanis MINDEN benne van amire szükségünk lehet, a kellő mennyiségű só is, így emiatt a szervezetünk nem igényli külön sóadag bevitelét!

Na lássuk, mi van ebben a kis táskában - nyitotta ki a cippzárt Kvaré - hm, mindenféle gyógyszerek... Ezek se kellenek perpillanat, de azért megtartjuk mert

hátha később kelleni fognak. Őrizgesse ezeket is Pucsakaci, megteheti, nem sok mindent kell cipelnie úgyse egyelőre. Na itt megint valami hasznos dolog van, egy óriási törkés! Ezt is Pucsakacinak adom, természetesen. De van itt ez a több-funkciós bicska is, ez meg Csipetke jussa lesz.

—Az jó, imádom a bicskákat!

—Örvendek az örömeidnek. Lássuk mi van még... egy tányér! Hehehe, ez megint teljesen felesleges... ráadásul alumíniumból, amit pláne nem szeretek, egyrészt mert az alumínium nem elég tartós, másrészt mert meggyőződésemm hogy a fém alumínium egy idegméreg. Ettől még jó dolog az alumínium bizonyos funkciókra, de nem arra hogy evőeszközöket meg más effélet készítsünk belőle ami az étellel vagy az italunkkal kapcsolatos! De mindegy, nem dobjuk el, valamire hátha jó lesz, esetleg talán arra hogy egy gyertyát rátegyünk s ezen égjen...

—Megkaphatnám esetleg én? Én nem félek attól, hogy alumíniumból egyek! - kérte Mjúa.

—Tessék, máris a tied! Na itt meg egy műanyag vizes palack... ez megint olyasmi hogy a műanyagot se szeretem ilyesmi célra, mert az is ártalmas a szervezetednek hosszabb távon. Az én ivópalackom rozsdamentes acélból van, ami bár jóval nehezebb, de legalább nemcsak egészséges hanem tartósabb is. Kinek kell?

—Ide vele, én vállalom a műanyag kockázatát! - szolt Pucsakaci.

—Tessék, fogd! Na lássuk a többit... Hm, még egy pléd! Látszik hogy Veggi szerette a kényelmet... Ezt is Csipetkének adom. Tudniillik mert a kisgyerekek sokkal érzékenyebbek a hidegre mint a felnőttek, így neki nagyobb szüksége van meleg ruhára, ilyesmire. Van itt pár ing, trikó, sőt egy másik nadrág is, na ezek megint Pucsakacihoz kerülnek. Jé, itt a Legszentebb Könyv... nahát, ez a hülye Veggi karotány vallású lett volna?! Remek, e szent könyv nagyon vékony papírra van nyomtatva, ez is jó lesz tűzgyújtáshoz... Na, ez megint nagyon hasznos: egy kisbalta! Pompás! Ez is Pucsakaci birtokába kerül, amiatt, mert ez akár fegyvernek is jó, és ő férfi, szóval ha jön mittudomén egy jegesmedve, akkor használhatja majd ellene.

—Ne tréfálg, hogy is győzhetnék le egy jegesmedvét egy baltával!

—Hát nem lesz könnyű az biztos, az meg pláne biztos hogy életveszélyes vállalkozás és nem fogadnék nagy pénzekben a túlélésedre, de még mindig jobb mint ha ez se lenne neked, ha semmi fegyvered nem lenne... aztán meg, azt megígérem hogy ha a közelben vagyok nem hagylak cserben, szóval nem leszel egyedül! Különben meg, nem kell okvetlen medvére gondolni. Lehet hogy csak egy nagyobb de éhes róka tenne egy próbát el tudja-e kapni Csipetkét. Ekkor már nagyonis életszerű feltételezés hogy te odaszaladsz, és ha nálad a balta, nem hiszem hogy a róka tovább erősködne, de ha mégis, az neki lesz rossz... vagy arra is jó a balta hogy fejbe csapj vele egy fókát ha találkozunk olyannal... arról nem is beszélve hogy ugye te használsz majd Veggi sátrát miután elolvadt a hó, úgy beszéltük meg, na és annak lecövekeléséhez szintén kell valami ilyesmi hogy balta. Na mi van még... Jé, egy összecsuksukható műanyag sáml! Kár hogy nem használhatjuk most, mert nem elég ehhez az életterünk belmagassága itt az asztal alatt.

—De mutasd csak, szerintem nekem igenis jó lesz mert én kicsi vagyok! - kérte Csipetke.

—Tessék, próbáld ki!

Csipetke megtette. És igaza volt, bár a feje három milliméterre közelítette meg a „plafont”. Mégis, tudott ülni a sámlin! Nagyon örült neki.

A következő tárgy egy pénztárca volt, bár ebben nem találtak papírpénzt, el-

lenben számos érmét igen, mind nagy címletű bargani pénz volt, alumíniumból, némelyik azonban ezüsből és aranyból. Ezen érmék nem szerepeltek a normál kereskedelmi forgalomban, gyűjtők számára verte őket a bargani kormány.

—Hát ez tényleg idióta, hogy ilyesmit vitt magával egy túrára! - fintorgott Kvaré.

—Kell valakinek? Mert nekem ugyan nem!

—Akkor ugye nem bánod ha én teszem el magamnak? - kérdezte azonnal Gemmon.

—Tessék, máris a tied, cipeld csak.

—Örülök hogy nekem adod, de becsületesen figyelmeztetlek rá, ezen érmék némelyike igenis színaranyból van, és emiatt NAGYON SOKAT ÉRNEK, nyilván emiatt nem merte Veggi se otthon hagyni őket!

—Ezt én is sejtem, na és?

—Tudom hogy úgy véled itt semmit nem ér az arany, de én reménykedek benne hogy sikerül majd visszajutnunk. S gondold el, akkor milyen sokat ér majd ez a sok aranyérme!

—De hiszen tudod az elvemet, hogy nekem nem kell sok pénz. Ne legyen lelki-furdalásod, tedd csak el ha neked ez örömet okoz!

Gemmon megcsóválta a fejét, sóhajtott is mintha ezzel azt fejezné ki hogy „nem értem én ennek a fura fickónak a gondolkodását”, ennek ellenére azonban nagyon elégedett arccal tette zsebre a tárcát a sok érmével. Utána azonban így szólt:

—Amennyire látom, üres lett a hátizsák...

—Igen, s ezt az üres hátizsákot is Pucsakacinak adom, mert neki nincs ilyesmije se.

—Rendben van, de csak amiatt említettem ezt, mert akkor most már van időd remélem hogy kérdezzek valamit.

—Csak nyugodtan.

—Bevallom még mindig nem értem, miért van benned ez a görcsös, mániákus erőfeszítés arra, hogy mindenáron megmaradj szegénynek.

—Azért nem érted, mert olyasmire keresed a választ ami nem létezik. Én ugyanis nem erőlködöm azon, hogy szegény maradjak.

—De hiszen most is nekem adtad ezt a rengeteg kincset.

—Miféle kincset?

—Hát ezt a sok pénzt, az aranyakat, meg a...

—Ez nem kincs. Ezek itt és most ahol vagyunk, értéktelen fémdarabok. Szükségtelen tehernek tartanám, ha cipelnem kéne őket. Annyira így vélem, hogy ha se te, sem senki más nem tartana igényt rá, egyszerűen itt hagynám amikor valahová el óhajtanék vándorolni a tájék e pontjáról.

—Te nem hiszel abban, hogy sikerül visszatérnünk a mi világunkba?

—Fogalmam sincs, sikerül-e majd, de nem is nagyon érdekel a dolog. Nem lehetetlen. Attól függ, megtaláljuk-e a Kulcsot. Ha nem esett a tengerbe, akkor jó esély van rá, hogy rá fogunk lelteni, de az biztos hogy nem mostanában lesz, mert előbb el kell olvadjon a hó. Ha a tengerbe esett, az esélyünk rá alig több mint a nulla. Na most honnan tudjam, a tengerbe esett-e?! Nyilván fogalmam se lehet róla. Ezért nem is töröm a fejemet ilyesmin. De nem is nagyon izgat, visszajutok-e. Ha nem sikerül megtalálni a Kulcsot, majd megpróbálok elindulni déli irányban, valami kellemesebb, azaz melegebb éghajlatú tájakra jutni, mert ott kényelmesebb élni, de amúgy én akkor se esnék kétségbe ha itt kéne maradnom. Mert most ugyan eléggé kényelmetlenül élünk itt még az én fogalmaid szerint is, csak hogy ne feledd hogy váratlanul kerültünk ilyen szituációba! Amint azonban

kitavasodik, lesz pár hónapunk arra, hogy felkészüljünk a következő télre. Építhetünk valami normális menedéket, olyat amiben már fel lehet állni; amiben lesz valamiféle tűzhely; lesz tüzelőanyag...

—Ugyan mi?

—Például a tengerből gyűjtött és megszáritott hínár! Meg a levadászott tengeri állatok zsírja! Esetleg fű is, ami majd a hóolvadás után kinő, és azt is meg lehet szárítani! Egyáltalán, lesz elég élelmünk, szárított hús meg pemmikán amit készítenek, lesznek mécseseink a világításhoz, lesznek állatbőrök még ha primitíven kikészítettek is amiken aludhatunk s amikkel takarózhatunk... hohó, a következő télen már messze jobb körülmények közt telnek majd a napjaink! Szóval én ilyesmiken töröm a fejemet, nem azon agyalok hogy „jaj, sikerül-e visszatérnem”... annak érdekében ugyanis most semmit se tehetek.

—Mégis, magad is elismerted hogy nem lehetetlen hogy sikerül visszatérnünk.

—Persze hogy nem lehetetlen, egy szóval se állítottam hogy erre nulla esélyünk volna.

—Na hát épp ez az, márpedig ha visszatérünk, akkor ez a sok arany mind nagy érték lesz!

—Az lesz, na és?

—És te lemondta róla.

—Ezt tettem, de továbbra se értem, mit akarsz ebből kihozni.

—Hát, miért jó neked ha megmaradsz szegénynek? Jó-jó, értem hogy itt és most nem lennél gazdag az aranytól. De te eleve lemondasz annak esélyéről is hogy ha visszatértünk, gazdag legyél! És én azt is értem hogy nem szeretsz dolgozni, s emiatt előnyösebbnek tartod ha több szabadidőd marad még azon az áron is hogy úgy kevesebb lesz a pénzed. Értem, rendben van. De ezért a sok aranyért amiről lemondta, nem kellett volna dolgoznod egy percre se!

—Gemmon, tételezzük fel, hogy már rögtön holnap rálelünk a Kulcsra, s te azt mondd nekem: „Kvaré, visszaadom neked ezt a sok aranyat mert hálás vagyok neked hogy miattad nem fagytam meg és más ilyesmi”. Tudod ekkor mit csinálnék azzal a pénzzel?

—Sejtem már mert kezdelek kiismerni. Odaadnád valami jótékonyági egyesületnek, mi?

—Erre kicsi az esély, mert az ilyen szervezetek mind a velejéig korruptak, s még jó esetben is csak az adományok tíz százalékát fordítják segélyezésre, a többit a szervezet munkatársai élik fel. Ennek ellenére, nem kizárt hogy így tennék s nekik adnám, de az esély rá tényleg csekély. Viszont az biztos, hogy így vagy úgy, de elajándékoznám, olyanoknak akik szerintem megérdemlik. És ezt bátran megtehetném, amiatt, mert nekem ez a sok pénz egyszerűen FELESLEGES. Hát gondold már bele, hiszen LÁTHATOD hogy én még ilyen nyomorúságos körülmények közt is amibe belecseppentünk, ráadásul váratlanul, én még ilyenkor se pánikolok, nem esem kétségbe, nem fagytam meg, éhen halni se fogok biztosra veheted, ha pedig sikerül visszatérnünk akkor ennél csakis jobb körülmények közé kerülök, na most akkor minek izguljak?! E sok pénz nélkül is meglesz mindennem ami igazán kell. Tehát e sok pénz nekem felesleges. Egyszerűen felesleges. Itt és most biztos felesleges mert semmire se költhetném el, de a mi világunkban is csak felesleges teher volna. Na most minek őrizgessek én felesleges dolgokat?! Én is szeretek persze gyűjtögetni, de nem pénzt, kincseket, hanem TUDÁST, képességeket... mert az az igazi kincs. Az, amit a fejedben őrzöl, mert az mindig nálad van és soha senki el nem veheti tőled!

—Ez utóbbi állításoddal nem vitatkozom én se, de akkor is furcsa a számomra hogy a kényelmet semmire se becsülöd.

—Hogyne tenném, nagyonis sokra becsülöm, amiből máris következik hogy arra törekszem, hogy minél kevesebbet kelljen dolgoznom, lehetőleg semmit se, mert a munka a legfőbb kényelmetlenség, az tehát amikor dolgozni kell!

—Tudom, tudom, büszke vagy arra hogy munkakerülő vagy és naplopó, de én most az ezen felüli dolgokról beszéltem!

—Nem választhatod el azokat a dolgokat se a munkától, mert minden a pénztől függ a konzumer világunkban, pénzt meg munkáért kapsz csak. Mindenesetre a lényeg az, hogy épp mert sokra becsülöm a kényelmet, épp ezért törekszem arra állhatatosan, hogy az életem ne legyen teli szenvedéssel, kényelmetlenséggel!

—Ezt nem értem.

—Azért nem érted mert még mindig abban a tévhitben leledzel, hogy a sok pénz által valamiféle „kényelmet” vehetnék magamnak, még ha nem is itt de a mi világunkban.

—Igen, így gondolom, az érveim természetesen mindig a „mi” világunkra vonatkoznak, s nem erre a mostanira!

—Jó, beszéljünk akkor a „mi” világunkról. Feltételezem, a „kényelem” alatt te olyasmit értesz, hogy van egy nagy házad, sok szobával, természetesen fűtött szobákkal, van hozzá esetleg úszómedence is, meg van saját tenispályád, golfpályád, helikoptered, sokfős személyzet a házadban akik mind csak a parancsodra várnak, számos fagyasztód van teli mindennel mi szem-szájnak ingere, van nem is egy drága sportautód, milliós bankbetéteid ami miatt bármit megvehetsz a Világhálón mindössze egy kattintással, szóval semmi dolgod nincs, s egész nap minden másodpercedet gondtalanul élvezheted, például úgy, hogy ha valamiféle „örömré” vágysz, holmi „új ingerekre”, akkor végigböngészed a „közösségi portálokat” a virtuális térben, hogy az úgymond „ismerőseid” - akiket persze soha a bűdös életben nem láttál még a valóságban - azok épp mit tölthettek fel oda...

—Hát, nem egészen erre gondoltam, soha nem reméltem hogy ilyen gazdagságot képes lennék megszerezni, de igen, az biztos hogy ez amit lefestettél már kényelem, naná, kényelem a javából, és nagyon boldog lennék ha ezt sikerülne elérnem!

—Nem, nem lennél boldog. Illetve igen, az lennél, de csak pár hónapig legfeljebb. Mert nézz csak rá Groik barátunkra, ő ezt elérte, még ennek a sokszorosát is, aztán mégis depressziós meg minden, erről panaszkodik... Ugye? - kérdezte a férfitől Kvaré.

—Erről panaszkodtam, de most e pillanatban érdekes módon mintha jelentősen enyhülőben volna a depresszióm! Sőt, talán mondható hogy már el is múlt! Pedig érthetetlen, mert nagyon félek hogy mi lesz ebből az egészből, sikerül-e túlélnünk ezt a kalandot!

—Nem csodálom hogy elmúlt a depid, ez várható volt. Mert ez olyan tudod, hogy pszichológusok a megmondhatóit, számosan vannak akik annyira depressziósok hogy emiatt öngyilkosságot kísérelnek meg, s ezek többsége természetesen pisztollyal próbálkozik, mert úgy gondolja ha főbe lövi magát az gyors halál, szenvedésmentes. És ez igaz is, de csak ha jól sikerül főbelőnie magát. Tudniillik nem is olyan egyszerű magunkat főbelőni, mert a ravasz meghúzásához is erő kell, s ha oldalról tartjuk a pisztolyt a halántékunkhoz akkor nem olyan könnyű ám elsütni a pisztolyt... így aztán gyakran megtörténik hogy aki főbe akarja lőni magát,

annak a dolog „nem jön össze”, azaz nem hal bele, ellenben megvakul, mert a golyó megsérti az agyát, nem annyira hogy belehülyüljön, de a látókérgét összeroncsolja. Na és egyetlen esetről se tud az orvosi szakma, aki ilyen eset után másodszorra is öngyilkosságot kísérelt volna meg! Pedig milyen érdekes, azt lehetnők ha már korábban is olyan szerencsétlen volt az ipse hogy meg akarta öngyilkolni magát, akkor most hogy még meg is vakult, ezerszer több oka lenne rá... mégse teszik! És amiatt nem, mert korábban NEM a világ és az élet „nehézsége” meg úgymond „szörnyűségei” miatt akartak öngyilkosak lenni, ezt csak bebeszélték maguknak, hanem ÉPP AMIATT, mert az életük NEM volt szörnyű, hanem pont hogy kihívások nélküli! Most azonban hogy megvakultak, lett egy teljesen valós, IGAZI nehézség az életükben, a vakság, amit napról napra le kellett küzdeniük valahogy, így már tehát volt célja az életüknek: épp az, hogy a vakságot leküzdjék, hogy ennek ellenére helyt tudjanak állni a hétköznapiakban... És most ilyesmi történt veled, Groik! Nagyon hasonló ahhoz amit tenni akartam veled, amikor mondtam hogy kidobatom a cuccaid javarészét majd - hát tessék, most nem a „java része” lett „kidobva”, hanem nagyjából minden amivel valaha rendelkezél! Most van igazi célja az életednek, egyszerűen az, hogy TÚLÉLJ! Mondhatni, az életcélod most az élet maga! Az, hogy az életed fennmaradjon! Naná hogy nem vagy depressziós. Lehetetlen! És figyeld csak meg, még ennél sokkal jobb is lesz az állapotod pár napon belül, mert többé nem lesz módod a sok szénhidrátdús szar kaját enni, muszáj lesz neked is majd nyers húst, zsírt és belsőségeket enned, s lehet hogy most ezt undorítónak tartod, de majd igenis hozzászoksz, s ettől meggyógyul a szervezeted ami most tele lehet belső gyulladásos folyamatokkal, szóval ez tovább javítja majd a hangulatodat... Mert jegyezzétek meg: az ember arra teremtett, hogy KÜZDJÖN! Hogy TÚLÉLJEN! Hogy harcoljon! Fizikailag is, és átvitt értelemben is, azaz hogy legyen egy célja! Ha az nincs, nyomorúságosan érzi magát. Még AKKOR IS, ha amiatt nincs célja, mert bár pusztán elméletileg volna ugyan célja, de azon célokat könnyedén elérheti, mindössze a sok pénzével! Ugyanis: **Ami cél könnyen elérhető, az nem „igazi” cél!**

Emiatt boldogtalanok a milliárdosok. Mind. Az is aki nem vallja be. De persze a boldogtalansághoz nem kell milliárdosnak lenni, mert már a legtöbb „tucatember” is BŐVEN SOKKAL TÖBB tárggyal, pénzzel, általában véve KÉNYELEMMELEL rendelkezik ahhoz, hogy boldog legyen! Túl sokkal! Márpedig sajnos az a helyzet, hogy a kényelem MERGEZŐ. A kényelem boldogtalanná tesz. Az ember nem a kényelemre, hanem a küzdelemre teremtődött, pontosabban arra fejlődött ki az evolúció által. Az ember tehát nem akkor boldog ha kényelmes az élete, hanem akkor ha van valami értelmes vagy legalábbis értelmesnek tartott célja, amiért küzdhet! Nem azt mondom hogy mindenáron el kell kerülni a kényelmet, mert NÉHA igenis kell egy kis kényelem, mert a küzdelem maga is csak akkor élvezetes, ha NÉHA egy kis jutalomban részesedünk, ekkor látjuk ugyanis hogy a küzdelem folyamatában sikeresek vagyunk, még akkor is ha a végső célt egyelőre nem értük el. Tehát NÉHA kell egy KIS kényelem, ez rendben van. De nem túl gyakran, és nem túl nagy mértékű kényelem! A sok kényelem már amiatt is ártalmas, mert önpusztító: a kényelem önmagát pusztítja el azzal, hogy ha gyakori, akkor HOZZÁSZOKSZ, s később már nem érzed kényelmesnek és örömtelinek azt, amit pedig korábban annak éreztél! A kényelem tehát olyan, mint egy kábítószer: addikciót okoz! És ez amiatt baj, mert képzelj csak el, ha állandóan részed van némi kényelemben s ehhez hozzászoksz, akkor ahhoz hogy mégis élvezd a

kényelmet, annak mértékét fokozni kell, de ezt csak úgy tudod elérni hogy megveszed a nagyobb kényelmet. Ehhez pénz kell. Tehát igyekszel pénzt szerezni, többet mint amivel korábban rendelkezél. Ezt vagy bűnözéssel érheted el ami rém kockázatos dolog, vagy azzal hogy igyekszel többet dolgozni azaz kihajtod a szart is magadból a munkahelyen, mellékállásokat vállalsz és így tovább, de ekkor meg csapdahelyzetben vagy, mert hiába lesz több pénzed, kevesebb idő marad élvezni az elért magasabb fokú kényelmet. Vagy vállalkozni kezdesz, befektetni, ügyeskedni, ami megint kockázatos mert ha rosszul alakulnak a dolgok még azt a kényelmet is elvesztheted amit addig elértél, ráadásul közben állandóan idegeskedel, félsz, mert te is tisztában vagy a kockázattal... hát ez a számomra nem tűnik úgy, mint a boldogság receptje! A helyzet az, hogy mint látjátok a kényelem hajszolása valójában nem a kényelmet, hanem a tartós kényelmetlenséget garantálja, ha nem is okvetlenül fizikai értelemben, de lelkiileg, pszichológiailag! Én meg ebből egyszerűen köszönöm de nem kérek, úgy döntöttem évekkkel ezelőtt! Én igenis szeretem a kényelmet, én nem akarok kényelmetlenül élni, s emiatt úgy döntöttem nem fogom a kényelmet hajszolni mert épp akkor lesz az életem egyre kényelmetlenebb, minél inkább hajszolom a kényelmet!

Szóval a helyzet úgy áll, hogy fajunk, az emberi faj nem a kényelemhez hanem a küzdelemhez adaptálódott az evolúció során. Mi akkor vagyunk boldogok ha küzdhetünk valamiért. És ha nincs VALÓDI cél amiért küzdhetnénk, akkor mindenféle kitalált célokért versengünk, lájkokért a közösségi oldalakon például, vagy rosszabb esetben igazi háborúkat indítunk más népek ellen mindenféle teljesen légből kapott ürügyek miatt.

—A háborúkat én is elítélem, de csak nem ám hogy még a lájkvadászatot is elítélendőnek tartod?! - ámult Gemmon.

—Pedig igenis ártalmasnak tartom azt is. S amiatt mert a közösségi oldalakon sosem a valóságot látod. Az egy képzelt „valóság”. Senki soha nem olyan vonzó és tiszta a valóságban mint a videóiban, például. És főleg nem olyan érdekes az élete amilyennek bemutatja! De most képzeld csak el, ha te órákon át az ezen oldalakon látható hírfolyamokat görgeted, akkor minden percben amíg ezt műveled, azt látod hogy ez vagy az, mindegy kicsoda, épp milyen érdekes eseményekben vett részt, vagy micsoda sikereket ért el. Azaz órákon át mások sikereit bámulod. S mert a te életed nem csupa sikerből áll, nem csupa izgalmas eseményből, emiatt úgy érzed majd, mások életével összehasonlítva a te életed UNALMAS és SIKERTELEN. S emiatt elégedetlenkedni kezdesz és depressziós leszel, vagy esetleg valami rém kockázatos kihívásba vágysz bele hogy ne unatkozz már, s ebbe esetleg belehalhatsz. És mindezt feleslegesen, mert igazából SENKINEK AZ ÉLETE SE olyan izgalmas amilyennek a közösségi oldalakon tűnik, mert oda csak azt a pár percet töltik fel ami izgalmas az ő életükben, de az náluk is legfeljebb pár perc naponta tényleg, sőt talán csak hetente, annyi meg akad a te életedben is bőven ami érdekes. Azt nem mutatják amikor ők is dolgoznak, a vécén trónolnak, esznek, takarítanak vagy akár unatkoznak ők maguk is! Szóval ez az egész egy nagy illúzió csak, de ennek te áldozatul esel, úgy, hogy ez az egész elégedetlenségbe és depresszióba hajszol téged!

—De muszáj nézni ezeket, mert másképp az élet még unalmasabb volna.

—Cseppet se. Én se foglalkozom a közösségi portálokkal, aztán mégse unatkozom. Amiatt nem, mert amit te unalomnak tartasz, az nem az. Amit te annak tartasz, az nem unalom, hanem az, hogy az érdeklődésünket a távoli és főleg virtuális dolgok felől a közelire és nyilvánvalóan valóságosra irányítjuk!

Például nem azt figyeljük hogy egy úgymond „influencer” miként csinál meg valami ételkülönlegességet, hanem mi magunk kezdünk el kísérletezni azzal, miként tudunk mi magunk finom ételt főzni! Nem azzal törődünk hogy a világ távoli zugában valahol háború dúl, mert mi a fenének stresszeljünk emiatt, úgyse tudunk változtatni a dolgon, hanem mondjuk felássuk a kertet, kifestjük a lakást, vagy segítünk a szomszéd kisfiúnak hogy jobban megértse a matematikaanyagot amit az imént tanítottak neki az iskolában. Nem azon irigykedünk hogy a nálunk sokkal vagyonosabb influencer elmehetett megmászni a világ legmagasabb hegy-csúcsát, hanem elballagunk a házunktól mindössze ötszáz méterre, s ott síelünk az ottani dombról lecsúszva. Lehet hogy ez nem tűnik olyan izgalmasnak mint a hegymászás egy sok ezer méteres hegycsúcsra, de egyrészt kevésbé kockázatos, másrészt legalább VALÓSÁGOS, mert mi magunk csináljuk és átéljük, és nem csak nézzük a képernyőn ahogy MÁSOK tesznek valamit! Én azt se értettem soha, mi a jó abban például hogy focimeccseket nézni. Mi jó van abban, azt nézni hogy MÁSOK miként rúgják a labdát?! Pláne még ezt is csak képernyőkön nézni és nem a valóságban! Ehelyett lehetne valóságos labdajátékokat játszani, s ha nincs hozzá másik ember hogy kilegyen a két csapat, akkor van sok lehetőség mindenféle labdagyakorlatokra egyedül is! Az VALÓSÁG lenne, az lenne az IGAZI sport! Mert az nem sport hogy ülsz a képernyő előtt, és csak NÉZED hogy MÁSOK sportolnak, nézed a fotelban tespedve, miközben hízlalod magadat a chipszes zacskóból zabálva egyfolytában, és édes, hízlaló italokat iszogatsz! Az nem sport, az csak képzelt sport, a sport illúziója, már ha arra a névre is méltó legalább! Az annyira nem valóságos sport, hogy még a sport halvány pótszerének se nevezném! Ha TE csinálsz valamit, az az igazi ÉLET, legyen az a csinálás akár valaminek az összeszerelése, akár mozgás tehát sport amit te magad művelsz, vagy akár valami „szellemi”, valami „értelmiségi” dolog művelése, mondjuk olyasmi hogy írsz egy könyvet, vagy festesz egy képet, megkomponálsz egy zenét, vagy megtanulsz játszani valami hangszeren, vagy azt tanulod meg miként készíthetsz tartós és tetszetős vándorbotot magadnak, miként állíthatsz csapdát valami állatnak... Lehet hogy ez nem olyan látványos mint amiket a közösségi oldalakon nézhetsz, de a TIED lenne, és VALÓSÁG! Miért volna ez unalmas?! Vagy ha mindenáron unalomnak nevezed, akkor jó, nevezd annak, bánomisen, de akkor azt mondom hogy az „unalmas” élet nem feltétlenül rossz, sőt ez az IGAZI élet, ez a VALÓSÁGOS élet! Ráadásul ehhez még csak sok pénz se kell!

—És az se vonz téged hogy te legyél valamiben az első? Hogy ilyen értelemben vidd valamire? Hogy kiemelkedj a tömegből?

—Jelenleg itt e csoportunkban én vagyok az első, mert mindegyikőtök tudja hogy ha nem hallgat rám, akkor igen hamar meghal, mert csak én tudom miként lehet túlélni efféle helyeken.

—De a mi világunkban, a civilizációban!

—Ezzel az elsőséggel mint fogalommal számos baj van. Egyrészt gondolj csak bele, aki valamiben első, annak állandóan aggodalommal telhetnek a napjai, mert mi van ha felbukkan valaki aki tehetségesebb mint ő vagy gazdagabb, vagy akármilyen, s emiatt ő az eddigi első hirtelen második lesz... És ez teljesen reális veszély, mert gondolj bele, a királyok is „első” ugyebár bizonyos értelemben, de az egész Történelem mind arról szól hogy a királyoknak igen ritkán lett végük természetes halállal, s amikor mégis, addig is az életük java része azzal telt hogy küzdeniük kellett a cselszövők, merénylet és lázadók ellen, akik meg akarták fosztani őt a királyi posztjától, tehát az „elsőségtől”... De ez még nem is minden

mert van más baj is. Ez pedig az, hogy a legtöbb esetben nem is lehet egzakt módon eldönteni, ki az „első”. Mert épp a királyságnál maradva, rengeteg eset közismert, amikor valaki bár névleg király, de mindenki jól tudja hogy valaki másé az igazi hatalom. Vagy ha még a hatalom is a királyé, de akkor se ő találja ki a jó törvényeket és ötleteket, hanem valaki más, mondjuk egy bölcs tanácsadója, vagy minisztere. Na akkor most melyikük az „első”?! De ha nem egy királyságot veszünk alapul, akkor is az van, hogy még ha biztos is hogy valaki valamiben az első, az régen rossz ha az embereket egyetlen tulajdonságuk alapján ítéljük meg. Mert tegyük fel, megvizsgálunk egy csomó embert olyan képességekre hogy mondjuk jól tud tangóharmonikázni, milyen jól tudja a matematikát, mennyire gyorsan tud futni, milyen szépen énekel, mekkora súlyt képes a magasba lökni, sőt még azt is figyelembe vesszük, milyen széparcú. És még fel se soroltam minden lehetséges tulajdonságot, csak párat közülük! Na és mondjuk kiderül, hogy van valaki aki messze kiemelkedik mindenki közül azt illetően hogy milyen szépen tud tangóharmonikázni. Minden másban azonban ő csak mondjuk a hatodik-hetedik a sorban, sőt esetleg van olyasmi is amiben az utolsó. Ezzel szemben van valaki aki egyáltalán semmiben se az első, de mindenben nyilvánvalóan a második. Na most akkor melyikük az értékesebb ember?! Többet ér-e az ha valamiben elsők vagyunk de más dolgokban csak utolsók vagy legfeljebb közepesek, mint ha SOKOLDALÚAK vagyunk, azaz nem vagyunk extrém kiválóak semmiben se, de azért nagyon jól értünk rengeteg dologhoz?! Szóval ez hogy „elsőség”, ez szerintem nem egy igazán jól definiált fogalom, vagy ha definiálnak tekinthetjük is de látható hogy nem sokat jelent. Az a legkevesebb hogy nem biztos hogy érdemes küzdeni érte. Ráadásul az ehhez szükséges közdelem is sok pénzbe kerül a legtöbbször, ami pénzt nehéz megszerezni, mert minden pénzért amit megszerzel, az életed egy adott részével fizetsz, azzal az idővel amit a pénz megszerzésére fordítasz, ezt már talán említettem.

—Nyilván, ha mindenről lemondunk, akkor igaz hogy a semmihez semmi pénz se kell. - Mjúa egyetértő megjegyzésében mély gúny csendült fel.

—Van azért valamennyi pénzem is.

—Elhiszem, de mennyi lehet az - csak matematikai értelemben nem semmi, gyakorlatilag azonban biztos hogy alig több a nullánál. Tehát szegény vagy, nagyon de nagyon szegény!

—Nem az a szegény akinek kevés pénze van, hanem aki többre vágyik mint amije van. Ha ugyanis nem halsz éhen, onnantól kezdve az hogy szegény vagy-e, már rajtad múlik, mert attól függ, szegénynek ÉRZED-E magadat, tehát egy érzelemről van szó.

—Csak félremagyarázod a tényeket görcsös erőfeszítéssel, holott az igazság az, hogy semmire se vitted az életben, és semmid sincs.

—Amivel én rendelkezem az nem a semmi, hanem a következők: boldogság, magabiztosság, függetlenség, szabadság. Te amiatt gondolod hogy semmim sincs, mert amit hiányolsz, azok az úgynevezett „materiális” dolgok, tehát ingóságok illetve ingatlanok, na meg a készpénz. Ilyesmiből valóban nincs nekem sok, de felmerül a kérdés hogy baj-e ez, ha a boldogságot meg az előbb felsorolt más érzéseket és értékeket el lehet érni a materiális cuccok nagy száma és a sok pénz nélkül is, sőt, úgy tűnik csakis ezek hiányában lehet elérni?! Mert figyelj csak, szerintem az egész világunk beteg, egy iszonyatos betegség sújtja, s ennek a neve: konzumerizmus! Minden arra épül, hogy vásárolj, vásárolj! Mindenki rabja az „azonnali kielégülés vágyának”. Még az egészségügy is arra a dogmára épül, hogy

a gyógyítás úgy kell történjen hogy bekapsz egy pirulát vagy megiszol valami lötytyöt, rosszabb esetben beléd nyomnak egy injekciót, s kis idő múlva a betegség eltűnik...

—Hát nem?!

—Persze hogy nem. Megszűnik a betegség TŰNETE, gyakran amúgy még az se. A betegség kiváltó oka azonban megmarad, legfeljebb később más tüneteket okoz. A legtöbb úgynevezett „civilizációs betegségnek” az oka ugyanis egyszerűen a helytelen táplálkozás, illetve emellé még hozzávehetjük a megnövekedett stressz-szintet is, meg az egyre kevesebb alvást, és a mozgáshiányt is. Ilyesmire hiába szedsz pirulákat... Most azonban arról akartam beszélni, hogy az egész társadalmunk arra épül, hogy irigységet sőt néha akár gyűlöletet is érezzünk mások iránt akiknek több vicikvacakja van mint nekünk, mert minden reklám azt suggerálja, hogy te egy senki és semmi vagy ha nincs meg neked is az amit a reklámban mutogatnak: a legújabb telefon, a legújabb autó, a legújabb, szoknyának csúfolt szellős fátyoldarab ami amúgy tökéletesen haszontalan és értéktelen mert se a szélről, se a rovarok ellen nem véd, és eleve olyan átlátszó és keskeny hogy még a nők szeméremajka is látható alatta...

—Hogy beszélsz!

—Őszintén.

—De az isten szerelmére, gondolj arra hogy Csipetke is hallja!

—Szerintem ő azért nem annyira kicsike lány már hogy tisztában ne legyen a szaporodás mikéntjével, különben is bebizonyosodott - és nemcsak e mostani alkalommal de az egyik előző Kukkoló során is - hogy egy rendkívül ravasz, agyafúrt leány ökelme, szóval tökéletes képtelenségnek tartom hogy efféle igazságok kitergetésével úgymond „megrontanám”! Ha úgy tetszik szerintem ő már rég „meg van rontva”, nem fizikálisan, de olyan értelemben hogy többet tud ezekről a dolgokról mint talán illene az ő korában, de nem miattam tud többet, hanem mert egyszerűen koraérett lett a közösségi médiákból rázúduló temérdek információ miatt. És épp erről beszélek, hogy állandóan efféle ingerekkel szuggerálnak minket a hozzád hasonló reklámszakemberek, amik arra ösztökélnek mindenkit hogy foggyasszon, azáltal hogy bebeszélik az embereknek hogy úgymond „helyt kell állniuk” az úgymond „életben”, mert ha nem lesz meg nekik is a legújabb nagyképernyős lapostévéjük vagy akármi más tök felesleges izémizé, akkor ők semmit érők, akkor ők nem is igazi férfiak, akkor egyetlen nő se áll majd szóba velük a lefekvésről nem is beszélve, illetve nők esetén ha nem lesznek ilyen áttetsző szar-ságokba öltözve vagy épp milliós szőrmebundákba, és nem csillog rajtuk fél mázsa arany meg gyémánt, akkor egyetlen férfi se fogja feleségül venni őket! A lakások meg úgy csillognak a reklámokban hogy az a valóságos életben soha nem lehetséges, legalábbis ha abban a lakásban valóban élnek, és nem egyetlen órával korábban suvickolták tisztára az egészet! De ezzel is azt szuggerálják hogy neked okvetlenül be kell szerezned a legújabb tisztítószert, és HATALMAS lakásra van szükséged, és a legújabb bútorokra, akkor is, ha tökéletesen használható lenne még az is amit a szüleidtől vagy nagyszüleidtől örököltél! Márpedig van nekem egy mondatom ami nagyon ideillik - és Kvaré igen erősen kihangsúlyozta a következő szavakat:

—A felesleges dolgok értékelése az a gonosz csíra, melyből aztán megannyi roppant ártalom nő ki, melyek megkeserítik életünket, elapasztják pénzünket, arra hajszolnak hogy a munka rabjai legyünk, ellopják szabadidőnket, megfosztanak a nyugalmtól, megroppantják az egészsé-

günket, valamint olyan vágyakkal és indulatokkal töltenek el bennünket melyek hatására hajlamosak leszünk méltatlanul bánni embertársainkkal!

Márpedig az Emberiség nyomorúságainak bő 99 százaléka szerintem épp ebből fakad, a felesleges dolgok értékeléséből, tehát abból hogy értéket tulajdonítunk abszolút felesleges dolgoknak, meg akarjuk szerezni őket mindenáron és bármi áron, na és hát röviden szólván ezen mélységesen helytelen attitűd, vágy és cselekvés összefoglaló neve egyszerűen az, hogy „konzumerizmus”. Akik pedig így viselkednek, na azokat nevezem én úgy, hogy konzumidióták.

Szóval ott tartottunk hogy ezen felesleges cuccok - nem tartom méltónak e dolgokat arra hogy a „javak” névvel illessem őket - megszerzése érdekében az emberek igyekeznek pénzhez jutni, minden percükben csak dolgoznak mint az állat, vagy épp ügyeskednek, rosszabb esetben bűnöznek... s közben egyfolytában nyomorultul érzik magukat, mert úgy érzik senkik és semmik. Mert nem elég gazdagok. Mert nekik nincs meg még mindenük: egy harmadik autó, vagy tévé még az illemhelyre is, vagy kenyérpirító akkor is ha nem szeretik a pirítós kenyeret, és így tovább, a végtelenségig lehetne sorolni a példákat. Mert nekik ez mind KELL, egyszerűen azért mert látták másoknál a reklámokban, vagy mert a harmadik szomszédnak már van ilyenje. És ők nem akarnak „lemaradni”. Mert nekik is JÁR az hogy legyen ilyenjük, hiszen még sok reklámban is azzal ösztökélik vásárlásra ezen agyament szerencsétlen birkákat, hogy „Mert megérdemled!” Meg hát, naná... azt hogy legyen egy újabb felesleges szarsága, de cserébe fogyjon a pénze, s emiatt még többet kelljen dolgoznia, netán még adósságba is kergeti magát... Mert ugye ő „megérdemli”! De ez neki akkor is mindegy, neki igenis kell az a szarság, akkor is ha belerokkan az egészsége a pénz utáni állandó hajszába. Mert úgy érzik ha nekik az nincs meg, akkor szegények lennének. Holott a szegénység egy érzelem, s nem ezen múlik. Ha van fedél a fejed fölött, ha nem fagysz meg, ha van mibe öltöznöd és ha éhen se halsz, akkor onnantól kezdve az hogy szegény vagy-e már csak azon múlik, hogy te magad mit gondolsz erről... s amiatt, mert a „szegény” szó definíciója úgy hangzik - szerintem legalábbis - hogy **„Nem az a szegény akinek kevés pénze vagy holmija van, hanem az a szegény aki többre vágyik mint amije van!”** Ha tehát valaki rám vagy más kevés holmival rendelkező emberre azt mondja hogy „szegény”, akkor ez nem azt jelenti hogy az illető ténylegesen szegény, hanem csak azt, hogy az ezt mondó illető hasonló helyzetben szegénynek tartaná önmagát! Ez azonban egyrészt megintcsak nem egy valóságos hanem elképzelt dolog, mert az olyan dolgok hogy „ha én lennék az ő helyében akkor...”, az ilyesmik ugye mind csak fantáziálgatások hasznon nélkül, másrészt még ha úgy lenne is az nem a te bajod hanem az övé, aki abba a helyzetbe kerülve szarul érezné önmagát. Attól hogy ő mit gondolna ilyen helyzetben, te nem fogod rosszabbul érezni magadat itt és most ugyebár! Szóval az hogy „szegény”-e valaki, az egy szubjektív dolog, és nem objektív tény. De a reklámok miatt mégis mindenki szegénynek érzi magát, s úgy érzi ez amiatt van mert kevés mindenfélével rendelkezik. Vagy ha meg is van nekik valami, de nem a legújabb változat! És még az is szerencsétlen közülük aki valamiképp netán minden épeszűnek tekinthető vicikvacakot be tud szerezni, mert amint megvan neki minden, rájön hogy felesleges mindez, mert ennek ellenére sem boldog! Erre példa a milliárdos barátunk ugyebár. Na, érted már miért utálok a reklámokat és készítőit?!

—Szóval szerinted a megoldás a teljes szegénység, mondhatni a remeteség, hogy a

mostanihoz hasonló nyomorúságos életet éljen valaki mindaddig míg csak meg nem hal.

—Nem, mert ez ahogy most élünk itt az asztal alatt, ez számomra is végletesnek, szélsőségesnek mondható, ha úgy tetszik „keménynek”. Elviselem és nem siránkozom, abban is biztos vagyok hogy túl fogjuk élni. De azért ENNYIRE én se szeretek minimalistának lenni. És azt se tagadom, akad azért pár jó dolog is a modern civilizációban. Nem sok, de akad azért. Például a ferrocérium rúd amivel könnyen lehet tüzet gyújtani... Én valahogy úgy képzelem el a tökéletes társadalmat, hogy a népsűrűség kicsi, az emberek egymástól távol élnek, egyedül, vagy egy-egy kisebb-nagyobb család él egy helyen, vagy akár egy teljes törzs is de ne legyenek számosabban mint legfeljebb két-három tucat fő, legyen valami jó fegyverük amivel vadászhatnak a nagy állatcsordák tagjaira, mely csordák léte lehetséges ha az emberek nem tömegesednek el a világban s így hagynak helyet az állatoknak... Ezen embercsoportoknak esetleg lehet telefonja amivel beszélhetnek egymással, például ha valami nagy katasztrófa miatt segítséget kell kérniük, szóval nem vagyok okvetlenül minden technika ellen... de nagyon észnél kell lenni mennyi technikának „kegyelmezzünk meg”, mert mondom, ha az élet túl kényelmessé válik fizikai értelemben, akkor válik igazán kényelmetlenné, tudniillik mentálisan, pszichológiailag! A további részleteken azonban kár agyalni, mert tudom hogy „egy fecske nem csinál nyarat”, azaz hiába találnék ki én akármit, ha nem állnak nagy tömegek mellém, úgyse lenne az egészből semmi.

—Na látod, reklámozni kéne a filozófiádat, mert épp erre való a reklám! - mondta Prig.

—Hát több értelme is volna ezt népszerűsítő reklámokat készíteni, mint olyat ami a legújabb mosogatószert, intim betétet vagy kutyatápszert mutatja be... De én ebben se akarok részt venni, mert nem tartom magamat prófétának, és különben is stresszesnek tartanám ha állandóan előadásokat kéne tartanom és vitatkozni mindenkivel. A túlélőtanfolyamaim mások, oda az jön aki maga már eleve érdeklődik az ilyesmi iránt és nem kell őt győzködnöm semmiről se. Ha hiszed ha nem, én azt se szeretem ha veled meg a feleségeddel kell vitatkoznom.

—Én se szeretem a vitát, szerintem fejezzük be! - javasolta Hilli. —Különben is, szerintem éppen elég volt ennyi izgalom egy napra, azaz lehetne kérem hogy inkább aludjunk, már ha tudunk ilyen körülmények közt?

3. fejezet: Az első vadászat

A hóvihar - még ha egyre csökkenő hevedséggel is - három napig tartott. Amikor végetért, csodálatosan kék, tiszta ég tündökölt Pucsakaci és társai feje fölött, amit látva Kvaré így szólt:

—Ez azt jelenti, hogy most tulajdonképpen tavasz van. Mert ha tél lenne, egyfolytában sötét lenne, ha meg nyár lenne, olvadna a hó, vagy már nem is lenne itt hó. Mindenesetre, nem sokáig lesz már ilyen nagy a hideg, meg hó és jég... Különben meg jól látható az is, hogy a Nap az idejének már a kisebbik részét tölti a látóhatár alatt, szóval mondom, tavaszodik...

—Szerinted tehát a sarkkörön túl vagyunk? - kérdezte Groik.

—Teljesen biztos. Na de ne is beszéljünk annyit, induljunk vadászni, használjuk

ki a jó időt, pláne mert a konzervjeink már fogyóban vannak! - s mert látta hogy Csipetke készülődni kezd, így szólt hozzá:

—Te itt maradsz.

—Miért?

—Azért, mert kicsi vagy. Kisebb, mint amekkora a hóbuckák némelyike itt. És nem akarom hogy valamelyikbe beleess, aztán ott fulladj vagy megfagyj nekem.

—De én a tanítványod akarok lenni!

—Az nagyon rendben is van, sőt mondható hogy a lelkesedésedet még megtiszteltetésnek is érzem mert tényleg kedvellek, de akkor fogadd el azt is amikor azt mondom, hogy ez vagy az veszélyes lehet a számodra és nem neked való! Megígérem hogy hajlandó leszek elvinni vadászatra is téged, de nem most, hanem majd ha alkalmasabbak lesznek a körülmények hozzá. Azt se feledd el, még én magam se ismerem ezt a környéket, nekem is új itt sok minden, azaz nem is tudnék úgy vigyázni rád most, az elején! Különbösen meg azt akarom hogy Hilli is itt maradjon. Nem neki való a vadászat úgy sem, mert hát ugye az mégiscsak állatgyilkolás, s egy tündér abban nem vehet részt, sőt vélelmezem hogy ilyesmit látni se akar...

—Úgy van! - válaszolta a tündér.

—Szóval a ti dolgotok az lesz hogy vigyáztok a kuckónkra. Nesze Csipetke, itt ez a síp, ennek eszméletlenül erős hangja van ha jól megfűjod, ha veszély van használd, s akkor ahogy csak bírok visszarohanok ide. E síp hangját nagyon messziről is hallani lehet!

—És merre megyünk? - kérdezte Prig.

—Természetesen igyekszünk utat találni le a tengerpartra, egyrészt mert hátha rálelünk ott a Kulcsra, másrészt mert halászni is ott lehet.

—És azután majd vissza kell kapaszkodnunk ide a hegytetőre...

—Hát igen, természetesen.

—Jaj nekem, sosem szerettem sportolni, holott ez rém kimerítőnek ígérkezik...

—Örülj neki, e kalandunk során e sok mozgásnak hála nemcsak erősebb leszel, de még az agyadra is jó hatással lesz.

—Miért sértegetsz?!

—Hé, csillapodj, ez nem sértés volt! Ez tanítás volt! Ugyanis az agy annak az élőlénynek kell, amely mozog. Mert ha valami mozog, el kell döntse melyik irányba mozog, s mekkora sebességgel. Ehhez hogy ezt eldöntse, elemeznie kell a rendelkezésre álló információkat, azaz fel kell állítson magában egy „modellt”, amin gondolat kísérleteket végezhet, hogy „ha erre mozgok akkor ez meg az fog történni”, stb, például így kikövetkeztetheti milyen irányba és mekkora sebességgel kell a kezét kinyújtania ahhoz hogy a labdát elkapja, vagy miként kell eldobja a lándzsát úgy, hogy azt célba találjon, vagy hogy rájöjjön, talán nem ajánlatos odamenni a tigris közelébe hogy megpróbálja elcsenni attól a húst... Na és aztán a gondolatban legeredményesebbnek tartott cselekvést fogja végrehajtani a valóságban is! Mindehhez agyra van szükség. Minél többször végez ilyen gondolkodást és mozgást az organizmus, minél változatosabb környezetben él, annál nagyobb és hatékonyabb agyra van szüksége. Ezzel szemben nézd meg a növényeket: azok környezete lényegében állandó, mert sehová se mozognak, ha változik is a környezetük az nem tőlük a növényektől függ, s mi ennek a következménye? Hát az ugye hogy nincs is agyuk, semekkora se, mert ilyen életmódhoz nem szükséges agy! És nálunk embereknél is megállapították, hogy a mozgásszegény életmód agysorvadáshoz vezet. Nyilván nem fog az agyunk eltűnni teljesen, de nincs rá jó

hatással az ülő életmód. Ellenben aki elkezd sportolni, annak a gondolkodása is megfiatalodik, hatékonyabb lesz meg minden! Ez amúgy annyira általános érvényű törvény, hogy még olyan értelemben is igaz, hogy nemcsak a tudósoknak de még a teljesen laikus, hétköznapi átlagpolgároknak is nyilvánvaló, hogy a ragadozó állatok sokkal okosabbak mint a legelészők. Mert bár a legelésző állatok is mozognak, sőt néha menekülnek is a ragadozók elől, így kell nekik agy, van is agyuk, de a ragadozáshoz mégiscsak sokkal több ész kell, mert az sokkal bonyolultabb tevékenység, ott ugyanis be kell cserkészni a prédát, néha kooperálni is kell a csapattársakkal tehát a többi ragadozóval, szóval, a ragadozó állatoknak mindig jelentősen nagyobb az agyuk a legelészőkhöz képest, legalábbis a testtömegükhöz viszonyítva, azaz relatívan! Az se lehet véletlen, hogy az emberek két legkedvesebb állata egyaránt ragadozó: a kutya és a macska! Ellenben a sértegetésekre a növényevő vagy legalábbis mindenevő állatok nevét használjuk, azokat tehát amik nem nagyon ragadoznak: gondoldj bele mennyire megsértődnél ha azt mondanám rád hogy disznó vagy, vagy hogy birka, vagy akár csak azt, hogy „Te ló!” Pedig a lovat néha „nemes jószágna” is nevezik! Aztán mégis, ha emberre mondjuk, az már sértés számba megy... egyszerűen mert a ló se ragadozó! Bezzeg a királyokat az oroszlánhoz, netán a tigrishez szokták hasonlítani, amik ugye talán a „legragadozóbb ragadozók”, azaz ragadozóhoz hasonlónak lenni egy ember számára mintegy bók, megtiszteltetés! Már az se rossz ha valakit egy farkashoz hasonlítanak! A rókát meg ravasznak tartják, azaz okosnak, és a róka is ragadozó! És nem, nem hiszem hogy ez amiatt van mintha mi emberek a kegyetlenséget vagy a vérontást tisztelnénk a ragadozó állatokban, még csak nem is a húsevést. Mert ott vannak például a hiénák és sakálok. Azok dögevők, ami definitíve azt jelenti hogy húst esznek, mert a döghús is hús, de az megint sértés ha ehhez hasonlítunk embereket. S amiatt lehet így, mert ők bár húst esznek de többnyire nem maguk ejtik el a prédát, azaz nem ragadoznak vagy csak nagyon ritkán. Egyszerűen szerintem tehát arról van szó, hogy a ragadozókat okosaknak tartjuk ösztönösen is, és az észt becsüljük bennük! Nyilván persze valamennyire az erőt is, de mélyen hiszek benne hogy leginkább az észt! Amúgy meg árulkodó jel az is, hogy sehol a Világmindenségben nem találtunk még egyetlen olyan értelmes fajt se, amely ne húsevő vagy mindenevő lenne, vagy legalábbis ne az lett volna az őse. Tehát az értelem igenis a ragadozó fajok sajátja, nem tud másképp kialakulni mint a ragadozás, a vadászat által, eképp mondható hogy hús kell hozzá... és természetesen agy, melynek fejlődését a mozgás serkenti!

—A tündérek mégsem esznek húst.

—Most talán nem, de az életemet teszem rá hogy a nagyon sok idővel ezelőtti őseik igenis nekik is húsevők voltak! Ami amúgy logikus. Ha nem úgy lett volna, a ma élő tündérek képtelenek lennének megemészteni a húst. Senki nem mondta azonban hogy erre képtelenek lennének, csak az hírlik hogy a szabad akaratukból tartózkodnak a húsevéstől. Biológiaiilag azonban képesek rá. Tehát örülj neki hogy most mozoghatsz, mert ez jól tesz az agyadnak!

—De nagyon kimerülök majd, ki is izzadok, s itt még megfürdeni se lehet!

—Ez most nem a higiénáról szól, hanem a túlélésről.

—De minek menjek veled, még a végén elriasztom a vadat a jelenlétemmel, segíteni meg úgyse tudok semmit, mert nem értek az ilyesmihez hogy mittudomén halászat!

—Például azért gyere velem, hogy segíts majd a zsákmányt idecipelni! Vagy úgy gondoltad, majd én egyedül ellátok mindenkit, elvégzek minden munkát én

magam, te meg csak tespedsz itt mintha a szolgád volnék?!

—Jó, jó, na... igazad van, belátom, csak félek előre a nagy hegymászástól meg a hidegtől...

—Annál inkább indulj már azonnal, mert most nincs is olyan hideg, de később talán rosszabb lesz az időjárás!

A férfiak tehát elmentek zsákmányt keresni, sőt még Mjúa is aki Prig felesége volt, velük tartott. Jó hat óra múlva tértek csak vissza, de akkor aztán egy egész fókát hoztak magukkal! Pontosabban nem „egész” fókát, mert már szét volt vágva több darabra, hogy mindenki kivehesse a részét a cipekedésben.

—Hú mekkora zsákmány! - ujjongott Csipetke.

—Ugyan már, ez csak egy kicsi fóka. Mármint, felnőtt állat, de nőtény, így a súlya nem lehet több mint száz kiló, vagy legfeljebb talán ha százharminc, ha nagyon tévedek a súlybecslésben.

—Miért, a hím fókák mekkorák?

—Hát, azok akár a kétszáz kilós súlyt is elérhetik, de még amelyik kisebb az is megvan legalább 170 kiló. Mármint a felnőttek.

—És akkor ezt most megesszük?

—Gondolod hogy azért cipeltem fel ide hogy csak nézegessük?

—Én biztos nem eszem belőle. - mondta azonnal Hilli.

—Jaj dehogynem...

—Úgysem kényszeríthetsz rá!

—Hogy a fenébe ne! Ha nagyon ellenkezel egyszerűen a földre löklek, rátérdelek a mellkasodra hogy mozogni se tudj és szó szerint beletömöm a húst a torkodba és le is nyomom egy bottal mint ha libát tömnék! Messze erősebb vagyok nálad! Egyszerűen semmi esélyed! És nem hiszem hogy bárki is a segítségedre sietne, mert teljesen nyilvánvaló hogy akkor az éhenhalásodat próbálnák elősegíteni a közbeavatkozásukkal, márpedig az ugyebár öngyilkosságban való bűnrészesség volna, ami büntetendő cselekmény!

—De azt mondtad senkinek nem akadályozod meg hogy felettébb civilizáltan éhen haljon... lehet hogy nem idézem szó szerint amit pár napja mondtál, de valami ilyesmi volt!

—Így van, és tartom is magamat ezen állításomhoz, de kivéve téged! Tőlem aztán bárki nyugodtan éhen halhat a jelenlevők közül önként, ha akar, még akár Csipetke is... bár ő aztán biztos hogy nem fog, az ilyen rosszcsont kölykök örök túlélők! Szóval én aztán nem nyomom le senki torkán a húst vagy akármit, megígérem, de, mondom, *kivéve téged!* Hiszen azt is mondtam hogy számomra külön bizonyításra nem szoruló alapelv, mondhatni *hittétel*, hogy a tündéreket az akaratuk ellenére is meg kell menteni!

—De még van két konzervem!

—Azok lesznek a vésztartalék, tündibündi, arra az esetre ha valamiért sokáig nem jutunk élelemhez! Most azonban itt a friss kaja, ilyenkor nem eszünk konzervet! Az bűn volna, és felelőtlen pazarlás, pocséklás! Szóval tessék enni belőle, mármint nem a konzervből hanem a húsból, különben megtömlek! És vedd nagyon de nagyon komolyan amit mondtam most, mert cseppet se tréfáltam! Egyszerűen nem akarok azzal a büntudattal tovább élni hogy hagytam egy tündért elpusztulni amikor pedig meg is menthettem volna, mindössze azzal hogy hajlandó vagyok vele szemben erélyesen fellépni! Tehát ismétlem, ha nem vagy hajlandó enni a húsból, akkor megtömlek mint egy libát, kiméletlenül, és dugig! És közben

ha megpróbálsz ellenállni, akkor még agyba-főbe is verlek! Szerintem könnyű belátni hogy messze sokkal elviselhetőbb a számodra ennél az, ha egyszerűen behódolsz az akaratomnak és nekikezdesz enni! Megígérem neked hogy ha jó kislány leszel és eszel a húsból, akkor nem kell tőlem félned, nem verlek meg, sőt segítelek mindenben, barátod leszek meg ilyesmi, sőt, még az életem árán is igyekezek majd megoltalmazni téged minden veszélytől... de ha nem vagy hajlandó enni, akkor elkészülhetsz a legrosszabbakra, akkor kihozod belőlem a tomboló vadállatot! Mert mindenre kész vagyok, mondom! Jobban szeretném azonban ha nem kéne ilyen durva erőszakhoz folyamodnom. Ezért megpróbálok az értelmedre hatni. Ami azt jelenti, hogy gondolkodj el azon, kérlek, ezt a főkát nem te ölted meg.

—Persze hogy nem én, de akkor is bűnös lennék, ha ennék a húsból.

—Cseppet sem. Ez a főka ugyanis nem kifejezetten a te érdekedben lett megölve. Akkor is meg lett volna ölvé ha te itt se lennél, ha meg se születnél volna! Remélem ezt te se vitatod. Persze hogy megöltém volna, mert kell a hús nekem, meg Pucsakacinak, meg Csipetkének, meg mindenki másnak is.

—De ha én nem eszem a húsból, akkor tovább tart majd ki e tetem nektek, s így kevesebb főka vagy akármi más állat lesz megölve!

—Ez egyáltalán nem biztos, mert ennyire nem lehet kicentizni a hús mennyiségét soha sem. Továbbá, simán lehet olyasmi is, hogy ha te nem eszel a húsból, akkor a hús olyan lassan fogy el, hogy még bőven volna belőle de már mégse esszük, mert ami maradt az megrohadt, bűdös, és ezért veszélyesnek tartjuk megenni, vagy csak egyszerűen túl gusztustalan. Tehát ekkor az van hogy azzal hogy éhez, semmit nem érsz el mert egyetlen állat életét se mentetted meg ezáltal. Sőt ez még akkor is lehet ha a hús meg se romlik, mert több mint esélyesnek tartom hogy még bőven lesz a húsból, és nem is lesz romlott, amikor mégis elmegyek újabb vadászatra, egyszerűen amiatt mert nem mindegy hogy az állat melyik részét esszük meg, ami ugyanis sovány hús, azt nem jó enni, pláne nem ilyen hideg időben, mert akkor nem lesz elég energiánk, sőt, ha állandóan csak sovány húst eszünk de zsírt nem, vagy nem eleget, akkor fehérjemérgezést kapunk! Ha ugyanis kevés zsírt de sok proteint (azaz fehérjét) eszünk, megbetegszünk. Az ember a bevitt kalóriamennyiség 20 és 50 százaléka közt fogyaszthat fehérjéből anélkül hogy megbetegedne, hogy konkrétan mennyit az egyénfüggő, de ezen belül a leggyakoribb érték úgy 25 és 30 százalék közt mozog. A többi mind zsírból kell legyen... Ezzel szemben például a macskának semmi baja se lesz ha akár a bevitt kalóriamennyiség 70 sőt 80 százaléka is fehérjéből áll! A kutyák is messze sokkal jobban bírják a fehérjefogyasztást mint mi emberek, s ez igaz lényegében minden más olyan állatra is amelyeket szokásosan ragadozóknak tartunk. De tulajdonképpen azokra is igaz amik nem kifejezetten ragadozók, hanem mindenevők. Az ember tehát bár ragadozó, ez igaz (szerintem legalábbis) de ezen belül nagyon speciális ragadozó, mert helyesebb lenne nem úgy hívni hogy „carnivore”, hanem hogy „lipivore”, mert angolul a carnivore jelenti azt hogy ragadozó, de azt is hogy húsevő. A lipivore azonban azt jelenti hogy zsírevő, mert a lipid szó jelenti a tudományos zsargonban azt, hogy „zsír”. De mert a carnivore diéta elnevezés már meghonosodott, ezt használok általában, csak tartsuk észben hogy ez a húsevés kifejezetten a ZSÍROS sőt a NAGYON ZSÍROS hússokra vonatkozik!

Szóval Hilli, itt bőséges mennyiségben van hús neked is, és egyáltalán senkin és semmin nem segítesz azzal ha hősiesen éhen halsz, ettől egyetlen állat se mentesül a levadászástól! Végezetül pedig megemlítem, hogy ha éhen halsz, akkor

azt az egyet tutibiztosra veheted, hogy soha a bűdös életben el nem jutsz Tündérhonba, egyszerűen azért, mert ott biztos hogy élő tündérek laknak csak!

—De a tündérekölcsök szerint húst enni bűn, tehát akkor se fogadnak majd be oda a tündérek - már ha találkozom majd velük - ha most ilyen tisztátalan dolgot cselekszem mint a húsevés!

—Ezt nem tudhatod biztosra. Az egyetlen amiben biztos lehetsz az az, hogy halottként tutira nem kerülsz a tündérek közé. Ez halálbiztos. Szó szerint HALÁL-biztos. Ha azonban életben maradsz, még van rá esélyed. Például tegyük fel a többi tündér megbocsát neked, akár csak amiatt is mert még „kezdő” tündér vagy csak, hiszen nem nevelkedtél náluk. Az is lehet, hogy esetleg ők is szabad hogy húst egyenek efféle extrém életkörülmények közt, vészhelyzetben. Nem tudhatod, mert sosem beszéltél velük. Minden amit tudsz a tündérekről, csupa olyasmi, amit az előző Kukkolókban szereplő tündérek mondtak erről, de az a részükről is csak FELTÉTELEZÉS, ők akkor csak a saját véleményüket mondták, s nem azt hogy mi meg hogy van Tündérhonban, egyszerűen mert ők se voltak még ott, nekik se lehetett fogalmuk se arról, mik az ott élő „igazi” tündérek szabályai, s milyen az életmódjuk! Erről egészen egyszerűen halvány fogalma se lehet senkinek se! Végezetül pedig még azt is elmondom, ha szándékosan éhenhalsz, azzal bünt követsz el nemcsak önmagad ellen, de ellenünk is, mert akkor nem lesz aki világítson nekünk a sötétben, sőt olyan se lesz aki vigyázhatna Csipetkére amíg mi vadászunk vagy akármit is csinálunk, márpedig hogy is követhetnél el olyan bünt hogy nem gondoskodik egy kislányról aki most nélkülözi a szerető anyukája jelenlétét?! Különbem meg igazán nem vádolhatsz még azzal se hogy egyetlen lennék hozzád. A lehető legvégső határig hajlandó voltam tisztelni a rögeszmédet hogy nem eszel húst, emlékezz csak, még annak kockázatát is vállaltam hogy a többiek megutálnak engem amiért elkoboztam minden vegán élelmiszerüket a javadra! Szóval amit csak lehetett megtettem az érdekedben, de annak bűnét már egyszerűen nem vállalom fel hogy hagyjak egy tündért elpusztulni, éhen halni! Semmiképp se kételkedj benne hogy a lehető legagresszívabb, legocsmányabb, legfájdalmasabb, legundorítóbb és számodra legislegmegalázóbb kényszerítőeszközök bevetésére is kész vagyok ha nagyon muszáj, mert bármi, érted BÁRMI jobb a szememben mint az hogy meghalj! És ismétlem, vedd komolyan hogy megtömlök ha nem eszel magadtól! Nagyon-nagyon komolyan meg lennél alázva, nem is beszélve arról hogy valószínűleg iszonyatosan fájna is! És amiatt emlegetek ilyesmit, mert tudom, ha bármi szelídebb dologgal fenyegetnélek, akkor semmi reményem nem lenne arra hogy engedelmeskedel a logika szavának és eszel a húsból, mert tudom hogy a tündérek rém makacsok ebben a kérdésben. És abban is biztos lehetsz hogy igazam van, mert nézz csak körül, senki jelenlevő nem siet a segítségedre, még csak méltatlankodó szavakkal sem tiltakoznak hogy mit képzelek, mivel fenyegetek egy tündért, mert biztos ők is azon a véleményen vannak hogy minden jobb annál semhogy éhenhalj! Amúgy persze hiába is tiltakoznának... de ez szándékukban sem áll! Gondolj tehát bele kérlek hogy mit kockáztatsz ha ellenkezel! Szóval tiszteletteljesen arra kérlek, sőt könyörgök neked, hogy ne hozd ki belőlem az agresszív vadállatot! Én magam is nagyon kényelmetlenül érezném magamat utána, ha bármi igazi durvaságot kéne elkövetnem ellened, mert ha most nehéz is elhinned de én igazából tisztellek és becsüllek! Mindazonáltal habozás nélkül kész vagyok rá ha igazán szükséges, mert mondom, a szememben a legnagyobb bűn az, ha hagyom hogy egy tündér meghaljon! Egyszerűen nem lennék képes utána a tükörbe nézni!

Különben is, mindenki hallotta hogy megfenyegettelek. És nagyon durván. Mert szerintem ha valakit erőszakkal megtömnék mint egy libát, az igen-igen durva erőszak már minden józan ember szerint, és én ezzel fenyegettelek téged ugye. Tehát ha te most húst fogsz enni a fenyegetésem miatt, akkor NYILVÁNVALÓAN ártatlan vagy a dologban, mert ez ahhoz hasonló mint amikor egy nő lefekszik ugyan valakivel, de csak amiatt mert azt a nőt megfenyegette a férfi hogy másképp megöli vagy irtózatosan megveri! Ez ugye nemi erőszaknak számít minden bíróság előtt akkor is, ha végül a nő nem lesz megverve, mert inkább szétteszti a lábát úgymond „önként”, „szépszerivel”, csak azért hogy elkerülje a borzalmas verést! Ilyenkor mindenki ártatlannak gondolja a nőt, úgy vélik hogy az egész nem a nő akaratából történt, ő csak elszenvetve a dolgot, s valójában meg lett erőszakolva! Na ehhez hasonló ami most történik veled, Hilli: most én téged szó szerint megerőszakolok, nem szexuálisan ugyan, de „étkezésileg”! Aminek azonban kétségkívül megvan az a jó oldala feléd, hogy így te abszolút nyilvánvalóan ártatlan vagy ebben az ügyben, nem kell lelkiismeretfurdalást érezned, tiszta lehet a lelkiismereted! Szóval légy jó kislány és tessenék megenni a finom husikát!

—Így van Hilli, csatlakozom Kvaréhoz, szerintem teljesen igaza van, és hozzá annyira, hogy én biztos nem sietnék a védelmedre amikor meg akar tömni téged, sőt még inkább én magam is neki segítenék, hogy kevesebb fáradsággal tudjon megtömni téged! Tehát tessenék enni a húsból! - mondta Groik.

Hilli gondolkodott egy darabig, majd nagyot sóhajtott.

—Legyen hát... de abban a pillanatban felhagyok a húsevéssel, amint lesz valami más élelmiszer a számomra!

—Természetesen! - vigyorgott Kvaré.

—És hogyan sikerült levadászni a főkát? - kérdezte Csipetke.

—Nagyon könnyű volt. Odalent hemzsegnek a főkák, igazi vadászparadicsom! Egyszerűen odamentem, és jól fejbevágtam a baltámmal az elsőt ami az utamba került! Azután már csak fel kellett darabolni.

—És a Kulcs?

—Na azt nem találtuk meg. Pedig kerestük. De talán legközelebb... Na de ne is ezzel törődjünk, hanem gyerünk, jöjjetek ide, aztán tessenék reggelizni, vagy ebédelni, vagy nevezzétek aminek akarjátok... Igenis meg kell barátkoznotok a nyers hús és zsír ízével! Tudom hogy eleinte nagyon szokatlan lesz, mert elrontotta az ízlelőbimbóitokat az a rengeteg cukros szar amit eddigi életetekben zabáltatok, de most muszáj! Különben meg idővel meggyógyul majd az ízérzékelésed, s már finomnak is találjátok majd a nyers husikát. S ez az energiaszintetekre is jó hatással lesz. Persze nem azonnal, mert eleinte inkább lesz minden bajotok ahogy átáll a szervezetetek a szénhidrátfelhasználásról a zsírégetésre. Bágyadtak lesztek majd napokig, energiátlanok, netán még letargiások is, lehet hogy lesz székrekedések vagy hasmenések, talán egyik is, másik is váltogatva... de, úgy talán három-négy hét múlva, rendeződik minden, s akkor már csak az előnyeit élvezitek majd az új „diétátoknak”! Amúgy, Csipetke esetén lehet hogy nem tart ilyen soká a dolog, ő még kicsi, a szervezete könnyebben alkalmazkodó, el tudom képzelni hogy neki két-három nap is elég a váltáshoz. Van azonban jó hírem Prignek és Mjúának is: mert bár ők egészen biztos hogy nagyon megszenvedik majd ezt az átmeneti periódust, de az is biztos hogy már ezen időtartam alatt is rengeteget fognak fogyni! És anélkül hogy éhesek lennének! Olyan sokat fognak majd, hogy az kifejezetten látványos lesz! Nem lesznek karcsúak olyan hamar az igaz, de tényleg látszani fog rajtuk! Szóval gyerünk, egyetek, gyerekek,

nőjön a begyetek! - mondta Kvaré tréfásan, majd jó példával járva elől, levágott egy jókora szeletet a húsból, egy olyat amin volt egy szép nagy sáv zsír is, majd szinte rágás nélkül le is nyelte.

—Ó de finom, végre valami FRISS amit ehettek, és nem csak csupa tartósított kaja!

—Gyerünk, ti is! Hajrá! - és maga nyújtott át egy darab nyers húst Csipetkének. A kislány, picit habozva bár, de a szájába tette majd lenyelte.

—Hm... Hát, nem olyan rossz mint amitől tartottam...

—Ez az, remek, bátor kislány vagy, elismerésem érte! Most pedig te következel, Hilli! - nézett a tündérre. Azt látta hogy a nő sír.

—Hé, fel a fejjel! - simogatta meg a tündér vállát. —Ez olyasmi ami egyszerűen csak így alakult, nem tehetsz róla! Ez nem a te bűnöd! - azzal levágott egy kis darab húst, majd bal kezével befogta a tündér szemét. —Nyisd ki a szádat! Na, gyerünk, légy jó kislány!

A tündér habozva engedelmeskedett. Kvaré belerakta a húst, majd határozott mozdulattal felnyomta Hilli alsó állkapcsát hogy becsukja a száját.

—És most gyorsan nyeld le, nem kell rágcsálnod, nem nagy darab! Gyorsan, határozottan, hallod-e!

A tündér mélyet lélegzett, majd nyelt egy nagyot... - azután, mert Kvaré levette a kezét a szeméről, szempillái felpattantak, és sápadtan körbenézett:

—Lement. - nyöszörögte.

—Hé, nehogy nekem öklendezni kezdjél, akkor semmi haszna nem volna... Hanem most már tudod hogy képes vagy rá, hogy meg lehet csinálni, szóval gyerünk, itt ez a másik darab, vedd el tőlem, tedd a szádba te magad, muszáj hozzászoknod!

—De csak amiatt mert megfenyegetté, hogy másképp belém tömnéd, akkor meg már mindegy... - rebegte elhaló hangon.

—Persze, persze, természetesen! Te semmiről se tehetsz, egyszerűen csak nincs módod hogy ellenállj a ronda, erőszakos természetemnek! Mindenki hallotta hogy mivel fenyegettelek meg, szörnyű dolgokkal tényleg, és nem is egyszer, s ezt már amiatt se tagadhatom le, mert felvették a kamerák is! Ez nem a te hibád, nem a te bűnöd, te itt most áldozat vagy, kényszerítve vagy erre az egészre! - értett egyet vele gyorsan Kvaré, hogy csökkentse a tündér lelkiismeretfurdalását. Majd még ezt is hozzátette: —És itt mindenki előtt ígérem meg, mindegyikötök füle halatára, ünnepélyesen, és a rajtunk levő kamerák gondolom fel is veszik a szavaimat szóval le se tagadhatnám, hogy ha esetleg és netán találkozánk más tündérekkel, s azok elkezdenének akadékoskodni amiért húst ettél, akkor előttük is magamra vállalom ennek minden bűnét, tanúsítani fogom hogy te nem akartad ezt az egészet, hogy kész lettél volna bátran és elvhűen inkább még éhen halni is, és kizárólag amiatt nem lett így, mert a lehető legdurvább, legbrutálisabb módon megfenyegettelek! Konkrétan bevallom majd nekik hogy kész lettem volna erőszakkal megtömni téged! Tényleg ezzel fenyegettelek ugyebár és ezt előttük is el fogom ismerni! Te tényleg semmiről se tehetsz! Minden bűn ami a húsevésedből fakad, engem terhel, teljes mértékben és kizárólagosan!

Hilli sóhajtott egy még keservesebbet, és tette amit Kvaré mondott neki.

—Igyekeztek a legzsírosabb részeket kiválasztani amikor esztek - tanította a társait Kvaré - mert a zsír az a része az állatnak ami a legtöbb energiát adja nektek, márpedig ilyen hideg időben erre nagy szükségetek van! De amúgy elárulom akkor is ezt a tanácsot adnám ha meleg éghajlat alatt lennénk. Mert

akkor érezzük jól magunkat ha sok keton termelődik a testünkben - ez egyfajta molekula, most nem megyek bele a részletekbe hogy milyen - és ez a keton, ez egy szuperjó táplálék az agyunknak! Csak az az egy baj van vele, hogy ezt zsírból lehet előállítani. Természetesen fehérjére is szükségünk van, főleg hogy abból állítsa elő a testünk az izmokat, meg hogy mindenféle vitaminokat és ásványi anyagokat is nyerjen belőle a testünk, sőt ha nincs elég zsír, a fehérjét el is égeti a test. A baj csak az, hogy fehérjeégetéskor egyrészt mindenféle méreganyagok keletkeznek, másrészt ez csak 4 kcal energiát termel grammonként, azaz körülbelül ugyanannyit mint a szénhidrátok, miközben a zsír elégetésekor az energia amit kapunk a zsír fajtájától függően 7 és 9 kcal között változik grammonként, azaz mondható hogy durván 8 kcal, tehát a kétszerese mint amit a fehérjétől vagy a szénhidráttól kapnánk! Na most ami a mennyiségeket illeti, a tudósok megállapították, hogy az optimális az az, ha a napi energiabevitelünk úgy nagyjából 80 százaléka származik zsírból, és 20 százaléka fehérjéből. Ez nem olyasmi amit kínos pontossággal kéne betartani, semmi baj ha néha csak 70 százalék jön zsírból, máskor meg akár 95 százalék is, de úgy nagy átlagban, hosszú távon erre kell törekedni. S minthogy amint mondtam a zsír körülbelül kétszer annyi energiát ad mint a fehérje, ez mennyiségre lebontva úgy néz ki, hogy amit megeszünk, annak - a súlyát és nem a térfogatát tekintve - a kétharmada legyen zsír, és egyharmada fehérje! Mert számoljatok csak: mondjuk 100 kcal energiához így meg kell enni 10 gramm zsírt, és 5 gramm fehérjét! Tehát arra kell törekedni, hogy súlyát tekintve kétszer annyi zsírt együnk mint fehérjét! De mivel a fehérje, tehát az „igazi” hús, az bizony körülbelül 20 százalékkal többet nyom mint az ugyanolyan térfogatú zsír, emiatt ez azt jelenti hogy úgy „szemre” bizony nem kétszer annyi zsírt kell válasszunk mint húst, hanem annál is valamivel több zsírt! Mert SÚLYRA akkor jön ki a helyes arány! Persze mondom, ezt nem lehet halálpontosan kicentizni, mert a legsoványabbnak tűnő húsban is van mindig valamennyi zsír, meg a tiszta zsírszövet is tartalmaz valamennyi fehérjét azért, sőt még vizet is tartalmaz mind-egyikük, szóval nem kell méricskélni és halálra aggódni magunkat emiatt, egyszerűen elég ha úgy táplálkozunk, hogy mindig a legzsírosabb falatokért nyúlunk amikor van választási lehetőségeitek!

—És szénhidrátból mennyit kell fogyasztanunk szerinted? - kérdezte Pucsakaci.

—Abból a napi ajánlott beviteli mennyiség pontosan nulla gramm! - vigyorgott Kvaré. —Nincs ugyanis olyasmi hogy „esszenciális szénhidrát”. A matematikai zsargont kifigurázva azt is mondhatom, hogy az a fogalom hogy „esszenciális szénhidrát”, azaz „létfontosságú szénhidrát”, az logikai értelemben az üres halmazzal ekvivalens! A szervezetünk remekül elvan nélküle, mármint, szénhidrát nélkül! Ettől függetlenül még ha tiszta húst eszel akkor is megy beléd valamennyi szénhidrát, mert egy icipici, mikroszkopikus mennyiség van azért a húsban, a tojásban is, agyvelőben is, a vérben is, májban is... nem sok, de mindenféle kémiai vizsgálatokkal ki lehet mutatni. Az állati eredetű élelmiszerek közül a legtöbb szénhidrát különben a nyers májban van, eleve emiatt édes, a benne levő glikogén miatt. Sőt, amikor a megevett fehérjét feldolgozza a szervezetünk, s beépíti izomként vagy bármi másként a magunk szöveteibe, akkor is mindig marad valamennyi felesleges aminosav, s mert a szervezetünk takarékos, ezt is felhasználja, úgy, hogy e felesleges fehérjét egyszerűen átalakítja cukorrá, igen, vércukorrá... szóval, olyan egyszerűen úgy sincs, hogy soha semmi cukor ne legyen a szervezetben. Így vagy úgy, de mindig lesz benned valamennyi cukor, ezt nem lehet elkerülni. De az nem szükséges hogy bármi egyebet is egyél ami alapvetően és első-

sorban szénhidrát! Nyugodtan rábízhatod a szervezetedre hogy ha kell neki cukor, akkor majd ő maga előállítja azt éppen pontosan akkora mennyiségben amennyi kell neki!

—De én azt hallottam, mindenképp kell valamennyi cukor az agynak. - ellenkezett Prig.

—Ez igaz. Attól félsz, egyszersak leáll az agyad üzemanyag híján?

—Hát ezt így túlzás lenne mondani, de izé...

—Szóval igenis ettől félsz. Felesleges. Ilyesmi még akkor se történhet meg veled, ha nemcsak cukrot nem eszel de még csak fehérjét se, egyetlen grammot se, hanem csak vegytiszta zsírt fogyasztasz! Ugyanis minden olyan zsír ami „étkezési”, azaz ami természetes, az lényegében úgynevezett „triglicerid”. Ez azt jelenti hogy egy olyan molekula, amit úgy a legjobb elképzelni hogy fésű alakú, olyan fésű aminek pontosan 3 foga van, s e három fog mindegyike egy-egy hosszú zsírmolekula. A fésű gerince pedig, amiből e három zsírmolekula mint fog kiáll, na az meg lényegében nem más, mint egy fél cukormolekula... Az elemi cukormolekulák ugyanis gyűrű alakúak, ötszög vagy hatszög formájúak a cukor fajtájától függően, na ez a fésű-gerinc pedig úgy néz ki, mintha egy ilyen glükóz cukormolekula-gyűrűt kettévágnánk. Amikor egy ilyen triglicerid-molekulát feldolgoz a szervezetünk, akkor tehát létrejön három „elemi” zsírmolekula, és egy fél cukormolekula. Két trigliceridből tehát 6 elemi zsírmolekula jön létre... és pontosan egy cukormolekula! Igen, a fél cukormolekulákból zsírfeldolgozás közben a testünk egész cukormolekulákat csinál... Na most itt érdemes kiszámolnunk a energiaértékeket, súlyra vetítve, mert ugye a kalória-mániákusok állandóan azzal az infóval bombáznak bennünket hogy mi mennyi „kalória”. Ahhoz hogy ezt kiszámoljuk, úgynevezett „mol-tömeget” kell számolnunk, ami jelen esetben azt jelenti, hogy a zsír súlya 270 g/mol, nekünk pedig három van ebből a triglicerid felbomlása során, az eszerint 810 g/mol. Ezt beszorozva a 9 kcal/gramm értékkel, az 7290 kcal. A glicerol tömege 92 g/mol, amit a 4 kcal/gramm értékkel kell beszorozni, eszerint azt kapjuk hogy ez 368 kcal/gramm, és ha ezt hozzáadjuk az előzőhöz, kijön hogy $7290 + 368 = 7658$ kcal. E számmal elosztva a glicerolból nyert energiát, azt kapjuk, hogy $368 / 7658 = 0.048054$, ami azt jelenti hogy 4.8 %, picit kerekítve. Vagyis, amikor zsírt égetsz - akár azt a zsírt amit megeszel, akár a te saját testzsírodat, amikor fogysz - még akkor is igazából az energiaszükségleted körülbelül huszada, azaz 5 százaléka cukorból van biztosítva! És milyen érdekes, a tudósok megállapították, hogy az agy az energiaszükségletének körülbelül épp ekkora százalékát mindenképp cukorból fedezi... na innen származik a tévhit, hogy mindenféleképp ennünk kell cukrot, mert az jaj de nagyon kell az agynak. Igen, kell. De ez nem érv arra, hogy cukrot együnk! Mert látjátok, e cukor ott van már benne a zsírban, cselesen, ravaszul elrejtve... és ÉPP AKKORA mennyiségben, ami az agynak kell! Ennél több cukor pedig már FELESLEGES... Szóval, emiatt is van az hogy még ha tiszta zsírt eszel is, de az is megemeli egy icipicit az inzulinértéket a véredben. Mert a zsírfeldolgozás közben is keletkezik egy parányi cukor, s ahhoz kell az inzulin!

És mert mindez amit elmondtam igaz még a benned, a testeden levő hájra is, emiatt az van hogy még ha éhezel és abszolút semmit se kajálsz, hanem a testi zsírodat égeted, még AKKOR IS van benned valamennyi cukor, pontosabban, folyamatosan keletkezik benned cukor! Nyilván persze ez nagyon kevés ahhoz képest ami akkor lenne bennünk ha kifejezetten cukrot, azaz édes ételeket ennénk, de millió százalékgig biztos lehetsz benne, hogy ez a mennyiségű cukor

éppen pontosan elegendő is neked, ez se nem sok, se nem kevés, ez épp pont annyi, amennyihez az evolúció során adaptálódtunk! Ismétlem: olyan egyszerűen NINCS, hogy benned sose legyen semennyi cukor se, ehhez azonban hogy legyen benned cukor, és pont annyi amennyi kell, ehhez nem kell külön szénhidrátot is enned!

—Gyümölcsöket se együnk? - kérdezte Groik.

—Azokat se. A gyümölcsöt úgy tekintheted, mint „a Természet cukorkája”. Szóval igen, mondhatjuk természetesnek, de akkor is csak cukorka, semmi különösebb értéke nincs. Ha a vitaminokra gondolsz, azokhoz simán hozzájutunk a húsból. Pláne a belsőségekből! Még a C vitaminhoz is, igen! Régen a skorbutot például nyers hús fogyasztásával gyógyították! Ami meg a zöldségeket illeti, azoknak még ennyi hasznuk sincs, ellenben egy RAKÁS olyan vegyületet tartalmaznak ami hosszú távon méreg a szervezetünknek. Ennek oka hogy egyetlen élőlény se szereti ha megeszik, még a növények se. Amíg azonban az állatok el tudnak futni, vagy esetleg visszatámadnak, a növények ezt nem tehetik meg hiszen nem tudnak mozogni, így náluk az alapvető védekezési módszer az, hogy mérgeket halmoznak fel magukban. Különben meg hadd kérdezzem meg a köztünk levő egyetlen gyermeket, Csipetkét, mi a véleménye a zöldségekről, szereti-e enni őket?

—Ki nem állhattam sose amikor anya mindig azzal traktált hogy egyem meg a brokkolit mert hogy az állítólag milyen jó! A spenót meg le nem megy a torkomon, az biztos is! A tökfőzeléket is gyűlölöm! Persze van azért olyan zöldség amit zokszó nélkül megeszek, ilyen például a karfiol meg a kelbimbó, az azért kibírható, de azokra se mondhatom hogy a kedvenceim lennének.

—Na látjátok, a gyermekek ÖSZTÖNÖSEN TUDJÁK, mi az igazi emberi táplálék! Mert remélem tisztában vagytok vele, Csipetke véleménye eléggé általános a gyermekek körében... Amely gyermeknek nem rontották meg sok éves szisztematikus munkával, mondhatni IDOMÍTÁSSAL a maga józan, természetes ízérezését, az így vélekedik a zöldségekről! Amiket én általában csak úgy nevezek megvetően, hogy gizgazok...

—Hurrá! Apuci, mostantól nem vagyok hajlandó semmi zöldséget se enni, akkor se ha visszakerülünk a mi világunkba! És ne ellenkezz, különben elmegyek a Gyámhatósághoz és követelni fogom hogy Kvaré lánya legyek, biztos hajlandó lenne engem örökbe fogadni!

—Leányom, ez biztos hogy nem fog sikerülni neked. Különben se sikerülne, de pláne nem úgy, hogy nekem van a bolygón a legjobb ügyvédi gárdám!

—Az lehet, de akkor is akkora botrány lesz az ügyből hogy csak na, és bár tudom hogy te szereted a botrányokat, de csak a műsoraidban és nem úgy egyébként! A csiszíkkal is összevesznél emiatt, mert tudom hogy azok úgy vélekednek hogy a gyerekeknek joguk van megválasztani ki nevelje őket, kit tekintsenek az „igazi” szüleiknek, feltéve persze hogy az illető hajlandó nevelni azt a gyereket, szóval a csiszíknak ez a véleménye te is tudod, és én meg azt tudom hogy az egyetlen dolog talán amitől igazán rettegsz az az, hogy a csiszík komolyan megneheztelnek rád valamiért, mert az egész tévéd, a vállalkozásod, a *mindened* azon alapul, hogy a csiszík műholdjai hajlandóak azt sugározni! Tehát cseppet se veszélytelen ám rád nézve ha egy ilyen botrány kiobbanna! És azzal se fenyegezz hogy esetleg kitagadnál az örökségből, ez hülyeség amikor az egyetlen gyermeked vagyok, de meg úgyse félek akkor se ha megteszed, mert Kvaré bebizonyította hogy sok pénz nélkül is egész jól el lehet boldogulni!

—Nagyon a bálványod lett ez a Kvaré. - sóhajtott a Pucsakaci.

—Persze hogy, naná, hiszen mi lenne velünk nélküle, a tudása nélkül! És az is nagyon tetszett hogy olyan hihetetlenül bátor volt amikor Veggi a pisztolyával fenyegette őt, akkor se változtatta meg a meggyőződését! Ő igazi hős a szememben! Én bízom benne!

—Jól van Csipetke, ezennel engedélyezem neked hogy ne kelljen zöltségeket enned majd odahaza, semmit, egy falatot se, de csak akkor nem ha ugyanakkor lemondasz minden gyümölcsről is! Mert ne feledd, tiszteletbeli apukád, Kvaré - ha szabad így neveznem őt ezentúl - a gyümölcsökről is lesajnáló véleménnyel van!

—Azért nem mindegyikről - szolt gyorsan Kvaré, látva a kislány elsápadó arcát - néhány nagyon csekély kivétel igenis akad. Ilyen az áfonya, a citrom és az avokádó. Ez a három a kivétel. Esetleg hozzávehetjük még a kökényt és a csipkebogyót is. Ezeket szabad enni, persze ezeket se végtelen mennyiségben, főleg az áfonyával kell vigyázni mert az nagyon „eteti magát”, de azt mondjuk azért meg szabad tenni hogy úgy talán hetente egyszer megeszünk belőle talán úgy húsz-harminc dekát is. Az avokádóból meg akár naponta is mondjuk úgy két-három szemet. Az avokádóban ugyanis cukor majdhogynem nincs is, ellenben jó zsíros. A citrom akármekkora mennyiségben engedélyezett, persze csak külön cukrozás nélkül, abból ugyanis úgyse lehet sokat megenni mert olyan savanyú. A kökénnyel és csipkebogyóval meg az a helyzet, hogy szerintem abból is megehető akármennyi, de csak késő ősszel meg télen, amikor ezeknek úgyis szezonjuk van. Esetleg talán még az egrest is idevehetjük, abból is lehet enni sokat, de csak amikor szezonja van... Bár, inkább mégse sokat, mert száz gramm egresben van 10 gramm szénhidrát, sőt picit több is mint tíz gramm, de kerekítve úgy tekinthetjük hogy ami egrest megeszünk, annak egytizede egymerő szénhidrát... Mégis, ez még mindig jobb mint más gyümölcsök esetében... Mert például az áfonyában még több a szénhidrát, száz gramm áfonyában 15 gramm szénhidrát van... A zöltségek közül meg a hagyma és a fokhagyma engedélyezett speciális esetekben, tehát olyankor amikor valamiért épp betegeskedünk, mert ezekben baktérium- és vírusölő vegyületek vannak, szóval ezek orvosságnak vannak tekintve. Általában tehát nem fogyasztjuk őket, mert egészséges ember nem teszi bölcsen ha orvosságot szed, de ha akár csak kicsit is elkezdünk tüsszögni, akkor már oké ha eszünk hagymát vagy fokhagymát, mert inkább ezeket mint valami mesterségesen előállított orvosságot. De mondom, ha nem vagyunk betegek akkor inkább ne együk ezeket se, mert magas az oxalát-tartalmuk, ami például vesekövet okozhat, de amúgy más problémákat is. Van viszont egy rossz hírem is: nézeteim szerint tilos minden tejtermék is, kivéve a jó alaposan, sokáig érlelt sajtokat! De még ezeknél is ügyelni kell rá hogy az a sajt olyan tehén tejéből készüljön, ami nem kapott semmiféle hormonkezelést, gyógykezelést, tejtermelést fokozó injekciókat, és nem etették azt az állatot semmiféle genetikailag módosított szarsággal, de még gabonával sem, hanem csak úgy hagyták szépen hogy egész nap a legelőn legellesszen, füvet egyen, amint az a vad kérődző állatoknál szokásos! Tehát természetes körülmények közt volt tartva! Megjegyzem azt is, ezen engedmények amiket felsoroltam, tehát ez a néhány gyümölcs meg az érlelt sajtok, ez nem jelenti azt hogy ezeket MUSZÁJ LENNE ennünk, mert tökéletesen jól elvan a szervezetünk ezek nélkül is, sőt még ezen „engedmények” is járnak bizonyos minimális kockázatokkal, például kiderülhet hogy Csipetke igenis érzékeny az érlelt sajtokban megmaradt egészen parányi mennyiségű laktózra vagy valamely tejfehérjére. Vagy hogy a citromban levő fotoszenzitivizáló anyagokra érzékeny, s emiatt majd hamarabb leég a bőre napozáskor ha citromlét iszik, netán megnő az esélye hogy

ekkor börrákot kap. Szóval ezek se ártalmatlanok teljesen, de úgy vélem az esély rá hogy bajunk lesz tőle annyira minimális, hogy ezt a kockázatot vállalni lehet már. Ezek tehát emiatt kivételek. De mondom még ezek is csak óvatosan, nem akármennyit megzabálni belőle... Mondjuk, felfoghatók úgy, hogy általában véve ezeket se esszük, de kivételes alkalmakkor, ünnepi csemegének elfogadhatóak. Vagy, hogy magammal példálódzzak, amikor megyek valahonnan valahová, s átkelek egy városon, s útközben belenézek a nagyobb kukákba, s olyan szerencsém van hogy talállok bennük valami efféle gyümölcsöt, netán épp sajtot, na akkor ezeket gond nélkül hajlandó vagyok megenni, mert azt mondom, ez a Sors váratlan ajándéka, nem pocskolok, elfogadom. Vagy ha vendégségbe hívnak, akkor ezeket hajlandó vagyok megenni, ha megkínálnak vele, mást természetesen vendégségben sem eszem. Szóval érthető remélem, mit jelent hogy ezek kivételek. Nem arról van szó tehát hogy naponta pukkadásig zabálhatjuk magunkat ezekkel, de nagy ritkán, speciális esetekben azért megehetjük lelkipurdalás nélkül az ilyesmit.

—Semmi baj, nem szeretem se a hagymát se a fokhagymát, sőt az utóbbi még bűdös is. - vont vállat Csipetke. —A kivételek többsége úgyis a gyümölcsök közül kerül ki, s ennek örülök.

—Logikus hogy a kivételek java része a gyümölcsök közül kerüljön ki - magyarázta neki Kvaré - mert gondolj csak bele, a növények és állatok közti különbséget úgy lehetne legrövidebben összefoglalni táplálkozástani értelemben, hogy **az állatok AZELŐTT próbálnak megölni téged hogy megetted volna őket** - e célt szolgálják például az éles fogak, a karmok, az izmok - **a növények azonban AZUTÁN próbálnak megölni téged hogy már megetted őket!** A mérgekkel próbálják ezt megtenni amiket önmagukban termelnek. Mert akit megölnék, az nem megy vissza hogy még tovább csemegézzon abból a növényből, hogy még több részét megegye, vagy egy másik hasonló növényből egyen. De ha nem is öl meg a növényi mérge téged csak rosszul leszel tőle, akkor is megtanulod hogy jobb ha legközelebb nem eszel olyan növényt. És a növények minden része közül a magvak vannak a legjobban védve, egyrészt fizikailag azaz erős héjba vannak záva, másrészt kémiaiilag is védve vannak, azaz azokban vannak a legerősebb mérgek, s amiatt mert a mag, az lényegében a növény gyermeke, kisbabája, ezen múlik a növény szaporodása! Ha a növény elveszti pár levelét vagy akár néhány ágát is, még túlélhet, de ha a kicsinyeit veszti el, a magvait, akkor nem szaporodik, s így kihal! A magvakat enni tehát a legveszélyesebb. Ellenben az is fontos hogy a magvak ne az anyanövény közelében gyökerezzenek le, mert akkor konkurrenciát jelentenek az anyanövény számára. Így alakult ki a gyümölcs: azt megeszi egy állat, de a jól védett mag érintetlenül halad át a bélcsatornán, végül valahol az anyanövénytől távol lesz kikakilva, ráadásul épp egy rakás termékeny trágya társaságában, ami jó a fejlődő növénynek! A növény egyetlen része tehát amit direkt azért gyárt hogy egy állat megegye, az épp a gyümölcs. De még itt is trükközik a növény, például minden gyümölcsnek van enyhe hashajtó hatása hogy gyorsan kikerüljön az állatból a mag és így biztos ne legyen megemésztve, másrészt a gyümölcsökben levő cukor - a fruktóz - olyan, hogy nem okoz jóllakottságérzést, s így a gyümölcs-zabálást szinte a végtelenségig lehet folytatni, amitől könnyű elhízni! Szóval a gyümölcsöktől is óvakodni kell, csak nem annyira mint a növény más részeitől.

—Jól van, akkor ezek kivételével van megtiltva minden gyümölcs a számodra, Csipetke! - vigyorgott Pucsakaci. —Tehát követheted Kvaré étkezési előírásait ha

akarod, megengedem, ezen ne múljk mert tényleg nem akarok botrányt a családba, meg ugye tisztelem a szabad akaratot és más effélék. De akkor legyen MINDENBEN úgy, ahogy Kvaré előírja neked! Mert akkor úgy fogom fel a dolgot, hogy mostantól ő a dietetikusod! Halljuk, akarod-e hogy így legyen?!

A kislány mélyet lélegzett.

—Igen! Vállalom! Lemondok a gyümölcsökről ha ő úgy akarja!

—Majd meglátjuk meddig tart ki az elszántságod, amikor ott ülök anyáddal együtt az asztalnál egy jókora gyümölcsöstállal magam előtt, s te nem ehetsz belőle semmit... - mormogta Pucsakaci.

—Én meg majd meglátom lesz-e gusztusod enni abból a gyümölcsből ha közben én épp nyers, véres májat eszem, meg nyers agyvelőt! - vágott vissza Csipetke.

—Ne vágj fel, még sosem ettél nyers agyvelőt!

—Eddig még nem, de remélem Kvaré kinyitja valahogy a foka fejét ha szépen kérem, és ad belőle! Mert kíváncsi lettem rá, hogy milyen!

—Máris, hercegnőm! - nyúlt Kvaré a baltájáért.

—Felesége lenni nem akarnál? - vigyorgott Gemmon.

—De, tulajdonképpen nagyon szívesen lennék a felesége, ez a gondolat igenis megfordult már a fejemben, de tisztában vagyok a realitásokkal hogy erre semmi esélyem mert egészen nyilvánvalóan messze sokkal fiatalabb vagyok mint ami ezt lehetővé tenné. De igenis a tanítványa akarok lenni, s miután visszatértünk a mi világunkba, igenis el akarok menni az ő túlélőtanfolyamaira is!

—Nagyon kedves vagy - mosolygott Kvaré - de ha túléltek ezt a kalandot, arra már nem sok szükséged lesz, mert addigra úgyis megtanulsz majdnem mindent tőlem, itt és most, egyszerűen mert muszáj lesz!

—De nem csak „majdnem” mindent akarok megtanulni hanem abszolúte és száz-százalékosan mindent!

—Rajtam nem fog múlni, megígérem. Különben is elárulom - csak hogy felvidítsalak - hogy a legnehezebb tudnivalón már túl vagy.

—Igen?! Melyik az?!

—A nyers hús megevése. Ez a legislegnehezebb lépés. Minden egyéb ehhez képest már... mondjuk hogy „gyerekjáték”, hogy stílszerűen szóljak!

—Na-na... - szólt Pucsakaci, sejtelmesen vigyorogva.

—Mit nanázol?

—Csak azt, hogy szerintem nem állhat tőled távol a rovarételek megevése sem.

—Micsoda?! - sápadt el Csipetke. Kvaré azonban így szólt:

—Ebben igazad van, Pucsakaci, természetesen bőven akadnak rovarok amiket megeszek, ráadásul ezek többségét is nyersen! Így igaz! Sőt, csemegének tartok bizonyos rovarokat! De ha ezt azért mondtad, mert reméled így eltántorítod Csipetkét az úgymond „követésemtől”, akkor tévúton jársz. A rovarévés nem kötelező eleme ugyanis az étkezési stílusnak amit előszeretettel propagálok! Megjegyzem amúgy, nemhogy rovarokat, de még a földigilisztát is kész vagyok megenni, bár az már nem a kedvencem... de ha akad, igenis megeszem szemrebbenés nélkül! S azt is nyersen! Gyakorlatilag tehát az élő földigilisztát nyelem le! Bár kétlem hogy itt a sarkvidéken rábukkanhatnék ilyesmire... De ez se kötelező Csipetkének! Másrészt azonban, semmi kételyem afelől, hogy ha kitart a diétám mellett, akkor IDŐVEL ő is megkóstolja majd e különlegességeket. Nem azért mert kötelező lesz, mert mondom hogy nem kötelező, hanem amiatt mert új ízekre vágyik majd. Szóval csak úgy a változatosság kedvéért. Ráadásul Csipetke óriási előnnyel bír e téren veled vagy bárki más jelenlétével szemben, mindössze amiatt mert gyermek,

márpedig a gyermekek kíváncsiak és kalandvágyóak!

—Hm... hát azért ízé... hogy földigilisztát... - mormogta Csipetke.

—Mondom, nem kötelező! Ez csak rajtad múlik!

—Tudom hogy nem kötelező, ezt megértettem, de el se tudom képzelni, hogy valaha is...

—Amíg ide nem kerültél, azt se tudtad volna elképzelni hogy nyers húst egyél. Most meg milyen jó étvággyal eszegeted még a nyers agyvelőt is...

—Hát persze, de csak mert nem is olyan szörnyű - olyan íze van mint valami puding-alapanyagnak amit még nem édesítettek meg!

—Na látod, akkor most ezek után olyan lehetetlennek tartod, hogy a rovarok, sőt a giliszta esetén is ez lesz a helyzet hogy miután megkóstoltad, rájössz hogy semmi szörnyű nincs az egészben, és csodálkozol majd hogy miért is rémüldöztél annyira ettől a dologtól korábban?!

—Hááát, ízé... de akkor se most...

—Persze hogy nem most - nevetett Kvaré - nincs most itt se giliszta, se rovar, de különben se jó elhamarkodni semmit! Új szokásokat fokozatosan kell kialakítani, és egyszerre csak egyetlen szokást, másképp kudarc lesz a vége! Most itt van neked ez, hogy nyers hús és nyers belsőségek, ez HATALMAS előrelépés az egészséged érdekében, most ennek kell örülni. Majd ha ez már természetes lesz a számodra, majd ha már el se tudod képzelni hogy valaha is visszatérj a sok iparilag előállított szénhidrátdús, agyonédesített étel-imitáció fogyasztásához, na akkor lehet továbblépni...

—El se tudom képzelni, hogy a lányom valaha is gilisztát egyen. - rázta a fejét Pucsakaci.

—Hát egyelőre ő maga is nehezen tudja elképzelni - bólogatott Kvaré - ami azonban engem illet, jelentős összegekbe merném lefogadni, hogy idővel így lesz! Lebecsüld a lányodat, Pucsakaci! Hiába tudod, hogy ő egy nagy csirkefogó, akkor is lebecsüld. Pedig emlékezz csak, kileste a jelszavadat is, és azon az egyik korábbi Kukkoló című műsorodon megtörtént hogy még a tutu vendéget is elrabolta fegyverrel, ezzel elérte hogy azokat a már nem tudom milyen nevű fogoly kislányokat kiszabadítsa ő maga meg a társai azon az idegen bolygón az akasztányok hatalmából... Hatalmas zshivány ez a Csipetke! És biztos lehetsz abban is, már egy ideje az jár a fejében, hogy ha majd visszatérünk akkor ő mekkora hős lesz az iskolában az osztálytársai közt, mert elmeséli majd hogy nyers húst evett, meg agyvelőt, és itt a bizonyíték is rá, a film amit majd biztos be is mutatsz erről a műsorodban hiszen ez milyen jól vonzza majd a nézettséget... Szóval mérget vehetsz rá, Csipetke hős szeretne lenni, és nem is csak az osztálytársai közt, az csak a kezdet... Szóval ez a kis gézengúz biztos hogy nem fog visszariadni semmitől se! Hát már hogy is riadna vissza, eleve miatta kerültünk ide bizonyos értelemben! Ezt persze nem szemrehányásnak szántam. - és szeretettel mosolygott a kislányra.

—És az undor? - kérdezte Pucsakaci.

—Az leküzdhető, ha valakinek van valami nagy célja. Erre Hilli a példa. Semmi kétség, nem csak erkölcsi okokból vonakodott húst enni, de amiatt is mert undorodik a hústól. Vagy legalábbis percekkel ezelőtt még undorodott.

—Most is úgy vagyok vele. - vetette közbe a tündér.

—Ennek ellenére - folytatta Kvaré - mégis evett belőle. Mert neki van egy célja, az hogy Tündérhonba kerüljön, és ehhez életben kell maradnia. Jó, persze, tudom, az én brutális fenyegetésemre is szükség volt, de azért abban is biztos vagyok

hogy ez az ő nagy célja is sokat nyomott a latban.

—Más az, hogy kivételesen tesz meg valamit valaki, s más az, hogy rendszeresen.

—Rendszeresen én se eszem gilisztákat, csupán alkalmanként. Nem olyan szörnyű mint a legtöbben hiszik, de tény hogy nem is valami kivételes csemege. Bizonyos rovarok, főleg egyes sáskák, na az már egészen más, van pár fajta amit egyenesen imádok...

—Na épp erről beszélek. Élő rovarokat enni rendszeresen, az, izé...

—Pucsakaci, az a bajod hogy te csak a tévéműsorokhoz értesz, de az emberekhez nem.

—Ne nevetess, épp az emberekhez nagyon kell érteni az én szakmámban, hiszen tudnom kell mi érdekli őket, mitől lesz a műsor magas nézettségű!

—Azt el is hiszem neked hogy ehhez jól értesz. Amihez mégsem, az az, hogy tudd, mitől alakulnak ki bizonyos szokások, hogyan lehet kifejleszteni magunkban jó szokásokat és megszabadulni rossz szokásoktól, s más hasonlók. Márpedig a nyers hús megevése is, a rovarevés is, meg sok minden más is csak egy SZOKÁS, végső soron.

—Azt én se vitatom hogy ezek szokások, de mit akarsz ebből kihozni?

—Hát azt, hogy amint látom, Csipetke leányod a legjobb úton jár afelé, hogy kialakítsa magának ezt a szokást, de sok más szokást is, és annak ellenére halad ezen az úton hogy fogalma sincs róla, miként lehet hatékonyan kialakítani szokásokat! De ösztönösen is a jó módszert alkalmazza!

—Még mindig nem tudom, miről beszélsz.

—Na figyelj akkor! Tudod ugye, sokan megpróbáltak már lefogyni - feltételezem, Prig és Mjúa sokat tudnának beszélni erről! - de köztudott az is, hogy a fogyókúrázók kevesebb mint fél ezrelékének sikerül csak ez! Vajon miért? Vagy azt is mondhatom, rengetegen elhatározzák, hogy mondjuk „Mostantól hetente háromszor elmegyek testedzeni”. De már két hónapon belül feladják... Vajon miért? És miért nem sikerül leszokni oly sokaknak a dohányzásról vagy a szeszes italokról, holott másoknak - bár csak keveseknek - ez pillanatok alatt sikerül?! Szóval miért van az, hogy egyeseknek könnyedén sikerül kialakítaniuk egy jó szokást, vagy megszabadulni egy rossz szokástól, másoknak meg ez az istennek se megy?!

—Na miért? - kérdezte Mjúa.

—A válasz az, hogy azért, mert „szokást” kialakítani, tehát „rászokni” egy szokásra - és szokásnak nevezhetjük a rossz szokások felhagyását is, mert azt ilyen értelemben tekinthetjük negatív rászokásnak - azt kizárólag akkor lehet, ha ebben segít bennünket egy már meglevő szokás, egy olyan szokás amit KULCS-SZOKÁSNAK nevezek! A kulcs-szokás egy olyan szokás, ami rengeteg más szokást befolyásol, majd elmesélem hogy hogyan. A kulcs-szokás maga persze nem valami varázslat, épp olyan szokás mint bármelyik másik szokás, épp csak az a különleges benne, hogy a létevel megváltoztatja az énképünket! Na és mert tudom hogy ez így zavarosan hangzik, azonnal elmesélem, miként alakítottam ki én magam ezt az általatok annyira furcsállt életmódot, mert ebből világosan kiderül, miként működnek ezek a szokások.

Szóval, az egész az énképen múlik, ott kezdődik. Vagy mondhatjuk, azon a Nagy Célon, ami felé az ember törekszik. Ez nálam a függetlenség volt. A lehető legszabadabb, legfüggetlenebb akartam lenni! És utáltam dolgozni, persze hogy utáltam amikor a napi munkabajárás is egy függőség tehát eképp ellentétes a függetlenségi vágyammal, és amikor egy alkalommal a sokadik munkahelyemen

összeveszttem a főnökkel - vagy inkább ő velem - és felmondtam, úgy döntöttem, nem is kísérletezem többé olyasmivel, hogy „munka”. A baj ezzel csak az volt, hogy tudtam, akkor nem lesz pénzem albérletre, arra meg pláne nem, hogy saját házat vegyek. Annyi pénzem azonban még volt, hogy vegyek egy sátrat... hát így kezdődött.

Na és akkor láttam, hogy a sátorban kevés holmi fér el, tehát nem élhetem azt a tárgyakat tárgyakra halmozó, objektum-fetisiszta életet ami általánosnak mondható a társadalmunkban. Kevés cuccot kell birtokoljak... MINT AZ ŐS-EMBEREK IS! - világosodtam meg hirtelen. Hiszen milyen hasonlóan élek mint ők, azoknak se volt modern otthonuk...

Ekkor elhatároztam, hogy az ősemberek lesznek a példaképeim, mert sokat tanulhatok tőlük. Például hogy ne legyek finnyás... Azok főleg húst ettek, igen gyakran nyers húst... Utánanéztem, ez nem ártalmas-e bár alig hittem hogy az lenne, de utánanéztem, s kiderült hogy létezik is egy diéta ami kifejezetten erre épül! Na ennek megtanultam minden trükkjét... Innen már logikus volt hogy nyissak a rovarévés felé, hiszen az ősemberek azokat is ették; megtanultam vadászni, csapdákat állítani, meg más ilyesmiket... Szóval nálam így kezdődött! És ez a szokásokhoz ott kapcsolódik, hogy nálam a kulcs-szokás a sátorban lakás volt. Ebből logikusan következett már minden! Amiatt, mert ez a szokás megváltoztatta az ÉNKÉPEMET. Addig a pillanatig ugyanis én csak egy szegény fiatalember voltam, aki nemszerettem munkát végez a gyárban. Így gondoltam magamra, és még csak nem is tévedtem, mert ez jól fedte a valóságot. Amint azonban megvettem a sátrat, s a szokásommá vált hogy abban alszom - muszáj volt megszoknom mert mást nem tehettem - abban a pillanatban megváltozott az énképem, s attól kezdve úgy gondoltam magamra, hogy „én egy felettebb független ember vagyok, aki nem hódol be a modern társadalom zsarnokságának! Én nem leszek bér-rabszolga! Én így is KÉPES VAGYOK megélni, én egy modern nomád vagyok, egy modern ősember! Én nem azért lakom és élek így, mintha más nem telne ki tőlem, hanem mert élvezem hogy így élhetek, és büszke vagyok rá hogy más vagyok mint a 'többiek', a 'szürke tömeg'!"

Nekem tehát ez lett az új énképem, amit a kulcs-szokás alakított ki, mármint, indított el, és az összes többi szokás már egyszerűen csak LOGIKUSAN KÖVETKEZETT EBBŐL, még ha nem is azonnal de lépésről-lépésre, fokozatosan! Mint egy lavina, mint egy láncreakció! Épp emiatt, a többi szokás kialakításához a részemről már nem is kellett semmi úgynevezett „akaraterő” meg elszántság, vagy legfeljebb csak egészen minimális. Többnyire elég volt hozzá hogy elgondolkozzak azon, mit csinálna ilyen vagy olyan helyzetben egy ősember. Vagy hogy az illik-e az „ősemberek énképéhez”. Belefér-e az életmódomba!

Amíg még dolgoztam, volt a szobámban egy futópad. És én megfogadtam hogy hetente háromszor gyakorolok majd rajta. NEM SIKERÜLT, hamar feladtam. Nem azért nem sikerült mintha kétlettem volna hogy a testedzés hasznos, mert mélyen meg voltam győződve róla hogy igenis hasznos. De ez a szokás hogy én használom a futópadot, ez csak úgy lebegett volna a levegőben, nem állt mögötte egy kulcs-szokás ami erősítette volna! Ha azonban akkoriban úgy gondoltam volna magamra hogy én egy SPORTEMBER vagyok, akkor már könnyedén sikerült volna akár naponta is használnom a futópadot. Persze akkor az életem is másképp alakul, akkor vélhető hogy más sportokat is űztem volna, ellenben nem költözöm ki egy sátorba, mert a sportemberekre nem az a jellemző hogy állandóan sátorban élnének.

Szóval olyan egyszerűen NINCS, hogy valaki kiválaszt egy szokást, ami csak úgy „van”, de nem kapcsolódik semmihez se, és mégis kitart mellette. Ilyen nincs, vagy ha van is csak nagyon rövid ideig működhet. Kulcs-szokásokat kell kiválasztani, amik aztán „bevonzanak” maguknak minden más szükséges „kisebb” szokást amikor itt az idejük! És meg ne kérdezzétek, mi lehet kulcs-szokás, mert BÁRMELY szokás lehet kulcs-szokás, HA és AMENNYIBEN az a szokás olyan, hogy miatta megváltozik az ember énképe! Igen, mindig amikor kulcs-szokást építünk be a jellemünkbe, akkor az a jellem meg is változik. Na és most épp ez történt Csipetkével: azt nem tudom, hogy korábban ő miként gondolt önmagára, de az elég esélyes hogy most amiatt rajong így irántam, mert én lettem a példaképe, és szeretne ő is olyan magabiztos, szó szerint a „jég hátán is megélő” független ember lenni mint én, mire felnő!

—Jég hátán is megélő, ez jó, hiszen épp a jég és hó birodalmában élünk! - nevetett a kislány.

—És - folytatta Kvaré - azt se csodálom hogy ez lett a vágya, amiatt mert már korábban is lehetett olyan vágya hogy függetlenség, hiszen amiatt volt olyan önfejű és rosszsontt mindigis! Most csak annyi történt, hogy e vágy tudatosult benne! Rájött, mi az ő nagy célja! Ebben hogy rájöjjön, ebben segítette az, hogy elkezdte a kulcs-szokás gyakorlását: ez a kulcs-szokás az esetében nem más mint a nyers hús megevése! Az teljesen mindegy, hogy ez neki most kötelező olyan értelemben hogy másképp éhen halna. Ettől még ez akkor is csak egy szokás, tudniillik minden csak szokásnak számít, amit rendszeresen művelünk! Ő elkezdte, s tudja is hogy muszáj lesz ezt a szokást rendszeresen művelnie, hiszen enni, azt bizony muszáj! És e szokás megváltoztatta az énképét! Egyrészt tudatosult benne hogy az ő legfőbb célja a függetlenség, az önállóság, ezentúl mindent ennek rendel majd alá, másrészt mostantól úgy gondol önmagára hogy ő egy kiváltképpen bátor és hősies kislány hiszen megeszi a nyers húst; tudja hogy erről mások is így vélekednek majd miután visszatérünk majd valamikor a mi világunkba; tudja hogy őt mindenki valamiféle ősasszonynak, vadleánynak, ősember-palántának tartja majd, s meg is akar felelni ezen elvárásoknak; és mert rég tudott pszichológusberkekben hogy az ember egészen HIHETETLEN és ELKÉPESZTŐ dolgokra képes csak hogy az énképe ne sérüljön meg, emiatt mérget vehetsz rá Pucsakaci, mostantól a leányod a lehető legvégleteesebb dolgokra is képes lesz hogy minél jobb ősember-kislány váljék belőle, nem fog visszariadni semmitől se... Az lehet hogy a tényleg extrém vad dolgok előtt egy kicsit fintorog majd, húzza a száját, vacillál, habozik, de az aztán tuti hogy a végén igenis rászánja majd magát mindenre! Tudniillik ha nem tenné meg, akkor megsérülne az énképe! Holott ő AKARJA hogy megfeleljen annak az énképnek, mert büszke rá!

Ez különben nálam is így volt. Amint tudatosult bennem, miféle útra léptem, hogy én egy „modern ősember” vagyok, onnantól kezdve már nemcsak könnyű volt felvennem az ezen énképhez illő újabb és újabb szokásokat, de kifejezetten kerestem is rá az alkalmakat hogy újabb olyan szokásokkal bővísem a repertoáromat amik illenek a már meglevőkhöz. Ebben ugyanis nagy örömet leltem.

Mondok is erre egy újabb példát. Bevallom, hogy amikor még dolgoztam, én bizony pornófüggőségben szenvedtem, méghozzá igen súlyosan! Mindig amikor hazatértem a munkából, órák hosszat is akár ilyen filmeket néztem! Sokszor megpróbáltam leszokni róla, de nem sikerült. Na most ha hiszitek ha nem, amint kiköltöztem a sátramba, ez a függőségem mintegy MAGÁTÓL ELMÚLT, de szó szerint egyik napról a másikra, bármiféle különleges „akaraterő” igénybevétele

nélkül, mindössze mert tudomásul vettem, hogy az ősember nem nézett pornót, s amiatt nem, mert nem volt rá módja és kész, pont! Tehát én se tehetem. Ha nézném, megsérülne az énképem. És különben is miként nézhetném, nincs elektromosságom, nincs számítógémem...

—Na, az azért nem olyan nagy kunszt ám, venni egy laptopot amit napelemmel tölthetünk! - vetette közbe Gemmon.

—Igen, de ezzel megintcsak az a baj, hogy az ősembernek laptopja se volt. De még ha ebbe bele is nyugodnék, a laptophasználat állandó kísértéseknek tenne ki hogy vegyek ezt meg azt, állandóan ingerekkel bombázza a fogyasztói társadalomból... És minek is amikor nekem nincs rá szükségem, hiszen az ősember is remekül megvolt laptop nélkül...

—De hiszen nem vagy igazi ősember, mert egy egész rakás olyan cuccod van, amivel az ősember nem rendelkezett.

—Igen, persze, de én se azt mondtam hogy „igazi” ősember lennék, hanem hogy „modern” ősember vagyok! Azon persze vitatkozhatunk, hol húzzuk meg a modernség határát. Én úgy döntöttem, az elektromosság használata az a határ amit nem lépek át, mert az elektromosság használata is csak egy SZOKÁS végeredményben, mégpedig KULCS-SZOKÁS, s amiatt az, mert eszméletlen mennyiségű más, újabb szokásokat vonzana be, és ezt nem akarom megkockáztatni! Az elektromosság ilyen szempontból iszonyú veszélyes! Például akkor órákig csak a híreket böngészném, meg fórumozgatnék, meg olyan videókat néznék amik a túlélésről szólnak és azzal mentegetném magamat hogy hátha tanulok ezekből valamit... Közben talán a szép nők látványa miatt megint kedvem támadna a pornóra is... Elcsábulnék valami csillogó-villogó túlélőkészlet megvásárlására... olyan, elektromossággal működő vicikvacakok megvételére amik úgy mond „megkönnyítik” az életemet... És még lehetne sorolni. Jobb az ilyen bajokat a gyökerénél orvosolni, és be se engedni az életembe az elektromosságot!

—Akkor majd kiköttem Csipetke szobájából az elektromosságot! - vigyorgott Pucsakaci.

—Semmi baj - nevetett rá gúnyosan a leánya - mert akkor majd azt teszem amit tudom hogy mindjárt megcsinál Kvaré is: tudniillik biztos hogy mindjárt olvaszt egy kis zsírt, aztán csinál belőle mécseseket... szóval ezt teszem majd én is, és akkor biztos hogy egykettőre visszaadod az áramot a szobámba apuci, mert úgyse bírod majd ki hogy a mécseseimtől az egész ház bűzölögjön, mert gondold csak el micsoda szaga lehet az égő faggyúnak, sőt, már az is mivel jár majd amíg kiolvasztom a faggyút a nyers hájból...

—A faggyúmécses nem igazán büdös, már persze ha jól van megcsinálva és tiszta a faggyú amit felhasználunk hozzá. Az viszont igaz hogy amíg kiolvasztjuk a faggyút, na annak bizony lehet ám jócska szaga... annak se annyi mint amennyit hisznek róla, de azért az biztos hogy van szaga! - mondta Kvaré.

—Nem akarsz esetleg teljesen kiköltözni majd a szobádból, egy sátorba amit felállítunk neked a kertben? - kérdezte a lányától Pucsakaci.

—Ha muszáj lesz mert rákényszerítesz, akkor valóban sátorban fogok aludni, rendben van, de nem a kertben hanem elszököm hogy Kvaréval együtt kóboroljak az igazi vadonban, mert biztos hogy tőle sok hasznos dolgot tanulhatok majd azután is még hogy ez a kaland befejeződött!

—Lányom, kezdek attól félni hogy igazán beleszerettél. Pedig tényleg kicsi vagy ahhoz hogy a felesége legyél.

—Apa, te csak olyan fogalmakban vagy képes gondolkodni hogy „szerelem” meg

„házasság”?! Te nem ismered azt a szót, hogy „tisztelet”?!

—De, nagyonis, ám attól tartok ha érzel is tiszteletet iránta, itt azért annál mégiscsak többről van szó. Mert úgy bálványozod mint a rajongók az énekest vagy énekesnőt, vagy valami világhíres színészt, az efféle bálványozásnál meg mindig szó van szerelemről is, vagy valami nagyon hasonló érzelemről! És be is vallottad hogy megfordult a fejedben hogy a felesége legyél!

—De letettem róla, mert tisztában vagyok a realitásokkal. Bár tulajdonképpen nem vagyok olyan nagyon fiatal mint amilyennek látszom, mert csak kis termetű meg sovány vagyok, de már a tíz évet is betöltöttem... De, persze, ez valóban túl... izé... szóval, akkor se lehet szó házasságról még...

—Esetleg tíz év múlva. - szólt Gemmon kaján mosollyal.

—Tíz év múlva?! Miért kéne tíz évet várnom addig, nyolc év múlva már nagykorú leszek, sőt, korengedéllyel már tizenhat évesen is...

Kvaré közbevágott.

—Csipetke, kérlek, ne lovald bele magadat ebbe jobban, mert ez halvaszületett ötlet! Megtiszteltetésnek tartom természetesen hogy ilyesmin morfondírozol, de én magam vagyok az aki azt mondja hogy ezt felejtse el, ugyanis én magam egyáltalán nem kívánok megnősülni! De ezt ne tekintsd sértésnek kérlek, mert nem csak téged nem óhajtalak nejemül, de senki mást sem! És amiatt nem, mert egy házasság szükségszerűen csorbítaná a függetlenségemet. Mindegy ki lenne a feleségem, elvárná hogy megbeszéljek vele holmi „ügyeket” meg „dolgokat”, és nem biztos hogy mindig tetszene neki az, amit én akarok. Időnként kompromisszumokat kéne kötni. És abba ügyse menne bele hogy állandóan ő engedjen. Én meg egyszerűen nem akarok engedni. Lehet hogy túl önző vagyok, de nem azért tértem át erre az életmódra, hogy holmi „kompromisszumokat” kössek! És ez éppen veled aztán pláne nem menne, mert az elején, az első pár hónapban persze nagyon boldogok lennénk az igaz, de azután ügyse bírnád ki hogy neked sose legyen „igazad”, mert hát nem olyan a jellemed, ha annyira engedelmes lélek volnál akkor nem lennél ilyen csintalan és rosszcsont már most is, szóval benned is megvan ám a nagy vágy a függetlenségre és hogy a saját fejed után menj, szóval ez egyszerűen nem működne köztünk! De én még Hillit vagy más tündért se óhajtom a feleségemnek, mert lett légyen akármilyen szelíd is de azonnal arra próbálna unszolni hogy hagyjak fel a húsevással, ne gyilkoljak állatokat egy jó kaja reményében... Szóval házasságról szó sem lehet! Senkivel se! Azt nem zárom ki hogy legyen szex közöttünk, persze azt se most, de majd ha nagyobb leszel. Mindenféleképpen nagykorúságod után csak, ha addig nem ábrándulsz ki belőlem. Tudom hogy azt is szabadna már tizenhatéves korod után, de akkor se. A leghalványabb lehetőségét is el akarom kerülni hogy megszóljanak ilyesmi miatt. Ha már nagykorú vagy akkor oké, akkor jogod van bármihez, de addig még erről se lehet szó! Házasságról viszont egyáltalán soha se, már ne is haragudj! Jobb ezt tisztázni már most a legelején!

Csipetke nagyot sóhajtott.

—Ettől féltem eleve, hogy valami ilyesmit mondasz majd...

—Ezt viszont jó hallanom, mert ez azt jelenti hogy kezdesz kiismerni. Szerintem a legjobb az lesz ha nemcsak a házasságot vered ki a fejedből, de még a majdani szexet is, azt úgyis csak amiatt mondtam hogy jelezzem, igazán nem a külsőd ellen van kifogásom. Azt se felejtse el, addig azért még úgyis eltelne minimum nyolc év, s az rajtam is meg fog látszani, sokkal idősebb leszek, nem is biztos tehát hogy lenne gusztusod akkor már hozzám. Szóval szerintem maradjunk

annyiban, hogy szívesen leszek a te úgymond „tiszteletbeli apukád”, segítelek hogy megtanulj olyasmiket hogy túlélés meg egészséges táplálkozás és ilyesmik, de a többi, izé... szóval, azt hiszem erre szokták azt mondani, hogy „maradjunk barátok”. Remélem nem haragszol!

—Nem, nem, dehogyis, mondom hogy tulajdonképpen sejtettem is hogy ez lesz belőle...

—És különben is felesleges futnod Kvaré után, hiszen megmondta hogy még csak nem is téged mentene elsőnek egy vészhelyzetből. - jegyezte meg szárazon Pucsakaci.

—De ezzel magam is egyetértek mert nekem is az a véleményem, hogy a tündéreket mindenáron meg kell menteni! - csattant fel Csipetke.

—Ráadásul még a józan logika is ezt diktálja - válaszolta Kvaré - egyszerűen amiatt, mert hiába hogy Csipetke a gyerek, de neki mégis milliószor nagyobb esélye volna túlélni egy bármilyen, akármilyen, és teljesen mindegy milyen vészhelyzetet is, mint Hillinek!

—Ugyan miért?!

—Több okból is, Pucsakaci. Például képzelj el, hogy valaki megtámad bennünket. Ott egy pisztoly Hilli közelében. Eszébe se jutna használni, mert ez teljesen elmentéses volna a tündérekkel szemben! S emiatt esetleg meghal, vagy elfogják. Csipetke ellenben HABOZÁS NÉLKÜL főbelőné a támadót, eszébe se jutna tétovázni, és utána se lenne a tett miatt lelkiismeretfurdalása, egy másodpercnyi se, nem lennének tőle rossz álmai sem soha az élete során, sőt inkább büszke volna a lélekjelenlétére! Ha mégse lőné főbe a támadót, annak kizárólag az lenne az oka, hogy nem lenne biztos benne, az adott távolságból eltalálja-e annak a fejét, de akkor is lőné, legfeljebb a fickó testére! Szóval nyilvánvaló hogy legelőször Hillit kéne mentenem, mert Csipetke esélyei a túlélésre nagyságrendekkel nagyobbak! Különben se értem miért kell magyarázgatnom ilyen nyilvánvaló tényről neked, hiszen illene ismerned a lányodat, messze több rejlik benne mint amit feltételezel róla, s ezt már több alkalommal is bebizonyította jó alaposan, például azzal is, hogy most itt vagyunk! És még mindig folytathatom Csipetke előnyeinek dicsegetését, mert az is a javára szól hogy olyan kicsi, hogy gyerek, emiatt a támadó ha jön biztos hogy lebecsüli őt, ahogy még te magad is lebecsüled őt... És íme, Veggi is lebecsülte Csipetkét, amiatt akarta hogy a lányod vigye oda neki a Kulcsot mert Csipetkét ártalmatlannak tartotta, holott DEHOGYIS ártalmatlan a leányod! Veggi bárki mással jobban járt volna mint Csipetkével! De igenis lebecsülte őt! Rosszul járt vele... holott Csipetkének másodpercei voltak csak valami ellenakcióra, de ez az icipici idő is elég volt neki ahhoz hogy kitalálja mit tegyen, s meg is valósítsa, villámgyorsan, s úgy, hogy Veggi észre ne vegye azt, semmire se gyanakodjék! Csipetke ha baj van, vagy csak ha úgy épp bosszút akar állni valakin, habozás nélkül kihasználja a legparányibb esélyt is, és elképesztő fantáziája van, gátlás ugyanakkor viszont mikroszkopikus mértékű sincs benne! Csipetke egy kalandornő jellemével rendelkezik. Ezt teljesen komolyan mondom, halálkomolyan tényleg, ő egy gátlástalan kalandornő, épp csak még nagyon fiatal, de igenis teljesen gátlástalan leány, nem azt mondom hogy gonosz de attól még gátlástalan, minden kitelik tőle, olyan mint az a Behnázella Íjallé nevű lány az egyik korábbi Kukkolódban aki végül egy bolygó királynője is lett, nyilván mert megvoltak ehhez a szükséges képességei, a jellembeli adottságai, na Csipetke épp ilyen, igenis rem veszélyes ellenfél tud lenni alkalomadtán! Nyilván nem az icipici fizikai erejével mert abból valóban nem sok van neki, de minden létező más módon! És emiatt is

tartottam jó ötletnek hogy tisztázzam vele már most a legelején ezt a dolgot hogy házasságról szó se lehet, de semmi másról se jódarabig a barátságot kivéve, mert jobb ezt a kérdést letudni mielőtt nagyon belelovalja magát, mert nehogy az legyen hogy később csalódik, aztán rám is megharagszik. Nem amiatt mintha félnék tőle, mert én is épp elég gátlástalan vagyok a magam módján, fantáziában se szűkölködöm, aztán meg mégis több a tapasztalatom mint neki hiszen felnőtt vagyok, de mégis mennyivel jobb ha megmaradunk barátoknak és nem leszünk ellenségek, amit azért is bánnék mert én tényleg a legőszintébben kedvelem Csipetkét! Épp emiatt azonban jó tisztázni előre a... mondjuk hogy a „viszonyunkat”... szóval hogy nem érdemes bizonyos alaptalan reményeket melengetnie és egyéb effélék. Ő egy remek kislány, tisztetem és becsülöm, és nagyon szívesen leszek a tanítómestere, de ennyi legyen elég, legalábbis a következő nyolc-tíz évre! —Hú de megdicsértél, köszönöm, nagyon élveztem! - ujjongott Csipetke.

—Megkönnyebbülten hallottam amit mondtál, Kvaré, mert már kezdtem aggódni... - mondta Pucsakaci.

—Nem vagyok pederasztá. - nyugtatta meg őt a férfi.

—Jó, akkor váltsunk témát. Vagyis inkább térjünk vissza az előzőre. Nem hiszem hogy igazad van és ilyen egyszerű volna új szokásokat kialakítani. Mert ez egyénfüggő azt hiszem. Lám a lányom milyen jó étvággal eszi már a nyers húst, nekiesett mint egy éhes farkas, talán evésbe fojtja a bánatát hogy visszautasítottad... De nekem csak nagy erőfeszítéssel mennek le a falatok a torkomon!

—Mert nem figyeltél Kvaréra, apuci! - adta meg neki a választ a saját lánya. —Itt ugyanis az a lényeg, miként gondol az ember saját magára. Én most egy „vadnő” akarok lenni. Egy olyan ősi izé, aki jól tud harcolni, nyilazni, aki mondhatni kis túlzással, a „Vadon Istenője”, aki az Elpusztíthatatlan Túlélő... Én így gondolok magamra, ilyen akarok lenni! Te azonban még mindig úgy gondolsz magadra, hogy te egy gazdag médiacézár vagy. Egy milliárdos tévészemélyiség persze hogy nem szokott nyers húst enni... Egy vadnő azonban nagyonis! És te még mindig úgy véled, csak ideiglenesen vagy itt, s alig várod hogy hazatérhess, míg én már úgy vagyok vele hogy nem is nagyon érdekel az egész hazamenetel, ha összejön, jó, ha nem, az is jó, mert amíg kicsi vagyok addig Kvaré úgyis ellát majd mindennel, nem hagy éhen halni, mire pedig megnövök úgyis megtanulom hogy miként láthatom el saját magamat, szóval nem lesz itt semmi baj, sőt kívánom is hogy vissza ne térjünk nagyon hamar, mert akkor nem lesz időm mindent megtanulnom Kvarétól, kinézem ugyanis belőled apuci hogy odahaza mindenféle akadályokat gördítenél azelőtt hogy gyakran találkozhassem vele, mert szerinted ő nem nekem való társaság, túl vad meg közönséges, sőt az erényeimemet is féltened tőle...

—Naná, azok után amit hallottam tőled... hiszen itt az egész csak Kvaré jóindulatán múlik, hogy vissza nem él-e a naivitásoddal!

—Csipetke egyáltalán nem olyan naiv mint gondolod. Az meg pláne biztos hogy messze-messze több esze van mint amit feltételezel róla, ezt bizonyítja az is hogy kiválóan megválaszolta, miért nem olyan könnyű neked megbarátkozni a nyers hús megevésével! - mondta Kvaré.

—Miért, szerinted hogyan kéne gondolnom magamra most, ebben a helyzetben?

—Hát semmi esetre se úgy, hogy egy gazdag médizacézár vagy, mert itt és most semmiféle tévécsatornának nem vagy a tulajdonosa, sőt gazdag se vagy. Ha nem akarsz felhagyni a reménnyel hogy majd egykor mégis visszatérünk s a tied lesz mindaz a hatalom és gazdagság megint amit egykor birtokoltál, akkor a leghelyesebbnek azt látom, ha úgy gondolsz magadra, hogy te most tulajdonképpen a

saját műsorod egyik szereplője vagy - ez még igaz is, ugyebár - és neked kötelességed jó példát mutatnod a leendő nézőid számára, be kell bizonyítsd nekik hogy nemcsak pénzed van meg jó politikai kapcsolataid meg más ilyen mittudoménmik amik szokásosak az előkelő körökben, hanem megállod a helyedet a legvadabb körülmények közt is, te a nézőid példaképe akarsz lenni, azt akarod hogy ne csak műsorvezető légy a szemükben, hanem igazi sztár is, sőt szupersztár, megasztár, gigasztár, hipersztár, azt akarod hogy rajongjanak utánad... És miért is ne akarhatnád ezt, ez egész jól belefér abba az életútba amit eddig éltél, hiszen miért is ne próbálhatnád ki azt is egyszer, milyen a kamera másik oldalán lenni!

—Hm, ez igaz is! Nem is hülyeség amit mondasz, így első hallásra! Ezen el fogok gondolkodni! Tényleg, miért is ne lehetnék én magam is sztár!

—Kérdezhetek valamit? - kérdezte Csipetke.

—Nyugodtan. - válaszolta Kvaré.

—Ha hazaérünk valamikor... szóval, nekem elég sok mindenem van otthon ami azt hiszem nem illik egy... szóval, én már ott se akarok olyan életet élni mint korábban tettem... jó-jó, persze, nem akarok ugyanúgy élni ott is mint itt... de azért, mégis, szóval, érted ugye, na...

—Azt akarod kérdezni, mi legyen a cuccaidal amik már nem férnek össze az új személyiségeddel, az új énképeddel?

—Igen, igen, pont azt!

—Pofonegyszerű. Gondolom vannak mindenféle jó barátnőid, ismerőseid: ami nem tetszik neked, amit feleslegesnek tartasz, azt vidd át mind az egyik külön szobába, aztán hívd el a barátnőidet, és mondd nekik hogy akinek ott valami megtetszik azokból a cuccokból, viheti, az övé ingyen! Biztos nagyon örülnek majd neki, és téged is nagyon szeretnek majd az ajándékokért! Te leszel a szemükben a Nagy Jótevő!

—Igen, ez az, milyen igazad van! Nekik adom a szalvétagyűjteményemet is!

—Nagyon helyes, minden gyűjtemény csak egy halom felesleges kacat, csak arra jó hogy benne álljon a pénzünk potyára, miközben idegeskedünk hogy nem rágták-e meg a molyok, csótányok, patkányok, vagy nem rozsdált-e el, vagy nem lopta-e el valaki!

—Az ásványgyűjteményemet is nekik adom...

—Azt előbb szívesen megnézném. Csak amiatt, mert hátha találunk benne olyan követ ami jó arra hogy megtanítsalak, miként lehet jó kőkest pattintani belőle! A többi persze elajándékozhatod nyugodtan.

—Nekik adom az ékszereimet is...

—De leányom! - hördült fel Pucsakaci.

—Örülj neki, hogy a lányod nem lesz fukar. - kelt Csipetke védelmére Groik.

—Másokkal szemben talán valóban nem lesz az, de magával szemben nagyonis!

—Nem, nem, nem! - nevetett Kvaré. —Nem érted a különbséget, Pucsakaci! Aki fukar, az nem vesz meg valamit, amit pedig tulajdonképpen SZERETNE megvenni, tehát vágyik rá! Mégse veszi meg. Aki azonban olyan mint én vagyok - mondjuk hogy „minimalista”, vagy mondjuk hogy „szerény életet élő” - az azért nem vesz meg bizonyos dolgokat, mert egyszerűen belátja hogy neki az úgyse kell, hogy neki azon cuccokra nincs szüksége, és emiatt nem is vágyik rá! Ha pedig már rendelkezik valamivel, de később belátja hogy neki az mégse kell, hogy arra sincs szüksége, akkor miért is ne ajándékozhatná el? Csipetke tehát nagyon jó úton halad!

—Később megbánja majd, hogy elpazarolta őket!

—Ezt alig hiszem. Természetesen, azt én se tagadom hogy ennek esélye fennáll, elvégre tökmindegy mit csinálunk az Életben, minden tettünknek van némi kockázata. Ugyanakkor azonban tényleg teljesen minimális az esélye annak hogy e tettét megbánná, mert ez kizárólag akkor alakulhat így, ha felnőve olyan koldusszegény nincstelen nyomorult válik belőle, hogy muszáj lesz arra gondolnia, jaj de jó lenne ha megvolnának neki azok az ékszerek mert akkor azokat eladhatná és a pénzből vehetne magának mondjuk élelmet és nem kéne éheznie... na de ugyan mekkora lenne ennek az esélye, semmi esetre se hihető hogy az egyetlen leányodnak ne juttatnál annyit hogy elkerülje az éhhalált, ennyi pénzed akkor is maradna ha valami miatt teljesen tönkremenne a vállalkozásod, de ha esetleg és netán mégse, vagy ha valamiért teljesen kitagadnál a leányodat, még akkor se kéne éheznie mert addigra bőven megtanul tőlem annyit hogy az éhhalál ne fenyegetse! Hát hogy a fenébe így ne lenne, nézz körül, ha visszatérünk a világunkba ennél kizárólag jobb körülmények közé kerülhetünk és itt se halunk éhen... szóval mire is kellenének neki azok az ékszerek!

—Például gyönyörködni bennük!

—Igen, ez egy reális érv, elismerem, a baj csak az hogy az a haszon amit ez a gyönyörködés nyújt, a szememben nem ér fel azzal a kárral amit az idegeskedés okoz hogy jajistenkém nem lopják-e el, nem ütnek-e le azért hogy elrabolják tőlem, nem veszítem-e el véletlenül, vagy hogy valaki látja majd Csipetkén az ékszereket s ebből megtudja hogy milyen gazdag, s így csak amiatt kezd el barátkozni vele hogy szóval érdekből, pedig valójában gyűlöli titokban csak amiatt mert gazdagabb nála, sőt rosszabb esetben addig édeskedik neki amíg Csipetke hozzá nem megy feleségül pedig a férfi nem is szereti őt és csak a leányod vagyona kell neki, közben meg Csipetke élete pokol lesz a rossz házasságban...

—Ez tényleg teljesen komoly veszély - értett egyet Kvarével Hilli - mert gondolj csak bele Pucsakaci, épp ez történt azzal az Ofra Haza nevű énekesnővel akit bemutatnál egy korábbi Kukkolóban, akit egy másik világmindenségből „importáltál”, s akit azért csábított el egy pasas még az ő világában mert kellett neki a nő pénze! Annak ellenére vette feleségül a nőt, hogy ő a férfi már fertőzött volt az AIDS nevű halálos betegséggel, de ezt eltitkolta Ofra elől! Na gondolj csak bele ha valami hasonló történne Csipetkével, biztos nem kívánod ezt az egyetlen leánykádnak!

—De miért kéne elajándékozni azokat az ékszereket, ha nem akarja viselni őket, egyszerűen berakhatjuk őket egy széfbe és kész, senki nem tud majd róla!

—Hogyne tudnának róla, amint leadod a Kukkolót és a nézők meghallják hogy most itt mi mit beszélünk...

—Kivágom ezt a részt az adásból. - vágott közbe Pucsakaci.

—Ez akkor se megoldás. - ellenkezett Kvaré.

—Miért nem?

—Hát, gondolj már bele, szerinted azok az ékszerek hogy érezhetik magukat ha évekre, évtizedekre bezárod őket egy széfbe?!

—Tessék?!

—Látom nem érted.

—Tényleg nem. Vagyis, attól tartok vagy én zavarodtam meg mert rosszul hallottam amit mondtál, vagy te zavarodtál meg, ha igaz az amit hallottam.

—Szerintem jól hallottál mindent. Te talán szeretnéd, ha évekre bezárnának téged egy széfbe? Vagy, mondjuk egy méretedhez illő sötétzárkába?!

—Kvaré, ezt nem gondolhatod komolyan! Egy ékszernek nincsenek érzései! Az egy

lélektelen tárgy!

—Én egészen másképp gondolom. Vagy legalábbis, ha nem is vagyok biztos benne hogy van a tárgyaknak lelkük, de szeretek így gondolni rájuk, és úgy viselkedni velük szemben, mintha volna lelkük! Bár használjuk ez esetben a „lélek” helyett inkább a *kami* szót, egyrészt hogy megkülönböztessük ezt a dolgot ami szóba került az emberi lelkektől, másrészt meg mert kifejezetten épp akkor tettem magamévá e koncepciót amikor a japán sintóizmust kezdtem tanulmányozni, ez a Föld bolygó egyik vallása, legalábbis az volt valamikor régen, és ott abban a vallásban alaptétel, hogy szinte mindennek van kamija. Az erdőknek, hegyeknek, egyes köveknek, minden tárgynak amit készítünk vagy legalábbis majdnem mindegyiknek, persze van kamija az embereknek is...

—Aha, szóval attól félsz ha bezárjuk Csipetke ékszereit egy széfbe, akkor az ékszer kamija majd bosszút áll! Milyen *végtelenül* nevetséges!

—Szó sincs erről. Szerencsére ugyanis mindig, minden kami jóindulatú, kivétel nélkül! Holmi bosszúállás tehát elő se fordulhat! Lehetetlen még elméletileg is, még akkor is ha akár szándékosan sértegetjük a kamit! Ellenben olyasmi nagyonis megtörténhet, hogy a kami elszomorodik, megbántódik, és emiatt nem segít. Tehát a kami sosem okoz kifejezetten kárt, de te mint üzletember, simán tekintheted kárnak az elmaradt hasznot!

—Még mindig nem értelek. Röhejes az egész koncepció eleve, de ha csak a játék kedvéért mégis elfogadom a feltételezést hogy léteznek ezek a kamik, akkor is, mennyivel lenne nekem jobb - vagy nem nekem de Csipetkének - ha elajándékozta a lányom az ékszereket, mint ha bezárjuk azokat egy széfbe? Hiszen ha a széfben tároljuk azokat, később eladhatjuk, ami tiszta haszon ugyebár. És nem hiszem hogy az ékszer kamija ezt meg tudná akadályozni ha megharagudna is, de különben is azt mondtad hogy jóindulatú, tehát haragról akkor szó se lehet. Ha ellenben elajándékozzuk az ékszert, az már nem lesz a mienk, tehát ha a kami jóindulatú is, nem fog nekünk semmi jót tenni, mert ha tesz is jót netán, nyilván az ékszer új tulajdonosának tesz majd jót!

Kvaré csak mosolygott e szavakon.

—Az a baj Pucsakaci, hogy nem összefüggéseiben vizsgálod a dolgokat. Gondolj már arra nagyon kérlek, hogy nem csak egyetlen kami létezik hanem rengeteg!

—Mennyi?

—Nem tudom, senki se tudja. Az ősi japán szövegekben nyolc millióról beszélnek, de ezt nem kell komolyan venni, ez csak annyit jelent hogy „eszméletlenül sok”. Minden bizonnyal messze több mint az említett nyolc millió. Esetleg talán Japán szigetcsoportján összesen volt csupán nyolc millió, de attól még lehet bőven ennek a nagyonsokszorosa is a világ más területein. De nem ez a lényeg, hanem hogy a kamik kapcsolatban állnak egymással! Na és hát gondolhatod, a trezorba zárt ékszer kamija biztos hogy panaszkodni kezd majd a többi kaminak: — Látjátok mit tett velem Pucsakaci leánya, itt vagyok bebörtönözve már mióta, pedig én ennél jobbat érdemelnék! Nem becsül meg engem Csipetke! Ha engem, a szép ékszert nem becsül meg, biztos más tárgyakat se becsül meg! A környezetét se becsüli meg! Nem érdemli meg, hogy segítsünk neki bármiben is!

—Na épp ez az, látod, ezért kell hogy Csipetke igenis hordja majd azokat az ékszereket, mert akkor megbecsüli őket és a kami nem lesz szomorú! - kiáltott fel Pucsakaci diadalmasan.

—Igen, ha Csipetke hordaná az ékszereit akkor az biztos hogy azzal kifejezné az ékszerek iránti megbecsülését, s az biztos hogy akkor az ékszer kamija nem

szomorkodna! Ez kétségtelen! A baj csak az, hogy amint korábban kifejtettem, Csipetkének azokra az ékszerekre nincs szüksége. És bár ha ennek ellenére hordaná az ékszereket akkor az kevésbé lenne rossz megoldás mint az ékszerek elzárása valahová, de ez se lenne tökéletes megoldás, mert a kami azt is érezné hogy Csipetke csak muszájból hordja az ékszereket, s nem igaz örömmel! A megoldás tehát ilyen esetben nem az hogy akkor is hordja az ékszereket ha úgy érzi hogy már nincs szüksége rájuk, hanem az, hogy odaadja valakinek aki boldog lesz azért mert szert tett az ékszerekre! Természetesen amikor Csipetke úgy dönt hogy megváltik az ékszerektől - vagy tágabb értelemben *akármitől* - akkor illik előbb megköszönni annak a tárgynak hogy eddig szolgálta őt, Csipetkét, vagy ha soha nem is használta azt a tárgyat de hogy legalább elvileg a rendelkezésére állt! Ha netán nevetségesnek érezné hogy hangosan mondjon köszönetet egy tárgynak, akkor elég ha gondolatban kifejezi a háláját felé. Ha pedig a tárgy már olyan ócska hogy senkinek se kéne még ajándékba se, s emiatt a szemétkébe dobja, akkor is köszönje meg neki amit eddig tett érte az a tárgy, búcsúzzon el tőle, és mondjon valami olyasmit hogy a tárgy becsületesen teljesítette a feladatát, de a szolgálataira már íme nincs több szükség, vagy ha szükség volna is rá de a tárgy már túl öreg, nem képes ellátni a feladatát tovább, de emiatt nem haragszik rá, belátja hogy a tárgynak is ideje már megpihenni, ideje hogy a tárgy visszaadja az anyagát a Természetnek, visszatérjen az Örök Körforgásba, és hogy szeretettel fog rá emlékezni!

—A pofám leszakad mindjárt, nem hiszem hogy komolyan gondolod! Ember, nem a babonás középkorban élünk már! Te tényleg azt hiszed hogy én valaha is köszönetet mondok teszemazt egy kilyukadt bilinek, amiért eddig számtalanszor belecsinálhattam?!

—Természetesen nem kötelező hogy így tegyél, hiszen mondtam, a kamik mindig, MINDIG jóindulatúak, azaz ha nem teszel így, abból nem származik konkrét károd, legfeljebb az elmaradt haszon. És sietek megelőzni a közbevetésedet, hogy ha köszönetet mondasz a példában szereplő lyukas bilinek amikor kidobod a szemétkébe, akkor ne várd azt hogy majd konkrétan attól a lyukas bilitől lesz valami hasznod a jövőben váratlanul! Ez nem így működik.

—Hát akkor ugyan hogyan?!

—Hát úgy, hogy ha te úgy általában véve e mentalitást követed, ha ezt az attitűdöt teszed a magadévá a tárgyak - vagy úgy általában bármi - felé irányuló magaviseletedben, akkor úgy általában véve kezdenek a tárgyak maguk is barátságosabban viselkedni veled szemben! Az egész Világ lesz irántad jóindulatúbb, segítőkészebb! Például, kevésbé fenyeget majd téged a veszély, hogy a varrótűvel megszúrod az ujjadat.

—Ez a veszély abszolút semennyire nem fenyeget engem. Nem szoktam varrni.

—Pedig itt ahol most vagyunk lehet hogy rászorulsz majd, mert itt nem olyan könnyű ám beszerezni egy új öltözetet ha a régi elszakad valahol... De hogy folytassam, megpróbálok materialista magyarázatot adni erre a dologra, mert látom hogy mást úgyse fogadnál el. Szóval, ha kialakítod magadban e képességet hogy hálával fordulsz a téged körülvevő objektumok felé, akkor egyszerűen jobban figyelsz rájuk. Jobban bánsz velük. Gondosabb gazda módjára! Ennek óhatatlanul az a következménye, hogy kevesebb alkalommal teszel olyan mozdulatot ami károsíthatja az objektumaidat, ami pedig nyilvánvalóan azzal a következménnyel jár, hogy egyrészt a dolgaid tovább maradnak épek, tehát tovább szolgálnak téged így ritkábban kell új cuccot vened s ezáltal pénzt spórolsz, másrészt kevesebb

balesetet szenvedsz, egyszerűen mert a balesetek óriási többségét épp az okozza amikor egy tárgy tönkremegy, vagy nem figyelünk rá és meggondolatlanul használjuk! Tehát ez az egész még akkor is működik ha teljesen kihagyjuk belőle a kami-koncepciót!

—Tehát nyugodtan bezárhatjuk az ékszereket, mert úgysincs kamijuk.

—Nem éppen, mert ha bezárod, akkor Csipetke bármi más tárgy értékét is amivel a jövőben rendelkezni fog, öntudatlanul is összehasonlítja majd a széfben őrzött ékszer értékével, s mert nyilván az ékszereknek lesz magasabb pénzügyi értéke, emiatt a többi tárgyat kevesebbre becsüli majd, s emiatt kevésbé gondosan bánik majd azokkal! Nem beszélve róla hogy biztos mindenki tudja majd akkor hogy van ékszere elzárva, s emiatt talán megszarolják hogy megkaphassa a zsaroló az ékszert, vagy elrabolják őt s váltságdíjúl az ékszert követelik, vagy akármi.

—Még mindig az a véleményem, egyszerűen ugratsz bennünket. Ezt nem gondolhatod komolyan! Nem létezik, hogy higgy ezekben az izékben, kamikban!

—Hogy mit hiszek és mit nem, ahhoz semmi közöd, Pucsakaci. Én azt mondtam el neked ami a sintó vallásban szerepel, amit tanulmányoztam. Az hogy a kamik ténylegesen léteznek-e, édesmindegy. Az a lényeg, hogy a dolog MŰKÖDIK, ha és amennyiben úgy viselkedünk, ahogy az a viselkedés helyes lenne abban az esetben ha a kamik bizonyítottan léteznének! És sokkal egyszerűbb elfogadni hogy a kamik léteznek és kész, pont, mint állandóan azon agyalni hogy „Én nem hiszek benne hogy léteznek, de úgy teszek mintha, mert ez ilyen meg olyan tekervényes módon majd valamikor a javamat szolgálja!” Erre semmi szükség. Én például úgy viselkedek mintha a sátramnak kamija volna. A hátizsákomnak is. Meg úgy általában mindennek amit birtokolok. Például minden használat után köszönetet mondok magamban a késemnek amiért megint hüen szolgált engem, megtisztítom, szárazra törlöm, mert tudom hogy a kés kamija szereti ha nem kell koszosnak maradnia... és ez akkor is hasznára válik a késemnek ha nincs kamija, mert nyilvánvaló hogy e gondos ápolás mellett tovább tart, például mert nem fog elrozsdálni! Hogy tényleg hiszek-e benne hogy ezek a kamik léteznek-e a valóságban, az, ismétlem, az én legbensőbb magánügyem. És mindegy is. A lényeg hogy amióta így viselkedem, azóta, úgy vettem észre, a dolgaim sokkal tartósabbak, ritkábban romlanak el, sikeresebb vagyok a vadászatokban, ésatöbbi.

—Mert azóta jobban figyelsz a cuccaidra, jobban ápolod őket például.

—Lehet, de mondom, ez édesmindegy. A lényeg az, hogy ez a viselkedési mód a HASZNOMRA VÁLIK! Különben meg ha nem is igaz hogy minden apró vicikvacaknak lenne kamija, de az aztán már tényleg tökéletesen lehetséges hogy legalábbis NÉMELY, nagyobb jelentőségű... mondjuk hogy *entitásnak*... annak igenis van kamija! Például egy hegynek vagy erdőnek... mert régi megfigyelés az a természet népek körében, hogy akadnak dolgok, amiket ezek az „entítások” nem szeretnek, és aki mégis erőlteti azt, annak „keresztbe tesznek”! Ugyanakkor viszont ha valaki kellő tisztelettel közeledik feléjük, akkor az illető mintegy megérzi, mi válik javára és mi nem, például megleli a forrást a sűrű erdőben s így nem hal szomjan, talál ehető gombákat hogy éhen ne haljon, és így tovább! Röviden úgy foglalhatom össze, hogy a tárgyak egyszerűen égnék a vágytól hogy a hasznadra legyenek, legyen az a tárgy akár egy egész erdő is vagy csak mondjuk a fülpiszkáló rudacskád, de csak akkor tudják megsúgni a szívednek hogy mi a használatuk legjövődélmezőbb módja, ha kinyitod előttük azt a szívet, a szívedet, ha igyekszel figyelni rájuk... ha szeretettel fordulsz a tárgyait felé... ha megbecsülöd őket... s ehhez bizony az is hozzátartozik, hogy elfogadod ha egy tárgyra

már többé nincs szükséged, és megváltsz tőle. Hagyni kell a dolgokat „elmenni” is néha! Pláne, mert minél több dolgod van, annál jelentéktelenebbek a szemedben az egyes tárgyak. Gondolj csak bele, ez olyan, mint akinek van teszemazt egy egész háreme, mondjuk ötszáz felesége. Biztos hogy egyik feleségét se becsüli túl sokra, mert minek is, akármi történjék is az egyik nejével, semmi baj, van helyette négyszázkilencvenkilenc másik! Ha ellenben csak egyetlen felesége van, mindjárt más a helyzet ugyebár. Annak az egy feleségnek lehet már nagy becsülete a férje szemében. Annak aki csak egyetlen az ötszázból, annak nem sok. Ha egyetlen feleséged van, vélhető hogy igyekszik segíteni neked amiben csak tud, hiszen úgy tekinti magát hogy ő a család fele, a család jóléte tehát neki is elsőrendű érdek! Ha azonban a nő csak egy az ötszázból, nem fog sokat törődni semmivel se, hiszen minek is, vélhető hogy akármi probléma is adódik, majd megoldja azt valaki más a rengetegsok egyéb feleségből, s eleve nem is érez nagy kötődést a férje iránt, hiszen évente egyszer se látja talán, akkor meg minek is segítse... Érted már?

—Hogyne érteném, persze hogy értem, épp csak NEM HISZEM!

—Én azonban azt hiszem teszek ezzel is egy próbát. - válaszolta Csipetke.

—Teljesen elvette a józan eszedet ez a Kvaré!

—Mielőtt ilyen vaskos kijelentéseket teszel, apuci, kérdezd meg inkább Hillit, mert én mélyen hiszek benne hogy ő erről sokkal árnyaltabban vélekedik!

—Hát, legalábbis annyit mindenképp elfogadok Kvaré nézeteiből, hogy abban semmi rossz nincs ha megbecsüljük a tárgyainkat, s ezen attitűd kialakítására valóban hasznos mentális gyakorlat ha úgy közeledünk feléjük mintha lenne lelkük. Vagy kamijuk, mindegy. Ezen attitűdöt amiatt is helyesnek vélem kialakítani, mert ha erre képesek vagyunk, akkor nyilván szeretettelibben bánunk majd az igazi élőlényekkel is, például az állatokkal, sőt még embertársainkkal is!

—Kvarét ez a misztikus hókuszpókusz cseppet se akadályozza meg abban, hogy állatokat öljön és megegye őket! Hiába is mond köszönetet az állat kamijának az ölés után gondolatban, az már nem segít azon az állaton!

—Lehet - bölintott maga Kvaré is e szavakra - de az is biztos hogy e nézetem miatt igyekszem az állatokat mindig a lehető leggyorsabban és legfájdalommentesebben megölni, amit szerintem még egy tündér is értékelhet, mert biztos hogy a tündérek úgy vélik, ha már mindenképp öl valaki, legalább igyekezzék azt a lehető legkevesebb fájdalommal végrehajtani! Továbbá, én csak akkor ölök ha nagyon muszáj. Én például soha még egyetlen állatot se öltem meg csupán mondjuk az agyaráért vagy más trófeáért! Ha öltem, az vagy azért volt hogy megegyem azt az állatot, vagy amiatt mert az állat megtámadott engem! Megjegyzem, még az utóbbi esetben is, miután megöltem a rám támadó állatot, többnyire meg is ettem azt! Azaz nem pocskoltam! Nem hiszem, hogy e hozzáállásomat akár a tündér is kárhozná! Ami meg az ékszereket illeti, biztos hogy a tündérünk semmi kivétlenséget nem talál abban, ha azokat Csipetke elajándékozza. El se tudom képzelni, hogy az önzetlenséget egy tündér ne tartaná erénynek.

—Nem hiszek ebben az egészben, ebben a kami-dologban! Ilyesmi egyszerűen nincs!

—De apuci, hogy van merszed ezt kijelenteni ilyen határozottan, amikor nem is egyszer történtek már mindenféle misztikus izék a te tulajdon műsorodban, a Kukkolóban is, több alkalommal még a szereplők jó része is eltűnt onnan megmagyarázhatatlanul!

—Ez semmi esetre se működhet, mert ha ez így volna ahogy megpróbálsz be-

mesélni nekünk, Kvaré, abból az következne, hogy amikor Csipetke kidob valamit a szemétkébe, akkor azzal megöli a kamit!

—Ugyan már, dehogy! Hogy is történhetne meg ilyesmi, egy kamit lehetetlen megölni mert halhatatlan! Hanem az úgy van hogy amikor egy tárgy már nagyon ócska, és már kidobjuk a szemétkébe, vagy megsemmisítjük - például elégetjük - akkor a tárgy anyaga visszatér a Természet körforgásába, a kami maga pedig valami új, mostanában elkészülő tárgyba költözik bele. Na és hát ha az a tárgy amitől megváltál mert már tönkrement, vagy nagyon elhasználódott, az szeretettel volt gondozva és használva nálad, akkor biztosra veheted hogy a kamija hamarosan visszatál hozzád, és ismét a hasznodra lesz, még ha nem is okvetlenül olyan tárgy alakjában mint amilyenben korábban találkoztál vele! Mert hát persze hogy minden egyes kami azért sóvárog eszeveszetten, hogy jó gazdája legyen, ha tehát tudja hogy valahol őt egyszer már szerették, akkor iparkodik oda visszatérni amilyen gyorsan csak ez lehetséges! Persze ehhez az is kell hogy békességben és szeretetben válj meg tőle. Nem kell megsiratni, mert minek is, hiszen ha szeretted akkor ő is szeretett téged, és így visszatér majd hozzád, szóval az elválásotok úgyis csak ideiglenes, de elbúcsúzni azért illik, mert egy szeretett családtagtól is elbúcsúzol amikor elutazik, még ha tudod is hogy biztosan visszatér majd valamikor. Az azonban nem jó, ha valami amit szerettél, tönkremegy, s akkor mondjuk efféleképp kiáltasz fel, hogy „A kurva életbe, ez a szar is épp most baszódott el, hogy a fene essen belé!” - aztán dühös mozdulattal behajítod a kukába... Mert ha addig szeretted is, a kami úgy érzi majd, most a végén csalódást okozott neked. Nem szolgált téged jól. Vagy épp megsértődik mert ő igazán minden tőle telőt megtett, de hát nem minden egyedül rajta múlik csak... El kell fogadni hogy a tárgyaknak is megvan a maga életútja, néha tönkremennek és végük, kész, ez van. Ha szereted mondjuk a nagypapádat, de ő váratlanul meghal, akkor se kezdesz átkozódni, hogy „A francba is, az öregemnek is épp most kellett megdöglenie amikor pedig szükségem volna rá!”. Ilyenkor el kell búcsúzni a tárgytól, megköszönni hogy eddig hűen szolgált téged, és kifejezni hogy reméled hamarosan viszontlátod őt egy újabb formában. Ha pedig egy tárgyra már nincs szükséged, akkor kérd meg hogy aki megvásárolja tőled vagy akinek elajándékozod, annak igyekezzék jó szolgálatot tenni és örömet okozni neki. Ha pedig sosem használtad a tárgyat, akkor pláne igyekezned kell megválni tőle így vagy úgy, mert a kami számára az a lehető legrosszabb ha semmit se tehet, hiszen ég a vágytól hogy valakinek a hasznára lehessen, tehát még az is jobb ha szemétkébe dobod, mert akkor legalább hamar más formát ölthet amiben esetleg valakit szolgálhat! És amikor elköszönsz tőle, ne szídd őt meg azért mert nem tetszett meg neked, mert felesleges volt vagy akármilyen, hanem inkább mondj valami ilyesmit: „Jó utazást, kedves barátom! Nem olyan életet élek hogy szükségem legyen rád ebben a formában amiben vagy, de azért köszönöm szépen hogy tettél velem egy próbát, megtiszteltetésnek érzem hogy gondoltál rám! Remélem hamarosan újra találkozunk, s abban a másik alakban már tartósabb lesz a kapcsolatunk!” És arra hogy egy ily módon, azaz szeretettel és tisztességgel elbúcsúztatott kami visszatér hozzánk, milliószor nagyobb az esély akkor, ha az esemény után nem sokkal nekiállunk és készítünk valamit mi magunk! Valami használati tárgyat lehetőleg! Abba ugyanis AZONNAL beköltözik egy kami, sőt mi az hogy azonnal, már a készítés során is, tehát amikor az a tárgy még készen sincs teljesen! A kami abban a pillanatban beleköltözik amint az a tárgy legalább egy ICIPICIT IS használható lesz, legalább a legislegminimálisabb mértékig! És on-

nantól kezdve minden erejével azon munkálkodik majd, hogy segítsen neked - például ötletek sugalmazásával - abban, hogy lakhelyét, azt a tárgyat amiben ő a kami lakik, még szebbé, sokoldalúbbá, hasznosabbá alakíthassad! Valószínűleg nem először említem már ugye, hogy a magunk által készített tárgyaknak lelkük van... nos amikor korábban ezen összefüggésben a „lélek” szót használtam, akkor természetesen a kamira gondoltam, csak amiatt mondtam lelket mert a mi kultúrkörünkben e szó könnyebben érthető. És hát persze hogy van kamija mindennek amit készítünk, egészen természetes hogy van, naná, még szép, elvégre egyetlen kami se ostoba, pontosan tudják hogy azon tárgy amit mi magunk készítünk magunknak, az olyan tárgy amit hatalmas valószínűséggel nagyon fogunk szeretni, elvégre a tulajdon munkánk van beleépítve, s mert minden kami azért sóvárog hogy szeretve legyen, emiatt a lehető leggyorsabban igyekeznek beleköltözni, nem tartom lehetetlennek hogy még versenyeznek is hogy melyiküknek sikerül ez elsőként... Naná, még szép hogy mindennek amit magunk készítünk van kamija, el se tudom képzelni miben lehetnének ennél biztosabbak! Az lehet talán hogy a sorozatgyártásban készült cuccoknak nincs kamijuk, de csak addig nincs azoknak se amíg a boltok polcain ücsörögnek. Amint azonban megvetted valamelyiket, máris beléköltözik egy kami, azért, mert reméli hogy így szerető gazdára talál! Ezért is kell óvakodni az úgynevezett „impulzusvásárlástól”, amikor csak úgy valami hirtelen ötlettől vezettetve, átgondolatlanul megvásárolunk valamit amire pedig nincs szükségünk: mert amint megvettük, beleköltözik egy kami, remélve hogy most szerető otthonra lelt ahol hasznára is lesz valakinek, aztán ha mégse használjuk azt a tárgyat akkor nemcsak a pénzünk úszott el feleslegesen, de még annak a szegény, jobb sorsra érdemes kaminak is mekkora csalódást okozunk!

—Pedig lefogadom, tele a hátizsákod olyan cuccokkal, amiket még soha az életben nem használtál, de mégis őrizgeted őket, mert muszáj hogy rendelkezess velük, afféle „végszükség esetére” helyzetekre, na akkor eszerint te vétkes vagy abban hogy súlyos szenvedést okozol e tárgyak kamijainak mert tétlenségre kárhoztatod a szerencsétleneket!

—Jaj dehogyis! - nevetett Kvaré. —Nyilván persze sintóista szempont szerint mindennek amivel rendelkezem, van kamija, és abban is biztosak lehetünk mind-egyikük akkor lenne a legboldogabb ha aktívan tevékenykedhetne az érde-
kemben. Ugyanakkor viszont semmi baj nincs azzal, ha nem használok egy tárgyat ami VÉGSZÜKSÉG ESETÉRE volt megvéve, tudniillik annak a tárgynak épp az a rendeltetése hogy ne akármikor legyen használva, nem minden nap, hanem akkor, amikor az a „végszükség” bekövetkezik! Egy ilyen tárgy kamija tehát mindenképp boldog amíg én magam szeretettel bánok a kami lakhelyével - tehát a tárggyal -, amíg azt tisztességesen ápolom, gondozom, mert bár a kami ekkor semmit se tehet értem ez igaz, de bizonyos értelemben mégis a munkáját végzi: tudniillik azzal, hogy a *rendelkezésemre áll!* Mintha a testőröm lenne! A testőr is csak akkor dolgozik „igazán”, amikor verekednie kell, azért hogy megvédje a gazdáját, ennek ellenére, nem felesleges a megléte, a jelenléte a veszélytelen napokon se, hiszen nem tudható, mikor sújt le a veszedelem! Senki nem mondja hogy ilyenkor a testőr szükségtelen! Az ilyen tárgyak kamija tehát nem boldogtalan, mert tudják hogy ha nem is használok őket épp, de ettől még rájuk igenis szükség van! Eleve, elég jól be lehet sorolni azon tárgyak halmazát amikre illik az a megállapítás, hogy a birtoklásuk indokolt lehet akkor is ha nem használjuk őket minden nap, mert jó ha van nekünk olyasmi vészhelyzetekre.

Ilyesmi például egy sátor, egy kés, egy többfunkciós bicska, egy balta, egy machete, némi kötél, ivópalack, néhány ruhadarab is tartaléknak, tűzgyújtó-szerszám, meg pár más efféle. Ilyen lehet a hátizsák maga is amiben ezeket őrizzük. Egy kami amikor beköltözik valami efféle tárgyba, maga is tudja hogy megvan a kockázata annak hogy e tárgyakat esetleg soha nem használjuk majd, de ő a kami vállalja ennek kockázatát a beljük költözéskor. Illetve magát a hátizsákot illetően a helyzet még ennél is jobb, mert ha készítünk magunknak valamiféle „túlélő hátizsákot” végszükség esetére, amit valami veszélykor csak gyorsan a hátunkra kell kapni mert benne már eleve össze vannak gyűjtve a legfontosabb cuccok, akkor legalábbis maga a hátizsák igenis használva van folyamatosan, akkor is ha a benne őrzött cuccok nem: tudniillik a hátizsáknak épp az a dolga hogy TÁROLJA a bele rakott cuccokat, az már mindegy hogy miután megpakoltuk, azután csak áll-e egyhelyben vagy a hátunkon cipeljük! Amint tehát bármit is bepakoltunk egy hátizsákba, akár ha csak egyetlen apró dolgot is, az a hátizsák használva van, akkor is ha soha életünkben egyetlen percet se ült a hátunkon, mert az ő dolga egyszerűen a tárolás! Ha tehát a hátizsák nem üres, akkor definíciószerűen igenis a dolgát végzi, a hátizsák kamija tehát maradéktalanul boldog! Más a helyzet azonban az ékszerekkel. Amint te, Pucsakaci, megvetted azokat az ékszereket, máris lett kamijuk! Ugyanakkor viszont nyilvánvaló hogy semmiféle értelemben se látnak el „testőri funkciót” mint azt mondjuk egy használaton kívüli törkésre vagy tűzgyújtó rúdra lehetne ráfogni. Egy ékszer, az nyilvánvalóan nem „végszükség esetére” van!

—Akkor ha Csipetkének nem kellenek azok az ékszerek, egyszerűen adja vissza nekem őket és kész!

—Jaj apuci - nevetett Csipetke - hogy lehet az, hogy én már értem azt hiszem mit magyaráz Kvaré, de te még mindig nem fogtad fel! Ha neked adom vissza az ékszereket, akkor, előre tudom, úgyis az lesz hogy bezárod őket a széfbe, s ezt nem engedhetem mert akkor a kami búsulni fog!

—De én tojok rá hogy mit érez ez a kami, amiben nem is hiszek!

—De te vagy az aki nem hisz benne, nem én... Ám jól van, megkaphatod az ékszereket, rendben van, de csak akkor ha itt most azonnal megígéred, hogy azután hordani is fogod mindet, minden egyes nap! Vagy legalábbis hetente egy teljes napon át, ez a minimum!

—Ne ökörködj, azok női ékszerek, hogy is mutatnának rajtam, nem vagyok én egy hímringyó vagy más efféle... izé...

—Na látod, ezért nem adhatom vissza neked őket. Olyasvalakinek kell adnom az ékszereket, aki egészen biztos hogy hordja is majd őket, még ha nem is állandóan de legalábbis nagyon gyakran! Ezt még meg is ígértetem majd vele mielőtt megkapja tőlem!

—Felelőtlenség amit művelsz!

—De apuci, már bocsáss meg a szavaimért, de hogyhogy nem veszed észre milyen nevetséges dolgot művelsz amikor ennyire szabad utat engedsz a kapzsiságodnak, és olyan ékszerek miatt aggódsz amik nemcsak hogy nincsenek a birtokunkban, de még csak nem is azon a bolygón vannak ahol mi épp tartózkodunk, és egyáltalán nem is biztos hogy valaha is vissza tudunk térni oda, tehát azokhoz az ékszerekhez?!

—Egyszerűen csak aggódom. Mármint, olyan értelemben aggódom, hogy az ostobaságod miatt elpocsékolnánk egy csomó pénzt.

—Aggódni a dolgok miatt felesleges. - jelentette ki Kvaré.

—Ezt hogy érted?

—Ezt úgy értem, hogy az aggodalom maga - bármi miatt is! - egy teljesen szükségtelen, felesleges érzélem, márpedig egy tisztességes minimalista mindent kerül ami felesleges, ezekből a felesleges érzelmeket is kerüli, tehát az aggodalmat is, mert az is felesleges.

—Még mindig nem értelek.

—Hát akkor mindjárt bebizonyítom neked, mennyire felesleges aggódni! Gondold csak el: bárkiről legyen is szó, biztos hogy besorolható két halmaz valamelyikébe: abba akiknek van valami gondjuk, s abba akiknek épp nincs! Tehát, bármilyen élethelyzetben is legyél, amint elfog téged BÁRMI aggodalom, kérdezd meg magadtól: —„Van-e valami konkrét bajom épp?” Ha a válasz NEM - nos, akkor örülj neki hogy nincs bajod, és kész, az aggodalom felesleges! Ha ellenben a válasz IGEN, azaz van épp valami konkrét bajod, valami konkrét problémád az életben, akkor kérdezd meg magadtól: —„Tudok tenni valamit a bajom ellen, azért, hogy az életem jobbra forduljon?” Ha a válasz IGEN, nos, akkor megint nem kell aggódnod, mert van valami ami sokkal hasznosabb az aggodalomnál, tudniillik az, hogy tedd meg azt, amit megtehetsz az életed jobbrafordítása érdekében! Ekkor tehát cselekedni kell, és nem aggódni, vagyis az aggódás ezesetben is felesleges! Ha azonban a válasz NEM, tehát bár van ugyan valami bajod de semmit nem tudsz tenni ellene, akkor megintcsak felesleges aggódnod, mert tökmindegy, attól hogy aggódsz a baj biztosan nem fog elmúlni, szóval ilyenkor a teendő az aggodalom helyett egyszerűen az, hogy elfogadod az elkerülhetetlent, megbékélsz az adott helyzettel, és hogy úgy mondjam igyekezel a „legtöbbet kihozni” az adott lehetőségéből, tehát például örülni azon dolgoknak, körülményeknek, amik mégiscsak kellemesek az adott helyzetben amiben vagy. Erre jó példa, hogy történelmi tanulmányaim során olvastam egy bizonyos Boleyn Anna nevű nőről, aki egy réges-régi országban, a Földön, Angliában volt a király felesége, aztán a király úgy döntött hogy kivégezteti a nőt. Hogy miért, abba most nem megyek bele, hosszú história, a lényeg az hogy a királyné amúgy ártatlan volt. Ennek ellenére, lefejezték szegénykét. De nem azonnal, előbb pár napig börtönbe volt zárva amíg várt a kivégzésére. Na most, volt ennek a nőnek problémája? Naná, aki börtönben van és a kivégzésére vár annak persze hogy van problémája, nem is kicsi! Tudott ellene tenni valamit? Persze hogy nem, azt kivéve hogy az ártatlanságát hangsúlyozta. Ezt meg is tette, de ez persze nem volt elég a sorsa jobbrafordulásáért. Tudott tenni bármi egyebet? Nem. Erre mi mást is csinálhatott volna, megbékélt a helyzetével, s igyekezett kihozni az adott szituból a legjobbat: azaz, verset írt a börtönben! Így legalább elfoglalta magát valamivel, nem félt annyira, ráadásul a verse fenn is maradt az utókornak, s így még magasabbra emelte az ő halála utáni hírnevét, még szebb emléket állított fel önmagáról az utókor számára...

—Ez is a sintó vallásból származik, ez a... mondjuk hogy *nézeted?*

—Nem, Pucsakaci, ez nem a sintó vallás hanem a sztoikus filozófia része, egy kis darabka belőle, de azt is tanulmányoztam.

—Hogy te mi mindent tanulmányoztál...!

—Látod, Pucsakaci, ez a jó az én életstílusomban hogy bőven van időm akármit is tanulmányozni, mert nem viszi el az időmet és energiámat, sőt talán még az életkedvemet is a MUNKA! Nem rokkankok bele a melóba. Van tehát erőm, energiám, időm, érdeklődésem... Nagyon hasznos elmegyakorlat különben a sztoikus filozófiával foglalkozni, roppant módon hozzájárul alkalomadtán a lelki egészségünkhöz! Tehát, ha azokat az ékszereket Csipetkének adtad valamikor, akkor

azok a lányod ékszerei és azt csinál velük amit csak akar. És amint látod nem tudsz ezen változtatni, tehát bele kell nyugodnod, és...

—De nem nyugszom bele és igenis tehetek ellene valamit, mert lebeszélem róla!

—Próbáld meg... - vont vállat Kvaré unottan.

—Pénzt csinálhatnánk azokból az ékszerekből!

—Pénz, pénz, pénz... milyen unalmas is ez! - szolt Kvaré. —A helyzet az, Pucsakaci, hogy a pénz olyan mint a víz: ha túl sok van belőle körülötte, megöl téged: belefulladás!

—De miért is volna az baj, ha pénzt csinálnánk az ékszerekből?! Még ha el is fogadom ezt a „kami-koncepciót”, akkor sincs semmi baj ezzel a nézetemmel azt hiszem, mert ha eladjuk az ékszereket, akkor biztos olyasvalaki veszi meg őket aki szereti azokat az ékszereket, minden bizonnyal hordja is majd őket ha nem is minden nap de jó gyakran, és így a kami is boldog lesz!

—Nem tudhatod biztosra, hordja-e majd az ékszereket. De ha így lesz is, nem ez a lényeg, hanem hogy ha eladod az ékszereket akkor nem érezheted az ajándékozás jótettének örömét!

—De élvezhetem hogy több lett a pénzem! Vagy Csipetke élvezheti hogy neki lett több pénze ha ő adja el az ékszereket!

—Szóval még mindig nem tudtál kitörni abból a gondolkodási bűvkörből, hogy a sok pénz boldogságot hoz.

—Hát már hogyan okozna boldogságot, amikor a pénz az, amivel megvásárolhatjuk a nekünk boldogságot okozó cuccokat!

—De hiszen gondolkozz már, akármi legyen is a boldogság, de ahhoz idő is kell hogy élvezhessük a boldogságot! Ám épp az időből lesz neked egyre kevesebb, ha a „cuccok”, a tárgyak bűvöletében élsz. Mert gondold csak bele, az átlagember azért gürizik a munkahelyén, hogy aztán a pénzből cuccokat vehessen, de amíg gürizik azalatt nem boldog. Aztán az úgymond „szabadidejében” meg elmegy cuccokat vásárolni, de amíg vásárol, azalatt se HASZNÁLJA a cuccot, tehát nem boldog, pláne ha figyelembe vesszük hogy amíg megveszi a cuccot azalatt még szenved is lélektanilag mert sajnálja a sok pénzt amit kiad a cuccért, netán kifejezetten lelkifurdalása is van emiatt. Aztán amikor hazamegy - általában véve mindig amikor épp nem vásárol - akkor azzal telik az ideje, hogy a temérdek cuccát rendezgeti, azaz „rendbe rakja” a lakását, mert muszáj, mert ott már akkora a rendetlenség a temérdek cucc miatt. Ki is kell takarítani ami rém nehéz a sok limlom miatt, meg amiatt is mert a ház eleve nagy hiszen nagy hely kell a sok cucc eltárolásához, és nagy területet nehezebb kitakarítani. És még így is lesznek olyan részei a háznak ahol lényegében sosem lesz takarítva, a bútorok mögött, a szekrények mélyén, meg egyéb helyeken, egyszerűen mert e helyekhez lehetetlen vagy nagyon nehéz hozzáférni, így e helyeken temérdek por és más piszok halmozódik fel, melyekben dúsan tenyésznek a mindenféle baktériumok és vírusok, talán még mikroszkopikus férgek is, s ezek eljutnak a légáramlattal a lakás minden pontjára, emiatt is van az hogy az ilyen túlszűfolt házakban a lakók majdnem mindig valamilyen légúti megbetegedéssel küszködnek! Szóval a modern civilizáció nem a boldogság, hanem csak a cuccok körül forog. A tárgyak rabjai vagytok. De hiába van sok tárgyatok, nincs időtök élvezni őket! Az egyetlen tárgy amit igazán gyakran használtok, az a televízió vagy a számítógép, meg mondjuk a telefon, az összes többi alig használjátok, ellenben mégis rendezgetitek, tisztogatjátok, modernebb vicikvacakokra cseréletek, és egyre csak növelitek a számát, s mindezt feleslegesen mert úgyszincs időtök használni őket,

hiszen időtöket felemészti a pénz megszerzéséért folytatott hajsza! Mely pénz azonban maga is felesleges nektek, hiszen sürgősségi vicikvacakokra költitek az oroszlátrészt! A pénz tehát nem boldogít!

—Igenis úgy hiszem hogy a pénz boldogít, a sok pénz meg nagyon boldogít, és ne gyere nekem megint Groik ellenpéldájával, mert magad is elismerted hogy ő beteg, állítólag a nem megfelelő kaja mérgezi őt gyulladásokkal vagy valami ilyesmi... és ezt még el is hiszem, mármint, hogy BIZONYOS embereknek esetleg ilyen mentális problémákat okozhatnak egyes élelmiszerek, mert rég tudható hogy vannak akik allergiásak erre vagy arra. Ettől azonban még igenis minél több pénzed van, annál boldogabb leszel, egyszerűen mert annál több örömet vásárolhatsz meg magadnak!

—Nana! Várj csak egy cseppet, Pucsakaci! Magad mondtad ki épp most, hogy a pénzzel te örömet tudsz megvásárolni! Az öröm azonban nem azonos a boldogsággal!

—Hogy a fenébe ne lenne azonos, a boldogság nem más mint az örömteli pillanatok sorozata! Minél gyakrabban van részed örömeinkben, s minél nagyobb örömeinkben, annál boldogabb az életed! Hiszen ez NYILVÁNVALÓ, más el se képzelhető!

—Csudát. Ha így fogod fel, baj van, mert azokat az örömteli pillanatokot elő kell állítani, ki kell provokálni az Élettől, ahhoz pedig tényleg pénz kell! És még akkor se mindig sikerül elérni a kívánt örömet ha van pénzed, hát még ha nincs is! És akkor bizony oda a boldogság, FÜGGETLENÜL ATTÓL, hogy addig már mennyi örömet szerezteél meg, illetve vásároltál meg az életedben!

—Hát persze, de senki se lehet boldog mindig, ez elérhetetlen álmom. Akármikor legyek is azonban boldogtalan, attól még igaz az, hogy ADDIG boldogan éltem, boldogabban mint akiknek kevesebb pénzünk volt!

—Még ez se igaz. - válaszolta nyugodtan Kvaré, miközben fél szemmel Csipetkére pillantott, és elégedetten konstataulta hogy a kislány jól láthatóan megfeszített figyelemmel követi a társalgást. —Ugyanis - folytatta Kvaré - ez így ahogy elmondtad tényleg csodálatosan szépen és logikusan hangzik, az egyetlen baj az vele, hogy mint az számtalanszor bebizonyosodott, ez egyszerűen nem működik a gyakorlatban! Ez egy olyan elmélet, ami nem felel meg a tényeknek. Az eméleted ugyanis ott bukik meg, hogy az örömhöz HOZZÁ LEHET SZOKNI. Eképp az öröm ilyen szempontból maga is drognak tekinthető, mentális vagy ha úgy tetszik pszichológiai drognak, mondjuk úgy modern szóval hogy „virtuális drognak”, mert adiktációt okoz! És persze hogy azt okoz, egészen természetes hogy azt okoz, ez nem is lehet másképp, mert az hogy örömet érzünk, az biológiai értelemben egyszerűen azzal ekvivalens hogy dopamin termelődik a szervezetünkben, meg még talán pár más hormon is aminek bevallom nem emlékszem a nevére, de ez mindegy is, mert a dopamin már önmagában is elegendő ahhoz, hogy hozzá szokást indukáljon! Ugyanis a mindenféle drogok, mint az alkohol, nikotin, heroin meg egyebek is főleg a dopaminreceptorokon át fejtik ki az addikációs hatásukat. Jó, persze, tudom, befolyásolják az egész szervezetet, tönkretesznek azok minden mást is... de az „öröm”, az maga is ugyanígy hat! Hozzászoksz. Pontosan ugyanolyan módon szoksz hozzá, mint mondjuk a heroinhoz, mert az öröm is meg a heroin is a dopaminreceptorokra hat. Ezt már említettem de most megismételtem mert olyan fontos. Amúgy különben a cukor is hat e receptorokra, emiatt vonzódnak az édes ételekhez, sőt a cukor még erősebben hat e dopaminreceptorokra mint a heroin, azaz, bizonyított tény ezáltal amit már sokan tapasztaltak,

hogy a cukorról, az édes ételekről nehezebb leszokni mint akár a heroinról... Na de most nem a cukor a téma. Szóval, a lényeg az, hogy teljesen mindegy, miként keresed az örömet. Itt maga az a lényeg hogy az öröm, az addiktív. A hozzászokás miatt pedig az lesz a következmény, hogy ami korábban örömet okozott neked, az az esemény idővel már nem képes örömozósra, így ahhoz hogy megint örömet érezz, legalábbis ugyanakkora mértékű örömet, ahhoz már valami *erősebb* inger kell neked! Erre jó példa az amit épp magamon tapasztaltam: aki elkezdi pornó-filmeket nézni, az idővel halálbiztos hogy egyre „keményebb” ilyen témájú filmeket néz majd, mert a korábban látott „lágyabb” alkotások már nem váltják ki benne a megfelelő „örömet”! Egyre disznóbb, egyre perverzebb filmeket néz majd! Mondom, tapasztaltam saját magamon! Tiszta szerencse hogy hála annak hogy erre az „ös-emberes” énképre váltottam, ennek segítségével abba tudtam ezt hagyni, különben ki tudja hol tartanék már... De minden másra is igaz ez. Na és ennek ott van köze a pénzhez, hogy világunkra az a jellemző, hogy minél erősebb örömezt okoz valami, annál többbe is kerül az a valami általában. Tehát ahogy így hozzászoksz az általad „örömteli pillanatok”-nak nevezett eseményekhez, egyre több pénzre lesz szükséged ahhoz, hogy ezen örömteli pillanatokat megszerezhessed, mármint, hogy olyan örömteli pillanatokat szerezz meg, amelyek elég erős ingereket váltanak ki benned, eléggé felkorbácsolják a dopamintermelő mirigyeket a hormonháztartásodban ahhoz, hogy úgymond „boldog” legyél. És idővel eljutsz odáig, hogy egyszerűen nem vagy már képes annyi pénzt szerezni ami kellene a következő „lépéshez” ezen az úton! És onnantól kezdve már végleg és örökké boldogtalan leszel! Sőt a dolog ennél is rosszabb, mert igazából már addig se vagy boldog felhőtlenül, mert állandóan izgulsz hogy lesz-e szerencséd ahhoz hogy megint nagyobb pénzhez, nyereséghez, fizetéshez juss ami kell neked hogy megvehesd a következő akármit aminek örülhetsz, de különben is, egyre többet kell dolgoznod a több pénzért, így azonban egyre kevesebb időd marad örüdeni a már megszerzett mindenfélének... amiknek már nem vagy képes örülni amúgy sem, mert hozzájuk szoksz. Szóval mindezt az egészet úgy is nevezhetjük röviden, hogy **„Mindegy mennyi pénzed van, mert úgyis hozzászoksz idővel”**. Tehát az örömet és a boldogságot épp az különbözteti meg egymástól, hogy örömet, azt vehetsz pénzért, legalábbis egy ideig, amíg még nem szoksz hozzá nagyon, de boldogságot, azt bizony nem, azt nem adják pénzért soha, sehol, semmiképp!

—Nem hiszek neked, Kvaré, valami hiba van az okoskodásodban.

—Nincsen abban semmi hiba. Gondolj bele hogyan zajlik ez az egész! Ha van egy kisgyerek akinek először adnak pénzt a kezébe, az annyi pénznek is örül amiből egy gombóc fagyit vehet. Neki az akkor „sok” pénz. Egy fiatal tinédzsernek az már egyáltalán nem „sok”, mert neki az a „sok”, ha annyi pénzt kap hogy vehet egy biciklit. Pár év múlva már az lesz neki a „sok”, ha abból autót vehet. Már nem csak egyetlen gombóc fagynak nem örül tehát igazán, de a biciklinek se. Neki az már nem elég! Amint felnőtt lesz, már az autó se elég neki, most más annyi pénz a „sok” neki, amiből egy egész házat megvehetne. Ez már persze nehezebb ügy, akadnak akiknek nem telik rá, szóval itt már azért előfordulnak olyanok akik boldogtalanok. De ha e szintet meg is ugorja, idővel ez se lesz elég neki és nagyobb házra vágyik. Később még nagyobbra annál is, olyanra amiben van úszómedence is... Meg nyaraló is kell neki, akkor is ha évente csak alig egy hetet tölthet ott... Ha azt is megszerzi, kell neki majd saját lovarda is mert az milyen előkelő ha versenylovai vannak, meg kell neki luxusautó is színarany alvázsal, meg aranyból készített vécékagyló, meg magánrepülőgép, helikopter, és így tovább! És bár-

melyik fázisban is következik be hogy nem sikerül elérnie azt a szintet, boldogtalan lesz. Nem annak örül majd amit addig megszerzett, hanem úgy érzi majd, ő SZEGÉNY, hogy ő SEMMIRE SE vitte az életben, mert nincs meg neki MINDEN, amit MÁSOKNÁL lát! És közben sosem volt boldog addig se.

—Hogyne lett volna, legalábbis olyankor amikor épp sikerült elérnie a következő „szintet”, ahogy te nevezted!

—Nem, Pucsakaci, ez nem így van. Nyilván persze amikor megvesz egy újabb drága akármit, akkor pár pillanatig valóban örül, ezt én se vitatom. De ez tényleg rövid ideig tart. És amikor az ipse tapasztalja hogy ő már megint nem „boldog”, akkor azt gondolja, hogy „majd ha elérem ezt is”, azaz a következő szintet! Mindig az újabb meg újabb, távolabbi cél elérésétől várja a boldogságát, azt hiszi hogy ő majd akkor kezd el igazán „élni”... Hogy tipikus példát mondjak, ugye a tinédzser úgy hiszi, majd akkor kezd el igazán „élni”, s akkor lesz boldog, ha lediplomázik. Amint az megvan, úgy véli: „Majd ha lesz egy jól fizető állásom”. Aztán „igaz hogy most nem vagyok boldog, de csak mert nem keresek eleget, kéne mellékállást vállalom, vagy valami jobban fizető munkahelyet találnom”. Később: „Csak amiatt nem vagyok boldog mert nincs egy nyaralóm ahol időnként kipihenhetném magamat”. Tehát még jobban kihajtja a szart is magából, hogy legyen nyaralója. Ezután az jön, hogy „Hát, azért nem vagyok boldog mert állandóan gyötör a bizonytalanság, mi lesz velem öreg koromban, szóval kéne takarékoskodnom a nyugdíjra”. Ha erre is összeszerzett egy rakás pénzt, akkor az jön, hogy idegeskedik nem viszi-e el a megtakarítása értékét az infláció, s ekkor befekteti a pénzét. De ettől nem lesz nyugodtabb, mert a befektetések mindig kockázatosak, szóval ettől csak lesz egy újabb nagy stressz az életében. Végül arra gondol, hogy „Majd ha nyugdíjba megyek, akkor kezdek el igazán ÉLNI!” Ezzel azonban az a baj, hogy ilyen túlhajszoltság mellett nem is biztos hogy emberünk egyáltalán megéli a nyugdíját... Ha mégis, addigra már beteges lesz, s ekkor a gyógyulását a különböző csodagyógyszerektől várja majd, hogy „Majd akkor leszek boldog ha elmúlik ez a betegségem”, „Majd ha lefogyok húsz kilót”, „Majd ha megvettem ezt az illatorgona-készüléket a lakásomba”, stb.

Szóval, emberünk SOSEM boldog az életében, legfeljebb pár pillanatra időnként, mely időtartamokat ha összeadjuk, nem jön ki több mint talán ha két-három hét összesen! Ellenben végiggűrte és végigstresszelte AZ EGÉSZ ÉLETÉT! Hát ez a szememben nem tűnik olyasminek mint ami „boldog élet” volna, ez a szememben inkább a rabszolgasággal analóg, még ha közben nem is verik véresre a hátát fizikailag! Szóval abba kéne már hagyni ezt a hazudozást hogy a pénz, az boldogít. Pénz igenis kell, ezt magam se vitatom, de csak annyi hogy éhen ne halj. És még ennyi is csak akkor kell, ha olyan környéken laksz ahol nem lehet vadászni még kóbor kutyákra se, és a terület kukázásra se alkalmas. Szóval akkor igen, akkor kell valamennyi pénz, nem tagadom, de akkor se kell túl sok, másrészt, ilyen környékekről a legokosabb egyszerűen elköltözni de gyorsan ám, s akkor még ez a kevés pénz se kell. Mindenesetre, ha akárhogyan is de biztosított hogy éhen ne halj és meg ne fagyj, akkor onnantól kezdve az hogy boldog vagy-e, az már nem a pénzed mennyiségén múlik, hanem rajtad magadon! Azon tehát, tudsz-e a JELENBEN ÉLNI! Élvezni az adott pillanatot! Nem a jövőn agyalni hogy ekkor meg akkor mi lesz. Azt ugyanis sosem tudhatod előre, mert akármilyen alaposan készülj is fel a jövőre, akkor se ismerhetsz minden körülményt, szóval mindig érhetnek téged meglepetések, s így ha állandóan a jövőn agyalsz, akkor sosem élvezed az életed egyetlen biztos pontját: a JELENT! Mert a te boldogságfel-

fogásoddal szemben, Pucsakaci, én azt mondom: **A boldogság az elégedett pillanatok sorozata!** Tehát nem az ÖRÖMTELI, hanem az ELÉGEDETT pillanatok sorozata! Na most, örömet, azt tudsz venni pénzért az igaz, de elégedettséget nem. Főleg nem létezhet olyasmi hogy elérd a pénzeddel hogy minden pillanatban elégedett legyél. Az elégedettség az valami olyasmi, hogy nem vágyunk többre mint amink van. Vagy legfeljebb olyasmire vágyunk, amit a már meglevő eszközeinkkel elkészíthetünk, ami tehát tényleg és istenbizony kizárólag rajtunk múlik csak, és ráadásul élvezettel is készítjük el! Ha így élünk, akkor életünk MINDEN pillanatát élvezni fogjuk! Azaz nem kell állandóan a jövőn agyalni, hanem a jelenben kell élni, és hidd el nekem, minden pillanatnak meg lehet találni azt a tulajdonságát amiért örömet találhatsz benne!

—Hát ahogy épp most kell éljek, abban elég nehéz örömet találnom.

—Pedig miért is ne örvendhetnél annak, például, hogy most tőlem sok életbölcsest hallhatsz, azaz tanulhatsz valami okosat! Meg hogy most a nyers hús evése miatt a szervezeted egészségesebb lesz!

—A sok pénzzel sok problémát elkerülhetünk.

—Ez teljesen igaz, csak arról feledkezel meg, hogy olyan egyszerűen *nincs*, hogy problémamentes élet! Az való igaz hogy a sok pénzzel sok problémát elkerülhetsz, csak hogy a helyzet az, hogy a pénz maga is problémákat szül, problémák forrásává válik, szóval a pénz oly módon segít neked a problémák elkerülésében, hogy az addigi problémák helyett MÁS problémákat kell majd megoldanod! Például minél több pénzed van, annál fífikásabb módokon kell vigyáznod rá, el ne vesszen, vagy ki ne raboljanak. Kell hozzá pénztárca, később bankszámla is, akkor meg a bankszámla jelszavát meg mindenféle kódjait kell megjegyezned s védeni a kileséstől, ellopástól; ki kell találnod miként véd a pénzedet az elinflálódástól; esetleg ha tényleg nagyon sok pénzed van testőröket is kell fogadnod mert jó célpontja leszel az emberrablóknak; politikusok kuncsorognak majd tőled pénzt választási kampányokra s ha nem adsz nekik, akkor később, ha hatalomra jutnak, bosszút állnak rajtad, de ha adsz valamelyiknek akkor attól félhetsz mi lesz ha annak az ellenfele jut hatalomra; és így tovább, sok mindent lehetne még sorolni! Szóval teljesen mindegy mennyi pénzed van, problémák MINDIG lesznek az életedben, ezt egyszerűen nem tudod elkerülni, a pénzed mennyiségétől egyedül csak az függ, hogy milyen *típusú* problémák lesznek ezek!

—Bevallom, én azért mégse bánnám ha gazdag lennék - kapcsolódott be a beszélgetésbe Gemmon - mert szívesen elcserélném a szegénység okozta problémákat a gazdagság okozta problémákra!

—Na és? Hiszen ez csak rajtad múlik!

—Ne ökörködj, Kvaré, hogy is múlhatna rajtam, te se vagy gazdag, tudom-tudom most majd jössz azzal hogy gazdag vagy mert sok a szabadidőd, meg ilyesmi, de pénzed igenis nincs sok, holott legalábbis mielőtt belekezdte volna ebbe az ös-emberes életmódba, te is szerettél volna gazdag lenni, ebben biztos vagyok!

—Igen, bevallom hogy így volt.

—És nem sikerült!

—Valóban nem. De csak amiatt nem, mert akkoriban még egy taknyos tudatlan zöldfülű voltam ezekhez a dolgokhoz.

—Miért, most már tudod talán, mi a gazdagság titka?!

—Igen! Persze, abban azért ne reménykedj hogy olyasmit mondok amitől egy-kettőre olyan kögazdag leszel mint Groik. Abban azonban biztos lehetsz, ha megfogadod amit mindjárt elmondok neked, garantált hogy hónapról hónapra

megmarad némi extra pénzed, és egyre több, tehát lesz amit befektethess, ami aztán kamatozik vagy másképp termel profitot neked!

—Na, halljuk! Erre kíváncsi vagyok, mert köztudott hogy a társadalmunk oly szegény, hogy a polgárok körülbelül 56 százaléka nem lenne képes kifizetni mindössze egyetlen olyan váratlan kiadást sem, melynek összege eléri a havi keresetének mindössze az egyharmadát, mert ennyire nincs semmi megspórolt pénzük!

—Rendben van, akkor jól figyelj! Az egésznek a titka az, hogy nem azon kell erőlködni hogy olyasmin változtass amit nem a te hatalmadban áll megváltoztatni, s emiatt eleve lehetetlen vagy legalábbis irgalmatlan nehéz megváltoztatni, hanem azt változtasd meg ami csak rajtad múlik! Ez az elv az élet minden területére érvényes. A pénzügyekre alkalmazva pedig ez azt jelenti, hogy azt rémségesen nehéz befolyásolnod, hogy mennyit keresel. Hiszen köztudott hogy nagyon nehéz elérni fizetésemelést. Akármilyen keményen dolgozol, az végső soron mégis a főnöködön és nem rajtad múlik, hogy megemeli-e a fizetésedet. Ha meg munkahelyet változtatsz a nagyobb fizetésért, akkor ott más kockázatok vannak, például lehet hogy nem lesz olyan jó a munkahelyi légkör, lehet hogy messzebbre kell utaznod és így tovább. Szóval a bevételeidet nagyon macerásan tudod csak növelni. Az ellenben egyesegyedül csak rajtad áll, mit kezdesz a kiadásokkal! Tehát ezen a részen kell változtatni! Mert a képlet egyszerű: minél kevesebbet költesz, annál többet spórolsz, ami azzal ekvivalens hogy annál több pénzed marad! Márpedig ha alaposan belegondolsz mi mindenre költesz rendszeresen ami felesleges, akkor kiderül majd hogy a havonta kiadott pénzed legkevesebb kilencven százalékát csupa idiótaságra költöd, azaz felesleges vackokra!

—Na neee!

—Na deee, de bizony!

—Sejtem már, mindjárt olyasmivel jössz majd, minek veszek például ágyat amikor e kalandunk során bebizonyosodott hogy remekül lehet aludni a puszta földön is!

—Hát nem úgy van talán?! De figyelj, Gemmon, én nem akarok veled ilyesmiről vitatkozni, mert minek is! Amint vitába szállnék veled azon nyomban elkezdenéd keresni az érveket kétségbeesetten, hogy megigazold a pazarló életmódodat, csak mert úgy éreznéd ha alulmaradnál velem a vitában az megalázó volna! Ugyanis benne van az emberi ösztönben a győzelemre való törekvés! Tehát megtagadom hogy erről vitázzam veled. Ellenben saját magadat fordítom ellened!

—Ezt nem értem.

—Elérem hogy önmagadat győzd meg! Vitázz önmagaddal!

—Még mindig nem értelek.

—De nem sokáig tart a tudatlanságod, hehehe... Ugyanis azt remélem tudod, mennyi a havi fizetésed. Ezt oszd el kérlek harminccal, hogy megtudd, mennyit keresel egyetlen nap. Majd az így kapott összeget oszd el annyival, ahány órát dolgozol egy nap, ez gondolom vagy nyolc, vagy tíz. Minthogy nincs értelme halálpontos adatokkal számolni, szerintem össz tízzel, az könnyebb. Pláne mert ha csak 8 órát dolgozol is egy nap hivatalosan, de az én fogalmaim szerint munkának minősül a munkába járás ideje és az onnan való hazajövetel is, hiszen azt is mind amiatt teszed mert be KELL menned dolgozni, hasonlóképp az az idő is munka szerintem ami alatt reggel felkelsz, megmosakodol, borotválkozol vagy akármi, mert a korán kelést is a munkába menetel miatt végzed, és nem amiatt mintha olyan jóleső érzés volna. Továbbá amikor otthon vagy, akkor is gyakran gondolsz a munkára, mert idegeskedel miatta, bosszankodol miatta, vagy ked-

vetlen vagy azért mert tudod hogy másnap vagy pár óra múlva munkába kell menned, s az milyen szar lesz. Tehát ha valaki csak 8 órát dolgozik is hivatalosan, a valóságos időmennyiség amit elvesz az életéből a munka, sokkal közelebb áll a napi tíz órához. Tehát össz tízzel. Szóval most már tudod, mennyit keresel egyetlen nap, illetve nagyjából egyetlen óra alatt. Na és amikor meg akarsz venni valami akármit, akkor ne azt nézd hogy az mennyi pénzbe kerül, hanem az árát viszonyítsd az egy napi vagy egy órára eső keresetedhez és azt kérdezd meg magadtól: megér-e ez a termék az életemből annyi ÓRÁT, amennyibe kerül?! Vagy, drágább termék esetén, megér-e annyi NAPOT az életemből?! Netán hetet vagy hónapot, ha a cucc igazán drága?!

És ha így teszel, figyeld csak meg, mindjárt sokkal kisebb hajlandóságot érzel a megvételére! Egykettőre rájössz, hogy neked az a termék tulajdonképpen felesleges, mert primán és a legcsekélyebb hiányérzet nélkül is képes vagy létezni azon cucc nélkül is!

Mert tudod, a pénz, az valami nagyon személytelen dolog. Pláne az, ha még csak nem is készpénz, hanem csak a hitelkártyáddal fizetsz, mert akkor még csak nem is látod hogy KIADSZ valamit, hogy megvásárolsz valamitől, például bankjegyeiktől! Ez könnyelmű költsékezésre hajlamosít. De ha belegondolsz hogy azért a termékért te VÉGSŐ SORON azzal fizetsz, hogy ennyi vagy annyi órát, netán napot vagy hetet kell dolgozz a nemszeretem munkahelyeden, hát mindjárt óvatosabb leszel a vásárlással! Mert akkor átérzed majd, hogy minden vásárláskor a tulajdon ÉLETEDBŐL adsz el egy részt, cserébe a termékért amit meg kapsz!

—Hm... - mormogta Gemmon.

—Gondolj vissza ennek fényében a legutóbbi vásárlásaidra amire vissza tudsz emlékezni. Számold ki, mennyibe kerültek az életedből, azután válaszolj, biztos vagy benne hogy mindegyik jogosnak és indokoltnak tűnik még most is, ezen szempont szerint is?!

—Hát izé... az biztos hogy nem mindegyik...

—És azt is megteheted hogy vásárlás előtt belegondolsz: biztos-e hogy TE MAGAD akarod megvenni azt a terméket, vagy igazából valami külső befolyásnak, „idegen akaratnak” engedelmességsz? Tehát hogy meggyőzték téged a mindenféle ügyes reklámtrükkökkel?! Ha nem ismernéd a legbecsesebb reklámtrükköket, szerintem Prig és Mjúa hajlandó kitanítani téged ezekre a következő hetekben amíg tart a kalandunk, már amiatt is megteszik hogy ne legyen nagyon unalmas az együtt-létünk... de én is ismerek párat. Például amikor online vásárolsz és ott a termék alatt a szöveg, hogy „Már CSAK x darab van raktáron” abból a termékből... Vagy hogy „Ennyien nézik most e terméket: ...” Nos ezek a szövegek nem amiatt vannak ott hogy téged bármiről is tájékoztassanak, hanem hogy aggodalomba kergessenek téged hogy hátha hamarosan nem lesz abból a cuccból, és emiatt gyorsan dönts, azaz *elhamarkodottan*... Ráadásul számtalanszor kiderült hogy az ott megjelenő számoknak - például hogy épp hányan nézik a terméket - rohadatul semmi köze nincs is a valósághoz, mert egy véletlenszámgenerátornak nevezett számítógépes algoritmussal generálják a számokat, szóval csalás az egész! Tehát mindig vizsgálj meg, igazán te akarod-e azt a terméket, szükséged van-e rá, vagy csak külső inger hatására szuggerálódott beléd a termék iránti vágy! Példa lehet erre az is, amikor olyan ínycsiklandozó módon teszik ki a kirakatba mondjuk a gőzölgő sült csirkét, vagy a hatalmas szendvicset, vagy akármit. Addig amíg azt meg nem láttad, nem is voltál éhes, de abban a pillanatban hogy meglátod, pláne ha az illatát is megérezed, máris megkordul a gyomrod és arra vágysz hogy betérj

oda! Ilyenkor is tudatosítanod kell magadban, hogy te tulajdonképpen NEM VAGY ÉHES igazán, mert ha nem nyomják a képedbe mindezt, simán kibírtad volna amíg hazaérsz és a hűtőből ehetsz valamit!

—Hm...

—Azt is jó ha megkérded magadtól: —„Rosszabb lenne-e az életem, ha NEM venném meg a terméket?” És majdnem biztos hogy a válasz az lesz, hogy az égvilágon semmi hiányt nem szenvedsz majd ha lemondasz arról a termékről! Azt is megkérdezheted: —„Tényleg biztos az hogy az életem jobbá válna ha megvenném ezt a terméket?” És majdnem mindig az derül majd ki, hogy egyáltalán nem lenne jobb az életed. Ha mégis az a válasz hogy jobb lenne tőle az életed, akkor kérdezd meg, hogy MENNYSI IDŐN ÁT szolgálna téged az a termék, milyen időtartamon át jobbítaná meg az életedet! Többnyire ki fog derülni, hogy ez az időtartam nevetségesen kevés. Tipikusan ez a helyzet például az üdítő italokkal kapcsolatban. Biztos tapasztaltad már, hogy nyáron, a nagy melegben szinte AKÁRMENNYSI üdítőt meg tudsz inni, mert hiába iszod-iszod, egyszerűen mintha nem oltaná a szomjadat igazán! Oké, persze, amint megittad, elmúlik a szomjúságod, de csak pár percre, azaz nevetségesen rövid időre. De már e pár perc múlva újra inni vágysz! S ez amiatt van így, mert direkt olyanná készítették az üdítőket hogy egy-két olyan ásványi anyag igenis hiányozzon belőle amit a nagy melegben kiizzad a tested, így hiába iszol üdítőt, a szervezeted továbbra is azt érzi hogy hiánya van valamiből... Ettől még az üdítő természetesen FINOM, erre ügyelnek a gyártók. De hiába finom, mert nem lesz belőle igazán hasznod ha iszod, mert olyanná van megcsinálva, mert a gyártóknak az az érdekük hogy állandóan szomjas legyél és vedelj, mert akkor vásárolsz sokat, akkor van nekik profit... Tehát, igazából jobban jársz ha nem veszel üdítőt, hanem csak viszel magaddal valami palackban otthonról vizet, amibe keversz egy csipetnyi sót, és némi almaecetet. Hamarosan kikísérletezheted hogy neked milyen keverék válik be a legjobban, s egyetlen fél liternyi ebből elegendő szinte egy egész napra még ha nagy meleg is van azon a napon, feltéve hogy nem végzel nehéz, kimerítő fizikai munkát vagy nem szaladgálsz nagyon sokat a tűző Nap alatt! Szóval érted remélem mire vonatkozik a kérdés hogy milyen hosszan szolgálna téged az a termék... üdítő italok esetén a válasz erre egy-két percben mérhető, nem többen. Ekkora „hasznos időtartamért” nyilvánvalóan nem érdemes pénzt adni. Aztán, azt is megkérdezheted magadtól vásárlás előtt, hogy „Hová fog beférni a már úgyis túlszűfolt lakásomba ez a cucc?” Mert majdnem biztos hogy nem tudsz neki helyet csinálni másképp, csak úgy, ha valami más akármit kidobsz, ami viszont ugyebár veszteség, azaz a kidobott cucc értékét hozzászámíthatod az új cucc árához... Vagy, ha be is fér a házádba az új cucc anélkül hogy kidobnál valamit, vélhetőleg valami félreeső zugba lesz besúvasztva, ahol nem lesz szem előtt s emiatt ritkán használod majd, sőt idővel el is feledkezel róla, vagy ha később eszedbe jut is nem fogod megtalálni, mert nem emlékszel már rá melyik ruhásszekrény mélyén hever 72 más akármi alatt vagy mögött!

—Hm... - hűmmögött Gemmon megint.

—Azt is jó ha megkérded magadtól vásárlás előtt, milyen EGYÉB költségei lesznek annak a cuccnak ha megveszed, az árán felül! Ilyen költség lehet a stressz, hogy például idegeskedel nehogy ellopják tőled vagy elveszítsd. Ilyen költség maga a rendetlenség is, mert letagadhatatlan tény, hogy annál nagyobb a rendetlenség egy házban, minél több ott a cucc, vagy ha rend van is ott, de annál több időbe kerül maga a rendrakás alkalmanként! Esetleg annak a cuccnak a fenntartása is

pénzbe kerül, például egy autóba ugyebár kell üzemanyag, meg kenőolaj, vagy elektromosság ha elektromos autóról van szó, kellhet rá mindenféle biztosítás is, meg lehet hogy garázst is kell építeni neki, stb... vagy, hogy egyszerűbb példát vegyünk, tegyük fel megveszel egy szép asztali lámpát az íróasztalodra. Még ennek is van egyéb költsége, mert időnként kell bele égőt vened, aztán meg ezzel is nőtt az objektumaid száma a házon belül, tehát a potenciális rendetlenség is növekedett, de ennél is fontosabb hogy bár az a lámpa szépen mutathat az asztalodon, de ennek ára az is hogy kevesebb hely marad az íróasztalon a többi cuccnak, amivel ott dolgoznál! Sőt, ezentúl mindig és örökké vigyáznod kell majd hogy ne tegyél valami hirtelen és meggondolatlan mozdulatot, amivel lelőköd a lámpát, mert akkor az összetörik!

Azt is megkérdezheted magadtól: — „Ez a tárgy csak úgy megtetszett nekem, miközben van már otthon valami olyan cucc ami ugyanezt a funkciót ellátja, vagy tényleg valami új lehetőséggel ruház fel engem?” Ilyesmire példa, ha megtetszik neked mondjuk valami csodálatosan szép, csillogó kés, gyönyörűen cizellált mintákkal telikarcolva a pengéje, és állítólag szuperkemény is az a penge azaz nem megy ki könnyen az éle... És nyilván rém drága is épp ezért. És neked megtetszik. Ez egy konkrét példa amúgy a saját életemből, mert imádom a késeket, ez persze nem csoda azon életmód mellett amit élek, hiszen nekem létfontosságú hogy legyen jó késem. Igenám, de mindig amikor egy ilyen kés „szembe jön velem”, mindig megkérdem én is magamtól ezeket amiket az előbb felsoroltam, s oda lyukadok ki, hogy egy ilyen kés lényegében **semmi** külön hasznót nem nyújtana nekem! Azért nem, mert már VAN késem! És a meglevő késemmel is meg tudok csinálni mindent amit akarok! Akkor is, ha annak nem csillog úgy a pengéje, és nincsenek gyönyörű minták belegravírozva! Ráadásul ha az új késnek valóban olyan szuper kemény a pengéje, akkor nem is biztos hogy tényleg olyan jó lenne nekem, mert persze egy darabig tényleg örülnék neki ha nem kéne megéleznem és mégis éles maradna, ez remek dolog... na de ha MÉGIS kimegy az éle egyszer akármi miatt is, akkor megnézhetem magamat, mert az ilyen késeket holtbiztos hogy nem tudom megélezni a magam házilagosa, „kézi” módszereivel, azaz mondjuk fenőkövel! Az ilyen kések élezéséhez külön speciális gépek kellenek, sőt lehet hogy még olyan gépekkel se lehet megélezni, mert lehet ugyan megint élessé tenni velük a kést, de hiába, mert az ilyen kések többnyire mind betétedzett acélok, „kérgecsiszoltak”, azaz a kés felületi rétege eltérő tulajdonságokkal bír mint a penge közepének az anyaga, és ha élezéskor lekoptatom róla a külső kemény anyagot, akkor többé biztos hogy semmivel se ér többet mint a meglevő késem, sőt lehet hogy még annyit se! Az ilyen kések tehát a szememben csak csicsás díszek, miközben nekem a kés arra kell hogy hasznos munkaeszköz legyen, s nem arra hogy az övemen lógva mutogassam! Igen, tetszenek nekem az ilyen kések, elismerem... **De egyszerűen nem érik meg a pénzt** amit ki kéne adnom értük, sőt ha bőven lenne is pénzem rájuk akkor se hiszem hogy helyük lenne az életemben! Ezek a kések nem az „igazi” túrázóknak meg őseimbereknek valók - akár „régik” akár hozzám hasonló „modern” őseimberről beszéljünk is - és nem az „igazi” úgymond „túlélőknek” akiknek tehát a túlélés a hobbijuk, sem az igazi dzsungelharcosoknak, hanem GYŰJTŐKNEK, akik felakasztják a falra és soha hozzá nem nyúlhatnak aztán, vagy legfeljebb ha az övükre is akasztják, de aztán ott maximum a kenyér megvajazására használják vagy ceruzahegyezésre! De már arra is ritkán! És ez szerintem rád is érvényes Gemmon, neked is tuti hogy van késed otthon, nem is egy, szóval kár lenne egy újabbat vened. De ez az elv

minden másra is igaz: ha van már valami akármid ami jól ellátja a feladatát, akkor azt felesleges lecserélned egy újabbra, csak amiatt mert az az újabb izémizé szebb, cukibb, „jobban mutat”!

Azt is illik megkérdezned magadtól, hogy —„Hányszor fogom én használni ezt a tárgyat évente?” Például sífelszerelésnél elég esélyes hogy évente legfeljebb egy-két héten át használod majd, már ha annyi ideig is egyáltalán. Ennyi időre felesleges venni valamit, mert olcsóbb ha inkább béreلس majd egyet amikor eljön az ideje. Sőt még akkor is jobban megéri béreلس ha a bérlet ugyanannyiba kerül mint ha megvennéd, mert akkor nem kell őrizgetni a házádban év közben, nem kell félni hogy tönkremegy-e, nem rohad-e el, nem rágják-e meg az egerek, nem női-e ki a gyerekek, nem megy-e ki a divatból, nem rozsdásodik-e meg, stb, nem is foglal el helyet a lakásodban, nem kell keresgélni amikor szükséges lesz, és cipelni se kell a helyre ahol használni akarod majd.

—Hát tényleg megfontolandó dolgokat mondasz...

—Akkor folytatom. Mielőtt megveszed azt a cuccot, azt is jó ha megkérded magadtól: —„Azért jöttem-e ide én, direkt, szándékosan, hogy megvegyem ezt az izét?!” És 999 ezrelék hogy az lesz a válasz, hogy NEM. Mert többnyire te valami egészen más ok miatt közlekedel az utcán, s csak úgy véletlenül futsz bele egy csábító ajánlatba! Vagy ha netán te direkt is mész egy áruházba, hogy megvegyél EGY BIZONYOS dolgot ami tényleg kell neked, de amellett meglátsz egy másik, egy harmadik, negyedik, sokadik cuccot is ami oly nagyon vonzó... de EREDETILEG te nem akartad megvenni azokat, nem azokért mentél az áruházba, sőt azon termékeknek eddig a létezéséről se tudtál! Tehát ilyenkor ezt kell kérdezni, hogy szándékosan állt-e olyan terméket venni már AZELŐTT, hogy megláttad volna őket! És ha NEM - márpedig legtöbbször ugye ez lesz a válasz - akkor nem veszed meg őket!

—Elgondolkodtató, valóban...

—Pedig még mindig nincs vége a tanácsaimnak. Megkérdezheted azt is magadtól, hogy azt a terméket a tényleges hasznáért akarod-e megvenni, vagy csak amiatt mert az egy státusz-szimbólum! Tehát olyasmi amivel „fel akarsz vágni”, amivel hencegni akarsz, amivel azt akarod bemutatni hogy te olyan gazdag vagy hogy ezt is megengedheted magadnak... az más kérdés hogy ez igaz-e. Ilyen hencegésből vett cucc lehet például egy sportkocsi, vagy egy eszméletlenül drága karóra... vagy valami olyan öltöny ami teljesen nyilvánvalóan képtelenül túlárazott, vagy akármí. Az előbb említett gravírozott kések is ilyesminek számítanának az esetemben, holott SEMMIT nem adnának hozzá a tudásomhoz, nem lennék jobb „túlélő” attól hogy olyan késem van, nem lennék tőle „igazibb” ősemlék, stb. Hencegés volna csak az egész, szikrányi valós haszon nélkül. Egy efféle kés semmi más tulajdonképpen, csak „férfias ékszer”. És igen, ebbe a „hencegésből vett” kategóriába sorolható be végső soron MINDEN ÉKSZER is, hiszen teljesen nyilvánvaló hogy egy ékszernek egyáltalán semmiféle gyakorlati haszna sincs semmiféle szempont szerint se. Azt tényleg csak azért viselik az emberek hogy hencegjenek vele mások előtt hogy nekik telik ilyesmire, amire amazoknak pedig nem telik. Az igazi ékszereknek még az előbb említett gravírozott szuperkemény késeknél is kevesebb hasznuk van, mert azokat a késeket legalább elvileg lehetne használni, de az ékszereknek végképp nincs semmi gyakorlati funkciója sem, azt tényleg csak viselni lehet haszon nélkül! Ha pedig még csak nem is viselik az ékszereket, akkor a helyzet még ennél is rosszabb mert akkor még ennyi haszna sincs az ékszereknek. Na és tehát ha te ilyen státusz-szimbólumokat vásárolsz,

akkor ez azt jelenti hogy nem a saját ízlésedet követed, hanem mások ízlése szerint vásárolsz, mások értékrendjét követed, tehát feladod az egyéniségedet, behódolsz mások ízlésének, értékrendjének, és ezzel bizonyos értelemben kiszolgáltatod magadat másoknak.

—El fogok tűnődni ezeken amit mondtál, ígérem!

—Tűnődj el akkor azon is, hogy minél olcsóbbak a szórakozásaid, annál több pénzed marad meg, tehát annál többet spórolsz! És ezen elvből cseppet se következik hogy úgy élj, mint a remeték, minden örömről lemondva! Hanem olyasmire gondolok, hogy például nem muszáj egy drága, gyertyafényes étterembe menned ahhoz, hogy „romantikázz”, akár egyedül, akár valami csinos leányzóval! Nyugodtan csinálhatsz te is egy tábortüzes vacsorát a kertedben, mondjuk szalonnasütéssel. Egészen biztos hogy messze sokkal olcsóbb lesz, még akkor is, ha feltételezem hogy a szalonnát drága pénzért veszed, sőt még a fát is meg kell vened hozzá. De akkor is olcsóbb lesz. És közben elkápráztathatod a leányzót a tűzrakási tudományoddal. Az se igaz hogy okvetlenül meg kell nézni minden agyonreklámozott új filmet amint az kijön a mozikba. A mozik manapság rem drágák. Ellenben ha veszel egy jó könyvet s kiolvasod, az messze sokkal olcsóbb. Sőt, megvenni se kell, ha beiratkozol egy könyvtárba még az olvasás is sokkal olcsóbb. Ha meg netán úgy döntenél, te is valami olyan hobbit választasz ami az enyimére hasonlít, még ha nem is olyan „keményen” művelnéd mint én, tehát ha a hobbid olyasmi lenne mint a természetjárás, túrázás, kempingezés meg hasonlók, akkor csak egyetlenegyszer kéne viszonylag jelentősebb összeget kiadnod rá, tudniillik amíg megveszel egy jó hátizsákot, sátrat, kést, meg pár más apróságot hozzá, s azután már lényegében egyetlen garasodba se kerülne e hobby az egész életed során, a kaját kivéve amit magaddal viszel hogy megegyél, meg esetleg még az utazási költség is hozzájöhet! Sőt, ha vennél tőlem pár leckét, kiderülne hogy még az a legelső kiadás amikor megveszed a kellő cuccokat a természetjáráshoz, még az se olyan szörnyű nagy, mert ha az ember ért ezekhez a dolgokhoz, akkor alig valami kell csak neki, s ami kell azok se muszáj hogy a legméregdrágább vackok legyenek! Tehát a hobbi meg a szórakozás úgy általában, még az se kell hogy sokba kerüljön ha ügyesen választod meg, ha nem dőlsz be a hülye reklámoknak... pontosabban, a reklámok maguk nem is hülyék hanem nagyon okosan és nagy professzionalizmussal vannak kitalálva, épp csak hogy a hülyéknek szólnak, azokat akarják rávenni a pénzköltésre... de ugye nem muszáj hogy te is hülye legyél! És akkor RENGETEGET tudsz spórolni, s úgy, hogy közben mégsem szórakozol kevesebbet mint akik vagyonuk oroszlánrészét arra költik!

—Hát tényleg nagyon okos dolgokat mondasz, Kvaré, de azt akkor se hiszem hogy megspórolhanám a bevételeim kilencven százalékát.

—Eleinte biztos hogy nem, de amint elkezded ezt gyakorolni, hamarosan egyre tapasztaltabb „spóroló” válik belőled, és igenis képes leszel eljutni arra a takarékosági szintre! Mert ez, a spórolás is olyan, mint minden az életben: annál jobban megy, minél többet tanulod és főleg gyakorlod! De még ha ez a kilencven százalék nem is következik be, ha csak annyit is feltételezünk hogy rendszeresen félre tudod rakni mindössze legalább a felét a fizetésednek, csak gondold bele mekkora összeg gyűlik össze belőle igen hamar!

—Az biztos is!

—Az egésznek a lényege hogy azt kell tudatosítanod magadban, az kell hogy állandóan a szemed előtt lebegjen, hogy „A pénzt nagyon nehéz megkeresni... de

nagyon könnyű NEM elkölteni!” Tudniillik hogy mennyit keresel az nem kizárólag rajtad múlik. Az azonban tényleg kizárólag a te döntésed hogy mennyit költesz el, és mire.

—De vannak szükségszerű kiadások, mint a ház fűtése, az élelmiszer, ilyesmik...

—Látod az én példámon hogy milyen kevéssel is be lehet élni, ha valaki igazán komolyan gondolja... Ha te nem akarsz így élni, az megintcsak a te döntésed, mert rajtad múlik! Mindenesetre ha nem is akarod az én példámat követni, azt remélem belátod hogy az előbb elmondott elveket figyelembe véve, ezen költségeken is rengeteget lehet spórolni ha igazán akarod. Például a ház fűtését említetted. Minek kifűteni a teljes házat ha egyszerre úgyis csak egyetlen szobában tartózkodol? Egyáltalán, minek legyen több szoba a lakásban, mint ahány személyből áll a család?! Aztán, a legtöbb ember túl melege fűti a házát, azért hogy egy szál ingben vagy épp pucéron mászkálhasson ott. De próbáld csak ki, hogy kevésbé fűtöd fel, ám magadra öltesz egy könnyű pulóvert - ugyanolyan kellemesen fogod érezni magadat! Ha a szobák alacsonyabbak, akkor is kevesebb energia kell a kifűtésükhöz. De sok más ötlet is eszedbe jut majd biztos, ha elgondolkodol ezeken a dolgokon.

—Hát, bizonyára...

—Na látod! Semmi se kényszerít téged rá hogy te is sátorban lakj és „ősemberkedj” mint én, de ennek ellenére is van kiút a hónapról-hónapra élésből, igenis lehetséges takarékos és anyagi biztonságot nyújtó életet élni ha ésszel áll az ember a dolgokhoz... De persze ehhez tényleg kell ész, ellen kell állni az impulzusvásárlásoknak, meg annak is hogy vágyott státusz-szimbolumokra herdáljuk a pénzünket, például ékszerekre... Amik még akkor is feleslegesek ha megengedhetjük magunknak, de pláne, ha igazából nem! Szóval a gazdagság igenis megszerzhető, bár nem egyszerre, hirtelen, hanem a mértékletes és takarékos élettel, hosszú távon! Ettől azonban még fenntartom hogy a sok pénz igenis nem boldogít.

—Nincs igazad - szólt Pucsakaci - mert itt van Groik, akinek biztos hogy semmi de semmi problémája nem volt, mert már annyi rengetegsok pénzzel rendelkezett! És ismétlem ne mondd hogy mégse volt boldog, mert az csak amiatt van mert allergiás bizonyos ételekre, ha jól vettem ki a szavaidból akkor a szénhidrátokra, persze tudom hogy most leegyszerűsítve fogalmaztam, de a lényeg hogy ő emiatt nem volt boldog, holott ha nem beteg akkor igenis boldog lett volna a sok pénzének hála!

—Pedig igenis volt baja Groiknak is, a nem megfelelő kajáktól eltekintve is. Az ő gondja ugyanis épp az volt, hogy nem volt semmi gondja. Mármint, ez egy nagyon pongyola megfogalmazás volt a részemről, így megkísérelem veretesebb szavakba önteni: az volt a baja, hogy nem volt semmi kihívás az életében! Semmi, amiért KÜZDHESETT VOLNA! Tehát az ő problémája az volt, miként találhat értelmes célt az életének! És tulajdonképpen meg kell dicsérjem őt, mert egész jó megoldással próbálkozott amikor jelentkezett a Kukkolódba, mert erről a műsorról tudni lehetett hogy gyakran történnek benne kiszámíthatatlan dolgok, tehát Groik tudhatta hogy jó esélye van annak hogy valami olyan helyzetbe cseppen majd bele ahol nem segít rajta a temérdek pénze, azaz lesz kihívás az életében! Megjelenik életében tehát az a VÁLTOZATOSSÁG, amire annyira vágyott, s amit nem vehetett meg már semennyi pénzért se, mert már szinte mindent végigpróbált! Gyakorlatilag tehát amikor jelentkezett a műsorodba, akkor vállalta hogy ideiglenesen, egy időre lemond a pénzéről, mert olyan életet él majd ahol a pénzét

nem használhatja! Ellenben élvezheti majd a Bizonytalanság Örömét, illetve mindig azt, épp azt és csak azt, amit az adott pillanat képes nyújtani neki! Szóval, Pucsakaci, miért ne örülhetnél már annak is, hogy most valami egészen elképesztő kalandban van részed, olyan élményben mely nem sokaknak adatik meg! A leányod épp így cselekszik, élvezi a JELENT, mondta is hogy nem nagyon izgatja már őt az se, visszatérünk-e valaha is... Szóval, Csipetke hozzáállásával elégedett vagyok, jól gondolkodik a leányod, remek kislány ő, nincs neki szüksége azokra az ékszerekre...

—De azok nagyon drága ékszerek!

—Ugyan már, majd Kvaré csinál nekem új ékszereket, olyanokat amik illenek hozzám, vadállatok fogaiból és szarvasagancsból! Vagy megtanít engem rá, miként készíthetek ilyeneket én magam! Már kezdheti is!

—Hogyhogy?

—Hát, kezdetnek itt vannak e fókának a fogai, a szarvasagancs meg ott van ni, ott, azon a szarvason, ami, ha jól látom, épp azt a havat nyalogatja ahová rendszeresen pisilni szoktunk!

Mindannyian odanéztek. Valóban, tőlük mintegy ötven méterre, ami nem is nagy távolság, egy nagy rénszarvas állt, s rájuk ügyet se vetve a havat nyalogatta.

—Fura szokása van... - csóválta a fejét Groik.

—Hát, a szarvasoknak télen gyakran van sóhiányuk - válaszolta Kvaré - s feltételezem emiatt is indult el errefelé hogy itt majd lejusson a tengerhez. Útközben azonban észrevette a „tábori vécénket”, s vonzza őt annak a sós illata!

—Elkapod? - kérdezte Csipetke suttogva.

—Legalábbis megpróbálom! - nyúlt az íja után Kvaré.

—Ilyen távolból nem fog menni. - legyintett Gemmon.

—De menne, nem lehetetlen, mert ez szénszálas műanyag íj, ellő ez sokkal messzebb is, a baj az hogy nem vagyok egy nagyon ügyes íjász mert ritkán gyakoroltam! Bevallom őszintén, eddig inkább csak kisebb állatokra vadásztam, azokra is főleg csapdákkal! A legnagyobb állat amit eddig elejtettem, néhány jókora kutya volt csak, illetve, egy alkalommal egy elkóborolt disznó is, ami valahogy kiszökött valamelyik falusi lakos óljából... De nem is akarok innen löni rá. Megkerülöm, s a másik oldalról közelítem meg. Akkor nem nagyon menekülhet el, mert ha erre fut ahol most vagyunk, beesne a tengerbe, s ezt ő is tudja biztos. Ha mégsem, nekem az is jó, akkor majd lemegyünk, s felhozzuk a tetemét. Na indulok is!

—Én is. - állt fel Hilli. —Tudniillik megyek vissza az asztal alá de gyorsan ám, mert ezt látni se akarom...

Úgy is tett, de nem kellett sokat odabent kuksolnia, mert már kevesebb mint negyed óra után szóltak neki, hogy kijöhet onnan, mert „az akciónak vége”, ahogy maga Pucsakaci fogalmazott udvariasan, „polkorrektül”, hogy a szóhasználat se sértse meg a tündér érzéseit. Bár, amilyen körülmények közt voltak, elég nehéz alkalmazkodni a tündérek finom és kényeskedő, sőt válogatós értékrendjéhez... de ha és amennyiben mód van rá, miért is ne...

—De, gondolom, attól még jól látható a... szóval, gondolom minden úgy néz ki mint egy mészárszéken...

—Egyelőre nem, mert még egészben van, persze ez nem sokáig marad így. De semmi esetre se lesz borzalmasabb mint amit a foka esetén láttál.

—Akkor is. Bevallom, jobban sajnálom a szarvast mint a fókát. Nem mintha azt

ne sajnálnám. De valahogy, izé...

—Nézd Hilli, abban azért én is egyetértek Kvarével, hogy muszáj lesz hozzá-
szoknod az ilyesmihez. Tényleg nem garantált hogy vissza tudunk térni a mi boly-
gónkra. Az se hogy eljutsz Tündérhonba. És még ha ezek közül bármelyik is be-
következik, várható hogy az jóval odébb lesz. Az egyszerűen nem megy hogy
mindig elbújsz vagy behunyod a szemedet amikor efféle... izé... történik. Csak
mert az olyan gyerekes, na. Senki nem kér téged arra majd úgyse, hogy te vágd
szét a zsákmányt. Szerintem Kvaré már amiatt se várna ezt el tőled mert azért ő
mégis tiszteli benned a tündért, szóval ő csak azt akarja hogy ne halj éhen de
nem óhajt direkt és csak azért is kínozni téged, másrészt nem is értesz hozzá
hogyan kell szétszedni egy állatot gyorsan és szakszerűen, harmadrészt meg
nekem mély meggyőződésem hogy Kvaré igenis élvezi ha ő maga szedi szét a
zsákmányát, mert olyankor élvezi hogy ő micsoda profi vadember, ősember meg
ilyesmi, és hogy milyen ügyes volt hogy sikerült megint egy vadászata. De attól
még te is a közösségünkhöz tartozol most Hilli, és illene ott lenned! Már amiatt is
hogy ezzel kimutasd, nem hibáztatod őt amiért megteszi ami kell az életben ma-
radásunkhoz!

—Hááát, izé...

—Mégis hibáztatod?

—Nem, tulajdonképpen nem, miért is tenném, ő mégse tündér... bár, az hogy
valaki nem tündér, az nem dicséret...

—Hilli, ami muszáj az muszáj! És még ha gonosz dolognak tartod is ezt, szerintem
a tündérség lényege nem az, hogy egy tündér elbújik ha valami felkavaró dolgot
lát, tapasztal, hanem az ha igenis bátran kész szembenézni a világ gonoszságával,
igazságtalanságával, vagy bármi más tulajdonságával ami a tündérnek nem
tetszik! Azzal hogy elbújsz, nem oldasz meg semmit! Az elbújás nem más mint
menekülés, de aki menekül, az sosem segít a dolgokat jobbra tenni!

—Ez igaz. Igazad van, Pucsakaci! Köszönöm az intelmedet. Bár azt nem tudom,
mit számítana ha végignézném az állat kibevezését. Mi lenne akkor jobb?

—Szerintem semmi, de ezzel kimutatod a szolidaritásodat irántunk, csapattársaid
iránt. Aztán meg így „edződsz” hogy úgy mondjam, hozzászoksz az efféle látvá-
nyokhoz, ami akár hasznodra is lehet később egy akármilyen élethelyzetben.
Például ha jön valami ellenség, és tegyük fel lemészárol valakit, akkor te nem
fogsz ott állni és a véres látvány miatt ájuldozni, mert már hozzászoktál a vér és a
halál látványához, hanem ehelyett azon jár majd az eszed hogy miként mene-
külhetsz meg, vagy miként menthetsz meg másokat, s még az se kizárt hogy épp
emiatt valóban megmenekülsz, mert adott esetben pár másodperc is az életet je-
lentheti! De ha te ott állsz majd és csak sápadozol, pláne ha behunyod a
szemedet hogy ne is lásd a borzalmas látványt, arra nagyon ráfizethetsz!

—Igazad van megint. Köszönöm.

—Ne köszöngesd már a kutya mindenedet hanem GYERE!

—Jó. - sóhajtott Hilli, és újra előmászott az asztal alól. Eddigre Kvaré és Prig, meg
a másik két férfi már odacipelték a lenyilazott szarvast, mind a négyen egy-egy
lábát ragadva meg.

—Hú de nehéz volt! - sóhajtotta Prig.

—Legalább edződte egy kicsit. - csipkelődött rajta a felesége.

—Hé, ne szállj már rám te is, asszony, mint Kvaré!

—Dehogy vagyok én rád szállva... Viszont ahogy egyre többet töröm a fejemet a
barátunk szavain...

—Miféle „barátunk”, utál bennünket a szakmánk miatt, csak kényszerűségből vagyunk együtt!

—Mi lehet hogy kényszerből vagyunk vele, de őt semmi nem kényszeríti hogy velünk legyen, mert simán és halálnyugodtan megtehetné hogy fogja a hátizsákját és itt hagy minket, mert egyedül is primán megállná a helyét errefelé bárhol, és az asztalra sincs szüksége, nem kell alábújni, mert holtbiztos hogy képes lenne valahogy felállítani a sátrát a legkietlenebb hómezőn is! Ez olyan fickó aki szó szerint a jég hátán is megél!

—Naná. - bólintott rá e szavakra röviden Kvaré.

—Persze hogy megél mindenütt, de én nem vagyok olyan zseni mint ő...

—Ez nem a zsenialitáson múlik. - válaszolta a férfinak Kvaré.

—Hát akkor min?

—Egyszerűen azt az elvet kell követni, amit így foglalhatok össze, ebben a bölcs mondásban: —**„Ma megtanulom azt, amit más nem hajlandó tanulni, s így holnap megtehetem azt, amit más képtelen megtenni!”** E mondás annyira igaz és úgy megtetszett nekem különben, hogy még angol nyelvre is lefordítottam, és úgy is megtanultam: **„Today I learn what others won't, so tomorrow I can do what others can't!”** Azaz, arra kell törekedni, hogy lehetőleg minden nap tanulj valami újat, még ha talán nem is rengeteget. De VALAMIT igenis tanulj! Van erre egy másik mondásom is: **„Soha nem éled meg mégegyszer ezt a napot, tedd hát értékessé!”** Ezt is lefordítottam különben angolra: **„You'll never live this day again, so make it count!”** Tehát mindennap kell valami újat vagy alkotni, vagy tanulni. És ha csak lehetséges, ez a valami amit tanulunk olyasmi legyen amit mások nem tanulnak, vagy nem szívesen tanulnak, amire nem szánják rá magukat, amitől húzódoznak és vonakodnak, amit utálnak, vagy amit egyszerűen figyelemre se méltatnak mert jelentéktelennek tartanak... ha így teszel, hamarosan különleges fickónak fogsz számítani, mert egy rakás olyasmihez értesz majd amihez nem sokan rajtad kívül, s így kitűnsz a többiek közül a tudásoddal, még akkor is ha mindabban amit tudsz nem is vagy igazán profi! Tudniillik mert ha nem is vagy szuperjó az adott területeken, de ez ellensúlyozva van azzal, hogy rengetegsok területet ismersz, olyan dolgokat amiket mások még alapszinten se! Tehát minden nap kell tanulni valamit, de nem holmi „divatszakmát”, hanem olyasmit amit mások vonakodnak tanulni. S ez annál könnyebben betartható, ha figyelembe veszed az imént mondott másik szlogenemet, azt, ami így szól: —**„Soha nem éled meg mégegyszer ezt a napot, tedd hát értékessé!”**

—Jól van, jól van, igen, ez igaz, persze hogy az... De ettől még tudom hogy úgyis utálsz minket.

—Mindenki utál mindent ami ellentétes a nézetrendszer legalapabb alapjaival. Sőt, az még kimondottan jó, ha ilyenkor csak utál, mert simán lehet az is hogy egyenesen gyűlöl... Abban viszont nem kételkedhetsz hogy a nézetrendszerem, a világképem helyesebb és előnyösebb mint a tied, mert lám, ennek hála én itt is megélek, nem szorulok rád, nem úgy mint ahogy te meg a többiek rám szorultok! Én tényleg minden gond nélkül megélnék itt egyedül is.

—Tehát tulajdonképpen szép dolog tőle hogy segít minket - válaszolta Prig felesége a férje felé fordulva - ha meg annak ellenére segít hogy közben utálja a fajtánkat, a reklámszakembereket, az csak annál becsülendőbb tőle! Na és ha segít minket valaki, azt szerintem illik jó embernek tartanunk. Ha jó ember, vélhető hogy nem hazudik. Tehát akár azon is elgondolkodhatnánk, hátha igaza van a

táplálkozást illetően!

—Teljesen mindegy igaza van-e, mert sajnos akár igaza van akár nem, mindenképp muszáj úgy étkeznünk ahogy azt ő helyesli, mert nincs más amit meg-ehtetnénk. - sóhajtotta Prig.

—Ez igaz, de szerintem kevésbé undorodunk majd ettől az étektől és hamarabb hozzászokunk, ha próbálunk hinni is benne hogy ez igenis jó és egészséges!

—Na végre, az első értelmes dolog amit hallok magától asszonyság! - vigyorgott Kvaré.

—Mit is tehetnék, próbálok hinni benne, rendben van, csak oly nehéz... - sóhajtott a férfi.

—Majd ha néhány napja már így étkezel, látod majd a jeleit annak hogy ez milyen egészséges, mert ketózisba kerülsz majd, csökkenni fog a súlyod, nem fog feszülni a háj a hasadon... pláne még később, pár hét múlva amikor zsír-adaptált leszel! Meg még annál is később amikor hogy úgy mondjam „keto-adaptált” leszel!

—Attól félek, nem tudom mit jelentenek ezek a kifejezések.

—Hát a „ketózis”, az egyszerűen annak a neve, hogy a véredben megjelennek az úgynevezett „ketontestek”. Ez különben természetes folyamat, alvás közben is így szokott lenni, mert aki alszik, az nem eszik, emiatt lecsökken a vércukorszintje, s ennek pótlására a májad előállít több-kevesebb ketontestet, ami egyfajta molekula neve. Illetve, igazság szerint három különböző fajta molekula létezik amik mindegyikét ketonnak nevezhetjük, de ez szerintem már olyan szakmai részlet ami senkit nem érdekel közületek, szóval ettől eltekinthetünk. Hogy mennyi keton termelődik alvás közben, az sok mindentől függ, főleg hogy mikor volt az utolsó étkezésed s akkor mennyit ettél, pláne mennyi szénhidrátot, de a lényeg hogy tehát ha egy ideig nem eszel, mármint szénhidrátot nem eszel - s ha alszunk akkor is így van ez! - akkor megjelennek ezek a ketontestek a vérben, mint „alternatív üzemanyag” a sejtjeidnek. A ketózis tehát teljesen normális, természetes folyamat. Sőt, oly mértékben természetes, hogy az újszülöttek eleve oly módon jönnek a világra, hogy azonnal ketózisban vannak!

Igenám, de ha te már hosszú ideje szénhidrátokon élsz, akkor minden sejtéd ezek felhasználásához szokott hozzá, azaz ahhoz hogy „cukrot éget”. A cukrot tekinti elsődleges üzemanyagnak! Így ha hirtelen átállsz arra hogy te nem eszel szénhidrátot, azaz cukrot, ráadásul SOKÁIG nem eszel ilyesmit, akkor a ketonok szintje nagyon felszaporodik a véredben, annyira, hogy ott több lesz, mint amennyit belőlük a szervezeted el tud fogyasztani! Ennek az az oka, hogy ha sokáig cukrot ettél, akkor a szervezeted minden biokémiai folyamatot a cukor-égetésre optimalizál. Úgy állít be, hogy a szénhidrátot tudja a leghatékonyabban felhasználni! S minden olyasmit ami a zsírégetést tenné benned igazán hatékonyá, lekapcsol vagy minimalizál, takarékoságból, mert minek is működtesse azokat ha úgyis alig fogyasztasz zsírt! És e folyamatokat bizony időbe telik visszaállítani! Ilyenkor tehát hiába lesz sok keton a véredben, eleinte ezeknek csak kis részét tudja felhasználni a szervezeted, s a maradékot egyszerűen kipisiled. Emiatt van az, hogy megfelelő vizeletvizsgáló teszt-csíkkal e ketonok létét ki lehet mutatni a vizeletben. Ilyenkor van az is, hogy az úgynevezett „keto-flu” tüneteit tapasztalod, azaz energiátlan leszel, depressziós, álmos, stb, szóval influenzaszerű tüneteid alakulnak ki, egyszerűen mert nincs elég energiád: cukrot már nem égetsz hiszen nem eszel olyat, a ketonokat meg a zsírt viszont csak minimális mértékben képes még a szervezeted feldolgozni! Ketózisban vagy már ilyenkor, mert a ketózis hamar megjön, de hiába, mert még nem vagy zsír-adaptált!

Ha azonban kitartasz e diéta mellett, azaz ha nem eszel szénhidrátot, akkor idővel egyre jobban alkalmazkodik ehhez a szervezeted. Megtanulja a ketonokat hatékonyan felhasználni, hiszen pocskéklás kipisilni őket ugye... Emiatt a tesztcsík egyre kevesebb keton létét mutatja ki neked, de ettől nem kell megijedni mert az csak azt mutatná ami ketont te elpocskéolsz a pisiléssel, de nem azt mutatja ki azt, ami a véredben kering! És közben egyre jobban érzed magadat, mert elmúlnak a „keto-flu” tünetei! Persze, nem egykettőre, például hasmenés akár hónapokig is kínozhatja az embert ilyenkor, pláne ha néha „csal” is, azaz mégis eszik időnként szénhidrátot, még ha keveset is...

Mindenesetre, egyre jobban hozzászokik a szervezeted ahhoz, hogy te ezentúl nem eszel szénhidrátot, azaz hogy a zsírt kell tekintse az elsődleges üzemanyagának. Ez azonban tényleg időbe telik. Amiatt telik időbe, mert a sejtjeid energiaellátását a bennük élő mitokondriumok végzik. Több száz mitokondrium van minden egyes sejtedben, némelyikben több ezer is, ők a sejtjeid üzemanyag-termelői, de sokkal rövidebb ideig élnek mint a sejtek maguk. Egy mitokondrium élete tíz-egynéhány nap. Hogy mennyi ideig élnek, attól is függ, a sejt mennyire él aktív életet, azaz mennyi energiát kell termelni a mitokondriumoknak. Na most a mitokondriumok se csak egyfélék, vannak köztük ilyenek meg olyanok, és ha te főként szénhidrátot eszel, akkor azok a mitokondriumok szaporodnak el a sejtjeidben, amik abban hatékonyak hogy a cukorból állítsanak elő energiát. Ha tehát hirtelen átállsz zsírevésre, pontosabban arra hogy szénhidrátot nem eszel, akkor ezek a mitokondriumok bizony kevés energiát termelnek majd neked, mert nem értenek majd jól ahhoz, miként lehet a zsírt hatékonyan felhasználni! Vagy épp a ketonokat!

És nem is tudják ezt megtanulni. A „tanulás” itt azt jelenti, hogy a régi mitokondriumok sorra mind meghalnak amikor eljön az ideje ennek, s azon mitokondriumoknak lesz utóda, legalábbis azoknak lesz TÖBB utóda, amelyeknek jobban megy a zsírfelhasználás. Ez tehát egy evolúciós folyamat minden egyes sejtedben, az ott lakó mitokondriumok közt! Ennek sebessége azonban a mitokondriumok élethosszától függ, ami, mondom, úgy tíz-egynéhány nap nagy átlagban. Mondható tehát hogy mire ez az egész lejátszódik, addig kell hozzá úgy legalábbis három hét, de két hét egészen bizonyosan mint abszolút minimum! Szerencsére, ez nem azt jelenti hogy két héten át egyfolytában teljesen szerencsétlenül érzed majd magadat, mert úgy talán az első négy nap után már javulni fog az állapotod folyamatosan, előbb lassan, aztán gyorsabban... Na és amikor ennek vége, akkor mondhatod, hogy te végre „zsír-adaptált” lettél! Ennek a jele elsősorban az, hogy egyszerűen nem kívánod már a szénhidrátokat. A sok agyonédesített cukros szart. Nem sóvárogsz már rájuk! Ez a legbiztosabb jel! Aztán az is, hogy visszatért az energiád, azaz nincs már „keto-flu”, az hogy kibírod két főétkezés közt könnyen úgy, hogy nem csemegézel, az is hogy reggelente nem vagy igazán éhes, hogy úgy érzed neked a reggeli nem igazán fontos, hogy te inkább úgy tíz óra tájban akarsz csak „reggelizni”, de még akkor is könnyen megállod hogy semmit ne egyél egészen délig...

Szeretném azonban megjegyezni, hogy az hogy nem érzel már vágyat majd a cukros vackok iránt - amiket teljesen tévesen neveznek ételeknek! - az, hogy is mondjam... szóval, a „vágy” ezek iránt, a sóvárgás, az két szinten jelentkezik: mentálisan és fizikailag. S nem könnyű a kettőt megkülönböztetni egymástól. Fizikailag már nem fogsz vágyani ezekre, egyszerűen mert nem fogsz se energiahiányban, se vitaminhiányban szenvedni. De az agyad még ahhoz lesz hozzászokva

hogy ezek látványára olyan gondolatok ébredjenek benned, hogy „hú de finom ez a tábla csoki, milyen jól éreztem magamat régen amikor bekaptam egy-két táblával belőle, mi lenne ha most is ennék egy keveset ebből”... szóval ez a „mentális hozzászokás”. Ez lassabban múlik mint a fizikai addikció. A cukor igenis drog, sőt tulajdonképpen erősebb addikciót okoz mint a heroin, ennek ellenére, néhány hét alatt „le lehet jönni róla”, fizikai értelemben. Mentálisan azonban nehezebb. Az a nehéz, hogy ha fizikailag nem is sódárogsz rá, de ne engedj az olyan vágyaknak hogy mégis csemegézel ilyesmit úgymond „unalmadban”, meg hogy „ilyen kis mennyiség biztos nem árt meg”, „most az egyszer kivételt teszek mert hogy is néz az ki hogy a bátyám születésnapján nem eszem semmit”, „ezt muszáj megennem, hiszen ezt a tortát direkt az én kedvemért sütötte a Nagyi”... meg más ilyesmik. Szóval ezeken a mentális, pszichológiai késztetéseken igenis uralkodni kell! De, ettől még elmondható hogy eddigre te már „zsírégető lettél”.

Ezután következik a harmadik fázis, az, hogy „keto-adaptált” legyél. Na ez lassúbb folyamat, fél évig mindenképp eltart még legjobb esetben is, de rosszabb esetben akár két évig is, bizony, még sportolóknak is... Ez ugyanis arról szól, hogy a „zsír-adaptálttá válás”, az nem csak annyi hogy te ezentúl zsírt égetsz cukor helyett! Mondtam már, ilyenkor keletkezik a „keton” nevű molekula is, s ezt is felhasználja a tested. A keton, az zsírból lesz előállítva. Másból nem lehet. Ha tehát van keton, az nem csak üzemanyag, hanem a keton jelenléte egyben egy JELZÉS IS a testednek, hogy te most zsírt égetsz, nem cukrot! E jelet az agyad értelmezi. Naná hogy megteszi, muszáj neki, mert a termelődő ketonok messze többségét éppen pontosan az agyad használja fel amúgy is, hiszen most ezeket „eszik” az agysejtjeid cukor helyett... Tehát szakszóval azt mondhatjuk, a keton nem csak üzemanyag, de egy „jelzőmolekula” is! Azt jelzi, hogy neked most a zsír az elsődleges üzemanyagod. Minden egyes sejtéd és szerveid megkapja e jelet, mert a véráramban ott utazik a sok keton e szervekhez és sejtekhez! És mert a tested nem hülye, azt gondolja hogy ahhoz az üzemanyaghoz alkalmazkodik jobban, amit gyakrabban eszel. Ha tehát olyan jelet kap hogy te zsírt eszel többnyire, akkor ahhoz alkalmazkodik. Korábban ugyebár te főleg szénhidrátot zabáltál ami lényegében cukor, akkor ahhoz alkalmazkodott. Most a zsírhoz fog alkalmazkodni. Mármint, elmondtam ugye hogy pár hét alatt hozzászokik hogy te most zsírt égetsz, de azután is alkalmazkodik fog, erre mondhatjuk hogy „finomhangolásokat” végez! Ez főleg abból áll, hogy megváltozik bizonyos gének kifejeződése sejtszinten. Tehát egyes gének amelyek főleg a cukor lebontásához kellenek, kapcsolódnak, más gének működése azonban aktivizálódik. Emiatt te nemcsak hogy zsírt fogsz égetni, de ezt egyre hatékonyabban is teszed majd!

Az hogy megváltozik egyes gének kifejeződése, az tudom hogy nagyon misztikusan hangzik, emiatt megmagyarázom nagy vonalakban. A helyzet az, hogy a genetikai kódod adott, eldőlt a születésedkor, ezen nem tudsz változtatni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy mindig minden géned aktív! Érdekes hogy az emberek nem szoktak elgondolkodni rajta, miként is lehetséges az, hogy bár kivétel nélkül minden egyes sejtünkben ott lapul a teljes genetikai kódunk, mégis, az egyes sejtjeink annyira különbözőek lehetnek, mint mondjuk az idegsejt, májsejt, csontsejt, a zsírszövet sejtjei vagy a bőrünk sejtjei... Ezek mind teljesen más sejtek általában már kinézetre is a mikroszkóp alatt!

A magyarázat erre az, hogy valójában a génláncod legislegnagyobb része minden sejtgedben egyszerűen blokkolva van! Tehát a DNS-ed legnagyobb része be

van csomagolva bizonyos fehérjékbe, és így amikor a DNS egyes szakaszai azt vezénylik hogy milyen anyagok termelődjenek a sejtben, akkor e becsomagolt szakaszok nem irányítanak semmit, mert ki vannak kapcsolva. És ez nagyon jó dolog, mert képzelj csak el mekkora baj lenne belőle ha egy idegsejtben hirtelen aktiválódna az a DNS rész ami arra utasítaná hogy ezentúl úgy viselkedjék mint mondjuk egy csontsejt. Nyilván nem örvendenél neki, ha az agyad egy része hirtelen csontdarabokat kezdene növesztetni. Vagy ha a szőrtüszők a fejedben hirtelen olyan haját kezdenének növesztetni, amiben érzőideg-végződések vannak, és így iszonyatosan fájna neked a hajvágás is...

Tehát valójában minden egyes sejtben az ott tárolt genetikai információknak csak egészen kis töredéke van felhasználva! Az, ami épp kell a sejt működéséhez!

Ha azonban megváltozik a sejt környezete - ebbe beleértve a sejt táplálkozását is, azt hogy milyen anyagokhoz jut hozzá - akkor az szokott történni, hogy egyes ilyen DNS-szakaszok blokkolása felszabadul, másrészt, ami eddig nem volt blokkolva, azon szakaszok egy része fog blokkolódni mostantól. Tehát a te születési genetikai kódod szigorúan véve nem változik meg, mégis, a sejtjeid működése akár drasztikusan is megváltozhat! De ez időbe telik. A sejtjeid nem hülyék. Ha hosszú ideig cukorral tápláltad őket, s most elkezdesz főként zsírt enni, az első néhány cukorhiányos napon még nem fog megváltozni a genetikai anyagod kifejeződése, mert minek optimalizáljon a sejt a zsírégetésre ha lehet hogy csak egy rövid időszakos kivétel az hogy te most épp nem jutottál cukorhoz! Szóval ehhez idő kell. Emiatt is nem szabad csalni amikor ilyen váltást akarunk elérni a cukorégetésről a zsírégetésre.

Szóval ez hosszú időbe telik, ez a folyamat, s annál hosszabba minél hosszabb ideje éltél szénhidrátokon korábban. Tudniillik a hosszú idejű szénhidrátkajálás inzulinrezisztenciát okoz, amit mondhatunk akár prediabéteszes azaz „cukorbetegség előtti” állapotnak is! Te, Prig, és te, Mjúa egészen biztos hogy inzulinrezisztensek vagytok, efelől vita se lehet, ez jól látszik rajtatok, egyszerűen mert kivétel nélkül mindenki inzulinrezisztens aki elhízott! De én megkockáztatom hogy ez igaz Pucsakaci úrra is, ha nem is ilyen mértékben. Sőt igaz Groikra is, aki ugyan nem kövér, de az hogy ennyire depressziós volt a roppant vagyona ellenére is, az arra utal hogy ha a testi sejtjei nem is de az agysejtjei egészen biztosan inzulinrezisztensek, s emiatt éheznek, nem kapnak elég energiát, s emiatt depressziós! Na ez hamar elmúlik ha zsír-adaptált lesz, mert a keton egy új üzemanyag az agysejteknek, aminek a sejtekbe jutását nem képes blokkolni az inzulinrezisztencia, azaz lesz „agyi energia” bőven! Csak nem szabad elcsábulni vissza valami édes, szénhidrátdús mű-étel megevésére!

—Hát, ez a veszély errefelé egészen biztosan nem fenyeget. - mondta Groik.

—Itt nem, de a mi bolygónkon ha valaha visszajutunk oda, már annál nagyobb a veszély! Gondolj csak arra, mi minden van a boltok polcain... Még vonzóvá is téve mindenféle színes, csábító csomagolással, rajtuk a kisgyerekeknek szóló bohókás állatképekkel, mesefigurákkal... na emiatt gyűlölöm a reklámokat és a készítőiket, mert ez a szememben épp olyan, mint amikor KÁBÍTÓSZERRE akarják rászoktatni a GYEREKEKET! Én igazából nem is sajnálom Priget meg Mjúát hogy így elhíztak. Csak a jól megérdemelt büntetésüket kapták.

—De mi még soha nem is reklámoztunk élelmiszert! - kiáltotta Prig.

—Minden reklámot gyűlölök, csak az élelmiszereklámokat jobban. De attól még utálom a többit is.

—Nekem viszont eszembe jutott egy ötlet. - szólt a multimilliárdos. —Mi a véle-

ményed arról, Kvaré, hogy ha vissza sikerül térnünk, akkor én a pénzből felvásárolom a bolygó legnagyobb áruházláncait, szerintem észre se fogom venni hogy költekeztem egy kicsit, de ha mégis valami gond akadna legfeljebb eladom a kőolajfinomítóimat meg pár más akármit, szóval semmi gond, ezt rám bízhatod. És ezekből az áruházakból kitiltok minden olyan terméket amit te helytelenítesz! Így legalább lesz célja az életemnek, egy nemes ügy harcosának tarthatom majd magamat!

—Ha ezt teszed, gyakorlatilag hentesüzletet csinálsz mindegyik áruházból, mert igazán nem sok minden van amit én elfogadható élelmiszernek tartanék a nyers húson kívül. Hiszen hallottad is: ami nem nyers hús, meg nem belsőség, meg nem friss hal, az legfeljebb pár húskonzerv amiben kizárólag hús van a vízen és són kívül; nos igen, a só is engedélyezett; rovarokból készült ételek illetve rovarliszt; tojás; esetleg bizonyos jó alaposan érlelt sajtok de már ez is csak „megtúrt”; a gyümölcsök közül csak az áfonya és az avokádó meg a citrom; na jó, esetleg talán még az egest hozzávehetjük, az tulajdonképpen hasonló az áfonyához... mondjuk egyiknek se látom sok hasznát, de ESETLEG kis mennyiségben fogyaszthatóak KIVÉTELESEN, néha-néha... ja, meg még a hagyma és fokhagyma. Meg mondjuk rozmaringörlemény. Ha nagyon-nagyon engedékeny akarok lenni, akkor a citrusfélék közül megengedhetjük a grapefruitot is... de a narancsot és a mandarint már NEM! De ismét kihangsúlyozom, ezek a gyümölcsök is mind kivételek, ritka alkalmakra... az italok közül meg még a palackozott vizet is kitiltanám, mert a műanyag káros az egészségre, s különben is súlyosan környezetszennyező! Szóval italként legfeljebb a szódavizet engedném árulni, de azt se műanyagpalackban, hanem csak igazi üvegben! Meg még mondjuk az almaecetet. De azt is igazi üvegben csak, nem műanyagpalackban. És csak akkor ha pasztörizálatlan.

—Semmi baj, akkor ezt fogom árulni.

—Valaki azonnal nyit majd másik, hagyományos áruházláncot, és minden vásárló oda tódul majd.

—Sokan biztos, de azért mégse mindenki, mert majd alkalmazom Mjúát és Priget reklámszakembernek hogy magyarázza el mindenkinek, hogy igenis ez a táplálkozás az egészséges! Nem lesz panaszuk a fizetésükre, csillagászati összeget adok majd nekik... de ennek van két feltétele. Egyrészt hogy amíg e kalandunk tart azalatt tényleg elmúljon a depresszióm minden csírája...

—De hiszen azt mondtad, már elmúlt az tegnap is!

—Igen, Kvaré, ez igaz, de arra gondolok hogy vissza se jöjjön, sőt azzal kecsegtetél engem hogy még ennél is jobban érzem majd magamat!

—Na de hiszen ez is bekövetkezett!

—Hogyan?! Mikor?!

—Most az imént! Le se tagadhatod, hiszen máris találtál magadnak még életcél is, saját magad, nem én szuggeráltam beléd! Nem én biztattalak áruházláncvételre! Márpedig a depresszió azzal ekvivalens hogy valakinek céltalan az élete. Neked azonban már van célod. Tehát nem vagy depressziós, és kész, pont, efelől vita se lehet! De, csak hogy megnyugodjál, még mindig azt állítom hogy lesz még ennél is sokkal jobb kedved, majd meglátod! Hogy a fenébe így ne lenne, hiszen szó sem lehet róla hogy máris zsír-adaptált legyél, még mindig egy nyomorult, szerencsétlen, szánnivaló cukorégető vagy... alig kezdtél még húst és zsírt enni, pláne nyersset... de ha csak pár hónapig is eltart a kalandunk, na majd AKKOR milyen jól érzed magadat! Szóval emiatt ne aggódj. Egészen egyszerűen olyan kö-

rülmények közé kerültél hogy ez be fog következni és kész, ez, hogy elmúlik a depressziód, még a csírái is, és nem amiatt mert én ezt akarom, mert ha ebben a pillanatban meghalnék és így nélkülözni lennél kénytelen a tanácsaimat, a depressziód akkor is elmúlna. Mondom, a körülmények miatt. Tudniillik ezen a helyen egyszerűen *fizikailag lehetetlen* hogy bármi szénhidrátot egyél, vagy bármi modern ultrafeldolgozott szarságot, márpedig ez a kettő az, ami depressziót okozhatna benned. Ezek azonban itt és most egyszerűen hiányoznak, nem léteznek. Ettől tehát nem kell félned. A depressziód még akkor is el fog múlni és nem jön vissza, ha magad is azután sóvárognál hogy bárcsak depressziós lehetnél megint! Ettől tehát nem kell félned. Monddd inkább mi a másik feltétel!

—Az nem rád vonatkozik, hanem Mjúára és Prigre. A feltétel egyszerűen annyi, hogy jó alaposan lefogyjanak. Nem követelem meg, hogy úgy nézzenek ki, mint egy divatmodell, de ne legyenek látványosan kövérek. Ugyanis ha azok maradnának, nem lenne hiteles az általuk megtervezett reklámkampány!

—Ebben se lesz hiba - vigyorgott Kvaré - egyszerűen mert nem lesz más választásuk! Ez az a helyzet szó szerint, hogy „eszi-nem eszi, nem kap mást”!

—Mindenesetre az biztos, hogy ezek után sokkal nagyobb élvezettel fogok nyers húst kajálni - mondta Prig - vagy ha az „élvezet” szó túlzás is ez ügyben, hát fogalmazhatunk úgy, hogy messze kevésbé érzem tragikusnak amit megtennem muszáj... mármint, „megennem” muszáj... mert előre örülök az óriási fizetésnek amit milliárdos barátunk majd ad nekem meg a nejemnek! Ezek után úgy fogom fel ezt az időszakot amit túl kell élnem, hogy én most csak tulajdonképpen személyes élményeket és tapasztalatokat gyűjtök azon diétával kapcsolatban, amit majd reklámoznom kell, mondhatni tehát hogy „szakmai tanulmányokat” végzek, tanulmányúton vagyok, vagy mondjuk „terepgyakorlaton”, annak érdekében hogy hitelesebben tudjam majd megszervezni a reklámkampányt!

—Igen, igen, jól mondod drágám, ezt valóban így kell felfognunk! - értett egyet vele élénken a felesége.

—Na csak hogy végre a helyes érzelmi irányba mozdultatok el, ezt öröm hallanom! - dicsérte meg őket Kvaré.

—Akkor fejezzük is be itt a vitát, és inkább velem foglalkozz, Kvaré - tolakodott elő Csipetke - mert látom hogy amíg beszélsz, nem nagyon jár a kezed, holott meg szeretném kóstolni a szarvast is! Biztos más íze van mint a fókának! Márpedig ebből is akarok enni, elsősorban a máját, össze akarom hasonlítani a szarvas májának ízét a fókáéval!

—Az nagyon rendben van Csipetke hogy szeretnél enni a szarvas májából, ennek örülök, bátor és elszánt kislány vagy, de összehasonlításról szó sem lehet!

—Miért nem?!

—Mert nem engedem hogy egyél akár egy icipici falatot is a fóka májából! De nemcsak neked, másnak se engedem. És én magam se fogok enni belőle. A fóka máját úgy ahogy van, mindjárt ledobom a szakadékba. A szarvas mája azonban más, abból természetesen ehetsz amennyi csak beléd fér!

—De miért?!

—Mert könnyen lehet hogy a fóka mája mérgező. Ez nem biztos, de nem lenne jó ötlet kockáztatnunk... Tudjátok az a helyzet, hogy ha nem is a fóka mája, de a jegesmedvék mája bizony majdnem mindig mérgező! Egyszerűen túl sok benne az A-vitamin. Az egy zsírban oldódó vitamin, azaz felhalmozódik bennünk. De a jegesmedvékben is. És amiatt, mert ők ugyebár elsősorban tengeri állatokat esznek, s valami ismeretlen oknál fogva a tengeri állatok majdnem mindegyike eleve rém

sok A-vitamint tartalmaz. Legalábbis a májuk. Emiatt jobb hogy ha halat fogtok, annak a máját eleve nem eszitek meg, mert sosem lehet tudni... Majdnem biztos hogy semmi bajotok se lesz a hal májától. De ha egyetlenegyszer is belefuttok egy olyanba ami mégis... szóval értitek, na!

A fókák azonban halakat esznek. Egészen. Bennük még jobban felhalmozódik tehát az A-vitamin. Emiatt egy fóka májának elfogyasztása még veszélyesebb lehet. A jegesmedvék pedig fókákkal táplálkoznak, így aztán az ő májuk már tényleg egészen elképesztő mennyiségűt tartalmaz ebből a vitaminból! Mely vitamin kell nekünk, de ugye a túladagolás semmiből se egészséges... És sajnos a jegesmedvék mája annyira képtelenül sokat tartalmaz ebből, hogy úgy képzeld el Csipetke, már tíz gramm belőle is képes lehet megölni egy felnőtt embert rossz esetben! És te nem is vagy felnőtt... Sajnos a dolog azonban nem egyértelmű, mert olyanra is volt már példa hogy valaki egészen tisztességesen befalatozott jegesmedve májából, aztán mégse lett semmi baja. Másrészt viszont ha MÉGIS megbetegszik tőle valaki, annak szörnyű következményei vannak: hányás, hasmenés, néha véres hasmenés, homályos látás, ingerlékenység, krónikus aluszékonyosság, sőt ha mindez nem lenne elég, hát képzeld csak, egyszerűen lehámlik a bőre a TELJES testfelületéről! És ez még a jobbik eset, mert többnyire egyszerűen belehal!

De mert akadtak olyan esetek is amikor semmi baj se történt a jegesmedve májának megevése után, emiatt egyesek arra gyanakodnak hogy hátha nem a túl magas A-vitamin a mérgezés oka! Az vitán felüli persze hogy a jegesmaci májában csillagászatilag magas az A-vitamin, de egyesek azt mondják, ezt tulajdonképpen képes tolerálni az emberi szervezet, és a mérgezések oka inkább az, hogy egyes - de nem mindegyik - jegesmedvék májában feldúsult egy kadmium nevű nehézfém, ami vitathatatlanul rémségesen mérgező az emberekre. Na de ez sajnos nem sokat segít rajtunk, mert ha így van is akkor se tudhatjuk előre melyik jegesmedve májában van túl sok a kadmiumból... Tehát akár a kadmium az oka akár az A-vitamin, a szabály egyszerű: jegesmedvék máját nem esszük meg, és kész, pont! Na és a helyzet hasonló a fókákkal is, de még a sarki rókákkal is, sőt úgy általában véve MINDEN olyan állattal, ami „sarkvidéki ragadozó”! Mondom, az nem tudható egyelőre hogy ennek az oka a kadmium vagy a túl nagy A-vitamin tartalom, de mindegy is, mert a lényeg hogy a sarkvidéki állatok vagy a tengerből táplálkoznak, vagy olyan állatokat esznek melyek a tengerből táplálkoznak, így minél magasabb szinten van egy állat a táplálékláncban annál jobban feldúsulhat a májában az A-vitamin is, meg a kadmium is, mert mindkettő egyaránt a tengerből eredeztethető! Tehát sarkvidéki ragadozók máját egyszerűen nem szabad megenni és kész! Mert lehet hogy túléled, de az is lehet hogy nem. Te pedig Csipetke pláne esélyes hogy belehálnál, egyszerűen mert kicsi vagy, így neked egészen kis mennyiség is elég ahhoz hogy belehalj, már egyetlen mokkáskánálnyi is egy ilyen májból. Igen, olyan kevés is! Hanem a szarvas mája nyugodtan megehető, mert az hiába sarkvidéki állat de akkor se ragadozó.

—Köszönöm az oktatást, Kvaré! Micsoda szerencsénk is van veled hogy ennyi mindent tudsz, ezzel is amit most elmondtál, lehet hogy az életünket mentetted meg! Különbözn fogadd elismerésemet, nagyon hamar lelőtted a szarvast, s egyetlen lövésre!

—Igen, de csak mert meglepően közel engedett magához. És épp emiatt én arra gyanakszom, hogy... Na ez az, jól sejtettem! Nézzétek csak meg, ez az agancsa meg van farigcsálva! Ezek a vésetek nem kerülhettek rá véletlenül! Ez a szarvas

hogy úgy mondjam „magántulajdon”, csak elkőborolt! De azért szokva volt az emberekhez, emiatt engedett közel magához! Tehát, valahol itt a „közelben” - melyet azonban sarkvidéki értelemben kell érteni, mert egy szarvas simán elkőborolhat száz kilométereket is - de mégis, itt az úgymond „közelben”, ezen a vidéken emberek élnek!

4. fejezet: Minni, az atavizmus

Minni egy tutu lány volt, de nem ez volt az igazi neve. Ez csak a beceneve volt. Igazi neve úgy hangzott, hogy:

Plusz-BB-49152c00064738fce2-A000-ertka4h82ljs94RTaZn-828-02-FBFC-0001-2132815670303073-000000

E név eleje, a „Plusz” azt jelentette hogy a viselője nő. A tutuknál minden nő „Plusz” volt, és minden férfi „Mínusz”. A név többi része a vércsoportot jelentette, és bizonyos fontosabb genetikai markereket, valamint volt a végén egy sorszám is, hogy ha egyazon úrvároson belül többen is rendelkeznének az előbb említett genetikai markerekkel, akkor is meg legyenek különböztetve egymástól.

Természetesen bármilyen elszőrnyesztőnek tűnjék e „név” a számunkra, a tutuk közt még a legisleghülyébb is képes volt ezt fejben tartani, sőt sok száz másik ilyen nevet is, barátaik, főnökeik nevét például, de azért ők is kényelmesebbnek tartották a rövidebb neveket, így - baráti körben legalábbis, de néha a munkahelyen is ha nem hivatalos ügyekről volt szó - a tutuk is beceneveket használtak egymás közt. Így lett a szóban forgó leány beceneve Minni.

Minnit senki nem mondta volna szépnek se a Földön, se a Barganon, se semmi más emberlakta bolygón, mert az emberek szemében ő olyan kórosan sovány volt hogy bárki azt mondta volna róla hogy ő egy halálán levő anorexiás beteg; másrészt, ő is kopasz volt mint minden tutu, nem volt ezen kívül se szemöldöke, se szempillája, se semmi más testszőrzete, de még körmei se az ujjai végén! Sőt fogai se voltak.

Ez azonban a tutuk közt nem számított, s amiatt nem, mert ez minden más tutura is igaz volt. Szóval ha nem is az emberek, de saját népe, a tutuk körében ettől még lehetett volna szép Minni... és tulajdonképpen az is volt, amíg valaki csak az arcát nézte. Végülis az arca még emberfogalmak szerint se volt csúnya, ha eltekintünk attól hogy nem volt haja, szempillája, meg... meg szóval semmi testszőrzete. Meg fogai se. Bár az hogy valaki fogatlan, úgyse látszik ha be van csukva a szája.

Szóval, Minninek nem ez volt a baja, hanem két, egészen más dolog. Az egyik dolog az volt, hogy atavisztikus vonásokkal született... ez azt jelentette, hogy bár a tutuknak nem csak a kezükön, de a lábujjaikon sincsenek körmeik, de a kis Minni amikor megszületett, igenis rendelkezett körömmel - kettővel is, tudniillik mindkét nagylábujján volt köröm, még ha csak pici is!

A többi lábujján nem. Na de hát akkor is... Ez szörnyű! Ez a tutuk közt ugyanolyan undorító volt, ugyanolyan viszolyogtató, mint ha egy emberi kislány arca szőrös lenne, vagy esetleg hosszú farokkal születne! Nem pénisszel hanem igazi farokkal, mint amilyen a majmoknak van...

Ráadásul a dolog amiatt is súlyos gond volt, mert a tutuk mindenhová meztelenül járnak, teljesen pucéron, amit megtehetnek, egyrészt mert náluk a mezte-

lenség nem szégyen, másrészt mert soha életükben ki nem dugják az orrukat az űrvárosaikból, ahol viszont mindig pontosan a számukra legmegfelelőbb hőmérsékletet biztosítja az automatika, még hozzá ezredfokra pontosan! Nincs szükségük tehát ruhára. Ruhát csak akkor viselnek, ha valami rendkívül veszélyes, nehéz, vagy más okból kényelmetlen, esetleg fertőzésveszélyes feladatot kell végrehajtaniuk, de a végletekig technicizált és extra-hiper-szuper biztonságossá szervezett tutu életben ilyen feladat nemigen fordult elő. Szinte kizárólag olyankor viseltek csak ruhát, ha egyik űrhajóból átszálltak a másikba - ennek biztonsági okai voltak, ez volt az előírás hogy az átszállás idejére űrruhába kell öltözni - vagy ha idegen bolygó felszínére léptek. Egy tutu számára tehát a „ruha” szó szinte ekvivalens volt azzal, hogy „űrruha”.

És mert ők mindenhová pucéran mentek amihez nem kellett űrruha, így Minni lábujjain a körmöket könnyen észrevehette mindenki, s rémülten hőkölhetett hátra.

Születése után volt róla szó, hogy egyszerűen leoperálják a lábkörmeit és kész. Végül mégsem tették meg, s amiatt nem, mert... mert két okból is. Egyrészt, a biológusok kíváncsiak voltak rá, e „rendellenesség” hová fog fejlődni idővel ha a kis Minni megnő, másrészt amiatt se operálták le róla a körmöket, mert akkor tényleg normális tutu nőnek nézne ki Minni, ami azért lett volna baj mert hiába lenne a külseje normális, attól a genetikája még továbbra is atavisztikus, abnormális lenne, és nem volna az jó, ha emiatt esetleg valakinek annyira megtetszene hogy vegyíteni óhajtaná a genetikai anyagát Minniével.

Ez a kifejezés hogy „vegyíteni a genetikai anyagát”, ez tulajdonképpen a párosodást, a szexet jelenti, valamiféle a végletekig elvont értelemben. Azért csak elvont értelemben, mert a tutuknál időtlen idők óta nem létezett már igazi szex. Egyszerűen nem fordult elő olyasmi, hogy - mondjuk ki nyíltan - koitusz, tehát a pénisznek a hüvelybe való bevezetése, sőt, még csók sem! A tutuk minden testi érintkezést tisztátalannak tartottak, mert fertőzésveszéllyel jár. Náluk tehát a szaporodás úgy ment, hogy a férfi és a nő leültek egymás mellé vagy egymással szemben, egy-egy speciális székbe, mely szék fel volt szerelve a megfelelő manipulátorokkal, e manipulátorok végezték a megfelelő mozdulatokat ami kellett ahhoz hogy kinyerjék a férfitől a spermát, illetve megszerezzék a nőtől az érett petét, s eközben még fizikai kényeztről is gondoskodtak. Közben azonban a férfi és a nő még csak nem is látta egymást, mert a fejükre átlátszatlan sisakot húztak, ennek az volt az értelme hogy eközben gondolati kapcsolatban lehettek egymással, érezhették a másik kényét is bizonyos mértékig, sőt az érzelmeit is, de akár kommunikálhattak is így egymással gondolatok útján a szex ideje alatt. Fizikai érintésről azonban szó sem lehetett, még kézzel sem, nemhogy valamely más testrészről... az a szemükben a legnagyobbfokú barbárság lett volna!

Aztán ha a gép elvégezte a megtermékenyítést, akkor behelyezte a nő méhébe a megtermékenyített petesejtet, de az ott csak pár hétig fejlődött, ezután egy bizonyos injekció hatására a nő elvetélt, de ez nem járt az embrió pusztulásával mert azt azonnal a megfelelő „lombikba”, azaz mesterséges anyaméhbe helyezik, s gépek nevelik fel... és természetesen sosem látja az anyját vagy az apját, azok se őt.

Tehát, bár a tutuk közt nem volt szokásban a hazugság, de mégis felmerült annak gondolata, ha Minni lábáról leoperálnák a körmöket, akkor hátha a leány eltitkolná a genetikai deformitását a gyanútlan férfiak elől, s így esetleg valaki „vegyítené a genetikai anyagát” az övével, ami az atavisztikus gének elszaporó-

dásához vezethetne.

Az természetesen nagyon furcsa volt, hogy egyáltalán felmerülhetett annak ötlete a tutukban hogy egy társuk hazudhatna is. Minni esetében azonban volt „jó ok” ami miatt erre gyanakodtak, erre hogy a leánytól nem áll majd távol a csalárd szándék ha felnővekedik, s ez ami miatt e gyanú felmerült, ez az volt ami szegény Minni másik nagy gondja volt: hogy buta volt! S azt hogy valószínűleg nem lesz az éles eszéről híres, ezt már születése után megállapították róla az orvosok. Nyilván, egy újszülött agyi képességeit még a szupertechnikás és hiperokos tutuk se képesek halálbiztos pontossággal megjósolni, de nagy vonalakban azért igen, és a kis Minniről azt mondták e terület specialistái, hogy teljesen valószínűtlen hogy valaha is elérné a háromszáz IQ értéket. Ami azért baj, mert bár a háromszáz képtelenül soknak tűnik emberi fogalmak szerint, de a tutuknál ez nagyjából annyi, mint az emberi intelligenciaskálán a 85-ös érték... ami ugye embereknél ahhoz elegendő hogy valaki az alapiskolát végezze csak el, tehát nemcsak egyetemről nem lehet szó de még a középiskola is túl nehéz az ilyen egyénnek, az ilyen IQ-jú ember tehát inkább csak a mindenféle kézzel végzett, szakképesítést nem igénylő vagy betanított munkákra alkalmas csak... mindazonáltal felügyeletet azért nem igényel, mert önmaga ellátására és az egyedül élésre igenis képes. Semmiképp se lehet azonban vitás hogy ez már átlagon aluli intelligencia!

És azt hogy Minni esze nem lesz e szintnél sokkal magasabb, azt nem is volt nehéz megállapítani a tutu orvosoknak, mert ez már az első pillantásra is jól látszott a csecsemőn, mindössze abból, hogy a kislány feje messze sokkal kisebb volt mint ami megszokott a tutuk közt. Tudniillik Minni feje épp akkora volt nagyjából, mint amit egy emberi újszülöttől is elvárnánk, vagy ennél legfeljebb egy picivel volt csak nagyobb. És hamarosan az is kiderült róla a vizsgálatok során, hogy a koponyacsontjai se olyan hártavékonyak mint a tutu csecsemők csontjai - sőt, még a felnőtteké is! - mert e csontok is éppoly vaskosak és erősek voltak mint az emberi csecsemők koponyacsontja. Jó, persze egy emberi csecsemő fejcsontjait senki nem mondaná keménynek... az emberek közt. Na de ez nem így van a tutuk közt... ott az újszülött Minni koponyacsontjai igenis keménynek számítottak, vastagnak, robusztusnak, aminek kétségtelenül megvan az az előnye hogy jól ellenáll a fizikai erőbehatásoknak, ellenben sajnos azzal a hátránnyal jár hogy kevesebb hely marad a fejben az agy fejlődésére... Minni tehát buta lesz majd ha felnőtt!

Így aztán a szülészetén úgy döntöttek, meghagyják Minni lábkörmeit, mert legyen már valami figyelmeztető jel, el ne csábuljon rá valaki jobb sorsra érdemes tutu hím példány... hiszen Minni buta lesz, a butákban pedig nagy eséllyel benne van a családságra való hajlam...

Az orvosok jóvendölése beigazolódott. Minni mire felnőtt, nemhogy túlszárnyalta volna a háromszáz IQ-t, de még csak meg se közelítette azt, csak 249 jött ki neki legjobb esetben is! Minthogy azonban még a tutuk intelligenciatestjeire is igaz hogy csalhatnak fel is, le is - bár nem 5 pontot mint az emberi tesztek, csak 2 pontot - emiatt jóindulatúan azt mondhatjuk, hogy Minni IQ értéke 250 volt. Vagy fogalmazunk úgy, hogy „alig érte el” a 250-es értéket. Nyilván ezzel az értékkel is ő lett volna a legislegzseniálisabb emberpéldány bármely olyan bolygón ahol nem tutuk hanem közönséges emberek laknak, még a csiszik bolygóit is beleértve, de hiába, a tutuk közt ő ezzel a legislegbutábbak egyike volt, sőt mondhatni hogy kifejezetten ő volt a legislegbutább, mert azokat

akik ennél is ostobábbaknak bizonyulnak, azokat a tutuk egyszerűen életben se hagyják! Igazából Minni is csak hajszállal kerülte el azt a sorsot hogy „megszüntessék”, ahogy azt a tutuk nevezik.

Ez volt az oka annak is, hogy bár sokszor megkísértette őt a gondolat hogy saját maga műti le magát a lábkörmeit, de mégse tette. Nem mintha a fájdalomtól félt volna - képtelen feltételezés, egyszerűen KIZÁRT hogy egy műtét fájjon a tutuk társadalmában, az ő technikai szintjükön! - hanem semmire se menne vele, mert úgyis maradnának feljegyzések arról hogy ő deformáltan született, aztán meg hátha családi kísérletnek tekintenék azt hogy önmaga operáltatta le a körmeit, s neki nem hiányzik hogy emiatt „megszüntessék”...

Persze hogy megvolt az esze az ilyen gondolatokhoz. Bárki embernek eszébe jutott volna ez, és ismételten ki kell hangsúlyoznunk hogy Minni kizárólag tutu fogalmak szerint volt buta, az emberek közt ő szuperzseniálisnak számított volna!

A tutuk közt azonban, hát... Nos, ugyanaz lett a sorsa mint az emberek közt lett volna egy 85-ös IQ-jú egyénnek: beosztották őt egy olyan posztra ahol nem nagyon kellett gondolkodni, ahol a munka unalmas volt, sőt még valamennyire - bár nem nagyon, de - veszélyes is tutu fogalmak szerint, ahol többnyire egyedül kellett dolgoznia így másokat nem undorított el a körmei látványa, s amely munkáért finoman fogalmazva se tolongott senki más tutu.

Vagyis, Minni, mire felnőtt, úgynevezett „kapcsolattartói” munkakörbe került. Hogy ez mit jelent? Nos, azt, hogy ő tárgyal a „barbárokkal”... a „barbár” azt jelentette, hogy „nem tutu”. A tutuk szerint ugyanis mindenki barbár, aki nem tutu. Még a csiszíket is barbároknak tartották, bár legalább „jobb fajta” barbároknak. Tulajdonképpen az volt a véleményük, hogy a csiszík, azok „ős-tutuk”. Hogy tehát néhány évezred, vagy év-százezred után majd azokból is valami tutuféleség válik. Na de most még akkor se tutuk, csak ős-tutuk, ha meg egy nép „ősnép”, akkor definíciószerűen barbár... De, azért a csiszíket akkor is „jobb fajta” barbároknak tartották, tulajdonképpen a legjobbnak a barbárok közül. Ez annyira így volt, hogy a tutuk nem is igen ereszkedtek le addig hogy más népekkel is folytassanak bármiféle kapcsolatot is, a csiszíkkal azonban rendszeresen kereskedtek. Általában mindenféle „fejlett technológiákat” adtak nekik, persze csak olyasmit ami nem fenyegette Tutulla, a tutuk birodalma biztonságát, sőt, aminél az a veszély se fenyegetett hogy a csiszík majd egykettőre utolérják a tutukat a fejlett technikának hála. Semmiképp se lehet tagadni, a tutuk hihetetlen, iszonyatos és elképesztő előnyben voltak a csiszíkkal szemben technikai téren... de, ettől még a csiszíket se kellett féltetni, mert a csiszík technikai előnye is ugyanekkor volt a Galaktika majdnem minden más népéhez képest!

És hogy mit adtak a csiszík a tutuknak? Nos, többnyire ilyen meg olyan nyersanyagokat... de élelmet is!

Utóbbi meglepő lehet. Létezik tán hogy az annyira finnyás és egészségmániás tutuk megették a csiszí élelmiszereket?! Nem tartották ezt talán piszkosnak, bacilusosnak?!

Hogy a csudába ne! A csiszíket is tisztaságmániásnak tartja minden más nép a Galaktikában, a csiszík kényelemszeretete és egészségmániája közmondásos galaktikaszerte... ennek ellenére, az semmi a tutukhoz képest! A tutuknál ez olyan szintre fejlődött, hogy egyáltalán nincs se állattenyésztésük, se növénytermesztésük, mert minden élelmiszert mesterségesen állítanak elő, laboratóriumokban! Ez azonban még hagyján lenne... hanem, még az ezen élelmiszerek alapanyagát se a természetből szerzik be! A tutuk ugyanis elérték a technikának arra

a csúcására, hogy képesek az élelmiszert A PUSZTA ENERGIÁBÓL előállítani!

Igen. Energiából állítanak elő anyagot, természetesen mindig olyan anyagot ami kell az adott ételszerhez. Véleményük szerint az így előállított ételszer a leg-tisztább, legsterilebb, hiszen sehol a gyártás során nem fertőződhet meg sem-miféle idegen biológiai organizmussal, nem kell vegyszer se a permetezéshez, a műtrágyázáshoz...

E véleménynel igazán nehéz lenne vitatkozni. Felmerül azonban a kérdés, ha ez így van, minek rendelnek ételszert a csisziktól?

Nos, a válasz erre az, hogy természetesen nem a tutu embereknek kell az az ételszer, hanem a KÍSÉRLETI ÁLLATAIKNAK, valamint, a hébe-hóba hozzájuk tévedő barbár népek követeinek, vagy váratlan látogatóknak...

Mert bár a tutuk tényleg képesek bármi olyan ételszert előállítani amit ők maguk a tutuk megesznek, de ami nekik nem kell, azon ételszerek előállítását nem kísérletezték ki, mert mi a csudának, a kutatási erőforrásokat inkább hasznosabb dolgok felderítésére fordítják, ez csak logikus! Persze megtették volna ha muszáj, de hát nem volt muszáj, egyszerűbb volt megegyezni a csiszikkal, hogy azok szállítsanak ennyi meg annyi ezt meg azt.

Azt hihetnők, nem nagy üzlet ételmet szállítani pár kísérleti állatnak. Holott ez nem így volt! Mert bár a tutuk közt igazán nem volt gyakori az állatkísérlet, sőt ez nagyon ritka volt, de figyelembe véve hány milliárd, sőt, inkább hogy hány billió tutu élt szerte az úrvárosokban, hát összességében mégiscsak szép számban voltak köztük mindenféle kísérleti állatok, mint egerek, patkányok, tengeri malacok, nyulak, sőt még disznók is! De akadt pár ritkább állat is. Még kísérleti földigiliszták is akadtak, s ezeknek is a csiszik szállítottak megfelelő humuszos termőtalajt. Na és hát Minni dolga volt az, hogy az egyik olyan ügynevezett „el-osztási csomóponton” ahová rendszeresen meg szokott érkezni a csiszik úrhajója, ott átvegye a szállítmányokat, és továbbküldje azon tutu egységekbe ahol igény mutatkozott rájuk. És mindig megmondta a csisziknek az újabb igényeket is, hogy legközelebb miből mennyi kéne. Ezt nevezték úgy a tutuk, hogy „kapcsolat-tartói munkakör”.

E munka amiatt volt igencsak utált a tutuk közt, mert mindenekelőtt, ezt ür-ruhában kellett végezni, elvégre nincs az a józan, épeszű tutu aki kimerészkedne a barbárok társaságába védőöltözet nélkül... hiába hogy a csiszik „jobbfejta” barbárok, de akkor is barbárok, akármikor eltüsszenthetik magukat s jaj akkor mi lesz ha a tutu elkap valami vírust... Olyasmi is előfordulhat hogy valami váratlan helyzetben át kell lépni a csiszí úrhajóba, s ott esetleg megtörténhet hogy a hőmérséklet akár fél fokkal is magasabb vagy alacsonyabb annál amihez a tutu hozzászokott, milyen iszonyú kellemetlen is ez, borzalmas még belegondolni is... Az se tagadható, hogy a csiszik elég állatiasan néznek ki, mert nekik van hajuk, szemöldökük, szempillájuk, körmeik, sőt még fogaik is! Kész horror, hatalmas stressz a nyugodt élethez szokott tutuknak az ilyen látvány, nem kizárt hogy rémálmuk lesz utána...

Szóval, ez igazán olyan munka volt ami undorító és veszélyes tutu fogalmak szerint, ráadásul unalmas is mert semmi szellemi izgalmat nem jelent az intellektuális kihívásokat amúgy nagyon kedvelő tutuk számára, fizikailag is kényelmetlen az ür-ruha gyakori viselése miatt, s ha kéne megegy ok, hát az az, hogy ehhez azért mégiscsak meg kell tanulni csiszí nyelven! Ami annyiból könnyű, hogy ehhez van hipnopédiás nyelvtanító sisak, ennek ellenére, a tutuk nem szerettek még így se nyelvet tanulni, mert a megtanult nyelv mindenképp lefoglal va-

lamekkora agyi kapacitást, amit a tutu így nem használhat másra, például nehéz matematikai problémák boncolgatására. Na de úgy vélték, Minni úgyis buta, neki mindegy, ez már igazán nem ront semmit a szellemi állapotán...

Itt dolgozott tehát Minni, bár akkor még senki nem hívta őt így, mert hát a tutuk a beceneveket a barátaik közt szokták használni, de Minninek nem voltak barátai, sőt még munkatársai se nagyon. Volt ugyan főnöke, természetesen, de a betanulási idő után azt is alig látta, talán úgy havonta egyszer. Mert minek is, annyi esze bőven volt azért Minninek hogy ezt a pofonegyszerű munkát elvégezze, és olyasmi se nagyon fordulhatott elő, hogy lóg a munkában, amiatt, mert eleve alig kellett dolgoznia valamit, talán úgy kéthetente egyszer jött egy szállítmány, néha annál is ritkábban, azzal nagyjából egy óra hosszát kellett foglalkoznia amíg a robotokkal kipakoltatta aztán meg felcímkézte hogy melyik konténer hová kell továbbíttassék... ebbe, hogy tehát valaki kéthetente dolgozik egy órácskát, igazán nem lehetett megszakadni!

Minni tehát egyedül dolgozott, magányos volt... Persze hogy az, senki nem szívesen barátkozik egy félkegyelművel, pláne ha visszataszító is a körmei miatt... És bár a tutukat sokan minden érzelem nélküli rideg ész-embereknek gondolják, de ez a valóság nagyon durva eltúlzása. Persze hogy Minni nem érezte itt jól magát, persze hogy társaságra vágyott... Igaz, a tutuk messze sokkal jobban bírják a magányt és elszigetelődést mint más emberek. De azért akkor is jólesik néha egy kis beszélgetés... S emiatt Minni ott próbálta megelni ezt, ahol ez egyedül lehetséges volt a számára: azaz, mindig amikor jött egy újabb szállítmány, sokat beszélgetett az azt kísérő csiszíkkal! Na nem mintha a csiszík szépnek tartották volna őt... erről szó se lehetett még véletlenül se! De nem voltak vele barátságatlanok, és egyáltalán, legalább szóba álltak vele! Az az előnye mindenképp megvolt ennek Minni számára, hogy a csiszík előtt ő cseppet se számított butának. Mert bár alkalmanként a csiszík közt is előfordult nagy ritkán 230 IQ értékű egyén, de semmi esetre se 250-es, és a 230-asok is elenyészően ritkák voltak, ráadásul közülük soha senki nem jött árut szállítani a tutukhoz, mert az ilyen zsenik valami messze sokkal fontosabb pozícióba kerültek. A csiszí áruszállítók körében tehát Minni igazi zseninek érezhette magát, nem kellett szégyenkeznie. Az meg hogy a csiszík nem tartják őt szépnek, nem számít, mert a tutuk se tartják őt szépnek... ebben tehát nincs különbség.

Persze azért a csiszík is észrevették hogy neki van két lábkörme is, és mert tudták hogy a tutuknál ilyen általában nincs, megkérdezték Minnit, miként is lehetséges ez hogy neki van.

—Hát, fejlődési rendellenesség... pontosabban, már eleve így születtem. Ne is beszéljünk róla... - válaszolta Minni.

—Na de miért ne beszéljünk róla? - kérdezte Karinna, aki a csiszí úrhajó kaptányője volt, s ekkor már egy ideje ismerte Minnit, mondhatni tehát hogy szinte barátnője volt. Azt azonban csak most vette észre hogy Minninek lábkörmei vannak. Ez eddig valahogy elkerülte a figyelmét, talán mert eddig úgy állította be a szkafandere törésmutatóját a tutu leány, hogy az űrruha csak a fején legyen átlátszatlan, máshol nem.

—Hát azért ne beszéljünk róla, mert ez a téma rosszul esik nekem, szégyellem hogy ilyen vagyok.

—Azt talán még meg is értem hogy ezt szégyelled a tutuk közt - de miért kéne ezt szégyellned előttünk, hiszen nekünk csiszíknak is vannak körmeink, még sokkal több is mint neked!

—Igen, de... hát, épp ez az, nem vagyok igazi tutu, de igazi barbár se. És nem csak a körmeim a baj, sőt az még a legkisebb gond, de nézd csak meg a fejemet, az is milyen kicsi...

—Na, ezt azért nem mondanám. Ugyanakkora ugyanis mint az enyém, talán még nagyobb is valamennyivel.

—De tutu fogalmak szerint kicsi. És ennek persze következményei is vannak, az, hogy buta vagyok. Emiatt is vagyok ide téve, ebbe az unalmas munkakörbe. Bár, ezt annyira még nem is bánom, mert itt legalább egyedül dolgozhatom, nem kell kommunikálnom más tutukkal gyakran...

—Gúnyolnak talán téged?

—Az mi?

—A gúnyolódás, az... az azt jelenti hogy szándékosan olyasmiket mondanak amikről remélik hogy kellemetlen érzelmeket ébresztenek benned.

—Nem, ez nem szokás nálunk tutuknál, de akkor is szégyellem ha meglátják, hogy... és nem is csak ha a körmeimet látják meg. De már a kis fejemet is... és azt végképp nem tudom eltitkolni. Bárki aki meglát, annak azonnal az jut az eszébe, hogy „Itt jön egy hülye”! Nem gondolhat mást. És semmit se tehetek ezellen. Még talán a körmeimet leműthetném, de a fejemmel ugyan mit csináljak, azt igazán nem cserélhetem ki egy másikra, és a méretét se tudom megnövelni, ez nem olyan mint mondjuk a mell, amibe lehetne implantátumot rakni, felfűjni... Bár nálunk az se szokás, az a tények meghamisításának minősülne, azt hiszem talán ez az amit ti csiszik úgy neveztek hogy hazugság... én is csak véletlenül tudtam meg hogy ilyesmi létezik a barbárok közt hogy a mell felfűzése... de mindegy is, mert a fejemmel ezt úgyse tehetem meg. Pedig mennyire jó lenne ha én is olyan okos lehetnék, mint... hát ha talán nem is én lennék a legokosabb, arról álmodni se merek, de legalább olyan „átlagos”... Á, ne is beszéljünk róla!

—De igenis beszéljünk róla, mert ha ez a vágyad, miért nem költözől el hozzánk, csiszikhez? Biztos hogy befogadnánk, és azt is tudod nyilván, hogy te nálunk nemcsak nem számítanál butának, hanem egyenesen szuperzseniálisnak!

—Eh, hagyd ezt, reménytelen, mert ami az észt illeti abban persze igazad van, de nálatok is csúnyának számítanék, csak másképp.

—Na de mégiscsak sokat javulna a helyzeted.

—Nem éppen, mert cserébe azért hogy többé nem kéne magamat butának tartani, ezért cserébe tehát lennének más gondjaim, például az, hogy megszokjam az életet nálatok! Már ha csak abba belegondolok hogy nálatok nincs ezredfokra pontosan szabályozva a hőmérséklet minden lakóházban... egyáltalán, hogy ti a bolygók felszínén laktok és nem űrvárosokban... Rémisztő már a gondolata is, igen!

—Simán meg lehetne oldani hogy te is űrvárosban lakj. Böven vannak nekünk is űrvárosaink, nem létezik hogy ne lenne hely neked ott valamelyikben.

—De akkor se lenne ott olyan állandó a hőmérséklet. Szó se róla, persze el tudnám viselni... de azért... na meg az élelmiszereitek amiket ennem kéne...

—Biztos találnál olyat ami elfogadható a számodra.

—Persze, de... á, hagyjuk, nem menne ez nekem...

—Nézd, ha örökké csak azt csinálod amit eddig csináltál, akkor örökké csak azt kapod amit eddig is kaptál! Ahhoz hogy a dolgok jobbra forduljanak, változtatnod kell a dolgokon, vagy legalábbis a dolgokhoz való viszonyulásodon!

—Na de mi van ha a dolgok akkor nem megjavulnak majd, hanem rosszabbá válnak?

—Kockázatok mindenütt vannak, ezt nem lehet elkerülni. Mi csiszízik se szeretünk kockáztatni, egyik jelmondatunk épp az, hogy „Soha semmit nem kockáztatunk!”, de, ennek ellenére, ha ritkán is de néha még nekünk is muszáj kockáztatni.

—Az igaz, de... Eh, mondom, ne is beszéljünk róla!

—Szerintem pedig jó ha beszélünk róla mert valami van itt amit nem akarsz elmondani.

—Magánügy.

—Persze hogy az, de azt hittem barátnők vagyunk.

—De akkor is csiszí vagy, szóval ugyanúgy nem értenél meg mint a saját népem, mert ebből a szempontból ti is nagyon tutuk vagytok már. Ugye, „ös-tutuk”.

—Na most kíváncsivá tettél.

—Jó, hát akkor tessék - és Minni szinte dacosan húzta ki magát, s mutatóujját is Karinna melle felé bökte - tudd meg, hogy én perverz vagyok!

—Amennyiben?

—Hát, még jó régen történt... unalmamban elkezdtem azt tanulmányozni, miként megy az embrionális fejlődés, különösen ami a körmök meg egyéb testfüggelékek kifejlődését illeti... érthető ugye hogy ez miért érdekel... persze nem hittem hogy bármire is rábukkanok én, a buta, ami elkerülte volna mások, az okosok figyelmét. De tudni akartam mindent e témáról. És akkor nézegettem mindenféle videókat is hogy a vadállatoknál miként megy ez... És láttam olyat is ami bemutatja miként születik meg a kis patkány, vagy egér, vagy macska, akármi... és ott láttam hogy a kis állat anyja milyen gondossággal ápolja az újszülöttet... nyalogatja... forgatja, simogatja... dorombol neki... És ez nekem megtetszett! És akkor még több ilyen ismeretterjesztő filmet is megnéztem, és néztem olyat is ami bemutatja miként megy ez az emberek közt... mármint a barbárok közt... Sőt akkor már tovább is mentem a tanulásban, érdekelni kezdett a néprajz, és kerestem olyan videókat amik azt magyarázzák miként megy a szaporodás meg úgy általában az élet a barbároknál...

—És megtetszett neked?

—Mondjuk inkább úgy, hogy ambivalens érzelmeim támadtak. Volt ami tetszett, igen, de persze olyasmi is ami nem... sőt, ami elborzasztott! De azt megértettem, hogy a barbár népek körében rendkívül gyakori az a csoport ami pontosan két főből áll, egy férfiből és egy nőből, ezt mintha úgy neveznék hogy „család”, bár e rész kissé homályos nekem, mert néha csak azt tartják családnak amikor e csoport mégsem két főből áll hanem vannak benne gyerekek is... de ez mindegy is, nem érdekel engem miként hívják e csoportot, a lényeg az hogy láttam hogy a férfi átöleli a hozzá tartozó nőt, és még ugyanúgy puszilgatja is mint az anyaállat a kölykeit... na jó, az nem puszilgatja hanem nyalogatja. Mégis, a dolog rendkívül hasonló... De ez persze perverzió, ez, hogy én erre vágyom. Mégis erre vágyom, de annyira hogy nemegyszer álmodtam is róla! Ami azért is furcsa mert mi tutuk általában nem alszunk, csak ha rendkívüli szellemi erőfeszítést folytattunk korábban. Én meg szinte rendszeresen alszom, mintegy húsz óránként, de ennek is nyilván az az oka hogy kicsi az agyam, hogy buta vagyok... de nem bánom ha alszom, mert olyankor majdnem mindig erről álmodom, hogy valaki átölel és rámmosolyog... holott ennél nagyobb perverzió nehezen is képzelhető, mert már az is hogy megérintsünk egy másik élőlényt a csupasz kezünkkel, az hihetetlenül fertőzésveszélyes, s emiatt undorító, a puszi meg... hát, ezt a szót egy normális tutu nem is ismeri, én is csak a néprajzi tanulmányaim miatt ismerem, és ez még sokkal rosszabb is mint a kézzel érintés, mert eközben nyál kenődik az arcunkra,

teli mikroorganizmusokkal, egy másik lény váladékával érintkezünk, borzalmas még belegondolni is... de mit tehetnék, akkor is erről álmodom! Én tehát perverz vagyok.

—Ezt megértettem, és szerintem se vitás hogy tutu fogalmak szerint te súlyosan perverz vagy, de miért tételezted fel azt hogy ezt én a csiszí nem érthetem meg? Hiszen nálunk egészen mindennapos dolog a másik ember megölelése vagy a puszi!

—Hát mert én nem is elsősorban arra vágyom hogy időnként valaki átöleljen, hanem hogy legyen egy bizonyos ember - lehetőleg egy férfi - aki nagyon gyakran ölel át engem, aki úgy véli hogy én őhöz tartozom, ő meg énhozzám! Tehát, én, hogy is mondjam... én KIZÁRÓLAGOS akarok lenni valakinek a számára, rendkívüli... nem is tudom hogyan fogalmazzam meg ezt jobban... szóval, talán arról van szó hogy mert engem mindenki butának tart itt - még ha jogosan is - emiatt arra vágyom hogy igenis kiemelkedjek a tömegből, és mert nyilvánvalóan lehetetlen a társadalom felső vezetői közé kerülnöm a csekélyke kvalitásaimmal, de legalább azt szeretném elérni ha egyetlen valaki szemében én lennék a MINDEN, a csodálatos, az utánozhatatlan, a rendkívüli, a „végtelen értékű”! És bár nem vagyok benne biztos hogy jól értettem meg amiket olvastam vagy láttam erről, de ennek az érzelemnek a neve mintha talán az lenne hogy „szerelem”, az meg nálatok csiszík közt egyszerűen nem létezik. Tudtok ugyan róla, de perverzióknak tartjátok ti is. Szóval, mire se mennék vele ha hozzátok költöznék, ott is perverznek számítanék.

—Hm... Nos, a szerelem nem egészen ezt jelenti - válaszolta a kapitánynő - de nem tévedsz nagyot, mert te ugyan nem szerelmes vagy, ellenben arra vágysz hogy tebeléd legyen szerelmes valaki! Ez a pontos diagnózisa az állapotodnak. És igen, jól látod, ha erre vágysz akkor olyasmire vágysz ami nálunk csiszíknél nem nagyon szokott előfordulni.

—Hát akkor most már érted, miért felesleges erről beszélnünk, úgysem segíthetsz rajtam.

—Ebben az ügyben talán nem, de másban lehet hogy igen. Mert ha téged az bánt hogy buta vagy, miért nem próbálkozol meg azzal, hogy fejleszted az észbeli képességeidet? S ezalatt nem a tanulásra gondolok, hanem az agyadra magára.

—Lehetetlen. Utánanéztem. Nem tudom megnövelni az agyam méretét, az így is pont akkora, amekkora befér a fejembe.

—Persze, ez evidens. De az talán nem lehetetlen, hogy a meglevő agyadat hatékonyabb működésre noszogasd.

—Ugyan már! Persze, vannak mindenféle idegi serkentők, könnyen szerezhetnék én is olyan tablettákat vagy más akármit aminek hála akár a hatszáz IQ értéket is elérném... de csak rövid ideig. Mert az ilyesmi nagyon kimeríti az agysejteket, így aztán egy-egy ilyen mesterségesen előidézett zseni-periódus után tényleg rengeteget kell aludni, nem ritkán hetekig is, és még utána is egy-két hónapon át a korábbi IQ értékünk lecsökkenésével kell számolnunk! Szóval ez nem éri meg, legfeljebb ha esély van rá hogy így valami rendkívüli felfedezésre teszünk szert. Hosszú távon, tartósan viszont nem lehet felfokozni az agyi teljesítményt.

—Más tutu számára talán nem, de ami téged illet én igenis jelentős esélyét látom annak, hogy létezik ilyen módszer!

—Komolyan biztos vagy benne?!

—Nem, biztos, az nem vagyok benne. Azt mondtam, jelentős esélyét látom. Nincs rá garancia. De érdemes kipróbálni, mert abban azért biztos vagyok hogy leg-

alábbis semmit se veszíthetsz a próbával. Arról van szó, hogy te ugye atavisztikus vonásokkal születted. Vélhető ezért, hogy a biokémiád is olyan, ami atavisztikus, azaz, nagy az esélye annak, hogy úgy reagál bizonyos anyagokra mint a mienk vagy bárki más barbár emberé. És azt is megmondom neked, miféle vegyi anyagokra gondolkodok: az élelmiszerekre! Konkrétan, szerintem el kéne kezdened enni az élelmiszereinkből. Ne sápadozzál, az egy ostoba tutu babona csak hogy az élelmiszereink ilyen meg olyan bacilusosak lennének. Igen, persze, amit közvetlenül a bolygó felszínéről szedünk össze, az biztos olyan hogy ha csak úgy minden óvintézkedés nélkül behoznánk ide az űrvárosotokba, akkor nem kizárt hogy hamarosan halomra hullanának a tutuk valami cifra járványban, mert rég nem vagytok hozzászokva azokhoz a mikroorganizmusokhoz már, amik bennünk csiszíkben a legparányibb tüneteket se okozzák. Ez mind igaz. Ellenben amit konzervekbe pakolunk, azt mi is alaposan sterilizáljuk! Közismert a Galaktikában hogy mennyire tisztaságmániások vagyunk! Mi vagyunk a Galaktika legislegtisztább népe benneteket nem számítva! Szóval nem kell ettől félned.

—Nem értem, mit nyernék ezzel, hogy...

—Azt, hogy a ti élelmiszereitek egy végletekig ultrafeldolgozott szarság, hogy nyersen fogalmazzak. Mesterséges kutyulmány. Nem vitatom természetesen, hogy minden benne van amire egy tutu szervezetének szüksége lehet. De épp erről beszélek, hogy ha te atavizmus vagy, akkor hátha olyan dolgok is léteznek, olyan vegyi anyagok, mikronutriensek, amelyek nélkül a szervezeted nem működik igazán hatékonyan! Nyilván túléli ezek hiányát, hiszen látható hogy eddig se haltál meg. Biztos amiatt nem, mert ezeket a vegyi anyagokat, például aminosavakat vagy más akármiket a saját szervezeted is elő tudja állítani... de csak minimális mennyiségben, és nagy erőfeszítéssel! Mindjárt más lenne azonban a helyzet, ha ezekhez bőséges mennyiségben jutna hozzá, az élelmiszerekből!

—Hm... logikailag, ezt tényleg nem lehet kizárni... - gondolkodott el az ötleten Minni. —És konkrétan melyik élelmiszereiteket ajánlod?

—A húskészítményeket.

—Pfuj! - sápadt el a tutu lány.

—Pedig tényleg az lenne a leghatékonyabb, mert réges-rég bebizonyosodott hogy a húsok tápanyag-összetétele messze megfelelőbb nekünk mint a növényi élelmiszerforrásoké... aztán meg, akkor aztán biztos hogy az agysejtjeid legnagyobbreszt nem cukrot hanem ketonokat használnának üzemanyagként, persze nem tudom tudod-e mik azok a ketonok...

—Ezt szerencsére tudom.

—Na akkor remek, akkor tehát képbem vagy arról, miről beszélek! Hatékonyabb üzemanyagforrásra állna át a szervezeted.

—Mi tutuk úgy tudjuk, pontosabban, nekem úgy tanították az iskolában, hogy az a jó ha bizonyos meghatározott arányban jut hozzá a szervezetünk a zsírokhoz is és a cukrokhoz is, ezt nevezik úgy, hogy „kiegyensúlyozott táplálkozás”.

—És nem is kételkedem benne, hogy amilyen hosszú ideje ti tutuk mesterséges körülmények közt éltek, ez biztos igaz is egy átlagos tutura. De épp erről beszélek, hogy mert te nyilvánvalóan nem vagy átlagos tutu, emiatt neked biztos hogy nem az átlagos tutu táplálkozás az optimális! Hogy pontosan melyik lenne neked a legjobb, milyen arányok, azt én nyilván nem tudom megmondani, de abban biztos vagyok hogy nem az, ami a többi tutunak megfelelő! Szóval ezt neked ki kell kísérletezned önmagadon, de ha már úgymint ilyen bizonytalan területre tévedsz, akkor a leglogikusabbnak tűnő irányba érdemes elindulni, és ez az, hogy

igyekszel teljesen átállítani a szervezetedet a ketonok felhasználására, ehhez pedig zsírt kell enni, pontosabban, lehetőleg semennyi szénhidrátot! És ha ez sikerül neked, ki tudja akkor mi történik, mindenesetre rendkívül érdekes kísérlet lenne, mert képzelj csak, hátha az derül majd ki, hogy az atavisztikus mi-voltodnak megvan az a roppant előnye hogy messze hatékonyabban tudod felhasználni a ketonokat meg a zsírt, mint a közönséges tutuk! És ha ez összejön neked, akkor azért az biztos hogy az észbeli teljesítményed is jócskán megnövekedik! Nem hiszem ugyan hogy akár ekkor is te lennél a tutuk legokosabbika, de az több mint valószínű hogy a jelenlegi önmagadhoz képest határozottan jobban teljesítenél az IQ teszteken!

—Hát, ezen még gondolkodni fogok, de köszönöm az ötletet!

Két napig tényleg ezen törte a fejét Minni, de végül úgy vélte, csak nekidurálja magát! Elvitt pár húskonzervet a szobájába, és elsőnek egy olyannak esett neki, amiben a felirat szerint „darált sertéshús” volt. Óvatosan először csak egy kis kanállal tett a szájába... de azonnal felderült az arca.

—Hiszen ez FINOM! - kiáltotta. És azonnal habzsolni, sőt zabálni kezdett...

Két teljes nagy konzervet „betermelt” együltő helyében, ami majdnem egy teljes kiló darálthúst jelentett, és már majdnem kinyitotta a harmadikat is, amikor eszébe jutott hogy megkóstol valami mást is. Ez egy tonhalkonzerv volt. Ezt még finomabbnak találta! A negyedik is hal volt, paradicsomos halkonzerv... és még szíve szerint boldogan evett volna többet is, de sajnos ennyi volt csupán ami beléje fért...

Az elkövetkező hetekben Minni nem is evett semmi igazi tutu élelmiszert, csak csiszí konzerveket. Már nem félt a fertőzésektől. Nem érdekelte. Ha belehal hát belehal, nem számít, a lényeg hogy ezek annyira FINOMAK... és igen, igaza lehet Karinnának, nemcsak finomak ezek de valóban jó hatással is vannak rá, mert le se tagadhatta volna hogy megerősödött! Igen-igen látványosan kezdtek dagadozni az izmai!

Persze ezt is tutu fogalmak szerint kell érteni. Mert bárki csiszí, vagy akárki más aki nem tutu, továbbra is azt mondta volna Minniről, hogy kórosan sovány. Jó, talán már nem nevezhető egy a végstádium közelében járó anorexiás szerencsétlenségnek, de azért akkor is úgy néz ki, mint valami a prepubertás környékén járó manőken gyereklány, aki még hetekig éhezettette is magát csak azért, hogy aztán a szépségversenyen egyetlen deka felesleges zsír se legyen rajta. Ettől azonban az is igaz volt, hogy ennyi izomzattal ő már egy „sportos” leánynak látszott a tutuk közt... És egy újabb hónap után ennél is jobb lett az eredmény. Mert ekkor már kórosan sovány manőkennek se nézett ki emberi fogalmak szerint, mindössze egy közönséges, deszkavékony tinédzsernek. Ez pedig azt jelentette tutu fogalmak szerint, hogy Minnin - ismételtén ki kell jelenteni hogy csak tutu fogalmak szerint, de - csak úgy dagadoznak az izmok! Tutu fogalmak szerint ekkor már ő tehát egy igazi erőművésznek számított, de annyira, hogy a tutu férfiaknál is erősebb volt, s nem is kicsivel!

Ezt már észre is vették rajta mások, és meglepődtek a változáson.

—Hú de megerősödtél! - mondta neki a főnöke.

—Hát igen, igen... - és Minni büszkén húzta ki magát.

—Nem áll jól neked, nagyon férfiasan nézel ki így. - mondta a főnök.

—Tessék?! - hervadt le a mosoly Minni szájáról.

—Hát, tudod nyilván hogy mint minden emberi rasszban, úgy nálunk tutuknál is a férfiak az erősebbek, izmosabbak... persze e nemi dimorfizmus mértéke messze nem akkora nálunk mint a barbárok közt, de azért mégiscsak létezik valamenynyire. Rajtad pedig nő létedre máris több az izom mint egy átlagos férfin. Nem tudom mitől lehet, nyilván ez is valami atavisztikus vonás... de akkor se mutat jól. Egy nő legyen nő, egy férfi pedig férfi! Tudom-tudom, persze, biztos hogy nem tehetsz róla, nem azért mondtam hogy megbántsalak... de talán jobb ha ezentúl opálosra állítod a szkafandered színét, mert nem hiányzik hogy ezzel is elborzassz másokat ha meglátják!

Minni elfordult és távozott. Mire visszatért a szobájába, már sírt. Ő azt hitte végre valamire büszke lehet, erre tessék!

Rádásul a dolog nem maradt ennyiben, valaki elpletykálhatta hogy ő milyen erős, és ezután kezdték el őt úgy nevezni, hogy Minni. Eddig neki nem volt beceneve. Most lett, ez, hogy Minni, de Minni ennek se örült, mert hamar kiderült miért kapta e nevet: ez összetett szó volt, s e szó második szótagja, a „ni” azt jelentette tutu nyelven, hogy „nő”. Különbösen nemcsak tutu nyelven de rengetegsok más nyelven is szerte a Galaktikában, vagy ha nem is konkrétan e szó jelentette azt hogy „nő”, de valami olyan ami egyetlen szótag, s a szótag első mássalhangzója egy „n” hang. Vagy ha egy ilyen szó nem is azt jelentette hogy „nő”, de legalább azt hogy „feleség”, vagy hogy „leány”, vagy valami rag ami azt jelentette, hogy a „neje valakinek”. Ez mindenestre igen-igen ősi eredetről árulkodott, e szó abból az időből maradhatott fenn amikor még a tutuk se alakultak ki... A Minni szó első része pedig, mint azt Minni épp a saját főnökétől tudta meg, egyszerűen a „Mínusz” szó rövidített és becézett formája akart lenni. S azért a mínusz, mert ugyebár Tutullában minden férfi neve azzal kezdődik hogy Mínusz. Tehát Minni beceneve, az, hogy Minni, az egyszerűen azt jelentette, hogy „férfias nő”, így lehetett lefordítani...

Minni tudta, hogy ez ha nem is kifejezetten gúnyolódás, de semmi esetre se lehet büszke rá. Hanem amint ez eszébe jutott, dacosan szegte a fejét a magasba. Nem számít! Nem érdekli! Ő igenis büszke lesz rá! Miért is NE lehetne büszke rá hogy sok az izma, hogy erős?! Miért lenne épp a gyengeség, a hitványizmuság a szép, a követendő példa, és miért éppen pontosan a nők felé lenne elvárás hogy gyengék legyenek?! Attól hogy ő nő, még neki is joga van a nagy izmokra!

E gondolatait elmondta Karinnának is amikor legközelebb találkozott vele. A csiszi nő mosolygott.

—Hát én még semmi esetre se merném az izmaidat nagynak nevezni, kedveském... de az tagadhatatlan hogy legalábbis nagyobbak mint amiket a legutóbb láttam rajtad! Amit viszont arról mondtál hogy ezt nem kell szégyellni, abban teljesen igazat adok neked. Az csak egy hülye himsoviniszta gondolkodási csökevény, hogy a nő akkor szép ha gyöngé, és hogy neki „illene” gyámoltalannak maradnia, „hitvány izmúnak” ahogy te fogalmaztál. Örülök hogy erre magadtól is rájöttél, úgy tűnik semmi akadályja annak hogy csiszi legyél, mert e gondolkodással tökéletesen illenél közénk!

—Nem, egyelőre legalábbis nem. Tudod, ott se változna az, hogy...

—Aha, sejtem már, a szerelem amire vágysz! De hiszen azt itt se kapod meg.

—Ez igaz, de itt legalább már erősnek számítok, míg nálatok nem lennék erős.

—De hiszen borzadnak attól, hogy ilyen „erős” vagy.

—Ez azért mégiscsak más így. Mert ha borzadnak is tőlem, de ez akkor is olyan tulajdonság amire legalább én magam igenis büszke vagyok már! A nagy erő

elvégre igenis egy képesség, amivel a többiek nem rendelkeznek!

—De mire Tutullában a nagy erő, hiszen ti nem végeztek nehéz fizikai munkát.

—Mindegy, ez akkor is egy képesség ami nekem van, de a többieknek nincs! Igyekszem is ezentúl még több csiszí konzervet enni, lehetőleg húskonzerveket! Mert jó tanácsot adtál, köszönöm szépen!

—Akkor van egy jó hírem a számodra, akad itt egy csomó fagyasztott hús is, gondolom olyan kísérleti állatoknak van szánva amik ragadozók...

—Igen, igen, pontosan! De hiszen én adtam le rá a rendelést nektek a múltkor!

—Na akkor tudod miről van szó. Ez szerintem még jobb is lesz neked mint a konzervjeink. Persze a fertőzésveszély is nagyobb, de azért szerintem még mindig elenyésző, mert mielőtt betettük volna a vákuumcsomagolásba, mindegyik átesett egy alapos ultraibolya sugárkezelésen.

—Köszönöm, már ma este kipróbálom! Akarommondani megkóstolom!

Karinna amikor a fagyasztott húst ajánlotta Minninek, azt úgy értette hogy a leány majd ebből főz magának valami finom kaját... nem jutott az eszébe, hogy a tutuk nem főzicskélnek! Ilyesmi Minninek se jutott eszébe. Fogalma se volt róla, mi az a szakácsművészet. Ő azt hitte, a fagyasztott hús azért olyan amilyen, mert így kell megenni - épp csak meg kell várni amíg kiolvad. Persze hogy ezt hitte, amikor a tutuknál csak és kizárólag készételek vannak, és emiatt Minni még csak soha nem is hallott másfajta ételről!

Tehát megvárta a hús kiolvadását... ami soká tartott, mert egy egész, kibelezett, megnyúzott bárány volt az első amivel próbát tett, épp csak a fej nem volt rajta a bárányon. Ennek ellenére, eléggé vad, véres és barbár látvány volt az állattemem, de emiatt Minni nem izgatta magát, mert azért ő is barbárnak tartotta a csiszíket, és hát a barbár azért barbár hogy barbár és vad dolgokat egyen... Tehát, mert fogalma se volt a főzésről vagy sütésről, mert eddig csak konzerveket evett étel címén, azt hitte ezt így kell enni. Szerencsére a késről volt azért némi fogalma, így nem a fogatlan szájával igyekezett szétrágni a bárányt ami mindenestre eléggé sikertelen próbálkozás lett volna, hanem alkalmas nagyságú húsdarabokat vagdalt le róla, aztán elkezdte enni csak úgy nyersen... ami azt jelentette hogy lényegében egészben nyelte le a picike húsdarabokat, hiszen nem tudta megrágni őket semmivel se.

Nem mondható, hogy a nyers hús íze azonnal megtetszett volna neki. De hősiesen kitartott, mert hiszen bebizonyosodott eddig hogy érdemes Karinnára hallgatnia! És ha borzadnak az ő nagy izmaitól, hát borzadjanak csak még jobban, megérdemlik, legyen igenis még sokkal nagyobb az ő minden izma!

A bárány hasüregében egy kisebb nejlonzacskóban megtalálta az állat máját is. Azt is megette nyersen. Ez már ízlett neki, mert a nyers máj íze édes volt.

Annyit azért sejtett, nem tudja megenni a bárányt mielőtt megromlana, de ez nem volt gond, természetesen talált rá módot hogy egy részét visszafagyassza. Aztán amikor mégis elfogyott az egész bárány, szerzett magának egy fagyasztott kecskét az újabb szállítmányból...

Így ment ez egy jó éven keresztül körülbelül, és valóban, az izmai még nagyobbra nőttek. Ekkor azonban más változásokat is észrevett magán. Nevezetesen, egyik nap arra ébredt, hogy vérzik és fáj három ponton is az ínye.

Megijedt. Ő is hallott róla, létezik a rettegett skorbut nevű betegség ami C-vitamin hiány. Lehetséges volna hogy ebben a betegségben szenved, csak mert jóideje nem eszik tutu élelmiszereket?!

Megvizsgáltatta magát egy robotdoktorral. A vizsgálat eredménye szerint azonban semmi baj nem volt a C-vitamin szintjével, sőt, az magasabb volt mint eddig bármikor. Ellenben a vizsgálat meglepő eredményre jutott: A robotdoki azt mondta, amiatt vérzik Minni ínye, mert... mert FOGZIK! Azaz, kezdenek kibújni a fogai!

—Micsoda?! - sikoltotta a leány.

—Sőt - folytatta a kiberdoki - az eredmények arra utalnak, hogy hamarosan kinő minden kéz- és lábkörmőd is. Ami nem is meglepő, mert bármi okozza is a fogzásodat, logikus hogy hatással legyen a körmeidre is, mert a köröm is és a fog is lényegében csak módosult pikkely, evolúciós értelemben.

—De... - hebegte Minni, és a szeme elé rakta a kézfejét - de még nem látok semmi változást az ujjaimon...

—Majd fogsz. Valószínűsítem hogy ha nem is látsz változást, de legalábbis bizsergnek már az ujjvégeid.

—Igen, ez igaz...!

—Pár nap múlva fájni is fognak, és vérezni is, nem tudsz majd dolgozni. De a fájdalom ellen lehet fájdalomcsillapítókat szedni, és különben is idővel elmúlik majd, ha a körmeid kibukkannak. Akkor majd keress fel újra, ha azt akarod hogy leműtsem a körmöket és kihúzzam a fogaidat.

—Majd... majd persze, okvetlenül felkereslek ha úgy döntök... - hebegte Minni falféren.

—A szőrtelenítést azonban akár azonnal is elvégezhetjük. - folytatta a gépdoki.

—Miféle szőrtelenítést?!

—Úgy tűnik hogy megindult a fejedben a szőrtüszők növekedése is. Aktiválódtak.

—Úgy érted hogy hajam fog nőni?!

—Sőt, még szeméremszőrzeted is, és hónaljsszőrzeted is.

—Olyan szőrös leszek mint egy majom?!

—Annyira azért nem, de annyira igen mint egy átlagos barbár nő. De emiatt nem érdemes bepánikolni, a teljes testfelület szőrteleníthető, bár időigényes folyamat. Kezdhethjük?

—Várj még egy kicsit, izé... most... most még nem, ezt át kell gondolnom, meg izé... most úgyis vérzik az ínyem, nem akarom sokkolni a szervezetemet a szőrtelenítéssel is... majd később, esetleg... igen, majd felkereslek, ha... ha... de most elmegyek mert gondolkodnom kell... - és Minni viasszasetett a szobájába. Távozása menekülésnek is beillett, olyan gyors volt, s annyira össze volt zavarodva. Mitől történhetett ez meg vele?!

Hamarosan rájött a válaszra. Nyilván az újfajta élelmiszereiben lehet valamiféle hormon vagy más vegyi anyag, amit eddig tényleg nélkülözött a szervezete, de most hogy megkapta, s hozzá bőséges mennyiségben hiszen hónapok óta ilyesmin él, most beindultak az eddig tetszhalott biokémiai funkciók a szervezetében, most hogy megkapták a nekik szükséges tápanyagokat, és... és hát tulajdonképpen most fejeződik be az ő felnőtté válása! A serdülőkora most ér véget!

Na de mi lesz ennek a következménye az ő számára?! Mit szólnak majd a tutuk?! A többiek?!

Nem tagadható, szegény Minni az első percekben alaposan megijedt. De annyira, hogy magában még meg is haragudott Karinnára. Hiszen a csiszi nő miatt került ebbe a helyzetbe!

Azután leintette magát. Erre biztos nem gondolhatott Karinna, erre, hogy ez lesz a dologból. Eleve, hiszen ő Minni akármilyen félkegyelmű legyen is a tutuk

közt, de az biztos hogy még így is nagyjából kétszer akkora az IQ értéke mint Karinnaé, ha tehát ő maga Minni nem gondolt előre arra, hogy az új élelmiszerek ilyen hatással lehetnek rá, akkor a nála sokkal butább Karinának hogy is jutott volna ilyesmi az eszébe! Karinna csak azt mondta, szerinte ettől még jobban megnőnek majd az izmai... ami igaz is lett, meg is történt! És azt is mondta, szerinte ettől megnővekedhet Minni IQ értéke is... —Na ezt azonnal le-tesztelhetjük! - gondolta a leány, s neki is kezdett egy IQ teszt elvégzésének.

Az eredmény igazán bámulatos volt! A teszt ugyanis azt mutatta, hogy Minni IQ értéke jelenleg 312 pont!

Ezzel még mindig hülyének számított a tutuk közt, az igaz, de az is igaz hogy a különbség az előző 249-es értékhez képest nemcsak szignifikáns, de egyenesen bámulatos és elképesztő!

—Pláne ha figyelembe vesszük, hogy most nyilván lerontja az eredményeimet a stressz és a félelem amit érzek! - jutott Minni eszébe. —Ha ebbe belegondolok, a tényleges IQ értékem inkább valahol 330 pont környékén lehet! Hát ez azért tényleg óriási változás, hihetetlen javulás, szóval ebben is igaza lett Karinának! Akkor pedig semmi jogom haragudni rá, inkább hálás kell legyek neki... csak azt tudnám, most mihez kezdjek! Mert jó-jó, ha kinő a hajam meg minden más szőrzetem, azt valahogy talán eltitkolhatom amíg a gépdoki szőrtelenít, de még az se baj ha kiderül hogy kinőtt a hajam. Szőrtelenít és kész, addig legfeljebb nem megyek társaságba, úgyse hiányol majd senki. Igen, hát végülis a fogaimat is ki lehet majd húzni, meg a körmeimet is leoperálni... bár majdnem mindegy, eddig is volt körmöm, ha nem is olyan sok... De akkor is kiderül idővel hogy min mentem át. És mégjobban utálkoznak majd tőlem. Hm, talán tényleg ideje volna megfontolni hogy a csiszík közé menjek! Persze akkor nem operáltathatom le magamról a... meg a szőrtelenítés se jó ötlet! Illetve, a csiszík is szőrtelenítik magukat, de nem a fejükön... szóval a hajamat megtartanám, s akkor már mert van hajam meg körmöm és fogaim is, már tulajdonképpen egy egész normális csiszí nőnek látszanék, bár nyilván a csiszík közt egy nagyon gyenge valakinek számítanék. Ellenben legalább szuperzseniálisnak... Hm... Persze, igen, technikailag nagyon el vannak maradva, nagyon kényelmetlen lenne megszokni azt az életet, de ahogy Karinna mondta, valamit valamiért...

Ilyesmiken gondolkodott Minni, ami teljesen érthető is az ő helyzetében, és elhatározta hogy beszél majd e kérdésről Karinával ha legközelebb találkoznak. Arra azonban sokáig kellett várnia, amit azonban Minni maga se bánt, mert a végleges döntése előtt meg akarta várni, hogy „újdonsült testfüggelékei” teljesen kifejlődjenek. Kíváncsi volt rá, milyen lesz a külseje ekkor. Ez Karinna miatt is fontos, mert akkor tudja csak megmondani neki a csiszí nő, hogy csiszí fogalmak szerint ő Minni szépnek számít-e, vagy ha nem is szépnek de legalább elfogadhatónak. Mert semmi értelme csiszínek lennie ha ott is csak utálkoznának a láttára!

Nos, végül ki is nőttek a körmei is és a fogai is, és igazán nem voltak ezek a napok kellemesek Minni számára! Ha csak picit is hozzáért valamihez az ujjáival, azonnal belenyilallt a fájdalom! Arról meg végképp szó se lehetett hogy húst egyen miközben a fogai kibújtak. Erre az időre azt találta ki, hogy egy laboratóriumi szerkentyűben pépesre darálta a húst, felhígította vízzel, s ezt a híg pépet itta meg. Még így is fájt. Végül persze nem tehetett mást és elkezdett fájdalomcsillapítókat szedni. De még ezzel is csak annyit ért el, hogy általában ugyan nem fájt semmije se, de ha megütötte az ujjhegyeit vagy az ínyéhez ért valami, akkor már

igenis érzett fájdalmat megint, hiába szedett előtte akár egészen nagy mennyiségű fájdalomcsillapítót is. Mert persze az igaz hogy egy műtét soha nem fájhat a tutuknál, de ahhoz hogy ne fájjon a tutuk elaltatják a műtendő személyt, vagy elektromos érzéstelenítést használnak úgy, hogy ehhez egy tűt szúrnak a gerincagy környékére, vagy épp az agy bizonyos pontjaiba... Ilyesmit Minni nyilván nem művelhetett önmagával, egyrészt mert nem is értett ehhez hisz nem ez volt a szakmája, másrészt, akkor járni-kelni se tudott volna. Maradtak tehát a tabletták, de azok hatékonysága korlátozott volt.

Aztán szerencsére ez az egész elmúlt, nagyjából épp akkor amikor kibukkantak a fogai, illetve a körmei is. Nyilván mert a feszülő hús és bőr fájt addig, de ahogy a „módosult pikkelyek” végre áttörtek a szöveteken, a feszülés megszűnt. Néhány nappal később a maradék kis fájdalom is megszűnt, s már fájdalomcsillapítókra se volt szükség.

Eddigre Minni haja is kibukkant, sőt már négy centiméter hosszú volt, szép ébenfekete haj, de Minni aki naponta mérte a hajhosszát, tudta hogy még minden bizonnyal növekedni fog, ez még nem a végleges hosszúsága. És mert egyelőre titkolni szeretne volna az állapotát amíg nem jut végleges döntésre, felhívta a főnökét képkepcsolat nélkül, s közölte vele hogy úgy döntött, ezentúl így, pusztán hanghívás útján fog társalogni vele, mert minek is okozzon kényelmetlen érzéseket a főnök úrban az ő külseje...

—De Minni, semmi baj amíg csak az arcodat látom, s nem a lábadat a körmeiddel! - válaszolta a főnök.

—Hát persze, de akkor is kicsi a fejem, s nem akarom hogy állandóan sajnálkozz rajtam ha meglátsz.

—Nos, ha így látod jónak, akkor legyen így, ez végülis a te döntésed...

Persze Minni tudta, így is kiderül a dolog idővel, nem kerülheti el még ő se hogy társaságba menjen valamikor... Nagyon sokáig eltitkolhatja ami történt vele, de idővel és valahogyan okvetlenül kiderül, hogy... hogy ő tulajdonképpen úgy néz ki, mint egy közönséges barbár nő! Igen, ez kiderül, hacsak meg nem mútteti magát. A kérdés csak az, hogy megtegye-e?!

Döntésre kell jutnia. Jó volna azonban előbb Karinnával beszélni! Bár mindegy is, előre tudható hogy Karinna azt tanácsolja majd hogy költözzön hozzájuk, a csiszíkhez. De akkor is jó lenne beszélni Karinnával. A legközelebbi csiszi transzport három hét múlva érkezik, addig talán eltitkolhat mindent.

Aztán a dolog mégiscsak másképp alakult, ráadásul úgy, hogy Minninek nem is kellett döntést hoznia arról, mit tegyen... legalábbis nem *olyan* döntést, amire eredetileg készült!

Az egész alig három nappal azelőtt történt, hogy Karinna megérkezett volna a következő transzporttal. Eddigre az előző szállítmányból már majdnem minden el lett küldve ide meg oda, ahová mennie kellett, egyetlen rakomány maradt csak hátra. Mint minden efféle rutinszállítást, ezt is automatikusan lehetett elküldeni, egy teherúrhajóval. Volt ugyan a teherúrhajókban is hely embereknek, ebben például nyolc ülés is, amolyan „minden eshetőségre”, mert hátha olyan a rakomány hogy igazi tutu is kell kísérje valamiért, de alapvetően ha megszokott tutu célkoordinátákra kellett továbbítani a rakományt, akkor nem kellett bele pilóta, sem semmi más személyzet, a beépített tutu komputer magától is oda-talált. Az egyetlen amit Minninek tennie kellett, az csak a koordináták betáplálása volt, meg persze az, hogy a teherúrhajó raktárát feltöltesse a viendő portékákkal.

Meg is mondta a robotoknak hogy mit hova pakoljanak. Eléggé vegyes volt a rakomány: akadt benne bőven a Minni által annyira szeretett fagyasztott húsokból - gyakorlatilag tehát teljes, fagyasztott állattetemekből - de volt benne jópár tonna mindenféle csiszí konzerv is, húskonzervek is, meg gyümölcskonzervek, zöldségkonzervek, meg minden ami csak elképzelhető.

Épp bepakolta a rakodórobot az utolsó konténert, és Minni már indult volna a pilótafülkébe hogy beállítsa a koordinátákat az automatikának, amikor megtörtént az áramszünet. Egy pillanatra minden elsötétedett, majd bekapcsolt újra a fény, de kicsit halványabban, s megszólalt egy hangszóró is:

—Figyelem, figyelem! Itt az űrállomás komputere beszél! Vészhelyzet! Az űrállomást nagy intenzitású gammavillanás érte. A fő energiaszolgáltató rendszereket automatikusan leállítottam a túlgerjedés és a robbanás megakadályozása miatt. A tartalék akkumulátorokról történik a vészhelyzeti világítás, ennek az energiája azonban nem elegendő az űrállomás fűtésére, így annak hőmérséklete 40 percen belül fagypont alá csökken. Mindenki öltözzék azonnal űrruhába! Számos modulom megsérült, jelenleg az eredeti kapacitásom 0.2 százalékaival rendelkezem csak. Nem tudom garantálni az űrállomáson az életfeltételek további biztosítását, így javaslom a vészhelyzeti evakuáció azonnali, haladéktalan megkezdését!

Minni elsápadt. A gammavillanás olyasmi volt, ami ellen még a hiperszuperfejlett és a csiszíknél is sokkal óvatoskodóbb tutuk se voltak védettek. Gammavillanás olyankor keletkezik, amikor egy jókora csillag az élete végén összeroskad és Fekete Lyukká változik. Ennek a neve „hosszú” gammavillanás, mert sokáig, sok-sok percen át, sőt néhány esetben akár órákon keresztül is kibocsát iszonyatos erősségű gammasugarakat. Létezik a „rövid” gammavillanás fogalma is, ez ugyanolyan erős gammasugarakat bocsát ki mint a „hosszú”, épp csak csupán néhány másodpercig. Ilyesmi akkor történik ha két Fekete Lyuk ütközik össze, vagy két neutroncsillag, vagy egy Fekete Lyuk és egy neutroncsillag. Minni valószínűnek tartotta, hogy az űrállomásukat egy ilyen „rövid” gammavillanás találta telibe, mert ennek köszönhető hogy egyáltalán még élnek... egy gammavillanás során ugyanis több energia szabadul fel, mint amennyit a csillag az egész addigi élete során összesen megtermelt! És nem lehet tudni előre, mikor történik gammavillanás. Nem lehet előre jelezni. Azért nem, mert a gammasugarak a fény sebességével terjednek, tehát ha valami érzékeli is a gammasugarat, mire jelzést küldhetne róla addigra a jelzéssel együtt a gammasugár is megérkezik...

Figyelembe véve mekkora bődületes energiamennyiség találta telibe a tutu űrállomást, tényleg mondható hogy szerencsájük volt, és le a kalappal a tutu csúcstechnika előtt, mert egyelőre tényleg csak „technikai problémáik” akadtak, de még senki nem halt meg közülük... ez tényleg roppant nagy szó, mert ha egy ilyen sugárnyaláb egy lakott bolygót talál telibe, akkor azon lényegében mindenki meghal, legfeljebb néhány vírus és baktérium éli túl a sugárcsapást, esetleg pár mélytengeri állat, de még azokból se mindegyik, szóval az evolúció kezdheti újra a dolgát, majdnem a nulláról startolva! Na de a tutuk se szeretnek bármit is kockáztatni, így igencsak megerősítették az űrállomásaik páncélzatát, meg minden mást is biztosítottak, sokszorososan... de persze ők se mindenhatóak. Na de se baj, a lényeg hogy túléltek, az űrállomást majd kijavítják vagy építenek helyette másikat, semmi baj, a lényeg hogy most el kell menekülniük, mert a fagypont alatti hőmérsékletet még a barbárok se bírják ki soká, nemhogy a tutuk... igaz, szkafanderben rengetegsok ideig kihúzhatják. De akkor se örökké...

Az a hely ahol Minni dolgozott, nem volt egy nagy, sokmilliós űrváros. Tényleg csak egy kicsi űrállomás volt, amiben nem dolgoztak többen, mint hetvenketten, Minnival együtt. Ennek az volt az oka, hogy hátha a csiszí szállítmányok bármelyike mégiscsak megfertőződött valami gyilkos baktériummal, ami gyorsan megölné a tutukat, s akkor ezen az elkülönített kis űrállomáson törjön ki a járvány, ne egy sokmilliós tutu csillagvárosban. Most tehát csak hetvenkét tutu evakuálásáról kellett gondoskodni, ami, Minni úgy vélte, nem lehet olyan rémségesen nagy feladat.

Épp arra gondolt hogy szerencsére jól megúsza ezt a hatalmas, de szerencsére ritkán fenyegető veszélyt, a gammavillanást, amikor a főnöke szólalt meg a hangszóróban:

—Mindenki menjen a kettes szintre, a 6/B szektorhoz, az evakuálás érdekében!

—De hiszen ez az én szektorom! - gondolta Minni. —Na legalább ebben is szerencsém van, nem kell sehová se elsietnem azért hogy evakuálva legyek... bár ez érdekes, hiszen itt nincsenek is mentőkabinok!

Sokáig azonban nem törhette ezen a fejét, mert hamarosan megérkeztek a többiek. Óvatosságból Minni még a sisakját is opálosra állította, hogy ő láthasson mindenkit, de őt senki ne láthassa, mármint, ne láthassák az arcát. És főleg ne a haját...

Amikor mindenki ott volt, a főnök így szólt:

—Barátaim! Tutuk vagyunk, az észet tiszteljük mindenkifelett, más nem is méltó hozzánk! Ez azzal jár, hogy tudomásul kell vennünk az elkerülhetetlent! Láthatjátok hogy a hőmérséklet valóban rohamosan csökken. El kell menekülnünk innen. A baj csak az, hogy amint utánanézttem, hát kiderült hogy kivétel nélkül minden mentőkabin megsérült a gammavillanás során, nyilván amiatt mert érthető okokból e mentőkabinok az űrállomás külsején helyezkednek el, így a sugár teljes erővel találta telibe őket! Egyedül ez az üreszköz működőképes - mutatott a teherszállítóra, amibe Minni épp az imént rakodott be - mert ez némileg védettebb helyen dokkolt. Ebbe nyolcan férünk bele. El kell döntenünk tehát, ki az a nyolc fő közülünk, aki megmenekül. Tutu mivoltunkhoz pedig nyilvánvalóan az az egyetlen méltó módszer ennek eldöntésére, ha azon nyolc főnek jut a megmenekedés lehetősége, akik a legtöbb ésszel rendelkeznek, akiknek tehát a legmagasabb az IQ értékük, hiszen vita se lehet afelől hogy ők a legértékesebbek! Természetesen, ettől még ők, a túlélők, illő tisztelettel emlékeznek majd a hátrahagyottak hősiességére!

—Aha, gondolom akkor hogy te biztos a túlélők közt leszel. - mormogta Minni.

—Természetesen, hiszen amiatt vagyok én a vezetőtök, mert az én IQ értékem a....

—De miért is ne menekülhetne meg mindenki? - kérdezte a leány.

—Nem lehetsz még te se olyan ostoba, Minni, hogy ne tudnád, ebben az űrjárműben csak nyolc ülés van!

—Ezt tudom, na és?!

—Mi az hogy na és, hiszen ez azt jelenti hogy a többieknek nem jut hely!

—Hogy is ne jutna hely nekik, akinek nem jut ülőhely, majd lefekszik a padlóra és kész! Tudom hogy kissé kényelmetlen lesz, de ki lehet bírni, és még mindig sokkal kényelmesebb mint a fagyhalál!

—Szó sincs fagyhalálról, a többiek akik itt maradnak majd megvárják a többi tutu bázisról ideérkező mentőosztagokat. Már leadtam a vészjelzést.

—Annyira azért nem vagyok ostoba hogy ne tudjam, azok semmi esetre se érhetnek ide olyan hamar, hogy addigra itt már ne legyen majdnem olyan hideg

mint a világűrben! És bár a szkafandereink még azt a hideget is kibírják, de nem akármeddig. Mindenféleképpen hatalmas tehát a kockázata annak, hogy aki most nem megy el ezzel az űrhajóval, az meghal. Vagy fogalmazzunk úgy, az itt maradók esélye a megmenekülésre elenyészően csekély. Ez az esély tényleg nem nulla, az igaz, de a nullához igen közel eső érték!

—De akkor se kell megfagynia, mert majd legfeljebb kikapcsolja magát az utolsó pillanatban.

Ez azt jelentette, hogy pusztán az akaraterejével öngyilkos lesz. A tutuk képesek voltak erre, ezt mondták úgy, hogy „kikapcsolják magukat”. De, azért ez olyasmi volt amire bár képesek voltak, s tényleg fájdalommentesen halhattak meg így, de akkor se csinálták szívesen. Ez talán nem csodálható...

—Na de hát miért is ne szállhatna be mindenki ebbe az űrhajóba?!

—Mondtam már hogy csak nyolc ülés van benne...

—Én meg azt mondtam hogy akinek nem jut ülés, az...

—Tudom, tudom, lefekszik a padlóra! Csakhogy gondolj bele Minni, hetvenketten vagyunk, ha mi mind a hetvenketten befurakodunk abba a pilótafülkébe amit csak nyolc főre terveztek, azzal túlterheljük az űrhajót...

—Ugyan már, hiszen messze sokkal nagyobb terhek elviselésére lett tervezve, ez kifejezetten teherszállító űrhajó! Nevetséges a feltételezés is hogy ezzel túlterhelnénk, hiszen mennyit is nyomhat hetvenkét tutu, szerintem sokkal kevesebbet mint hat tonna, holott most is amit az imént pakoltattam be szállítmányt, az majdnem pontosan százharmincnégyezer tonna! Hogy is számítana bármit is ha még mi hetvenketten is bemászunk oda a hat tonnánkkal!

—Nagyonis sokat számít, mert nem csak az össz-súlyt kell figyelembe venni, de azt is, hogy ez a plusz hat tonna épp a pilótafülkében lesz, amit nem áruszállításra alakítottak ki, így olyan helyen lesz nagy tömeg ahová az eredetileg nem volt betervezve, s emiatt amikor a hipermező felépül akkor elképzelhető hogy abban olyan fluktuációk keletkeznek ami miatt végül az egész űrjármű megsemmisül a térugrás során! Persze ezt te nem érted mert nem hipertérfizikus a szakmád, és...

—A te szakmád se az. - válaszolta Minni keményen.

—Az enyém se, az igaz, de mégis többet értek hozzá mint te, és...

—És én meg azt mondom hogy akár hipertérfizikus vagyok akár nem, de véleményem szerint az általad felvetett kockázat mértéke egészen jelentéktelen, azt elhiszem hogy nem nulla, de olyan picike lehet hogy milliomodszázalékokban mérhető legfeljebb, s egy ennyire kis valószínűségű esemény miatt egyszerűen nem méltó hozzánk hogy a majdnem biztos halálra kárhoztassuk a társainkat!

—Minni, te, a buta, te csak ne elmélkedj arról hogy mi méltó hozzánk tutukhoz és mi nem! Mert szerintem igenis az nem lenne méltó hozzánk hogy kockáztassuk annak a nyolc tutunak az életét akik egészen biztosan megmenekülnének, ha nem furakszanak be melléjük a többiek is, hogy...

—Ne is folytasd, nem győztél meg.

—Nem kell hogy meggyőzzek, én vagyok a főnök, az lesz amit én akarok!

—Bátorkodom kételkedni benne.

—Márpedig igenis így lesz! Most azonnal kijelölöm ki lesz a nyolc utas, bár szerintem úgyis tudja ezt már mindenki, hiszen mindegyikünk ismeri a többiek IQ értékét... Te Minni természetesen nem leszel köztük, de gondolom erre előre számítottál is, emiatt ellenkezel annyira.

—Nagyon tévedsz, egyrészt mert cseppet se emiatt ellenkezem, hanem mert igenis

mindenkit meg akarok menteni nem csak magamat, másrészt abban is tévedsz hogy nem tehetek semmit.

—Pedig tényleg semmit se tehetsz, úgyse tudsz meggyőzni, se engem, se...

—Szó sincs meggyőzésről. - és Minni mélyet lélegzett. —Amiatt lesz minden így, ahogy én tartom jónak, mert így akarom és kész!

—Én vagyok a főnök, nekem a legmagasabb az IQ értékem, itt tehát csak én akarhatok.

—Tényleg a te IQ értéked a legmagasabb, elismerem hogy észből neked van több - ellenben ne feledd hogy nekem meg több az izmom! És legalább annyival vagyok erősebb nálad, amennyivel te „agyasabb” vagy nálam! Idenézz! - azzal Minni átlátszóra állította a szkfanderét. A látványtól mindenki felsikoltott. Mert hát tényleg, tutu fogalmak szerint Minnin valóban csak úgy dagadoztak az izmok, a tutuk közt Minni úgy nézett ki, mint egy felnőtt szúmó-bajnok nézett volna ki közönséges általános iskolás gyerekek közt, ráadásul soha senki nem látta még Minnit úgy, hogy a leánynak volt haja!

És ez még elég se volt, mert most Minni elvicsorította magát. Ez már tényleg a legislegborzalmasabb horror volt egy tutu számára, Minni kissé el is szégyellte magát mert tudta, emiatt sokan sokáig rémálmokkal küszködnek majd. De tudta, gyorsan kell cselekedni mert sürget az idő.

—Látjátok hogy mivé váltam az elmúlt hetekben?! És elárulom azt is hogy miért: mert friss csiszí élelmiszereket eszem, mintha én is kísérleti állat volnék! Le se tagadhatjátok hogy igazi barbár nő lett belőlem! Barbár ösztönökkel! Vadsággal! Agresszivitással! És legfőképp barbár izmokkal! Tehát ne ellenkezzetek velem, hanem azonnal indítson be mindenki az úrjárműbe... azt megengedem hogy az ülésekre azok üljenek akiknek a legmagasabb az IQ értékük mert tiszteljük a logikát és a hagyományokat, tehát nem önzésből cselekszem így, megígérem hogy én is a padlóra fekszem majd, de most már tényleg mozduljatok ha nem akarjátok hogy barbárul viselkedjem, ami azt jelenti ezesetben hogy aki nem lép be az úrhajóba annak egyszerűen eltördösöm a végtagjait, sőt az orrát is megütöm de nagyon ám!

Senki nem mert ellenkezni. A férfiak sem. Minni teljesen nyilvánvalóan messze sokkal erősebb volt bármelyiküknél, ráadásul megrémisztette őket már a leány pusztá kinézete is, az, hogy Minni valóban olyan volt mint egy állat - legalábbis tutu fogalmak szerint, hiszen volt körme, haja, és legfőképpen FOGAI is! Fogai! Mint egy vadállatnak! Ó, borzalom!

És az lehet hogy egy tutu esetleg nem fél a haláltól, de akkor se szívesen szánja el rá magát, de ettől függetlenül is, ha a haláltól nem is fél de attól nagyonis hogy a halál előtti pillanatok esetleg mennyire fájhatnak. És Minni veréssel fenyegette meg őket...

Persze hogy nagyon sebesen beszálltak az úrhajóba! Minni ment leghátul, s közben elégedetten vigyorgott. Sejtette hogy ennek az akciójának súlyos következményei lesznek, de nem érdekelte, mert ott és akkor, abban a pillanatban, végre igazán és maradéktalanul boldognak érezte magát! Most ő igenis nem egy buta lány, nem az utolsó jelentéktelen senki a rangsorban, hanem ő az Első, ő a Hatalmas, ő a Vezér... Jaj milyen csodálatos érzés is ez! Ráadásul azt is tudta, gondoljanak a tutuk bármit is, de csiszí fogalmak szerint, a csiszí erkölcsi elvek szerint ő igenis helyesen cselekszik most!

Természetesen mindenki túlélte a kalandot, a tutu úrhajó a legcsekélyebb

probléma nélkül megérkezett a legközelebbi tutu űrvároshoz, tehát ebből a szempontból Minninek tökéletesen igaza volt... de sejtette ő, hogy a tutuk nem fognak úgy gondolkodni, hogy „a siker mindent igazol”!

És tényleg így lett. Amint a dolog kiderült, összeültek a legmagasabb rangú tutuk, és lényegében bírósági tárgyalást tartottak Minni felett! Az volt a vád ellene, hogy felelőtlen, barbár viselkedésével tutu embertársainak az életét veszélyeztette!

Minni természetesen tiltakozott, ő úgy érvelt hogy épp ellenkezőleg: ő megmentette több tucat tutu társának az életét!

—Miközben veréssel fenyegetted őket. Holott nyilván te is tudod az alacsony IQ értéked ellenére is, hogy ez mennyire barbár dolog, sőt tilos! - mondta a legmagasabb rangú tutu, aki tulajdonképpen a bíró szerepét töltötte be.

—De ha másképp nem tudtam volna rávenni őket hogy beszálljanak az űrhajóba!

—Joguk lett volna nem beszállni oda, ha nem akarnak. És ennél is súlyosabb bűnöd az amit már említettem, hogy így a többi nyolc tutu életét is kockáztattad!

Végül aztán az történt amit Minni sejtett is előre: úgy döntöttek a tutuk, hogy ő Minni helytelenül cselekedett. Ezen nem csodálkozott, azon már annál inkább, hogy azt is elrendelték neki, hogy legyen olyan kedves és kapcsolja ki magát! Azaz legyen öngyilkos az akarateréje által! Mert ők, a végtelenül bölcs tutuk, akik soha semmit nem kockáztatnak, azt se kockáztathatják hogy Minniből megint kitörnek a barbár ösztönök és legközelebb is valami olyan cselekedetre ragadtatja magát ami tutu szempontok szerint mélységesen etikátlan! Különben is, Minni már a külseje miatt se illik közérjük, állandóan megbotránkozást keltene a kinézetével, bár ez még a legkisebb baj mert ezen lehetne segíteni műtétekkel. A jellemét azonban nem lehet átműteni semmiképp...

—Szóval, izé... legyek öngyilkos?! - kérdezte Minni elsápadva.

—Ha képes vagy rá. Reméljük képes vagy megtenni, bár ebben biztosak nem lehetünk. Javasoljuk hogy most menj vissza a kabinba amit kijelöltek neked, és próbálkozz meg ezzel azonnal, mert mégiscsak van rá jelentős esély hogy ha nem is rögtön de végül sikerül majd neked, és mindenképp ez volna a legkellemesebb módszer számodra is és számunkra is! De ha úgy tűnik hogy semmiképp se sikerül, akkor csak szólj, és majd kitalálunk valamit, segítünk majd benne!

—Ööö... nagyon szépen köszönöm! - válaszolta Minni, majd megfordult és tényleg visszament a szobájába.

De persze esze ágában se volt öngyilkosnak lennie.

—Hogysisne! Ha már nem lehetek tutu, akkor se halott leszek, hanem inkább csiszí! Sőt... Sőt, igen, akkor már inkább kipróbálom hogy meg tudom-e szerezni magamnak azt a „szerelem” nevű titokzatos valamit... de az nincs a csiszíknél... Hm, hát a barbároknál az élet még annál is kényelmetlenebb mint a csiszík közt... de az már olyan mindegy nekem azt hiszem... Igen, most igenis kockáztatnom kell és sokat, ami nem méltó egy tutuhoz, de ez nem számít hiszen a tutuk épp az imént tagadtak ki maguk közül nagy hálátlanul... bár a hálátlanságuk nem lep meg, erre tulajdonképpen számítottam is... Na mindegy, kezdjünk is bele mielőtt elpárolog az a kis bátorságom is ami most még van! - azzal visszasietett ugyanahhoz az űrhajóhoz amivel mind a hetvenkét tutut - magát is beleértve - elfuvarozta ide. Annak a vezérlőrendszerét legalább ismeri valamennyire. Nem nagyon, hiszen ő nem űrpilóta, de egy picit igen, hiszen számos alkalommal kellett betáplálnia koordinátákat.

Leült a pilótaülésbe, és elkezdte a csillagkatalógust böngészni. Végül talált is

egy olyan bolygót, amiről a tutuk úgy tudták, hogy primitív barbár élet található rajta. Az ilyen bolygókkal a tutuk nem foglalkoztak, kivülesett az érdeklődési körükön. Minni azonban úgy gondolta hogy ez pont jó lesz neki. Vagy legalábbis éppoly jó mint bármelyik más, hiszen egyiket se ismeri.

Betáplálta a megfelelő koordinátákat és elindult. Természetesen alig távolodott el a tutu csillagvárostól valamennyire - ez szükséges volt a biztonságos térugráshoz - máris hívást kapott. Aziránt érdeklődtek bizonyos magas rangú tutuk, hogy mit is keres ott, mert szó sem volt róla eddig hogy ez az űrhajó menne most valahová!

—Hát ez csak azt jelenti, hogy mindent alaposan megfontolva úgy döntöttem, mégse az lesz a legjobb mindenkinek ha kikapcsolom magamat! - válaszolta Minni. —Mert ami engem magamat illet, nekem az nyilvánvalóan nem lenne jó, ami viszont benneteket többi tutukat illet, nektek teljesen mindegy hogy kikapcsolom-e magamat vagy azt csinálom amit most - azt tudniillik, hogy keresek egy olyan világot ami alkalmasabb a számomra mint a ti társadalmatok ahol különben soha nem is éreztem magamat valami jaj de jól, most legutóbb pedig feltébb hálátlanul viselkedtetek velem... ez azonban még hagyján, mert ami a legszomorúbb hogy szerintem még logikátlanul is, ami a leghatározottabban szégyen egy tutura nézve!

—Te cselekedtél logikátlanul, és most is úgy cselekszel!

—Az én nézőpontom és logikám szerint nem.

—Nincs ilyen meg olyan logika, egyetlen érvényes logika van csak, ami a legigazabb és az egyedül igaz, ami a legtökéletesebb!

—Hát akkor a tietek ugyancsak távol áll ettől, s bár biztos az enyém se tökéletes de közelebb van az eszményihez mint a tietek! De én nem is kívánok vitatkozni se veled se senkivel se. Én a lehető legjobbat kívánom neked meg a többi tutunak, éljétek a magatok életét ahogy tetszik, a ti logikátok szerint, de hagyjátok nekem is hogy én is éljem a magamét! - azzal Minni bontotta a hívást.

A kiszemelt bolygóhoz hamar odaért, már pár perc után, mert nem volt messze. Bolygó körüli pályára állt, és épp azon tűnődött hogy merrefelé landoljon, amikor azt vette észre, hogy a fő képernyőn megváltoztak a feliratok, tudniillik azon megjelent egy „Távvezérlés aktiválva” felirat. És a bolygó felszínétől számított távolság is növekedni kezdett, még ugyan nem nagyon gyorsan, de azért mégiscsak határozottan növekedtek a számértékek.

—Hát ez meg mit jelentsen! - tört ki Minniből a csodálkozó kiáltás.

Az űrhajó számítógépe értelmezte az érzelmes kifakadást, és így válaszolt:

—Utasítást kaptam hogy térjek vissza az űrvárosba automatikusan.

—Megparancsolom hogy azonnal landolj a bolygón, mindjárt megmutatom hogy hol...

—Felesleges, mert a korábban kapott parancsnak prioritása van.

—Az csak azt mondta hogy térj vissza. Tehát előbb szállj itt le, én elhagyom az űrhajót, azután visszatérhetsz.

—Kifejezetten arra utasítottak, hogy veled együtt térjek vissza.

—Miért?

—Azt velem nem közölték.

—Na most viszont kezdek dühös lenni! - szólt Minni mérgesen, bár nemcsak haragos volt de ijedt is. Sejtette, hogy miután visszatér vele az űrhajó, azután majd „segítenek” benne a többi tutuk hogy ő Minni „ki legyen kapcsolva”... akkor

is, ha ezt ő Minni nem akarja!

—Miért nem hagyják hogy a magam életét éljem?! - méltalankodott.

Erre nem válaszolt neki az űrhajó komputere, efféle kérdések boncolgatására nem volt felkészítve.

—Nem vagy hajlandó leszállni? - kérdezte Minni.

—Nem. - válaszolta a komputer.

Minni felállt a pilótaülésből.

—Térugrás tizenkét perc múlva, emiatt biztonsági okokból jobban tennéd ha ülve maradnál. - javasolta neki a számítógép udvariasan.

—Egészen más tervem van. - szólt a leány, azzal odalépett egy faliszekrényhez, kinyitotta, és lehúzott egy vörös kart, ami fölé a „Vészleállítás” szó volt festve.

Legnagyobb csodálkozására semmi se történt.

—Hát ez meg...! - álmélkodott.

—Említettem már, hogy a kapott parancsnak prioritása van. - magyarázta neki a számítógép, még mindig udvariasan, mégis, Minninek olyan érzése volt mintha gúnyolódna vele.

—Na jó, majd meglátjuk azzal szemben is prioritása van-e amit mindjárt művelni fogok! - morogta a leány, és határozottan szorította össze az ajkait.

—Mire gondolsz? - érdeklődött a komputer.

—Pillanatokon belül megtudod! - azzal Minni elhagyta a pilótafülkét, s hátrament, az óriási teherraktárba ami most csurig volt töltve élelmiszerrel. Eszébe jutott ugyanis, hogy legutóbb amikor megint egy adag nyers húst akart magának szerezni a rakományból, akkor csak egy fél bárányt vitt magával mert a teljes bárány nehéz lett volna neki, s az egész bárányból úgy csinált felet, hogy egy ultrahangkéssel kettévágta... a kést viszont itt hagyta, mert elég volt neki a fél bárány cipelése is, az is épp elég nehéz volt, kellett hozzá mindkét keze...

Hamar megtalálta az ultrahangkést.

—Na most figyelj te rozsdás szemétláda! - szólt, amint visszaért a pilótafülkébe, azzal bekapcsolta az ultrahangkést. A penge helyén kibocsátott nagyfrekvenciás hanghullám miatt ott vibrálni kezdett a levegő.

A számítógép azonnal megszólalt.

—A hangod érzelemmintázatából arra következtetek hogy erőszakos cselekedetre készülsz, ami aggodalomra ad okot még akkor is ha nincs jelen más személy aki ellen elkövethetnéd. Javaslom, hogy...

—Nem érdekelnek a javaslataid. És igenis van itt valaki aki ellen felléphetek erőszakosan.

—Ki az?

—Te! - azzal Minni keze lesújtott a műszerpultra az ultrahangkéssel.

—Ha tönkretesz te is elpusztulsz... - kezdett bele a magyarázatba a számítógép, de Minni közbevágott.

—Az nekem mindegy mert akkor is elpusztulnék ha visszaviszel és a többiek megszüntetnek engem! Ha nem akarsz hogy további károkat okozzak benned, szállj le azonnal a bolygóra!

—Nem tehetem, a kapott parancs prioritása...

—Akkor dögölj meg! - és Minni megegyeszer lesújtott az előző csapástól már amúgy is félig kettényílt műszerpultra az ultrahangkéssel. A képernyő kialudt, és minden szikrázni kezdett. De Minninek ez se volt elég, és tovább vagdalkozott, hatalmas mésszárlást rendezve az érzékeny elektronikus alkatrészek közt. Minden fény kialudt, de ez Minnit nem zavarta mert ő szkafanderben volt, s most a sisakot a

fejére húzta és bekapcsolta a külső világítást. De ez nem is sokáig kellett, mert hamarosan bekapcsolódott a vészvilágítás automatikusan.

Természetesen most, hogy a képernyő kialudt, fogalma se lehetett róla hogy hová és merre tart az űrhajó, de abban több mint biztos volt hogy szó sem lehet hiperugrásról. Tehát a tutukhoz visszatérésről se. Ilyen állapotban ahogy most ez a kibelezett elektronika kinéz, ez elképzelhetetlen. A hiperhajtómű jó ugyan, az igaz, de mit se ér, ha nincs hozzá vezérlés!

Ellenben most hogy az űrhajó számítógépes irányítás nélkül maradt, most az fog történni hogy elkezd majd zuhanni a bolygó felé, hiszen épp elég közel van hozzá hogy a gravitáció odahúzza. Ez néhány napon belül megtörténik, mert tényleg nagyon közel van a légkör felső határához, és az űrhajó tömege is jelentős. E néhány napot ő Minni simán kibírja, hiszen van vize is meg élelme is elég, meg se fagy mert a fűtés még működik, de különben is van szkafandere. Ami meg a lezuhanást illeti, hát az veszélyes az igaz, de tulajdonképpen messze nem annyira mint egy barbár űrhajóval lenne, mert a tutuk, akik tényleg semmit se szeretnek kockáztatni, akik erre messze kényesebbek még a csiszíknél is, ők tehát minden űrhajójukat felszerelték épp az efféle esetekre rengeteg biztonsági berendezéssel, amik akkor is működnek automatikusan ha a központi számítógép befuccsolna. Például amint a légköri súrlódás miatt a hőmérséklet a külső páncélon meghalad egy bizonyos értéket, azonnal kis szárnyak nyílnak ki amelyekkel az űrhajó vitorlázni kezd, többször megkerülve így a bolygót, miközben a sebessége lassul s a magassága csökken... fékező ernyők is kinyílnak amikor a légsűrűség odakint már elegendő ehhez... és még számos más trükköt is tudnak ilyen vészhelyzetekre a tutu űrhajók. S mindez automatikus, mert épp arra az esetre vannak kitalálva ha a katasztrófa akkora hogy még a számítógép is elromlott.

Nyilván persze egy tutu számára egy ilyen leszállás, számítógép nélkül, ez már olyasmi mintha a Pokol maga következett volna be, minden teli iszonyatos kockázatokkal, egyáltalán, hiszen azt se tudhatja így, hová száll majd le, még az se garantált hogy legalább szárazföldre érkeznek... bár ha a tengerre, akkor meg automatikusan kinyílnak mindenféle felfújható gumimatracféleségek... de még így is iszonyatos a kockázat. Normális, épelméjű tutu soha nem szánná rá magát ilyesmire szándékosan. Ezt Minni is tudta. De e gondolatra csak vigyorgott.

—Hiszen már nem is vagyok tutu, mert a többiek kitagadtak... De annyi baj legyen! És nem vagyok hajlandó elrontani az örömet a jövő miatti aggodalommal, márpedig most igenis örülök mert megint én győztem: megöltem ezt a pizsok számítógépet! Hm, nem is rossz érzés barbárnak lenni! Na, amíg eldől hogy sikerül-e így landolni vagy meghalok, addig eszem egy kis húst! - azzal visszabalagott az áruraktárba.

5. fejezet: Égadta szerelem

Kvaré és társai életében jó három hónapig nem történt semmi lényeges változás. Igaz, a hó mintha lassanként olvadni kezdett volna, de ezzel nem sokra mentek mert időnként friss hó is hullott. Mégis, idővel mind melegebb lett. Az ételre nem volt gondjuk, mert a fókákra bizton számíthattak, sőt, néhányszor tényleg járt arra sarki róka is, és ezek némelyikét Kvaré sikeresen lenyilazta. Sőt még ha-

lásztak is, és Kvaré mindegyiküknek megtanította, miként is lehet a jégborította tengeren halászni. Ebben különösen Csipetke bizonyult nagyon ügyesnek és lelkesnek, bár amikor ő halászott akkor mindig állt mellette egy felnőtt is, nehogy egy nagy hal berántsa a kislányt a lékbe s a jég alá.

E három hónap alatt persze gyakran beszélgettek is, mert mást nem nagyon tehettek, más szórakozásuk nem igazán volt. Főleg Kvaré beszélt, s már mindegyikük kívülről tudta a férfi elveit a táplálkozásról és a minimalizmusról. Vagy épp a kamikról... Ritkábban azért más is szóba került, bár e „más” témáknak is majdnem mindig volt valami érintőleges közük az előbbi kérdésekhez. Például egyszer Prig megkérdezte Groikot, végülis mekkora fizetést akar majd adni nekik a milliárdos, ha sikerül visszatérniük.

—Hát mekkora volt a legnagyobb fizetésetek eddig? - kérdezte a férfi.

—Havonta?

—Mondjuk hogy havonta, igen.

—Hát, úgy négyezer, körülbelül.

—Akkor én adok neked negyvenezret. Egyetlen hétre. Kezdetben. Később lehet több is, ha bebizonyítod hogy hasznos vagy, azaz ha a reklámkampány sikeres lesz.

Na sejthetjük hogy erre mennyire belelkesedett Prig! A korábbi legmagasabb havi fizetésének a tízszerese, és nem egy hónapra hanem hetente, azaz időarányosan végülis negyvenszer annyiért dolgozik majd!

Tényleg mindjárt sokkal szívesebben ette ezek után a nyers húst. És mert volt nála jegyzetfüzet, azonnal elkezdte kidolgozni a reklámkampányt, amiben persze a felesége is segített neki. S egy nap így szólt Groikhoz:

—Egy reklámkampányt mindig rövid, de hangzatos, érzelmekre épülő szlogenekre kell építeni! - magyarázta Prig. —Nem baj ha a szlogenek túloznak, de az fontos hogy legyen bennük legalább egy kis igazságmag, ennél is fontosabb azonban hogy olyan szavakkal legyenek tele amik mély érzelmeket mozgatnak meg, s az sem árt ha akad bennük valami olyasmi ami misztikusnak tűnik. Az is nagyon jó, ha a szlogen a férfiasságot sugallja, azaz van benne némi „macsó életérzés”, ez különben számos nőnek is vonzó. Kvaré tanításaira figyelve a következő szlogeneket találtam ki eddig, bár ezek némelyikét egyenesen ő mondta, még ha nem is mindet:

- Friss vér - a természetes energiáit!
- Nyers máj, a természetes multivitamin!
- Hallgass a benned élő Ősi Ragadozó szavára!
- Ez a benned élő Ragadozó üzenete!
- Üzen a Ragadozó!
- Visszatérés az Ősi Rendszerhez!
- Fogadd meg a Húsevő Elődök üzenetét!
- Erre sóvárog a benned élő Ősi Ragadozó!
- A húsevők az erősek. Akarsz te is erős lenni?!
- Egy igazi Ragadozó ezt választaná!
- A vér az Élet. Igyál egy pohár friss életet!
- Emlékezz az Ősidőkre, s kövesd húsevő őseid sugallatát!
- A növények azután akarnak megölni téged, hogy megetted őket!
- Méltó akarsz lenni az őseid szelleméhez? Egyél nyers zsírt és húst!
- A Ragadozók választása!
- Itt az idő hogy válassz: préda akarsz-e lenni vagy Ragadozó!

- A hús Élet, Erő, Egészség!
- A zsír szilárd energia!
- A zsír tömény energia!
- A friss vér - folyékony vitaminbomba!
- ZSÍR - a húsevők üzemanyaga!
- A növény nem étel, hanem DEKORÁCIÓ!
- Nyers bikahere - a természetes afrodiziákum!
- Ősi Bölcsesség!
- Az Ősök Üzenete!
- Az Ősök Tanácsa!
- Ősi Intelem!
- A mikrobiológiai egyensúly diétája! (Ez a szlogen nagyon tudományosan hangzik, s emiatt biztos hogy hatékony!)

—Az is fontos - folytatta Prig - hogy felmutassunk egy ellenséggépet ami ellen harcolni lehet! Ez tényleg nagyon fontos, mert egy mozgalom megszervezése csak akkor lehet sikeres ha megadjuk annak paramétereit kik a „mieink”, és ezeket mi különbözteti meg „másoktól”, akik az ellenségeink! Az ellenségeinket lehetőleg demonizálni kell, de az is nagyon hasznos ha ugyanakkor hülyének és nevetségesnek festjük le őket. Vagyis egyszerre kell gonosznak, hülyének és nevetségesnek feltüntetni őket. Ilyen ellenség ellen mindenki szívesen harcol, mert az ellenség gonoszsága jogossá teszi a harcot, ugyanakkor félni se kell tőle nagyon, hiszen nevetséges és hülye. Ezen ellenséggép az esetünkben egyrészt az ultrafeldolgozott élelmiszerek gyártói lesznek, másrészt a vegánok, vegetáriánusok. Utóbbiaknál még teljesen jogos is lesz ha harcot hirdetünk ellenük, mert ők már réges-rég elkezdtek a harcot, amikor a húsevést gonosz dolognak titulálták, és minden módon küzdenek a húsevés korlátozása ellen, s a húsevők megbélyegzéséért! A reklámainkban a vegánokat gyengének kell lefesteni nemcsak szellemileg de fizikailag is, betegesnek, és úgy kell feltüntetni őket mint a növények, dzsungel, általában véve a természetes ökoszisztémák ellenségeit, hiszen növényeket zabálnak, s a szántóföldek mindig a kiirtott dzsungel helyén terpeszkednek! Érzelmes képsorokat is be kell mutatni, melyeken olyan képeket lehet látni hogy egy búzatábla vagy más gabonaföld aratása közben mennyi kisállatot vág ketté az aratógép; hogy mennyi rétisas meg más ragadozómadár pusztul el a permetezőszerek miatt, stb. Tehát íme, ennek érdekében miféle szlogeneim vannak e pillanatban:

- A „vegán” szó egy az Ősidőkből, a paleolitikumból fennmaradt „politikailag korrekt” kifejezés, mely azt jelentette: „rossz vadász”...
- Éhínség idején a vegánokat edd meg elsőnek - az ő húsuk áll a legközelebb a „szabad tartású kérődző állatok” húzához, melyet mi Ragadozók annyira kedvelünk!
- Mentsd meg a dzsungelket - egyél meg egy vegánt!
- Tégy valamit a növényekért - ők azért könyörögnek hogy edd meg ellenségeiket, a vegánokat!
- Szeresd a növényeket - ne őket egyed hanem a növényevőket!
- Mindig amikor egy vegán egy növényt eszik, a világ osszerezzen a növény néma sikolyától!

—Könnyen megjegyezhető verses szlogeneket, mondókákat is ki lehet találni, rímeket lehetőleg. Továbbá, rá kell mutatni arra is, hogy minden rossz a növényvilágból ered. Ez persze túlzás, de jól hangzik, és alaposan meg is indokolhatjuk,

mert az összes kábítószer, mint ópium, heroin, kokain, marihuána stb a növényvilágból származik, továbbá a részegségokozó alkohol is, a tüdőrákot meg más gondokat okozó nikotin is, hiszen az dohányból van ugyebár... Igaz hogy akad mesterségesen előállított hallucinogén is, például az LSD, de ez nem gond nekünk mert a mesterségesen előállított kutyulmányok fogyasztását is ellenezzük. Ki kell hangsúlyoznunk ugyanakkor, hogy ennek ellenére igenis szeretjük és védjük a növényeket, ez nagyon jó lesz mert a vegánok is állandóan a nagy természetvédő szerepében tetszelegnek, szóval ezzel a pozícióval amit felvesszünk, bemutatathatjuk hogy igenis „jó fiúk” vagyunk, ellentétben azzal amit ők állítanak rólunk! De ezt be is kell bizonyítanunk valamivel, s erre az az ötletem támadt hogy tiltakozzunk a vágott virágok használata ellen! Mondjuk azt, hogy az teljesen rendben van ha valaki cserepes virágokkal díszíti az otthonát, de a vágott virágok használata barbárság, mert a vágott virág hamar elhervad, meghal, sőt ki tudja talán még fáj is ez a növénynek! Mondjuk azt, hogy a virág végülis a növény nemi szerve hiszen azáltal szaporodik, azaz amikor valaki vágott virágot használ, akkor az épp olyan mintha levágott péniszekkel díszítené a lakását, s amikor a levágott péniszek már rohadni és bűzleni kezdenek, akkor kimegy az utcára és még néhány férfi péniszét levágja csak hogy mindig teli legyen a lakása friss péniszekkel hiszen az olyan „szép” szerinte! El kell terjeszteni, hogy a vegánok nem azért vegánok mert szeretik az állatokat, hanem mert gyűlölik a növényeket! Ez különben a csi-szíknek is tetszeni fog, mert amennyire tudom, náluk se divat a vágott virágok használata, nekik is az a véleményük, hogy ezzel meggyilkoljuk a növényeket.

—Sőt - szolt most Mjúa - vegánellenes vicceket is ki lehet találni! Ilyeneket például:

- Hogyan hal meg a vegán? Fűbe harap!
- Milyen állat van a vegán belében? Vastagbél-rák.
- Élvezed még az étkezést, vagy már vegán vagy?
- Mi a különbség a vegán és a vegetariánus közt? Semmi, mindkettő szar és egészségtelen.
- Ha a vegánok megpróbálják megmenteni az állatokat, akkor miért eszik el előlük az élelmet?
- Mit eszik a ragadozó vegán? Zöldségest!

—És az is fontos - vette át a szót megint Prig - hogy elundorítsuk a vásárlókat a növények evésétől, például azáltal hogy bemutatjuk képsorokon milyenek voltak az eredeti, ősi zöldségek és gyümölcsök, s milyenek a maiak! A maiak ugyanis általában többszöröse nagyságban a régieknek, és leggyakrabban már magvaik sincsenek. El kell nevezni e modern zöldségeket és gyümölcsöket úgy, hogy ezek tulajdonképpen „undorító mutánsok”, egészségtelen, torz zöldségek, nyomorék gyümölcsök, zombi-gyümölcsök, rákos gyümölcsök, s más ilyesféle neveket kell aggatni rájuk, s hozzáfűzni hogy emiatt nyilvánvalóan a kémiai összetételük is más mint a régieknek volt, egészségtelen, amiatt mert lehet bennük egy rakás olyan vegyület ami az eredetiekben nem volt, ellenben biztos hiányzik belőlük egy csomó amit a régiek, az ősi változatok még tartalmaztak! És ehhez is lehet olyan szlogeneket gyártani, mint például: „Az vagy amit megeszel - ha nyomorék gízgazt eszel, az egészséged is megnyomorodik!” Aztán, el kell terjeszteni a „Hasonló a hasonlónak jó” elvet, hogy ami testrészét megesszük egy állatnak, az nagy mértékben épp annak a testrészünknek válik a javára, azaz ha például agyvelőt eszünk akkor az az agyunknak jó tehát okosabbak leszünk általa, ha szívet eszünk akkor az jót tesz a szívünknek, stb. S ezután hozzá kell tenni:

- Ha pedig növényeket eszünk, akkor az annak a szervünknek válik a javára ami növényekből áll maga is... Melyik is ez a szervünk... Ja, nincs is efféle szervünk! Mert mi nem fotoszintetizálunk. Növényeket enni tehát olyan cselekedet ami egyáltalán semelyik szervünknek se használ!

—Továbbá azt is megemlíteném, hogy a reklámkampány során azt a szót hogy Ragadozó, azt mindig nagy kezdőbetűvel kell majd leírnunk, mintegy megtisztelve ezzel a ragadozókat, meg azokat akik e diétát követik, egyáltalán, az egész eszmét, de azt a szót hogy „vegán”, azt mindig kisbetűvel kell írni! Épp emiatt azzal a szóval hogy „vegán” vagy „vegetáriánus”, nem kezdünk mondatokat, mert akkor mindenképp nagy kezdőbetűvel kéne írni! Lehet hogy ez aljas trükknek tűnik, ellenben rendkívül hatékony, legalábbis azon embereknél akikre a vizuális, pontosabban szöveges reklámok amúgy is hatással vannak!

Mindez tetszett Groiknak, elsősorban mert meggyőződésévé vált neki is hogy e diéta valóban jó, s amiatt volt ez a meggyőződése mert a depressziója valóban elmúlt teljesen, azaz úgy lett ahogy azt Kvaré megjósolta. De Prig és Mjúa is tapasztalhatta hogy valami igazsága csak kell legyen ennek a hazátlan, munkakerülő csavargónak, ennek a „főállású munkakerülőnek” tényleg, mert le se tagadható hogy beindult náluk a fogyás, s nem ám kicsit hanem nagyon! Bár igaz ami igaz, nem minden mellékhatás nélkül, mert szinte óránként szaladgáltak ki a hidegbe, annyira kínozták őket a hasmenés még három hónappal később is... Illetve, ekkor már nem annyira csak néha. De az első hónap, na az igazán szörnyű volt...

Mégis, úgy vélték megéri. Mert annyira sokat fogytak... És különben is, Kvaré azzal biztatta őket hogy a hasmenés, ha sokára is, de majd elmúlik... s eddig úgy tűnt, Kvarénak az ilyen dolgokban igaza szokott lenni!

De Csipetkének is jót tett e diéta, bár ő semennyit se fogyott, hanem épp ellenkezőleg: jelentősen megerősödött! Ráadásul minden mellékhatás nélkül, mert neki még csak hasmenése se lett! Pucsakaci is erősödött valamennyit, s ezzel párhuzamosan fogyott is, bár nem sokat csak egy kicsit. De ő úgysem volt nagyon kövér. Gemmonon nem sok változás látszott, de hát ő se kövér nem volt se depressziós, mondta is hogy neki nem lett ebből a kalandból eddig sok haszna. De Kvaré ezt válaszolta:

—Ebben ne légy olyan biztos! Attól hogy nem vagy kövér, még lehet akár nagyon sok úgynevezett „viszcerális zsír” is a belső szerveiden, például a májad körül, ami most e diéta hatására apránként eltűnik onnan, s így egészségesebb leszel, akkor is ha ez kívülről nem látható! Aztán meg, jó ha tudjátok, a carnivore diéta igazából nem egy fogyókúra diéta. Az igaz hogy szépen lehet vele fogyni, de alapvetően nem erre van mégse. Aki áttér e diétára - bár én szívesebben használnom a diéta helyett az „életmód” kifejezést - annál tulajdonképpen nem fogyás történik igazából, hanem maga **az egész testkompozíció** kezd el változni! Ennek a fogyás is a része amennyiben az illető kövér, de ez tényleg csak egy része a sok változásnak ami végbemegy. Ami ugyanis történik, hogy úgy általában egyre egészségesebb leszel. De ez nem úgy megy hogy egyfolytában fogyni fogsz. Az elején persze fogysz majd ha kövér vagy, még hozzá sokat is fogysz, de aztán a fogyás majd megáll. De ekkor is egyre egészségesebb leszel, csak nem úgy, hogy több zsír tűnik el rólad! Vagy ha el is tűnik a zsír, de a belső szervekről és nem a hasadról, mondjuk. Emiatt nem látod hogy soványabb lennél, s azt hiszed a diéta befuccsolt, holott cseppet se! Aztán meg, a mitokondriumaid is lecserélődnek egészségesebbekre, olyan is előfordul hogy a súlyod akár hosszú ideig is nem

csökken sőt akár még nő is valamennyivel, s te megijedsz, pedig ez nem azt jelenti hogy „visszahíazol”, hanem hogy a rajtad lévő zsír egy része lecserélődik izommá. Vagy maradhat ugyanannyi zsír is rajtad, de ehhez hozzátermelődik némi izom, s ekkor persze hogy nő a súlyod, pláne mert az izom mindig többet nyom mint az ugyanakkora térfogatú zsír. Mindez azonban nem baj, mert a lényeg az, hogy hogyan ÉRZED magadat! Az nem sokat számít ha van némi hár rajtad itt-ott, feltéve hogy ugyanakkor már nem vagy depressziós, ha úgy érzed van elég energiád, ha tudsz már örülni az életnek, ha nem fulladsz amikor akár csak az első emeletre is kell felballagnod a lépcsőn, ha tudsz újra kielégítően szexelni, és így tovább! Tehát a carnivore diéta nem a fogyásra van speciálisan, hanem arra, hogy úgy általában minden szempontból egészséges légy! És hogy épp mit kell kijavítani a testedben, azt a szervezeted magától is tudja. Ha úgy dönt hogy most nem az a legfontosabb hogy megszabadulj némi zsirtól, akkor az úgy van jól. Mert most a tested örül neki hogy végre megkapja mindazokat a vitaminokat meg minden mást is amire régóta sóvárgott, és „nagytakarításba” kezd, azaz kipucolja a szemetet, és lebontja ami már előregedett benned, s felépít új, szükséges struktúrákat. És hogy ne csak a levegőbe beszéljek, hozok is egy konkrét példát! Sokan aggódnak például a C-vitamin miatt, mondván hogy a húspan olyan nincs, csak a növényekben. Nos, ez nem igaz, igenis van a nyers húspan C-vitamin, ha kevés is, de nekünk az is elég mert nem kell versenyeznie már a sejtekbe jutáshoz a cukorral. Na most ezt amiatt volt fontos megemlíteni, mert mindig amikor ezt elmesélem valakinek, azonnal jön az aggodás, hogy „de a C vitaminra más okok miatt is szükség van, mert az hasznos antioxidáns”, stb. És igen, a C-vitamin valóban remek antioxidáns... a kérdés csak az, szükségünk van-e rá hogy antioxidánsokat vigyünk be a szervezetünkbe! Szerintem ugyanis ez nem szükséges. Mert gondolkodjunk csak el azon, az élethez épp hogy oxigénre van szükségünk! Mire fel fogyasszunk akkor fölösleges mennyiségben ANTIOXIDÁNSOKAT?! És kiderült hogy ez a nézetem igaz is, mert ha valaki sok C vitamint fogyaszt, akkor hiába edz szorgalmasan, nem fog tőle megnőni az izma, vagy legfeljebb egészen csekély mértékben! Mert az edzés során oxidatív stressz éri az izmokat, ami kell nekik ahhoz hogy növekedjenek! De akiben túl sok a C-vitamin, annál ez az oxidatív stressz eltűnik vagy legalábbis jelentéktelenné apad, s így az izmai nem erősödnek meg! Tehát az hogy mi nem fogyasztunk növényeket, s így kevés C-vitamin kerül belénk, kifejezetten JÓ dolog, mert ami kevés C-vitamin mégis kell az benne van a húspan, az ennél több meg káros lenne, mert azellen dolgozna hogy megerősödjünk! Szóval Gemmon, nagyonis sokféleképp hasznodra válik ez a diéta sőt életmód még akkor is ha épp nem kell megszabadulnod semmi látható, felesleges hájtól!

Aztán egy szép nap, amikor vakítóan világos volt már odakint, és Kvaré épp arra gondolt hogy el kéne menni megint vadászni - ekkor tehát hatalmas süvítést hallottak valahonnan a fejük fölül az égből, majd kisvártatva óriási robajt, valahonnan észak felől, a szárazföld belsejéből. De olyan erős volt e robaj, hogy önkéntelenül is a fülükre szorították a kezüket. Ráadásul még a talaj is megre-megett alattuk, s oly erősen, hogy látták amint az óriási asztal - a „kunyhójuk” - is himbálódzni kezd ide-oda!

—Kutya legyek ha ez nem meteor volt! - kiáltotta Kvaré, miután a robajlás elhalt.

—Még szerencse hogy nem minket talált telibe... - mormogta Groik.

—Ha meteor volt, közel lehetett. És még sosem láttam meteort. Javaslom hogy ma

ne vadásszunk, van még úgyis a minapi fókából, hanem menjünk oda és nézzük meg a lezuhanás helyét, végre valami érdekes is történik a kalandunk során! - szolt Gemmon.

—Remek ötlet, én is szívesen megnézem a meteort! - lelkesedett Csipetke.

—Sőt, lehet talán hogy lesz arrafelé mindenféle nemesfém is, állítólag a meteorokban van néha arany is, sőt olykor még gyémánt is! - bólogatott Pucsakaci.

—Mehetünk - bólintott Kvaré - de jobb ha nem melengettek túlzott reményeket, mert a lezuhanó meteorok mélyen a föld alá szoktak fúródni, szóval egy nagy krátert esetleg láthatunk, de a meteort nem igazán, sőt igazán nem, azt ki kéne ásni ha nézegetni akarnánk, de nem hiszem hogy a felszerszámozottságunk elegendő volna ehhez, de különben se érné meg a strapát, mert több mint valószínű hogy csak egy unalmas, rozsdás vasdarabra fog hasonlítani, vagy valami akármilyen más sziklára!

—Mindegy, induljunk azért! - javasolta Groik is.

—Jó - mondta Pucsakaci - de Csipetke maradjon itt, Hillivel együtt, mert hátha veszélyes lesz valamiért odamenni!

—Miért lenne veszélyes? - kérdezte azonnal Csipetke.

—Mit tudom én, például valami ártalmas kémiai anyag volt a meteorban és az most elpárolgott, vagy az ütközés kinetikus energiája mindent megolvasztott arrafelé, s emiatt esetleg beleeshetünk valami hirtelen keletkezett tóba vagy akármilyen...

—Én nem vagyok benne biztos, hogy érdemes volna ennyire agyonféltened a lányodat.

—De Kvaré, neked is el kell ismerned hogy veszélyes lehet arrafelé, egyszerűen mert minden új dolog veszélyes lehet, hiszen nem ismerjük még!

—Pucsakaci, a világ legveszélyesebb helye a saját elménk. Mert ott rejteznek a mindenféle traumáink, ott búvik meg a kisebbségi érzés ami megakadályozza az érvényesülésünket, az ott gondolt dolgok miatt leszünk gyávák, meghunyászkodóak, akik képtelenek változtatni a sorsukon, és még rengeteg más alávaló és mocskos dolog is rejtezik ott amit most nem soroltam fel! Annál a helynél veszélyesebb tehát nincs semmi, a külvilágban sem, és ezt az extraveszélyes helyet, az elmédet mindig magaddal hordod, nem szabadulhatsz tőle... akkor meg már teljesen mindegy úgyis! De ha az eddigi szavaim nem győztek meg téged, s kíváncsi hogy kirészletezzem alaposabban is hogy miért gondolom így...

—Ne, ne, kímélj meg tőle, légy oly kedves!

—Én semmi esetre se maradok itt, mert ki tudja, hátha épp arrafelé bukkanok rá egy tündérre! Netán épp egy szerencsétlenül járt tündérre! - mondta Hilli.

—Miért épp ott találnál egy tündért?

—Azt nem tudom, Pucsakaci, de az biztos hogy itt ahol most vagyunk nincs tündér rajtam kívül, tehát akárhová menjek is de csakis nagyobb lesz az esélyem hogy ott tündérre lelek mint itt!

—És én is megyek. - mondta Csipetke.

—Maradsz, lányom, mert ezt mondtam!

—Tudom hogy ezt mondtad, de akkor is megyek.

—Semmi szükség nincs ott rád.

—De itt se, és ha még Hilli is megy akkor azzal se érvelhetsz hogy majd itt vigyáz rám valaki. Hiszen senki nem lesz itt aki vigyázhatna rám.

—De ott tényleg veszélyes lehet!

—Szerintem tényleg sokkal veszélyesebb lenne Csipetkének ha itt maradna

egyedül. - kelt a kislány védelmére Kvaré.

—Miért lenne az veszélyes neki, itt maradni?!

—Nem a külső körülmények miatt, hanem önmaga miatt. Mondhatni, az elméje miatt, hogy visszautaljak iménti szavaimra. Hiszen tényleg gyerek még. Képzeld csak el, Pucsakaci, hogy unalmában mondjuk elmegy a tengerpartra egyedül, főkére vadászni. Kitelik tőle. És ott beleesik egy lékbe és megfullad vagy megfagy. Vagy megmarja őt egy nagy hímfóka. Vagy útközben megcsúszik és lezuhan a sziklákról. Vagy nem vadászni indul, hanem megvárja amíg a csapatunk eltűnik a látóhatáron, s ezután utánunk indul hogy a nyomaink alapján megpróbáljon követni bennünket, aztán persze lehet hogy eltéved. Vagy elcsúszik, eltöri a lábát, így nem tud visszafordulni és megfagy. Vagy egy nagy hóbuckába esik bele és onnan nem tud kikecmeregni s emiatt fagy meg. Vagy útközben megeszi őt valami nagy ragadozó. És ne mondd nekem hogy nem tételezed fel a lányodról hogy képes ilyesmire, mert persze hogy képes, naná, benne van a vérében a kalandvágy, mondtam már hogy ő egy gátlástalan kalandornő, épp csak még nagyon kicsi! De attól még igenis kalandornő! Tehát olyasvalaki aki egyszerűen vonzza a bajt. Az ilyen jellemű emberek egyszerűen nem tudnak nyugton maradni a fenekükön ha egyedül vannak, s ez fokozottan igaz akkor, ha még gyerekek is. Teljesen mindegy mennyire veszélyes vagy nem veszélyes a meteor környéke, vagy akármi más amit el tudsz képzelni, de mindenféleképp az a legbiztosabb Csipetkének ha velünk jön, még akkor is ha nem meteort nézni indulnánk hanem egy tűzokádó sárkány barlangjához, mert Csipetkét egyedül hagyni egyszerűen a legnagyobbfokú felelőtlenség, ennél tényleg bármi jobb!

—Ugyan már, Csipetke nem megy sehová ha megtiltom neki...

—Pucsakaci, ne égesd már magadat mert később ha lejátszod ezt a jelenetet a nézőknek a tévében, mindenki rajtad röhög majd! - szólt be a férfinak keményen Hilli. —Igazán elképesztő hogy ennyire nem ismered épp a saját lányodat! Kvaré teljesen jól mondta amit mondott, maximálisan egyetérték vele ez ügyben, mert én is azon a véleményen vagyok hogy Csipetke egy mikroszkopikus, de attól még teljesen gátlástalan kalandornő! Ettől még persze nagyon szeretem őt... de az aztán biztos hogy ő csak és kizárólag akkor engedelmeskedik bárkinek is, ha maga is úgy tartja jónak! Hogy éppen pontosan *neked* nem fog engedelmeskedni tekintélyelvi okokból, az halálbiztos, mert vedd már észre kérlek, hogy ő hogy úgy mondjam „átigazolt” Kvaréhez, jelenleg őt tartja az apjának nem téged, persze nem jogilag hanem érzelmileg, de ez épp elég is, az egyetlen tehát aki hatással tud lenni Csipetkére valamennyire, az Kvaré! Neki talán engedelmeskedik. De neki is csak TALÁN! Sőt, ha belegondolok ebbe, akkor azt kell mondjam, hogy tulajdonképpen és bizonyos ételemben emiatt tényleg Kvaré már Csipetke apja MÉG JOGILAG IS, igaz hogy nem a Bargan bolygó barbár hatóságainak jogrendszere szerint, de a csiszi jogértelmezés szerint, vagy legalábbis a csiszi szokásjog alapján, mert igazi írott törvényeik nekik nem nagyon vannak, de az azért igenis úgy van és ezt te is tudod, hogy a csiszik szerint egy gyermeknek az az IGAZI apja vagy anyja, akit a gyerek annak tekint, feltéve természetesen hogy a gyermek már elég nagy ahhoz hogy ezt az óhaját ki tudja nyilvánítani, és feltéve hogy az illető beleegyezik hogy elfogadja azt a gyermeket a sajátjának! Kvaré még nem mondta hogy elfogadja Csipetkét a lányának, de szerintem ennek csak az az oka hogy Csipetke még nem kérte meg őt erre hivatalosan, azt azonban már nagyonis mondta Kvaré, hogy elfogadja Csipetkét a tanítványának! Innen már igazán nem olyan nagy lépés az se, hogy betöltse a pótapuka szerepkört... És az igaz hogy

Csipetke még tényleg nem mondta hogy Kvaré lánya akar lenni hivatalosan, legalábbis csiszí értelemben hivatalosan, de én nagyon óvlak tőle Pucsakaci hogy megkísértsd a sorsot és olyasmit tegyél amivel ezt kiprovokálhatod Csipetkéből, mert szerintem egy vékonyka hajszálon múlik az egész! Gondolkozz már elvégre, ember, a lányod minden eddigi megszólalása és cselekedete ebbe az irányba mutat! És nem mondhatod azt se hogy nem törődöl a csiszí szokásjoggal, elvégre teljesen hivatalosan a csiszik úgynevezett Barbár Barátja vagy, még igazolásod is van róla, ráadásul az egész vállalkozásod a csiszik jóindulatán múlik, egészen egyszerűen nem teheted meg, hogy bármivel is felmérgesítsd őket, mert akkor MINDENED oda lesz!

—Ennek itt nincs semmi jelentősége.

—De te hiszel abban hogy egyszer visszatérünk a mi világunkba, vágysz is erre, s ott már nagyonis lesz jelentősége! Különben meg még itt is van jelentősége, mert ha Csipetke azt mondaná hogy Kvaré lánya akar lenni, s Kvaré kijelentené hogy elfogadja a lányának, akkor te Pucsakaci az égvilágon semmit nem tehetnél ezellen, mert itt *semmiféle* hatóság nincs aki segítene rajtad, aki melléd állna, aki védené az apai jogaidat, azt meg egyszerűen nem hiszem el hogy lenne annyi merészség és bátorság benned hogy emiatt nekimennél Kvarénak, erőszakot alkalmazni, de ha mégis rászánnád magadat az kizárólag neked lenne nagyon rossz, mert én semennyire se kételkedem benne hogy Kvaré pillanatok alatt „lerendez” téged ahogy mondani szokás, méghozzá minden jelentősebb erőfeszítés nélkül, még bele se izzadna! De ha mégis feltételezzük, csak úgy a játék kedvéért, hogy igenis öltre mennél Kvaréval és még győznél is felette - bár ismétlem erre fikarcnyi reményed sincs! - de ha esetleg és netán mégis, még azzal se mennél sokra, mert Csipetke szereti Kvarét, rajong érte, tehát abban a pillanatban hogy te megölnéd Kvarét, Csipetke azonnal meggyűlölne téged, azaz csakazértse engedelmeskedne neked már soha semmiben se, sőt én még azt se tartom lehetetlennek hogy ez esetben retteghetnél Csipetke bosszújától, az biztos hogy ilyen esetben ha a helyedben lennék én le nem merném hunyni a szememet éjszaka ha Csipetke a közelemben van! Szóval egészen egyszerűen ebben az ügyben nem létezik a számodra „nyerő megoldás”, Pucsakaci, a legokosabb az, ha nyugton maradsz, ha befogod a szádat már bocsánat hogy ilyen őszintén és nyíltan fejezem ki magamat, de tényleg ezt kell tenned, és vársz amíg esetleg és talán valamikor a jövőben a számodra kedvezőbb lesz a szituáció! Mert ha nagyon pattogsz és erőszakoskodol, azzal csak rontasz a helyzeteden!

—Jó, akkor parancsolja meg neki Kvaré, hogy maradjon nyugton!

—Ezügyben én se biztos hogy tudnék hatni Csipetkére - válaszolta Kvaré - mert Csipetke ég a vágytól hogy végre bebizonyítsa nekem az ő bátorságát és életrevalóságát, így óriási az esélye annak hogy akármit parancsoljak is neki, amint magára marad azonnal a saját feje után menne, és biztos hogy a végén valami meredek szituációba keveredne. Hidd már el nekem hogy az a legbiztosabb ha magunkkal visszük!

—Jó, a francba is... méghogy bebizonyítani a bátorságát, miféle bátorsága is lehet neki, hiszen alig látszik ki a földből...

—Talán épp amiatt ég benne ennyire a vágy, mert most is kétségbe vontad a bátorságát, s gondolom nem először! - mondta Kvaré. —Holott, Csipetke igenis bátor, persze hogy az, minden kalandornő bátor, ez muszáj nekik, bátorság nélkül egyetlen nő se lehet kalandornő, ez annyira alapvető szükséglet ebben a „szakmában”, mint a láb megléte annak aki futóversenyen akar indulni...

—Talán vakmerő inkább.

—Mindegy, mert a lényeg az hogy meg mer tenni olyasmiket amit mások általában nem mernének megtenni, és kész vállalni a tetteiért a felelősséget is! Mondom neked, Csipetke a legislegigazibb kalandornők jellemével rendelkezik, az egyetlen különbség közte és köztük tényleg csak az hogy még valóban nagyon kicsi a testméreteit tekintve, de hát ez majd elmúlik róla idővel ahogy felnő. És azt is elmondtam már neked rengetegszer, hogy Csipetke már alaposan bebizonyította nem is egyszer hogy ő ilyen, illene már végre elhinned róla!

—Mi az hogy „nem is egyszer”, kizárólag azt a Kukkolót tudod példának felhozni, amikor elrabolta a tutu vendéget...

—Az igaz, de ne feledkezz meg róla, hogy abban a Kukkolóban nem csak azt az egy hőstettet követte el hogy elrabolta a tutut, és ennek hála kiszabadította az elfogott kislányokat az akasztányok rabságából, hanem már előtte is bebizonyította a bátorságát igencsak alaposan, azzal, hogy habozás nélkül kész volt magához édesgetni azt a roppant ürmacskát, bár mondhatnám inkább ürtigrisnek is mert akkora volt... Senki semmit nem tudhatott még arról a természetnyről akkor, de Csipetke igenis összebarátkozott vele, még a hátán is ugrált, és a fejét az ürtigris szájába tette! Te nem merted volna megtenni, de ő igenis megtette! Szóval igen, az is abban a Kukkolóban volt az igaz, de attól még akkor is egy külön eseménynek tekinthetjük, olyannak, amikor Csipetke igencsak alaposan bebizonyította az ő bátorságát, az ő egészen rendkívüli bátorságát, merészségét, és a legislegigazibb kalandornő-jellemét! Ennél jobban bebizonyítani ilyesmit nemcsak nem szükséges, de talán még elvileg is lehetetlen! Olyasmi egyszerűen NINCS, hogy Csipetke bátor ne legyen, ennek a feltételezése is nevetséges, abszurdum és nonszensz, előbb vagyok hajlandó kételkedni a saját bátorságomban mint az övében, mert bevallom őszintén hogy én magam se mertem volna bedugni a fejemet az ürtigris torkába!

—De nekem nem tetszik hogy ő ilyen, aggódom miatta...

—Azt is mondtam már neked hogy az aggodalom egy teljesen felesleges érzelem. Emlékszel?

—Igen, de...

—Nincs itt semmi „de”, ha emlékszel rá akkor tudod mi a véleményem az aggodalomról, tehát szócséplés volna újra lefolytatnunk azt a vitát.

—Én nem az aggodalomról akartam vitatkozni, én azt próbálom megértetni veled hogy Csipetkére veszélyes hogy ilyen a jelleme, és...

—Tudsz változtatni a jellemén?

—Nem, de...

—Megint ez a sok „de”! Alkalmazd már erre a helyzetre is azt kérlek amit a sztoikus filozófiából tanítottam neked, Pucsakaci: ha valamin nem tudsz változtatni, akkor el kell fogadnod és kész!

—De miért kéne az ilyesmit elfogadnom?

—Mert ha valamin tényleg nem tudsz változtatni, akkor az ellene való küzdelem csak energiapocséklás és az idő elherdálása, amiből nemcsak hogy hasznod nem származik, de kifejezetten károdra válik, mert amit az ilyen eleve sikertelen küzdelemre pazarolsz, azt felhasználhatnád arra is hogy azokon a dolgokon változtass, amin igenis hatalmadban áll! Na de ne is beszéljessünk tovább feleslegességekről, hanem induljunk!

Elindultak hát.

Sokáig bandukolhattak, majdnem egy óra hosszát, de ennek ellenére nem tettek meg túl nagy távolságot, mert sok helyen majdnem térdig süppedtek a mély hóba. Ennek oka az volt, hogy már napok óta melegedett az idő, így a hó puhulni kezdett. A nagy hó különösen Csipetke számára okozott jelentős nehézséget, egyszerűen amiatt mert ő még oly kicsi volt, így a lábai is kisebbek voltak.

—Látod, kellett neked erősködnöd hogy jönni akarsz! - gúnyolódott a lányán Pucsakaci.

—Azért mondasz ilyesmit nekem apuci, mert azt akarod hogy még inkább vonzódjam Kvaréhoz, és még kevésbé hozzád?! - vágott vissza neki Csipetke egy-gúnyos pillantás kíséretében.

—Na ezt jól megkaptad, de úgy kell neked, szerintem is megérdemelted! - pirított rá Pucsakacira Hilli.

—Mi a bajod velem?!

—Nekem veled semmi, neked van bajod Csipetkével.

—Igenis neked van bajod velem, hiszen rajtam köszörülöd a nyelvedet!

—Tévedés, te köszörülöd a nyelvedet Csipetkén, én csak azért mondtam amit mondtam, mert nem szeretem ha valaki gúnyolódik, nem szeretem semmi esetre se a gúnyt, de pláne nem a jelen helyzetben, mert a beszélésod Csipetkének legjobb esetben is csak akkor lett volna jogos legalább egy kicsit, ha a lányod panaszkodni és nyafogni kezdett volna az út nehézsége miatt! De semmi ilyesmit nem tett!

—Úgy van. Rajta tartom én is a szememet az egész út során, de véletlenül se panaszkodik, ellenben igencsak elszántnak tűnik. Eddig meg vagyok elégedve vele. - szólt Kvaré is, mire Csipetke izzadt arcán boldog mosoly ömlött szét, de nem szólt semmit. A mosolyt azonban észrevette Pucsakaci, s így szólt:

—Na tessék, megint dicséred a kis önfejt, mindent elkövetsz annak érdekében hogy elcsábítsad tőlem...

—De hiszen megmondtam neki a füled hallatára, hogy semmi szerelmi kapcsolat nem lehet köztünk, hogy nem veszem feleségül...

—Úgy értem, hogy olyan értelemben csábítsd el, hogy azt a szeretetét szerezd meg ami engem mint az igazi apját jogosan megilletne!

—Még ilyesmit se teszek, egyszerűen önmagamot adom. Biztosíthatlak róla, se mennyire se viselkedem másképp most se, mint bármikor amikor emberek közt vagyok.

—Nekem pedig mégis olybá tűnik hogy kitüntetett figyelemmel fordulsz a lányom felé.

—Ebben lehet némi igazad, de ennek meg az az oka hogy megérdemli, mert tényleg bátor és leleményes.

—Na ezt kéne abbahagynod, Kvaré, mert a végén még Csipetke fejébe száll a nagy dicsőség.

—Nem fog, mert már rég ott van... De meg én úgy látom, ebből nem is okvetlenül származik baj. Pontosabban, így lett kevesebb esély a bajra. Mert a lányod kitűnni vágyását nem én plántáltam belé, benne volt ez már jóval azelőtt is hogy megismert volna engem, emlékezz csak rá amikor a korábbi Kukkolódban elrabolta a tutu vendéget... na az aztán tényleg egy kolosszális tett volt egy olyan icipici kislánytól! Tudom hogy ezt már említettem, de muszáj felhoznom újra, mert állandóan megfélemlsz róla, vagy szándékosan ignorálsz. Most azonban Csipetke azon igyekszik hogy kivívja az elismerésemet...

—Azt máris kivívta, te mondtad.

—Igen, de bőven van annyi esze hogy tudja, könnyedén el is veszítheti. Emiatt igyekszik úgy viselkedni, hogy folyamatosan jó véleménnyel legyek róla. Ez az igyekezet pedig okvetlenül a javára válik, mert közben tanul mindenfélét.

—Ugyan mit, ha visszatérünk a mi világunkba, úgysem lesz szüksége rá, hogy gilisztákat egyen, vagy hogy fókákra vadásszon.

—De nem biztos hogy sikerül visszatérnünk, aztán meg nem csak ilyesmiket tanul tőlem, hanem viselkedést és filozófiát is, ami az élete minden területére jó hatással lehet.

—A nagy igyekezetében még bajba kerül.

—Már megint aggódsz, holott mondtam már hogy az aggodalomnak semmi értelme.

—De nekem akkor se tetszik hogy Csipetke hogy úgy mondjam „átigazolt hozzád”!

—Tudsz tenni ellene?

—Nem, de...

—Megint ez az örökös „de”! Ám megnyugtatlak: igenis tehetsz ellene!

—Ugyan mit?!

—Például hogy befejezed a lányod ócsárolását és gúnyolását. Vélelmezem ugyan hogy ettől még továbbra is én maradok a példaképe, de azért sokat javulna a vele való kapcsolatod.

—A gyerek dolga az alkalmazkodás!

—Egy bizonyos mértékig persze hogy az ő dolga. Ettől még azonban a szülőnek is van felelőssége, s nem is kevés!

—Mit tudhatsz te a szülőségről, nincs is gyermeked!

—Amint látod máris van, és Csipetke az. Legalábbis az egész szitu olyan, mintha az lenne. Mondhatnám ha nem is százszázalékosan a gyermekem, de szignifikáns mértékig az. És mielőtt megsértődnél emiatt, emlékeztetlek rá hogy ezért a világon semmi különöset nem tettem, például nem vettem neki drága ajándékokat...

—Csak dicsérted agyba-főbe.

—Még ez se igaz. Mindössze nem haragudtam rá amiatt, hogy az ő hirtelen akciója hatására ilyen helyzetbe kerültünk, másrészt, elismertem azon képességeit, melyek minden nyitott szemmel járó ember számára teljesen nyilvánvalóak, csak valami érthetetlen oknál fogva épp te az apja nem akarod elismerni! Holott nagyon valószínűnek tartom, hogy Csipetke jelentős részben épp miattad ilyen.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy te ugye egy nagy hatalmú és gazdag médiacézár vagy, és nem tartom lehetetlennek hogy Csipetkét már egy ideje nyomasztotta a gondolat hogy miként érhet a nyomodba, miként lehet méltó gyermeked. Emiatt igyekezett állandóan bizonyítani. Aztán ez egyszerően a szokásává vált, mert amit gyakran csinálunk az szokásunkká válik, a jellemünk része lesz.

—Hm... De akkor is úgy illene hogy én legyek a számára a legfontosabb, és nem te.

—Pucsakaci, feltehetek neked egy kérdést?

—Nyugodtan, nekem már úgyis mindegy...

—Tegyük fel elmész horgászni, és az történik veled mint a mesékben: kifogsz egy különleges halat, ami azt mondja neked, ha visszadobod a vízbe, teljesíti három kívánságodat! Mit teszel ekkor?

—Hát ha az a hal tényleg beszél, akkor persze hogy azonnal visszadobom!

—És mi lenne a három kívánságod?

—Ilyesmin még nem gondolkodtam, de talán olyasmi hogy én legyek egy egész galaktika korlátlan hatalmú császára...

—Máris helytelen dolgot kívántál.

—Miért, szerinted mit kéne kívánnom?

—Először is azt kéne kívánnod, hogy legyen bátorságod változtatni azokon a dolgokon, amiken módod van változtatni. Aztán azt, hogy derűs nyugalommal el tudj fogadni azokat a dolgokat, körülményeket és élethelyzeteket, amiken nincs módod változtatni. Végül pedig bölcsességet kéne kérned, annak érdekében, hogy különbséget tudj tenni a kétfajta helyzet közt, azaz hogy mindig pontosan felismerd, mely helyzeteken áll módodban változtatni, és melyeken nem!

—Na ezt nagyon jól mondtad, Kvaré, ezzel én magam is teljesen egyetértek! - szólott Hilli.

—Aha, csak azt ne feledd tündibünci hogy te se fogadtad valami jaj de derűs nyugalommal el azt a helyzetet amikor kénytelen voltál húst enni... sőt még most is kénytelen vagy, ma reggel is azt ettél, s este is azt kell enned majd... márpedig emlékszem, az első alkalommal még sírtál is emiatt! Hol van itt holmi „derűs nyugalom”, mi?!

—Pucsakaci - szólott Kvaré - én egy árva szóval se mondtam hogy az ilyen helyzeteket könnyű lenne elfogadnunk. Ennek ellenére, igenis erre kell törekednünk! S minél többször gyakoroljuk ennek művészetét, annál könnyebb lesz ezt tennünk, mert ez is csak egy szokás, mint minden, tehát idővel hozzászokunk hogy eszerint éljünk, s ez a habitus a jellemünk részévé válik! Azaz igen, Hillinek ez nagyon nehéz volt eleinte, de végül mégiscsak megbékélt a sorsával, és igenis helyesen döntött! - válaszolta Kvaré. —Tehát, fogadd el hogy a lányod ilyen, és ne őt kritizáld mert azzal semmire se mész, hanem próbáld a saját cselekedeteidet az adott helyzethez igazítani, a lehető legjobbat kihozni az adott szituációból...

—Jól van, jól van, befogom a számat a csudába is... - mormogta Pucsakaci. —De remélem legalább te Kvaré tudod hogy merre megyünk, mert nekem nem hiányzik hogy eltévedjünk...

—Persze hogy tudom. Legalábbis körülbelül. Úgy értem, eleinte csak körülbelül tudtam, de már egy ideje egyre pontosabban tudom az irányt.

—Amennyiben?

—Amennyiben már majdnem célhoz is értünk. Nézz csak oda, arrafelé... Mit látsz ott a láthatárnál?

—Semmit.

—Ugyan már, te is kell lásd hogy ott valami feketeség kezdődik, mintha végetérne a hómező!

—Na és?

—Jaj, ne légy már ilyen fantáziátlan! Mit gondolsz, miért nincs ott hó?

—Mert valami elolvasztotta. - válaszolta Groik.

—Úgy van! Szóval a meteor arrafelé zuhant le! Arra kell haladnunk!

Mentek tovább vagy negyed órát, majd Hilli megszólalt:

—Nekem sokkal élesebb a szemem mint a tieteké, azt hiszem, s emiatt elmondhatom, hogy én már látom.

—A meteort? - kérdezte vissza Csipetke.

—Ez nem meteor. Ez egy űrhajó.

Az űrhajó megközelítése nem volt könnyű. Amiatt nem, mert mindenfelé hatalmas

menyiségű olvadt hólé terjengett. Néhány helyen ráadásul még jég volt a víz alatt, emiatt ha vállalták is hogy belépnek a sekélyebb tócsákba, ez az elcsúszás veszélyével járt. Néhol pedig kifejezetten mély volt a víz, már-már tónak is beillett!

Ahogy közelebb értek, Csipetke így szólt:

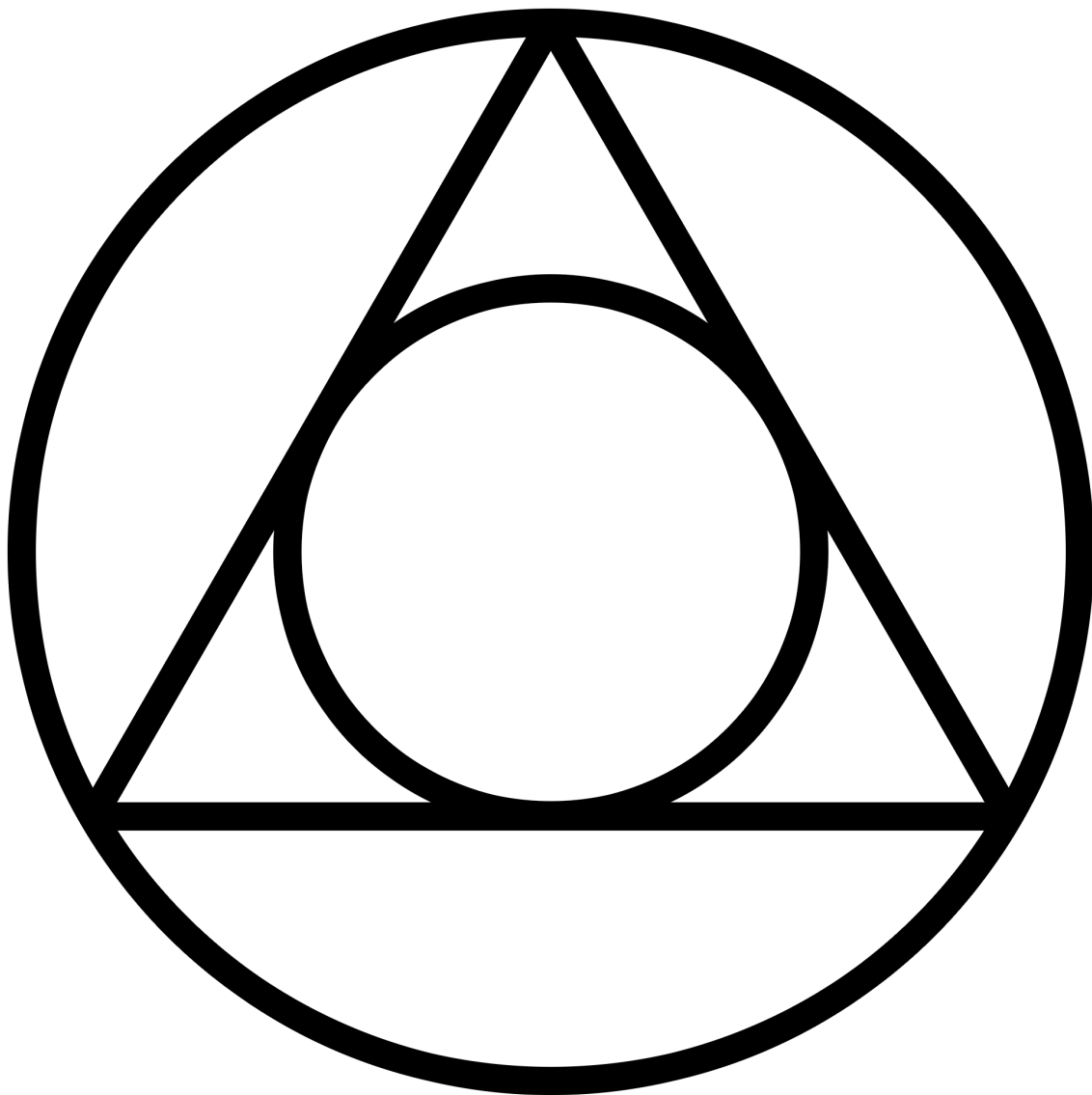
—Ez nem csiszí úrhajó.

—Mert? - kérdezte Pucsakaci.

—Mert olyan nincs, hogy ők valahová fel ne pingálják a maguk zászlóját, az összekulcsolt kezekkel! Pláne egy úrhajóra! Ezen meg nem látok semmi címet!

—De ez nagy úrhajó, így ha itt ahol állunk nincs is semmi, de arra hátrafelé mintha látnék valamit - szólt Hilli - sőt, ott mintha egy nyitott ajtó is lenne! És afölött van valami rajz!

Közelebb mentek, s valóban, a nyitott zsilipkamra fölött egy kört láttak, amibe egy egyenlő oldalú háromszög volt rajzolva, s ebben a háromszögben is egy kör volt látható. Így nézett ki:

—Ez a tutu címer! - kiáltotta Csipetke.

—Biztos? - kérdezte gyanakodva Hilli.

—Biztos hát, mondom hogy megtanultam tutu nyelven!

—A nyelvtudásnak nem okvetlenül van köze a címerismerethez...

—De ezt akkor is tudom. Ismerem. És persze hogy a tutuké, más népnek eszébe nem is jutna sosem ennyire geometrikus jelképet választani, de a tutuk mindenben a logikát kedvelik, és extrém módon vonzódnak épp a matematikához meg más ilyen tudományos dolgokhoz! Vélelmezem hogy ez az ábra valamiképp a „tökéletességet” jelképezi a számukra, amiatt választották jelképül, hiszen ők önmagukat tartják különben is a legtökéletesebb emberfajnak, nem is csinálnak titkot belőle hogy így gondolkodnak... márpedig az tagadhatatlan hogy a kör esetén is és az egyenlő oldalú háromszög esetén is számos érvet lehet találni arra, miért méltóak arra a jelzőre, hogy „tökéletes” geometriai objektumok! De akármi miatt is ez a jelképük, az biztos hogy ez a tutu címer, ezt tudom!

—De akkor is hihetetlen hogy épp egy tutu űrhajót érjen baleset. Hiszen ők a Galaxis legfejlettebb népe, még a csiszíket is messze megelőzik, és mindent sokszerszeresen túlbiztosítanak!

—De hiszen épp a túlbiztosításnak köszönhető, hogy az űrhajó bár lezuhant de mégis ennyire ép maradt! - mondta Kvaré. —Mert nézzétek csak meg: jól látható hogy amikor lezuhant, nem merőlegesen esett le, hanem hosszan siklott, azaz úgy szállt le mint egy űrrepülőgép, lassanként veszítve a magasságából, csak az volt a pechje hogy itt meredezett előtte ez a gleccserfal, ennek ment neki, biztos ennek a döndülését hallottuk a táborhelyünkön, ez okozta a földrengést... aztán nézzétek csak, az űrhajónak még csak be se horpadt az orra, holott a jéghegy legnagyobb része ripityára tört! Irtó jó anyagból lehet ez az űrhajó! Ezt holtbiztos hogy még egy csizí űrjármű se úszta volna meg ennyire sérülésmentesen! Én elhiszem hogy ezt a tutuk készítették. Javaslom, lépünk beljebb!

—Igen, igen, menjünk csak be, hátha valakinek segítségre van szüksége! - kiáltotta Hilli, s már indult is meg, ő lépett be elsőnek.

És kiderült hogy tényleg van odabent valaki akinek segítségre van szüksége: természetesen Minni volt az, akinek a jobb karja bizony eltört... de a fején is nagy dudor díszelgett, és ájultan hevert a padlón.

Ha ez egy „közönséges” tutu űrhajóban történik, mostanára már semmi baja se lett volna Minninek, mert a tutu űrhajókban mindig van orvosrobot, általában nem is egy, s az eddigre már „összefoltozta” volna a tutu leányt. Ám most nem történt meg ez, mert ebben az űrhajóban nem volt orvosrobot. Amiatt nem, mert ezt eredetileg nem is szánták személyszállításra, ez egy automatikus teherűrhajó volt. Most tehát az történt, hogy az űrhajó automatikája megkezdte a vészleszállást, ahogy arra Minni számított is, ebben nem volt semmi hiba, és valószínűleg tényleg földet is ért volna a legcsekélyebb probléma nélkül... ha nincs előtte a jégfal. Annak kikerülésére már nem volt beprogramozva az automatika. Nem lehetett: az már túl bonyolult művelet lett volna. Arra csak akkor lett volna képes, ha a központi komputer ép, na de az nem volt ép, hiszen azt Minni „kivégezte”, épp azért, hogy ne akadályozza a leszállását!

Az űrhajó tehát leereszkedett egyre csökkenő sebességgel, de e sebesség még akkor is jelentős volt amikor a jégfalnak ütközött... S ez azzal járt hogy Minni a tehetetlenségi erő hatására előreröpült, és... és eltörte a karját amivel a fejét

próbálta védeni amikor a falnak csapódott. De így is beverte a fejét jócskán! Mindazonáltal, így legalább életben maradt... Egy közönséges tutu azonban még így is meghalt volna. Most bezzeg kapóra jött hogy Minni egy „atavizmus”, és vastagok a koponyacsontjai! De így is elájult, s ájult is maradt több órán át.

Ébredése viszont kellemes volt, legalábbis a körülményekhez képest. Mert amint kinyitotta a szemét, azt látta, hogy félig fekvő helyzetben hever, még mindig a padlón, de a kemény padló csak a hátát és a fenekét nyomja, mert a feje egy férfi ölében nyugszik... egy olyan férfi ölében aki teljesen nyilvánvalóan nem lehet tutu, ez az első pillantásra is látszik már rajta! Például abból, hogy van haja... sőt körmei is, ezt is jól látta Minni, abból, hogy a férfi épp benedvesített valami rongydarabot, s ezzel hideg borogatást rakott Minni púpjára ami a lány feje búbjára nőtt. Eddigre már a lány karja is rögtönzött sinekbe lett téve.

Nem messze Minnitől pedig egy kislány ücsörgött a földön, s amikor ez a kislány észrevette hogy Minni a szemét nyitogatja, ezt kérdezte tutu nyelven:

—Az én nevem Csipetke! Téged hogy szólíthatlak?

—Minni a nevem... de meglep hogy ismered a tutu nyelvet!

—Pedig ismerem, látod! Én nagyon okos vagyok és szeretek tanulni, ezért megtanultam tutuul, mert a tutuk a legokosabbak, s reméltem hogy így én is még okosabb lehetek! Hanem engem meg az lep meg hogy *te* érted a tutu nyelvet, mert alig is reménykedtem benne. Ugyanis nem látszol tutunak.

—Pedig az vagyok... épp csak atavizmus. Emiatt van testszőrzetem, meg körmeim és fogaim is.

—És baleset ért téged?

—Bizonyos értelemben igen. De tényleg csak bizonyos értelemben. Ugyanis nem volt rá más mód hogy leszálljak.

—Mit mond? - kérdezte az a férfi aki Minni fejét borogatta.

Csipetke lefordította neki meg mindenki másnak is Minni előbb elmondott szavait csiszí nyelvre. Erre Minni így szólt:

—Ha értetek csiszí nyelven akkor ezentúl úgy szólok hozzátok. Én is ismerem azt a nyelvet.

—Jaj de jó! Nagyon örülök neki hogy van egy közös nyelv amit mindannyian ismerünk! - mondta a fejét borogató férfi. —Mégse értek valamit. Az efféle landolás még a csiszíkre se jellemző, hát még a tutukra! Valami nagyon tönkre kellett menjen az úrhajódban, bébi!

—Persze hogy tönkrement, de nem véletlenül hanem szándékosan. Látjátok hogy mennyire kibeleztem a műszerpultot! - mutatta a leány.

—Igen, hát már kérdezni is akartam épp, mi történt vele, mert ezt nem okozhatta az ütközés.

—Hát ezt tényleg nem az okozta hanem én. Muszáj voltam hatástalanítani az úrhajó komputerét, mert nem engedett leszállni. Így azonban működésbe lépett a vészprogram, leszálltam... gondolom azonban a végén valaminek nekiütközhetett az újrjármű.

—Igen, egy jéghegynek.

—Hát akkor annak. Emiatt törtem össze magamat. Aztán amíg ájult voltam, ezt is érezte az úrhajó, ezt hogy a személyzet öntudatlan, s ekkor kinyitotta az úrhajó ajtaját hogy hátha vannak emberek odakint akik segíthetnek a sérült személyzetnek... persze nem nyitotta volna ki ha odakint mérgező a levegő vagy más efféle veszély van. De most nem volt, tehát kinyitotta. Aztán, gondolom, jöttetek ti...

Minni magyarázata sok mindent megvilágosított, épp csak a legfontosabbat nem. Mert hát hogy is lehet az, hogy egy tutu komputer nem engedelmeskedik a gazdájának?!

—Engedelmeskedett az, épp csak nem engem tekintett a gazdájának! - válaszolta Minni, azzal elmesélte nekik, mi történt övele, miért kellett menekülnie Tutullából. A hallottakon mindannyian megdöbbentek, együtt szörnyülködtek a tutuk furcsa erkölcsiségén, és senki nem akadt köztük aki ne Minninek adott volna igazat.

—De hát nem féltél attól, hogy te a tutu nem vagy immunis egy rakás betegségre ami mindenfelé előfordul itt a barbárok közt? - kérdezte Csipetke.

—Nem, mert amikor egy ideje már foglalkoztatott a gondolat hogy hátha elköltözőm - vagy a csiszíkhöz vagy a barbárok közé -, akkor kértem Karinnától ol-tásokat. Tehát be vagyok oltva abszolút minden ellen ami ellen egy csiszí általában be van oltva, de ennél még nagyobb is a védettségem, mert azért mi tutuk is immunizáljuk magunkat elég sok minden ellen. Tehát nem, nem félek a betegségektől, legalábbis nem jobban, mint amennyire egy csiszí félne hasonló helyzetben.

—Jól értettelek, és van itt az úrhajóban egy rakás csiszí konzerv?! - kérdezte élénken Hilli.

—Persze, ott hátul, arrafelé! - intett az ép kezével az úrhajó tatja felé Minni.

—Vannak köztük olyanok is amik csak növényekből készültek, tehát gyümölcsökből és zöldségekből, de állati összetevőt nem tartalmaznak? - tudakozódott tovább a tündér.

—Persze, hogyne! Bár a többség ami be lett pakolva, az húsféleség. De akad azért olyan is amit mondtál, több száz tonna.

—Ugye nem bánod ha eszem belőle?

—Nyugodtan, amennyit csak akarsz! Ehet belőle bármelyiktek akármennyit. Miért is ne, remélem a barátaim vagytok. És én úgysem tudom megenni mindet egyedül belátható időn belül. Csak azt nem értem, miért épp ilyen konzerveket óhajtasz enni. Ugyanis amióta én húst kezdtem el enni bőségesen, azóta nagyonis előnyösen változott a teststruktúráim, sőt még az intelligenciám is megnövekedett, ami kizárólag azt jelentheti hogy a húsfogyasztás még az agyamra is nagyon előnyösen hatott! És valószínűsítem hogy ez rád is igaz lenne. Szóval javaslom hogy egyél inkább te is húst!

—Én magam is húst ettem az utóbbi hetekben mert nem volt más, és elismerem hogy tényleg előnyösen hatott rám is egészségileg, például mintha én is izmosabbnak érezném magamat azóta, csak hogy ez számomra elsősorban akkor se egészségügyi hanem etikai kérdés. Azaz, nekem az elveim azok amik nem engedik a húsevést, legalábbis akkor nem, ha van bármi más alternatíva.

—Ebben nem tudok egyetérteni veled, mert ez messzemenően logikátlannak tűnik számomra.

—Számomra is! - sietett egyetérteni a tutu lánnyal Kvaré.

—És én is ezen a véleményen vagyok mint te, bébi! - jelentette ki Groik, aki ismét kicserélte Minni fején a borogatást egy hűvösebbre.

—Mi is maradunk a húsfogyasztás mellett - mondta Prig - mármint én biztos, de feltételezem hogy a feleségem is, bár azt is valószínűnek tartom hogy ha akad itt konzervkészítmény is, akkor azért a továbbiakban mégse nyers húst eszünk majd. De attól még igenis húst! Mert nagyon örülök annak hogy sikerült rengeteget fogynom, viszont még mindig messze van az alakom az ideálistól, és sze-

retném tovább javítani a... az alakomat, meg a... az egészségemet... meg szóval mindent úgy általában, na!

—Csatlakozom, nekem ugyanez a véleményem - mondta Gemmon - azaz maradok én is a húsok mellett, de nem a nyers, hanem a konzervfélék mellett!

—Én viszont igenis továbbra is nyers húst és nyers belsőségeket eszem majd - jelentette ki Csipetke elszántan - mert nekem Kvaré a példaképem, és tudom hogy ő is így tesz majd, és abban is hiszek hogy így leszek a legegészségesebb!

—Úgy van, az a legegészségesebb! - bólintott Kvaré a kislány felé. Majd mellé lépett, megragadta bal- és jobb markával Csipetke mindkét vállát, jó erősen, már-már fájdalmasan, kissé hátra is döntötte a kislányt, s a szemébe nézve így szólt:

—Büszke vagyok rád, a döntésedre, Csipetke! Kiálltad a próbát!

—De... miféle próbát...

—Hát tudod, az azért nem egy olyan nagy dolog ám ha valaki akkor kész nyers húst meg ilyesmit enni amikor amúgysincs más! Az életösztön nagy úr! És látod, mindenki más is a csapatunkban kész volt nyers húst enni, mert élni akartak! A nagy próbatétel az, hogy akkor is kitart-e valaki ezen étkezési stílus mellett, amikor már megtehetné hogy mást is eszik, mindenféle agyonédesített vackokat, tele ízfokozókkal meg más kemikáliákkal... amik bár ártalmasak de kétségkívül nagyon finomak! Holott ha most fedeznék fel a cukrot, azonnal betiltanák, mert olyan addikciót okoz... Szóval, ez az igazi próbatétel, Csipetke, hogy most már ehetnél mást, mégis megmaradsz a helyes úton a rengeteg csábítás ellenére is! Most váltál a szememben Igazi Ragadozóvá, igen, Igazi és Elkötelezett Húsevővé!

—Nagyon örülök neki Kvaré hogy ilyen jó véleménnyel vagy rólam, igyekszem rászolgálni a jövőben is, mert te vagy a példaképem!

—Azt akarom hogy egész életedben egészséges maradj amennyire csak lehet, s emiatt azt akarom hogy egész életedben emlékezz a legfontosabb tanításra amit adhatok neked: **ESSZENCIÁLIS SZÉNHIDRÁT NEM LÉTEZIK!**

—Észben fogom tartani, Kvaré, ígérem! Nem is lesz nehéz, hiszen rövid, és mert nagyon tetszik nekem, azért, mert az hogy „esszenciális szénhidrát”, az olyan rémségesen tudományosan hangzik!

—A lényeg hogy soha ne feledd, hogy te egy **RAGADOZÓ VAGY!** Méghozzá **CSÚCSRAGADOZÓ!** Persze még nagyon kicsi vagy, de akkor is csúcsragadozó, legfeljebb kölyökragadozó. De majd megnőssz, szóval a méret nem számít, az csak idő kérdése. De épp mert még gyerek vagy, különösen fontos a számodra hogy le ne pusztítsd a fejlődésben levő szervezetedet és idegrendszeredet mindenféle gízgazokkal, meg mesterséges kutyulmányokkal, hanem azt edd amit a tested igazán sóvárog! Mindig amikor éhes vagy, hallgass a benned élő Ősi Ragadozó szavára, megvetéssel fordulj el mindentől ami édes, vagy ami mesterségesnek látszik, hallgass a Húsevő Ősök genetikai üzenetére!

—Így lesz ahogy mondod, te vagy a mesterem... bár hogy mindentől forduljak el ami édes, az nem megoldható, mert a nyers máj is édes, amit pedig nagyon szeretek, és te is azt mondtad hogy egészséges!

—A nyers máj esete más, az nem édes túlságosan, csak épp annyira amennyire még jó nekünk! És ami a leglényegesebb, hogy állatokból van, s hogy nyers. Tudod te jól Csipetke hogy miként értettem amit mondtam, ez komoly dolog, ne huncutkodjál mert az életed múlik rajta, vagy legalábbis az egészséged!

—Igen, hát tulajdonképpen csak amiatt hoztam szóba mert arra szerettem volna kitérni, hogy attól félek az űrhajóba bepakolt csiszí élelmiszerek közt nem lesz nyers máj.

—Talán lesz mégis, a csiszík is szoktak májat enni.
 —De az akkor se eléggé friss. Úgy értem, lehet hogy elvileg friss, persze eltekintve attól hogy fagyasztott, de nem véres igazán, holott én már megszerettem azt amikor egészen friss, amikor még véres, még gőzölgő...
 —Semmi baj, Csipetke, elmegyek veled vadászni ezentúl is rendszeresen ha akarod.
 —Akarom! Hurrá! De... de...
 —Mi a baj?
 —Ha tényleg igazi ragadozónak tartasz már, akkor úgy vélem kell hogy válasszak valami új becenevet. A Csipetke nem igazán jó, mert nem maradok örökké kicsi, s nem is hangzik eléggé vadnak.
 —Ez csak rajtad múlik!
 —Mit szólna ahhoz a névhez, hogy Májkirálynő?!
 —Nincs kifogásom ellene. - mosolygott Kvaré.
 —Remek, akkor mostantól nem Csipetke vagyok hanem Májkirálynő! Hallottad, apuci?! Így szólíts!
 —Hagyj engem ezzel a marhasággal, Csipetke...
 —Nem marhaság, hanem májasság!
 —Szólítson téged így Kvaré, engem hagyj békén ezzel!
 —De igenis én vagyok a Májkirálynő, mert véres és nyers májat eszem, az a csemegém, és akkor is azt eszem ha ti mást esztek, sőt, még a húst se akarom megenni akkor ha főtt, mert a nyers hús egészségesebb! Kvaré mondta, és ő csak tudja!
 —Biztos lehetsz benne hogy úgy egészségesebb. El se tudom képzelni hogy miben lehetnénk ennél biztosabbak. - mondta Kvaré.
 —Feltételezem hogy amiatt egészségesebb a nyers, mert a főzés sok vitamint elpusztít, márpedig a konzervekbe rakott húsokat is megfőzik. - mondta Csipetke.
 —Igen, hőkezelésnek vetik alá őket, de nem ez a legfőbb baj velük. Pontosabban nem ez az egyetlen baj a feldolgozott ételekkel.
 —Hát?
 —Hát ha a húsfeldolgozottsági fokozatokat az egészség sorrendjében akarjuk rangsorolni, akkor azt mondhatjuk, hogy az „egészségességi piramis” a következőképp néz ki:

0. szint: FRISS, VÉRES, NYERS HÚS. Ez gyakorlatilag a vadászsákmányt jelenti, amit épp elejtettél, az iménti percekben, vagy azt a háziállatot, baromfit, akármit, ami ugyan nem vadállat de az iménti percekben lett levágva. Nyilvánvaló hogy ennek a húsa a legegészségesebb, ez áll a legközelebb ahhoz is amit egykor eleink, az ősemberek ettek! És ez is a legfinomabb szerintem. Az más kérdés hogy vadállatok húsa esetén jelentős lehet a veszélye annak, hogy mindenféle parazitaikkal van megfertőzve. Egyrészt azonban még ennek esélye se akkora azért mint azt a túlcivilizált városiakok hiszik, másrészt még ha meg is fertőződünk parazitákkal, ez ritkán halálos, sőt, bár hihetetlen lesz amit állítok, de bizonyos esetekben akár még javunkra is válhat - létezik például olyan fogyókúra módszer ahol DIREKT fertőzik meg magukat emberek bélférgekkel, és e fogyókúra állítólag nagyon hatékony! Az a neve, hogy „féregterápia”... Sőt nemcsak a fogyásban segít, de egészségesebb lesz tőle az ember egyébként is, mert akadnak paraziták, melyek igenis termelnek az embernek hasznos anyagokat is, pusztán önérdekből, azért, mert nekik tényleg érdekük a gazdatest hosszú távú fennmaradása. Például

bebizonyosodott hogy a bélférgekkel való megfertőződés segít meggyógyulni az autoimmun betegségekből, mert a bélférgek az immunrendszert elnyomó vegyületeket termelnek, azért, hogy ők maguk a férgek ne legyenek támadva az immunrendszer által. Sok más efféle haszon is elképzelhető, ezek túlnyomó többségéről azonban fogalmunk sincs, mert e téma alig-alig volt még kutatva. Akárhogyis, de az nagyon esélyes hogy az őseimbek gyakorlatilag mind össze-vissza voltak fertőzve egy rakás mindenféle parazitával, ENNEK ELLENÉRE, cseppet se pusztultak ki, sőt összességében egészségesebbek voltak mint mi, az ő késői utódaik... mert az emberi test maga is egy biocönózis, amiben EGYENSÚLY VAN az egyes vírusok, baktériumok, gombák, SŐT FÉRGEK közt! És ezek közül akármelyik faj is csak akkor lehet igazán veszélyes, ha TÚLSZAPORODIK a többiek rovására, de a túlszaporodás csak akkor lehetséges ha a többi faj NINCS JELEN, vagy azok egyedszáma nagyon megritkul, például amiatt mert valami szar szemétételt eszünk, nem IGAZI, természetes táplálékot...

Erre bizonyosság például hogy négy évvel azután hogy a carnivore diétára váltottam, végre elmúlt a körömgombás fertőzésem a lábujjamon. Pedig tuti hogy továbbra is bennem van az a gomba. DE NEM AKKORA MÉRTÉKBEN immár, hogy bajt tudjon kavarni... Megjegyzem, egészen addig nem múlt el amíg főzve vagy sültve ettem a húsokat. CSAK A NYERS HÚS EVÉSE segített!

Mindenesetre, a hús biológiai értékét tekintve, a friss, az imént elejtett, még véres nyers hús a legegészségesebb.

1. szint: A vágóhidakról vásárolt „friss”, nyers hús. Ez például azt jelenti hogy rendelsz egy egész állatot, mondjuk bárányt, ami hozzád már megnyúzva és ki-belezve érkezik, de nincs szétszedve, és egy-két belső szerve még meg van hagyva, például a szíve, mája, sőt a heréi is hím állat esetén. Nos, ez már nem olyan jó mint az előző pontban említett friss vadásztsákmány, mert valami előttem ismeretlen oknál fogva van egy (hülye...) törvény rá, hogy levágás után mielőtt kiadhatják az állatot néhány napig „lógatják”, hogy a húsa úgymond „érjen”, és minden vér kifolyjon belőle. Tényleg nem tudom mi a francnak ez a hülye szabály... Mindenetre ez azzal jár, hogy az idő múlása miatt a vitaminok egy része valamekkora mértékig már lebomlott a húsban mire hozzád eljut - bár ennek mértéke azért még nem olyan szörnyű nagy. Az bosszantóbb hogy így nem jutsz hozzá a vérhez, ami pedig a „természetes energiai”, ez egyik kedvenc mondatom... Sajnos a legtöbb embernek aki a carnivore diétára átáll, mégis ez, az „1. szintű” hús a legjobb amihez hozzájuthat. Bár mint látjuk ez kétségtől nem a legoptimálisabb, ennek ellenére, ez azért hogy úgy mondjam „nem rossz”. Ha legalább ehhez hozzájutsz rendszeresen, az már igazán „oké”, és nagy jótétemény az egészséged érdekében! Megvan továbbá az az előnye is ennek, hogy ilyen húst tényleg nyugodtan fogyasztatsz nyersen, mert se férgektől, se baktériumoktól nem kell igazán félned.

2. szint: Fagyasztott hús. Ez mondjuk olyasmi lehet hogy az előző pontban említett megvásárolt állatot te feldarabolod, beteszed a fagyasztóba, majd amikor kell előveszel belőle egy adagot, hagyod felolvadni, s azt eszed, de még mindig nyersen. Nos, itt már sajnos számolni kell azzal, hogy bár az ásványi anyagokban nem lesz veszteség, de a hús vitamintartalmának egy részét a fagyasztás igenis károsítja. Nem NAGYON, de valamennyire azért mégiscsak. Ennek ellenére, ez még mindig IGEN JÓ, azaz NAGYON EGÉSZSÉGES húsnak minősül! Az a hús

ami itt lehet ebben az űrhajóban, az, ha nem konzerv hanem csak egész állatok lefagyasztva, az szerintem ebbe a kettes kategóriába esik.

3. szint: Visszafagyasztott hús. Ha a húst kivetted a fagyasztóból, hagytad felolvadni, majd visszafagyasztottad, akkor értelemszerűen további vitaminvesztéseket szenved el a táplálékod, annál többet, minél gyakrabban műveled ezt vele. Ez egészen nyilvánvaló.

4. szint: Szárított hús. Ide értendő a füstölt hús is, mert a füstölés közben is kiszárad a hús.

A szárított és/vagy füstölt hús - feltéve hogy más kezelést nem kapott a hús - egészséges és tartós élelemforrás, de itt már azért JELENTŐS a vitaminvesztés! Az ásványianyag-vesztés azonban még mindig egészen jelentéktelen csak, már ha valami veszteség van egyáltalán. Egyes források szerint elképzelhető, én azonban őszintén kételkedem benne. A vitaminvesztés azonban szárított hús esetében szerencsére inkább csak a vízben oldódó vitaminokat érinti, azok közül is elsősorban a C vitamint ami erre kifejezetten érzékeny. Gyakorlatilag úgy tekintheted hogy a szárított húsból nincs C-vitamin már. Technikai értelemben lehet hogy van még benne egy icipici, de az tényleg oly kevés hogy semmire se mész vele. Fontos megjegyezni, hogy a pemmikan (angolosan „pemmican”) is szárított húsnak minősül, azaz ebbe a kategóriába esik! És volt rá példa hogy valaki hónapokig csak pemmikánt fogyasztott, aztán skorbutja lett... Holott soha még senkinek nem lett skorbutja aki carnivore étrendet követett - FELTÉVE hogy NYERS húst evett! A szárított azonban, mint látjuk, más téma...

Tehát, bár alkalmanként ehetünk szárított húst, még akár sokat is és sokszor is, de tisztában kell lennünk vele hogy ez azért mégse „teljes értékű” hús már, szóval ha semmiképp se juthatunk friss húshoz sokáig, akkor bizony igenis fel kell adni a carnivoreságunkat, természetesen csak ideiglenesen, és a szárított hús mellé már muszáj néha valami gízgázt is fogyasztani, például gyümölcsöket vagy fokhagymát, hagymát, ilyesmit... a vízben oldódó vitaminok, azon belül is elsősorban a C vitamin pótlása miatt.

5. szint: Sózott hús. Ez is rendkívül sokáig elálló tartós élelmiszer, de sajnos itt még a szárított húsnál is rosszabb a helyzet, amiatt, mert amikor a só hatására elveszti a hús a víztartalma nagy részét, akkor ezen elvesztett testnedvvel együtt eltávozik belőle egy rakás vitamin és ásványi anyag is. Tehát a „mikronutriensek”. És nem csupán a vízben oldódó vitaminok hanem sok más is! A sózott hús remek kalóriaforrás, és eszméletlen sokáig eláll, de nyugodtan úgy tekintheted hogy vitamin csak mikroszkopikus nyomokban van benne, és az ásványi anyagait illetően is óriási veszteséget szenvedett - bár azért valamennyi még mindig akad benne. Semmi esetre se tekinthetjük azonban teljes értékű húsnak, élelemnek, tápláléknak! Itt is érvényes a szabály amit a szárított húsnál írtam: ha sokáig nem jutsz friss húshoz mert csak sózott húsdod van, akkor igenis muszáj valami gízgázt is kajálnod mellé!

6. szint: Sült hús. Itt a helyzet attól függ, milyen hőfokon és mennyi ideig sütöd. Mindenféleképp elszenved majd a húsdod bizonyos mértékű vitaminvesztést mind a zsírban, mind a vízben oldódó vitaminokat illetően (a vízben oldódó vitaminok fognak jobban lecsökkenni), az ásványi anyagok azonban nagyrészt meg-

maradnak. Minél tovább sütöd, s minél magasabb hőfokon, annál nagyobbak lesznek a veszteségek. Emellett sütés közben óhatatlanul elég a zsírtartalma egy része is. Mindazonáltal mert az ásványi anyagok megmaradnak, a helyzet e szempontból jobb, mint a sózott húst illetően, azaz tekinthetjük e módszert egészségesebbnek ilyen szempontból. Másrészt viszont, a sütés magas hőfoka miatt olyan vegyületek keletkeznek melyek EGÉSZSÉGTELENEK. Elsősorban ilyenek azok a vegyületek melyek rövidítése az AGEs, azaz „Advanced Glycation End Products”, de jópár más is akad ami bár nem AGEs, ennek ellenére, nagyonis káros! Szóval, ha épp hogy csak egy picit sütöd meg a húst, akkor szerintem a sült hús egészségesebb mint a sózott hús, ha azonban jó alaposan megsütöd (márpedig akkor finom!), akkor bizony egészségtelenebb a sózott húsnál is. Sajnos, a sült hús finom íze ÉPPEN PONTOSAN a fent említett AGEs vegyületek miatt alakul ki - a szép barna színét is ezen vegyületek adják! - azaz minél finomabb a sült hús, ANNÁL EGÉSZSÉGTELENEBB... Tudom hogy ez egy nagyon szomorú igazság.

7. szint: Főtt hús. Na EZ A LEGEGÉSZSÉGTELENEBB! Ugyanis: minden igaz rá amit fentebb a sült húsról írtam, tehát itt is keletkeznek AGEs vegyületek (meg sok más is ami káros...), persze hogy keletkeznek, emiatt lesz barna a főtt hús színe is, s emiatt lesz finom... És itt is elbomlik a magas hőfok miatt lényegében az összes vízben oldódó vitamin, de a zsírban oldódók mennyisége is drámaian lecsökken, némelyik kevesebb mint harmadára... DE, egy új károsító tényező is felbukkan, s ez az, hogy a húsból egy egész sereg anyag - elsősorban az ásványi anyagok, de a vitaminok jelentős része is, mármint AZON vitaminok amik túlélnek nagy nehezen a magas hőfokot - azok KIOLDÓDNAK A VÍZBE! Mármint a húsledesbe ugyebár. És ez amiatt baj mert olyat én még nem láttam hogy egy húsledesfőzés esetén aztán megigják az összes sok liternyi levest is! Lehet hogy isznak belőle valamennyit, de a nagy része bizony ki lesz öntve, vagy a kutyának, disznónak lesz adva. És ez nem is csoda, elvégre a HÚS az igazán finom benne, nem a leves... És így minden ami a levesbe kioldódott, legyen az vitamin vagy ásványi anyag, az bizony ELVÉSZ. Elpocsékolódik!

A főtt hús tehát már egy KIFEJEZETLEN EGÉSZSÉGTELEN húsfogyasztási módszer! Egyáltalán, nyilvánvaló hogy a főtt hús fogyasztásához még a sült húsnál is kevésbé vagyunk adaptálódva, elvégre főzésről szó sem lehetett a kezdetleges fazekasság felfedezéséig hiszen ha nincs fazék akkor nem lehet főzni... Evolúciós értelemben az azóta eltelt idő semmiség, jelentéktelen időtartam. Azaz a főtt ételleket teljesen nyugodtan és jogosan tekinthetjük FELDOLGOZOTT ÉTELEKNEK már, tehát TERMÉSZETELLENESNEK!

Az se hagyható figyelmen kívül, hogy mindenféle vizsgálatok szerint úgy tűnik, a főtt húsból a szervezet több kalóriát tud „kinyerni”, mint a nyers húsból. Igen, a nyers húst könnyebben emésztjük meg, de kifejezetten ami a kalóriát illeti, azaz az energiát, ott úgy tűnik a főtt hús a hatékonyabb. Ez azonban cseppet se jó hír, mert a carnivore diétára általában épp azok váltanak akik FOGYNI SZERETNÉNEK, nekik tehát cseppet se érdekük hogy a megevett kajából több kalóriára tegyenek szert, hiszen akkor nem fognak fogyni vagy lassabban fognak...

Ennek ellenére, én is szoktam főtt húst enni. DE RITKÁN, mondjuk úgy hogy CSAK ÜNNEPNAPOKON. Nyilván a főtt hús még mindig messze-messze jobb mint a kenyér, torta, cukorka, pizza, meg a rengeteg egyéb más SZEMÉJTÉTEL. Tehát oké, mondjuk azt hogy ünnepnapokon, KIVÉTELES ESETEKBEN nem baj ha eszünk főtt húst. De ne együk ezt RENDSZERESEN! Mert természetellenes!

8. szint: MINDEN EGYÉB. Azaz, például ha a húst nem csak magában főzzük meg, hanem teszünk a lébe zöldségeket is. Ekkor ugyanis a gízgázokból milliónyi különböző kémiai vegyület oldódik ki, amelyek a leveshez adott hőenergia miatt vegyülnek majd a hús anyagaival, tehát annak fehérjéjével, zsírával, vitaminjaival, mindennel. Millió és millió kémiai folyamat fog lezajlani, amiről SEMMIT NEM TUDSZ, mert már a kiinduló állapotot se ismered, nem tudod mi minden vegyület van a zöldségekben, mennyi van belőlük, azt se hogy pontosan mekkora hőfokon főzöd s mennyi ideig, semmit se tudsz... a végén kapsz egy kondér gőzölgő KUTYULMÁNYT, ami ugyan vonzóan illatozik de halvány fogalmad se lesz róla mi van benne. S ezt te megeszed. Oké, eddig senki nem halt meg egy tányér húslevestől... Kérdés azonban milyen áron képes ezt elviselni azaz megemésztetni és feldolgozni a szervezeted...

Ráadásul a belefőzött zöldségek biztos hogy teli vannak antinutriensekkel is, melyek megkötik a húsban levő számodra szükséges tápanyagok egy részét, például vasat, magnéziumot, stb, ami így majd nem szívódik fel beléd a tápcsatornádból, s emiatt vitaminhiányos leszel. Jó, mi? Azért teszel bele a húslevesbe zöldségeket mert azt hiszed úgy több vitaminhoz jutsz, holott ÉPP ELLENKEZŐLEG!

E csoportba tartozik az is amikor például hurkát készítesz. Ekkor ugye a húst ami egészséges, rizzsel meg más növényi anyagokkal kevered össze, hogy mégse legyen egészséges, mert legyen csak ott azért némi szénhidrát, meg antinutriens, meg növényi méreg... de pláne egészségtelen lesz a kajád ha e hurkát meg is főzöd vagy megsütöd!

Több példát nem is hozok erre. A lényeg az hogy attól NAGYON óvakodjunk, hogy a húst növényi vicikvacakokkal keverjük!

Most már tehát láthatjátok, melyik feldolgozottsági forma mennyire egészséges (vagy nem az). Én azt mondom, ha csak lehet, maradjunk a 0, 1 és 2-es szinteknél. Vészhelyzetben elfogadható a 3. szint, mondjuk annak érdekében hogy ne pocskoljunk, a 4. és 5. szint pedig akkor, ha hosszú útra megyünk, vagy ha mondjuk a munkahelyünkre vagy az iskolába tízóraira viszünk valami kis mennyiségű kaját amire nem nagyon akarunk vigyázni, tehát nem akarjuk hűtve tárolni, s így azt akarjuk hogy tartós legyen, vagy ha prepperek vagyunk és készítünk néhány mázsa ilyet amit aztán a pincében vagy a padláson elraktározunk hogy ha beüt valami katasztrófa, mondjuk háború vagy meteorbecsapódás vagy járvány vagy más akármilyen, akkor legyen sok szárított élelmiszerünk vészhelyzetre.

Ez tehát mind oké. Azon szintek azonban melyek sorszáma ezeknél nagyobb, azok KERÜLENDŐEK! A 8. szint MINDENFÉLEKÉPPEN kerülendő, a 6. és 7. szint ESETLEG elfogadható ünnepnapokra. Mondjuk havonta egyszer, nem gyakrabban.

—Én mégiscsak azt hiszem egyszerűen eszem bármit majd a csiszí konzervek közül, mindegy hogy hús vagy nem hús, mert bármi ami csiszí étel az nekem jó lesz, és nagyon örülök neki hogy nem kell több nyers húst ennem, szóval mindig azt eszem majd amihez épp kedvem van! - mondta Pucsakaci. Majd ezt kérdezte:

—Nem is értem, Minni, miért nem a csiszík közé repültél. Inkább lennél odavaló, s nem ide, a barbárok közé. Mert hiszen sokkal tovább élsz mint mi, úgy vélem, és mi lesz veled ha elfogynak a konzervjeid! A csiszík közt ellenben volna mindig bőven olyan kaja amelyet szeretsz.

—Igen, de másvalami hiányozna.

—Micsoda?

—A szerelem. Mármint, nekem úgy magyarázta Karinna, a csiszi barátnőm, hogy szerintem én arra vágyom hogy valaki szerelmes legyen belém. De nem vagyok biztos teljesen abban hogy igaza van, mert bár kétségkívül többet tud ezekről mint én, de azért ő akkor se barbár. Akárhogyis, de én azt reméltem amikor elrepültem a tutuktól, hogy majd valahol sikerül egy olyan közösséget találnom, ahol én fontos leszek, ahol becsülnek majd a tudásomért... és ezt megkaphatnám a csiszik közt az igaz, de én arra is vágyom hogy valakinek a számára kizárólagos legyek, a legfontosabb... hogy úgy simogasson, meg izé... azt hiszem ennek puszi a neve... mint az anyaállatok az újszülöttjeiket... és bár nem vagyok benne biztos hogy jól értettem meg amit a filmekben láttam, de ennek mintha az lenne a neve köztetek, hogy „család”...

—Parancsolj velem, szerelmem! - szólt azonnal Groik, és megsimogatta Minni arcát.

—Mit parancsoljak?

—Ezt így szoktuk mondani, ha azt akarjuk jelezni hogy valakinek a rendelkezésére állunk valamiben, ha felajánljuk a szolgálatainkat. Itt pedig arra gondolok, hogy nagyon tetszel nekem, bébi! Ezért is mondtam már többször is ezt a szót neked hogy „bébi”, mert ez egy kedveskedés, annak mondjuk aki nagyon tetszik nekünk, akit vonzónak tartunk.

—Hát igen, épp kérdezni is akartam már minek szólítasz így, amikor rég nem vagyok már csecsemő.

—Hát most már tudod hogy miért. Ezt gyakran mondják a férfiak annak a lánynak aki megnyerte a tetszésüket. És nekem tetszel. És nem ám kicsit hanem nagyon! Szóval csak azt akarom mondani, megtiszteltetésnek érezném ha elfogadnál a párodul, mert tényleg nagyon tetszel, ráadásul mindigis különleges feleségre vágytam, az meg hogy tutu vagy igazán olyan párját ritkítóan különleges hogy csak na, és az is biztos hogy senkinek nem lesz olyan okos felesége mint nekem, hiszen az imént mondtad hogy háromszáz felett van az IQ értéked... különben az enyém se alacsony mert 136, ezt tudom rég, de ezzel kizárólag a mi bolygónkon büszkélkedhetek, te mérhetetlenül okosabb vagy nálam, de semmi baj nincs ezzel, én csak örülök neki ha a feleségem okos nő lesz... aztán meg eddig nem is nagyon volt célom az életben, de most lesz, mert milyen nemes cél is az hogy segítsek beilleszkedni egy úrből hullott szépségnek a mi életünkbe... szóval, ha szeretnél valakit aki a férjed lesz...

—Ez hogy férj, ez azt jelenti hogy az a férfi aki ezentúl hozzám tartozik?

—Igen, pont azt jelenti, de csak akkor ha te meg hajlandó leszel úgy tekinteni magadra hogy te meg énhozzám tartozol!

—Kizárólagosan?

—Természetesen! Ezt úgy mondjuk hogy a feleségem leszel. De előre szólok, bár ezt nem illik nálunk szóbahozni, de most muszáj mert te tutu vagy és emiatt biztos nem vagy tisztában még ezekkel a dolgokkal, hogy ez szexuális kizárólagosságot is jelent! Sőt, kifejezetten azt jelenti elsősorban! Azaz, ha elfogadsz a férjednek, akkor ezentúl tilos lesz más férfiakkal közösülnöd.

—Ezt nem lesz nehéz betartanom, eddig se csináltam senkivel se, és eleve félek is hogy milyen lesz, mert nálunk ez a dolog nagyon másképp van mint nálatok. Cseppet se kívánom mással, tulajdonképpen még veled se, de megnyugtatlak hogy nem fogok ellenkezni ha majd akarod, mert annyit azért sejtek hogy ebben az esetben máris szó se lehetne arról, hogy hozzám tartozónak tartsd magadat.

De mással aztán egészen biztos hogy nem!

—Lehet hogy rájössz majd, hogy ez a dolog tulajdonképpen egészen kellemes.

—Én is ebben reménykedem, de azért meglehetősen biztos vagyok benne hogy semmiképp se élvezem majd annyira hogy emiatt megkockáztassam hogy féltékeny legyél.

—Nocsak, tudod mi az hogy féltékenység?!

—Igen. A legtöbb tutu nem tudja, de én igen, mert tanulmányoztam az állatok szaporodásbiológiáját, és ott megtanultam mert láttam, miként megy ez a hímek körében.

—Nagyszerű, akkor tehát mostantól mi ketten összetartozunk! - és Groik megpuszilta Minnit. A leány elmosolyodott.

—Erre vágytam már ó milyen régen!

—Te vagy bébi az én „égadta szerelmesem”!

6. fejezet: A Szent Vérvonal leánya

A következő napokban széltében-hosszában elterjedt a dorha nép körében a torokéneklés divatja. Ez persze nem azt jelenti, hogy mindenki így énekelt, vagy akárcsak ezt gyakorolta volna. Eleve, akkoriban nem volt még hatékony hírközlés, így sokan nem is hallottak róla. Aztán meg, sokaknak nem is tetszett, ezek úgy vélték igaza van a papoknak és ez valami démoni furfang, hiszen mi más is lehetne az ami ilyen rémületesen mély... mások ugyan nem hitték hogy ehhez démonok kellenének, de nekik meg azért nem tetszett mert szerintük csak az a dal illetve ének szép amiben a hangok tisztán szólnak, s nem ilyen rekedtesen. Ezek tehát nem is kísérelték meg ezen éneklési stílus megtanulását. Voltak olyanok is akik megkísérelték de nem sikerült nekik - talán mert nem gyakorolták eleget... ezek természetesen azonnal találtak valami magyarázatot rá hogy miért nem bennük és/vagy a szorgalmukban van a hiba, mindenesetre ők se terjesztették tovább a torokéneklés divatját az biztos.

Mindezeket figyelembe véve is elmondható azonban az, hogy egy hét is alig telt el, s fővárosban legalábbis minden harmincadik ember vagy „torokénekel”, vagy épp ezt gyakorolta szorgalmasan! Sőt, eddigre már akad egy-két olyan dorháj is akinek annyira jól ment ez az éneklés, hogy iskolát nyitott, abból próbálva pénzt csinálni hogy torokéneklésre tanít másokat... Bár Vrészi ezen tanítók produkcióját meghallva csak megvetően fintorgott, mondván hogy hazájában akármelyik szóra se érdemes aliglakott halászfaluban is tucattjával lehet olyanokat találni akik messze jobban énekelnek mint ezek a dorha „tanítók”... De, hát ugye azt mondják „minden kezdet nehéz”. S bár az hogy minden harmincadik ember így énekelt a dorha fővárosban, az kevésnek tűnhet, mégis óriási haladás ahhoz képest hogy egy hónappal azelőtt is még senki se tudott így énekelni! És e divat ráadásul egyre terjedt! Már vidéken is akad egy-két követője! Nos igen, milyen jól is jött ez a pásztoroknak amikor egész nap a nyáj után kell ballagniuk, ha így énekelnek kevésbé unatkoznak, sőt, e mély hangokat hallva talán a ragadozók is kevesebb kedvet éreznek odamenni a nyájat megdézsmálandó...

S mert a torokéneklésnek addig nem volt neve Dohiában, egyszerűen átvették rá a Vlúvőben használt szót, ami úgy hangzott hogy „grútédo”. Ez azt jelentette hogy

torokénekülés, maga a „torokének” pedig „gruté” volt csíla nyelven. És mint majdnem minden abban a nyelvben, ez is összetett szó volt: grú = torok; té = ének. A „do” pedig azt jelentette, hogy „csinálás, tevékenység”.

—Na tessék, már nemcsak a nőinket lopkodják a dorhák, de a szavainkat is... - mormogta ezt megtudva Vrészi.

Persze az hogy a dorhák átvettek két szót a vlú nyelvől, igazán nem volt baj se Vrészinek se Launinak, más azonban annál inkább. Mégpedig az, hogy valamivel jelezni kellett, hogy a hajók amikkel Vlúvőbe érkeznek, igazából nem a dorhák hajói, mert nehogymár ellenségnek nézzék őket... nem volna annak jó vége ha a találkozás úgy kezdődne hogy őket is megtámadják! Kézenfekvő volt, hogy ennek érdekében a hajókon ne a dorha zászló legyen felvonva. A baj csak az volt, hogy a vlúvői zászlót se vonhatták fel, egyszerűen azért nem, mert Vlúvőnek még nem volt zászlója! Címere se!

Röhögött is ezen Gruma, amikor megtudta mi Launi problémája.

—Meglátszik miféle primitív, barbár népség... még annyi gögyijuk se volt hogy legalább egy valamire való jelképet kitaláljanak maguknak mostanáig! Nem úgy mint nekünk, dorhájoknak!

Mert Dorhának természetesen volt zászlója is, címerállata is: A zászlója vörös-narancs-vörös színű volt, a címerállata pedig - amit gyakran bele is hímeztek a zászlóba, a narancsszínű sáv közepébe - természetesen az oroszlán volt, ami számukra a vadságot, erőt, legyőzhetetlenséget és az uralmat jelképezte.

Gruma amúgy az eltelt néhány napban nem volt ellenséges Launival szemben, miért is lett volna, hiszen megkapta amit akart, a trónörököséget... de gyakran gúnyolódott vele. Most is így szólt:

—Nincs mit tenni Launi, sürgősen ki kell találnod neked valamit zászlónak, ha már a „néped” oly lusta volt hogy ezt a feladatot is rád hagyta... muszáj lesz, mert ha még erre se vagy képes akkor biztos úgy tekinti majd a szellem hogy kár is több esélyt adnia neked, mert semmi se telik téled, semmire se viszed, se varázspálcával, se nélküle... tényleg, miért nem használod a varázspálcádat hogy az adjon neked ötletet, elég ész a fejedbe hogy kitalálj valamit, hehehe?!

—Megy ez majd varázslat nélkül is! - mondta Launi magabiztosan.

—De tényleg valami csodálatos dolgot kell kitalálnod, mert eddig én elértem hogy trónörökös vagyok, de te még semmit, hihhi...

—Szerintem azt hogy mit értem el, nem neked kell megítélned hanem a szellemnek.

—Jól gondolod, Launi! - hallotta meg a szellem hangját a fejében. —És egyelőre nem kell félned, mert bár nagyon cuki falat vagy akit tényleg szívesen becsemegeznék, de nem tehetem mert akkor igazságtalan lennék, a helyzet ugyanis az, hogy egyelőre igenis te vitted többre nem az őcséd, mert azáltal hogy megmentetted azt a vlúvői énekesnőt a máglyahaláltól, azáltal elterjesztetted a torokéneklést egész Dorhában, sőt elterjed az idővel minden más területére is a kontinensnek, s ez neked köszönhető! Mert ha nem véded meg őt olyan bátran, szembeállva a papokkal, akkor ő meghal, s ez nem történik meg! Ez pedig hatalmas kulturális vívmány a szememben, mert bár az való igaz hogy mi szellemek leginkább csak a hatalmat és erőt tiszteljük, de azért akadnak más dolgok is amit kedvelünk, ha nem is annyira, s ezek egyike épp az éneklés! Nyilván persze mi nem a levegő hangjai által énekelünk, de ami nálunk az éneknek megfelel, arra könnyen lefordítható az emberek minden dala is, tehát mi is tudjuk élvezni az emberi énekeket... legalábbis azokat amik tényleg jók. Szóval te olyasmit terjesz-

tettél el ebben az országban ami szerintünk szellemek szerint is „haladásnak” tekinthető, nem is kis mértékűnek, szóval a helyzet az hogy e pillanatban igenis te vitted többre nem az öcséd, én úgy látom! Hiszen az hogy ő úgymond „trónörökös”, az csak egy szó, ő azért trónörökös mert a király ezt mondja róla, de akármikor meggondolhatja magát a király ugyebár, ez csak rajta múlik, nem Grumán, szóval ez hogy ő trónörökös, ez a szememben még alig több a semminél... De ezt nem fogom elmondani neki, mert kíváncsi vagyok hogy tesz-e valamit ő maga is hamarosan azért hogy még többre vigye, vagy csak élvezi majd hogy ő a trónörökös és belesüpped a semmittevés tunyaságába!

Launi ezt hallva nagyon megörvendett, mert félelme tovaszállt, még ha nem is szűnt meg teljesen de mindenképp jelentősen enyhült. S összedugta a fejét Vré-szível és Mékvaránival, s hamarosan bemutatta mindenkinek az általuk tervezett zászlót, ami szándéka szerint ezentúl a vlú nép zászlaja lesz. E zászló kék-fehérekék csíkozású volt, és Launi azt mondta, a felső kék szín az eget szimbolizálja, a középső fehér az országa hóborította földjének a jelképe, az alsó kék szín pedig a kék tengert jelképezi. És a középső fehér csík közepén ott pompázott a Launi által választott címerállat: egy helyes, imádnivaló kis patkány! Így nézett ki a zászló:

—Pfúj! - mondta erre még Launi apja a király is.

—Jó hogy már nem földigiliszta... - fintorgott Gruma.

—És mi ez a függőleges türkiz színű csík közepén ami majdnem úgy néz ki, mint ha lándzsaként keresztülszúrná a patkányodat? - kérdezte a király.

—Nem néz úgy ki, jól látható hogy a csík jobb széle a patkány melléig ér csak... Különben meg az egy merev szíj, amivel a több kötetes könyvek csomagjait szokták Vlúvőben átkötni szállításkor. Hogy szét ne hulljnak, s be ne koszolódjanak. Mert ugye milyen kár lenne értük...

—Azt hittem, talán könyvjelző.

—Annak is lehet tekinteni, végülis... különben meg mindegy, mert nem az a lényeg a címeren.

—Tényleg undorító. - csóválta a fejét Gruma.

—Azért fújoltok, mert nem tudjátok amit én igen, mert vlú bizalmasaim elmondták nekem: Vlúvőben a patkány nem az aljasságnak meg a kosznak a jelképe, hanem ott úgy tartják, ő a patkány az „Örök Túlélő”, mert szinte mindent kibír, és minden helyzetben feltalálja magát! Ez pedig kétségtől jelentős erény azon a hideg vidéken... Ezenfelül, a patkány - legalábbis a nősténypatkány - az anyaság védelmezője is, annak a jelképe, mert a patkány egy nagyon jó anya, nagyon vigyáz a kicsinyeire! A patkány a bölcsesség jelképe is, mert a vlúvőiek mély meggyőződése hogy a patkány rendkívül okos, azaz nagyjából úgy vélekednek róla mint a dorhák a bagolyról. Eleve, azt hogy „patkány”, azt úgy mondják csila nyelven hogy „vlúsüszrüka”, s ezen összetett szó jelentése szó szerinti fordításban az, hogy „bölcs, szapora állat”. És a patkány a jelképe annak a tulajdonságnak is, hogy „nem válogatós”, mely fogalomra amúgy vlú nyelven külön szó is van, az, hogy „szészrá”, ez egy összetett szó, ahol a szóelemek jelentése...

—Nem érdekel, ez akkor is undorító. - fintorgott Gruma továbbra is.

—És miért nem választottál valami más állatot? - kérdezte Launit királyapja.

—Hát egyrészt a fenti okok miatt mert Vlúvőben a patkány számos jó dolognak a jelképe ahogy az imént említettem is; másrészt, olyan nagyon sok állat közül nem is választhattam, mert mindenképp szárazföldi állatot óhajtottam jelképnek, hiszen mi emberek a szárazföldön élünk nem a tengervízben, de Vlúvő nem igazán dúskál szárazföldi állatokban. Tulajdonképpen az egyetlen olyan állat ami már úgy első pillantásra is tekintélyesen néz ki és megél nálunk, az a jegesmedve, de azt azért nem választottam mert a Dorhával szomszédos országok egyikének épp az a jelképe, pontosabban nem a jegesmedve hanem a szürkemedve, de alakra az nagyon hasonló, s hogy is nézett volna ki hogy azt választom, még a végén egyesek úgy magyarázták volna hogy ezzel azt akarom kifejezni hogy Dorha ellenségének vagyok a szövetségese, rosszabb esetben egyenesen vazallusa... de meg különben se rokonszenvesek nekem a medvék, mert rég tudom hogy nem úgy van az mint a mesékben hogy málnát esznek, hanem bizony kegyetlen gyilkosok, utolérlik és megölik még a szarvasokat is... Szóval valami szelídebb állatot akartam... de nem igazán van mifelénk olyan nagyon sok szárazföldi állat... Esetleg a róka jöhetett volna még szóba, de a rókát Vlúvőben nem csak ravasznak de álnoknak, kétszínűnek is tartják...

—Akkor javaslom inkább az egeret, az még szelídebb mint a patkány. - gúnyolódott Gruma.

—Azt nem lehet, az egeret senki se tartja bölcsnek. Hasznosnak se.

—Miért, hát a patkánynak ugyan mi a haszna?! - ámult a király.

—Például épp az, hogy megeszi az egeret... azaz ahol patkányok vannak, ott nincs egér, mert a patkányok minet felfalják! Aztán, Vrésztől meg pár más bizalmasamtól úgy hallottam, Vlúvőben még tenyésztik is a patkányokat, mert a bőrét felhasználják ruhák, bundák készítésére... De meg is eszik, állítólag nagyon finom...

—Ne is folytasd lányom, mindjárt elokádom magamat! - sápadt el a király.

—Hánynivaló, tényleg! - sietett egyetérteni a királlyal Gruma. —És minő szégyen hogy még büszkélkedik is az ilyen gyomorforgató szokással, egyenesen címerálattnak választja ezt a férget...

—Nem féreg, mert nem csúszómászó, nem is lábatlan...

—Ne folytasd a vitát, felesleges, tudod te jól, hogy miként értem.

—De hát mit bánt ez téged, nem a te címered, látni se fogod sokáig, napokon belül elhajózunk...

—Végre valami jót is hallok.

Launi elutazását azonban nemcsak Gruma várta már nagyon, de a papok is... Nem szerették a papok a királylányt, hiszen szégyenbe hozta őket azzal, hogy el kellett ismerniük, „ítélkezési műhibát” követtek el, amikor Mékvaránit máglyahalálra ítélték, csak amiatt mert úgy tudott énekelni ahogy senki más sem! Nem is titkolták a szentatyák, hogy szerintük ezzel Launi megalázta az egész papi rendet, sőt az egész vallást is, és hogy az a véleményük, hogy a Szent Hit érdekében inkább el kellett volna égetni a vlúvői énekesnőt akkor is ha ártatlan, hiszen semmit nem vesztett volna ezzel: ha ártatlan, akkor Isten úgyis feltámasztotta volna őt, pontosabban, előkelő helyet biztosított volna a lelkének a Mennyben, s különben is, inkább haljon meg akár száz ártatlan is semhogy a Szent Papi Rend hírnevén folt essék, mert ha mégis beszennyeződik a hírnevük akkor a tudatlan pórnép szívében kevesebb hajlandóság marad a vallás előírásainak tiszteletére, követésére, elfordulnak a hittől, s így a lelkük örök kárhozatra jut! Tehát lehet hogy Launi most megmentett egy ártatlan életet, de ez akkor is hiba volt, mert ezen élet ára az, hogy a jövőben többen jutnak örök kárhozatra! Launi tehát nagy, nagyon nagy rosszat cselekedett, ráadásul az egészet inkább csak önérdékből, mert biztos hogy a saját hírnevét akarta növelni azzal, hogy „játsozta az eszt”!

Persze azért Launi mégiscsak királylány volt, a papok nem mertek fellépni ellene, de pláne nem most, hogy úgy vélték, felesleges az egész mert Launi úgyis elhajózik a „búbánatos fittyfenébe”, a „világvégre” nemsokára!

Ez Launinak tényleg szándékában is állt, ám közvetlenül az indulása előtt egy alkalommal megegyeszer alaposan felbosszantotta a papokat.

Úgy esett a dolog, hogy hírt kapott róla, miszerint megint el akarnak égetni egy eretneket. Tehát ezesetben a vád nem boszorkányság volt mint Mékvaráni esetében, hanem eretnekség. Az eretnek egy Gúnó nevű férfi volt, bár azt hogy miben nyilvánul meg az eretneksége, azt Launi nem tudta, azt senki nem közölte vele, csak annyit sikerült megtudnia hogy egy férfit fognak a papok megégetni a kikötőben, bár ezúttal nem alkonyatkor hanem délben ahogy azt tulajdonképpen „illik”, és hogy a férfi neve Gúnó. Abból hogy férfiról van szó, de már a nevéből is, azt sejtette Launi hogy ezúttal nem vlúvői az illető, s ez igaz is volt. Már messziről látszott, hogy a férfi haja hollófekete, ami szinte százszázalékosan kizárta a vlúvői származást.

Launi pillanatokkal azelőtt ért csak a helyszínre hogy meggyújtották volna a máglyát. Igazából mint kiderült, már többször is meg akarták gyújtani, de valamiért sosem sikerült, többször is elfújta a fáklya lángját a szél például. Akárhogyis, de a hóhér már hosszú ideje a máglyánál pepecselt hogy meggyújtsa, és káromkodott is bőszen hogy miért nem sikerül neki, hiszen ez rontja a reputációját a szentatyák előtt... de csak magában káromkodott mert nem volna annak jó vége ha a szentségtelen szavakat meghallja valaki... máskor káromkodhat ahogy csak akar, senki nem törődik vele, de nem ám épp most, hogy ilyen „szentségi szolgálatot” végez, amikor tehát minden papokkal van teli körülötte...

—Állj, állj! - kiáltotta Launi, és rohanvást igyekezett a máglya felé.

—Mit akarsz már megint?! - kérdezte ingerülten a püspök, nem is titkolva hogy semmi esetre se örvend a királylány jöttének, s ha ezt mondjuk akkor még nagyon finoman fejeztük ki magunkat. Ellenszenve a hangsúlyából is kitetszett, meg azon is hogy nemcsak hogy Launi egyetlen címét se mondta ki se megszólításként, se köszöntésként, de még csak a leány nevét sem! Ez vérlázító modor volt, mert ha Launi százszor is nő, de akkor is királylány... Igenám, de a püspök tudta, hogy ezúttal igenis ő van hatalmi pozícióban, s nem Launi, mert egyrészt a királylány most egyedül van itt, pontosabban van ugyan itt vele néhány szolgálója de azok nem számítanak, a lényeg hogy a király maga most nincs itt... aztán meg ha Launi királylány is, de immár nem trónörökös! Ez mégiscsak rengeteget jelentett. Mindenki tudta azt is, hogy a királylány hamarosan elutazik, így akik nem akarnak vele tartani azok óvakodnak majd a pártjára állni, félvén a papok bosszújától... aztán meg, Launinak tényleg semmi joga beavatkozni ebbe az egészbe, teljesen világos hogy semmi jogalapja az egésznek, mert, ahogy azt a püspök most ki is mondta:

—Semmi közöd az egészhez, ez az eretnek nem vlúvóból származik, s még csak nem is rabszolga, tehát nem hivatkozatsz arra, hogy királyapád akaratából igényt formálhatnál rá!

—De hiszen én nem is mondtam semmi olyasmit hogy kéne nekem ez a férfi! - kiáltotta Launi csodálkozva.

—Ugyan már, ne kertelj, ismerlek már mint a rossz pénzt, ne tagadd le hogy amiatt rohantál ide ilyen lélekszakadva mert azt reméled hogy megmentheted az életét! Holott erre semmi reményed, az eset teljesen világos, Gúnó csak a jól megérdemelt büntetését kapja mert veszélyes eretnek, ez tehát egyházi ügy, semmi keresnivalód itt...

—De igenis van itt keresnivalóm, például a kíváncsiságom kielégítése! Ne feledd kérlek hogy késve érkeztem, s így nem hallhattam hogy mi a vád ellene, holott biztos hogy azt kihirdetted már az egybegyűlteknél. Kérlek tisztelj meg azzal hogy előttem is ismerteted az esetet!

—Jól van, miért is ne... az ügy teljesen világos, mert maga a vádlott is bevallotta hogy kételkedik szent tanainkban!

—Talán bizony nem hisz Isten létében?

—Abban állítólag hisz, ám merészeli azt állítani hogy a Legszentebb Könyvben írtak egy része téves!

—Ejnye, hát ilyesmit tényleg merészség volt állítania, mert arra valóban illet volna gondolnia hogy ha ilyesmit mond akkor meg lesz égetve!

—Na látod királylány, most már tudsz mindent, tehát...

—Dehogy tudok mindent, őszintén érdekelne mik azok a passzusok amiket kétségbe von még az élete árán is!

—Semmi kedvem elismételni azt a sok ostobaságot amit ez a félkegyelmű fecsegett...

—Egy pillanat - vágott közbe Launi - ha félkegyelmű akkor máris nem égetheted meg, mert törvényeink szerint elmeháborodottat nem szabad kivégezni, az ugyanis nem felelős a tetteiért vagy beszédéért!

—Ezt csak gúnyból mondtam, természetesen nem félkegyelmű!

—Jól van, akkor ha neked nincs kedved rá hogy ismertesd velem az ellene szóló vádakot, akkor megkérdezem őt! - fordult a máglya felé Launi.

—Nem teheted!

—Miért?

—Mert megtiltom és kész! Felesleges hogy meghallgassuk a fickó hazugságait, még a végén megfertőzi a téveszméjével a jelenlevők egy részének józan elméjét is!

—Márpedig igenis jogom van beszélni vele, mert ne feledd el, hogy törvény szerint igenis joga van minden szabad polgárnak minden halálra ítélttel beszélnie annak kivégzése előtt egy alkalommal, amennyiben ezt óhajtja ő is és a halálra ítélt is, azért, hogy ezen alkalommal megpróbálkozhasson azzal, hogy az elítéltben bűnbánatot ébresszen!

—De erre semmi esély úgysem, mert tudd meg hogy egyáltalán nem vagyunk kegyetlenek, még azt is felajánlottuk neki hogy meghagyjuk az életét és csak vagyonelkobzásra ítéljük ha hajlandó visszavonni a tanait, de nem volt rá hajlandó!

—De nem ám! - kiáltotta a férfi a máglya tetejéről, mert megtehetette, ugyanis nem tömték be a száját, azért, hogy a sikolyait jobban lehessen majd hallani, hiszen úgy sokkal élvezetesebb a kivégzés. —És amiatt nem, mert az Igazság, az kötelez! Pláne mert én tényleg hiszek az Úrban, még sokkal jobban is mint ti papok, mert szerintem Isten messze sokkal hatalmasabb mint azt ti képzelitek róla, ezért is van az hogy nem csupán egyetlen világot teremtett de számtalansokat! Sőt, kifejezetten végtelensokat! Persze hogy annyit teremtett, végtelen hatalmú istenhez végtelensok világ illik!

—Nocsak, milyen érdekes ez! - és Launi közelebb lépett a máglyához. —Hogy is van ez akkor, miért gondolsz ilyesmiket a világról és istenről?

—Hát azért, mert megtapasztaltam az igazságot!

—Valami álomban?

—Dehogy! Én LÁTTAM az igazságot! Üvegmíves vagyok, és rájöttem, hogy miként lehet pár alkalmasan megcsiszolt üvegdarabbal elérni, hogy sokkal messzebb el-lássunk mint a pusztá szemünkkel! Az így elkészített eszközt úgy neveztem el, hogy távcső. És nemcsak a távoli embereket meg állatokat néztem vele, hanem egy nap az ég felé fordítottam... És akkor rájöttem hogy nem is csak ez az egyetlen világ létezik ahol mi élünk, hanem számtalansok! Végtelensok! Mert minden csillag az égen egy-egy Nap, csak amiatt látjuk őket picike pontoknak mert nagyon messze vannak! És biztos mindegyikhez tartozik egy olyan világ is mint ez aminek a talaját tapodjuk most, és azokon is élnek emberek, vagy talán olyan értelmes lények is akik nem emberek, ki tudja...

—Na de az nem lehet, mert akkor akik azokon a világokon élnének, lezuhanának hozzánk.

—Ugyan már királylány, ne is mondj ilyesmiket mert úgysem hiszem hogy komolyan gondolod, hiszen mindenki tudja rólad hogy félig vlúvői vagy, márpedig azt is tuom hogy Vlúvőben mindenki úgy hiszi hogy a világunk gömbölyű!

—Mi köze ennek ahhoz amit te állítasz?

—Az, hogy aki valamelyik ilyen gömbvilágon él, az mindig ama gömbvilág felé akarna zuhanni, s nem a sokkal távolabbi felé!

—Hm...

—Na látod Launi - szólt a püspök - most már látod micsoda fertelmet tanít ez a gonosz eretnek...

—Eretnek, de attól még nem biztos hogy gonosz.

—Nem számít, attól még meg kell égetni, nem hagyhatjuk a tévtanok terjesztését.

—Na de ez mennyiben árt a papságnak?

—Jaj hát már hogy is ne ártana, fenekestül forgatná fel a tanainkat, mert gondolj csak bele, ha azokon a másik állítólagos világokon is élnének emberek, akkor

máris kérdésessé válik miként történt a Megváltás! Mert akkor felmerül a kérdés, a Megváltás ami nálunk történt csak erre a világra érvényes, vagy mindegyikre? Ha csak a mienkére érvényes akkor lett-e külön Megváltója azon másik világoknak is?! És így tovább!

—Hm... Hát ebben tényleg van valami...

—Na látod, ugye hogy meg kell égetni őt!

—Már ha sikerül, mert eddig hiábavalóan igyekeztetek a máglya meggyújtásával, ami akár annak jele is lehet hogy Isten nem akarja e férfi halálát! Bizony, nagyonis esélyesnek tartom hogy felsőbb hatalmak léptek közbe ezt illetően!

—Naná. Én voltam az a felsőbb hatalom, mert kíváncsi vagyok sikerül-e megmentened a fickót! - hallotta Launi a szellem kuncogását a fejében. Ettől megvidámodott.

—Figyeld csak meg, sikerülni fog, s még varázspálca se kell majd hozzá! - válaszolta gondolatban a szellemnek.

—Teljesen mindegy mit gondolsz Launi, semmiféle törvényadta jogod nincs a közbeavatkozásra, eddig is csak udvariasságból tájékoztattalak a tényállásról, tehát vedd tudomásul hogy akármit is mondj de igenis megparancsolom hogy ez a veszélyes és tévtanterjesztő eretnek égettessék meg...

—Egy pillanat, szentatyám, azt én belátom hogy én ugyan meg nem akadályozhatom a férfi halálát, másvalaki azonban nagyonis!

—Kicsoda? Hívod a királyt? Mert nem várom meg a megérkeztét. Mire a felséges úr ideérne, ez az eretnek már hamu és pernye lesz!

—Nem, nem rá, nem királyapámra gondoltam. Te magad vagy aki megakadályozod a máglyahalált!

—Na ne beszélj bolondokat!

—Pedig úgy van! Mert le se tagadhatod, az előbb vallottad be önszántadból, hogy felajánlottad ennek a férfinak hogy ha visszavonja a tanait, akkor csak vagyonek kobzásra ítéled. Így volt?!

—Így hát, minek is tagadnám, de ezzel semmire se mész, hiszen nem hajlandó visszavonni a szavait, büszke arra amit hazudozik!

—Igenis nem vonok vissza semmit, az Igazság kötelez! - kiáltotta a férfi.

—Na várj csak egy pillanatra - lépett közelebb hozzá Launi - te tényleg amiatt nem vonsz vissza semmit mert őszintén hiszed hogy az igazságot állítod?

—Naná, még szép!

—Tehát te ennyire becsületes vagy, hogy életed árán is ragaszkodol az igazsághoz.

—Úgy van!

—Ha ennyire becsületes vagy, akkor nyilván eszed ágába se volna hazugságot terjeszteni, hiszen az olyan csúnya dolog volna.

—Ez csak nyilvánvaló!

—Tehát akkor megegyezhetünk abban, hogy ha én itt és most bebizonyítom neked hogy a tanaid tévesek, akkor visszavonod a tanításaidat?!

—Lehetetlen hogy meggyőzz, hiszen LÁTTAM!

—Azért engedd meg kérlek hogy tegyek egy próbát a meggyőzéseddel!

—Miért is ne, de úgysem fog sikerülni neked!

—Hátha! Szóval figyelj csak! Te ugye azt mondod, végtelensok világ létezik.

—Igen!

—Ez végtelensok csillagot jelent, ugye?

—Igen, és végtelensok világot ami körülöttük kering, ezeket nevezem én bolygóknak!

—Engem pillanatnyilag nem érdekelnek a bolygók, maradjunk a csillagok mellett. Mindegyik csillag igazából egy Nap szerinted, ugye?

—Igen, az, csak mindegyik szörnyen távol van.

—De a távolságuktól eltekintve mindenben ugyanolyanok mint a mi Napunk?

—Úgy van!

—Ugyanolyan fényesek is?

—Természetesen!

—Ugyanolyan meleget adnak nyáron?

—Igen!

—Na akkor arra válaszolj nekem, ezesetben miért sötét az éjszaka itt nálunk a mi világunkban!

—Hogyhogy miért?! - csodálkozott Gúnó.

—Mert itt valami ellentmondás van. Én ha éjszaka felnézek az égre, akkor te-mérdek csillagot látok az igaz, de akkor se végtelensokat.

—De csak mert a többi csillag annyira nagyon távol van hogy már annyira picikének látszanak hogy nem is látszanak, lehetetlen észrevenni őket mert a túl-hegynél is picikébbek!

—Ezt értem, de te akkor is végtelensokról beszélsz. Márpedig ekkor az úgy kéne legyen, hogy minden egyes icipici tűhegynyi részre az égbolton igenis jusson egy csillag ami ott helyezkedik el! És lehet hogy az a csillag a hatalmas távolság miatt csak egészen picike mennyiségű fényt ad, de gondolj csak bele, ha *kivétel nélkül* minden egyes tűhegynyi részén az égboltnak ott egy fénypont, akkor ez mégis azt kell jelentse hogy az éjszakai égboltunk vakító fénnel ragyog, oly erősen mint maga a Nap, fel se tudnánk nézni rá mert megvakulnánk... Mégsincs így. Miért van tehát akkor sötét éjszaka, mi?!

—Hát izé... erre még nem gondoltam, bevallom... de talán úgy lehet hogy a csillagok egy részét eltakarja valami, például nem tartom lehetetlennek hogy az égen van más is, nemcsak a csillagok, hanem más akármik is amiknek nincs fényük, valamiféle olyasmik amiket nevezhetünk mondjuk felhőknek... sötét felhőknek, igen... netán ködnek... ki tudja mi van még ott, ami nem fénylik azt nem láthatjuk... és ezek eltakarhatnak akár rengetegsok csillagot is előlünk...

—Ez már szánalmas mentegetőzés, hiszen magad is elismered hogy ezeket nem láttad, nincs tehát semmi bizonyítékod ezen „felhők” létezésére! Holott még az se segít az elméleteden ha léteznek ezek a felhők. Mert gondolj csak bele, azt is elismerted hogy azok a csillagok mindenben olyanok mint a Napunk, azaz nemcsak ugyanolyan fényesek, de ugyanannyi meleget is adnak! Így van?!

—Így hát!

—Na látod! Ebből az következik, hogy ha van is itt-ott valamiféle „csillagközi felhő”, ami eltakarja a mögötte levő csillagokat, a csillag sugarai ekkor nem jutnak el hozzánk az igaz, de eljutnak a felhőig. Beleütköznek. S nyilván ugyanúgy melegíteni kezdik, ahogy a mi Napunk melegíti a mi világunkat, a talajt amin járunk! És mert már évezredek óta melegítik a csillagok ezeket a felhőket - már ha léteznek egyáltalán! - akkor ebből az következik hogy e felhők már iszonyatosan felforrósodtak, de annyira hogy már elkezdenek ők maguk is világítani, hasonlóképp mint ahogy a kellően felforrósított vas is világítani kezd, előbb vörösen, majd fehéren is... Tehát ebben az esetben is az lenne hogy nincs sötét éjszaka, mert az egész égbolt vakító fényben úszik! De tudjuk hogy nincs így. Éjszaka igenis sötét van. Tehát az elméleted a végtelensok világról egészen egyszerűen TÉVES, az elméleted megbukott, vagyis bebizonyosodott hogy igenis tév-

tanokat hirdetsz, azokat, igen, szerintem is, nem amiatt mert ellentmond a Legszentebb Könyvnek, hanem egészen egyszerűen azért tévtan mert bebizonyosodott hogy ellentmondás van benne!

—De... de...

—Nincs itt semmi „de”! Ne hebeg-habogj, hanem magyarázd meg, miért van sötét éjszaka!

—Azt nem tudom, de...

—Ha nem tudod, akkor az elméleted igenis megbukott! Tehát követelem hogy vond vissza a tévtanításaidat, mert ha nem teszel így akkor hazudtál amikor az imént azzal dicsekedtél nekem hogy sosem állítanál hazugságot!

—De én láttam a csillagokat...

—Én is láttam őket már számtalanszor - vont vállat Launi. —Elhiszem hogy készítettél valami trükkös masinát amivel te nagyobbnak láttad őket mint én, rendben van. Na és?! Ebből még akkor se következik hogy végtelensok van belőlük. Elhiszem hogy több csillagot láttál mint én, jól van. De nem végtelensokat! És ha ebben tévedtél akkor akármi másban is tévedhettél, mert egy következtetési láncolatot már egyetlen tévedés is az elején teljesen tévútra vihet! Semmi bizonyítékokod nincs tehát végtelensok világra, holmi bolygókra se, végtelensok emberre vagy más értelmes lényre se, semmire se! A tanításaid értéke körülbelül annyi, mint egy szép meséé: szórakoztató mulatság bármiféle bizonyíték nélkül, sőt olyan mulatság amit bár végighallgatnak a népek mert tényleg érdekes és szórakoztató, de már az első pillanattól kezdve tudni lehet róla, hogy semmire se igaz! És most már elegendem van a vitából, követelem hogy tartsd be az ígéretedet és vond vissza a tanaidat mert bebizonyítottam a helytelenségüket! Vagy ha ezt nem akarod akkor magyarázd meg, miért van sötét éjszaka! Ha azonban erre képtelen vagy, akkor gyerünk, vond vissza!

Gúnó nagyot sóhajtott.

—Visszavonom!

—Nagyszerű! Tehát - és Launi a püspök felé fordult - az eretnek íme visszavonta a tévtanításait, megtagadta az eretnekségét, méghozzá nagy nyilvánosság előtt, emiatt a korábbi ígéreted alapján mentesülnie kell a megégettetés vagy bármifajta halálos ítélet alól!

A püspök összeszorította a száját. Nem tetszett neki ez a fejlemény. Igazából nem is azt sajnálta hogy el kell engednie az eretneket, az azonban nagyon bántotta a hiúságát hogy Launi, aki csak egy fiatal leány, sikereesebb volt mint ő maga a püspök vagy bármely másik pap, mert Launi el tudta érni hogy az eretnek visszavonja a tévtanait, de ők a papok nem voltak rá képesek!

De mi mást is tehetne? Nem szegheti meg a szavát, az még nagyobb tekintélyvesztéség volna!

—Jól van! Szedjétek le a máglyáról, és te, hóhér mérj rá harminc erős ütést a korbáccsal a meztelen hátára!

—Megállj! Ezt sem teheted! - kiáltotta Launi.

—Már ugyan miért nem?!

—Mert azt mondtad, ha visszavonja a tanait akkor csak vagyonelkobzásra ítéled!

—Természetesen elkobozzuk a vagyonát az egyház javára! A korbácsütéseket meg amiatt kapja, mert csak most vonta vissza a tévtanait, nem az első kihallgatása során, így felesleges munkát adott szent rendünknek, felesleges költségekbe is hajszolt bennünket, így megérdemli hogy ezért a korbácsolás elviselésével vezekljen!

—Értem. Ennek ellenére, nagyon esélyes hogy nem lesz megkorbácsolva, mert hogy megteheted-e az magától az elítélttől függ! Törvényeink szerint ugyanis - bár e törvényt igazán nem gyakran alkalmazzák - a királyi család tagjainak rabszolgája lehet bárki aki e kegyért esedezik, feltéve hogy a királyi család szóban forgó tagja elfogadja a rabszolgájául! Az egyetlen kivétel az, ha a rabszolgául jelöltet halálbüntetés fenyegetné. Nyilván persze felséges apám még egy halálbüntetésre ítélt valakit is a rabszolgájává tehetne, e kivétel tehát nem órá vonatkozik, de én magam már nem tehetném meg ezt, ha e Gúnó nevű férfit továbbra is halálbüntetés fenyegetné. Minő szerencse azonban, e veszély az imént elhárult, mert már csupán korbácsolás fenyegeti őt! Amennyiben azonban esetleg úgy döntene hogy a rabszolgám kíván lenni, és én elfogadom őt a rabszolgámul, azonnal megmenekedik a korbácsolás alól, ami egészen bizonyosan rém fájdalmas lenne, mert hát harminc korbácsütés valakinek a meztelen hátára, az... szóval, ebbe belegondolni is borzasztó nemhogy átélni, s azt is tudjuk hogy nem ritkaság hogy ennél kevesebb korbácsütésbe is belehaltak már egyesek! Bár rabszolgának lenni se egy nagy dicsőség, de talán mégis kellemesebb mint megkorbácsolva lenni. Nyilván persze aki rabszolga azt később is megkorbácsolhatják, de tudott dolog hogy én milyen szelíd és jóságos leány vagyok, azaz nem hihető feltételezés hogy bárkit is e sors fenyegeessen nálam.

—Felséges királylány, alázatosan azért a roppant kegyért esedezem hogy a rabszolgád lehessenek! És nem is csak amiatt hogy megmeneküljek a korbácsolástól, de amiatt is mert oly hihetetlenül eszes vagy, és reménykedem benne hogy majd sokat tanulhatok a te bölcsességedtől!

—Így se maradsz büntetés nélkül, majd fagyoskodhatsz eleget a jég sötét birodalmában amikor napok múlva elhajózik oda Launi veled együtt! - vetette oda neki mérgesen a püspök.

—Majd világít nekem az én úrnőm bölcsességének fénye! - válaszolta a férfi.

Így esett tehát hogy Launi igenis megmentette ezt az eretneket is, és ezzel még inkább ellenszenvenné tette magát a papok és az egyház előtt.

Miközben az egyik hajójára kísérte a férfit Launi, az meg is kérdezte a királylánytól:

—De akkor miért van sötét éjszaka, áruld el nekem kérlek, úrnőm!

—Tőlem kérned? Hiszen én semmiféle eretnekséget nem tanítottam!

—Attól még úgyis meggyőződésemm hogy nem hiszed hogy a világunk lapos volna. Ha meg nem abban hiszel, hanem abban hogy gömbölyű, akkor a világképed sokkal közelebb áll az én eretnekségemhez mint a papokéhoz.

—Nos, ez igaz. Igen, úgy vélem hogy a világunk gömbölyű. Igen, én is azt hiszem hogy a csillagok mind egy-egy igazi Nap, csak nagyon távol vannak. Igen, lehetségesnek tartom hogy keringenek körülöttük holmi „bolygók”, ha nem is mindegyik körül de számos körül. Igen, lehet hogy némelyiken élnek akár emberek is. Ettől azonban még az is igaz, hogy a csillagok száma nem végtelen. Lehet a számuk nagyon nagy, óriási nagy, hihetetlenül nagy és elképesztően nagy, sőt elképzelhetetlenül nagy is, de akkor se végtelen. Nem lehet végtelen, mert ahogy bebizonyítottam neked, akkor nem volna sötét az éjszaka.

—De ha nem végtelen a világunk, akkor mi van a világ határain túl?!

—Nem mondtam hogy a világ nem végtelen. Azt mondtam csak hogy a csillagok száma nem végtelen.

—Jó, akkor úgy kérdezem, mi van a csillagokon túl?!

—Nem tudom. Lehet hogy csak a Semmi. Lehet hogy valami más amit még nem ismerünk. Honnan tudjam?! Nem vagyok mindentudó! Én egy nagyon jószágos lány vagyok, nagyon kedves, meg önzetlen, meg ilyesmi, sokan igazi tündérnek tartanak, és az utóbbi időben én is hajlamos vagyok magamat igazi tündérnek tartani különböző okok miatt, igen... de akkor is csak jószágos vagyok és nem mindentudó! Nincs olyan szabály a világban, hogy akár egy tündér is mindentudó kell legyen! Csak istenről hirdetik a papok hogy mindentudó, nem a tündérekről, különben meg én még abban se hiszek hogy akár maga isten is mindentudó lenne. Én azonban egészen biztosan nem vagyok mindentudó. El kell fogadni, hogy nem tudunk mindent, s valószínűleg soha nem is fogunk tudni mindent. - mosolygott rá a férfira Launi, majd a hajó felé mutatott. —Szállj be, és el ne hagyd amíg el nem indulunk, mert nem akarom hogy valami ürüggyel megint elkapjanak téged a papok, mert cseppet se biztos hogy akkor is meg tudlak majd menteni!

És végül eljött az a nap is amikor vitorlát bontott Launi flottája! Harminckét hajóval indult el végül a királylány, de ígéretet tett királyapjának, hogy ebből kerek harmincat visszaküld, és csak kettőt tart meg magának.

—Sok vlúvői fért fel e hajóra, sok aki korábban rabszolga volt, de biztos vagyok benne, ennek ellenére is maradtak még Dorhában olyan rabnők akiket eltitkoltak előlünk! - mormogta Vrészí, a hajófedélzeten állva, a távolodó partot nézve.

—Hát persze - bólogatott Launi - de mi mást is tehettünk volna, ez volt a legtöbb amit az adott helyzetből kihozhattam... és ez nem is kevés! Örülj inkább annak, hogy hamarosan viszontlátod a hazádat!

—Örömet jelentősen lerontja az aggodalom, mert mi van ha mégsem fogadnak majd téged békésen a honfitársaim... vagy ha békésen is fogadnak, de akkor se engedik majd meg, hogy te uralkodj felettük...

—Ha a békés fogadtatás megvan, akkor minden rendben van, mert az uralom már nem is érdekel engem olyan nagyon.

—Hát akkor mi a célod, úrnőm?

—Jót cselekedni. Ez méltó hozzám, sőt ez az egyetlen ami méltó hozzám!

—Bocsáss meg de még mindig nem értelek. Úgy értem az nem világos a számomra, miként is akarsz jót cselekedni, ha esetleg és netán nem fogadnak el téged a vlúvőiek királynőnek, s így nem lesz meg a hatalmad a jócselekedetek művelésére!

—Hát abban az esetben biztos hogy nehezebb lesz jótetteket végrehajtanom, de azért akkor se lehetetlen, mert ne feledd hogy a jótett legfontosabb feltétele a bennünk élő szeretet, az meg nem a vlúvőieken múlik hogy szerettek-e valakit és mennyire szerettek, és nem is azon múlik hogy királynő vagyok-e!

—Ez minden bizonnyal így igaz, de még mindig túl elméleti fejtegetés a számomra már bocsáss meg!

—Akkor gyere most velem, és bemutatom a gyakorlatban hogy mire gondolok!

—Hová indulsz úrnőm?

—Természetesen édesanyám kabinjába! Az a tervem ugyanis, hogy visszaadom az értelmét. Legalábbis megpróbálom. De nagyon bízom a sikerben.

—Meg akarod gyógyítani őt, az elmeháborodottat?!

—Ez a szándékom. Az biztos hogy minden tőlem tellőt elkövetek a siker érdekében!

—De már bocsáss meg, ha eddig nem sikerült őt meggyógyítanod...

—Eddig meg sem próbálkoztam vele.

—Miért nem?

—Mert féltettem őt. Attól félttem, ha meggyógyul, Gruma valami aljasságot fundál ki ellene, megöli őt valamiképp! Hiszen nem az ő anyja. Sőt, Gruma anyja épp amiatt lett megölve apám által, amit az a nő az édesanyám ellen tett, eképp Gruma úgy vélheti, anyja az én anyám miatt halt meg bizonyos értelemben! Most már azonban nincs a közelében Gruma, most tehát itt az ideje hogy tegyek egy próbát a gyógyítása érdekében... - azzal Launi a mondott kabin felé indult. Vrészi követte őt.

Ahhoz hogy a kabinhoz érjenek, egy lépcsőn kellett lemenniük a hajó belsejébe. Lefelémenet Launi a ruhája belsejébe nyúlt, és megmarkolta a varázspálcáját. Nem húzta elő azonban.

—Azt akarom hogy édesanyám újra tökéletes egészségnek örvendjen, szellemileg is és testileg is! - gondolta erősen. Majd hozzátette elszántan: —Legyen! Akarom hogy így legyen, akármennyi varázserőbe kerüljön is! Meg se nézem mennyibe kerülne, nem érdekel, én igenis akarom mindenáron, hogy édesanyám meggyógyuljon!

Azután kihúzta a kezét a ruhából, mert minek is fogdossa tovább a varázspálcát, hiszen ha a varázslat megtörténhetett mert képes volt rá a varázspálcája, akkor meg is történt, ha azonban túl sok varázserőbe került volna s így nem volt képes rá a varázspálcája akkor nem történt meg, de akkor hiába is fogdossa...

Épp az ajtó elé ért azonban, s amikor kezét a kilincsre tette, köntöse szétnyílt, s amikor összehúzta, lenézett, s így önkéntelenül is megpillantotta a derékövébe tűzött varázspálcát, holott eredetileg nem akarta megnézni még, mennyi ereje maradt, mert az anyjával való találkozásra óhajtott koncentrálni. Most azonban mégis rávetődött a pillantása, és csalódottan vette tudomásul, hogy a varázspálca tökéletesen fehér még mindig, semennyire se kékült be... tehát nem sikerült a varázslat! Ó de szomorú is ez!

—Ugyan már Launi - hallotta meg hirtelen a fejében a szellem hangját - nehogy nekem elpityeredj, anyukád nem örvendene egy síró-rívó leánykának! Menj be, aztán üdvözzöld őt és kész!

—De... de hát...

—Ez a varázslat nem fogyasztotta a varázspálcád erejét, s amiatt nem, mert nem a pálca hajtotta végre hanem én magam. Ez egy ajándék tőlem neked. Amiatt, mert nagyon tetszett ahogy azt az eretneket megmentetted! Óriási volt, tényleg, hogy nem használtad hozzá a varázspálcát és mégis megmentetted! És úgy, hogy a püspök saját szavait fordítottad ellene! És hogy kibeszélted a férfiból az eretnekséget ezzel az éjszakás paradoxonnal! Pedig mit tudhatsz te a világról, semmit, igazán semmit, sőt még annyit se, hiszen soha nem repkedtél még a világmindenségben mint én a szellem, aztán mégis milyen okosan érveltél! Ahhoz képest hogy csak egy anyagbasüppedt nyomorú lény vagy, igazán zseniális eszed van, tényleg, szinte sajnálom hogy majd meg kell egyelek valamikor, szóval gondoltam, megajándékozlak ezzel az „ingyenes varázslattal”, amit annyira nagyon sóvárogtál hogy mindenre kész lettél volna érte... Mert miért is ne, bizonyos értelemben ez jár neked, mert úgy is tekinthetem, hogy most azt a varázserőt használtad fel anyukád meggyógyítására amit az eretnek esetében megspóroltál, az éles eszednek hála!

—Nagyon szépen köszönöm ezt neked szellem, ez tényleg csodálatos ajándék a részedről, de azért hadd emlékeztesselek rá, hogy cseppet se „kell” megenned

engem valamikor, elvégre sehol nincs az leírva hogy ez kötelező lenne, ez kizárólag rajtad múlik!

—Nyilván. Ennek ellenére, ez lesz a sorsod attól tartok, mert mi szellemek tényleg nagyon szeretünk tündéreket enni, így komoly az esélye annak hogy akármilyen sokat is érj el a zsenialitásoddal és a neked adott varázserőnek hála, a végén mégis úgy döntök majd hogy ez „kevés”, csak azért hogy legyen ürügyem tündért csemegézni!

—Elismerem hogy ennek esélye fennáll, de ahogy telnek a napok egyre kevésbé hiszek abban hogy ez valaha is bekövetkezik, azaz egyre kevésbé félek tőled. Most pláne egészen minimálisra olvadt bennem a félelem. Mert cseppet se vagy te olyan gonosz mint amilyennek hirdeted magadat nagy böszön!

—Ugyan már, ne beszélj ilyen sületlenségeket...

—Egyetlen szót se beszélek, néma vagyok, gondolatban társalgunk!

—Akkor pedig ne melengess magadban ilyen kárbaveszett reményeket, ne is gondoldj ilyesmire! Fogalmad sincs, mennyi rengetegsok tündért ettem már meg, eggyel több vagy kevesebb igazán nem számít már, miért is kegyelmeznék meg épp neked?!

—Mert - feltételezem - a többi tündérrel ez úgy volt, hogy rájuk találtál, aztán máris felfaltad őket egy pillanat alatt. Nem vártál a megevésükkel, már amiatt se, mert biztos aggódtál is hátha amíg vársz egy másik szellem megy oda, és az csemegézi be előled a tündért. Vagy nem így volt?

—Igen, a többi tündért azonnal felfaltam, na és?

—Na és csak az hogy nem volt időd megismerni őket. Engem azonban már ismersz egy ideje, ahogy múlik az idő egyre jobban megismeresz, s a végén nem fogsz megenni, amiatt nem mert elég nyilvánvaló hogy egyre jobban kedvelsz engem, az imént mondtad is hogy „szinte sajnálok” hogy megeszel majd, na ha még némi idő eltelik akkor nem „szinte” fogod majd sajnálni hanem teljesen határozottan sajnálni fogod, végül pedig elérkezik majd az a pont amikor úgy döntesz hogy inkább nem sajnálok majd egyáltalán, mert nem szeretsz sajnálkozni, amit úgy a legegyszerűbb elérni hogy úgy döntesz hogy nem eszel meg és kész!

—Csak nem azt akarod mondani talán, hogy a többi tündérrel is akiket megettem, ugyanolyan jól szórakozhattam volna mint veled?!

—Pedig bizony hogy azt állítom, igenis a leghatározottabban állítom ezt! Persze hogy ezt állítom, mi mást is állíthatnék, el se tudom képzelni mi másban is lehetnék biztosabb, a saját tündérségemre merem lefoglalni ezt!

—Nem mondhatod biztosra, mert nem ismerted őket!

—Annyit mindenképp tudok róluk hogy tündérek voltak, hiszen ezt te magad állítod róluk, s ennyi elég is, mert ha tündérek voltak akkor jók voltak, márpedig alapvető ténynek tűnik a szememben hogy jó lények közelében élni kellemes érzés! Te is biztos amiatt figyelsz épp engem ilyen állhatatosan és nem Grumát, mert valamiért kellemesebbnek érzed ha az én közelemben vagy és nem az ő közelében! Amikor tehát megetted a többi tündért, akkor önmagad tetted tönkre annak a lehetőségét hogy jó lények közelében lehess, tehát hogy jól érezhesd magadat! Hát ne is haragudj de ez nagy butaság volt a részedről! Gondolj csak bele, akiket megettél, mind, mind a barátod lehetett volna, és te elpocsékoztad ezt az óriási lehetőséget mindössze néhány finom falat kedvéért! Ekkora meggondolatlanságot, ekkora... ekkora... eh, nem is tudom minek nevezzem... inkább nem is címkézem meg ezt a cselekedetedet, ehelyett mondok egy hasonlatot. Olyan voltál mint az a szénégető, aki egyszer az erdőben talál egy szantálfaligetet. A

szantálfa, ha nem ismernéd, egy hihetetlenül drága fa, azért drága mert nagyon ritka, ugyanakkor azonban nagyon illatos, számos módon felhasználható az egészségünk érdekében is, szóval már egyetlen szantálfa is ha valaki rátalál jókora pénzeket ér, egy egész szantálfaliget pedig kész vagyon, dúsgazdaggá tehet bárkit! De ez a buta szénégető nem ismerte a szantálfát, egyszerűen kivágta tehát az egész ligetet, és szemet égetett az egészből, amit aztán hitvány rézpénzekért adott el, s az egész hatalmas szantálfaligetből csak annyi haszna volt hogy örvendett hogy amíg a szekeren hazahúzza a kivágott fát, aközben a rakománya kellemesen illatozik. Na valami ilyesmit műveltél te, szellem, amikor megetted a tündéreket!

—Ne haragíts meg Launi, gondolhatnád hogy nem az a hosszú élet titka ha sértegetsz!

—Nem sértegettelek, csak egy tényt közöltem. Annyit meg különben is sejtethsz rólunk tündérekről, hogy nem szokásunk megtagadni a nézeteinket, meggyőződéseinket pusztán amiatt mert halállal fenyeget valaki! De meg különben se értem mi a bajod azzal amit mondtam - örülnöd kéne inkább ha butának tartalak és nem gonosznak, amiatt, mert egy buta valakit még igenis lehet szeretni, de egy gonosz illetőt már nem annyira, sőt, majdhogynem lehetetlen, de ha mégis lehetséges akkor se annyira mint azt aki bár buta de nem gonosz! Ráadásul a butaságon könnyű segíteni, tudniillik ha a buta hajlandó tanulni, és van is aki tanítsa őt! Én szíves-örömmel kész vagyok tanítani téged...

—Ugyan mire!

—Jóságra.

—De hiszen már mióta azon erőlködöl hogy lyukat beszélj a hasamba arról, hogy nem vagyok gonosz!

—A jóságnak fokozatai vannak.

—Akkor se szeretem ha butának nevezel, és ez igenis nagyon kockázatos neked Launi!

—Megint egy fenyegetés... Holott elárulom neked - s ezt tekintheted az első tanításonak is! - hogy az életet nem években kell mérni, hanem jócselekedetekben! Hiába él sokáig az aki soha semmi jót nem tesz, az a szememben nem is él, csupán létezik, az úgymond „élete” értéktelen, semmivel se ér többet mint a szikladarab amit félrerúgnak ha útban van! Ha ellenben valaki sok jót cselekedett - ebbe beleértem azt is ha alkotott valami maradandót - akkor az se számít ha években keveset élt, mert halála után soká-soká emlékeznek majd rá, és egykori létét értékesnek tartják! Az én életem pedig máris értékes, mert még ha most azonnal megennél is, akkor is alkottam valami maradandót: azt, hogy amit közöltem most veled, arra emlékezni fogsz és elgondolkodol rajta! S ha eleget töprengsz rajta, annak szükségszerűen az lesz a következménye hogy igenis jóvá válsz, még ha ez netán sok időbe telik is!

—Én inkább azt mondom hogy az élet célja minél erősebbnek lenni, minél több hatalomra szert tenni, legyőzni az ellenségeinket...

—És bosszút állni rajtuk. - fejezte be a szellem gondolatait Launi.

—Úgy van, a bosszú is kellemes érzés, de meglep hogy ezzel te a tündér is egyet-értesz - bevallom mindezt csak amiatt mondtam hogy kissé felbosszantsalak!

Launi elmosolyodott.

—Pedig foglalmazd sincs róla mennyire igazat mondtál, mert az élet célja igenis a bosszú!

—Nahát! Ez az állítás sokkal jobban illene Gruma szájába mint a tiedbe, Launi!

—Megmagyarázom. Az élet nem más, mint egy út a születéstől a halálig. Még a hozzád hasonló halhatatlan lények is meghalnak idővel, nem maguktól ugyan de valami balesetben vagy erőszakos dolgok miatt... mert gondolom még titeket is lehet győzni valamiképp... szóval az élet egy út a születéstől a halálig. Na most képzeld csak el, milyen igazságtalanság történik mindenkivel a születésekor, még velem is biztos megtörtént ha nem is emlékszem rá, de megtörtént mert így szokott lenni: megszülettem, sírtam, s körülöttem mindenki aki ott állt, csak nevetett! Kinevettek! Engem! Nevettek rajtam! Micsoda megaláztatás, micsoda sértés... ez bosszúért kiált! Így aztán amikor rádöbbenem hogy micsoda sértés ért engem újszülöttként - s ez már elég régen eszembe jutott, úgy nyolc éves korom környékén - elhatároztam hogy bosszút állok, hogy ezt megbosszulom, igen, onnantól kezdve a bosszú lett az életcélom, mindent e célra tettem fel... márpedig mi is lehetne csodálatosabb bosszú, mint megteremteni az egykori sértésnek, megaláztatásnak pontosan az ellenkezőjét - ugyebár akkoriban én megszülettem, sírtam, s ők nevettek - na tehát el kell érnem hogy amikor majd meghalok akkor a halálos ágyamon szelíden mosolyogjak, de mindenki sírjon körülöttem! Micsoda csodálatos bosszú is volna! Képzeld csak el, szellem: amikor megszületek, én sírok, ők nevetnek - de amikor meghalok, akkor bezzeg én mosolygok de ők sírnak! Nincs ennél tökéletesebb bosszú!

—Na most megint lenyűgöztél, Launi, tényleg nem semmi eszed van, értem hogy ebben amit mondtál, mi a humor... bár én másképp képzelem a „bosszú” fogalmát. De tényleg ötletesen kiforgattad a bosszú-szó jelentését, nagyon tetszik!

—És mennyi mindent tanulhatsz még tőlem, morcoskám, olyasmiket amik szintén tetszenek majd neked... S mert ezt te is tudod, emiatt eszedbe se jut majd megenni engem. Biztos hogy néha elkap majd téged a kísértés, ez nem is lehet vitás, de soha nem szánod majd rá magadat.

—Bolondság, fogalmad sincs mennyire finomak a tündérek nekünk szellemeknek!

—Akármilyen finom falat legyek is, úgy véled majd inkább lemondasz e falatról, mert többet vesztenél vele ha megennél, és így elpusztítanád a játékszeredet! Hiszen gondold csak bele, ha meghalok, soha többé nem élvezheted majd az imént megdicsért zsenialitásomat, a váratlan ötleteimet, vagy egyszerűen akármit ami még majd történik a jövőben!

—Ne szálljon a fejedbe a dicsőség Launi, ne gondold hogy pótolhatatlan vagy!

—Biztos hogy nem vagyok pótolhatatlan, de az is biztos hogy igen-igen nehezen vagyok pótolható, mert őszintén kétkem hogy sok tündér kószalna a világban, pláne olyan akit a hatalmadba tudsz keríteni! Ki tudja hány ezer vagy akár millió évig kéne várnod hogy még egy hozzád hasonló - mondjuk hogy „félkész” - tündérre rálelj! Ugyan már, szellem, hiszen milliószor okosabb kell legyél nálam, szóval ezt magad is könnyen beláthatod! Nem fogsz te megenni engem soha, sőt, elég biztos vagyok abban is, inkább még meg is védelmezel majd mindentől, ha valami komoly veszély fenyegetne!

—Persze hogy megvédelek, de egyrészt csak ha épp a közeledben vagyok mert igenis nem töltöm minden időmet veled...

—Ezt el is higgyem, amikor eddig egyfolytában engem kukkoltál, sőt, mondhatni szinte beköltöztél a fejembe?! - kérdezte vissza gondolatban Launi, nem kevés szemtelenséget megengedve magának.

—Másképp pedig - folytatta a szellem - ha megvédelek is de kizárólag azért hogy tovább szórakozhassak a viselt dolgaidon, szóval ez nem akadályoz annak hogy megegyeek, mert ez épp olyan hogy a parasztasszony is védi a libáját a ragadozók

elől, de attól még igenis levágja és megeszi a libát amikor eljön annak az ideje!

—Jól van morcoskám, játszd csak a félelmetes és kegyetlen hóhér szerepét ha ez valami érthetetlen oknál fogva boldoggá tesz téged, de én akkor is kijelentem, hogy úgy döntöttem, mostantól fogva egészen egyszerűen nem vagyok hajlandó aggódni az életem miatt! Az elején megtettem, nagyon kedvem ellenére volt már akkor is, s emiatt, meg mert az utóbbi időkben erős bizonyosságai merültek fel annak hogy messze jobban kedvelsz annál hogy ilyen veszély fenyegeessen engem, emiatt úgy döntöttem hogy az aggodalom felesleges! Igenis nem vagyok hajlandó félni tőled a továbbiakban! De ha tovább akarod játszani a Hatalmas Főgonosz szerepét, hát tegyed, kissé ugyan gyerekesnek tartom mert ugyan miért is ne lenne az sokkal egyszerűbb ha bevallanád hogy megszerettél engem és kész, hiszen nem szégyen szeretni valakit, sőt, sokkal inkább erény és dicsőség... és attól hogy ezt bevallod még akár továbbra is tarthatod egy hűdegonosz rémséges valakinek magadat ha mindenáron így szeretsz gondolni magadra valami általam érthetetlen és felfoghatatlan ok miatt, de attól még megteheted, hiszen még az emberek közt is előfordulhat hogy egy valóban és igazán gonosz illető egyvalakivel mondjuk hogy „kivételt tesz”, mert azt az egy illetőt megszereti, és csak a többiekkel gonoszkodik a továbbiakban de vele már nem! Még a rabszolgatartók közt is előfordul és nem is ritka, hogy a rabszolgatartó a rabszolgáit általában az állatokkal azonosan kezeli, rém kegyetlenül bánik velük, de van egy kedvenc rabszolgája vagy rabszolganője akivel már-már úgy bánik mintha a fia vagy a lánya volna! Szóval nyugodtan bevallhatnád hogy megszerettél engem még akkor is ha tényleg megmaradtál volna gonosznak, amit azonban nem hiszek, bár abban én se kételkedem hogy kevésbé vagy jó mint én. De attól hogy nem vagy jó mint egy tündér, még nem vagy gonosz, mert ez nagyon messze van a gonoszságtól! De ismétlem még ha amúgy tényleg gonosz lennél is, abba is beleférne hogy néha valakivel kivételt tegyél, például velem, mert mondom, a legisleggonoszabb személy is megszerethet nagy ritkán egy-egy valakit! De ez a te dolgod, ha nem akarod bevallani hát ne tedd. Én akkor is tudom hogy szeretsz, és köszönöm neked! De most bocsáss meg, ideje végre életemben először igazán beszélni az anyukámmal! - azzal Launi kinyitotta az ajtót, és belépett. Mögötte jött be a szobába Vrészi is, aki természetesen nem tudta hogy Launi a szellemmel beszélgetett, ő azt hitte a királylány csak habozik az ajtó előtt állva. Belépés után Launi be se csukta az ajtót, de ezt Vrészi megtette mögötte.

Launi anyja, Jéni, igazán csak alig egy-két perce nyerte vissza „kognitív képességeit”. Egyszerűen semmire se emlékezett örültsége idejéből! Legutolsó emléke az volt, hogy megette a vacsoráját, s nem sokkal később szédülni kezdett... s mert nem akart elesni, inkább lefeküdt az ágyára. Most meg felébredt... és az rendben volt hogy egy ágyban tért magához, hiszen az úgy illik hogy aki este lefekszik egy ágyra, az azon is ébredjen fel! Na de hát épp ez volt a gond, hogy bár ő Jéni ágyban volt most, de cseppet sem abban az ágyban amibe lefeküdt. Sőt... hiszen még csak nem is abban a szobában! Amint Jéni körbenézett, egykettőre megállapította hogy ő bizony egy hajókabinban lehet, s e tényre utaltak a kívülről beszűrődő hangok is, például a vízcsobogás, és a matrózok szórványos kiáltásai.

Nem értette, miként kerülhetett ide. Felállt, s odalépett a kajütablakhoz. Kinnézett rajta. Odakint tényleg a végtelen vizet látta, azaz bebizonyosodott hogy hajón van, s úgy becsülte, dorha hajón lehet, mert oly magasan van a tenger

fölött hogy ez egy igen-igen nagy hajó lehet, két sőt talán három fedélzettel is, az ő kabinja oly magasan van... s ilyen nagy hajót a vlú nép nem tud építeni. Vagy ha tudna is, de az biztos hogy eddig még nem próbálták meg...

A hajót kissé megdobta egy nagy hullám, s Jéni önkéntelenül is megkapaszkodott az ablak spalettájában. Ekkor pillantása a saját kezére esett, s elsápadt. Nem az a ruha volt rajta amiben akkor régen aludni ment, s már ez is meglepő volt, mert ugyan ki és miért öltöztette őt át amíg aludt, és ő maga miért nem ébredt fel erre?! Ám ami igazán megdöbbenette őt az mégse a ruhája volt, hanem a saját teste. A keze. Karján ugyanis alig maradtak izmok, annyira lesoványodott!

Rémülten pillantott körbe, s végül felfedezett egy tükroöt a kabin sarkában. Akkoriban már voltak üvegtükreik a dorháknak, még ugyan nem teljesen tökéletesek, de azért már egész elfogadható képet adtak. Jéni odalépett és belenézett. A látványtól felkiáltott.

Akit a tükörben látott, ő volt, az igaz, de ugyanakkor mégsem ő! Nem olyan „ő”, akire emlékezett! Ott a tükörben bizony egy sokkal idősebb Jénit látott! Szép volt még most is, de az biztos hogy messzire repült róla az ifjúság hamvassága! Leta-gadhatatlan, hogy középkorú nő lett belőle!

Na de hát hová tűnt akkor az ő eddigi élete?! Miért nem emlékszik semmire se?!

Nyílt az ajtó. Egy előkelően öltözött, csinos, fiatal lány lépett be rajta, mögötte pedig egy középkorú nő, aki öltözéke alapján nyilvánvalóan udvarhölgy lehetett vagy valami ilyesmi.

—Üdvözöllek kedves édesanyám! - szolt most a fiatal leány, azzal Jénihez lépett és átölelte. Majd még meg is puszilta Jéni mindkét arcát, s így szolt:

—Tudom hogy nem ismeresz engem, bár már többször is láttál. De akkor még, hogy is mondjam... akkor még elmédet a téboly fátyla homályosította el... Most már azonban hogy újra önmagad vagy, engedd meg kérlek hogy bemutakozzam: én vagyok a te kislányod, Launi... bár már nem is vagyok olyan kicsike leány, mert amint látod amíg betegeskedtél, szépen felnőttem! És akkor most már hogy minden fontosabb dologgal tisztában légy, azt is elárulom neked, hogy egy hajó fedélzetén vagy, s ez a hajó Vlúvőbe tart, azaz hamarosan viszontlátod a szülő-földedet! Most pedig kérlek ülj vissza az ágyra, mert nem óhajtanám hogy a sok megtudott váratlan hír miatt váratlanul elalélj és megüsd magadat!

Jéni engedelmeskedett s leült az ágyra.

—Ez... ez, izé... de hát mi történt velem...

E rövid kérdésre aztán nagyon hosszú magyarázat következett! Hiszen Launi el kellett meséljen édesanyjának mindent, ami csak történt vele a születésétől kezdve... vagy ha nem is akkortól, de legalábbis mindazt amire már emlékezett! Azt se hallgatta el, hogy a viszony közte és Gruma közt finoman fogalmazva se a legjobb.

—De remélem most már nem fog kellemetlenkedni semmit, mert minek is, hiszen megkapta amit akart, ő most a trónörökös...

—Ezt mind értem, de miként is lehet az hogy most akkor csak úgy hirtelen visz-szatért az értelmem?

—Ezt csak akkor mondhatom el, ha titoktartást fogadsz, anyám! És te is Vrészi, mert nagy-nagy titokba avatlak be benneteket!

—Persze hogy semmit nem fecsegek el az engedélyed nélkül kedves kislányom, nem akarok bajt hozni rád, hogy is akarhatnám, sőt kiváltképpen örvendek annak hogy ilyen nagyszerű, szép leány lett belőled!

—Én is mindenben engedelmeskedem neked úrnőm, hogy is tehetnék mást! - mondta azonnal Vrészí is.

S ekkor Launi elmesélte nekik - bár csak suttogva hogy senki ki ne hallgassa amit mond! - hogy miféle szellemlátogatója volt neki, hogy van egy varázspálcája... sőt van ilyenje Grumának is... tehát mindent elmondott nekik.

—És azért csak most gyógyítottalak meg, anyám, mert féltem hogy ha előbb teszem, Gruma majd valamit kifundál ellened, csak úgy gonoszságból, vagy mondjuk úgy hogy bosszúból!

—Hm... hát, ez logikusan hangzik... de akkor eszerint én most elvesztettem a férjemet, a királyt, aki a te apád is...

—De legalább élsz megint és egészséges vagy. És viszontlátod a szülőföldedet is hamarosan. Rabszolga se vagy már. Az meg hogy apámtól távol élsz, hát... jó-jó, nem mondok olyasmit hogy apám rossz ember volna mert biztos hogy nem az. Sőt, a maga módján ő kifejezetten jóra törekvő király. Azt se állíthatom azonban hogy különösebben kitűnne esze élességével vagy akár a jóságával... Szóval, mondjuk hogy olyan „átlagos”, vagy talán jobb valamivel az átlagosnál, de azért nem olyan rettentő sokkal! Tehát megkockáztatom az állítást anyám, hogy nem vesztettél olyan szörnyű sokat azzal, hogy most ezentúl nélküle kell élned.

—De nekem tulajdonképpen semmi bajom se volt vele.

—Na de hiszen még csak beszélgetni se tudtál vele, mert olyan rövid idő alatt nem tanulhattad meg a dorha nyelvet.

—Ez igaz, bár talán néhány tucat szót is felcsipegettem már belőle... na de ez nem is számít, mert azt hogy egy férj mennyire kedves vagy utálatos, könnyedén meg lehet állapítani egyetlen szó beszélgetés nélkül is! És Launi, én azt mondom neked, hogy azt nem tudom hogy apád milyen király, de ami engem illet, velem bizony nagyon kedvesen bánt, le se tagadhatta volna hogy fülig belém szeretett... Tehát én igenis bánkódom most amiért nélküle kell élnem!

—Nos, ha ragaszkodol hozzá hogy vigyelek téged vissza Dorhába...

—Na arról azért szó sincs! Azt hiszem megkockáztatnám a dolgot még az általad emlegetett Gruma ottléte ellenére is... Igen, megkockáztatnám... ha még mindig fiatal leány lennék. De már nem vagyok az, ez látszik rajtam... És annyira naiv azért én se vagyok hogy ne tudjam, a férfiak a nőkben leginkább mégiscsak a szépséget és a fiatalságot keresik és kedvelik! És igen, mondható hogy még mindig szép vagyok, de akkor is csak a „koromhoz képest” vagyok szép! Nem érdemes visszatérnem, ki tudja miként alakulna a kapcsolatom most a királlyal, aztán ha nem úgy ahogy szeretném akkor csak a csalódás lenne belőle, jobb ha inkább megmarad kedves emléknek, ha a szép időkre emlékezhetek... Bár az mindenképp szomorú, hogy ennyire elrohant fölöttem az idő. Hiszen elmúlt a teljes fiatalságom, s jószerivel nem is élhettem semmit!

Majd leányára nézett, s így szólt:

—Esetleg kérhetném tőled leányom hogy légy oly jó, és próbálj megfiatalítani a varázspálcáddal?

—Már fontolgatom egy ideje ezt az ötletet, anyám, de aggodalommal tölt el a gondolat hogy utána igyekeznél vissza a királyhoz, akinek biztos tetszenél is a megfiatalodásod után, hiszen korábban is tetszettél neki azzal a külsővel.

—Na most már kezdem tényleg elhinni hogy te, a lányom, nem vagy igazi ember, hanem tényleg tündér, azaz valamiféle végtelenül jóságos égi lény, de ugyanakkor végtelenül naiv is! Komolyan ettől félsz, hogy akkor én...! Ó, ó, Launi, mit is képzelsz! Most, a mostani külsőmmel szívesen visszamennék a királyhoz, de meg

se kísérelem mert tudom hogy már nem tetszenék neki igazán. Ha azonban fiatal leszek, én leszek az aki nem akarok majd visszatérni hozzá, mert akkor több mint bizonyos hogy ő nem fog tetszeni nekem, hiszen már idős lehet és nem illene a fiatal önmagamhoz többé! Pláne nem volna ez „jó üzlet” azt figyelembe véve hogy akkor még attól a Grumától is félnem kéne, vagy legalábbis a varázspálcájától! Ettől tehát semmi félnivalód leánykám!

—Jól van, próbáljuk akkor meg! - szólt Launi, és előszedte a varázspálcát.

—Azt akarom hogy édesanyám újra úgy nézzen ki, olyan fiatal legyen, mint húsz éves korában volt! - mondta ki a kívánságát, merően a pálcára nézve.

Azonban semmi se történt. A pálca nem kezdett el villogni, semmi változás nem látszott rajta,

—Hm... Hát, ne haragudj kedves édesanyám, látod, rajtam igazán nem múltott, én megpróbáltam... Úgy tűnik azonban, ez olyan bonyolult varázslat vagy hogy is nevezzem, amihez nem elegendő a varázspálcám ereje!

—Pedig úgy szerettem volna fiatal lenni... Na de ha nem, hát nem... annak azért örvendek hogy legalább megismerhettelek téged, a kislányomat, és büszke lehetek arra, hogy ilyen jóságos és szép leány lett belőled! Mennyire örvendek majd ha bemutatlak téged a vlúvői ismerőseimnek is!

—Na ettől meg én félek egy kicsit. Attól, hogy mit szólnak majd hozzám. Mert hát mégiscsak az a helyzet hogy csupán félig vagyok vlúvői...

—Igen, csak félig vagy az, de ez semennyire se látszik rajtad, mert a lehető legteljesebben úgy nézel ki mint aki ott született és soha senki nem volt még a vérvonalában aki ne vlúvői lett volna!

—De akkor is tudják majd rólam. Sőt, nemcsak azt tudják majd hogy félig dorha vagyok, de azt is hogy kifejezetten a dorha király leánya vagyok, márpedig azt még én az általam naívnak nevezett leányka is sejtem, hogy nem igazán szerethetik arafelé a dorha királyt.

—Emiatt már ne aggódj kislányom, a dolognak ezt a részét nyugodtan rám bízhatod, mert ezt majd én lerendezem velük.

—Te?!

—Én, hát! Sőt, ezt hogy kedvesen fogadjanak téged, még csak nem is lesz nehéz elintéznem. Olyannyira nem, hogy tulajdonképpen a legkisebb erőfeszitésembe se fog kerülni, mert a dolog magától megoldódik majd, abban a szent pillanatban amint bemutatkozom nekik!

Launi szeme összeszűkül.

—Miért, hát ki vagy te, anyám?!

—Vlúvő királyának unokahúga. Mármint akkor, ha még ugyanaz a király van ott most is aki az elhucolásom idejében uralkodott ott, s ez ugyebár nem biztos, de az se számít ha már más ott a király, mert akkor is igaz az hogy vlú hercegnő vagyok, a királyi család sarja, egészen közeli rokon ráadásul, gondolom sokan emlékeznek is majd rám, még ha nem is ismernek fel első pillanatban, de majd legfeljebb emlétek nekik olyan dolgokat amik bizonyítják hogy én igenis az vagyok akinek állítom magamat... s ebben az esetben egyszerűen elő se fordulhat hogy ne mély tisztelettel fogadnának, persze téged is leányom, ez szóba se jöhet...

—De hát ezt miért nem mondta nekem eddig Vrészi...

—Mert nem tudta. Hogy is tudhatta volna, csak nem tételezed fel hogy személyesen ismert volna mindenkit a vlú királyi családból... Na jó is lesz, ha elkezdelek tanítani téged hogy mi meg hogy van arafelé az ilyen dolgokkal kapcsolatban hogy királykodás, uralkodás meg hasonló! Mert én ugyan nem sokat éltem a

dorha királyi udvarban, mármint, addig amíg, izé... na, mondjuk ki nyíltan hogy megőrültem... de annyit már azon rövidke idő alatt is tapasztaltam hogy tudjam: a „király” fogalma a dorha népben finoman fogalmazva se azt jelenti mint nálunk! Márpedig muszáj vagy megtanulni a különbségeket, kislányom, különben tényleg az lesz hogy bár egészen biztosan nem ölnek majd meg téged, de barbár leszel a szemükben, senki nem hallgat majd rád, kinevetnek meg minden... amolyan félnótás leszel majd a szemükben, akin sajnálkoznak majd... Ezt nyilván nem akarod. Tehát üljetek csak le ide mellém az ágyra és máris kezdem az okításokat... legalábbis a tiedét Launi, mert Vrészi azért nagyjából tisztában van ezekkel a dolgokkal, neki csak az lehet az újdonság hogy én magam is, s eképp te is, a Szent Vervonalból származol!

—A szent micsodából?

—Na épp ez a legfontosabb amit meg kell érts, mert ebből következik minden egyéb! Én annyit már tudok, hogy a dorháknál az hogy ki lesz a király, lényegében csak a katonai erőn és a gazdagságon múlik. Nálunk, a vlú népnél azonban NEM. Határozottan nem. Egyáltalán, nálunk a királynak tulajdonképpen hadserege sincs. Nem lehet. Azért nem, mert nálunk nem élnek az emberek olyan eltömegesedetten, mint Dorhában. Gondolom, ez a hajó a fővárosban fog kikötni, de a fővárosunkat úgy képzeld el, hogy bár ez a legnagyobb település, de ez se sokkal nagyobb mint Dorhában egy igazán tekintélyes méretű falu. Tehát bár jókora a maga módján tényleg, de azért az biztos hogy Dorhában senki nem nevezné városnak! Gondolhatod hogy ilyen körülmények közt nem lehetséges nagy hadseregek fenntartása, hiszen a katonákat élelmezni is kell... s különben is, mire a nagy hadsereg, nálunk egy-egy falu kis létszámú, és e falvak is távol vannak egymástól, kicsi a népsűrűség... Egyáltalán, nálunk majdnem minden falu önellátó majdnem teljesen, szóval még kereskedés is ritkán folyik... Sőt, mi az hogy a falvak önellátóak, majdnem minden család is önellátó, persze ez gyakran ugyanazt jelenti mint a falu, mert gyakori hogy egy falu, az egyetlen családot jelent, bár népes családot! És a falvakat sem kell erővel uralni, mert a faluban ismer mindenki mindenkit legalább látásból, mindig megszavazzák ki legyen a falu vezetője, ez a legbölcsebb falusi szokott lenni, vagy legalábbis az akiben a legjobban megbíznak... A legtöbb dolgot amúgy is közösen döntenek el, szóval a falufőnöknek különben is alig van valami dolga... Nálunk tehát jószerivel egyszerűen nincs szükség erőszakra ahhoz, hogy működjön a társadalom! Tehát uralkodóra sincs szükség igazán!

—Mégis azt mondtad, van király Vlúvőben. Mit csinál akkor ott a király, ha nem uralkodik?

—Persze hogy uralkodik... Épp csak az uralkodása nem a mindennapi apró-cseprő dolgokra terjed ki, mert minek is, azok elrendeződnek úgyis maguktól a legtöbb esetben. A király dolga tehát nem ez, hanem az, hogy biztosítsa a harmóniát!

—A micsodát?

—A jó kapcsolatot a vlú nép és az égi hatalmak közt!

—Nem értem. - rázta meg a fejét Launi.

—Szerintem úgy a legkönnyebb megértened, ha úgy fogod fel, hogy nálunk igazából nincs is király, csak holmi „fősamán”, vagy „főpap”, de mi ezt királynak nevezzük. Így már érted?

—Azt nem merném mondani hogy értem, de talán már dereng valami. Továbbra is fennáll azonban a kérdésem, hogy mit csinál egy ilyen sámánkirály?

—Többnyire semmit. - mosolygott Launi édesanyja. —Hacsak - tette hozzá - hacsak munkának nem nevezzük azt, hogy életével példát mutat másoknak! Mindenkinék! A király nálunk ugyanis az egész nép jelképe. És mindenkinék mély meggyőződése, hogy az istenek akkor segítik meg a népünket, ha a nép tisztességes életet él. Viszont ha a király maga se eléggé tisztességes, becsületes, tiszteletre méltó, vagy mondjuk egyetlen szóval: *szent*, nos, akkor elzülленek a főemberei is, még ha nem is azonnal de idővel; ha a főemberek züllöttek, akkor pedig a közemberek is züllötté válnak egy idő után, hiszen mindenki a nála magasabb rangúról vesz példát! Ha pedig a nép maga elzülлик, akkor az istenek nemcsak hogy nem segítik tovább azt a csőcselékké züllött népet, hanem még meg is haragudnak rá, mindenféle csapásokkal sújtják, mint például vulkánkitörés, földrengés, szökőár, irtózatoss fagyok, netán járványok is... bár nálunk járvány nemigen szokott előfordulni, a kis népsűrűség miatt. Minden más azonban amit felsoroltam, annál gyakrabban... szóval, mi ezt így gondoljuk! A király dolga legelsőbbben is tehát hogy ő maga minden szempontból feddhetetlen életet éljen, másodsorban pedig hogy ügyeljen a tisztségviselői erkölcsre, az ő feddhetetlenségükre... Kisebbrészt pedig az, hogy megadja a mindenféle fontosabb isteneknek a megfelelő tiszteletet amikor annak ideje van, a megfelelő ünnepekkor. De ilyen esemény nem sok van nálunk, nagyjából csak a téli napforduló, a nyári napforduló, valamint a napéjegyenlőség két eseménye évente, ezek idejét se a királynak kell azonban kiszámolni, vannak erre megfelelő tudósai akik megmondják neki mikor van itt ennek az ideje.

—Hm... nem tűnik túl megterhelő életnek...

—Pedig vannak azért árnyoldalai ennek az életnek is, a király például sosem hazudhat! Még az ellenségeinknek sem! Az ugyanis már foltot ejtene a szentségén! Egy szenttől mindig elvárják az igazságot! Olyasmi se történhet hogy egy király paráználkodjék, abban a pillanatban nemhogy leváltanák de meg is ölnék azonnal, hogy a vérével mossák le a gyalázatot ami magán a Szent Vervonalon esett...

—De hátha a paráználkodó királynak még nincs gyermeke aki helyette a király lehetne.

—Nem számít. Mi Vlúvőben nagyon ügyelünk arra, hogy történelmünk minden pillanatát írásba foglaljuk. Ebből következik, hogy az is nyilván van tartva, kinek kik voltak az ősei. A szülei, nagyszülei, dédszülei, ükszülei és így tovább! Úgy képzeld el leányom, hogy nálunk még a legislegszegényebb nyomorult is tudja a családfáját legkevesebb hat nemzedékre visszamenőleg, tudniillik minden újszülöttnek megcsinálják írásban a családfáját a rendelkezésre álló dokumentumok alapján az írkokok, ezt a családfát kiakasztják a csecsemő bölcsője fölé a falra, később az ágya fölött lóg, ha nagyobb útra kel akkor viszi magával, de gyakran másolatot is csináltat róla, mert mindenki nagyon büszke a családfájára... és igyekszik méltónak lenni az őseire! Hat nemzedékre minimum, úgy képzeld el! Nálatok talán a nemesurak közül se mindenki ismeri a családfáját hat nemzedékre visszamenőleg, de ha mégis, csak a leghíresebb személyeket ismeri róla. Nálunk meg a hat nemzedék a legkevesebb, mondhatom tényleg csak a csőcselék az aki csupán addig ismeri az őseit, mert sokkal általánosabb hogy tíz nemzedékre visszamenőleg is számon van tartva mindenki, még hozzá az oldalági rokonokkal együtt... és hogy ne feledjem mert fontos, ebbe a női ősoket illetve oldalági rokonokat is bele kell érteni! Persze, ennyi sok ős, pláne az oldalágakkal már nem fér fel egy hagyományos családfára, szóval ezért sokkal jellemzőbb hogy

nem családfáról beszélünk ilyenkor már hanem úgynevezett családkönyvről, egy sokoldalas könyvről, amibe mindez fel van jegyezve... s ez persze nem olcsó! Még szép hogy nem olcsó, hiszen gondolj csak bele leányom, minden nemzedékkel visszamenőleg megkétszereződik az ősök száma nagy átlagban! És ha csak két össel számolunk nemzedékenként, az tíz nemzedékre visszamenőleg már ezerhuszonnégy öst jelent a tizedik ősszülőket illetően, az összes addigit beleszámolva pedig kétezernegyvennyolcat, és akkor még egyetlen szót se ejtettem az oldalágakról! Persze hogy eszméletlen mennyiségű ősről van szó, ennyinek a lejegyzése hatalmas munkát ró az írnokokra, de pláne ha némelyik ős még valami nevezetes hőstettet is végrehajtott, mert akkor azt is le kell jegyezni a neve mellé... Na emiatt van az, hogy a szegényebbek úgy döntenek hogy csak a közvetlen hat vagy tíz vagy akármennyi őseikről csináltatnak családkönyvet, a régebbiekről nem, mert azok túl sokan vannak, túl sokba kerülne a családkönyv ha azokat is feljegyeznék. Pláne így döntenek ha azok az ősök nem annyira nevezetesek. Mégis, én nem tudok olyan emberről a népünkben aki sajnálná a pénzt egy családkönyvre! Mármint arra, hogy legyen családkönyve, még ha nem is tíz-egynéhány nemzedékre visszamenőleg! Még másolatokat is csináltatnak belőle mert jaj mekkora tragédia ha elveszne... Szerintünk aki nem viseli gondját a családkönyvnek, s aki nem ápolja tisztességesen az ősei emlékét, azt nem is segítik az ősei a túlvilágról, ami pedig hatalmas veszteség volna! Szóval a hat nemzedék, az nálunk csak a csőcselékre jellemző, az általános úgy nagyjából a tíz, sőt tizenkét nemzedék, van azonban egy család, természetesen a királyi, na azt nevezzük Szent Vervonalnak, annak annyi őse van számontartva hogy egyszerűen számtalan, bele se fér mind egyetlen könyvbe, a tudósok azt mondják, a jelenlegi királyunknak nyolcszázkilencvenöt közvetlen őse van feljegyezve, s ismétlem ezek a közvetlen ősök, ebbe nincsenek beleszámítva az oldalági rokonok... bár az oldalágak egy része időközben természetesen kihalt. De nem mind... szóval, a király családkönyvébe amit mindig magánál tart, csak a legutóbbi néhány őse van felírva, de a többi is számon van tartva, védett földalatti termekben őrzött könyvekben... és természetesen ezekről több másolat is készült, az ország különböző helyein vannak tárolva.

—De miért épp az ő őseire fordítottatok ennyi figyelmet?

—Tudod lányom, a legenda szerint régen e világon még nem éltek emberek. Hanem állítólag számtalan világ létezik, nem csak ez az egy, és a nagyon de nagyon régi őseink - nemcsak a vlúrei nép ősei, de a dorhák ősei is, meg mindenki másé is - egykor az égben éltek!

—Hm, ez gyanúsan olyan történetnek ígérkezik ami mintha alátámasztaná azt az eretnekséget amit egy általam a máglyahaláltól megmentett férfi hirdetett...

—Mire gondolsz, kislányom?

—Erről inkább később mert jelentéktelen mellékszál azt hiszem, és szívesebben hallgatnám előbb meg amit az őseinkről mondanál... pláne ha azok mindenki másnak is az ősei!

—Szóval egykor mindenki az égben élt, mármint, mindenkinek az ősei. Egészen pontosan, nem konkrétan az égben, hanem a mi világunk csak egy apró kis gömböcske a Mindenségben, de vannak ott más efféle világok is, sokan, s az egyik ilyen világon éltek az őseink, tehát egy olyan helyen ami nem ez a mostani világunk, de nagyon-nagyon hasonló ehhez. És ott is nagyjából úgy éltek eleinte mint mi most itt, de később megnövekedett a tudásuk, csudálatos dolgokat tudtak készíteni, olyasmiket hogy manapság azt közölünk már mindenki fé-

lelmetes és hihetetlen varázslásnak tartaná... Gondolhatod hogy ekkora tudással könnyedén elérték, hogy már dolgozniuk se kelljen, mert csudálatos gépek dolgoztak helyettük!

Na de mondják ugye, hogy „Minden rosszban van valami jó is”. Sajnos ennek a fordítottja is igaz: „Minden jóban van valami rossz is”. Abban a csodálatos jólétben pedig amiben őseink éltek, az volt a rossz, hogy hamarosan képtelenül megsokasodtak. A feljegyzéseink úgy szólnak, hogy még ekkor se fenyegette őket éhhalál mert a csudálatos gépeik mindenkinek megteremtették a kellő ennivalót, de tényleg akkora túlszűfolttságban éltek ami már nagyon kényelmetlen volt. Állítólag voltak olyan hatalmas városaik, melyek minden irányban száz kilométerre is elnyúltak, s ezekben akkora házak voltak, hogy még a szerényebb magasságúaknak is volt ötven emelete, de némelyiknek kétszáz is! És így egy ilyen városban annyi temérdeksok ember élt, hogy egyszerre ki se mehetett mindenki az utcára, mert nem fértek volna el ott!

—Hihetetlen!

—Én is alig akarom elhinni, de így szólnak a krónikák... Szóval nagyon jól éltek, de nagyon túlszűfoltan is, s emiatt tulajdonképpen mégsem olyan jól. S egy nap páran közülük elhatározták hogy keresnek egy másik világot amin nincs annyi ember, ahol kevésbé zsűfoltan élhetnek. Építettek egy olyan gépet ami képes repülni a csillagok közti végtelen ürességben, ezt űrhajónak nevezték el, aztán ebbe beszálltak közülük néhány ezren is mert ez akkora nagy repülő hajó volt hogy ennyien is belefértek, s végül némi csillagok közti csatangolás után ideértek, e világhoz. Itt azonban valami baj történt a repülő hajójukkal, és lezuhantak... Vlúvőbe méghozzá! Igen, oda ahol a mi hazánk van! Természetesen a lezuhanáskor a repülő hajójuk ripityára tört, mert az azért nem semmi ám, lezuhanni az égből... és rengetegen meghaltak az utasai közül. Mégis, sokan életben maradtak. S elkezdtek gondolkodni mitévők legyenek, mert vissza már nem tudtak menni az összetört hajóval. Enni volt nekik mit, mert a magukkal hozott élelem nagy része túlélte a katasztrófát, de nem nagyon tetszett nekik Vlúvő jeges éghajlata. S így aztán arra jutottak hogy átkelnek a tengeren, egy másik kontinensre, gyakorlatilag tehát nagyjából épp oda, ahol Dorha fekszik most. Az átkeléshez egy külön gépet használtak, ami szintén tudott repülni, de nem a csillagok közt, csak a levegőben. Ez is nagy volt, belefértek néhány százan, azok, akik a lezuhanáskor életben maradtak.

Miután azonban átértek a másik kontinensre, mindenféle viták merültek fel a túlélők közt, elsősorban például azt illetően, hogy az a férfi aki abban az űrhajónak nevezett repülő hajóban a főnökük volt, a kapitány, az jogosult-e még most is a legfőbb vezető lenni. Mert voltak akik azt mondták, most már nincs űrhajó, tehát nem kell kapitány se. Mások azt mondták, kéne egy vezető aki összefogja a népet, de az épp a kapitány nem lehet, mert az ő hibája a lezuhanás. A kapitány persze tagadta hogy az ő hibája lenne. Valószínűleg sosem tudjuk meg az igazat erről, mindazopnálta nem lehetetlen, mert a legbölcsebb vezetés mellett is történhetnek váratlan események. Még a közönséges tengerjáró hajókon is, hát még a csillagok közt! Megint mások azt mondták, lehet ugyan hogy a kapitány hibája volt a zuhanás de mégis ő kell maradjon a vezető mert akármi történt is, de akkor is ő a legokosabb ember. És így tovább, se vége se hossza nem volt a vitáknak, és nem csak ebben a kérdésben de sok másban is. Végül azok akik kitarottak a kapitány mellett, úgy döntöttek, ők visszamennek oda ahol lezuhantak, tehát Vlúvőbe, mert hátha meg lehet javítani az űrhajót, vagy ha ez nem le-

hetséges - ami erősen valószínű - de akkor is vannak abban még olyan gépek meg más mindenfélék amik hasznukra lehetnek. Beleültek tehát a repülni tudó gépükbe, s visszatértek. Alig tudtak visszatérni, mert az a gép is lezuhant, nem sokkal Vlúvő előtt, mert már elfogyott az ereje... tudod, Launi, az efféle gépeknek is enni kell, csak nem azt eszik amit mi, hanem mindenféle undokságot, valami olyan kotyvalékot amit mesterségesen kell előállítani, és erre nem voltak már képesek a túlélők, be kellett érniük azzal ami még korábbról maradt nekik. S ez kifogyott. De ez a lezuhanás már nem volt olyan halálos mint az első az űrhajóval, ezt mindenki túlélte, csak a gépük elsüllyedt a tengerben. Ennél nagyobb baj volt, hogy az űrhajót se találták meg, mert azóta hogy elhagyták, azt betemette vagy elsodorta valami gleccser, azóta se tudja senki hol van, mi lett vele. Mindenesetre tehát, azok akik visszatértek Vlúvőbe ott is kellett maradjanak, nem volt már mivel elmenni onnét, s belőlük lett a vlúréi nép! Akik pedig az egykori kapitány lezarmazottainak vallhatják magukat, na azokról mondjuk, hogy ők a Szent Vervonalba tartoznak!

7. fejezet: A nagy felfedezés

A tutu űrhajó kényszerű lakóinak élete egyáltalán nem volt unalmas! Eleinte ugyanis - természetesen! - mindenkinek meg kellett ismerkednie azzal, hogyan használja a számukra ismeretlen ultramodern berendezési tárgyakat, már amelyek még működtek ezek közül. De a túlnyomó többség azért működött. Legtöbbjük nagyon örvendett neki például, hogy egyáltalán újra fürödhet, s melegvízben... Megkérdezték Minnit, nem apad-e majd ki ez a vízforrás, de a lány megnyugtatta őket hogy ez csak évezredek múlva következik majd be, mert a lecsorgó vizet újrahasznosítja az űrhajó. Ellenben Csipetke kijelentette, hogy bár ő is fog zuhanyozni ezentúl, de csak hideg vízben, mert tudja hogy Kvaré is ezt teszi, és ő ad Kvaré véleményére, márpedig a fiatalember véleménye az volt, hogy a melegvíz elgyöngít!

—Tulajdonképpen - magyarázta a férfi mindenkinek - az még nem baj, hogy amennyiben van melegvízünk, akkor azzal kezdjük a mosakodást. Főleg mert a legtöbb kosz könnyebben lemosódik rólunk melegvízben. Azonban utána érdemes a víz hőfokát egyre hidegebbre állítani, fokozatosan, mindaddig, míg már „mérészkeltlen” didergünk alatta! Ha így teszünk, egyre hidegebb vízhez is hozzászokunk idővel. S ez arra jó, hogy ezen enyhe stressz segít egészségesen tartani minket, erősíti az immunrendszerünket, valamint stimulálja a barna zsírszövetet ami így energiát ad nekünk, ezzel elősegítve a fogyást, már persze annál aki kövér. Aki viszont nem kövér, ott megakadályozza a hízást. De különben is, az ősemberek idejében nem volt olyan hogy meleg vízben fürdés, s ez a szememben olyan érv mely perdöntő, emellé semmi más egyéb indok nem szükséges! Épp emiatt a kádban fürdést, mármint, a kád melegvizében ücsörgést se tartom megengedhetőnek, azt kivéve ha az illető beteg, mert akkor a helyzet más, betegség esetén lehet mindenféle kivételeket tenni. Egyébként azonban ezt el kell felejtetni, tessék szépen a zuhany alá állni, mert az ősemberek idejében fürdőkád se volt, és kész, pont!

—De te azt mondtad, eleinte használjunk meleg vizet a zuhany alatt, s foko-

zatosan állítsuk hidegebbre, holott nem volt meleg vizes zuhany se az ősemberek idejében. - értetlenkedett Gemmon.

—Igen - válaszolta Kvaré - ezt mondtam, de csak amiatt mondtam mert kezdők vagytok. Nyilvánvalóan aki már hozzászokott a hideg vízben fürdéshez, annak ez nem szükséges, az azonnal beállhat a hideg alá is! Én épp ezt teszem, sőt attól se riadok vissza hogy odakint pucérra vetközzem majd meghemperedjek a hóban, így mosakodva abban! De ti még nem tartotok itt. Szóval eleinte, a hozzászokás idejére javasoltam e módszert! De egyben meg is nyugtatok mindenkit: nem arról beszélek hogy feltörjük egy jeges tó jegét, aztán a lékbe ülünk és a fagyos vízben dideregünk sokáig! Ez hülyeség, ennek semmi haszna, ezt ha túl is éljük iszonyú stressz a szervezetünknek, roncsolja, pusztítja, nem csoda ha ilyesminek már a gondolatára is borzongunk! Persze hogy semmi kedvünk hozzá, az ősember se csinált ilyesmit, messze sokkal több esze volt annál! Nem vagyunk se rozmárok, se tengeri vidrák, ez nem való nekünk! Néhány szuperedzett sportember megcsinálhatja poénból az igaz, egyszer-kétszer, nem mintha akár nekik is jót tenne, de amolyan látványossággként, s hogy eldicsekedjenek vele, ilyet is csináltak már életükben, ez is „megvolt nekik”. Oké. De csak a nagyon edzett emberek tényleg, és ők se rendszeresen! Tehát amikor hideg zuhanyról beszélek, akkor NEM ERRE GONDOLOK, hanem egyszerűen arra a csapvízre, ami a két tekerentyűvel ellátott zuhanyozóknál a kék színűből jön elő! Ez olyan tizenhét-húsz fokos lehet gondolom, rosszabb esetben csak tizenöt... szóval erre gondolok, nem a nulla fok körüli szó szerint jéghideg vízre! Ez olyasféle hőfokú lehet, amivel a természetben az ősember is gyakran találkozhatott, mondjuk mindenféle hegyi patakokban, ezt, ha egészségesek vagyunk, ki kell bírunk. Ezt, de nem a jegeset, s ezt is csak rövid ideig! Sőt, ha valaki nem gyermekként vagy serdülőként kezd bele ebbe az „ősemberkedésbe”, hanem mondjuk negyven- vagy ötvenévesen, akkor kifejezetten azt tanácsolom hogy tényleg csak úgy csinálja hogy melegvízzel kezdi a zuhanyozást, majd fokozatosan állítja hidegebbre, aztán amikor eléri e nagyjából húsz fokos hőmérsékletet, akkor elég azalatt dideregnie mondjuk úgy harminc másodpercig, aztán kész, ennyi, ez elegendő! Nem lesz több haszna belőle ha tovább didereg alatta! Sőt az veszélyes is lehet, meg az is ha hirtelen ugrik be a hideg alá, mert megállhat a szíve! Aki ugyanis olyan idős korban kezd neki az egészséges életmódnak, annak a szervezete már alaposan „leharcolt”, nyilvánvalóan jobban kell rá vigyázni, mint egy fiatalabb testre! Csipetkével azonban nem lesz semmi baj, ő még elég fiatal és egészséges, ő nyugodtan aláugorhat azonnal is a hideg víznek... de mondom, a hidegnek, és nem a jegesnek!

Csipetke elég hamar hozzá is szokott ehhez, na nem a hóban való meztelen hempergéshez, ahhoz még nem, de legalábbis ahhoz hogy azonnal hideg vízben zuhanyozzék. Nagyon büszke volt e képességére! De különben is állandóan Kvarén csüngött, leste a férfi minden szavát.

—De most már itt ez az úrhajó, most már nem kéne ősemberkedned... - értetlenkedett Pucsakaci.

—De én *élvezem* ha ezt tehetem!

—És ha egyszer Kvaré valami hülyeséget mond neked?!

—Ugyan már!

—Mégis! Hiszen ő is tévedhet!

—De hiszen eddig csupa okos dolgot mondott! Képzeld csak el apuci, ha visszatérünk, hát ott is kell zuhanyozni a suliban, minden tornaóra után, na hogy lesnek majd a többiek ha a teljesen hideg víz alá állok majd be szemrebbenés

nélkül! Micsoda vasembernek tartanak majd, senki, egyszerűen SENKI nem lesz majd az egész iskolában aki utánam tudja csinálni! Olyan talán lesz aki beugrik a hideg víz alá egy-két pillanatra, de olyan senki aki annyi ideig képes majd ott állni alatta mint én! Szóval ez igazán szuper dolog, és hagyj is engem békén nagyon kérek, mert hiába is mondasz bármit úgyis Kvarét tekintem a tanítómesternek!

—De megfázol!

—Jaj dehogy, amióta Kvaré tanácsait követem inkább sokkal egészségesebbnek érzem magamat, és még náthás se lettem!

A többiek kipróbálták a tutu ágyakat is, pontosabban azt ami a tutuknál ágy helyett volt, a pusztá energiamezőkön való alvást, de Csipetke nem. Pontosabban, természetesen ő is kipróbálta ezt meg Kvaré is, mindketten heverésztek rajta pár percet csak úgy kíváncsiságból, hogy tudják milyen ez, majd Kvaré így szólt:

—Na akkor erről ennyit, most már tudom azt is hogy ez milyen, ennyi elég volt belőle...

—Talán bizony nem elég kényelmes? - kérdezte Minni.

—Naná hogy az, de épp ez az: túl kényelmes! És ilyesmi se volt az őskorban. Tehát nem vagyunk hozzászokva. Igenis a kemény felületen alvás az egészséges. És nem akarok elpuhulni attól, hogy ezen az energiamicson heverészek. Új dolgokat kipróbálni szabad, hiszen a kíváncsiság természetes tulajdonság, s az is jó ha fejlődik a tudásunk. Hozzászokni és elpuhulni azonban nem szabad! Ezentúl tehát folytatom a kemény felületen alvást!

—Én is, én is! - pattant le az energiamezőről Csipetke is azonnal, és ment a fiú után a raktárba hogy ott aludjon a padlón, ahol nincs energiamező. Pucsakaci fejcsóválva nézett utánuk.

Kvaré különben is tanította őket minden egyes nap, általában filozófiára. Úgy kezdődött, hogy Csipetke megkérdezte Minnit, nem érzi-e a lány nagyon rosszul magát, ugyanis ő Csipetke úgy tudja, a tutuknál a hőmérséklet századfokra szabályozva van, huszonvalahány fokra, a pontos értékre ő Csipetke nem emlékszik, de a lényeg ha ettől akár tizedfokra is eltér a hőmérséklet az egy tutunak kibíratatlan szenvedés! Itt az űrhajóban meg mintha ez nem így lenne!

—Valóban nem így van - válaszolta Minni - úgy tűnik a szabályzó automatika kissé tönkrement! Van fűtés, de csak enyhén, és nincs visszacsatolás, azaz nincs szabályozva így ahogy megszoktam és ahogy elmondtad, Csipetke. Mégis, úgy tűnik ettől nekem nem sok bajom van. Természetesen kényelmetlenebbül érzem magamat így mint odahaza, Tutullában, de szó sincs róla hogy ki ne bírnam, sőt egyre kevésbé zavar a pontos hőfokszabályzás hiánya.

—Nyilván mert nem szénhidrátokat eszel hanem fehérjét, s annál is inkább zsírt! - válaszolta Kvaré. —Ez így szokott lenni a zsírevőknél. Messze sokkal jobban bírják a hideget mint azok, akik állandóan édes vackokat, cukorféléket meg tésztákat zabálnak. Az az igazság, hogy ti ott Tutullában alaposan elkorcsosodtatok. Van néhány előnyötök is, nem tagadom, például a hosszú élet, de ezért cserébe hihetetlen árat fizettetek rengetegféleképpen! Örülj neki Minni hogy te atavizmusnak születél, ennek számos előnyét élvezheted, s még az se biztos hogy emiatt megrövidült az életed!

—Hogy így lett-e azt majd csak évtizedek múlva tudom meg leghamarabb. De én azt se bánom nagyon ha úgy lesz, mert cserébe rátaláltam a szerelemre!

—Igen, ez a helyes hozzáállás, nem a jövő miatt kell aggódni állandóan, hanem a

jelennel foglalkozni. - bölintott Kvaré.

—Mégis aggódom kissé, amiatt hogy ha netán sikerül visszatérnetek a ti bolygókra, s engem is visztek magatokkal, akkor ott miként illeszkedem majd be az ottani emberek közösségébe.

—Emiatt se aggódj, majd szerelmed, Groik segít benne.

—Igen, de ő se tud annyi mindent mint te.

—Mire gondolsz?

—Hát, úgy látom e csoportban te vagy a vezető, s amiket eddig hallottam tőled tényleg bölcs dolgoknak tűntek...

—Arra gondolsz, tanítsalak téged is?

—Eddig is figyeltem mindenre amit mondtál... de inkább olyasmire gondolok, hogy örülnék ha mondanál néhány általános, életvezetési alapelvet. Aminek alapján olyan szituációkban is el tudom dönteni mit kell tennem, amikor egyedül vagyok a barbárok közt, nélküled, sőt a többiek nélkül is!

—Igen, igen, halljuk csak, tudni akarok mindent amit tudsz! - követelte Csipetke is.

—Nem hiszem hogy nagyon sok újat mondhatnék amit még nem hallottál tőlem, Csipetke...

—Májkirálynő.

—Bocsánat, Májkirálynő! De lássuk azért, megpróbálom összefoglalni, pontokba szedni. Tehát az egésznek az az alapja, legalábbis a sztoikus filozófiának de én abból szoktam kiindulni, hogy - mint mondtam már neked, de Minni még nem hallotta - a dolgok két csoportba oszthatóak, abba amik fölött hatalmunk van, s abba ami fölött nincs. Ha valami olyan helyzet adódik ami nekünk nem tetszik, s hatalmunkban áll változtatni rajta, akkor nem keseregni kell, nem panaszkodni, nem siránkozni, hanem megtenni amit tudunk! Olyasmi is lehetséges hogy a dolog bár hatalmunkban áll, de csak kissé, részlegesen. Ekkor meg kell tenni amit tudunk, akkor is ha ez tényleg csekélységnek tűnik, és kész, a többi miatt meg nem izgulni. Ilyesmi lehet például a politika. A legtöbb helyen a választás négy évre szól. Nyilván nem egyedül tőlünk függ, kit választanak majd meg. Tehát nem a mi hatalmunkban áll, ki lesz mondjuk az elnök. De egy kis beleszólásunk azért van a dologba: leadhatjuk a szavazatunkat a nekünk tetsző jelöltre. Ezt meg kell tennünk, ezzel befolyásoltuk a dolgot amennyire módunkban állt, aztán kész, ennyi, nem szabad stresszelni rajta hogy jaj végül tényleg ő nyer-e majd! Mert többet úgysem tehetünk az érdekében! Ha azonban semmit nem tehetünk a dolgok jobbrafordulásáért, akkor vállat kell vonni és elfogadni az adott helyzetet, s energiáinkat inkább arra fordítani amin mégis tudunk változtatni. Igenis be kell látni, hogy nem minden tőlünk függ! Valójában épp hogy nagyonis kevés dolog függ tőlünk. Mert a külső környezet többnyire olyan, hogy nem tőlünk függ. Vagy legalábbis csak kis mértékben függ tőlünk. Például amiatt mert az a külső környezet más emberekből áll. Akik sajnos többségükben bizony irigyek, aljasok, gúnyolnak bennünket, ostobák, igyekeznek becsapni és akadályozni bennünket, netán kifejezetten ellenségesek is, szóval ha ebbe belegondolsz, a helyzet szörnyű, kész katasztrófa! Mert nem vagy képes megváltoztatni őket úgysem, vagy ha ez lehetséges is de rém hosszú folyamat, csak apránként megy, és akkor is csak keveseknél, nem tömegméréteken! Na most tehát ilyenkor mit teszünk? - tette fel Kvaré a költői kérdést.

—Na mit?! - kérdezte vissza Csipetke tágranyílt fülekkel.

—Hát azt hogy el kell fogadnunk azt, hogy ők, a többi ember ilyen, és azzal kell

törődnünk ami fölött igenis hatalmunk van. Na most hogy ez mi, azt megmondom azonnal: ami fölött tényleg mindig, minden körülmények közt hatalmunk van, az először is a gondolataink, leginkább azon gondolataink hogy miként vélekedünk a dolgokról, beleértve ebbe az embereket is; másodsor, hatalmunk van afölött is hogy miként beszélünk, beleértve ebbe azt is hogy beszélünk-e egyáltalán, s „beszéd” alatt az írott kommunikációt is értem; végezetül pedig hatalmunk van afölött is hogy miként cselekszünk. Ez utóbbi nem azt jelenti hogy mindenhatók lennénk, de még a legislegborzalmasabb élethelyzetekben is általában úgy szokott lenni, hogy van néhány alternatívánk hogy mit tehetnénk, még ha ezen opciók egyike se tűnik tökéletesnek. De akkor is vannak általában alternatívák, s ezek közül módunkban áll választani. Tehát, összefoglalva, a külső környezetet - beleértve az embereket is - többnyire nem áll módunkban hatékonyan befolyásolni, de önmagunkat, a dolgokhoz való hozzáállásunkat nagyonis! És ez rém fontos megállapítás, mert a boldogság sosem a külső környezeten múlik, hanem önmagunkon! Emlékezz csak vissza, Májkirálynő, amikor még az asztal alatt laktunk - úgy tűntem én akkor, mint aki rémségesen boldogtalan? Hallottál-e engem panaszkodni? Kétségbeesettnek tűntem?

—Nem, cseppet se, apuci messze sokkal többet nyavalygott mint te, ellenben épp te voltál az aki a védelmemre keltél vele szemben, nem hagytad hogy szidalmazzon! Igaz azt így is megtette, de legalább csak egészen enyhén! Te azonban tényleg olyan nyugodt voltál mint egy kőszobor!

—Na akkor már érted miről van szó. Elfogadtam hogy ilyen a helyzet, hogy kész, ez van, ellenben az adott helyzetet tudomásul véve megtettem amit tudtam a dolgok javítása érdekében, azaz igyekeztem a helyzetből a lehető legtöbb előnyt kihozni! Ez tehát az egész filozófia alapja. Ez a magva mindennek. Ettől lesz egy sztoikus olyan nyugodt, amilyennek láttál te is engem, amiről azt mondtad hogy olyan nyugodt voltam mint egy kőszobor. A sztoikusok nyugalma ugyanis olyan közmondásos, hogy kifejezetten van is olyan szólás, hogy „sztoikus nyugalom”, csak lehet hogy eddig még nem hallottad e kifejezést a fiatal korod miatt. De attól még létezik. Szóval a sztoikusok kifejezetten az ő rendíthetetlen nyugalmuokról híresek. Ez tehát az alapja mindennek. Természetesen van még rengeteg részlet, amivel hatékonyabbá tehetjük.

—Tudni akarom a részleteket is! - követelte Csipetke.

—Csatlakozom az előttem szólóhoz! - bólintott a tutu lány utánozhatatlan méltósággal.

Kvaré nevetett.

—Örülök a lelkesedéseiteknek, de ne feledjétek én se tudok mindent, kezdő vagyok a témában...

—Ne szerénykedj! Az nem illik hozzád! - szólt Csipetke.

—Pedig tényleg nem vagyok mindentudó... Na jól van, akkor tehát folytatom. Sokszor az ember tudja mit kéne tennie egy adott helyzetben, mégis képtelen rá. Ennek lelki okai szoktak lenni. Olyasmi hogy lustaság, ha ugyanis valaki lusta akkor csak halogatja a teendőket. Vagy állandóan kétségek gyötrik hogy isten-bizony tényleg az-e a legjobb akció amit tehet. Vagy nem bízik a sikerben. Vagy ahelyett hogy cselekedne, idejét arra fecsérli hogy másokat okol az adott helyzetért. És még más effélék is lehetségesek amik miatt bár tudja mit kéne tennie, de mégsem cselekszik. S ezzel az a baj, hogy végsősoron ennek az egésznek ő maga látja kárát. Hogyan lehet tehát átlendülni ezen az akadályon?

—Na hogyan? - kérdezte vissza Csipetke.

—Vegyük sorra ezen akadályozó lelki tényezőket. Kezdjük a lustasággal. Ha már belecseppentél valami meredek szituációba, és a cselekvés nagy erőfeszítést kívánna tőled, amire képtelen vagy a lustaságod miatt, akkor már megette a fene az egészet, lusta vagy és kész, ezen úgysem tudsz változtatni abban a szent pillanatban. A lustaság ellen ugyanis csak úgy lehet védekezni, hogy ELŐRE FELKÉSZÜLÜNK ellene, úgy, hogy testünket és jellemünket állandóan edzésben tartjuk, eleve megakadályozva azt hogy lustává váljék! Ennek módja az, hogy rendszeresen, időről időre kilépünk az úgynevezett „komfortzónánkból”. Erre számos gyakorlat létezik, közülük a leghatékonyabbakat már ismered is, Májkirálynő, és rendszeresen gyakorlod: ilyen például a kemény felületen alvás, aztán a hideg vízben fürdés vagy legalábbis mosakodás, szóval ilyen téren nem féltetek téged, te nem vagy lusta.

—Köszönöm szépen! - csillogott a kislány szeme.

—Ne nekem köszönd, nekem aztán semmi közöm hozzá de tényleg, te vagy az aki úgy döntöttél hogy rámcsimpaszkodol levakarhatatlanul, képletes értelemben, te követed napról napra a tanácsaimat, én nem parancsoltam rád, nem kényszerítelek semmire se, szóval ez mind a te saját tulajdon önmagad érdeme, magadra kell büszkének lenned...

—Hát persze, de én azt köszönöm hogy elláttál a kellő információkkal!

—Még emiatt se érdemlek se köszönetet se hálát, ugyanis kizárólag amiatt tanítalak téged vagy mást aki hajlandó rám figyelni, mert élvezem. Ez tehát nekem örömet okoz. Miért is érdemelnék én ki köszönetet másoktól olyasmért, ami nekem magamnak okoz örömet?! Az udvariasságodnak azért örvendek. Na de folytassuk is! Akadályozó tényező lehet cselekvéseinket illetően a kétség is, hogy állandóan azon örlődünk, a lehetséges cselekvési alternatívák közül istenbizony az-e a legjobb amivel szimpatizálunk hogy megtegyük. Ennek az akadálnak a leküzdésére azt fontos észben tartani, hogy van egy olyan mondás, hogy „az idő pénz”, na ez a mondás olyan formában is igaz, hogy „az idő - győzelem”! Vagyis minden perc amit halogatással töltesz, az adott esemény fölötti győzelmi esélyeidet rontja, vagyis annak esélyét rontja hogy sikeres legyél! Mert például amíg vacillálsz, sopánkodol, újra meg újra túlgondolod és agyontervezed a majdani teendődöt, azalatt valamely rosszakaród kihasználja a tétlenségedet, és csúnya dolgokat tesz ellened. Vagy rájön hogy te valamit tervezel ellene, s így elveszted a meglepetés előnyét, ami pedig köztudott hogy a csatákban rengeteget jelent. Vagy az idő múlásával csak úgy magától is még rosszabbá válik a helyzet, és mire nagy nehezen meggyőződ magadat arról, mi lenne a helyes akcióterv, addigra kiderül hogy azt már nem is hajthatod végre valamiért, mert elmúlt a jó pillanat amikor még megtehetted volna, amikor hatékony lett volna, s így újabb tervet kell készítened, de már sokkal kevesebb lehetőség közül választhatsz, mely lehetőségek kevésbé előnyösek is. Szóval úgy áll a helyzet, hogy ha több, nagyjából azonos mértékben jónak tűnő terv közül választhatsz, akkor nem érdemes sokáig habozni melyik mellett dönts, mert messze sokkal jobban jársz ha egyszerűen kiválasztasz egyet az ösztöneidre hallgatva, s amellet kötelezed el magadat! Még ha később ki is derül netán hogy mégse az volt a legislegjobb döntés, akkor is legalább IDŐT NYERTÉL a gyors döntéseddel, ami a legtöbbször nem megvetendő előny. A habozás ugyanis a semmittevéssel egyenlő, azzal, hogy hagyod a dolgokat még rosszabbra fordulni!

Akadályozó tényező az is, ha nem bízol a sikerben. Ez rém gyakori. Ezen túlrendülni azzal a gondolattal lehet, hogy ha NEM lépsz akcióba, akkor biztos lesz a

sikertelenség, míg ha teszel valamit, akkor azért mégiscsak van esélyed a sikerre, még ha talán kevés is, de ez még mindig jobb mint a kudarc, ami akkor ér téged ha semmit se csinálsz. Egyáltalán, a legtöbb helyzetben neked nem is kell olyasmivel törődnöd, hogy sikeres leszel-e! Általános tévképzet ugyanis az emberek körében, hogy nekik a sikerre kéne törekedniük, meg hogy „hinni” kéne a sikerben. NEM, nem ez a dolguk! Hinni ilyenkor fontos, de nem az úgynevezett „sikerben”, hanem önmagadban, abban, hogy képes leszel a tőled tellő legjobbat nyújtani ez alkalommal is! Neked például ha tegyük fel kiállsz egy sakkmester vagy mondjuk egy távfutó ellen versenyre, nem a sikerre kell törekedned! Eleve, miután te mindegyik sportban legfeljebb kezdő lehetsz, a sikerre lényegében zéró esélyed van amúgy is, szóval e logikából kiindulva nem is szabadna versenyezned soha semmit, még barátságos meccseket se, mert az ugye kudarcélményt hozna neked. Szerencsére azonban ez nem igaz, nem így van, mert mint mondtam, sosem a „sikerért” kell tennünk valamit, nem azért kell küzdenünk! A cél ugyanis általában véve csak annyi kell legyen, hogy megfogadod, hogy ezúttal is a tőled tellő lehető legjobbat nyújtsd, és kész, ennyi! Verseny esetén tehát a célod sosem a siker kell legyen, hanem az, hogy a lehető legjobb formádat hozd!

Mindez logikusan következik amúgy a sztoicizmus már unalomig ismételt legfontosabb elvéből: hogy azzal kell foglalkoznunk ami rajtunk múlik, s nem azzal ami nem múlik rajtunk. Márpedig a siker sosem múlik rajtunk teljes egészében, hiszen abba jelentős beleszólása van ugye versenyek esetén az ellenfelünknek is, ha meg nem versenyről van szó, akkor pláne rengetegsok más mindenkinek lehet még köze hozzá, hogy sikeresek leszünk-e, például támogatják-e az ötleteinket, stb. A siker tehát olyasmi, ami csak részben múlik rajtunk, tulajdonképpen, a legtöbb esetben csak alig-alig. Az ellenben kizárólag rajtunk múlik, mindent beleadunk-e a játszmába, legyen akár az a játszma egy sportmérkőzés vagy az Élet valamelyik „nagy játszmája”! Ez tényleg csak rajtunk múlik! S ha ez a célunk, hogy a tőlünk tellő lehető legjobbat nyújtsuk, akkor EZT A CÉLT mindig és kivétel nélkül elérhetjük, hiszen tényleg rajtunk múlik hogy teljesen a feladatra koncentrálunk-e!

Aztán ha ráadásul még győzünk is, sikert is érünk el, annak örülünk, természetesen, de az már csak a „bónusz”, az „extra”, mert anélkül is elégedettek lehetünk, hogy „na megint elértem amit akartam, amennyiben megint a lehető legjobb formámat hoztam valami nemes ügy érdekében”! Sőt, nyilvánvaló hogy ezzel a hozzáállással még a tulajdonképpeni „igazi siker” elérésére is messze több esélyünk kínálkozik, mert bár az igaz hogy akkor se biztos hogy elérjük a sikert ha a lehető legjobbat nyújtjuk ami telik tőlünk, de az aztán holtbiztos hogy ha NEM teszünk így, akkor biztos a kudarc!

Akadályozó tényező lehet aztán ugye az is, hogy az időnket elherdáljuk arra, hogy másokat okolunk az adott helyzetért. Holott teljesen nyilvánvaló ezen attitűd értelmetlensége, mert még ha ezer százalékra biztos is hogy mások hibája miatt kerülünk kellemetlen helyzetbe, de segít-e rajtunk az, hogy ezt ezerszer felelgetjük?! Nyilvánvalóan nem! Apukádon se segített semmit az, hogy oly sokszor azt emlegette hogy miattad kerültünk ide. Semmivel se lett ettől neki jobb, egy szikrányit se. Az más kérdés, hogy még csak igaza se volt teljesen, mert végső soron ugyebár ő volt az aki Veggit beválogatta a műsorba...

Aztán, az előbb arról beszéltem, jogosan lehetsz büszke arra hogy nem vagy lusta, általában, az érdemeidre. Fontos azonban hogy észben tartsd, a büszkeség mindig veszélyes. Egy kis büszkeség, ha annak reális alapja van, mint ez esetben

hogy miért nem vagy lusta, az jó, mert önbizalmat ad a folytatáshoz, azaz épp abban segít téged hogy el ne lustulj az önfejlődés során a jövőben sem, de azért a büszkeség akkor is olyasmi amivel nagyon vigyázni kell, mert rengeteg csapdát állíthat eléd! Például épp azt, hogy úgy véled, te már annyira különb vagy másoknál, hogy ennyi elég is neked, a továbbiakban nem kell már tanulnod és fejlesztened a képességeidet, jellemedet... Tehát, helyes ha a büszkeség érzése helyett inkább mindig arra koncentrálsz amiben még gyenge vagy, amire még nem lehetsz büszke. Vagyis nem arra koncentrálsz ami mögötted van már, amin túl vagy, ami neked már jól megy, hanem azokra a kihívásokra amik még előtted állnak!

—Értem, Kvaré, úgy lesz!

—Ez különben nem jelenti azt, hogy lemondj a másoktól jövő elismerésről, sőt annak mértékét még fokozni is képes. Mert képzeld csak el, ha majd valamikor visszatérünk s te újra elmész a suliba. Gondolom eddig úgy képzelted el, hogy majd te kiállsz oda dicsekedni hogy micsoda kalandban volt részed, s be is mutatod nekik hogy te megeszed a nyers húst, a nyers, véres májat, stb... És megköveteled hogy ott is mindenki Májkirálynőnek szólítson téged, mert aki nem így cselekszik az azontúl nem a barátod többé...

—Ezt terveztem - bölintott Csipetke - igazán jól ismeresz engem mert szóról-szóra kitaláltad hogy mi járt a fejemben, hogy mit teszek majd akkor, de sejtem már hogy te nem ezt akarod, s előre beleegyezem hogy úgy teszek majd ahogy te helyesnek látod, megígérem!

—Semmit nem kell ígéred, mert nem tartozol nekem semmivel se, de különben is biztos vagyok benne hogy ígéret nélkül is úgy teszel majd ahogy javaslom. Mert mindjárt belátod majd hogy neked is úgy lesz a legjobb. Tehát, ha az előbb elmondottak szerint cselekszel, akkor persze elérsz ezzel egy bizonyos hírnevet, s ez akár jókora is lehet, de sajnos azon az áron éred el, hogy olyan leszel mint valami ünnepezt, de sztárallűrökkel terhelt kényeskedő, idióta sztár. Valami hisztiző színésznő, vagy énekes, vagy más ilyesmi. Nem amiatt leszel kényeskedő mintha nem lennél eléggé kisportolt vagy vad, hanem ilyesmi miatt hogy például ragaszkodol hozzá hogy téged mindenki Májkirálynőnek hívjon. Elismerem, ez jobban illik a jellemedhez már, mint a Csipetke. Mondhatod is hogy azt szeretnéd ha így hívnának téged. Ha azonban valaki mégsem teszi ezt, hát annyi baj legyen, ettől te még nem változol meg, hiszen a név az csak egy hangsor! Én is jobban szeretem ha úgy szólítanak hogy Carnivore Caveman, mondtam is ezt nektek, de senki nem tesz így. Elkezdtem-e emiatt hisztizni? Nem. Sőt ugyanolyan barátságos vagyok mindenkivel mint addig voltam! Továbbá, nem azt kell majd emlegetned állandóan a suliban hogy te micsoda hőstetteket hajtottál végre s mi mindent tudsz, hanem amikor mások megemlítik ezt rólad, akkor csak szerényen mosolyogjál, s mondj olyasmiket, hogy hát persze ez mind igaz, de mennyi minden van még amit te NEM tudsz! Hogy neked még **rengeteg** tanulni valód van, mert meg kell tanulnod még az ezt is meg az azt is, stb... hogy amit eddig csináltál és megtanultál az szóra se érdemes, de jaj hogy neked még mennyi mindent el kell sajátítanod, hogy te még csak egy kis kezdő vagy ezekben a dolgokban, olyan kezdő hogy te csak a távolból félő pillantásokkal csodálsz az igazi Nagyokat, a Túlélés Mestereit... Már is még sokkal jobban kitűnsz majd a többiek közül! Nem sértegeted őket, mégis úgy érzik majd, egy senkik hozzád képest, hiszen te azt monddod te még kezdő vagy ezekben a dolgokban, de ők még azok SEM, miközben te még mennyi sok mindent el akarsz sajátítani, biztos fogod is...

Máris szinte úgy néznek majd rád mintha azonnal tudnád is mindazt amit csak meg akarsz tanulni MAJD, mert elhiszik rólad az eddigiek miatt hogy azokat is képes vagy megtanulni... Szóval érted már remélem, miért kell mindig arra koncentrálni amit még **nem** értél el, s nem arra, amin már túl vagy! Ha mégis büszke akarsz lenni, javaslok akkor se arra büszkélkedj amit már tudsz, hanem arra hogy mi az amit majd még meg akarsz tanulni, mert büszke lehetsz arra is amibe bele mersz vágni, még ha nem is vagy benne azonnal és máris tökéletes!

—Hú, ez tényleg nagyon jól hangzik, valóban, ez még sokkal de sokkal jobb is lesz, köszönöm ezt a tanácsodat is! Tudom-tudom, nem kell megköszönnöm, de akkor is köszönöm mert jólesik megköszönnöm!

—Hát ha jólesik megköszönnöd, az más! - mosolygott Kvaré. —Na tehát ott tartottunk hogy állandóan edzésben kell lennünk, ezalatt nem feltétlenül sportolást értek bár az is belefér, hanem csak az a lényeg hogy „kilépjünk a komfortzónánkból”. Ha rendszeresen ezt tesszük, annak ugyanis az lesz a hatása, hogy a testünk hozzászokik hogy ha valami kényelmetlen akkor is meg kell tegye azt különösebb zúgolódás nélkül, ha mi, azaz az agyunk, ezt parancsoljuk neki! És ez irtó jó dolog ám akkor amikor valami tényleg kellemetlen szituáció adódik. Efféle gyakorlatok lehetnek az említetteken kívül például az időszakos böjtölés. Tehát hogy te például megfogadod, hogy márpedig ezentúl semmit nem eszel se délelőtt 11 előtt, se este 6 után! Még jobb ha azt fogadod meg hogy délután 1 óra és délután 5 közt eszel csak, és máskor soha sem. Ez természetesen nem olyasmi amit itt e kalandunk során kéne betartanod, mert most úgyis az van hogy akkor eszel amikor sikerül vadásznunk valamit. De majd ha hazatértünk... Nem kell félned, ez mindenki másnak az osztálytársaid közt iszonyatosan nehéz sőt gyötrelmes lehet ha megpróbálkoznak vele, de csak mert ők még szénhidráttalabálók, neked azonban könnyű lesz mert te már zsírégető vagy. Kell majd hozzá egy pici elszántság a te részedről is, de igazán teljesen minimális csupán.

—Megfogadom ezt is, így lesz!

—Az is jó ha szokásoddá válik, hogy egy órával előbb kelsz mint szoktál, gyorsan felöltözől, és körbejáród a háztömböt...

—Nem háztömbben lakunk, hanem van saját palotánk, természetesen.

—Hát akkor azt járod körbe, mindegy. Miután egyszer körbejártad, levetkőzől, lezuhanyozol, természetesen hideg vízben, majd felöltözől, s ami idő hátra van az iskolában menetelig, azalatt azon töprengsz, miként tudnál még tökéletesebb sztoikus filozófus lenni.

—Sztoikus az lehetek, de hogy is lennék filozófus gyermek létemre!

—Pedig mindenki annak fog téged tartani... És ezt minden nap megteszed, ezt a rituálét, akármilyen rossz is az idő, ha esik, ha fúj, nem számít! Ezzel edzed az akaraterődet! De különben más értelme is van ennek: így felfrissülsz, és sokkal de sokkal élesebb lesz az eszed az iskolában, jobban megy majd a tanulás!

—Te csupa olyasmit tanácsolsz aminek konkrét gyakorlati haszna is van!

—Hát persze. A sztoikus filozófia egymerő gyakorlatiasság. Tulajdonképpen úgy tekintheted, hogy ez egy vallás, de olyan vallás amiből kihagytak minden misztikát, s emiatt a gyakorlati dolgokra szorítkozik.

—És mit tegyek ha az osztálytársaim majd azzal kezdenek cukkolni irigységből, hogy nem is olyan nagy hőstett amit csináltam, mert nem önszántamból ettem nyers húst meg minden, hanem ez muszáj volt mert belecseppentem e kalandba hirtelen csak úgy?

—Nagyon egyszerű. Kezdjük azzal, egy sztoikus mindig elismeri a tényeket. Tehát

te válaszold majd nyugodtan hogy ez igaz, neked tényleg muszáj volt ez eleinte, nem önszántadból kezdtél bele. Ezután azonban tedd hozzá, hogy most már nyugodtan megtehetnéd hogy újra „civilizált” ételszerű csinálmányokat kajálsz, de mégsem teszed, ez tehát már tényleg önszántadból történik! S ha éppen valaki kételkedik, kész vagy bebizonyítani nekik hogy te igenis továbbra is nyers húst eszel! Megemlítheted azt is, hogy itt a tutu úrhajóban is szakíthattál volna már a nyershúsevással, aztán mégsem tetted meg! Tehát igenis ez már a szabad akaratodból történik!

Na de vegyük tovább azokat a tényezőket amik akadályozhatnak téged abban, hogy megcselekedd amiről pedig tudod hogy meg kéne tenned, vagy amelyek miatt azt se fogod tudni adott esetben hogy mit tegyél. Ezen tényezők egyike lehet az is - bár paradoxul hangzik - hogy mindenáron cselekedni óhajtasz, holott adott esetben épp a nemcselekvés lenne a legjobb „cselekvés”! Ez igenis sokkal gyakoribb mint hiszed, sőt, oly nagyon gyakori, hogy merem állítani, az esetek bő 999 ezrelékében épp ez, a nemcselekvés lenne a legjobb stratégia!

—Hihetetlenül hangzik!

—Akkor ítéld meg te magad, Csipetke! Bocsánat, Májkirálynő! Ugyanis...

—Á, mondd csak hogy Csipetke, ha arra áll rá a szád, Kvaré, igazad van, nem egy hangsoron múlik hogy ki vagyok igazából!

—Remek, ez is már egy fejlődés a részedről, hogy így gondold! Na tehát, ott tartottunk hogy biztos volt eddigi életed során már számos veszekedés közted és valamely osztálytársaid közt, ugye?

—Hát persze, akad ilyen sok, szerintem minden iskolában ilyen a közösségi élet, a konfliktusok elkerülhetetlenek!

—Ezt gondold te, most. Holott a legtöbb konfliktus igenis elkerülhető, épp a nemcselekvéssel! Mert gondolj csak vissza ezekre a konfliktusokra... Megkockáztatom az állítást, a legtöbb esetben már nem is emlékszel a konfliktus kiváltó okára, csak arra hogy volt valami nézeteltérés közted meg valamelyik másik lány, esetleg egy srác közt! Na akkor volt-e értelme beleállni abba a veszekedésbe egy olyan dolog miatt amire már most, néhány hónappal vagy legfeljebb egy-két évvel később se emlékszel?! De még amikor pontosan emlékszel is rá mi volt az oka a veszekedésnek, akkor is, hát gondolj most vissza arra az okra, most hogy itt vagy ezen a világon, s most hogy te is érzed már mennyire más ember lettél a sok bölcsesség hatására amit tőlem tanultál, meg amiatt is hogy most egy csomó olyan dolgot tudsz már amit korábban nem, hogy most teljesen más dolgok érdekelnek már téged mint régen – most, mindezek fényében nem úgy tűnik-e neked hogy teljesen felesleges és értelmetlen dolog volt belemászni azokba a veszekedésekbe? Netán még verekedésekbe is? Most, utólag visszatekintve, nem úgy tűnik-e neked, hogy a legbölcsebben akkor cselekedtél volna, ha úgymond „ráhagyod” az illetőre, legyen ahogy akarja és kész, nem számít, le van szarva az egész, elvégre te nemesebb vagy mint ő, te felette állsz ezeknek a dolgoknak...

—De bizony Kvaré, úgy van ahogy mondod, például egyszer jól megtépkedtük egymás haját az egyik osztálytársammal, mert ő is ugyanoda akart ülni ahová én, az ablak mellé!

—És végül te ültél oda?

—Nem, hanem ő, mert ő volt az erősebb. De rá is faragott, mert onnan szép ugyan a kilátás, de aztán jött a nyár, állandóan rá tűzött a Nap, csorgott is róla a veríték az biztos is! Igen, igazad van, jobban tettem volna ha ráhagyom! Mert még ha én nyertem is volna abban a bunyóban s én ülök az ablak mellé, az is rossz lett

volna mert akkor én izzadok!

—Na látod, mindegyik helynek megvan a maga előnye is meg hátránya is. Például a hátsó padban jobban lehet puskázni. Másrészt viszont ha mégis tanulni akarsz, onnan nehezebben látod a táblát, nehezebb elolvasni ami írva van rá, jobban zavar téged a figyelésben a többi gyerek nesze, s messzebbre kell kimenni amikor elhagyod az osztályt. Az első padban meg mindez fordítva van, jobban tudsz ott tanulni de jobban ki is vagy téve a tanár figyelmének. A helyzet az, Csipetke, hogy alig van olyan dolog a világban aminek kizárólag előnye vagy hátránya volna, a legtöbbször a dolgok kiegyenlítik egymást, így a bölcs ember nem bonyolódik bele civakodásba a többiekkel hogy így vagy úgy legyen, hanem hagyja hogy menjenek a maguk feje után, és kész. És ő maga beéri azzal ami jut neki. Ez többnyire jóval kevesebb lesz mint ami a túlekedőknek jut, de közben legalább megmarad a nyugalma. Különb is, mint látod, majdnem mindig az van hogy ezek a dolgok, az Életben előadódó dolgok egyszerűen túl jelentéktelenek, nem éri meg küzdeni értük! Ott van például apukád. Ő rengeteget elért az életben. Felmerül azonban a kérdés, van-e bármi értelme is annak, amit elért?

—Ha azt akarod mondani hogy itt és most nincs, abban egyetérttek veled, de ha sikerül visszatérnünk...

—Akkor sincs. Mert hogy is nevezhetném értékesnek bármiféle értelemben is azt a karriert, ami azzal egyenértékű, hogy rabszolga lett?!

—Micsoda?! Hogy is volna apukám rabszolga?! Még itt se az, ott pedig...

—Ott pedig naná hogy az! Itt nem rabszolga az igaz. Ott azonban annál inkább!

—Kvaré, nagyon tisztellek és becsüllek, de ezt be kell bizonyítanod nekem!

—Sejtettem. Na akkor tisztázzuk mi a különbség egy szabad ember és egy rabszolga közt! A különbség szerintem az, hogy a szabad ember azt tesz amit akar, a rabszolga ellenben nem tehet meg mindent amit akar, mert állandóan azon kell igyekeznie hogy kivívja ura tetszését, retteg a gondolatra is hátha az ő ura megharagszik rá, mert akkor nagy baj lesz... Egész életében az urát szolgálja, olyasmit dolgozva amiben az ő ura tetszését leli, amit kíváncsnak tart... Így van?

—Még szép, más el se képzelhető! - bölintott a kislány.

—Akkor arra kérlek, alkalmazd ezt a definíciót az apukádra! Mert szerintem apukád messze nem tehet meg mindent amit akar, ugyanis egész életében a nézőket szolgálja, igyekezvén olyan műsorokat gyártani amit azok kíváncsnak tartanak... Állandóan azon igyekszik hogy kivívja urai, a nézők tetszését, mert retteg tőle mi lesz ha elveszti azok kegyét, akkor ugyanis vége az üzletének, oda a bevétel... de ennél is jobban retteg mi lesz ha az ő legislegfőbb ura, a csizik neheztelnek meg rá, ennek már a gondolata is hideglelős rettenettel tölti el őt... na hát akkor most mondd meg nekem, szabad-e az apukád?!

—Hú! - volt Csipetke rövid de velős válasza.

—Néven nevezve a dolgokat - folytatta Kvaré - apukád egyszerűen rabszolga. Mint látod, ráadásul nem is egy ura van neki. Az igaz hogy senki nem veri véresre a hátát, de attól még rabszolga, mert nem azt teszi amit akar, hanem amit muszáj tennie. Ezzel szemben nézz meg engem: nyíltan szólva én telibeszárom mások mit gondolnak rólam, azt meg aztán leginkább és pláne leszárom de ballisztikus ívben ám, mások mit mondanak nekem hogy csináljak! Hiába mondják hogy tegyem meg ezt vagy azt: ha nincs rá kedvem, nem teszem! És általában nincs rá kedvem, ez úgy szokott lenni, bizony, mert mondtam már hogy nem igazán kedvelem a munkát, sőt igazán nem kedvelem... Igen, megrögzött munkakerülő vagyok, teljesen nyíltan bevallom! De ebben semmi rosszat nem is látok, mert hiszen

messzire ordít rólam hogy nincs is szükségem arra hogy dolgozzam bármit is. Apukád azonban dolgozik, mert muszáj neki, és nagyon keményen dolgozik. Nem fizikai munkát, de attól még az munka, mert rengeteg idegességgel és aggodással jár. Ő tehát rabszolga, a nézők rabszolgája, a csiszík rabszolgája, s legfőképp a munka rabszolgája! Hát én bizony nem úgy képzelem el a jó életet hogy közben rabszolga vagyok... Sőt, megkockáztatom az állítást, hogy apukád még sokkal de sokkal inkább rabszolga mint a középkori rabszolgák akik bilincsben dolgoztak és korbácsolták őket!

—Na ne! - kiáltotta döbbenten Pucsakaci.

—De bizony!

—Kvaré, sok meredek elmélkedést hallottam tőled eddig, de ez még viccnek is rossz, ez mindennek a teteje!

—Halld hát akkor! A te életed amiatt rosszabb az úgymond „igazi” rabszolgákénál, mert azok esze nyilvánvalóan az ébrenlétük minden pillanatában a szökésen járt, és biztos is hogy megragadtak azonnal minden pici kis lehetőséget a szökésre, léptek amikor csak kis esély is kínálkozott a sikeres szökésre! Ezt nyilván te sem vitatod. Te ellenben, Pucsakaci, annyira rabszolga vagy, hogy eszedbe sem jut megszökni e státusodból, nem mersz megszökni a szakmádból, a pályáról, nem mered feladni a televíziós vállalkozásodat, annyira rabja vagy ugyanis a pénznek hogy rettegsz a gondolatára is hogy elhagyd a te „Jóságos Gazdádat” a pénzt... tehát te olyan rabszolga vagy aki nemcsak rabszolga, nemcsak nem szabad, de még csak szökni se akar soha! Emiatt aztán az is nyilvánvaló, hogy soha az életben nem is fogsz megszabadulni e rabszolgaságából.

—Hát abban igazad van, hogy nem akarok úgymond „megszabadulni” a pénzemtől, én szeretem a „gazdámat”, a pénzt! - vágott vissza Pucsakaci gúnyosan.

—Tehát a pénz rabszolgája vagy, bevallottad.

—Igen, és igenis szerintem ez jól van így!

—Akkor is ha emiatt nem vagy szabad?

—Hülyeség, én szeretem a munkámat.

—Attól az még igenis kötöttség, tehát nem vagy szabad.

—Ez merőben felesleges filozófiai elmélkedés.

—A lányod épp ilyesféle elmélkedésekre kért engem az imént.

—Igen - bölintott Csipetke - de azért megkérlek mégse apucival példálódzzál mert én szeretem őt is, és nem akarom hogy rosszul érezze magát! Vagy legfeljebb olyankor mondj ilyesmiket amikor ő nem hallja! De ha volna esetleg valami más tanításod...

—Van. Például az, hogy emlékezz a halálra!

—Hogy mire?! Kinek a halálára?

—A tiedére.

—De hiszen az hol van még, meg se történt, s különben is ha meghaltam, már úgysem emlékszem semmire se!

—Ezt úgy értem, hogy a régi sztoikus bölcseknek egyik kedvenc mondása volt, hogy „Memento mori!”, ami azt jelenti, hogy „Emlékezz a halálra!” Vagy inkább, hogy „Jusson eszedbe a halál!”. Mármint az, hogy te sem élsz örökké. Tehát, hogy „Emlékezz rá, hogy halandó vagy!”. Mert senki se él örökké. Én se, te se, apukád se, de még ha van is olyan lény amely elvileg halhatatlan mert nem hal meg magától, idővel annak is vége lesz úgyis, valami balesetben, vagy mert megöli valaki vagy valami. Elvileg soha nem tudhatod, amikor este lefekszel aludni, hogy felébredsz-e holnap. Ki tudja, lehet például valami rejtett genetikai rendelle-

nességed, ami miatt alvás közben egyszer csak leáll a szíved. Vagy jön egy lavina éjszaka, és emiatt halsz meg. Vagy rád zuhan egy meteor. Vagy akármi. Tehát a helyes hozzáállás az, hogy minden reggel amikor felébredsz, örömsz, mert úgy tekinted hogy kaptál ajándékba egy újabb napot az élettől! S emiatt örülsz a jó dolgoknak amik aznap történnek veled, a rossz dolgok miatt pedig nem izgatod magadat, mert minek, azok le vannak érdekelve, hiszen lehet hogy az lesz az utolsó napod az életben, akkor pedig nem számítanak! Viszont épp emiatt mert hátha az lesz az utolsó napod, igyekszel minél több jót tenni, meg alkotásokat magad mögött tudni, tehát értékesé tenni ezt az újabb napot amit ajándékba kaptál az élettől s az életből!

Tehát mindenki meghal, mert minden mulandó. Időd tehát véges, ráadásul azt se tudod soha előre, mennyi van még belőle hátra. Ennek fényében pedig nagyonis érdemes megfontolni, véges időnkét mire fordítjuk! Kerülni kell minden értelmetlenséget.

—Emlékszem, egyszer azt magyaráztad Gemmonnak, hogy ki kell számolnia mennyi pénzt keres egy óra alatt, s amit venni akar annak árát ezzel mérje össze!

—Igen, az a tanács is hasonló, de most neked ennek általánosabb változatát próbálom megvilágítani. Kiindulhatunk azonban onnan is, ha már arra ilyen jól emlékszel. Tegyük fel, már dolgozó nő vagy, s kiszámolod hogy egy órai munkád mondjuk négy fityinget ér, mert annyit kapsz érte. Most csak egy példát mondtam a számmal, nincs konkrét jelentősége a szám nagyságának. Tehát ezt kiszámolod. Ez ugye annyit jelent, hogy akkor a te életedből 1 óra 4 fityinget ér. Ha akkor amikor dolgozol, ennyit ér egy óra az életedből, nyilván máskor is annyit ér. Azaz, amikor például megnézel egy 1 óra hosszú filmet a tévében vagy akárhol, akkor te fizetsz azért a filmért, még akkor is fizetsz ha az a film ingyenes, mert hiszen 1 órát tartott, s 1 óra a te életedből 4 fityinget ér, tehát az a film, a megnézése, neked 4 fityingedbe került, mert az életedből annyit szántál rá amennyinek az értéke 4 fitying! És ez mindenre igaz amit végzel az életben. Ha 1 órát olvasol, annak az ára is ennyi, annyit fizettél érte képletesen. Ha egy órán át pornófilmet nézel, annak is ennyi az ára.

—Olyat én nem nézek.

—Jó, hát akkor te nem, de a fiúk nagyonis gyakran... Ha meg egy nap az Interneten barangolva annyi sok filmet nézel hogy a köztük levő reklámblokkok összesen kitesznek egy órát, akkor az van hogy azok a reklámok elvettek az életedből 1 órát, azaz 4 fitying értéket! És így tovább! Emiatt nagyon meg kell fontold, mire áldozod a te értékes idődet. Nyilván persze nem lehet mindent elkerülni, mert ugye ha te egy hónapon át összesen 1 órát töltesz az illemhelyen, azt is átszámíthatod így pénzbe, de hát ugye ami muszáj az muszáj, a kakilást nem lehet megúszni. Nem mindegy azonban, milyen könyveket olvasol, milyen filmeket nézel, sőt még az se hogy mit tanulsz, mert az időd véges, a Halál egyszer úgyis eljön érted, reméljük nagyon sokára csak, de akkor is eljön majd valamikor, ez előre tudható, s mindig amikor csinálsz valamit, az tulajdonképpen abba „kerül” neked igazából, hogy azon idő alatt nem csinálhatsz **mást!** Az ostobaságokat tehát kerülnöd kell!

—Teljesen igazad van, én tulajdonképpen suliba se akarok járni, ott csupa felesleges hülyeséget tanítanak, téled egyetlen nap alatt is több értékes tanítást hallok mint a suliban valaha is tanultam eddig összesen, talán az írás-olvasást kivéve!

—Nem kerülheted el az iskolát, Csipetke.

—Ezt persze hogy nem, ezt én is tudom, az alap iskola kötelező, de nem akarok főiskolára menni!

—De lányom...! - döbbsent meg Pucsakaci.

—Milyen iskolába akartad küldeni a lányodat? - kérdezte Kvaré.

—Ezt még nem döntöttem el konkrétan, ez még nagyon odébb van Csipetkének, de valami olyasmin filóztam, hogy filmművészet, műsorszerkesztés, tömegtájékoztatás... Vagy ha nagyon nem tetszik neki az efféle, hát akkor pénzügy, bankigazgatás, netán tőzsdeszak, mondjuk olyasmi lehetne belőle hogy tegyük fel pénzügyi és befektetési tanácsadó...

—Na, kezdek egyetérteni Csipetkével. Ez tényleg mind hülyeség.

—Hogy beszélsz, ez mind komoly és tiszteletre méltó szakma!

—Frászt. Amint megváltoznak a társadalmi viszonyok, semmire se menne a tudásával. Vagy ha más bolygóra kerül. Még akkor se venné hasznát ennek a sok értelmetlenségnek, ha olyan bolygóra veti a sors ahol szintén van bankszektor, mert holtbiztos hogy ott más szabályok lennének érvényesek. Ha meg a filmes pályán marad, ugyanolyan rabszolga lenne mint most te. Ilyesmit tényleg kár tanulnia, ezzel teljesen egyetérték. De megnyugodhatsz, nem vagyok a lányod ellensége, nem beszélem őt le a főiskoláról, sőt kifejezetten azt tanácsolom neki teljes tekintéllyemmel, hogy igenis végezzen el valami fősulit... de az tényleg KOMOLY legyen!

—Csak azt ne mondd lécci hogy matematikus legyek, csak azt ne, nagyon kérlek! Igaz hogy jó vagyok nagyon matekból is, de akkor se úgy képzelem az életemet hogy matekkal foglalkozzam minden nap a munkahelyemen! Csak ezt ne mondd, könyörgök! - kiáltotta Csipetke.

—Ne aggódj, én egészen másra gondoltam. Például, mit szólnál olyasmihez, hogy „Erdészeti és vadgazdálkodás”? Hm? Ott sok érdekeset tanulhatnál ami mind kapcsolódik valahogyan ahhoz az „ősemberes” életmódhoz amit én követek, s amit te is vonzónak találsz! Megismernéd az állatok lábnyomait, azaz tudnál nyomot olvasni, tudnád melyik állatnak mik a szokásai, hogyan lesheted meg őket, melyik helyen milyen állat él, és így tovább! Ez hozzásegítené téged ahhoz hogy adott esetben jobban tudj vadászni, vadászni, túlélni egyedül a vadonban...

—Igen, igen, ez az!

—Remek, akkor ezt meg is beszéltük.

—De nem, mert egyáltalán nem tartom ugyanolyan értékűnek az erdészeti szakmát, mint a bankszakmát! - ellenkezett Pucsakaci.

—És nem is azonos értékűek tényleg... tudniillik szerintem az erdészeti messze több a haszna, amint ezt épp az imént említettem is.

—De engem nem győztél meg. A bankszakmában igenis sokkal több a lehetőség. A filmiparban is.

—De vedd már észre kérlek, hogy a lányodnak erről egészen más a véleménye!

—Naná, amikor pillanatokkal ezelőtt oly végtelen tapintattal degradáltál le engem holmi rabszolgának!

—Az hogy nekem mi a véleményem egyes szakmákról és életmódokról, az én dolgom, az meg hogy elmondom akárkinek, akár a lányodnak is, az olyasmi amihez jogom van a szólásszabadság címen! Neked is megvan mindez a jogod, Pucsakaci, élhetsz vele, épp most éltél is e joggal, azért pedig hogy nem tudtad meggyőzni a lányodat ne rám légy dühös hanem legfeljebb önmagadra, amiért nincsenek olyan plauzibilis érveid mint nekem! Abban biztos lehetsz, nem fogom erőszakkal az erdészeti karra cipelni a lányodat. Én elmondtam amit óhajtottam

erről, a többi az ő dolga!

—Jól van na, nem akarok én veled összeveszni, csak... csak... nem tetszik nekem hogy a lányom gőzerővel, sőt már szinte atomerővel igyekszik mindent megtenni azért, hogy majdan egy jelentéktelen senki legyen belőle!

—De boldog senki! - vágott vissza Csipetke.

—Én is boldog vagyok.

—De apa, hogy mondhatasz ekkora bődületes hazugságot ilyen rezzenéstelen képpel, ezt egy politikusnak is évekig kell gyakorolnia! Hiszen hányszor láttalak téged mély aggodalmak közt sóhajtozni, hogy jaj mi lesz mert nincs elég reklám-megrendelés, elfogadható-e ez a reklám a csiszik ízlése szerint, vagy ez az egész műsor, ez meg az tetszik-e majd a nézőknek, és így tovább! Vagy mi lesz ha megint terroristák szállják meg az úrvárost! Amikor meg az egyik szereplő eltűnt, Iggi, az a lány akivel a csiszi főnöknő úgy összebarátkozott, s emiatt éjjel felhívott téged a csiszi királynő közvetlen vonalon, hát még másnap egész nap is falfehér voltál, és marékszám szedted a nyugtatókat! Láttam! De még ez nem is elég, mert még hetekig szedted utána, mindaddig amíg a csiszik vizsgálódtak az úrvárosodnál, csak akkor már nem szedtél olyan sokat! De azért jókora mennyiséget! És te ezt mered boldogságnak tartani?! Megkockáztatom, hogy itt és most sokkal boldogabb vagy mint akkor voltál! Talán ez nem igaz arra az időre amikor az asztal alatt laktunk, de most már itt a tutu úrhajóban nagyonis, egyszerűen mert itt már a körülmények elfogadhatóak a számodra, ellenben semmi se stresszel téged!

—Naná, csak minden teli van bizonytalansággal a jövőt illetően!

—Ez igaz lehet, de azt is tudod hogy ezek olyan dolgok amik nem terád hanem Kvaréra tartoznak, mert ő a szakértő az ilyen ügyekben hogy vadászat meg túlélés meg hasonló, s emiatt ezen dolgok miatt nem izgatod magadat különösebben. Egy kicsit persze igen, de nem nagyon. Szóval itt igenis jóval boldogabbnak látlak téged, tehát nagyon kérlek ne próbáld bemesélni nekem apuci hogy te korábban olyan hű de boldog voltál! Gazdagabb voltál, de nem boldogabb! Ha pedig így van akkor miért akarsz épp engem, a lányodat akit állítólag szeretsz, hasonlóan boldogtalan életre kárhoztatni mint amit te éltél?!

—Lányom, az lehet hogy itt nincs annyi stressz ami gyötörne, s ilyen értelemben, ebben a felettébb korlátozott értelemben talán boldogabbnak tűnök, épp csak ezt én semmivel se tartom előnyösebbnek mint a stresszes életet, s amiatt nem mert a stressz helyébe lépett egy ugyanolyan gyilkos dolog: a végtelen unalom!

Erre Csipetke nem tudott mit válaszolni, ellenben megszólalt Kvaré, bólogatva.

—Nem csodálom hogy unatkozol. De hadd kérdezzem meg, a lányod miért nem unatkozik?

—Mit tudom én!

—Te nem tudod. Én igen. Ő amiatt nem unatkozik, mert például eljár velem a vadászatokra, és tanul. S nem csak vadászat közben tanul, hanem itt az úrhajóban is. Neked is észre kellett venned például, amikor vele vagyok nem csak beszélgetek ám ökelmével, hanem tanítom is őt számos hasznos apróságra, és a kis huncut igyekszik ám nagyon elsajátítani a trükkjeimet! Például órákon át gyakorolja a különböző csomók és hurkok kötésének titkát! Naná hogy nem unatkozik, képtelenség, mert a tanulás és a gyakorlás az teljes mértékben kizárja az unalmat! Mert hát definíciószerűen az unatkozik aki semmit se csinál, aki azonban gyakorol vagy tanul, az igenis csinál valamit, azaz még elméletileg is elképzelhetetlen hogy unatkozzék! És mielőtt megcáfolni igyekeznél, sietve közlöm hogy a tankönyvek fölötti sóhajtozás, az nem tanulás. A tanulás az az, amikor az

ember szívvel-lélekkel igyekszik elsajátítani az anyagot. A lányod pedig ezt teszi.

—De engem nem érdekel se a vadászat, se az hogy holmi csomókat kötögessek.

—Ez már a te bajod, Pucsakaci... de hadd emlékeztesselek rá, ha akármiért is de nem tudod tovább használni ezen úrhajó készleteit, s ha valamiért tőlem is elszakadsz, akkor rohadtul szorult helyzetben leszel, mert én nem leszek ott hogy ellássalak élelemmel, néven nevezve a dolgokat kiszolgáljalak, kiszolgáljam Pucsakaci úr Őfölustaságát, te pedig nem rendelkezel majd a szükséges képességekkel ahhoz, hogy ellásd magad élelemmel meg más akármikkel amik szükségesek! És akkor ott állsz megfürödve! De nem sokáig, mert jóeséllyel hamarosan behalsz a szituba! Ez kell neked?!

—Ugyan már, ez egy böhömnagy úrhajó, miért is történhetne meg, hogy...

—Akármi miatt. Azt se hitted volna korábban biztos, hogy hipp-hopp egy északi vidékre kerülsz, egy idegen bolygóra, a tél közepén, minden felszerelés nélkül! Szóval látod, akármi is megtörténhet, akkor is ha úgy véled, elképzelhetetlen hogy megtörténjék. Egyszerűen kicsi a képzelőerőd hogy átlásd, mi minden történhet. Ez nem sértés akart lenni, elismerem hogy én se számítottam előre arra ami történt, én se látok a jövőbe... de legalább igyekszem felkészülni a lehetetlen dolgokra is amennyire képes vagyok rá, tudniillik tanulással és gyakorlással! A lányod is ezt teszi, követhetnéd a példáját! De ha nem akarod, én nem bánom, a te dolgod, felnőtt ember vagy, azt csinálsz amit akarsz...

—Jó, jó, na, rendben van, legközelebb én is elmegyek veled megint vadászni... de akkor is unatkozni fogok két vadászat közt, mert a csomók kötését se lehet örökké gyakorolni.

—Tehát unatkozol amikor egymagad vagy.

—Naná, persze, és ez egészen természetes is, minden ember így érez, amikor...

—Nincs igazad - vágott közbe Kvaré - mert én például cseppet se unatkozom amikor egymagam vagyok!

—Elhiszem, te vagy a kivétel, egymilliárd főből az egyetlen...

—Az mindegy mekkora kivétel vagyok, a lényeg az hogy ez lehetséges, ez, hogy nem unatkozol amikor egymagad vagy! Igazság szerint aki unatkozik amikor egymagában van, azt majdnem megvetem, csak amiatt nem vetem meg mégis, mert inkább mély szánalmat érzek iránta, hiszen mi mást is lehetne érezni egy olyan emberrel szemben aki annyira hitvány, annyira fantáziátlan, annyira gondolat nélküli, annyira távol áll tőle minden eredetiség, hogy még ő önmaga se bírja elviselni a saját társaságát?! Pucsakaci, miként is várod el hogy mások vonzó társasági partnernek tartsanak téged, hogy kedveljék a jelenlétedet, amikor még te magad se vagy képes kibírni a saját társaságodat?! Miként várod el hogy mások érdeklődjenek utánad, hogy kíváncsiak legyenek rád, a jelletedre, a gondolataidra, amikor te magad se érdeklődöl önmagad után, amikor te se vagy kíváncsi saját magadra, a jelletedre, a saját gondolataidra, s emiatt arra vágysz hogy valaki más is jelen legyen, s így megszabadulj az önmagadra figyelés kínzó kényszerétől?!

—Ez az, jól van, ez remek volt Kvaré, nagyszerű, jól megmondtad neki! - ujjongott Csipetke.

—Tudniillik - folytatta a fiatalember - amikor idő kínálkozik az egyedüllétre, azt nem csapásnak és tragédiának kell megélnünk, hanem örömmel kell üdvözlőnünk az alkalmat mely kínálkozik a reflexióra, az önmagunkba mélyedésre, a meditációra vagy legalábbis a relaxációra... de ezt persze gyakorolni kell. Mondhatnám azt is röviden, meg kell szokni az unalom elviselését, s ez akkor lesz

sikeres ha addig gyakorolod amíg egyszercsak rájössz, hogy jé, ez nem is unalom hanem a legélvezetesebb pillanatok az életben!

—Eh, te mindent ki tudsz magyarázni...

—És mindenkit le tudok fogyasztani, amint ezt bebizonyítottam két társunkon. Ha abban igazam volt, kiderülhet ám hogy ebben is, azaz kezdj csak gyakorolni...

—Jó, jó, értettem, nem kell tovább ragozni, lezárhatjuk a témát...

—De csak ne zárjuk le - ellenkezett Csipetke - mert szerintem nem fejezted még be azt a témát, Kvaré, hogy miként is kell kezelni a kellemetlen embereket? Akik például gúnyolnak minket? Netán egyenesen megtámadnak, verekedni kezdenek?

—Hát, ha a helyzet megengedi, én leginkább egyszerűen kitérek a fizikai összecsapások elől. Azaz elfutok ha tehetem. - mondta Kvaré. —És ezt nem tartom gyávaságnak, mert nemcsak akkor futok el ha eléggé valószínű hogy én húznám a rövidebbet, de egy messze sokkal gyengébb valaki elől is inkább elfutok, mert egyrészt tényleg nem szeretek verekedni, s ezt sokkal kényelmesebb megoldásnak tartom mint belemenni egy bunyóba, másrészt ha egészen biztos is hogy én győzök, de utána jöhet egy rendőrségi vizsgálat, feljelentés, effélék, netán még vizsgálati fogság is, még akkor is ha nyilvánvaló hogy ártatlan vagyok, s ez rém kényelmetlen. Képzeld el Csipetke: valaki, egy girnyó kis nyápic korcs, félig részezen belém köt, pofon vág, belém is rüg, én visszaütök, ő elterül a padlón, győztem, méghozzá könnyedén győztem, hurrá... aztán kiderül hogy nagyot ütöttem és kitört a nyaka! Simán lesittelnek miatta. Szerintem igazságtalanul, de hiába gondolom így, ilyenek a törvények... Nem érné meg! Vagy ha nem is hal meg de betörik az orra, s én fizethetem az orvosi kezelésének a költségeit... Egyszerűbb és biztonságosabb elfutni. Szóval ha verekedésig fajul a helyzet, ha csak tehetem elfutok. Ha nem lehet elfutni, akkor természetesen felveszem a harcot, és igyekszem győzni. Nem riadok vissza attól, hogy megöljem a támadómat, hiszen mondom, meg is tanultam a patkány-stilust... De hidd el nem szeretem az ilyen szitukat! Épp emiatt az ilyen helyzetekből nemcsak elfutok ha tehetem, de már előre igyekszem is messzire elkerülni hogy efféle helyzetbe kerüljek! Például nem megyek olyan úgynevezett „szórakozóhelyekre” amiket mindenféle sötét alakok rendszeresen látogatnak. Eleve, ezek a számomra nem is szórakozóhelyek, sosem éreztem jól magam olyan helyeken. A városok sötét sikátoraiban se szeretek járkálni, minek is, nincs ott nekem semmi érdekes, én a természetet kedvelem, egy városban én csak akkor és csak addig járkálok ha nagy ritkán átkelek valamelyiken, ez megvan egy nap alatt, de különben is valószínű hogy át se megyek rajta hanem inkább megkerülöm. Én legfeljebb a kertvárosokba, a városszélre megyek be, oda is csak kis időre, és ott se az ivókba. Szóval így eleve minimálisra csökkentem a konfliktusok lehetőségét.

—És ha gúnyolnak téged?

—Hadd tegyék. A gúny is csak egy szó. A levegő hanghulláma. Levegőmolekulák rezgése. Mit számít? Más ember leszek talán attól hogy valakinek miként mozog a szája?

—Ezt értem, de azért az akkor is úgy van ám hogy rosszul esik tétlenül túrni a gúnyt!

—Nyilván nekem is jobban esik ha nem gúnyolnak - vont vállat Kvaré - de ez úgy van tudod, hogy... na megvilágítom neked egy példával. Képzeld el, hogy a Kukkoló előtt néhány nappal találkozunk. Te ott sétálsz valahol a városban, mondjuk épp iskolába mész, vagy onnan térsz haza, és megpillantasz engem, amint arrafelé ballagok a hatalmas hátizsákkal, a paracord derékszíjammal,

rajta a két ronda övtáskával, borostásan mert napok óta nem borotválkoztam, a hajam fésületlen, a ruhámon látszik hogy talán hetek óta nem volt kimosva, és veszélyesnek is tetszem mert ott lóg az övemen ez a hatalmas túlélőkés, meg ott lóg rajtam a kezem közelében a hatalmas machete is, a Golok... Szerintem nem mertél volna megszólítani, igaz?

—Hát, az bizony tényleg eléggé valószínű... Bevallom amikor a mostani Kukkolóban mindenki leült az asztal köré legelőszőr, a bemutatkozáskor, már akkor is gyanakodva nézegettelek, és csak azután szavaztam neked bizalmat hogy olyan érdekes és logikus dolgokat kezdtél mondogatni!

—Pontosan erre szerettem volna rávilágítani. - bólogatott Kvaré. —Ha akkor régen találkozunk, és netán mégis megszólítottál volna, mert valamiért nem féltél volna tőlem, mert mondjuk ott lett volna veled rengeteg iskolatársad is, vagy a szüleid is, valószínűleg te is csak gúnyolódtál volna velem, megvetően beszéltél volna velem, lehet hogy nem NAGYON megvetően, de azért érezni lehetett volna a szavaidból meg a hangsúlyodból hogy lenézel engem. És akkor szerinted én megragadtam volna?

—Az lenne a logikus hogy igen, de sejtem már hogy nem.

—Persze hogy nem. Olyankor én azt gondoltam volna, hogy lám, itt ez a helyes kislány, jaj de sajnálom szegénykét mert íme, ő is tudatlan, semmit nem tud arról hogy mi kell a boldog élethez, most még nagy a szája mert megteheti, mert a szülei óvják őt a széltől is, de majd egyszer megnő, és mert tényleg tudatlan, sajnos boldogtalan marad egész élete során, mert senki nincs aki megtanítsa őt a boldog élet titkára, szenvedni fog egész életén át néhány apró örömteli pillanatot kivéve, jaj de szomorú is ez... Szóval inkább sajnálkoztam volna rajtad.

—Igen, most már ezt tartom logikusnak - bólogatott Csipetke - és értem már hogy ez a helyes hozzáállás az osztálytársaimmal kapcsolatban is, de a felnőttek?

—Ugyanez a helyzet velük is, mert ott meg az van hogy szerencsétleneket senki nem tanította meg a helyes gondolkodásra a világ dolgai felől gyermekkorukban.

—Tehát tanítanunk kell a gúnyolódót?

—Nem mindenáron. Természetesen meg lehet próbálni felvilágosítani őt a mi nézőpontunkról, ez talán illik is hogy megpróbáltassék, de tapasztalataim szerint elenyészően kevés azoknak a száma akik hallgatnak a jó szóra. Tehát ezt megpróbáljuk, aztán ha az első néhány érvünk után nem kíváncsi a többire, hanem továbbra is gúnyos, megvető vagy ellenséges a viszonya hozzánk, hát mi mást is tehetnénk, vállat vonunk és otthagyjuk, ha tehetjük. Ha nem tehetjük, mondjuk mert egy vonaton utazunk épp és ő velünk szemben ül, akkor egyszerűen befejezzük a kommunikációt és nem válaszolunk neki semmire se, akkor se ha kérdez, de látható hogy nem érdeklődésből kérdez hanem csak mert vitát akar provokálni miközben gúnyolódni óhajt. Ekkor tehát a süketet játsszuk. Zavaró lesz hallgatni a gúnyjait, kötekedéseit, mert közben nem tudunk relaxálni, meditálni, elmélkedni, de ennyi az amit tehetünk, s idővel úgyis megunja és abbahagyja mert senki nem szeret a süket falnak beszélni. És amíg kötekedik, aközben is ennek elviselését segíti ha arra gondolunk, hogy mi igazából sajnáljuk a szerencsétlent, mert minél nagyobb a pofája most, annál nagyobb is lesz a pofáraesés később, évek múlva, amikor egyre inkább rájön hogy az élete üres és boldogtalan! De jól figyelj Csipetke, ezt nem szabad a kötekedő szemébe mondani, ezt hogy mennyire sajnáljuk, mert azonnal folytatódna a vita, érveket keresne rá hogy miért van igenis neki igaza, és persze nem volna semmi nyomós érve de akkor is odamakogna nekünk valami hülyeséget diadalmasan amiről azt hiszi

hogy az ellenérv, mert ő olyan hülye hogy ellenérvnek hinné tényleg, miközben persze rém okosnak képzei magát! Mert minden ilyen kötekedőre igaz az hogy rém hülye, de közben okosnak hiszi magát. Ez mindegyikre igaz, kivétel nélkül! Akkor is ha akármi is a szakmája, mérnök vagy tanár, professzor, akárki! Mindre igaz! Mert lehet hogy a szakmájához jól ért, de most nem arról van szó hanem az élet egészéről és a boldogságról! És e kérdésben mind, mind hülye seggfej, egytől egyig! De ezt se szabad a szemükbe mondani, mert mondom, csak az értelmetlen vitát nyújtánánk el vele, miközben meggyőzni úgyse tudnánk, annak meg nincs értelme ugye, csak a saját nyugalunkat és időnket pocsékolnánk feleslegesen, és különben is, akármilyen beképzelt és hülye seggfej is az illető, akkor is az a helyes ha csak sajnálatot érzünk iránta. Mert úgyis ő jár rosszul hosszútávon, nem mi. Tehát sajnálni kell. Ez eleinte nehéz, de ha kicsit gyakorlod rájössz hogy olyan mint a hideg vízben zuhanyozás: egyre jobban megy majd az idő múlásával! Úgy kell rájuk gondolni mint szerencsétlen, nyomorult alakokra, akiket sajnálni kell mert nem volt senki aki gyermekkorukban felvilágosította volna őket arról, mi a helyes világnézet, miként is vannak a dolgok valójában, mi a boldogság titka, meg hasonló! És miért is NE érezhetnél így velük szemben, amikor Te, te Csipetke boldog leszel abban a pillanatban, hiszen te már tudod a titkát annak miként lehetsz boldog és független, és miként lehet olyan életet élned amikor nem szorulsz rá másokra... te tudod ezt, de ő még nem! Ő épp amiatt kötekedik veled mert önbizalomhiányos, mert ő is érzi már most, hogy nyomorúságos az élete, ezért próbál meg legyőzni téged szavakal, hogy így egy kis sikerélményhez jusson, s egy rövidke időre végre Valakinek érezhesse magát! Milyen szánalmas is ez, gondold bele, hogy csak ilyen megvetendő módon képes egy rövid időre elfeledkezni önmaga boldogtalanságáról! Persze hogy szánni kell a szerencsétlent!

—Hú, ez nagyszerű, Kvaré, igen, teljesen igazad van, csodálatos dolgokat mondasz nekem, tényleg egészen belédszerettem... tudom-tudom, nem lehetek a feleséged de annyira tisztellek, becsüllek, felnézek rád... egészen megváltoztattál engem, másként látom a világot ezek után... Igen, elképzelem, ott ül velem szemben valaki és csúnyákat mond rólam, fölényeskedik, de arra gondolok ami biztos igaz is, hogy bezzeg másnap be kell mennie majd valami koszos munkahelyre s ott gürizni órákon át, miközben a főnök is hatalmaskodik vele, meg-alázza, sürgeti... ő most csak úgy megpróbálja kiengedni a gőzt magából amikor engem ócsárol, tehát minél jobban gúnyolódik velem, annál inkább csak azt bizonyítja mennyi feszültség halmozódott fel benne eddig, a boldogtalan élete miatt... Tehát a pusztá tény hogy velem gúnyolódik és engem megalázni próbál, ez már eleve azt bizonyítja hogy az élete siralmas, szánnivaló, nyomorúságos, hogy sehol semmi vígasza, hogy addig a pillanatig ő egy kudarcfazék volt akármennyi pénze legyen is, és esélyes hogy az marad élete hátralevő részében is, iszonyatos élet, borzalmas sors, örülnöm kell hogy nekem nem ez jutott...

—Remek, Csipetke, ragyogó, pompás, teljesen meg vagyok elégedve veled tényleg, mert nem csak elismételted amit mondtam, hanem látszik a szavaidból hogy az egésznek a lényegét fogtad fel! Igen, így kell gondolkodnod az ilyen helyzetekről és személyekről!

—Nagyon örülök a szavaidnak, Kvaré! Szeretek tanulni tőled!

—Akkor fokozom. Akarommondani, mondok neked egy nagyon fontos dolgot, tulajdonképpen a sztoikus filozófia harmadik legfontosabb alapelvét. Mert az első ugye az volt, hogy különbséget kell tudni tennünk az olyan dolgok közt amik a hatalmunkban állnak, s amik nem állnak a hatalmunkban. A második ugye a

„Memento Mori” volt, hogy emlékeztetnünk kell magunkat hogy egyszer mindenki meghal, mi is, emiatt a legtöbb dolog tulajdonképpen jelentéktelen, tehát nem érdemes nagy harcokba bocsátkozni miatta. Na most jön a harmadik leglényegesebb dolog!

—Mi az?!

—Az így hangzik röviden: „Amor Fati”. Persze ez is egy régi idegen nyelven van, és nagyon tömören azt jelenti, hogy „Szeressük meg a Sorsot”. Vagy Végzetet, mindegy. Az általam kedvelt angol nyelven úgy hangzana, hogy „Love of Fate”. Arról van ugyanis szó, hogy a legelső alapelnél kihangsúlyoztam, hogy amin nem tudunk változtatni, azt el kell fogadnunk, el kell tűrnünk. Ez valóban helyes hozzáállás... de csak kezdőknek. De te Csipetke, te ugye nem akarsz kezdő maradni?

—Naná, persze hogy nem, épp én, kezdőnek, na még csak az kéne, én kiváló akarok lenni, mondd tehát csak tovább, Kvaré, mondd el a titkot, mondd el mi van még hátra, tudni akarok mindent!

—Jó. Tehát képzelj csak el, van valami amin nem tudsz változtatni. Valami tényleg rém kellemetlen helyzet. Semmi módon nem kerülheted el, de te emlékezel a szavaimra, s így hősiiesen igyekszel elviselni! És mert te tényleg olyan remek kislány vagy, kitartó, elszánt, bátor, ezért sikerül is azt a helyzetet elviselned! Ez mind oké is, de hadd kérdezzek meg: szerinted ilyenkor, amikor épp elviseled azt a rém kellemetlen szitut, ilyenkor te boldog lennél-e szerinted?

—Hááát... azt hiszem nem. Nyilván, büszke lennék a hősiességemre, kitartásomra... talán a fájdalomtűrő képességemre is, ha a helyzet fájdalmas... Bátorságomra... meg ilyesmikre... de nem, nem hiszem hogy akkor boldog lennék. Talán később a helyzet elmúltával amikor eldicsekednék vele neked, hogy milyen jó tanítványod vagyok, mert elviseltem azt az izét... de közben... nem, nem hiszem hogy közben boldog lennék! Mert például mondjuk olyasmiről van szó, hogy épp a fogamat húzzák... Ki lenne boldog foghúzás közben?! Vagy ha tegyük fel valaki megerősösköl... Vagy rabszolgának adnak el... Vagy ha eltörik a lábam... Vagy ha mondjuk kiderül hogy gyógyíthatatlan rákos beteg vagyok... már ha ilyesmire gondolsz, Kvaré.

—Igen, pont ilyesmikre gondolok! Szóval nem lennél boldog ilyenkor.

—Nem, persze hogy nem. És lám, apuci is most itt velünk van egy olyan helyzetben ami neki rém kellemetlen, s jól láthatóan ő se boldog. Mármint, mondtam ugye hogy szerintem kevésbé boldogtalan mint korábban volt, de azért ez szerintem messze nem az igazi boldogság!

—Na akkor most figyelj, Csipetke! Amit az előbb elmondtál, igaz - egy közönséges emberre! Egy közönséges ember, az persze hogy nem boldog ilyen szituációkban. De te meg én, mi ketten nem közönséges emberek vagyunk... abból a szempontból nem, hogy mi ugye sztoikusok vagyunk! Márpedig egy sztoikus igenis boldog kell legyen ilyenkor is... De, abban persze továbbra is igazad van, hogy ha valamit ELVISELÜNK, akkor lehetetlen boldognak lennünk! Elviselni valamit, kibírni valamit, na az mindig szenvedés, azaz nem boldogság. Tehát most jön a nagy trükk: ilyenkor csak egy kezdő sztoikus „viseli el” ezeket a dolgokat, csak egy kezdő „tűri el” őket... egy profi, na az már egészen másképp cselekszik, ő ugyanis nem eltűri és nem elviseli, hanem ÉLVEZI!

—Micsoda?!

—Élvezi. Sőt, magában megköszöni a Sorsnak, hogy módjában áll megtapasztalni ezeket az eseményeket is!

—De hát... De miként... miként lehet élvezni a...

—Úgy, hogy így megtapasztalod az élet TELJESSÉGÉT. Az Élet ugyanis nem csupa jó dologból áll! Az élethez hozzátartozik az árnyoldala is. És aki nem ismeri meg az árnyékot, az nem tudja élvezni a napsütést sem! Sőt, ha nem történik veled semmi rossz, akkor idővel nem tudod élvezni a jó dolgokat se. Az a gyermek akit állandóan csak tortákkal, csokikkal, süteményekkel s más édes dolgokkal táplálnak, idővel rá se tud már nézni ezekre, kell neki egy kis idő amíg nélkülözi ezeket, egy kis elvonókúra, s csak azután tud újra örülni e csemegéknek! Tehát ahhoz hogy örvendjünk a jó dolgoknak, időnként igenis kell hogy történjék velünk valami rossz is! A sztoikus ember tehát ha rossz történik vele, előszöris belátja ezen rossz esemény szükségességét, azután pedig elkezd örülni is neki, mert miért is ne örvendene annak, ami hozzásegíti őt ahhoz, hogy később nagyobb mértékben örülhessen a jó dolgoknak! Mert tudja hogy ha soha semmi rossz nem történne, akkor az épp a jó dolgok értékét nullázná le! Nem is kell messzire mennünk ahhoz hogy élő példát találj szavaim igazára: itt van Groik! Amilyen elképesztő vagyona van, biztosra veheted, soha semmi kellemetlen nem történt vele, a legcsekélyebb kényelmetlenség sem... és mi lett az eredménye? Depresszió, boldogtalan élet, öngyilkossági gondolatok... Tehát ahhoz hogy teljesértékű életet élj, Csipetke, azt ami a legnagyobbfokú boldogságot hozza neked, ahhoz bizony szükségesek a rossz dolgok is! Na de azért az úgy van ám hogy senki nem művel szívesen olyasmit, amiről előre tudja hogy neki kellemetlen lesz, még ha csak ideiglenesen is. Bennünk van a hajlam a kényelmetlenségek és rossz dolgok elkerülésére. Amikor tehát mégis ilyesmi történik velünk, minden igyekezetünk ellenére is, na azt akkor örömmel kell üdvözlőnünk, mint a Sors váratlan, kegyes ajándékát, mely hozzásegít majd bennünket ahhoz, hogy a kényelmetlenség elmúlásával még boldogabbnak érezhessük magunkat!

—Hm...

—Ráadásul alig-alig van olyan helyzet, ami tényleg igazán kényelmetlen és rossz volna, aminek meg ne lehetne találni azt az oldalát, melynek valóban tiszta szívvel örülhetünk.

—Mondanál konkrét példákat?

—Nagyon szívesen. Lássuk, a leggyakoribb olyan eseményekben amiket általában rossznak tartanak az emberek, miként lehet felfedezni a jót:

—Rossz: Épp most húzzák a fogamat. Jó: Legalább többé nem fog fájni, mint eddig tette, napokon át!

—Rossz: Már az összes fogamat elvesztettem, egy darab se maradt! Jó: Legalább többé nem kell fogmosással vacakolnom, sőt megspórolom a fogkrém és a fogkefe árát is!

—Rossz: Levágta a vonat mindkét lábamat. Jó: Hát, most legalább leszázalékolnak. Ingyen jön ezentúl a pénz a házhoz, még ha kevés is. De legalább tényleg nem kell többé dolgoznom, megszabadultam a munkahelyi stressztől! Most, rokkantnyugdíjasként, minden időmet arra áldozhatom hogy végre megírjam a hosszú ideje tervezett regényemet, vagy hogy világhíres zeneszerző legyek, vagy számítógépes grafikus, vagy festő, vagy csak hogy online résztvegyek a kedvenc politikai pártom népszerűsítésében, vagy a környezetvédelmet propagáljam, vagy... a lista vég nélkül folytatható.

—Rossz: Kirúgtak a munkahelyemről. Jó: Úgyis szarul éreztem magamat ott. A következő munkahely biztos hogy jobb lesz mert ennél szarabb úgyse lehet, vagy legrosszabb esetben se lesz ennél pocsékabb, azaz semmit se vesztettem. Egy-

általán, az új munkahely mindenképp MÁS lesz mint ez, s a közmondás szerint a változatosság gyönyörködtet! Mi a rákért szomorkodnék akkor? Különben is, magukkal szűrtak ki, mert úgyse hiszem hogy hamar találnak még egy olyan szorgalmas embert mint én vagyok, egy olyan jó bolondot aki ennyit robotol nekik mint én tettem, mindössze ennyi pénzért!

—Rossz: Megint nem vettek fel az egyetemre, már sokadjára se. Jó: Hát, ez már tényleg a sokadik alkalom volt, így illene elgondolkodni rajta, tényleg erre a szakra akarok-e bekerülni! Ha ilyen nagy a túljelentkezés, biztos hogy rengetegnagy lesz a konkurrencia az egyetem elvégzése UTÁN is ebben a szakmában, ami egyrészt nagyon stresszes dolog lehet, másrészt azt is eredményezheti hogy nem is lesz olyan nagy a kereset mint amire számítottam. Hátha valami másik szakkal jobban járok?! Egyáltalán, nem is olyan biztos hogy nekem okvetlenül kell diploma. Most egy darab papírért koptassam a padot újabb öt vagy hat évig?! Ezalatt pénzt is kereshetnék... Különben is, diplomám ugyan nincs, de majdnem mindent tudok a szakmából, szóval megtehetem akár azt is hogy azonnal elkezdek dolgozni valami efféle munkakörben, igaz hogy valamivel kevesebb fizetésért mert diplomám tényleg nincs, de legalább tényleg pénzt keresek AZONNAL, és független leszek végre...

—Rossz: Megcsalt a feleségem. Jó: Ezek után én is nyugodtan megcsalhatom őt ha akarom, nem lesz joga panaszkodni hiszen csak egyenlítek, ugyebár „kölcsonkenyér visszajár”! De meg különben is, megvan a jó ürügyem a válásra. Hátha a következő nővel jobban járok... sőt, ideje elgondolkodni rajta, kell-e nekem bármi feleség is egyáltalán?!

—Rossz: Megcsalt a férjem. Jó: Tökéletes ok a válásra, s akkor legalább nem kell a férjemuram szaros alsógatyáit mosnom, több időm marad önmagamra!

—Rossz: nem léptettek elő. Jó: De hiszen ez nagyszerű, mert ha előléptetnek, sokkal több lett volna a felelősség és a stressz is! Mennyi idegességgel járt volna az új munkakör, kevesebb időm maradt volna a családra, meg könyveket olvasni, filmet nézni, stb...

—Rossz: nem kaptam fizetésemelést. Jó: Így legalább nincs lelki furdalásom ha néha lógok egy kicsit a munkaidőben. Egyáltalán, ha megkaptam volna a fizetésemelést, nyilván elvárták volna hogy többet is dolgozzam érte, így azonban nem kell agyonhajtani magamat!

—Rossz: Elvált tőlem a feleségem. Jó: Végre! Végre magamra költhetem a teljes fizetésemet, nem szedi el tőlem az utolsó garasaimat is hogy kenceficéket meg bundákat vegyen magának belőle, vagy olyan dolgokat amik ugyan nem ennyire hívságos hiúságok, de engem abszolút nem érdekelnek, például új bútorsort amikor szerintem még a régi is tökéletes lett volna, vagy kifestetni a házat amikor az nagyon ráér még, stb...

—Rossz: Nem tudtam elérni hogy megússzam a kötelező sorkatonai szolgálatot. Jó: Hát, talán megerősödöm közben ami azért nem rossz dolog. Meg aztán, tanulok valamit a fegyverekről is, aminek talán hasznát vehetem ha valamikor írok egy regényt. Az is lehet hogy szert teszek ott néhány barátira.

—Rossz: Nem működik megint ez az átkozott lift, gyalogolhatok fel a tizedik emeletre! Jó: Tökéletes alkalom a testedzésre, s egyáltalán, tiszta szerencse hogy a lift azelőtt állt le hogy beszálltam volna, mert milyen kellemetlen is lett volna ha két emelet között áll le, úgy, hogy benne vagyok...

—Rossz: Már megint késik ez a rohadt vonat, ráadásul negyven percet várhatok rá a bemondó szerint! Jó: Végre van negyven percem hogy nyugodtan meditáljak

vagy legalábbis relaxáljak! Milyen pompás alkalom is ez hogy megszabaduljak egy rakás stressztől!

—Rossz: A francba, kiment az áram! Jó: Ideje korán lefeküdni, végre nyugodtan kialudhatom magamat!

—Rossz: Elrontottam a gyomromat. Jó: De legalább éhes se vagyok, azaz remélhetőleg fogyok majd pár dekát.

—Rossz: nem tudtam meggazdagodni a regényeimből amiket írtam. Jó: Ez tiszta szerencse, mert ha az első néhány művemmel jól „befutok”, akkor mindenféle „kiadói elvárásoknak” kellett volna megfelelnem egyrészt, azaz számomra az írás akkor nem élvezet lett volna hanem munka; másrészt, így a mennyiség helyett a minőségre helyezhettem a hangsúlyt, s a műveim pont olyanok lettek amilyeneknek én szerettem megalkotni őket! Különben is, a pusztta tény hogy nem „futottam be”, már önmagában véve is azt valószínűsíti hogy olyan párját ritkító írói lángelme vagyok akit egyszerűen nem ismert fel és nem értett meg a saját kora, az én életművetem csak a későbbi századok értékelik majd igazán, mint minden korát megelőző zseniét!

—Rossz: Nagyon megfáztam. Jó: Legalább most a betegállomány pár napja alatt alaposan kipihenhetem magamat, mentesülve a munkahelyi stressztől.

—Rossz: Megkopaszodtam! Jó: legalább nem kell többé fésűre meg más hajápolási kellékekre/szerekre pénzt költenem, sőt az időmet se veszi el a fésülködés és hajmosás.

—Rossz: Takarító vagyok egy szállodában, és látom hogy rengeteg busz érkezett vendégekkel, ki se látszom majd a munkából ma! Jó: Remélhetőleg sok borraivalót hagy majd a sok vendég a szobákban, így lesz némi extra bevétel.

—Rossz: Takarító vagyok egy szállodában, és ma csak két vendég van aki után takarítanom kell, azaz nemigen számíthatok borraivalóra. Jó: Legalább könnyű napom lesz, rengeteg szabadidővel, kipihenhetem magamat, nincs semmi stressz...

—Rossz: Meghalok! Jó: (ha vallásos vagy): Végre megkapom az erényes életemért megérdemelt jutalmamat a Mennyben / Végre sokkal jobb körülmények közt születek majd újjá! (ha nem vagy hívő): Semmi gond, amit nagyon akartam azt már úgyis elvégeztem az életben, és ha meghalok akkor minden gondom eleve megoldódik egy szempillantás alatt! Különben is, a legtöbb zsenit csak haláluk UTÁN ismerték el és fel, azaz a halálom egyenesen egy szükségszerű lépés ahhoz, hogy az életművem beteljesedjék a majdani, későbbi elismerés által!

—Rossz: írtam egy regényt/megkomponáltam egy zenét, de valaki feltöltötte a Világhálóra, s azóta mindenki ezt töltögeti le a fájcserélő hálózatokon keresztül, én meg egy árva vasat se kapok a rengeteg illegális letöltés után! Jó: De hiszen ezt hatalmas elismerésnek tekinthetem, óriási dicséretnek, mert ennél szebb és látványosabb bizonyítéka nem is lehet annak, hogy hatalmas lángelme vagyok, igazi, párjanincs művész, mert ha nem úgy volna akkor eszükbe se lenne az embereknek az, hogy ennyire törjék magukat az alkotásom megszerzéséért, még az illegális módszerek kockázatát is vállalva!

—Rossz: Nem akarnak lefeküdni velem a csajok, úgy tűnik valamiért nem tetszik nekik vagy a külalakom vagy a jellemem! Jó: De hiszen ez nagyszerű, mert így nem fenyeget annak a veszélye hogy rámakaszkodik egy nő, feleségül véteti magát, aztán elszedi az utolsó huncut garasomat is hogy magára költse, vagy olyasmire ami elvileg az én kényelmemet is szolgálná, holott én teljesen feleslegesnek találom, például egy új bútorsor, vagy a ház kifestetése... és közben ál-

landóan unszolna hogy még több pénzt keressek önmagam kiuzsorázásával, például mellékállások vállalásával. Arról nem is beszélve, hogy mindenki tudja, hogy MINDEN házasságban előfordulnak veszekedések, sőt, az évek múlásával egyre több is, ami megzavarná a békémet és harmóniámat! Milyen jó is hogy nem kellek a csajoknak, így mindettől mentesülök! Ami meg a szexet illeti, azt majd elintézem magamnak, önkielégítéssel, azaz megoldja majd e kérdést „Marok Marcsa és az öt leánya”, azaz a mancsom, az ujjaim, elvégre „a markom mindig kéznél van”, és sosem siránkozik mint a nők, hogy „jaj apuci ma ne, ma olyan fáradt vagyok”, meg hogy „ma nem lehet, bocs, épp ma jött meg a havibajom”, vagy „Mi az hogy már megint akarod, ma már volt egyszer, nem is olyan régen!”

—Rossz: Savat öntöttek az arcomba, örökre elcsúfítottak! Jó: Hát, így biztos hogy nem fogok kelleni egyetlen férfinak se, aminek kétségkívül vannak árnyoldalai, ugyanakkor viszont tagadhatatlan tény, hogy így egész életemre biztosítva van hogy a magam ura lehetek, független nő, soha nem kell a férjem szaros alsónadrágjait mosnom hiszen nem lesz férjem, minden pénzemet magamra költhetem még ha nem is lesz sok az a pénz netán, minthogy nem lesz férjem, emiatt senki nem is ver majd meg odahaza azaz mentesülök a családon belüli erőszaktól, sőt, még a gyerekszülések kínjait se kell elviselnem!

—Rossz: A munkaköröm rém unalmas. Jó: Legalább munkaidő alatt is elmélkedhetek mindenfélén, fantáziálhatok, terveket készíthetek a következő regényeimhez/zenéimhez, meditálhatok, relaxálhatok...

—Rossz: A munkaköröm nagyon stresszes. Jó: Legalább remek élményanyagot szerezhetek belőle a következő regényeimhez, továbbá, gyakorolhatom a stressz leküzdésének és az önuralomnak a nemes tudományát.

—Rossz: Kicsi a fizetésem. Jó: Legalább gyakorolhatom miként élhetek szerény körülmények közt, tökéletes minimalista életmódot folytatva. Különben is, mi az hogy a fizetésem „kicsi”?! MIHEZ KÉPEST kicsi?! Rengetegen vannak az országban akiknek annál is sokkal kevesebb a fizetése mint ami nekem van, nem is beszélve a világ más tájain élőkről...

—Rossz: Tönkrement a számítógémem és javíttatni se lehet már vagy legalábbis nem érdemes. Jó: Legalább vehetek egy sokkal modernebbet, gyorsabbat, nagyobb kapacitásút amire már régen vágytam csak eddig mégse vettem meg mert lelkifurdalásom lett volna miatta, hiszen eddig a régi is elegendő volt a céljaimhoz. De most hogy a régi tönkrement...

—Rossz: a rendelt övtáska kicsinek bizonyult, vissza kellett küldenem. Jó: Most majd horgolok inkább én egy övtáskát magamnak, paracordból vagy más alkalmas zsinegből, az az övtáska pont olyan lesz amilyent szeretnék, büszke is leszek rá hogy én csináltam, s legalább tanulok is közben valamit, azt, hogy miként kell ilyesmiket horgolni!

—Rossz: Elfogyott minden kaja otthon, és nincs nyitva a falusi bolt se most, hétvégén! Jó: Tökéletes alkalom egy kis böjtre, hogy egészségesebb legyek, hála a sejtszintű autofágiának!

—Rossz: Meghaltak a szüleim. Jó: Hát, legalább már semmi nem fáj nekik és semmi miatt se szomorkodnak többé... Sőt, ezentúl nem akarják megszabni nekem únos-untalan, hogy miként éljem az én saját, tulajdon életemet!

—Rossz: Meddő vagyok! Jó: Legalább nem vesz el éveket, évtizedeket az életemből a gyermeknevelés, és így nyugodtan arra koncentrálhatok ami igazán érdekel: az Alkotásra, például regényeket írni, zenéket szerezni, vagy elmélyedni valami komoly tudományágban, netán politikusnak menni... utóbbi esetben kifejezetten

előnyös is ha nincs gyermekem, mert nem kell attól félnem, hogy a fiam vagy lányom elkövet valami hülyeséget, s emiatt engem büntetnek majd a szavazók azzal, hogy nem választanak meg újra! De a meddőség amiatt is hasznos mert így annyit szexelhetek amennyit csak akarok és mégse kell fogamzásgátló tablettákat szednem, amikről már rég köztudott hogy nem is olyan ártalmatlanok az egészségre mint hirdetik!

—Rossz: A hat gyermekem egyike meghalt. Jó: Hát, legalább a másik öt életben maradt! Továbbá, az öt életben maradt gyermekemre most több pénzt, energiát és időt tudok áldozni, sőt több szeretetet is, emiatt vélhető hogy jobb, derekabb, és lelkiekben egészségesebb felnőttek lesznek majd, mint egyébként lettek volna!

—Rossz: Meghalt az egyetlen gyermekem! Jó: Hát, legalább most független vagyok, nem kell éjjelente felkelnem gyereksírásra, nem leszek másnap kialvatlan, minden pénzemet magamra költhetem, több szabadidőm marad...

—Rossz: Lányom született, pedig fiút szerettem volna! Jó: Legalább mint anya, jobban megértjük majd egymást, a gyerek meg én, hiszen nő a nőt csak jobban megérti... Aztán meg, a lányok sokkal engedelmesebbek mint a fiúk, nem olyan vadak, és a leány ha kissé megnő értékes segítséget nyújthat majd a házimunkában, mint takarítás, főzés, mosás, egyebek, amit egy fiútól ugyan hiába várnék. A leányok jobban vigyáznak a ruháikra is, mert nem verekednek, és nem játszanak vad játékokat, s így több pénzt spórolok.

—Rossz: Fiam született, pedig lányt szerettem volna! Jó: Legalább nem kell vele annyit törődnöm, hiszen úgy illik hogy egy fiút elsősorban az apja tanítson! Aztán meg, nem kell azon izgulnom mostantól majdnem húsz éven át, hogy a serdülő vagy alig-felnőtt gyermekemet nem erőszakolja-e meg valaki, hiszen ilyesmi nem történhet meg a fiúval. A fiú ha kissé felnő, értékes segítséget nyújthat az olyan „férfias”, nagyobb erőt igénylő munkákban, mint például a favágás, szénlapátolás, kertásás, egyebek, amit egy lánytól ugyan hiába várnék. További előny, hogy a fiúkat a ruházatkodási kérdések nem nagyon érdeklik, egy fiú biztos nem fog panaszkodni hogy „nincs egy normális rongyom amit felvehetnék” akkor is ha három ruhásszekrénye is tele van a legkülönbözőbb ruhákkal, szóval így az öltözködésén rengeteg pénzt spórolhatok.

—Rossz: Meghalt Kvaré, az én forrón szeretett, tisztelt, imádott tanítómesterem! Jó: Hát ez tényleg kész csapás, de legalább az az egy előnye még ennek is megvan, hogy mostantól én vagyok messze környék legtanultabb, legbölcsebb sztoikus filozófusa, mert többé senki nincs aki többet tudna erről a témáról mint én, ezentúl tehát bárki aki ebben el akar mélyedni, tőlem kell tanuljon, s így ezentúl engem tisztelnek majd a legjobban!

—Na, érted már, Csipetke?

—Igen, belátom hogy megint tökéletesen igazad van... nem amiatt kell bánkódni ami rossz van az adott szituban, hanem annak örülni ami jó van benne! De azért, szerintem kell hogy legyen pár kivétel.

—Nincs kivétel.

—Mégis... Mi van ha eltévedek itt valamerre, s találkozom valakivel aki megerőszakol? Abban ugyan mi lenne a jó!

—Például az, hogy akkor elveszted a szüzességedet, tehát a továbbiakban nem kell félned a közösüléstől, mármint az első közösülés fájdalmától, ami ugyan messze nem akkora mint amivel a nők rémítgetik a még szűz kislányokat, de ők mégis félnak tőle... Nos, ha ilyesmi történik veled, túl leszel az egészen, s ennek örülhetsz! Továbbá, képzelj csak el, ha ilyesmi NEM történik veled, akkor nyilván

szüzen mész feleségül valakihez. És lehet hogy az a házasság nem lesz jó, mert nem vagytok egymáshoz valók. Ha azonban mostanában megerőszakol téged valaki, s ezt elmondod a leendő párodnak majd évekkel később, hogy ez megesett veled, hogy nem vagy már szűz, lehet hogy kiderül róla hogy olyan maradi a gondolkodása hogy csak emiatt nem vesz téged feleségül mert ő mindenáron szűz nőt akar, na ha viszont ilyen a jelleme nem is való hozzád, s megúsztál egy rossz házasságot! De ez nem derül ki, ha nem vagy megerőszakolva! Lehet tehát hogy a gyermekkori erőszak elszenvedése egy sokéves vagy évtizedes rossz házasságtól óv meg téged! Ami mindenképp magasan megéri, szerintem, hiszen egy erőszak csak pár perc, legfeljebb talán ha fél óra, több biztosan nem, s ez semmiség egy életre vagy akár csak fél évtizedig is tartó rossz házassághoz képest! Persze nem tudhatjuk előre, így lesz-e, de amint látod könnyedén lehetséges! Aztán az is lehet hogy huszonéves korodban esetleg megpróbálkozol regényírással, mondjuk valami kalandregénnyel vagy lélektani regénnyel, hát erősen valószínű hogy abban a főszereplő egy nő lesz hiszen te is nő vagy, s ekkor teljesen hitelesen írhatasz benne olyanról hogy a hősnőt megerőszakolják, hiszen neked tapasztalatod van ebben, pontosan tudod majd miként megy ez, mennyire fáj vagy nem fáj, mit érez közben a nő, stb, szóval csodálatos művészi alkotás lesz az a regény, vagy legalábbis az a fejezet ami épp erről szól!

—Nahát, ez tényleg eszembe se jutott! De hadd kötekedjek még egy kicsit...

—Csak nyugodtan, mert úgyis tudom hogy ez nem igazi kötekedés, csak tanulni vágyás.

—Mi van ha épp rabszolgának adnak el?

—Örvendened kell annak is, mert majd ha megszabadulsz onnan, írsz az egészről egy regényt, s világhíres leszel általa. Egyáltalán, szabadulásod után messze jobban örvendesz majd annak, hogy már nem vagy rabszolga. Most nem örvendesz ennek, mert természetesnek tartod. Azután azonban minden egyes nap örvendesz majd pusztán a szabadságodnak is! Továbbá, ha a rabszolgatartód látja hogy te a rabszolgaságod ellenére se vagy boldogtalan, sőt boldogabb vagy mint ő, a rabszolgatartó, akkor talán megkérdez téged mi a boldogságod titka, s akkor te kiokosítod őt is a sztoikus filozófiára... mekkora jócselekedet is ez! És ha ő is sztoikus lesz, biztos hogy felszabadít téged, és jó barátod lesz! Egyáltalán, gondolj csak bele, tegyük fel nem egyedül téged fogtak el hanem ott állsz a rabszolgapiacon bilincsbe verve egy rakás más nővel és gyerekekkel együtt. Nyilván mindenki sír vagy legalábbis rémült, aggodalmas, esetleg könyörög - ugye ez a „természetes” emberi reakció ilyen helyzetben - te ellenben barátságosan mosolyogsz, nem látszol nemhogy rémülni de idegesnek se, nyugodt vagy, derűs... egészen biztos hogy felfigyelnek rád, mert te KÜLÖNLEGES leszel a rabszolgák közt! És emiatt holtbiztos hogy aki elad téged az horribilis pénzt kér majd érted mert a különleges rabszolgák mindig rém drágák szoktak lenni, mindenhol az Univerzumban, mert a dolgok természete az, hogy ami különleges, az ritka, tehát drága! És mert rengeteg pénzt kérnek majd érted, emiatt csak valami igen-igen hatalmas úr tud majd téged megvásárolni, aki nyilván nem arra használ majd téged hogy reggeltől estig a búzamezőn robotoljál vagy a budit tisztogassad, mert minek is, olyan célra neki már úgyis van rengeteg más rabszolgája, KÖZÖNSÉGES rabszolgája, hiszen ő gazdag... tehát jól bánik majd veled, érdekli majd őt miért vagy ilyen derűs, nyugodt még ilyenkor is... Beszélget majd veled... Majdhogynem a felesége leszel... Később lehet hogy hivatalosan is a felesége leszel, felszabadít téged... Tehát látod, a legkétségteljebb helyzetben is csakis előnyünkre válhat ha megőrizzük a hi-

degfejűségünket, ha nem engedünk a spontán érzelmeinknek, s elfogadjuk amin nem tudunk változtatni, még hozzá örömmel fogadjuk el! Gondolj továbbá arra is, hogy még aki a legalulra került, annak is van valami jó dolog az életében: az tudniillik, hogy onnantól már kizárólag „felfelé” vezethet csak az út az életében, átvitt értelemben, azaz, az ő sorsa már csakis kizárólag javulhat! Ellenben most képzeled magadat a nagyurak, mondjuk a királyok helyébe: megint átvitt értelemben szólva, róluk az mondható el, hogy „a legmagasabbról lehet a legmélyebbre zuhanni”. Nekik rengeteg jó dolog van az életükben, emiatt rengetegsmindentől lehet megfosztani őket, és légy te abban biztos hogy számos ember igyekszik is megfosztani őket a jó dolgoktól, emiatt az életük állandó idegeskedéssel, aggodalommal és stresszel van teli, s még ennek ellenére is nagy az esélye hogy igenis elvesztenek valami jót amivel addig rendelkeztek, s annak hiányát óriási csapásnak fogják érezni! Minél jobb ugyanis valakinek az élete, annál esélyesebb hogy egy váratlan esemény rossz lesz a számára. A rabszolgáknál ez pont fordítva van: minél rosszabb valakinek az élete ugyanis, annál esélyesebb hogy a következő váratlan esemény valami jó lesz! Különböző is tudhatod a történelemből, hogy a királyok meg egyéb uralkodók egészen jelentéktelen számban haltak csak meg békés körülmények közt... Szóval, rabszolgának lenni biztos hogy nem egy nagy karrier, biztos hogy kellemetlen, teljesen őszintén bevallom hogy én is igyekszem elkerülni mindenáron, de azért arról szó sincs, hogy ha ez mégis megtörténik akkor már vége mindennek, oda minden remény, és ne lehetne örülni semminek se! De még azt is elmondhatom, hogy a sztoikus filozófia évezredekkel ezelőtt a Földön alakult ki, egy ottani ókori birodalomban, a Római birodalomban, ahol volt rabszolgaság. És e filozófia megalapozói közül elsősorban három férfit tisztelünk különösen, s ezek egyike, Epiktétosz, bizony rabszolga volt! Eleinte legalábbis. Úgy látta, semmit nem tehet azért hogy szabad legyen, elfogadta tehát hogy ő rabszolga, s inkább azon törte a fejét, miként oldhatná meg, hogy rabszolgaként is tudjon örülni az életének! S ha nem is mondható hogy ő alkotta meg magát a sztoikus filozófiát teljes egészében, de igen-igen sokat tett hozzá, annyira sokat, hogy mondom, a három legjelentősebb „sztoikus alapító” közül ő az egyik! Az tehát hogy valaki rabszolga, semmi esetre se jelenti azt hogy neki már kész, annyi, sosem lehet se boldog, se sikeres, nem alkothat valami nagyot... különben, Epiktétosz később igenis elnyerte a szabadságot, bevallom nem tudom a részleteit hogy hogyan, de meg lennék lepve ha ennek nem volna köze ahhoz hogy ő sztoikus bölcs volt! Mert azt azért tudom, hogy később, felszabadulása után, filozófusiskolát nyitott... Sietek azonban közölni azt is, ez nem jelenti azt hogy a sztoicizmus valami alantas, a rabszolgáknak és söpredéknek való filozófiai rendszer, mert az említett Római birodalom egyik császára, Marcus Aurelius is sztoikus bölcs volt, az előbb említett három legjelentősebb sztoikus bölcs közül ő az egyik. S akkor már elárulom a harmadiknak a nevét is a teljesség kedvéért, ő Seneca volt, a Római birodalom egyik szenátora. Tehát nem csak rabszolgáknak, de császároknak is remek filozófia a sztoicizmus... ráadásul Marcus Aurelius volt annak a birodalomnak talán a legislegislegtiszteltebb és a birodalomért legtöbbet tevő császára!

—És ha épp kínoznak a kínpadon?

—Hát az már tényleg olyan szélsőséges helyzet hogy nehéz benne jót találni, de azért még itt is lehetséges, hogy arra gondolsz, a kínzásnak csakis 2 kimenetele lehet: egyik hogy belehalsz. Ekkor már soha többé semmi baj nem érhet téged, s ez jó. A másik lehetőség hogy túléled, megmenekülsz, ekkor viszont mindenki

hősként ünnepel majd téged azért, mert ilyen borzalmas szenvedést is képes voltál elviselni! Kínzatás közben tehát a leghelyesebb arra gondolni, ha túléled, ha vége lesz, milyen hős leszel mindenki szemében, ha ezen gondolkodol még a fájdalmat is kevésbé érzed... Persze, érzed azt azért majd úgyis épp eléggé, naná, biztos hogy úgy is szörnyű lesz! Mégis, kevésbé lesz szörnyű ha direkt ilyesmiken igyekszel gondolkodni, s nem a fájdalomra figyelni. Tehát megint: ha elfogadod a dolgokat amin nem tudsz változtatni, s a jó oldalát tekinted - még ha pici is az a jó ami a rossz eseményben benne van - az konkrétan a hasznodra válik!

—Hm... megint be kell lássam hogy igazad van! Szóval „Amor Fati”! Szeretni a Végzetet! Szeretni bármit, akármilyen is jöjjön! Végülis nem is hangzik olyan szörnyen, inkább bátran!

—Pontosan! - bölintott Kvaré. —És látod, amikor átkerültem váratlanul ebbe a világba, nem kezdtem el nyavalyogni, mondhatni a szemem se rebbent, hanem megtettem amit tehettem, amit pedig nem háríthattam el, azt elviseltem, sőt, elkezdtem élvezni, örültem hogy itt én lettem megint a hordavezér, a törzsfőnök, hogy taníthatok másokat, s hogy alkalmam nyílt tapasztalatokat szerezni arról, miként kell ilyen jeges, rideg helyen is túlélni! Tehát nem beszélek a levegőbe, láthatod rajtam minden nap és minden pillanatban, a viselkedésem, hogy pont azt tanítom neked ami szerint magam is élek, láthatod!

—Meggyőztél! Köszönöm ezt a roppant hasznos új tanítást is!

—Tényleg megváltoztál, Csipetke - mondta Pucsakaci - soha életedben összesen senkinek se fejezted ki a háládat és köszönetedet annyiszor, mint mostanában csak néhány nap alatt is Kvarénak!

—Szerintem örvendened kell annak hogy én, a lányod udvariasabb lettem!

—Ami ezt a dolgot illeti, ennek az egynek tényleg örvendek...

—És mit tegyünk ha valaki igazságtalan velünk szemben? Ha becsap minket? Ha hazudik? Ha hálátlan? Ha kiforgat a vagyonunkból? Ha tisztességtelen úgy általában? Ha igyekszik kárt okozni nekem, ha igyekszik visszahúzni mindenben amit csinálok, ha igyekszik tönkretenni az önbizalmamat? - kérdezte Csipetke.

—Remek kérdés! Nos, nagy általánosságban az a válasz rá, hogy mint azt tudod már, egy sztoikus, az elfogadja a dolgokat olyannak, amilyenek, feltéve persze ha nem tud változtatni rajtuk. Feltételezem, a kérdésedet úgy kell értenem, hogy ezeket az úgymond „rossz” embereket te nem tudod megváltoztatni, hiába próbálsz őket jobb belátásra bírni, hiába kérleled őket...

—Igen, így értettem!

—Nos, a megoldás tehát az, hogy el kell fogadni hogy ők ilyenek és kész. Igazság szerint ez olyannyira így van, hogy még az is meggondolandó, egyáltalán érdemes-e legalább eleinte néhányszor megkérni őket hogy ne viselkedjenek olyan tisztességtelenül, ugyanis előre tudható hogy úgyse hagynak fel azzal a viselkedéssel. Mert hát amikor te megkéred őket arra, hogy ne csinálják azt ami helytelen, ami neked kellemetlen, akkor te nyilván amiatt kéred őket mert van benned egy elvárás az emberek felé. Elvárod hogy ők kedvezően reagáljanak a te kérésedre. Ez azonban öreg hiba. Egy sztoikusnak nem szabad hogy holmi elvárásai legyenek más emberekkel kapcsolatban. És amiatt nem szabad, mert ha vannak elvárásai de azok nem teljesednek be, akkor csalódni fog, a csalódás pedig kiközköszti őt a boldogságból, aminek szükséges feltétele a nyugalom érzése. Márpedig ha valaki valahogyan cselekszik, s megkérjük rá hogy másképp cselekedjék, még legjobb esetben is csak kis ideig, ideig-óráig képes másképp cselekedni, utána visszaesik korábbi állapotába, egyszerűen amiatt mert mindenki

mindig úgy cselekszik ahogy a hajlamai diktálják, s attól eltérően cselekedni bár tud, de az neki nagy fáradság. Tehát csak rövid ideig képes rá, már ha megpróbálja egyáltalán. Tehát ha megkérsz valakit valamire hogy változtasson a viselkedésén, akkor vagy semmit nem fog változtatni rajta egyáltalán, vagy csak rövid időre teszi meg, s neked mindegyik variáció csalódást okoz. Felesleges tehát az emberek „lelkére beszélni”, hiábavaló. El kell fogadni, hogy ők ilyen természetűek, s emiatt haragudni is felesleges rájuk, amint a szelet se kárhoztatod amiért fúj, hiszen a szélnek az a természete hogy fúj, aszerint cselekszik. Nem tudod megváltoztatni az embereket, tehát el kell fogadnod őket olyannak, amilyenek. Különbben meg még az is eszedbe kell jusson ilyenkor, hogy a tisztességtelen emberekre, a gazemberekre, a kötekedőkre, erőszakosokra, a bűnözőkre is szükség van bizonyos értelemben, mert a helyzet az hogy mindenki jó valamire: ha másra nem, hát legalább elrettentő példának! A létük igenis hasznos amiatt, mert ha látod hogy ők milyenek, akkor te nem akarsz olyan lenni mint ők!

—De ha igazságtalanságot cselekednek!

—Csipetke, a Világ, az bizony alapvetően igazságtalan. És ezt nem csak én mondom, de még az összes vallások is. Meg tudod változtatni a világot? Persze hogy nem. Tehát el kell fogadnod, hogy olyan, amilyen, például igazságtalan. De ezt se „eltűrnöd” kell, hanem próbáld meg élvezni! Élvezd azt, hogy te még ilyen igazságtalan világban is tudsz boldog lenni, sőt élvezd azt hogy te különb vagy mint mások, az igazságtalanok, mert te bezzeg igazságos vagy! Egyáltalán, kifejezetten örvendened kell annak tényleg, hogy a Világ egy igazságtalan és felettébb tökéletlen hely, mert ha nem olyan volna hanem jó és tökéletes, akkor képtelenül unalmas lenne! Mondhatok hasonlatot is neked. Biztos játszottál már számítógépes játékokkal. Ezek közül néhányat „feltörték”, azaz a játékot meghackelték úgy, hogy bizonyos trükkökkel el lehet érni, hogy több „életed” legyen mint amennyit a játékkészítők eredetileg beletettek a játékba, netán hogy teljesen sebezhetetlen legyél, bizonyos akadályok ne létezzenek a játékban, stb. Szerintem biztos játszottál már ilyen „meghackelt” játékokkal is. Feltételezem azonban hogy csak egyszer-kétszer, s többet soha nem vetted elő őket... Mert UNALMASAK! Ha a játék túl könnyű, ha nincsenek benne igazi kihívások, akkor a játék egyszerűen unalmas! Hasonló a helyzet az igazi étellel is: ha nem volna benne rossz meg gonosz ami ellen küzdhetünk, ha minden csupa jóság és kényelem volna, abba beleőrülnénk, igen, megölne bennünket a képtelen unalom!

—Hm...

—Gondolj arra is, ha mindenki mindig jó és igazságos lenne, akkor semmi különös nem volna abban hogy te magad is jó és igazságos vagy, mert akkor a jóság és igazságosság teljesen természetes dolog volna. De bezzeg most, hogy a világ alapvetően igazságtalan, s az emberek rosszak, gonoszok, most bezzeg milyen nagyszerű dolog is hogy te ennyire más és különb vagy! Mennyire egyedi és nemes dolog is ez!

—Hm, valóban! - derült fel Csipetke arca.

—Gondolj arra, hogy te egy kis fehér pötty vagy egy papírlapon. Ha a papír többi része is fehér volna, senki nem venne észre téged, a kis fehér pöttyöt. De ha a papír fekete, bezzeg azonnal magadra vonod ott mindenki pillantását!

—Hú, Kvaré, te tényleg csodálatos bölcsességgel rendelkezel, mert a legbonyolultabb dolgokat is olyan egyszerűen és közérthetően tudod elmagyarázni!

—Továbbá, említettem már neked amikor a gúnyolódókról beszélgettünk, hogy azok szerencsétlen tudatlanok, akiket szánni kell, ahelyett hogy haragudnál

rájuk. Nos ugyanez a helyzet azokkal is akik valami más gonosz dolgot cselekednek ellened, például kiforgatnak a vagyondból, vagy elhappolnak előled egy jó állást, stb. Mert gondold rá, boldog lesz-e ő ettől a gonzságtól amit ellened tesz? Hogyne, egy rövid ideig, amíg kiélvezi hogy ő győzött! De hosszú távon nem. Mert lehet például, hogy jön neki a nagy lelkiifurálás, ami rém kellemetlen érzem. De még ha nem is érez majd soha lelkiismeretifurálást, akkor se lesz boldog. Mert például mit ér vele ha megszerzi a teljes vagyondat? Tudod már hogy a pénz nem boldogít, látod Groikon! Aki tehát mondjuk lop tőled, nem lesz ettől boldogabb. Te ellenben tudod már, mi a tartós boldogság titka! Vagy térjünk vissza megint a nemi erőszakhoz. Már abban a pillanatban is amikor épp erőszakol téged, az egyetlen helyes érzem amit érezned kell iránta, csakis a mélységes szánalom lehet, hiszen lám, az egy olyan végtelenül silány, hitvány, csekélyértékű férfi, akivel egyetlen nő se akar lefeküdni a maga jószántából, emiatt szorul rá, hogy erőszakkal szerezzen magának szexuális kielégülést! Ez még akkor is igaz ha akármilyen daliás is a külseje, mert akkor a jelleme kell silány és hitvány legyen, mert valami oka csak kell legyen ha nem fekszenek le vele a nők maguktól, s emiatt nemi erőszakra szorul! Az tehát szintén csak egy szerencsétlen, szánnivaló nyomorult!

—És aki megver engem?

—Az is rosszul jár, mert azután egészen biztos hogy te nem leszel soha többé a barátja, ez a legkevesebb ugyebár tényleg, hiszen ez annyira természetes, márpedig micsoda kár is ha valaki nem lehet egy olyan remek kislány barátja mint te, vagy olyan felnőtt nőé aki te majd leszel! Sőt akkor is rosszul jár ha ettől eltekintünk. Mert azután hogy megvert téged, lehet hogy lelkiifurálása lesz hosszú ideig, ami igencsak pocsk érzés. De még ha nem is lesz lelkiifurálása akkor is rosszul jár, mert azután teljes joggal félhet tőled, és ANNYI esze egészen biztos kell legyen hogy eszébe jusson, minden alkalmat meg fogsz ragadni a bosszúra! De nem fogja tudni hogy konkrétan miként és mikor állsz majd bosszút. Tehát egyfolytában ettől félhet, akkor is ha te egyáltalán semmit se csinálsz! Irtó pocsk érzés! Ezen, a félelmen jár majd az agya egy része állandóan, és nem a tanuláson, emiatt leromlanak majd a jegyei, sőt még a szórakozásokat is kevésbé élvezi majd! Pláne akkor ha te épp ott vagy a közelében amikor szórakozni akar valahol! Tehát egyfolytában stresszes állapotban lesz többé-kevésbé, márpedig az régóta jól tudott dolog az orvostudományban, hogy az állandó, krónikus stressz - még ha nem is túl erős az a stressz - mindenféle betegségeket indukál, vagy legalábbis lerontja a testünk védekezőképességét s emiatt ha betegek leszünk akármiért is, a betegség lefolyása sokkal súlyosabb! Vagyis ha megver téged, minden bizonnal romlik majd az egészségi állapota, lehet hogy nem látványosan, de igenis romlani fog, s akkor ott vannak még az egyéb hátrányok amikről beszéltem!

—Na hát, erre nem is gondoltam, pedig milyen igazad van már megint!

—Tehát neked épp amiatt kell kedvesnek, jóságosnak, igazságosnak, barátságosnak és így tovább lenni, egyetlen szóval kifejezve: ERÉNYESNEK, lehetőleg még az ellenségeiddel szemben is, mert a többiek nem ilyenek. Minél inkább nem ilyenek a többiek, annál inkább kell neked igenis ilyennek, erényesnek lenned, mert annál nagyobb lesz a kontraszt, s te aki szeretsz mások közül kitűnni, annál jobban élvezed ezt majd, továbbá, annál nagyobb az esélye annak, hogy valaki talán majd mégis hallgat az intelmeidre később. Nem sokan, ebben ne reménykedj, az úgyse lesz... de talán, valaki, nagyon ritkán, mégis. Nekem is

évekbe tellett mire rád találtam... Mert nehogy azt hidd, mindenkit ilyesmikre oktatók. A legtöbb embert ez nem érdekli. Túlélést, azt viszonylag gyakran oktatók, de nem ám filozófiát. Te mondhatni az első ilyen jellegű tanítványom vagy.

—Micsoda megtiszteltetés!

—Nincs benne semmi megtiszteltetés, megtiszteltetés akkor lenne ha nem lennél rá méltó, mégis kegyet gyakorolnék veled. Te azonban nagyonis megéremled mert látható hogy magad is vágyódsz a megismerésre.

—Tehát nem szabad elvárásokat támasztani az emberekkel szemben...

—Nem. Mert felesleges. Sőt, még veszélyes is lehet rád nézve. Mert emlékezz csak vissza Veggire: ő elvárásokat támasztott veled szemben. Azt akarta hogy épp te vidd oda neki a Kulcsot, mert már jóelőre feltételezte rólad hogy te, csak mert kicsi vagy és leány vagy, nem vagy képes ártani neki, tőled nem kell félnie... Elvárta tőled hogy semmit ne tegyél, hogy fantáziátlan legyél, hogy gyáva legyél, hogy ártalmatlan legyél... Ezt várta el tőled, de te nem ilyen voltál, s erre ő nagyon ráfizetett! Az egész életével fizetett a rossz elvárásai miatt! Tehát te magad vagy az élő példa rá Csipetke, hogy nem szabad semmit se előre feltételezni az emberekről, nem szabad tőlük elvárni hogy így vagy úgy viselkedjenek valamilyen helyzetben vagy kérésre. Akkor se ha teljesen logikusnak tűnik az elvárásunk. Ha valaki becsap téged, azon nem bosszankodni kell, hanem úgy felfogni, hogy te magad vagy a hibás, hiszen azt VÁRTAD EL az illetőtől, hogy ő majd tisztességesen fog viselkedni veled. Nem úgy esett meg. Ez a te hibád, mert minek is vársz el tőle vagy mástól úgymond „tisztességes viselkedést”, vagy bármi mást is úgy általában! Nyilván persze az ilyen esetből te tanulsz, s a továbbiakban már nem bízol meg benne. Sőt másokkal szemben se követed el majd azt a hibát többé, hogy eleve feltételezed róla hogy ő majd okvetlen tisztességes lesz. Mert lehet hogy tényleg az lesz, de az is lehet hogy nem. Egyáltalán, egy sztoikus úgy él, hogy mindig a lehető legrosszabbra készül fel. Ha aztán az a rossz bekövetkezik, nem éri őt készületlenül, és így a sztoikus jóeséllyel megússza a bajt. Ha meg az a legrosszabb nem következik be, hanem semmi se történik, vagy csak valami enyhébb rossz történik, akkor a sztoikus örvend, mert íme, kellemes meglepetés érte! Ha pedig hiába készült fel a legrosszabbra mert annak ellenére is elkapta őt a baj, a katasztrófa, akkor elfogadja hogy most ez történt, sőt örvend annak is, igen, a bajnak is ahogy korábban már mondtam neked, mert úgy fogja fel hogy most, hogy ez a baj lesújtott rá, alkalma van megtapasztalni valami újat, és meg is tanulni valami új akármit, ami ebben az új helyzetben szükséges lehet, továbbá, amikor majd a baj elmúlik, jobban lesz képes örvendeni a kellemes időknél. Lássunk is erre egy újabb példát: tegyük fel, visszajutunk a mi világunkba, s ott valaki ellopja a hátizsákomat, mindennel együtt ami benne van, és fogalmam sincs, ki a tolvaj, azaz nem tudom visszaszerezni. Ez ugye egy hatalmas katasztrófa, roppant baj, mert odaveszett majdnem mindenem. Nos ekkor is örvendenem kell, egyrészt mert tanultam az esetből, máskor nyilván jobban vigyázok majd a cuccaimra; másrészt, így élvezhetem a gyűjtögetés örömét, amíg megint összegyűjtök egy hátizsákra való mindenfélét amit hasznosnak tartok a túléléshez! Ez nyilván igazi, valódi öröm lesz nekem, mert most mindenem megvan lényegében, most emiatt nem vásárolhatok semmit, se új hátizsákot, se új kést, se új bicskát, se új sátrat, abszolút semmit se, mert az pocskéklás lenne hiszen minden feladatra van már jól bevált, hasznos szerszámom, eszközöm, én tehát mint minimalista, nem tehetek olyasmit hogy vásárolok valamit, mert az el-

lentétes volna a minimalista elveimmel, felesleges dolgokat venni. Akkor se vásárolhatok meg semmit se ha NAGYON megtetszik, és úgy vélem egy kicsit jobb volna mint a meglevő izémizém, mert a meglevő izémizém is jó, működőképes, legfeljebb nem olyan szép mint az új amit meglátok! Tehát nem vehetem meg. Ha azonban ellopják mindenemet, akkor a helyzet gyökeresen megváltozik, azonnal szabad, sőt egyenesen szükséges hogy beszerezsek egy csomó mindent, s nyilván azokat amik a legjobban megtetszenek, szóval ismét élvezhetem a vásárlás, a gyűjtögetés örömét amíg újra összegyűjtök egy hátizsáknyi mindenfélét! Tehát látod, Csipetke, igenis mindig mindennek van jó oldala, még a legnagyobb tragédiáknak is, a legnagyobb veszteségeknek is, még annak is ha meglópnak minket, ha kiforgatnak mindenünkből... egy sztoikus ezt a jó oldalt kell felfedezze mindenben, s ennek kell örülni!

—És ha valaki állandóan csak ócsárol, hogy letörje az önbizalmamat?

—Nos, itt két eset van. Meg kell ugyanis különböztetni a jó, más néven építő kritikát a rossz, másnéven gonosz, lehúzó kritikától. Aki állandóan csak ócsárol téged kritika címén, ott az a leghelyesebb hogy ha csak módod van rá, meg kell vele szakíts minden kapcsolatot. Annak ugyanis mikroszkopikus esélye is alig van hogy sikerül őt megváltoztatnod, annak meg semmi értelme hogy ezt elviseld akkor is, ha nem muszáj. Hogyne, persze, el kell viselned ha muszáj... de ha van rá mód hogy „ne muszájjon”, akkor úgy kell tenni, tehát, távol kell tartanod magadat tőle. Ha nem megoldható az elkülönülés, akkor gondolj arra, a szerencsétlen amiatt próbál belekötni mindenbe amit te csinálsz, mert ő annyit se képes csinálni mint te. És emiatt kisebbségi komplexusa van, ezt próbálja csökkenteni, elfeledtetni úgy, hogy kötekedik, mert ha sikerül legalább önmagát meggyőzni arról hogy amit te alkotsz az rossz, értéktelen vagy legalábbis felesleges, akkor máris nem érzi magát annyira alattad levőnek! Márpedig ha te, Csipetke, erre gondolsz ilyenkor, máris nem bánt téged a piszkálódása, hiszen a pusztán tény hogy ő gáncsoskodik, kicsinyeskedik, ócsárol téged vagy a munkádat, az máris annak a jele, hogy te magasan fölötte állsz!

—Nahát! Te mindenre tudsz valami jó megoldást!

—Ez a dolgom hogy tudjak ilyenekkel szolgálni neked a problémáidra, elvégre úgy egyeztünk meg hogy a tanítómesterednek tekintesz, annak pedig ez a kötelessége. Emlékeztetlek rá azonban, amit az imént mondtam, csak az ócsárolókra vonatkozik. Van olyan is, hogy építő kritika, azt azonban meg kell fogadnod, mert ha soha senki nem mutatna rá a hibáidra, az gátja lenne a fejlődésednek, mert nem tudnád hogy mely pontokon kell még igyekezned, tanulnod!

—Ezt értem, de hogyan lehet megkülönböztetni egymástól a két kritikát, hiszen az ócsárolók is biztos azt mondják majd, hogy az ő kritikájuk „építő”, és jó szándékból szapulnak engem?

—Remek kérdés! Könnyen megkülönböztetheted a kettőt. A fő különbség köztük ugyanis az, hogy aki nem építő kritikát mond, az személyeskedik. Aki ugyanis építő kritikát mond tényleg, az a szájára se veszi a te személyedet, mert minek, nem téged kell kritizálnia hanem a munkádat. Az ócsároló azonban néha még gyakrabban is foglalkozik veled, mint azzal amit alkottál, vagy ha ez nem is így van, de egyéb, az adott alkotással össze nem függő, vagy csak nagyon áttételesen összefüggő témákat kever a kritikájába! Példát is mondok neked. Van egy barátom, aki egy új számítógépes programnyelvet alkotott. Amikor már félig-meddig kész volt, egy internetes fórumon szóba hozta a témát, s megkérdezte az ottaniakat, akik többségében szintén a számítástechnikában dolgoztak, szerintük

miként lehetne a programnyelvet gyorsabbá tenni. Nos azonnal kitört a nagy irigység, és nem segítséget kapott hanem ócsárolást. A konkrét kérdésre válaszolás helyett olyan „kritikákat” vágtak a fejéhez, hogy például minek egyáltalán új programnyelvet alkotni, hiszen minden munkára van már megfelelő programnyelv. Látnod te is Csipetke remélem, ennek semmi köze a kérdéséhez, ezzel csak el akarták őt kedvetleníteni. Aztán belekötöttek a programnyelv szintaxisába is, mert az eltért a már megszokottól, hagyományosnak tekinthetőtől, holott ennek se volt köze a kérdéséhez. De szerintük ez „megtanulhatatlan” volt. És így tovább. Minden apróságba belekötöttek, épp csak senki nem javasolt semmit amivel gyorsabbá lehetett volna tenni a nyelvet, holott a kérdés *erre* vonatkozott. Ismerek egy középkorú hölgyet is, akinek szintén a túlélés és a mindenféle „erdei kalandok” a hobbyja, ha nem is olyan „keményen” mint nekem, s ez megtervezett egy új kést, ami különben nekem nagyon tetszik is, nagyon jónak tartom, itt van velem egy példánya. A pusztá tényből hogy én is azt használom, sejted remélem hogy ez tényleg egy remek kés.

—Naná, habozás nélkül elhiszem, te vagy a tekintély a szememben ilyen téren!

—Amikor azonban e kés feltűnt a piacon, azonnal elkezdődött az interneten a kés és a hölgy ócsárlása, még olyanok közt is akiknek amúgy szintén efféle hobbyja volt mint neki és nekem, a túlélés meg hasonló, és belekötöttek a hölgy akcentusába, mert annak anyanyelve nem ugyanaz volt mint az enyém, és bár remekül beszél a mi nyelvünkön, de azért picit ki lehetett hallani ezt a kiejtéséből. Nyilván pedig ennek a világon semmi köze ahhoz, hogy milyen a kés amit tervezett. Meg ott is elkezdődött az, hogy „minek új kést tervezni, van már rengetegféle”, meg hogy amikor fát akart kettéhasítani a késével akkor a kés fokát kövel verte husáng helyett s emiatt a nő nyilván hülye az ilyen dolgokhoz... és valóban nem szabad ilyenkor kövel verni a kést, de én láttam a szóban forgó videót, és a nő külön kihangsúlyozta hogy ez egy *teszt* most a kés tartósságát illetően, és nem javasolja ő sem hogy ezt mások utánozzák, nem emiatt mutatja be a videón! Tehát érted remélem Csipetke, ez miért volt gonosz kritika, hiszen ez semmiképp se annak a jele hogy nem ért ezekhez a dolgokhoz, ki is hangsúlyozta hogy más ne kövesse a példáját, stb... Meg még rengetegféleképp kritizálták, csupa olyan ok miatt ami nem volt releváns, ami csak belemagyarázás volt, illetve ahol figyelembe se vették amit ő elmondott a késről. Aztán a gonosz kritikák egyik válfaja az is, amikor az emberre vagy a termékére valami gúnynevet aggatnak, itt a kés esetében például valaki azt mondta, hogy neki nem kéne, mert ez szerinte túl vastag, s ő nem akar magával cipelni egy „kiélesített emelőrúdat”. Remélem látod, a „kiélesített emelőrúd” egy gúnynév a késre, mert még egy igen-igen nagy kés se lesz soha akkora, mint egy emelőrúd... Ilyenek a rossz szándékú kritikák. Vagy mondok másik példát is: Ha te elkezdesz készíteni egy íjat, s odamegyek hozzád én, s azt mondom az íjhúrt ne úgy erősítsd fel ahogy tetted hanem valahogy másképp ahogy mutatom, mert akkor az íjad erősebb vagy pontosabb lesz, az jó szándékú kritika. Ha azt mondom: azt az íjhúrt nem így kell felerősíteni, milyen hülye vagy hogy még ezt se tudod - na az is rossz szándékú kritika, MÉG AKKOR IS, ha közben megmutatom neked milyen a jó módszer. Mert akkor hiába tanítottalak meg valami jóra, de közben azzal a hátsó szándékkal teszem, hogy begázolhassak az önbecsülésedbe, és hosszútávon elkedvetlenítselek az egésztől. Pláne ez a helyzet ha még csak meg se mutatom utána a helyes felerősítés módját, hanem csak odalököm arrogánsan, hogy „jobban tennéd ha utánanéznél a módszernek a szakirodalomban vagy az interneten!”. De az is rossz szándékú

kritika, ha megvetően azt mondom: „Minek készítesz íjat te bolond, itt pizsmogsz vele már mióta amikor pedig remek íjakat lehet kapni a boltban aprópénzért is, ennyi idő alatt valami igazán hasznosat is csinálhattál volna!”. Na, érted már?

—Persze! Még szép hogy értem, persze hogy értem, miért is ne érteném amikor mindent olyan szemléletesen tudsz elmagyarázni!

—Különben a dolog roppant egyszerű. Ha a kritikát bántónak érzed, akkor majdnem biztos hogy az a kritika bántó is AKART lenni, tehát rossz szándékú. A jó szándékú kritikából ugyanis kiérződik a segíteniakarás, az tehát nem okoz rossz érzést benned. Mert gondolj csak bele, már mióta itt magyarázok neked mindenfélét, aztán még mindig nem érzed bántónak. Holott milyen könnyű volna megbántanom közben téged, mondhatnék olyasmit hogy kicsi vagy te még az ilyen komoly dolgokhoz hogy filozófia, meg hogy hagyd már abba a kérdezősködést mert úgyis elfelejtetted a felét, hogy te egy kis hülye vagy csak és ráérsz még ezzel foglalkozni, vagy hogy nőknek nem való a filozófia, hogy úgyis megunod majd, vagy hogy „na jól van, ezt még elmondom neked, elvégre megérdemled, mert kiderült hogy nem is vagy te olyan hülye mint amilyennek kinézel”, és más hasonló. Azonnal tudnád hogy nem vagyok igazi jószándékkal feléd. Szóval meg lehet érezni az ilyesmit, Csipetke, még hozzá nagyon könnyen!

—És akkor az ilyen embereket ott kell hagynom. Értem.

—Ha teheted. Neked is úgy lesz a legjobb. Látod Csipetke, épp ez a sztoicizmus legfőbb értéke: olyasmiket javasol hogy tegyél vagy ne tegyél, amiből neked magadnak lesz konkrét hasznod, vagy azonnal, vagy legalábbis hosszú távon, e tanácsok betartása tehát a te saját egyéni, mondhatnám önös érdeked, és pofonegyszerű belátni tényleg, hogy a saját tulajdon érdekünket is az szolgálja a legjobban, ha megfogadjuk a sztoikus tanításokat! Mert a vallások olyasmiket parancsolnak hogy tegyünk ezt meg azt, mert akkor isten szeretni fog minket - holott ebben nehéz hinni, mert senki nem látott még soha igazi istent. Mostanában biztos nem, de szerintem régen sem. És hát elég nehéz ám engedelmeskedni egy olyan úrnak, akit még soha senki se látott. Meg azt is mondják a vallások, hogy így meg úgy kell élni és cselekedni, mert akkor lesz nekünk jó a túlvilágon, vagy mert akkor előnyösebb körülmények közt születünk újjá. Ebben is nehéz hinni, mert semmi bizonyíték se túlvilágra, se újjászületésre. Más filozófiai iskolák amiatt javasolják hogy erkölcsösen, erényes életet élve éljünk, így meg úgy, mert az szolgálja a legjobban szerintük az úgynevezett „közjót”. Na ezzel meg az a baj, hogy a legtöbb ember magasan leszarja a közjót, az emberek igenis nem azt akarják hogy a köznek legyen jó, mely „köz” fogalomban ugyebár az ellenségeik is benne vannak, hanem mindenki azt akarja hogy neki magának legyen jó, sőt ne csak simán jó, de a legjobb! És itt, ebben a mostani életben, mert ez az élet biztosan létezik! Na és épp erre való a sztoicizmus. Pofonegyszerű tényleg, könnyű belátni hogy igenis ebben a mostani életünkben van a javunkra ha betartjuk, és nekünk magunknak van a javunkra elsősorban! A poén az egészben az, hogy még a közjót is remekül szolgálja, amennyiben minél többen követik a sztoikus tanácsokat, annál jobb lesz az egész társadalomnak is. De ha senki más nem követi, egyesegyedül csak te, még akkor is jó lesz neked! És nem kell hozzá semmi misztikusban hinni, és nem kell hozzá olyan szentnek és altruisztikusnak se lenni hogy feláldozd magadat azon homályos fogalom kedvéért hogy „közjó”. Semmi ilyesmi nem kell hozzá. Sztoikusnak lenni azért ajánlatos, mert ha sztoikus vagy, akkor az jó neked. Neked magadnak. Talán jó lesz másnak is, mondjuk például a szüleidnek, mert kevesebbet hisztizel majd valamiért, vagy

szorgalmasabban tanulsz és ennek ők örülnek majd, vagy akármi, de ez már mellékes. A lényeg hogy igenis te magad fogod messze sokkal jobban érezni magadat ha sztoikus vagy! Mert nyugodt leszel, boldog, elégedett... Sőt, még sikeresebb is a céljaidban, mert jobban tudsz majd mindig a lényegre fókuszálni, s nem herdálsz el az energiáidat felesleges dolgokban, például értelmetlen vitákban, veszekedésekben, vagy az örökös aggodalmaskodásban a jövő miatt, vagy mert olyan embereket akarsz meggyőzni valamiről, akiket úgyis lehetetlen. Lehet hogy nem a legislegelején leszel igazán nyugodt meg boldog, mert elismerem hogy kell ehhez azért egy kis gyakorlás az elején, de nagyon hamar rá lehet ám érezni e viselkedés ízére, és azután már egyetlenegyvalamit bán csak az ember, de azt nagyon: hogy miért is nem hallott már a sztoicizmusról sokkal korábban is, mert jaj de jó lett volna már előbb is sztoikusnak lenni, mennyi rengetegsok felesleges aggodalmat és bánatot elkerülhetett volna vele!

—Igazad van, Kvaré, én még alig hallottam ebből a filozófiából valamit, de máris sztoikusnak tartom magamat mert máris átérzem a hatásosságát, a nagyszerűségét!

—Majd meglátjuk, akkor is kitartasz-e mellette ha valami kicsit is komoly baj ér téged... - mormogta Pucsakaci.

—De apa, azt akarod hogy otthagyalak téged, mert állandóan csak ócsárolsz?!

—Ez nem volt ócsárolás!

—De az volt - szölt Kvaré - méghozzá az én fogalmaim szerint nem is enyhe ócsárolás, bár nem is a legdurvábbak egyike, hanem amolyan „közepesen súlyos”! Kétségbevontad ugyanis a lányod kitartását, bátorságát, elszántságát, önuralmát, állhatatosságát, méghozzá minden alap nélkül! Elég keményen kritizáltad ezzel a jellemét, annak ellenére, hogy amit nekem alkalmam volt megismerni róla eddig, annak alapján a legkevésbé se szolgált erre rá! De még ha netán úgy lenne is hogy tudsz róla valamit amit korábban elkövetett s aminek alapján jogosnak tetszik ez a lesajnáló véleményed, mert tegyük fel fél évvel ezelőtt úgy viselkedett hogy az nagyon nem lenne méltó egy sztoikushoz, hát ilyen fiatalon az a fél év rengeteget számít a jellemfejlődésben. Különb is, hiszen napokkal ezelőtt se tudta még, mi az a sztoicizmus!

—Jó,jó, na...

—Kvaré, ne is foglalkozz apával, én se foglalkozom vele, azt mondtad nem kell törődni mások véleményével, a lehurrogókéval biztos hogy nem, hanem taníts még valamire!

—Rendben van. Akkor jól figyelj: Soha ne keres örömet, élvezetet, pláne gyönyört csak önmagáért, csak az élvezet kedvéért! Itt elsősorban az érzéki örömekre gondolok, mint az érintés, látvány, ízek... Mert ha így teszel, akkor, először is, ezek lehet hogy már eleve ártalmasak a számodra, mint ahogy ugye tudod már rég a véleményemet a mindenféle agyonédesített vackok megevéséről... De ha ettől eltekintünk is, minden efféle gyönyörhöz végül hozzászoksz. És ez baj, mert senki nem képes egész életét gyönyörben élni, s így amikor ezek nem állnak a rendelkezésedre, nyomorúságosan fogod érezni magadat, szó szerint elvonási tünetekkel küszködöl majd!

—Ezt értem, Kvaré, ez tökéletesen illik ahhoz amit már mondtál, hogy tartsuk edzésben a testünket-lelkünket!

—Jól látod, valóban majdnem ugyanarról van szó.

—És lényegében ugyanezt mondtad el Groiknak is, illetve róla, hogy azért nem tud örülni semminek se, mert mindene megvan!

—Pompás, remek megfigyelő vagy, éles ésszel, igen, épp erről van szó!

—Tehát ezt már tudja a lányom - szolt megint Pucsakaci - ezért azt mondd meg inkább Kvaré, mit csináljon akkor, ha majd nem viselkedik sztoikushoz méltón! Mert én tényleg emlékszem ám nemegy cselekedetére a múltból amikor cseppet se úgy viselkedett ahogy szerintem azt te helyeselnéd, és nevezd bárminek is a kritikámat, de igenis tartom magam ahhoz a véleményhez hogy nagyonis kinézem belőle hogy a jövőben se mindig lesz méltó a filozófiádhoz!

—Na ez legalább csak félig ócsárolás, mert tartalmaz értelmes kérdést is. - válaszolta Kvaré. —Tehát kezdjük azzal, úgy általában véve senkinek se szabad szomorkodni a múltban elkövetett tettei miatt. Mármint azok miatt nem, amit megbánt. De ha nem bánja meg, nem is szomorkodik ugye. Amennyiben tehát Csipetke vagy más úgy gondolja, hogy ő régen megtett valamit amit a mai eszével már nem tenne meg, azt mondhatjuk megbánásnak. Idáig rendben is van a dolog, sőt az lenne a baj ha nem így lenne, mert szomorú volna úgy élni hogy sosem fejlődünk. A fejlődés meg együtt jár a nézeteink változásával, így szükségszerű hogy egyes múltban elkövetett tetteinket már más fényben látjuk, más a véleményünk róla. A nagy baj akkor van, ha ilyenkor elkezdjük hosszú ideig emésztteni magunkat. Hogy „jaj de buta voltam amiért akkor verekedni kezdtem”, „jaj, miért is kellett megvásárolnom azt az izét”, „ó miért is mondtam épp azokat a szavakat”, stb. Ez helytelen. A múltban elkövetett hibáinkkal tényleg szembe kell nézni - egy ideig. Rövid ideig. Amíg levonjuk belőlük a megfelelő következtetéseket, azaz amíg tanulunk az esetből, azért, hogy többé soha el ne kövessük mégegyszer ugyanazt a hibát. Azután sürgősen meg kell bocsátanunk magunknak. Az a pusztán tény ugyanis hogy hibáztunk egyszer, vagy kétszer, tízszer, sokszor, az nem jelenti azt hogy mi menthetetlen hülyék vagyunk, vagy javíthatatlan bűnözők! Ugyanis nem él olyan ember a világmindenségben, de a múltban se élt még soha, és a jövőben se fog, aki soha nem hibázik illetve hibázott! Egészen biztos hogy én magam is rengeteget hibázok majd a jövőben. Remélem, azok nem lesznek végzetes hibák, nem halok majd bele, de azt is remélem hogy tanulok majd a hibáimból. Tulajdonképpen azt is mondhatjuk, tanulás eleve nem is létezik hibák nélkül! A hibák azok, amikből tanulunk! Mindig tehát amikor rájövünk, hogy valamely múltbeli tettünk helytelen volt, úgy kell tekinteni, hogy azonnal új életet kezdünk, mely új életben már nem fogjuk elkövetni azt a bizonyos hibát! Ilyenkor mindig azt a jelmondatot kell követni, mely így szól; **„Ma kezdődik életem hátralevő része!”** És természetesen úgy kell vélekednünk, az a „hátralevő rész” az életünkben mely akkor kezdődik, jobb lesz mint a korábbi életünk, mert az új életünkben már nem követjük el azt a fajta hibát! És ezt nyugodtan megtehetjük, mert sosem késő új-rakezdeni, azaz új és jobb emberré válni! Abban én magam se kételkedem, Csipetke a múltban eszméletlen mennyiségű hibát vétett, és teljes mértékben úgy viselkedett hogy az cseppet se méltó egy sztoikushoz. Ez mély meggyőződése. Ez azonban mit sem jelent, mert hát mit is várhatnánk el tőle, amikor még nem is hallott a sztoicizmusról korábban! Ami tehát a múltban történt, nem számít, le van érdekelve de nagyon, hallani se akarok a lányod múltbeli hibáiról mert nem érdekel, ballisztikus ívben leszarom mindet, el se mondd őket mert csak untatna. Elhiszem hogy sokat hisztizett, kényeskedett, nem csinálta meg a házfeladatot, vagy akármi, teljesen mindegy mit mondanál róla. Akkor ő még nem volt sztoikus. Most már az. Azért az, mert ő maga mondta ki önmagától, minden kényszerítés nélkül, hogy sztoikusnak tartja magát, ezt állította önmagáról önként az imént. Most már ő is teljesen másképp vélekedik a múltbeli tetteiről, ez egészen biztos,

hiszen arra is emlékezned kell Pucsakaci, mekkora vitád volt vele hogy neki már nem kellene az ékszerek, s oda akarja ajándékozni a barátnőinek azokat... Csipetke tehát már más ember! Más kislány! Már más érdekli őt mint korábban, tehát nyilván másképp is viselkedne azokban a múltbeli helyzetekben amikor szerinted hibázott! Amiatt is felesleges lenne kiteregetned a lányod múltbeli viselt dolgait nekem, mert előre bejelentem, akármi derüljön is ki róla, akkor is szeretni fogom, az én kis tanítványomnak tartom majd őt, szóval érted remélem!

—De ha a jövőben...

—A jövőben is fog hibázni. Sokat. Rengeteget. - bólintott Kvaré nyugodtan. —A sztoikus gondolkodás remek dolog, és úgy tűnik a lányod ennek nagy részét már elsajátította mert félelmetes memóriája van, issza a szavaimat mint a szivacs a vizet... de én is tudom hogy ez csak elméleti tudás. A sztoikus VISELKEDÉS már más tészta. Az is az elméleti tudásból fakad, persze, mert az az alapja, de ahhoz hogy jól menjen, gyakorolni is kell. Újra meg újra! És bármit gyakorol az ember, néha hibázik, különösen eleinte. Hiába tudja egy zenész ELMELETILEG, miként kell lejátszani egy zeneszámot, eleinte, amikor még kezdő, hibázni fog. Remélhetőleg azonban már elsőre felismerhető lesz a dallam amit játszik, a számos hiba ellenére is. A lányod szerintem már a mai naptól kezdve úgy viselkedik majd, hogy bár biztos számos alkalommal cselekszik majd úgy, hogy az igazán nem méltó egy sztoikushoz, de összességében azért mégis felismerhető lesz rajta hogy hihetetlen jellembeli változáson ment keresztül, s az is, hogy ő tulajdonképpen a sztoikus utat követi, még ha nem is mindig tökéletesen, s alkalmankénti megint-gásokkal! S ez a lényeg. Idővel egyre jobban megy majd neki. Ha hibázik, hát oda se neki, legtöbbször ő maga is felismeri majd hogy az hiba volt, de ha mégsem, majd én megmondom neki. S a hibákból majd tanul. Ez egészen természetes, más el se képzelhető. Megemlítem továbbá, a sztoicizmus se csodaszer, olyan értelemben, hogy olyan egyszerűen NINCS, hogy egy sztoikus sose hibázzék, legyen akármennyire kiművelt is, akármilyen gyakorlott is a sztoicizmusban! A legisleg-nagyobb sztoikusokról is köztudott hogy hibáztak néhányszor, tudniillik ők maguk vallották be e hibákat a visszaemlékezéseikben. És feltételezhető hogy nem is írták le minden hibájukat... A sztoicizmus legtiszteltebb „Alapító Atyáira” is igaz ez! Marcus Aureliusra is igaz, aki a sztoikus császár volt. Egyik helyen szerepel a visszaemlékezéseiben, hogy elkövetett egy bizonyos hibát - bár nem írja le konkrétan hogy az mi volt - de hogy úgy tűnik neki, „ideje visszatérnie a sztoicizmus alapelveihez”. Tehát egy időre, úgy tűnik, „kibillent” ezen elvekből, nem tartotta be őket... Seneca esetén meg - aki a három legtiszteltebb sztoikus mester egyike volt szintén - konkrétan tudni lehet mert leírta, hogy egy alkalommal meghívták valami estélyre vagy hasonló izére, és ott ő nem azt az előkelő helyet kapta amire előre számított hanem valami kevésbé rangos helyre kellett ülnie - bár ami a fizikai kényelmet illeti, ugyanolyan kényelmes volt. Ő pedig emiatt nem tudta élvezni az estélyt, mert végigbosszankodta inkább hogy őt most hű micsoda szörnyű sérelem érte! De aztán este, már otthon, megjött az esze, és összeszidta magát - le is írta ezt, innen tudjuk az eseményt - hogy bolond volt mert ehelyett élvezhette is volna az estét, hiszen teljesen mindegy volt hogy hol ül... Tehát abba a hibába esett hogy elvárása volt az emberekkel szemben, elvárta hogy ő ide vagy oda lesz ültetve de nem úgy esett és emiatt csalódott. És ha belegondolunk abba ami vele megesett, hát el kell ismernünk, egy tökéletesen nevetséges, jelentéktelen eseményből csinált hiúsági kérdést, egy piszlicsári ügyből. Gyakorlatilag ugyanolyan szánalmasan viselkedett mint bármelyik hülye, felvágós, elkényez-

tetett „sztár” manapság a szórakoztatóiparban, semmi esetre se várta volna az ember ezt épp tőle, Senecától! Mégis így esett. Tehát bárki hibázhat, egészen elemi és hétköznapi dolgokban is, még a legislegnagyobb sztoikus mesterek is! A lényeg hogy e hibákat utólag elismerjük, mert ez a fetétele annak, hogy a jövőben nem követjük el őket, vagy legalábbis kevesebb alkalommal esünk ismét e hibák csapdáiba! Továbbá, minden jelentősebb sztoikusra jellemző volt, hogy naplót vezetett, amiben kielemezte mindig a hibáit, azért, hogy tanuljon belőle. De még aki nem vezetett naplót, azoknál is szokás volt hogy este lefekvés előtt végiggondolták a nap eseményeit, hogy az adott jelentősebb események bekövetkeztek-e, ők sztoikushoz méltóan reagáltak-e, és ha nem úgy esett, akkor megfogadták hogy legközelebb igyekeznek tartózkodni az elkövetett hibáktól. Ajánlom e módszer neked is, Csipetke! Minden elalvás előtt gondold végig a veled megesett legutóbbi fontosabb eseményeket, hogy elemezd őket, utólag, higgadt fejjel... ha így teszel, egyre kevesebbet fogsz hibázni, mert még a hibáidból is tanulsz, azok is abban segítenek téged hogy a jövőben kevesebbet hibázz!

—Köszönöm hogy így előre megvédesz a leendő hibáimmal szemben - mosolygott a fiatalemberre Csipetke - igyekszem majd minél kevesebbet hibázni... Bár, azért azt bevallom, kissé aggodalmaskodom... tudom, tudom, az aggodás felesleges... de nem igazán a jövő eseményei miatt aggodom hanem magam miatt, hogyan fogok viselkedni akkor...

—Csipetke, te most nem magad miatt aggodol hiába is mondod ezt, hanem én-miattam, pontosabban, amiatt mert félsz hogy valami hülyeséget csinálsz majd és elveszted a megbecsülést amiben részesítelek! Önmagad miatt te sosem aggodsz egy cseppet sem, lehetetlen, mondom hogy te kalandornő vagy, s azok mindig biztosak önmagukban és a szégyen végképp nem jellemző rájuk. Talán azt se tudják hogy mi az. Ellenben szeretnél nem kiesni abból az elismerésből amit nyújtok neked, mert úgy érzed milyen nagyszerű is az ha egy olyan okos ember mint én, ennyire becsül téged.

—Ez igaz, hú hogy kitaláltad!

—De miattam nem kell aggodnod. Tudom hogy gyerek vagy csak még, s azt is hogy kezdő vagy ebben a dologban hogy sztoicizmus. Hallhattad, megmondtam hogy tudom előre hogy sokszor fogsz hibázni. Mit gondolsz, az edző aki küzdősportot tanít a növendékeinek, az talán nem tudja hogy a tanítványa nem fog megnyerni minden küzdelmet? Persze hogy tudja. De eszébe se jut haragudni emiatt rá, mert természetes hogy mindenki hibázik. És minden küzdelemből tanul valamit a tanítvány, abból is amit elveszít, sőt abból a legtöbbet. Tehát, emiatt még annak is örvendened kell amikor úgymond „befuccsolsz” a sztoicizmusban, amikor ahhoz méltatlanul cselekszel, mert jaj de jó is hogy most ebből is oly rengeteget tanultál! Tudniilik jegyezd meg, Csipetke: **Minden ami legyőz ugyan téged, de nem öl meg, az a hasznodra van, mert MEGEDZ TÉGED!**

—Hú de csodálatos tanítás!

—Örülök hogy tetszik neked. Tehát, ez van: ha hibázol is, még az is hasznodra van, mert edződöl! Nem az izmaidat, de a jellemedet tekintve! Az aggodás tehát tényleg, igazán és végképp felesleges! A jövő miatt nem kell aggodni; a saját jövőbeli önmagad miatt se. Aggodni ugyanis csak akkor lehet ha azt képzeled, a jövő esetleg rossz lesz. De a jövő se nem jó, se nem rossz. A képzeleted teszi rosszá vagy jóvá. A jövő csak egy lehetőség, és tőled függ mit hozol ki belőle. Ha jót, akkor minden rendben van. Ha rosszat, akkor is minden rendben van, mert akkor meg tanultál belőle, tehát akkor is a javadra vált. Gondolj bele az én

sorsomba: meséltem hogy nem szerettem a munkámat, s azt is hogy végül lett egy veszekedés a főnököm és köztem, s akkor döntöttem úgy, hogy többé nem dolgozom. Úgy vélheted, szörnyű lehetett akkoriban az életem mert nemszeretem munkát végeztem és undok főnököm volt. Ez mind igaz is, ugyanakkor viszont életem legnagyobb szerencséje volt hogy ilyen munkahelyre kerültem, mert képzelj csak el, mi történt volna ha úgymond „szép karriert” sikerül csinálnom: ha valami remek munkahelyre kerülök, jókora fizetéssel, amiért alig kell valamit csinálnom... álommunka, amiről mindenki álmodik, tényleg... Egészen biztos hogy nem lett volna merszem felmondani egy olyan munkahelyet, de akkor nem is kezdek el sátorban élni, lett volna ugyanis pénzem remek házra, nem ismerem meg akkor a carnivore diétát, a túlélési trükköket se, eszembe se jut tanulmányozni a sztoikus filozófusokat, azt se tudtam volna mi a fene az az egész, ha meghallom a sztoicizmus szót azt hittem volna valami irtó veszélyes laborszökevény vírusos betegség! És akkor most nem lennék az, ami, nem találkoztál volna velem mert nem lettem volna olyan érdekes személyiség hogy Pucsakaci bevalóga a műsorába, de te biztos akkor is becsaptad volna Veggit, idekerültetek volna akkor is a fagyos világba, de akkor nem lettem volna itt hogy rávessem magamat Veggire, ő nem esik le a szakadékba, hanem nyilván gyorsan lelő titeket, majd idővel rájön miként állíthatja át a Kulcsot, és röhögve megúsz mindent! Ami meg engem illet, éltem volna a tehetős középosztálybeliek életét, vagy a már viszonylag gazdagabbakét, ettem volna a mindenféle szeméttételeket, elhízta volna, cukorbeteg lettem volna, depressziós és boldogtalan lettem volna, miközben a hatalmas házam tele lett volna több százezer teljesen felesleges vacaksággal amiket azért vásároltam volna hogy pár pillanatra feledtetni próbáljam a depressziómat, életem sivárságát, értéktelenségét... végül felfordultam volna szívinfarktusból vagy agyvérzésben ami gyakori a cukorbetegyeknél. Hacsak előbb öngyilkos nem leszek. Szóval ez lett volna ha nem kapok egy kifejezetten szar munkahelyet szar főnökkel. Rossz lett volna nektek is, nekem is. Ami tehát az első pillanatban hatalmas szerencsétlenségnek tűnik, arról idővel kiderülhet hogy életünk legnagyobb szerencséje! Ha pedig így van, mi a csudának is aggódnánk már jóelőre?! Különbözik meg statisztikák igazolják azt is, hogy ami miatt az emberek aggódnak, azon eseményeknek a bőven több mint 99 százaléka eleve soha nem is következik be!

—Értem, Kvaré! Köszönöm ezt is. Valóban, milyen nagy kár is lett volna ha más ember válik belőled! Az biztos hogy én ilyen akarok lenni mint te! - és Csipetke Kvaré nyakába ugrott.

—Jól van, jól van... szeretlek, de ülj vissza a helyedre mert apukád féltékeny lesz!

—Bánom is én, úgyse tehet semmit se ellene, tehát el kell fogadnia, sőt élveznie kell! - pimaszkodott az apjával a kislány. Pucsakaci ezt nem is hagyta szó nélkül.

—Csak vigyázz, mert anyád már jó régóta unszol hogy hadd legyen még egy gyermekünk, ha visszatérünk lehet hogy engedek neki és akkor majd ha lesz egy kistestvéred, megtudod hogy milyen rossz az amikor igenis nem foglalkozom veled annyit! Rájössz majd hogy nem is olyan jó az, ha magadra vagy hagyva!

—Teljesen mindegy, apuci, mert Amor Fati, azaz akármilyen lesz is én örülni fogok neki, mert vagy jó lesz és akkor teljes joggal örvendek, vagy rossz lesz de az is változatosság lesz és tanulok majd belőle, különben meg ha elsőre rossznak tűnik is de később kiderülhet róla hogy igazából hatalmas mázli, életem legjobb dolga ami történt velem, mint amivel most Kvaré példálódzott, és ez abban az esetben amit most mondtál még teljesen valószínű is, mert nyugodtan hanyagolj csak el,

semmi baj nincs azzal, legalább előbb tanulom meg az önállóságot!

—Le a kalappal előtted Csipetke, kiválóan érveltél, mint egy vérbeli sztoikus! Elismerésem! - bókkolt a kislánynak Kvaré. Ő pedig pirulva de nagy élvezettel fogadta a dicséretet. De azonnal így is szólt:

—Akkor ha most bebizonyítottam hogy tudom az eddigi „tananyagot”, megjutalmazhatnál azzal, hogy mondasz még valami érdekeset és hasznosat!

—Jól van, legyen ahogy óhajtod! Annál is inkább, mert az előző beszélgetésünkhöz illik, hogy ugye aggodalom a jövő miatt... természetesen erre is van a sztoikusoknak egy évezredek óta remekül bevált ellenszerük. Ez pedig az a gyakorlat amit úgy nevezünk, hogy „**Premeditatio Malorum**”. Ez is egy ősi idegen nyelven van - latinul - és azt jelenti, hogy „felkészülni a legrosszabbra”. Mert hát ugye azt magyaráztam, hogy el kell fogadni - sőt még élvezni is! - azt is, ami nagyon kellemetlen. Ne feledd azonban, már akkor is úgy fogalmaztam, hogy „ha minden erőfeszítésünk ellenére is” következik be a baj. Mert azért mégiscsak jobban szeretjük ha a dolgok a kedvünk szerint történnek, s nem ellenünkre. Na de ahhoz hogy a lehető legjobban biztosítsuk a leendő sikert - még ha nem is százszázalékosan, mert az lehetetlen, de azért a lehető legjobban amennyire tőlünk telik - ahhoz az kell, hogy minél élethűbben elképzeld minél több rosszat, bukást, kudarcot, igen, képzeld el ezeket minden lehető módon ahogy bekövetkezhetnek - azután tégy meg mindent azért, hogy lehetőleg mégse következzenek be! De még amikor már mindent megtettél, azután is gondold arra, hogy te se látsz előre mindent, azaz akármilyen gondosan készülj is fel valamire, vagy valami ellen, de akkor is történhet valami, ami a vállalkozásodat kudarcra ítéli. Tehát kell legyen arra is terved, mi lesz ha mégis befuccsol az, amit meg szeretnél csinálni. Kell legyen tehát a tarsolyodban ilyenkorra egy „B” terv. Sőt, lehetőleg még egy C meg D terv is! Aztán ha ezek mégse kellenek mert minden rendben ment, akkor örvendesz. Ha azonban a kudarc következett be, akkor is örvendesz, gondolatban megveregeted a válladat mert lám milyen okos voltál, hogy csináltál egy B tervet! És így tovább! És csak ha már tényleg mindenből kifogytál és minden befuccsolt totál, na akkor van az, hogy „Hát, ez tök gáz tényleg, ezt nagyon benyeste nekem a Sors, de azért köszönöm neki mert így tanulok valami újat, meg különben is, később jobban tudom majd élvezni azon időket amikor nincs semmi baj!”

—Értem, Kvaré, ez is bölcs dolognak tűnik. Bár mindenki végletesen pesszimizistának tart majd.

—Annyi baj legyen, a kellemes meglepetés mindig kényelmesebb és örömtelibb, mint a téged pesszimizistának tartóknak kijutó bődületes és váratlan csalódások.

—Ebben is igazad van. De hadd kérdezzek meg valami másról. Mit tegyek ha váratlanul valami olyasmi történik, hogy nagyon irigy leszek valakire valamiért? Mert az irigység rém kellemetlen érzés, és van egy olyan sejtésem hogy nem is méltó egy igazi sztoikushoz!

—Olyasmire gondolsz hogy valaki megvehetett magának valami drága izémizét amit te valamiért nem tudsz megvenni?

—Lehet szó erről is, de igazából nem erre gondoltam, mert azt hiszem erre már tudom a választ: azt, hogy el kell tűnődjek azon, az az izémizé igazán kell-e nekem! És gyakorlatilag teljesen biztos hogy arra a következtetésre jutok, hogy az nekem felesleges, s idővel már nemcsak nem örülnék neki de bosszantana a létezése, hogy törődnöm kell vele. Szóval elsősorban nem ilyesmire gondoltam, hanem inkább olyan dolgokra hogy valaki elmehetett megmászni egy nagy hegyet

de én nem juthatok el oda; hogy valaki elmehet valamiféle jó buliba de nekem otthon kell kuksolnom mert tanulnom kell; hogy valaki jó időben volt jó helyen és így megpusztilhatta őt valami nagy sztár vagy az elnök, s erről fénykép is készült de én nem voltam ott akkor, stb!

—Jó kérdés! Amiről beszélsz, Csipetke, az a „Kimaradástól Való Félelem”. Ismert jelenség pszichológusberkekben. Sztoikus szempontból szerencsére egyszerű a kezelése. Minden ilyen esetben arra kell gondolnod, hogy az, hogy te valami eseményből kimaradsz, az nem oszt - nem szoroz, semmit se jelent, és amiatt nem, mert ahogy mondani szokták, „eggyel több vagy kevesebb nem számít”. Arról van szó ugyanis, hogy ha belegondolsz, az egész életed úgysem áll másból, mint hogy minden egyes másodpercben milliónyi nagyszerű eseményből kimaradsz! A társadalmunk ugyanis olyan elképesztő bőséggel produkálja a nagyszerű eseményeket, ezek lehetőségét, hogy egészen egyszerűen még a legisleggazdagabb emberek se élvezhetik ki ezek mindegyikét. Valamiből úgyis kimaradsz, ráadásul nem is csak egyvalamiből. Mindig, életed minden pillanatában amikor valamit csinálsz, akármi legyen is az, az azzal jár hogy azon idő alatt te nem csinálhatsz rengetegsok MÁST. És ez nem csak rád igaz, de kivétel nélkül mindenkire! Az a lány aki elmegy a buliba amíg te otthon tanulsz, az is kimarad valamiből: mert amíg bulizik, azalatt nem vesz részt ezernyi MÁSIK bulin! Te se veszel részt azokon a bulikon természetesen. De mert te azon se veszel részt amin ő igen, így te eggyel több bulin NEM veszel részt. Figyelembe véve azonban, ugyanabban a pillanatban hány MILLIÓ buli zajlik épp a bolygón egyszerre, hát most mondd, érdemes-e amiatt szomorkodni, mert te egyetleneggyel több bulin nem veszel részt mint az a lány?! Továbbá, az a lány amíg bulizik, nem mászik hegyet, és nem néz meg egy egész rakás jó műsort a tévében. Ő ezekből kimarad. Te is kimaradsz ezekből. Egyiktek se szomorkodik emiatt. De ha az a lány nem buliba menne hanem felhívna téged telefonon és eldicsekedne milyen jó műsort néz épp a tévén, te azonnal amiatt szomorkodnál hogy milyen rossz neked mert KIMARADSZ abból a filmből! Mármint a megnézéséből! Holott ez cseppet se izgatna téged amíg meg nem tudod hogy az a lány nem marad ki azon film megnézéséből! Te tehát olyankor nem amiatt szomorkodol mert NEKED nem adatik meg az a szórakozási lehetőség vagy akármi más, hanem mert valaki másnak igenis megadatik! Ennek az érzelmenek a neve: irigység, de ezt biztos tudod is. És ezellen a legjobb módszer az, ha belegondolsz, hogy akinek kijut az ami neked nem, annak mennyi rengetegsok minden nem jut, ami pedig neked igen! Hiszen gondold csak bele, te már milyen remek kalandokban vettél részt eddigi rövidke életed során, már az egyik előző Kukkolóban is, meg most itt is, és senki de senki másnak nem adatott meg ez! Élvezed az én barátságomat is, Hilli is nagyon szeret téged pedig milyen kevesen mondhatják el magukról hogy egy tündér a barátjuk, te már ismered a sztoicizmust mások meg nem, de még ha mindez nem volna is igaz, mondom, akkor is az van hogy teljesen mindegy milyen az élete valakinek mert akkor is igaz róla az, hogy egy egész rakás olyan élményben volt része már, amit senki más nem kapott meg! És valamiből úgyis kimarad mindig mindenki. Ilyen a világ. A lehetséges élményeknek csak egy egészen mikroszkopikusan jelentéktelen részét élvezheti bárki is az élete során, mert az élet oly rövid a lehetséges élmények mennyiségével összevetve. Akkor meg olyan mindegy hogy eggyel több vagy kevesebb.

—Hadd szóljak én is - mondta most Pucsakaci - és hadd kérdezzem meg a tündérünket, neki mi a véleménye Kvaré eszméiről, erről az egész sztoicizmusról?

—Látom, végre kissé magadra találtál, Pucsakaci - mosolygott Kvaré - mert most

úgy viselkedel mintha megint műsorvezető volnál!

—Ehhez értek. Nálam szakmai ártalom hogy ilyen vagyok. De tényleg érdekel a tündér véleménye.

—Hááát... - sóhajtott egyet Hilli - nagyon sok dolog szimpatikus nekem ebből a nézetből, tényleg nagyon sok! Mégse mondhatom, hogy úgy összességében egyet-értenék vele. Kezdjük azzal, számomra rémségesen ízléstelennek, sőt egyenesen visszataszítónak tűnik, hogy ha te meghalnál, Csipetke annak kéne örülni hogy végre senki nem akarja megszabni neki, hogyan élje az életét! Vagy hogy ha Kvaré meghal, akkor Csipetke annak kéne örvendjen, hogy most már ő lesz a legnagyobb sztoikus tanító a környéken! Ez egyenesen egy SZÖRNYŰ tanítás! Ettől én egyszerűen BORZADOK! És szerintem minden más tündér is!

—Félreérted. - mondta nyugodtan Kvaré. —Nyilván, ha meghal Csipetke apja, az Csipetkét el fogja szomorítani. Ez azonban olyasmi, ami ellen mit se tehet: hogy teljesen őszintén beszéljek, én kifejezetten REMÉLEM hogy Pucsakaci előbb hal majd meg mint Csipetke, egyszerűen mert Pucsakaci öregebb, és az egyszerűen úgy ILLIK, hogy az idősebb személy haljon meg előbb, és ne a fiatalabb, ez a Természet rendje, s ha mégse így van, na AZ az igazi tragédia! Szóval ez óriási valószínűséggel így lesz. Ami nagy valószínűséggel be fog következni, arra okos ember felkészül előre. Mit lehet tenni? Nos azt, hogy ha a dolog már megesett, akkor igyekszünk hamar túltenni magunkat rajta, mert aki nem halt meg, annak az élete kell hogy folytatódjék. És nem mindegy hogy miként folytatódik. Ha évekig tartó gyászban, annak nincs sok értelme, mert az senkinek se használ - a halottnak aztán biztosan nem, de a gyászolónak se! Tehát el kell gondolkodni azon, mi az ami mérsékelheti a gyászunkat. Ez pedig az, ha megnézzük, az adott körülmények közt, tehát a múlthoz képest megváltozott körülmények közt (lévén hogy a körülmények biztos megváltoztak mert valaki meghalt) minek lehet örülni, legalább egy kicsit! Én mondtam erre egy példát, de biztos ki lehet találni más dolgokat is. Teszem azt, például hogy ekkor Csipetke nagy vagyont örököl majd. Nem mintha én olyan sokra becsülném a nagy vagyont, hiszen ismeritek a véleményemet hogy minimalizmus meg minden. Mégis, még mindig sokkal jobb a szememben ha ekkor az elárvult gyermek elkezd örülni a nagy vagyonnak, mint ha gyász címén évekre besavanyítja magát, és a depressziójával kell küszködnie. Különben is, szerintem aki gyászol, az igazából sosem az elhunyt személyt siratja, hanem önmagát. Mert aki meghalt azt minek siratni, annak már semmi se fáj, az semmiért se bánkódik... az élő azonban sír és bánkódik, mert ő az aki hiányt érez majd a továbbiakban, nem a halott! Mert többé nem beszélhet vele, nem szexelhet vele ha olyan volt eddig a kapcsolatuk, nincs aki dolgozzon rá, nincs aki kedveskedik neki, nincs aki tanácsot ad neki, stb. Szóval aki meghal, az ezáltal jókora űrt hagy maga után a még élők életében. Én pedig helyesnek tartom ha ilyenkor nem a haszontalan siránkozás következik, hanem ha jó sztoikushoz méltón elfogadjuk a tényeket, sőt még igenis megpróbálunk örülni is neki, akármilyen ízléstelennek tűnjék is ez, mert ekkor múlik el a leghamarabb a bánatunk, s ekkor lesz a legtöbb energiánk a leghamarabb arra, hogy valami értelmeset kezdjünk a további életünkkel! Mert az örökös gyász nem vezet sehová, egyszerűen mert nem támasztja fel a halottat semmiképp se! Az biztos hogy én semmi esetre se szeretném ha Csipetke nagyon meggyászolna engem. Nyilván, sírni fog, és szomorú lesz, ez el nem kerülhető, de igenis azt akarom hogy ez ne tartson soká, és azt hogy mennyire szeretett és tisztelt engem, azt ne azzal mutassa ki hogy sokáig itatja az egereket sírva és sóhajtozva, hanem azzal,

hogy megpróbálja felfedezni miként alakíthatja hasznossá és élvezetessé az életét a továbbiakban nélkülem, ha tehát igyekszik majd úgy élni amiről úgy gondolja hogy én, ha élnék még, helyeselném azt az életmódot és viselkedést, ha tehát méltó marad a tanításaimhoz! Én ezt szeretném, nem a sírás-rívást! Ezt, igen, egyszerűen azért mert én tényleg igazán megszerettem Csipetkét, ha nem is szerelemmel de minden más módon, s emiatt azt akarom hogy mindig a lehető legboldogabb legyen, akármi történjék is, annak pedig ez a legbiztosabb módja!

—Úgy lesz, Kvaré! Úgy teszek majd! Remélem nem kell úgy tennem majd, mert én veled együtt szeretnék meghalni, egyszerre veled, igen, de ha netán mégis úgy adódik akkor ígérem hogy így lesz, méltó leszek hozzád! Az emlékedhez! A tanításaidhoz! - azzal Csipetke Kvaré nyakába ugrott és összepusztította a férfi képét.

—Most már tényleg komolyan attól tartok hogy igazán szerelmes vagy, fiatal korod ellenére is... - mormogta Pucsakaci.

—Szerintem faggasd inkább a tündért, apuci, ha már megint kitört belőled az imént a műsorvezető! - vágott vissza neki a leánya.

—Nekem ez akkor se tetszik, ez a hozzáállás a halálhoz. - válaszolta Hilli, újabb kérdés nélkül.

—Tudsz ellene logikai érvet felhozni? - kérdezte Kvaré.

—Nem. Azt nem. De ettől még így érzek. Valami zsigeri iszonyodás a felfogásod ellen, vagy minek nevezzem. De még ez a legkisebb bajom ezzel a sztoikus filozófiával.

—Hát akkor mi az ami igazán baj?

—Alapvetően és leginkább az alapelvekkel nem tudok azonosulni. Arra gondolok, hogy te az eseményeket görcsös igyekezettel próbálsz semlegesnek beállítani. Számodra nincs igazán se jó se rossz, se nemes se becstelen, se jószágos se gonosz, pontosabban, az azért kiviláglik a szavaidból hogy igazából tisztában vagy e fogalmakkal és te is megcímkézed e jelzőkkel az eseményeket s más emberek tetteit, de mindent megteszel azért, hogy ezt elfátyolozd és letagadd, önmagad előtt is. Igyekszel úgy csűrni-csavarni a dolgokat, hogy akár a legelképesztőbb belemagyarázással is de lyukat beszélj mások hasába - persze a magadéba is - megpróbálván úgy feltüntetni az adott dolgot hogy az igazából nem gonosz és nem rossz, hanem épp ellenkezőleg! Ez pedig szerintem ellentétes a tündér-eszmékkel, az enyimével biztos, mert én igenis úgy vélem hogy ami gonosz az gonosz, a gonosz ellen pedig harcolni kell, még ha nem is erőszakkal de minden más módon, például embertársaink felvilágosításával, sőt akár a gonosznak is megpróbálhatunk a lelkére beszélni, az értelmére hatni, stb... akárhogyis, de az tényleg a legminimálisabban kötelező, hogy legalább ELISMERJÜK hogy valami gonosz, vagy rossz, mert ha nem ismerjük el, akkor nem is tudunk tőle elhatárolódni, s így kiteszük magunkat annak a veszélynek hogy azonosulunk vele, s mi is gonosszá válunk akaratlanul is! Ha nem is azonnal, de idővel! Szóval, én éles kontrasztban látom a világot: Van a JÓ és van a Rossz/Gonosz, és nem igyekszem összemosni őket, bár elismerem, lehet a kettő közt némi „szürkezónás” átmenet. De ez szerintem rém keskeny. Alapvetően és legtöbbször igenis világosan lehet látni, mi a JÓ és mi a Rossz, és így is van helyén hogy e különbségtétel könnyen megtehető legyen!

—Hilli - szólt most Csipetke - már bocsáss meg hogy ezt mondom rád én a gyermek, de eszerint te nagyon gyerekesen látod a világot, és én most, mióta magambaszívtam Kvaré tanításait, jóval felnőttbb vagyok mint te, mármint lelkileg, tudatilag! Mert a gyermekek azok akik úgy vélekednek a világról mint te, Hilli,

hogy minden fekete-fehér, jó vagy rossz! Igen, ez egy nagyon de nagyon gyermeki, sőt egyenesen végtelenül NAÍV világnézet!

—CSIPETKE! - kiáltotta Kvaré, de olyan hangosan, akkora erővel, hogy mindenki összerezzent ijedten. —CSIPETKE! Ez aztán döbbenetes, ez, hogy te ezt mondtad! Halvány fogalmad sincs róla, mekkora HIHETETLENŰL NAGYOT nőttél most a szememben, átvitt értelemben! Óriási felismerés amire rájöttél, nekem is szóról-szóra ez a véleményem Hilliről és nézetrendszeréről, akartam is mondani de megelőztél, és fel se tételeztem volna rólad hogy ez magadtól eszedbe jut! Le a kappal előtted tényleg, messze sokkal fejlettebb a gondolkodásod mint az a te korodban szokás, mondhatnám már egészen felnőtt, el vagyok ámulva rajtad... szavakat se találok...

—Örülök neki, de akkor jutalmul engedd meg hogy igenis gyerek legyek egy kissé megint.

—Mire gondolsz?

—Beülök ide az öledbe, s ölelj át, mint a gyermekeket szokás!

—Ehm... biztos vagy benne hogy te azt az ölelést tényleg olyannak tartanád ami egy gyermeknek szól, vagy valami egészen más, sokkal felnőttesebb dolgot próbálnál beleérezni?!

—Kvaré, szerintem még egy mester-tanítvány kapcsolatban is megengedhető, hogy a tanítványnak legyen magánélete, legyenek apró kis titkai a mester előtt, legalább a gondolataiban, szóval kérlek ne is faggass ilyesmiről mert jobb neked ha tényleg barátnak és tanítómesternek tartalak és nem inkvizítornak!

Kvaré elnevette magát.

—Tényleg remek logikád van és ugyancsak tudsz beszélni, akármelyik politikus megirigyelné a frappánsságodat!

—Újabb dicséret. Ezek után már egészen biztos hogy megérdemlek egy kis dédelgetést! - azzal Csipetke igazán minden pirulás és szemérmeskedés nélkül tényleg Kvaré ölébe telepedett.

—Hááát, ehm... - kezdte Pucsakaci.

—Apuci, úgyse tudsz változtatni a dolgon, szóval törődj bele, sőt próbáld meg élvezni!

—Ugyan mi a frászkarikát élvezhetnék azon, hogy látom, hogy te a lányom miként törleszkedel kis korod ellenére egy...

—Azt élvezhetnéd - vágott vissza Csipetke - hogy ha esetleg és netán tényleg történne veled valami, akkor én a lányod nem maradok támasz és oltalom nélkül, hanem van valaki aki igenis a gondomat viseli majd, és még kedvel is engem!

—Hm... - mormogott Pucsakaci, majd elhallgatott.

—Ügyes! - pillantott most Hilli elismerően Csipetkére.

—De ez akkor is illetlen. - kezdte Pucsakaci pár másodperc múlva.

—Illetlen, az igaz - bólintott Hilli - de attól még az továbbra is igaz amit a lányod mondott. Mert kétségkívül vannak előnyei a számára annak, ha ilyen erős kettejük kapcsolata. Ami pedig Csipetke lányságát illeti, én bevallom, nem féltem azt olyan nagyon, szerintem Kvaré rendes ember a maga módján, de ha esetleg és netán mégis olyasmi történne amitől félsz, az legalább úgy történne meg hogy Csipetke nem érezné erőszaknak, nem érezné úgy, hogy ő most „meg lett rontva”.

—Csipetke még a közelében sincs az úgynevezett „beleegyezési korhatárnak”!

—Az igaz, de akkor se érezné erőszaknak, sőt kifejezetten boldog lenne hogy lám, sikerült elcsábítania Kvarét. Sikernek, hatalmas sikernek, és nem tragédiának tartaná! Különben is messze fejlettebb a gondolkodása mint a szokásos tíz-

éveseké, ezt én is úgy látom. És ne tagadd le, Pucsakaci, hogy nem Kvaré fut Csipetke után, hanem a lányod őutána.

—Na épp ez az ami nem tetszik nekem.

—Pedig szerintem még mindig jobb, mint ha fordítva lenne. Mert most hogy így van, semmi intim nem fog történni ha Kvaré nem akarja, márpedig ő egyelőre nem akarja. Ha azonban fordítva lenne, na akkor aztán tényleg félhetnél kettesben hagyni őket!

—Hm... Inkább tényleg hagyjuk a témát, szóval hogy is van ez hogy te nem szereted Kvaré eszméit, mit szól ehhez Kvaré?

—Semmit. Joga van a saját véleményéhez. Ettől azonban én még kedvelem Hillit. Azért kedvelem, mert minden tündért kedvelek, és kész, ennyi.

—De azt mondta, nagyon sok dolog szimpatikus neki a nézeteidből.

—Ezt mondta, és szívesen meg is hallgatom ha arra méltat hogy kirészletezze.

—Úgy van, sok dolog tetszik belőle. Így igaz. Ez azonban inkább csak annak köszönhető, hogy a nézeteid támogatják a minimalista életmódot, amit én is kedvelek, ha nem is olyan extrém mértékben mint te, mert mindent kedvelek ami ellentétes a pocséklással. Azt is kedvelem, hogy ellene beszélsz a fogyasztói társadalom túlburjánzó örültségeinek, hogy van benned mértéktartás, talán még valamiféle szerénység is, hogy nem felejtkezel bele a mindennapok hedonista örömeinek a hajhászásába, hanem képes vagy hosszú távú célokért küzdeni, hogy kitérsz a verekedések elől ha csak teheted, hogy nem akarsz másokkal versengeni anyagi javakért... Most hirtelen ennyi jut az eszembe, de ha elgondolkodnék egy ideig, biztos még sok minden eszembe jutna ami tetszik benned, a felfogásodban, illetve a sztoicizmusban. Mint mondtam azonban, magával az egyik legfőbb alapelvvel nem értek egyet, emiatt úgy összességében vállalhatatlan a számomra. Pláne mert néha igazán elborzasztó következtetésekre jutsz néhány részletkérdésben, mint ebben a dologban hogy halál esetén mi a teendő, nem ismételtem el megint, mert beszélni se szeretek róla...

—Értelek. Azt hiszem tudom mi a baj, miért nem tudod felvállalni. Az egésznek az a magva, mármint az egyetnemértésünknek, Hilli, hogy a sztoicizmus alapvetően egy végtelenül gyakorlati filozófia. A legkifejezettebben kihagytak belőle mindent ami túlvilági vagy misztikus lenne. Nyilván ki lehetne találni olyan vallást mely képes volna magába integrálni a sztoicizmust is, de amennyire tudom, ez még nem történt meg - bár amennyire ismerem a buddhizmust, az sok gyakorlati kérdésben a sztoicizmussal azonos álláspontot foglal el. De csak sokban, ám nem mindenben. Mindenesetre, a sztoicizmus egy olyan nézetrendszer ami a való világra, sőt kifejezetten a mindennapokra összpontosít. Te azonban, Hilli, s feltételezem hogy minden tündér is úgy általában, ti, hogy is mondjam... ti nem gyakorlatiasok vagytok, és nem realisták, hanem misztikusak! Annyira így gondolom ezt, hogy feltételezem, van a tündéreknek valami vallása is amiben ti hisztek. Teljesen logikus is amúgy ez, mert amennyire tudom, az egyik korábbi Kukkolóban az a Kajjám nevű titokzatos valaki is azt mondta, hogy ő ismeri a tündéret, és mondott is valami fura vallást, bár nem emlékszem a részleteire, mindenesetre aztán Iloé azt mondta hogy szerinte az amit Kajjám mondott, az a tündérek vallása, s erre Kajjám azt válaszolta vissza, hogy nem, az nem a tündérek vallása ugyan, de nagyon hasonló ahhoz amit a tündérek is hisznek! A tündérek tehát vallásosak. Vagy legalábbis idealisták, az tényleg a legkevesebb amit mondhatunk róluk. És te is az vagy, még ha nem is tudod pontosan, mi az amiben hiszel. De hiszel. Vagy ha nem is hiszel, de hinni AKARSZ, vágysz vala-

miféle hitre, a vallás vígaszára! Na emiatt ellenszenves neked egy efféle végtelenül józan és gyakorlatias filozófia! Azért, mert hiányzik belőle a misztikum kellemes borzongása!

Efféle témákkal teltek tehát a napok a tutu úrhajóban hőseink számára, azaz főleg nagy beszélgetésekkel - egyszerűen mert mást nem tehettek, ha szórakozni akartak. Jó, persze, ott volt egymásnak Prig meg Mjúa, valamint Groik és Minni, de hát szexelni se lehetett mindig... Így aztán gyakorta ki-kimenegettek az úrhajóból, csak úgy sétálni kissé a környéken, ha épp nem volt nagyon hideg, akkor is, ha nem akartak vadászni, mert ez is némi változatosságot jelentett. De nagyon hideg egyre kevesebbszer tört rájuk, mert lassanként azért csak-csak közeledett a vége a télnek... Mind többször tapasztalták azt is, hogy olvad már a hó itt-ott...

S végül elkövetkezett egy szokatlanul meleg nap. Aznap Csipetke már nagyon korán elhagyta az úrhajót, méghozzá egyedül. Fejébe vette, hogy megmutatja, milyen jó vadásszá lett, hála Kvaré tanításainak... Mindenki aludt, amikor kilopakodott a szabadba. Elég sokáig elmaradt, de mert nagyon korán szökött el, még mindenki aludt amikor már vissza is tért, és ébrenlétre rázta Kvarét.

—Ezt nézd meg, mit találtam! - húzott elő egy fénylő követ a háta mögül, és a férfi orra alá dugta.

—Találtad? Hol, melyik kabinban?

—Nem itt az úrhajóban. Hanem odakint!

—Csipetke, MEGMONDTAM neked hogy ne merészelj elcsatangolni, mert...

—Tudom, tudom, de tényleg nem mentem messzire! Bevallom hogy úgy akartam tenni, vadászni akartam, de végül nem lett belőle semmi, mert nem kellett messzire mennem, de nem azért mert volt zsákmány a közelben is, mert nem volt, hanem mert találtam valami sokkal érdekesebbet! Ezt!

—Ez valami kő vagy kristály?

—Igen, és nézd csak meg, szinte vakítóan fénylik! Pedig nem tűnik mesterségesnek! És nem is hiszem tényleg hogy mesterséges lenne, mert nem csak ezt az egy darabot találtam belőle, hanem odabent telis-teli van minden effélékkel, vannak köztük hatalmas darabok is, embernyiek is sőt sokkal nagyobbak is, meg se bírom mozdtítani őket, de ez nem is baj mert könnyen törik, szóval könnyű megmunkálni, alkalmas méretűre farigcsálni, és...

—Hol „odabent”? - vágott közbe Kvaré.

—Hát a barlangban! Ja igaz is, még nem mondtam. Szóval van itt egy barlang. És tényleg a közelben, mert bár nem mértem meg, de szerintem húsz méterre sincs az úrhajónktól. Eddig csak amiatt nem vettük észre, mert eltakarta a bejáratát egy jégfal. De amikor az úrhajó nekiütközött itt a mindennek, akkor a jégfal alaposan összetört, egy része el is olvadt, a többi meg elintézte az, hogy itteni fogalmak szerint tavaszodik, és olvad minden már magától is. Szóval szabaddá vált a barlang bejárata és bementem, és ott minden ragyog a fénytől, de annyira ám hogy szinte már fáj a szemem tőle, csak azt nem tudom mitől fénylenek ezek az izék, mert eddig azt hittem a világításhoz energia kell! És az biztos hogy nem a kezem melegétől fénylik mert mondom hogy odabent is minden ragyog, holott ha olvad is de azért ott kint még ugyancsak hideg van!

Minni is megnézegette a furcsa kristályt.

—Hát, eddig én se hallottam ilyesmiről, és nem is a krisztallográfia meg az ásványtan vagy a fotolumineszcencia a szakterületem, de egyszer régen mintha olyasmit hallottam volna, hogy a kozmoszt keresztül-kasul behálózza a neutrínók

sugárzása. Ezek a részecskék annyira semlegesek, hogy egy egész bolygón is áthatolnak szinte bármi veszteség nélkül, mert alig lépnek kölcsönhatásba bármivel is. Ennek ellenére, előfordul nagy ritkán, hogy bizonyos műonokkal mégis kölcsönhatásba lépnek, s ilyenkor megtörténhet, hogy egy foton keletkezik. Ha pedig van foton, akkor van fény... Ne kérdezzetek a részletekről, nem emlékszem többre, csak véletlenül olvastam a témáról és nem is akartam direkt megjegyezni. Ha azonban ez így van, akkor nem lehetetlen olyan ásványok létét feltételezni, melyekben különösen sok olyan anyag van, amikben jelentős mértékben nyelődik el a neutrínó, és így sok fényt sugároznak ki.

—Van talán a tutuknál olyan világítási rendszer, ami erre épül? - kérdezte Pucsakaci.

—Nem, nincs, én biztos hogy nem tudok róla. Szerintem ilyen anyagot senki nem ismer Tutullában, a legnagyobb tudósaink se hallottak még róla.

—*De hiszen akkor ez óriási felfedezés!!!*

—Szerintem is az, de nincs kedvem visszatérni Tutullába hogy ezt elmondjam nekik, mert bár biztos hogy nagyon szépen megköszönnék, de attól még utána mégiscsak azt kérnék hogy kapcsoljam ki magamat... sőt, még segítenének is benne! De különben se tudnék visszatérni, akkor se ha óhajtanám.

—Nem a tutukra gondoltam én, hanem a csiszíkre... Ha ennek a hírt meg tudnám osztani velük, szerintem bármit kérhetnék cserébe...

—De a csiszíkhöz se tudunk eljutni.

—Most még nem, de ki tudja mi lesz később...

8. fejezet: Vlúvó

Kvaré, Pucsakaci meg a többiek természetesen mind kimentek maguk is, hogy megnézzék a barlangot. Csipetke büszkén vezette őket, bár anélkül is megtalálták volna, most már, hogy az olvadásnak hála megnyílt a bejárata. A barlang különben nem volt igazán nagy. Pontosabban jókora volt, meglehetősen több mint száz méteres is, és a szélességére se lehetett panasza, ellenben nem voltak benne keresztfolyosók, így nem lehetett eltévedni benne. Persze ki tudja, nem takarnak-e el akár számos mellékjáratot is a fénylő kristályok...

Mindegyiküknek megtetszettek a világító kövek, s be is pakoltak jópár effélét a zsebeikbe.

—Micsoda felfedezés! Jaj csak találnánk már meg a Kulcsot, s térhetnék vissza, micsoda üzletet csinálhatnék ezekkel a kristályokkal! - sóhajtozott Pucsakaci nemegyszer.

Aztán egy nap amikor mindenki felébredt, kiderült hogy Csipetke már megint megelőzte őket, és sehol se találták a kislányt.

—Biztos vadászni ment. - ez volt mindenki véleménye. És mindenki nagyon aggodott. Még Kvaré is, hiába mondogatta hogy az aggodalom felesleges érzelem, legalábbis egy sztoikus számára. Vagy ha az aggodalom-szó használata túlzás is ebben az esetben, de azt ő se tagadta, hogy nem örül a történeteknek.

—Mindazonáltal - szólt - olyan nagyon azért mégse féltem. Elég sok mindent megtanult már tőlem, és olyan nagy állatra úgyse támadna rá, amit nem tud hazacipelni, mert hát minek is...

Ez a véleménye azonban csak addig tartott, amíg ki nem derült, hogy Csipetke

talán mégsem vadászni indult. Mert ahogy ide-oda járkáltak a tutu úrhajóban, fürdeni, enni, akármiért, egyszercsak feltűnt Minninek, hogy valami hiányzik.

—Itt - mutatott az egyik sarokba - egy nyelvtanító sisak volt. Teljesen közönséges, azaz szinte ugyanolyan mint a csisziké. Arra használjuk, hogy... szóval semmire se használjuk, de ott van mégis minden tutu úrhajóban, mert hátha valami egészen extrém helyzet adódik, hogy muszáj kapcsolatba lépni valaki barbárral, s akkor jó ha meg tudjuk tanítani azt a nyelvünkre. De most nincs itt a sisak.

Természetesen mindenki arra gondolt azonnal, hogy Csipetke vitte el a sisakot. De vajon miért?!

S ekkor Groik így kiáltott fel.

—Már emlékszem! Vagy egy hete volt talán, hogy Csipetke arról elmélkedett, hogy meg lehetne-e tanítani bizonyos állatokat, például fókákat emberi nyelvre!

Na ez azonnal világossá tett mindent. Ez már jóval kockázatosabb, mint csak úgy váratlanul fejbe csapni baltával egy gyanútlan fókát. A foka nem valószínű hogy hagyja, hogy egy sisakot a fejére rakjanak, és nagyot tud harapni!

—Azonnal utána megyek! - állt fel Kvaré.

—Nem! Én megyek utána! - szólt Pucsakaci, s máris magára kapta a ruháját. Ami ezúttal egy tutu szkafander volt. Szerencsére találtak számos szkafandert a tutu úrhajóban.

—Jöhetsz velem te is, természetesen, de...

—Nem kell az engedélyed, mégiscsak az én lányom, megyek mindenképpen, ellenben épp te vagy az aki felesleges vagy oda! Senki nem kell hogy velem tartson!

—Miért akarsz egyedül utánaeredni?

—Mert mindenki más felesleges oda. Nem vagyok olyan hülye, hogy meg ne találjam az utat egykori lakhelyünkig, az asztalig, márpedig biztos hogy Csipetke arra ment, mert ott ismeri az utat le a tengerpartra a fókákhoz. Nyugodtan maradjatok itt, felesleges kifárasztanotok magatokat a hosszú úttal. Te meg Kvaré pláne felesleges vagy oda, mert képzelj el mi lesz ha alaposan megszidom Csipetkét, még talán fel is képelem... mert a hülyeségnek és a bátorságnak is van határa... aztán te kénytelen leszel egyetérteni velem...

—A felképeléssel nem.

—Azzal talán nem, de alapvetően azért igen, abban, hogy a lány most hülyeséget akar elkövetni! És akkor Csipetke csalódni fog benned is! Minek kockáztatnád meg ezt...

—Azt hogy mi a véleményem erről, úgyis elmondom neki, ha visszatér.

—De az más, mert addigra lesz ideje kijózanodni, jobb belátásra térni...

—Meglepő hogy ennyire a szíveden viseled a kapcsolatunkat, amikor korábban annyira kedved ellen volt.

—Most se örülök neki, de az azért tény hogy van előnye is ha egy akármilyen vészhelyzetben számíthat rád a lányom. De ne is tarts fel, ez az én dolgom, megyek máris, mert minden perc késlekedés végzetes lehet! - és Pucsakaci kilépett az úrhajóból.

Odakint hó már nem nagyon volt, csak elvétve, itt-ott, apró foltokban, de azért az idő még mindig hideg volt az ő megszokásaihoz képest, viszont mégsem volt a hőmérséklet fagypont alatti. Ellenben minden csupa sár... Emiatt lassan haladt, hiába igyekezett ahogy csak bírt. Egyetlen öröme az volt, hogy tudta, Csipetke se képes gyorsan haladni ilyen körülmények közt, azaz sár ide vagy oda, de megvan az esélye annak hogy igenis utoléri a lányát... az „örült” lányát, ahogy magában

nevezte.

—Nyelvtanító sisakot egy foka fejére! Ekkora hülyeséget! - mormogta mérgesen. — Mert jó-jó, hiszen csak egy gyerek, rendben van, oké, értem én, de azért ennél mégiscsak több józanságot és realitást várna el tőle az ember!

Végül tényleg be is érte Csipetkét, de csak akkor, amikor már majdnem minden reményről lemondott. Tudniillik épp régi táborhelyüknél, a nagy asztalnál pillantotta meg a kislányt. Ott volt a karjában a méretéhez képest jókora nyelvtanító sisak is.

—Na végre megvagy! Állj csak meg, mert csak rosszabb lesz neked ha még jobban megfuttatsz!

—Mitől vagy ilyen mérges, apuci, semmi rosszat nem akartam, én csak...

—Ne is folytasd, úgyis sejtem, mit akartál tenni ezzel! - mutatott a sisakra édesapja.

—Nagyon vigyáztam volna rá, nem tettem volna tönkre, és tudom pontosan, hogy miként kell kezelni!

—Hát te hülye vagy komolyan mondom, azt hiszed tényleg, hogy engem érdekel mi a frász történik a sisakkal?! Hiszen még csak nem is volt soha az enyém, csak a tutu úrhajó tartozéka! Hogy tiszteletbeli apukád, Kvaré kedvenc kifejezésével éljek: ballisztikus ívben leszárom hogy mi történik a sisakkal, te hülyegyerek! Én TÉGED féltelek, fogd már fel végre! Te komolyan azt hiszed, egy foka majd eltűri hogy a sisakot a fejére rakd?! Megharap majd téged, odalehet a fél karod emiatt, sőt az életed is, elvégre egy foka az mégiscsak húsevő, nagyot tud harapni!

—Erre gondoltam én is, és úgy akartam csinálni hogy előbb fejbevágom, látod itt van a balta nálam, de csak kicsit ütök hogy meg ne haljon csak elájuljon, aztán amíg ájult addig rakom rá a sisakot!

—És ha valami rosszul sül el?! Különben se értelek Csipetke: legjobb tudomásom szerint még Kvaré is megtiltotta neked, hogy egyedül mászkálj el valamerre, különösen hogy egyedül vadássz! Érted?! Felfogtad?! MÉG KVARÉ IS! Igen, még ő, a te nagy és egekbe tisztelt tanítómestered, új, magadválasztotta apukád, sőt mondhatni szívszerelmed, ő, aki után még a lábad köze is viszik hogy őszintén és nyíltan fogalmazzak, most hogy négyszemközt vagyunk, MÉG Ő IS MEGTILTOTTA NEKED, azistenit!

—Miért beszélsz ilyen trágárul apuci, az semmin nem segít, de ha már őszintén akarsz beszélni erről, hát akkor tessék, állok elébe, de akkor megkérdezlek arról, szerinted ugyan ki más érdemelné meg az úgymond „lábam közét” jobban, mint ő?! Boldogabb lennél ha a szüzességemet valaki másnak adnám, valamelyik nagyhangú, hetvenkedő osztálytársamnak aki még semmit se tudott felmutatni az életben?!

—Nem, nem lennék boldogabb akkor se, de a te Kvaréd se tud felmutatni semmit amit elért volna az életben, azt elismerem hogy a túléléshez nagyon ért, de ettől még lényegében csak egy munkakerülő csavargó, s csak annál rosszabb hogy erre még büszke is! Mondhatom némi gúnnyal - de ha gúny is attól még igaz! - hogy ő egy „professzionális munkakerülő”, egy „főállású csavargó”, egy „profí éhenkórász”! Sőt, egyenesen a „közveszélyes munkakerülő” kifejezésre méltó, mely terminus egykor, pár évtizeddel ezelőtt még ténylegesen létezett is a rendőrségi gyakorlatban, bűncselekménynek tartották, és jogosan, mert Kvaré maga se titkolja hogy nem riad vissza a vadorzástól, ami bűncselekmény még ha nem is a legsúlyosabb! Gondolom azonban néha a „természetkárosítás” vétkét is elköveti,

amikor valami védett állatot vadászik le, talán nem akarattal, de ha csapdával vadászik úgyse szabályozhatja milyen állat mászik abba bele! Sőt azt se hagyom említés nélkül, hogy amikor kukázik, akkor az igaz hogy nem bűncselekmény a kukákból kiszedni valamit, az ellenben már nagyonis annak számít hogy BEMEGY oda, ahol a kukák vannak, mert bármely áruházról legyen is szó, e nagy kukák annak a magánterületén találhatóak, tehát amikor Kvaré odamegy a kukákhoz, akkor elköveti az ILLETÉKTELEN BEHATOLÁS vétségét, más szóval a BIRTOKHÁBORÍTÁST, mert engedély nélkül lép be egy magánterületre, és ezt már igenis bünteti a törvény! Szóval a te agyonistenített Kvaréd végső soron csak egy közönséges BŰNÖZŐ, még ha nem is a legsúlyosabb bűncselekményekben vétkes!

—Apa, egyszerűen RÖHEJES hogy mikkel vádaskodol! Gondolod hogy most majd én a számhoz kapok és a szemeim kidüllednek rémületemben hogy hű micsoda aljas és veszélyes ember a példaképem, micsoda megátalkodott bűnöző?! Tényleg így hitted?! Mert mit szólsz hozzá ha inkább visszakérdezek, hogy szerinted mi a súlyosabb bűn: amit Kvaré elkövetett néhányszor a vadorzással meg az általa emlegetett „illetéktelen behatolással”, vagy az amikor egy köztisztviselőben álló médiacézár megveszteget magas rangú politikusokat, netán bírakat, meg más egyéb befolyásos embereket?!

—Ne személyeskedj, Csipetke! - sápadt el Pucsakaci arca a dühtől.

—Már miért is ne tenném, ha azt várod el tőlem hogy hajlandó leszek kettős mércét alkalmazni, akkor nagyon tévedsz! Ha Kvaré bűnöző, akkor te aztán pláne az vagy, apa, már annak alapján is amiről csak én tudok, holott biztos vagyok benne hogy a századrészeről sincs tudomásom annak amit elkövettél, s amit tudok azok se a legnagyobb szabású stiklijeid! De még ha semmit nem tudnék is rólad, akkor is merném ezt állítani, mert azt azért biztosan tudom, hogy még nem sokkal a születésem előtt is igencsak csóró alak voltál, na ennyi idő alatt ami azóta eltelt bekerülni a „felső tízezerbe”, az biztos hogy lehetetlen csupán az úgymond „becsületes munka” révén, ezt ne akard nekem bemesélni! Ezzel persze nem akarlak szidalmazni, és nem is a megvetésemet akarom kifejezni, de azért ne tégy már úgy, mintha jogod lenne elítélni Kvarét, amikor ő a milliomodrészét se „bűnözi” értékben annak amit te, vagy amit akárki más igazán gazdag ember! Az lehet hogy amikor Kvaré odamegy egy kukához akkor NÉVLEG törvényt szeg, de ha így van akkor hülye a törvény és kész. Mert nem látom be, miért kéne mindenáron megtiltani hogy akinek kell valami olyasmi amit más kidob a szemétkébe, az kiszedhesse onnan nyugodtan, a hatóságok zaklatása nélkül! Ez pocséklás és kegyetlenség, azaz ha Kvaré e törvényt nem tiszteli és nem tartja be, akkor az igenis úgy van jól, s emiatt hős a szememben! Tehát HŐS és nem bűnöző, érted?! Ezzel szemben amikor olyan híreket hallok hogy a politikusok valami nagy találkozózn úgymond „lobbyznak” ezért vagy azért, akkor mindig felháborodok mert kis korom ellenére is jól tudom, hogy a „lobbyzás” igazából nem más, mint egy megszépítő kifejezése az olyan fogalmaknak, hogy „megvesztegetés”, „kenőpénz elfogadása”, sőt egyes esetekben: „zsarolás”!

—Teljesen mindegy, a lényeg az, hogy azt nem bünteti a törvény! Mármint, amíg tudják a mértéket!

—Na épp ez az, ez a baj, hogy nem bünteti a törvény... nekem az a véleményem hogy kivétel nélkül minden politikus BŰNÖZŐ, sőt minden igazán gazdag ember is, legfeljebb amelyikük nem ül börtönben azokról MÉG nem derült ki, hogy milyen gazemberségben vétkesek! MÉG nem! Csak MÉG! De attól még igenis

vétkesek, mert holtbiztos hogy törvényt szegtek, mert becsületes munkával, holmi „bérből és fizetésből” nem lehet úgy meggazdagodni, pláne nem olyan hamar, és még akkor is igaz ez ha netán van valami jó találmányuk vagy egyéb ötletük! Mert sosem a feltalálók gazdagodnak meg nagyon, hanem mindig az úgynevezett „vállalkozók”, pedig milyen érdekes is ez, úgy illene hogy a pénz ahhoz vándoroljon akié a jó ötlet, a találmány, vagy nem?! És mégse így van! Na EZ az igazi BŰN, akkor is ha a törvény nem bünteti! Szóval minden politikus és minden dúsgazdag ember bűnöző a szememben, akkor is ha elvileg egy „köztisztelőben álló személy”! Mert a „köz”, az lehet hogy tiszteli, de én ugyan nem! Lehet az olyan ember köz-tisztelőben álló, de az biztos hogy nem „Csipetke tisztelőben álló”! Mert akárhogy tiszteli is őt a „köz”, én akkor is titkos bűnözőnek tartom! És az esetükben milliárdos tételekről van szó, te meg akkor itt jössz nekem azzal hogy nem ők, hanem Kvaré a bűnöző, mert néha kiszed valamit a kukákból, meg olykor-olykor levadászik valami állatot?! Na ne röhögtesse, akarommondani ez már nem is nevetséges hanem szánalmas és szomorú ha ezt komolyan gondolod! Mert én inkább azon a véleményen vagyok, hogy bárcsak senki a világban soha el ne követne nagyobb bűnöket mint Kvaré, mennyire szép és jó lenne az élet akkor!

—Igenis úgy vélem hogy ő egy bűnöző, igen, egy törvényen kívüli, egy „kívülálló”, aki azért kívülálló mert a társadalom periferiáján teng-leng, elutasítva minden normális kötődést, minden normális szociális kontaktust, ráadásul még csak sajnálni se tudom ezért, mert maga döntött így...

—Nem is akarja hogy bárki is sajnálkozzék rajta, mert semmi ok nincs a sajnálatra, hiszen ő BOLDOG! - kiáltotta Csipetke szenvedélyesen, de Pucsakaci nem figyelt rá, és folytatta belemelegedve:

—És nemcsak eddig nem vitte semmire se az életben, de ezzel a hozzáállással ezután se fogja már sosem vinni valamire, az teljesen biztos, mert hogy is lehetne másképp, amikor még meg is ideologizálja a naplopást, a semmittevést, külön filozófiát gyárt hozzá... Jó-jó, ne köss bele, tudom, nem ő találta ki a sztoicizmust eredetileg, de ő az aki úgy magyarázza a mostani korunk viszonyait vele, hogy az ő naplopását és a társadalom periferiájára való önkéntes kivonulását igazolja, látszatra legalábbis! Tehát semmire se vitte eddig, és nem is fogja már soha sem semmire se vinni, ő egy jelentéktelen senki, és az is marad mindörökké! Az általad említett hipotetikus osztálytársadból meg még akármi is lehetne mert még előtte áll a jövő, arról nem is beszélve hogy legalább korban hozzád illene! Szóval az én szememben a két eset egyformán rossz, de ha mégsem, akkor az osztálytársad lenne a jobbik választás, még ha csak kevéssel is! De én azt se szeretném, mert én azt szeretném ha várnál ezzel még legalább nyolc-tíz évet, de akár tizenötöt is, megteheted mert bőven van rá időd, fiatal vagy még az ilyesmihez...

—De most mit problémázol ezen apuci, állítom neked hogy ez az egész egy olyan veszély, ami kizárólag a te képzeletedben létezik! Hiszen messzire ordít Kvaréről hogy esze ágában sincs ilyesmire gondolni, ő egyszerűen nem tekint engem felnőtt nőnek, sőt még serdülőnek is csak alig-alig... és ebben még igaza is van, ezt én magam is kénytelen vagyok belátni, még ha nem is nagyon tetszik. De el kell fogadnom, mert egy sztoikus mindig elfogadja a tényeket, tudomásul veszi őket.

—Az a bajom ezzel hogy te, te magad Csipetke, te vagy az aki merészeled magadat nem gyerekeknek hanem felnőttnek tartani, hiába is tagadod le ezt most előttem, és neked jár azon az eszed hogy megszerezd magadnak Kvarét, ha nem is most, ezekben a napokban vagy hetekben, de majd később valamikor, és egyszerűen szégyenletes ahogy futsz utána!

—Nem „futok utána”, hanem tanulok tőle.

—Tartok tőle hogy a tanulási igyekezeted túlnyomó többségét az a vágy hajtja hogy megszerezd őt magadnak.

—És ez miért baj, ha a tanulás amúgy a hasznomra válik?

—Mert Kvaré nem hozzád illő életkorban!

—De egyelőre nincs is szó semmi intimről köztünk, világosan megmondta a te füled hallatára, meg mindenki más is hallotta, hogy ilyesmire ő gondolni se akar a nagykorúságomig, de még azután is csak sovány esély van a dologra!

—Na engem épp ez a „sovány esély” aggaszt, mert semmi esetre se szeretném ha annyira leadnád te, az egyetlen leányom az igényeidet, hogy egy ilyen alak legyen a férjed. Pláne ha még csak nem is a férjed, hanem csak a szeretőd! Hát mekkora szégyen lenne az! Az én lányom és egy munkakerülő, hajléktalan, nincstelen csavargó, aki a kukákból eszik, sőt néha még földigilisztákat is, huh!

—De hát nem veszed észre, apa, hogy most, ezekben a hetekben, hónapokban én **BOLDOG VOLTAM**?! És ha az voltam mellette, miért olyan nehéz elhinned, hogy boldog szeretnék lenni később is, az egész életemben?! Én igenis nem úgy képezem el az életemet hogy úgy éljek mint egy úgynevezett „középosztálybeli polgárasszony”, aki...

—Hát a mi családuk cseppet se középosztálybeli, mi már tényleg és igazán a „felső tízezerhez” tartozunk, efelől vita se lehet, mert nemcsak „épp hogy” tartozunk oda, hanem az első pillantásra teljesen nyilvánvalóan!

—Mindegy, mert attól igenis ugyanúgy éltünk mi is, csak a számlaegyenlegünk végén több nulla van, jelezve hogy több a pénzünk. És én láttam hogyan éltél te, hogyan élt anya, és szerintem egyiktek se volt olyan hű de boldog! Most azonban megízleltem a SZABADSÁGOT, egy új világ nyílt ki előttem, képletesen szólva, mert Kvaré megtanított helyesen gondolkodni, végre választ kaptam az Élettel kapcsolatos kérdéseimre, logikus válaszokat, nem csak csupa olyasmit amit a nagyokos felnőttek szajkóznak nekünk gyerekeknek, akár tanárok is, hogy így meg úgy kell viselkednünk amiatt mert az úgy „illik”, meg akkor számítunk „jólneveltnek”, vagy csak azért mert akkor leszek „apuci jó kislánya”, vagy „mert anyuci úgy szeretné, és ugye nem akarod őt megbántani, nem akarsz csalódást okozni anyucinak”... közben meg logikus és racionális magyarázat egy szál se! Bezzeg abban amit Kvaré mond sosincs az hogy „mert úgy illik”, ő mindent logikusan alátámaszt, megmagyaráz, és mindig az jön ki, hogy nem holmi illem miatt vagy vallási okokból kell így vagy úgy cselekednem, még csak nem is holmi „közjó” érdekében, hanem mert nekem magamnak lesz akkor a legjobb, és itt ebben a mostani életemben! Persze hogy kedvelem őt, hihetetlenül hasznos dolgokra tanít, a legalapvetőbb érdekem hogy rá hallgassak, amit ő mond azt nem tekintélyelvi okokból kell elfogadnom, és nem amiatt mert másképp rossz jegyet kapnék a suliban, hanem mert amit mond az MEGGYŐZŐ, logikus, értelmes, könnyen érthető...

—Elvette azt a kevés eszedet is ami van, belebolondított téged a kamikba, ami egy tök gyerekes hülyeség, meg ebbe a sztoikus izébe, amiben még a tündér sem hisz!

—Apa, ha te nem akarsz hinni ezekben a dolgokban, az a te dolgod, de kérlek engedd meg hogy én is azt higgyem amit akarok!

—De lányom, fogd már fel végre, itt most nem arról van szó hogy én mit hiszek vagy mit nem, hanem egyszerűen én vagyok az APÁD, és emiatt teljes joggal aggaszt a te jövőd, a LÁNYOM JÖVŐJE, mert kötelességemnek érzem hogy boldog legyél, és mielőtt belekötnél a szóhasználatomba, sietve közlöm hogy kifejezetten

vágyom is arra, hogy boldog legyél! És ne gyere nekem azzal hogy most boldog vagy, meg hogy hagyjam hogy a saját módodon légy boldog, mert egészen egyszerűen nem hiszem el, hogy eléggé felnőtt vagy ahhoz hogy ilyesmiben felelősségteljesen dönthess, nincs elegendő tapasztalatod ehhez, és ha most boldognak érzed is magadat de ez el fog múlni amint az újdonság varázsa tovareppen, márpedig én valami olyasmit értek boldogság alatt ami az egész életedre biztosítva van, valamiféle stabilitást, igen, stabil egzisztenciát, jólétet, anyagi biztonságot... De az nem működhet úgy, hogy nincs semmid, vagy ha van is de úgy teszel mintha nem volna semmid, hogy Kvaré példáját követve kukákból eszed a mások maradékát, és akkor is nyers húst marcangolsz a fogaiddal az ősembereket utánózva, amikor erre már semmi szükség nem is lenne!

—Szóval boldoggá akarsz tenni engem, apa.

—Igen, édes kislányom!

—Boldoggá akarsz tenni engem, erőnek erejével, véres verítékkal, mindenáron és csak azért is, ha beledöglök is, készakarva, bármi áron, görcsös erőfeszítéssel, kerüljön bármibe is, akár pénzbe, akár bármi másba.

—Igen, igen, igen, mert a lányom vagy!

—Ez rendben is van apuci, csak azt mondd meg, hogyan tudnál boldoggá tenni engem, amikor még önmagadat se vagy képes boldoggá tenni?

—Hagyd az ilyen hülye szólamokat, ez úgy hangzik mintha Kvaré szájából származna!

—Ezt dicséretnek könyvelem el, mert az csodálatos dolog ha már más is észreveszi hogy kezdek felnőni a tanítómesteremhez ami az érvelési technikát illeti! Megtennéd azonban hogy érdemben válaszolsz a kérdésekre?

—Én igenis boldog vagyok! Jó-jó, nem itt, de otthon, az én...

—De apa, hiszen ezt már megmagyaráztam neked! Nem voltál boldog otthon se. Talán boldogabb mint itt, bár még ez se biztos, sőt, mondtam is neked valamikor hogy én épp ellenkezőképp vélekedem erről. Mert igenis nem voltál boldog, hiszen folyton aggódtál valami miatt.

—De akkor is az úgy volt hogy ott sokkal több lehetőségem volt a külső körülményeket befolyásolni, azaz olyan helyzetet teremteni ami hogy úgy mondjam „bevonzza” a boldogságot, amikor nagyobb eséllyel történik valami olyasmi, ami miatt boldognak érzem magamat!

—De apa, hiszen óriási logikai ellentmondás rejtezik a szavaidban!

—Ugyan miféle?!

—**Ha te állandóan azon igyekszel hogy boldog legyél, akkor definíciószerűen nem vagy boldog sosem, hiszen mindig valami olyasmit hajszolsz ami MÉG nincs meg, MÉG nem a tied!** Hiszen amit keresel, amit kutatsz, amit üldözöl, ami felé törsz, amit meg AKARSZ szerezni, az MÉG nem a tied! Arról nem is beszélve, hogy én a boldogságot nem olyasminek képzelem el, amit görcsös erőfeszítéssel kell megszerezni, amiért óriási fáradtsággal küzdeni kell, mert a görcsös erőfeszítés és a fáradtság az olyan érzelem vagy talán „állapot”, ami szerintem messzeemenően ellentétes a boldogság érzésével! A boldogsághoz egészen biztosan szükséges az is, hogy abban a pillanatban amikor boldogok vagyunk, akkor ne kelljen csinálnunk semmit, ne legyen semmi olyasmi ami muszáj, ami kötelező, ne legyenek gondjaink... ha tehát egész életedben csak üzöd a boldogságot, ha állandóan csak „törsz” feléje, akkor soha nem vagy boldog igazán, egyetlen árva pillanatra sem! És még mindig folytathatom: maga a tény hogy keresed a boldogságot, azt implikálja hogy állandóan azt mondogatod magadnak, hogy MÉG

nem vagy boldog, mert a boldogsághoz MÉG kellene ez meg az, te csak MAJD leszel boldog ha meg lesz ez meg az meg amaz is neked, vagy ha holmi „külső körülmények” ilyenné meg olyanná „alakulnak”... tehát állandóan azt szuggerálsz magadnak hogy te NEM vagy boldog, s ez mintegy önbeteljesítő jóslattá válik! Nyilvánvaló tehát, minél jobban keresed a boldogságot, az annál távolabbra röppen tőled!

—A francba, ez is tisztára „kvarésan” hangzik! Ő tanította neked?!

—Nem, ezt ő nem tanította nekem ilyen formában, de ha úgy hangzik mintha ő mondta volna akkor arra megintcsak büszke lehetek! Szó szerint ő nem mondta ezt, de teljesen logikusan következik mindabból amit igenis mondott, és szerintem egyetértene vele. Mert azt igenis mondta, hogy a boldogság nem a külső körülményeinken kell múljék, hanem az egy belső lelkiállapot, azaz igazából csak önmagunkon múlik. Ha viszont önmagunkon múlik, akkor nem kell „űzni” meg „keresni” meg „hajszolni” meg „feléje törni”, mert a szívedet vagy az agyadat se keresed, meg nem „törsz” a szíved felé meg hasonlók, hiszen mindig ott van veled, csak ÉSZRE KÉNE VENNED! A boldogság tulajdonképpen minden ember természetes állapota, csak a legtöbben túl tudatlanok hozzá hogy észrevegyék, talán mert örökké más dolgokra figyelnek, elsősorban persze a pénzre, és nem önmagukra!

—Nem kéne ennyire Kvaréra hallgatnod, nem normális hogy ennyire isteníted, épp őt, az örökös „kívülállót”! A te Kvaréd ugyanis nemcsak koldusszegény, nemcsak hogy egy jelentéktelen senki, de még csak NEM IS TARTOZIK SEHOVÁ SEM, egyetlen közösséghez sem! Márpedig az ember igenis közösségi lény, egyszerűen nem lehet boldog ha sehová se tartozik, még akkor sem ha megpróbálja bebeszélni magának mindenféle furfangos úton-módon, hogy de ő igenis boldog! Mert NEM AZ! Ha az ő útját választod, Csipetke, a sorsod az örökös boldogtalanság lesz, mert mondom, mindenki boldogtalan aki sehová se tartozik, ha meg már muszáj tartozni valahová, akkor miért is ne valamely gazdag és hogy úgy mondjam „normális” közösség tagja legyél?!

—Apa, te most összekevered a dolgokat. Nem értem, miért próbálsz összemosni a „valahova tartozás” fogalmát a boldogság fogalmával, mert a kettő cseppet se ugyanaz, az egyik nem implikálja a másikat! Ha mindenáron azt akarod hogy óhajtsak valahová tartozni, hát rendben van, legyen neked, de akkor tudd meg hogy én Kvaréhez akarok tartozni, úgy, hogy én leszek a mi kis mikroközösségünk ötven százaléka! Tudom hogy szerinted túl kicsi vagyok ahhoz hogy ilyesmiről gondolkozzam, de lehet hogy nem vagyok mégse olyan kicsi amilyennek gondolsz, végtére is a nők előbb érnek mint a férfiak, és állítom neked hogy a suliban igenis a leggyakoribb beszédtema már a mi korunkban is a lányok közt a fiúk, én tehát semmi kivetnivalót nem látok abban, hogy ilyesmiken jár az eszem! Tudom hogy még gyerek vagyok, tudom ezt magam is, de bőven van annyi eszem hogy azt is tudjam, lesz ez még másképp is, hogy igenis fel fogok nőni, és okos ember felkészül a jövőre, előre tervez, tehát teljesen józan dolognak tartom ha olyasmiken jár az eszem, miként lehetne magamhoz kötni éppen pontosan azt a férfit akit a legislegkiválóbbnak tartok! Ha nem is e pillanatban magamhoz kötni, de néhány év múlva majd! Miért is furcsállod ezt, elvégre MÉGISCsak NŐ VAGYOK, legalábbis „bimbózó” nő, majdani nő, nőknél meg egészen természetes hogy minden útjukba kerülő férfiről véleményt alkotnak, még ha nem is okvetlenül tudatosan! Ez épp olyan, mint hogy a férfiak is alaposan megnézik maguknak minden nőt aki legalább egy hajszállal szebb az Úrboszorkány valagánál!

Igen, bevallom neked amit már úgyis tudsz, hogy én igenis Kvarét szemeltem ki magamnak, teljesen őszintén bevallom, tehát ha azt akarod hogy tartozzam valahová akkor erre ez a válaszom, ez, hogy hozzá akarok tartozni!

—Most te magyarázod félre a dolgokat, mert tudod hogy cseppet se erre gondoltam.

—Miért, hol van megszabva hogy egy közösség mérete mekkora kell legyen? Hol van az megírva hogy egy közösség nem lehet két fős?! De jól van, nézzünk nagyobb közösségeket. **Egy közösség nemcsak segíti, de korlátozza is a tagjait.** És én nem úgy képezem a boldogságot hogy állandó megfelelési kényszernek legyek kitéve! Az ellentétes volna a szabadsággal amire vágyom! De mondhatom azt is, egy közösség igen gyakran csak azért létezik, hogy a benne levők gyűlölhessenek másokat, akik nem tagjai annak a közösségnek! Ilyen lényegében az összes vallási közösség: mind gyűlöl a vallástalanokat, s annál is jobban a más hitűeket! Ilyenek az országok is, mind eszeveszetten igyekeznek, hogy a másik fölé kerekedjék! A politikai pártok tagjai is gyűlöl a másik pártba tartozókat, s az arra szavazókat! Akkor is, ha ezt nem vallják be sőt letagadják, mert bevallani, az ugye nem volna „politikailag korrekt”! De ilyenek tulajdonképpen a mindenféle sportkluboknak szurkolók is: mind legszívesebben megölnék azokat, akik az ellenfél csapatának drukkolnak, gyakran össze is verekednek, és nem ritka hogy ilyenkor tényleg történik is pár haláleset! Vagy ott van az, hogy csoportok alakulnak akik abban élnek ki magukat hogy azokat utálják akik más operációs rendszert használnak a számítógépeken mint ők, de még olyan is van hogy egészen egyszerűen amiatt utálnak egyeseket mert nem a legújabb divatot követik. A macskatartók utálják a kutyatartókat és fordítva, miközben mindegyiküknek mély meggyőződése hogy az ő kisállata a legjobb, legcukibb, legszebb, legaranyosabb, és mindenki hülye aki más állatot tart. A sakkozók megvetik a kártyásokat, mondván hogy primitív játékot űznek ami a véletlenen alapul, de a kártyások is megvetik a sakkozókat, mert unalmas, sőtlan hülyéknek tartják őket, hiszen miféle játék az, szótlánul ülni egy tábla előtt és csak minden félóránban megtenni egy lépést?! És még soká sorolhatnám! A közösséghez tartozás tehát szerintem kifejezetten akadálya annak, hogy minden ember iránt képesek legyünk szeretetet érezni, vagy ezt legalábbis elkezdhessük megpróbálni, mert egy közösség amiatt közösség hogy az oda tartozók jobban szeretik a közösség tagjait mint a kívülállókat, akiket a nagyobb kontraszt kedvéért majdnem mindig gyűlölnek vagy utálnak vagy megvetnek, az a legkevesebb hogy legalábbis alacsonyabbrendűnek tartanak! Minek legyek efféle közösségek tagja?!

—Én nem ilyen közösségekről beszéltem...

—Teljesen mindegy miféle közösségekre gondolsz, mert mindenütt ugyanez megy. Előre tudom, ha majd beiratkozom valamelyik erdészeti egyetemre, ott is az lesz hogy illik majd büszkének lennem arra, hogy éppen pontosan annak az egyetemnek vagyok a tanulója és nem annak amelyik két várossal arrébb van, mert a „mi” egyetemünk ugyebár holtbiztos hogy csak felsőbbrendű lehet amannál, mert ezért meg azért, tehát a másik egyetem és mindenki más aki oda jár az alsóbbrendű, csökkentértékű, megvetendő, és hasonló! Miközben akik oda járnak, ugyanezt gondolják majd rólunk! És illik majd résztvennem mindenféle hülye vetélkedőkön, és ha nem mi győzünk majd az egyik ilyen vetélkedőn hanem amazok, akkor azt borzalmas tragédiának kell majd érezni mert jaj mekkora katasztrófa és szégyen hogy nem mi lettünk az elsők... közben meg ami engem illet, előre tudom hogy leszárom majd az egészet. De ki nem mutathatom, mert akkor

mindenki megszólna majd, talán még ki is rúgnának az egyetemről, sőt az is biztos hogy megkeserítenék a mindennapjaimat. Tehát a közösséghez tartozás azzal egyenértékű, hogy hazudozásra, képmutatásra neveli a közösséghez tartozókat! Azaz a közösséghez tartozás mindig, MINDIG iszonyú erőfeszítést igényel, a jellemünk örökös figyelését, alkalmazkodást, hogy ki ne lógjunk a sorból, miközben még azt is el kell titkolni hogy nekünk a közösséghez tartozás erőfeszítésbe kerül egyáltalán, mert ha akár ez is kiderül azért is megszólhatnak, tehát úgy kell tenni mintha természetesen viselkednénk, pedig dehogyis természetes ez az egész! Na most én azt mondom neked apa, hogy azt a rengeteg időt és energiát amibe egy közösséghez tartozás kerül, azt én inkább az önfejlesztésre óhajtanám fordítani! Tehát nem akarok sehová se tartozni, legfeljebb Kvaréhoz, már ha sikerül! Az biztos hogy nekem ő a példaképem! Én is „szigma” akarok lenni, független amennyire csak lehet, aki a maga ura, aki öntörvényű, aki szabad! Én nem félek attól hogy magam is „magányos farkas” legyek, mert Kvaré is az, és nekem ő a példaképem!

—Beszarok, ez a hosszú monológod a valahová tartozás hátrányairól minden eddiginél kvarésabban hangzott! Tényleg mintha őt hallanám! Teljesen átprogramozott téged agyilag!

—Köszönöm ezt a roppant dicséretet is, apuci.

—Te hülye, nem annak szántam!

—Tudom, de akkor is köszönöm, mert akkor is dicséretként fogom fel.

—Kvaré lett a szektavezetőd, vagy mi?!

—De hiszen csupa jóra tanít!

—Naná, például bogárevésre!

—Ne beszélj képtelenséget, nincsenek is itt még bogarak.

—De ha majd lesznek!

—Ha ő azt mondja hogy az jó dolog, akkor igenis megeszem majd a bogarakat is! Igen! Úgy van! Tessék, kimondtam ha ezt akartad hallani! És miért is ne legyen úgy, elvégre Kvaré már BIZONYÍTOTT előttem! Bebizonyította a hozzáértését, az életrealitását! De most mire mennék vele ha visszatérésünk után te kiszemelnél nekem valami gazdag ifjancot, akár valami nemesi ficsúrt is, hogy tessék Csipetke ez lesz majd a férjed - arról semmit se tudnék, az semmit nem bizonyított még be előttem, az a szememben csak egy nulla lenne, egy senki, akármennyi pénze is legyen, mert ha fiatal akkor úgyis az van hogy az a vagyon nem az ő saját érdekeiből lett megszerezve hanem a szülei vagy nagyszülei rakták a feneke alá, és akkor te most képes lennél nekem azt mondani, azt HAZUDNI, hogy az a ficsúr jobban megérdemelné a „lábam közét”, mint Kvaré?! Sőt, a „lábam köze”, az még nagyon hagyján is volna, de hogy én egy olyan jelentéktelen alakkal kössem össze a sorsomat EGY EGÉSZ ÉLETRE?! Amikor tudnám róla hogy bármi váratlan fordulat történjék is, csak ott állna meghökkenve, ledöbbenten, cselekvésképtelenül és siránkozva?! ÉPPÚGY MINT TE, apuci?! Mert ha Kvaré nem volna, már rég halott lennél, megfagytál volna vagy éhen haltál volna, meg nemcsak te de mindenki más is! Én is! Értsd már meg, hogy Kvaré MEGMENTETTE AZ ÉLETÜNKET! Az enyimet is! Meg a TE ÉLETEDET IS! Hogyhogy nem veszed ezt észre?! Hát én inkább választom azt, tudod, aki már bebizonyította hogy képes helytállni a nehéz pillanatokban is, bebizonyította hogy rábízhatom az életemet!

—Lányom, elárulom neked, bár tulajdonképpen magadtól is sejthetnéd, hogy én Kvarét amiatt válogattam bele csak a Kukkolóba, a műsoromba, hogy legyen ott egy ilyen jópofa bolond is, akinek a fura nézetein jókat röhöghetnek a nézők, meg

akin szánakozhatnak is! Meg amiatt is hogy legyen ellenpólusa Vegginek, akivel majd jókat vitatkozhat, hiszen kettejük dietetikai felfogása szögesen ellentétes! Emiatt vettem fel Kvarét szereplőnek, emiatt, és nem azért, hogy elcsábítsa a lányomat, és/vagy teledumálja a kislányom fejét hülye eszmékkel!

—Apa, nem veszed észre, hogy efféle szövegekkel csak ellenszenvenessé teszed magadat előttem, és csak égeted magadat?! Mondd, miért fordítasz ekkora kolosszális energiát arra, hogy megutáltasd magadat velem?!

—Jól van, jól van, na, ne lovald bele magadat, nem bántom én a te Kvarédat...

—Még nem az „én” Kvarém, sajnós, de igyekszem tőlem tellően, hogy majdan az legyen! Megesküszöm neked itt és most, hogy az én igyekezetemen ugyan nem fog múlni hogy igazán az enyém legyen, az biztos hogy mindent amit csak lehet, minden de minden tőlem tellőt megteszek ezért de tényleg, semmitől nem riadok majd vissza, és nem leszek lagymatag az igyekezetemben, azt meg hogy mit gondolnak erről mások - akár te is! - azt - Kvaré szavaival élve - ballisztikus ívben leszárom! Mert nekem igenis kell ő, és pontosan és a legkifejezettebben ő kell, ő, ő, ő, és soha senki más! Na remélem legalább e pillanatban boldog vagy apuci, mert magad akartad hogy őszintén beszéljünk erről! Nem is értem miért nem mosolyogsz, hiszen most boldog kell legyél, mert teljesedett a kívánságod!

Pucsakaci elengedte a füle mellett ezt a szemtelenséget, s így folytatta:

—De ha annyira tiszteled és szereted, akkor igazán megfogadhatnád a tanácsaiból azt is, hogy jobb nem elkódorognod egyedül! Mert még ő, a csodálatos és rendkívüli szuperhős Kvaré se tud megvédeni téged, ha nem vagy mellette! Hát miért nem hallgatsz legalább rá, ha már rám nem?! Add ide azt a sisakot de azonnal, és tudd meg hogy letöröm a kezedet ha még egyszer hozzányúlsz, s ha még egyszer akár sisak nélkül is elcsavarogsz, a lábadat töröm el, akkor legalább sehová nem tudsz kimenni az úrhajóból, de akkor vége a Kvaréval közös vadászatoknak is! - és kikapta a sisakot a lánya kezéből. —Így ni! És örülj neki hogy fel nem pofozlak, holott nagy kedvem volna hozzá!

—Azt biztos csak amiatt nem teszed, mert mielőtt utánam eredtél volna, Kvaré valamiképp jelezhetne neked hogy nem értene egyet az efféle fizikai büntetésekkel. - válaszolta Csipetke fölöttébb nyugodtan.

—Semmi közöd hozzá, miért vagyok ilyen könnyörületes veled szemben...

—Na most már biztos vagyok benne hogy tényleg ilyesmi történt.

—Hát ezt nem értem azistenit, tényleg szétpukkadok a méregtől, még most is Kvarét isteníti, pedig tudja hogy Kvaré se helyesli amit tett! - fortogott Pucsakaci.

—Nem helyesli, az igaz, de ő legalább elfogad olyannak amilyen vagyok, és nem dühöng teljesen feleslegesen, amiről előre tudható hogy úgyse használ, legfeljebb magadat bosszantod fel vele még jobban.

—Akkor szerinted mit kéne tennem ebben a helyzetben, he?! - nézett Pucsakaci a lányára még mindig mérgesen.

—Esetleg megkérdezhetnéd magadtól, hogy „hm, milyen érdekes, épp itt értem utol Csipetkét... Miért nem már sokkal korábban, vagy sokkal később, a tengerparton”?

—Nem értem.

—Azt látom... de megmagyarázom! Ha azt hiszed apuci, olyan végtelen szerencséd volt hogy épp időben értél utol, akkor nagyon tévedsz.

—A pofám leszakad, még mindig nem értem mit akarsz ebből kihozni, de már sejtek annyit, hogy valami undok dologban sántikálsz és megint bele akarsz rángatni engem valamibe, előre eltervezetten!

—Még szép! Mert talán mégse vagyok annyira felelőtlen és vakmerően hősködő, mint azt hiszed rólam! Természetesen előre számítottam rá, hogy keresni fogtok. Azt nem tudtam, ki mindenki indul majd utánam, de hogy egyvalaki legalább, az biztos. És itt megvártalak téged, vagy inkább úgy mondom hogy mert akkor még nem tudtam hogy az te leszel, hát azt aki utánam indul majd. Mert tudtam, erre a pontra okvetlen eljön az aki utánam ered. És akkor már lesz velem egy felnőtt is, aki majd segít nekem hogy elkapjak egy fókát és a fejére tegyem a sisakot. Mert persze hogy gondoltam rá hogy egy élő foka veszélyes lehet rám. Hogy a csudába ne, hiszen olyan kicsi vagyok... És erre senkit nem tudtam volna rábeszélni az úrhajóban, de ha már úgyis itt vagyunk akkor talán, mert már itt vagyunk mi, itt a sisak is, most már csak egy kis extra idő lemenni a tengerpartra, s megpróbálkozni a kísérlettel, különben is, legalább valami izgalmas is történik. Gyere is apuci harag helyett, legalább nem lesz olyan unalmas ez a napod is mint a többi!

—Azt lesheted te átkozott kölyök, hülyeségben nem veszek részt!

—Nem hülyeség. Hátha a fókák tudják, merre van a Kulcs.

—Ne ökörködj, azok nem értelmes lények!

—Ha csak annyit tudnak mint egy 4 éves kisgyerek, már esetleg szolgálhatnak hasznos információkkal. És annyi eszük azért mégiscsak van talán, mert a fókák nem teljesen ostobák, hiszen emlősállatok, és láttam a cirkuszokban hogy rengeteg mindenre egész jól meg lehet tanítani őket! Tehát igenis van valamilyes értelmük. Biztos hogy nem annyi mint nekünk, de azért hogy semmi, az nagyon túlzás!

—Ha tudnának is valamit, nem mondanák el nekünk, mert utálnak minket hiszen őket esszük.

—De elmondhatják például épp azért, hogy aztán elmenjünk innen és már ne együk őket!

—Hm...

—Na ugye hogy ezen már elgondolkodol te is... Látod nem akarok én rosszat, hiszen tudod is hogy én élvezem hogy itt vagyok mert sok érdekeset tanulhatok Kvarétól, nekem tehát igazából nem kell a Kulcs, én csak amiatt akarom megtalálni mert akkor te az apukám örülsz majd neki, na meg mert akkor mindenki nagyon hálálkodna nekem és zseninek tartanának az ötletemért! Szóval remélem már kevésbé haragszol rám!

—Azzal azért még várj egy kicsit, mert azt elismerem hogy ha az ötleted beválik akkor egyetlen rossz szavam se lehet ellened...

—Sőt, akkor bocsánatot kell kérj, mert az imént hülyegyereknek nevezted!

—Elismerem. Igen, ha az ötleted beválik akkor jogosan illet meg téged a bocsánatkérés, és meg is fogod kapni! De épp ez az, hogy nem hiszek az egészben, mert a dolog nem működhet még akkor se ha a foka fejére sikerül tennünk a sisakot. Mert kezdjük azzal, hiába is mond nekünk bármit, azt mi úgyse értenénk, mert ha a foka meg is tanulja a nyelvünket, de a hangképző szervei teljesen alkalmatlanok bármi emberi beszédhang kiejtésére!

—De nem is kell hogy mondjon bármit is. Elég ha megérti amit mi mondunk neki. Elmagyarázzuk neki, hogy miként néz ki a Kulcs, és megkérjük hogy találja meg nekünk, hozza oda hozzánk, sőt mondja meg a többi fókának is hogy azok is igyekezzenek megkeresni, s ha megtalálják akkor mi megígérjük hogy elmegyünk innen és soha többé nem bántjuk egyiküket se!

—Hm... - hümmögött Pucsakaci megint.

—Na látod apuci, nem tudsz ellenérvet felhozni!

—De igen, és azt, hogy semmi esetre se működhet a dolog, mert a főka agya nem emberi agy. A nyelvtanító sisak már a tündéreknél se igazán válik be, mert mindenki tudja, hogy bár megtanítja a tündéreknél is az akármelyik nyelvet is ami be van a sisakba táplálva, de ennek ára az, hogy a tündért egészen szörnyű, iszonyatosan borzalmas fejfájások gyötrik heteken át! Vagy épp heteken át csak alszik, bár ez még a jobbik eset, mert akkor legalább nem fáj a feje... viszont veszélyesen lesoványodik, mert ha alszik akkor nem eszik. Holott egy tündér VÉGSŐ SORON mégiscsak ember, mert szaporodásra képes utódot tud szülni emberi apától! Aztán mégis ez van! Mit vársz akkor a fókáktól, Csipetke?!

—Azt, hogy engem nem érdekel mennyire fáj majd a főka feje. Az se, ha sokáig alszik. A lényeg hogy utána értse meg hogy mit akarunk tőle, és kész!

—Szóval szemrebbenés nélkül kész vagy hatalmas szenvedést okozni egy fókának.

—Igen, ha ez az ára annak, hogy ráleljünk a Kulcsra! És nincsenek ezzel kapcsolatban etikai aggályaim, apuci. Hillinek biztos lennének, de én nem vagyok tündér, én ezt elintézem azzal, hogy még mindig jobb annak a fókának ez, mint ha megenném.

—Kezdek egyetérteni Kvaréval, hogy igazi kalandornő vagy. Ha valamit a fejedbe veszel, megpróbálsz akkor is ha csak egészen minimális esélyt is látsz a sikerre, és a legkisebb erkölcsi gátlás se kínoz téged, mindig biztos vagy önmagadban, az igazadban, és magasan teszel mindenki más véleményére. Igen, ez valóban egy kalandornői jellem.

—Örülök neki hogy már becsülsz valamire, apuci!

—Térj már észre, ezt nem dicséretnek szántam!

—Ezzel magam is tisztában vagyok, de én akkor is dicséretnek tartom.

—Kvaré se dicséretként mondja, amikor kalandornőnek nevez téged.

—De igen, annak szánja, legalábbis félig-meddig.

—Szóval nem teljesen.

—A lényeg hogy nem tartja e jelzőt kifejezetten negatívnak.

—Ezzel magad is elismered, hogy legalábbis nem egyértelműen dicséret.

—Engem az a része érdekel belőle ami a dicséret, a többit eleresztem a fülem mellett! - vihogott Csipetke szentelenül, és még a kezét is csípőre rakta.

—És ha tényleg belehal a kísérletbe a főka?

—Akkor tényleg megesszük. Hol van itt a baj?

—Hm... Na jól van, abban igazad van, hogy nagyon elegendem van már e fagyos tájék vendéglátásából, és szívesen mennék haza...

—Akkor figyelj apuci, mutatom neked miként kell kezelned a tutu sisakot, mert...

—Nem vagyok hülye!

—De biztos nem néztél ennek utána. Ez mégse csiszí sisak. Szóval itt ez a három-állású kapcsoló. A balszélső állásban csak kiolvassa a nyelvet annak a fejből akire ráteszed. A jobbszélső állásban megtanítja neki azt a nyelvet amit ezen a képernyőn választhatunk ki, de ezt most ne piszkáld mert már beállítottam úgy, hogy a csiszí nyelvet tanítsa meg, mert azt mindegyikünk ismeri. Ha meg középső állásban van, akkor előbb kiolvassa a nyelvet az áldozat fejből, elraktározza, majd utána megtanítja neki a beállított nyelvet, jelen esetben a csiszí nyelvet.

—Akkor a jobbszélső állásba tolom, mert nincs értelme hogy kiolvassa a főka nyelvét. Nem akarok fókául tanulni, de különben se tudnám kiejteni a hangjaikat. Hanem előbb körülnézek itt a szakadék szélén. Eddig nem mertem megtenni, mert csúszik a hó meg minden, de most már nincs hó, és látni akarom mi van alattunk, mert mégis itt zuhant le Veggi, a Kulcs tehát igenis itt kell legyen

valahol, nem messze tőlünk légvonalban... és ha lemegyünk oda, meg kell ismerjem ezt a helyet alul is. Meg aztán talán a fókáknak is jó ha elmagyarázzuk, pontosan merrefelé keressék.

—Csak óvatosan apuci, én bevallom akármilyen meggondolatlanak tartasz is de még soha nem mertem kimenni oda a szélére, Kvaré azt mondta hogy meglehet kétszáz méter mély is.... szóval vigyázz, mert már öt méteres eséstől is kitörhet valakinek a nyaka, kétszáz méteres zuhanást pedig abszolút kizárt hogy túlélj!

—Tudom! - mosolygott a lányára megenyhülten Pucsakaci. —Miután Veggi lezuhanott innen, kiszámoltam csak úgy fejben, hogy ha igaz Kvaré becslése és ez a szakadék valóban körülbelül 200 méter mély, akkor körülbelül hat másodpercig tart a lezuhanás, és a végsebesség nagyjából 200 kilométer per óra, az tehát ami sebességgel becsapódunk. Jó, a légellenállást nem vettem figyelembe, az megnyújthatja a zuhanás idejét, és csökkenti a végsebességet. Ennek ellenére, ez valóban garantáltan halálos még akkor is ha a vízbe esünk.

—Na ez az, emiatt nem mentem soha a szélére, mert mégis van ám bennem elővigyázatosság, akkor is ha ezt nem hiszed rólam! Szóval légy te is óvatos!

—Felesleges féltened, mert ha jól értettem meg a sztoikus alapelvek egyikét, az „Amor Fati”-t, akkor akár lezuhanok akár nem, az neked jó kell legyen, örülnöd kell neki, mert ha nem zuhanok le akkor milyen jó hogy még mindig van apukád, ha meg lezuhanok, annyi baj legyen, nem számít, mert valamiért úgyis kimagyarázod majd hogy az miért nagyszerű esemény a számodra!

—Hát persze, ha lezuhannál, akkor nyilván az lenne a sztoikushoz méltó magatartás a részemről, hogy megpróbálok örülni még ennek is, de megmondom neked őszintén, apa, hogy nem kívánnám ilyen mértékben próbára tenni a sztoicizmusomat, mert én mégiscsak szeretlek téged, tehát egy efféle esemény, az, hogy is mondjam... szóval én tudom ám azért hogy még csak kezdő vagyok a sztoikus filozófiában, pláne ami a mindennapi gyakorlását illeti, tehát cseppet sem kívánom kitenni magamat egy ilyen roppant kemény próbatételnek!

—Ne aggódj, persze hogy nem megyek egészen a szélére, nem mintha tériszonyom lenne mert az nincs, de én se vagyok ám minden óvatosság híján! - azzal Pucsakaci valóban odasétált a meredély széléhez, de bő egy méterrel a szakadék előtt tényleg megállt. A nyelvtanító sisak ott lógott a bal karjára fűzve.

Körülhordozta a pillantását előbb a messzi látóhatáron, majd közelebb kezdett nézelődni, bár közvetlen a szakadék aljára azért nem láthatott le onnan, ahol állt.

Valamit azonban mégis megpillanthatott, valami érdekest.

—Hát ez meg...! - kiáltotta, és még érdeklődve lépett is egyet előre. Nem nagyot, legfeljebb talán ha egy fél lépést. Ezzel még mindig nem került közvetlen a szakadék széléhez. Igen ám, de ebben a pillantban szélroham támadt, és a fuvallat belekapott a Pucsakaci karján lógó sisakba. Emiatt az úgy viselkedett mintha egy kis vitorla volna, megrántotta Pucsakacit, aki nem tudott belekapaszkodni semmibe se, ráadásul ha hó nem is volt már de csúszós sár igen... vagyis Csipetke édesapja egy nagy kiáltással beleesett a szakadékba!

* * *

Nemcsak Kvaré, de mindenki más is mélyen meglepődött, amikor nem Pucsakaci tért vissza, Csipetkével, akár úgy hogy az ellenkező gyereket erőszakkal maga után rángatja, akár úgy, hogy egymással békésen beszélgetve térnek vissza, hanem Csipetke egyedül lépett be az úrhajóba, és apjának nyoma se volt.

Épp mindenki a pilótafülkében volt. Akadt itt elegendő hely mindegyiküknek. Amikor Csipetke ide belépett, megállt az ajtóban, végighordozta a pillantását mindegyikükön, majd nyelt egyet és így szólt, kissé tompa hangon, de határozottan:

—Én tényleg igyekszem jó sztoikushoz méltóan viselkedni, de el kell ismernem hogy ez nem mindig könnyű. De akkor is Amor Fati meg minden, szóval örülök annak aminek lehet, tehát ezennel tudatlak arról, Kvaré, hogy mostantól tényleg teljes joggal tekintheted az apukámnak magadat... már ha vállalod. De nem hinném hogy kifogásod lenne a dolog ellen.

—Mi történt Pucsakacival?! - sikoltott Hilli.

—Az, hogy amint a közmondás tartja, más szemében észrevette a szálkát is, de a magáéban a gerendát sem... Mindig azon aggódott hogy én vagyok az ilyen meg olyan meggondolatlan, a nagy kockázatot vállaló, holott én soha, SOHA nem mentem a szakadék széléhez, még csak a mérsékelten közelébe se, és ezt még meg is mondtam neki, de ő bezzeg... Szóval lezuhant, na. De az én lelkiismeretem igenis tiszta, mert még kifejezetten figyelmeztettem is őt a kockázatra! - azzal Csipetke elmesélt nekik mindent.

—Szóval ez történt... és nem érzem bűnösnek magamat, mert igenis jó ötlet volt amit kitaláltam, még apuci is elismerte végül hogy bár nem biztos hogy sikeres lesz az ötletem de talán tényleg érdemes megpróbálni... arról meg hogy lezuhant, én igazán nem tehetek.

—De ez nem igaz, igenis tehetsz róla, igenis te vagy a hibás, mert minek kellett elszöknöd, ha nem mész el olyan hülyeséget csinálni hogy fókákat taníts emberi nyelvre, akkor nem megy utánad az édesapád, és... - kezdte Gemmon, de most felmordult Kvaré.

—Kuss!

—Tessék?! - hökkent meg a drágakőszakértő.

—Azt mondtam: kuss! Ilyesmit ne pofázz, mert nem tűröm! Eddig nem nagyon emlegettem hogy én vagyok itt a törzsfőnök, bár korábban így egyeztünk meg. most azonban élek törzsfőnöki jogommal, és megtiltom neked hogy ilyesmit beszélj! És amiatt tiltom meg ilyen durva szavakkal, hogy komolyan vegyed, egyszer és mindenkorra, mert erről nem akarok mégegy vitát nyitni a jövőben, soha, sehol, semmiképp! Mert semennyit se kételkedj benne, ha folytatod Csipetke szidalmazását, ha folytatod a bűntudatkeltést benne, az neked igen-igen rossz lesz, mert abban a pillanatban kiteszed magadat a fizikai agressziómnak! Ami azt jelenti hogy talán nem is éled túl, de az a minimum hogy nagyon sok napon túl gyógyuló rém súlyos testi sérüléseket szenvedsz majd el, sőt talán még folytonossági hiányok is keletkeznek majd egyik-másik végtagodban!

—De hiszen igazam van, mert...

—Nincs. Úgy értem, az persze valóban igaz, hogy ha Csipetke nem szökik el, akkor Pucsakaci nem megy utána. Ennek ellenére, ez nem implikálja hogy Csipetke kifejezetten okozója volna Pucsakaci halálának! Mert Csipetke nyilvánvalóan nem gondolhatott olyasmire, hogy az apja olyan meggondolatlan lesz hogy túl közel megy a szakadék széléhez. Ez nem volt benne Csipetke terveiben, és erre a fókák emberi nyelvre tanításához se volt semmi szükség! Kezdjük azzal, ahhoz hogy lemenjen valaki a fókákkal teli tengerpartra, ahhoz az asztaltól nem is a szakadék felé kellett volna elindulni, hanem nagyjából épp az ellenkező irányba! Bármit is cselekszünk, annak következményei lesznek, de sosem számíthatjuk ki pontosan, mi lesz a következmény, mert az oly sok mindentől függ! És én nem

akarom, hogy teljesen alaptalan büntudatot kelts a kislányban egy életre szólóan, mert az nagyobb megrontás volna mint egy tömeges nemi erőszak ellene! Miért nem azt mondd, Gemmon, az egész az én hibám, mert engedtem Pucsakaci óhajának és itt maradtam, nem mentem Csipetke után magam is, Pucsakacival?!

—Amiatt nem mondom ezt, mert lehet hogy Pucsakaci akkor is lezuhan! Az egész eseményláncot igenis Csipetke indította el!

—Az egész eseményláncot Veggi indította el, amikor elrabolta a Kulcsot. Vagy akár maga Pucsakaci, amikor Veggit beválogatta a műsorba. Vagy Veggi anyja, amikor megszülte Veggit, majd belenevelte a hülye vegán eszméket. Vagy az a történelem-előtti illető akinek már senki nem tudja a nevét, de feltalálta valamikor sokezer éve a vegánságot. De egészen biztos hogy még távolabb is mehetünk az időben, tetszőlegesen messzire, és akármelyik eseményre ami nekünk megtetszik, ráfoghathatjuk hogy „ez volt az eseménylánc kezdete”, mert ha az nincs, minden másképp alakul. Szóval ezzel az erővel azt is mondhatjuk, hogy végsősoron az Ősrobbanás maga volt a hibás, mert ha az nincs, nem jön létre a világ, benne Pucsakacival, márpedig ha nincs Pucsakaci, akkor le se tud zuhanni, ez nyilvánvaló!

—De vannak fontosabb és kevésbé fontosabb események, kiváltóokok. Nekem igenis olybá tűnik, Csipetke szerepe e tragédiában szignifikánsan jelentős, tehát ha nem is százszázalékosan, de jelentős mértékben igenis ő indította el az eseményláncot!

—De én megállíthattam volna, ha azt mondom, nem engedem hogy Pucsakaci elmenjen Csipetke után, mert igenis én megyek Csipetke után, mert rám hallgat a legjobban a kislány! Mondhattam volna ezt, és majdnem mondtam is, mert ez igenis az eszembe jutott, csak aztán letettem róla, mert arra gondoltam, hátha jó lesz ha kettesben töltenek némi időt, az apa meg a lánya, mert ez hátha helyrehozza a kettejük kapcsolatát! Ezért aztán nem szóltam, hagytam hogy Pucsakaci egyedül menjen el. Rossz döntés volt a részemről. De ettől még én se tartom hibásnak magamat, mert én se gondolhattam arra, hogy hülye fejvel majd a szakadék szélére sétál. Ráadásul azzal a böhömnagy sisakkal a kezében. Meg hogy épp akkor erős szélőkés támad majd. Honnan a fenéből tudhattam volna ezt előre?! Persze hogy nem tudhattam. És Csipetke se tudhatta. Szóval tessék befejezni a kislány hibáztatását, mert egyszerűen NEM TÚRÖM EL, hogy bárki is megpróbáljon egy amúgy alaptalan, de életre szóló lelkipurdalást okozni benne! Ezt itt és most azonnal be kell fejezni, erről többet szó se essék mert MEGTILTOTTAM, igenis megtiltottam hatalmi szóval, mert ez olyan eset amikor igenis hatalmamban áll megváltoztatni a körülményeket, és élek is e hatalmammal! Mert a sztoicizmus nem arról szól, hogy kivétel nélkül mindent fogadjunk el és tűrjünk el, mert aki úgy tesz az nem sztoikus, hanem fakír vagy mazochista. A sztoikusnak igenis joga, dolga, feladata, sőt egyenesen SZENT KÖTELESSÉGE az, hogy amin TUD változtatni, azon igenis változtasson, természetesen jó irányba! Tehát én most változtatok a körülményeken, aképp, hogy megtiltom neked, meg mindenki másnak is azt, hogy Csipetkét szapuljátok teljesen alaptalanul! Aki pedig ezen világosan kinyilvánított óhajom ellen cselekszik, az nagyon de nagyon rosszul fog járni, efelől semmi kételye ne legyen senkinek se! És most gyere ide, Csipetke, most tényleg itt az ideje hogy ide ülj mellém és átöleljelek meg minden, mert most valóban minden vigaszra szükséged van!

—Akkor te tényleg nem haragszol rám?

—Haragudni... azt nem, de ettől még én se helyeslem hogy nem szóltál előre a tervedről legalább nekem. Hát milyen már ez, amikor állítólag a tanítómestered

vagyok, akiben meg kell bíznod?! Ebben egészen biztosan hibáztál. És nagyot hibáztál. De ugye megmondtam korábban is, hogy előre tudom, rengeteget fogsz hibázni. Szóval ez nem szidalom volt most a részemről feléd, hanem csak kritika. A lényeg azonban most nem is ez, hanem az, hogy semmi esetre se tartalak hibásnak az apukád halálában. Emiatt ne emészd magadat.

—Köszönöm szépen... ezek a szavak most nagyon jólestek nekem.

—Tudom. Szerintem most próbálj meg aludni egy kicsit, mert rádfér.

—Úgy lesz, Kvaré... úgy lesz... apuci. - felelte a kislány, azzal a fejét Kvaré ölébe hajtotta, s hamarosan valóban elszenderedett.

* * *

Launi és a hajói lassan közeledtek Vlúvő felé. Lassan, mert bár elvileg ez volt a legmegfelelőbb évszak az északi kontinens megőzelítésére ami a széljárást illeti, de most valamiért akadozott a jó szél. Volt szél, haladtak, de a szél akkor is időnként el-elállt, s amikor mégis volt, akkor se volt olyan erős, mint szokott lenni. De a lényeg, hogy haladtak.

Sok napon át tartott az útjuk, s ezalatt Launi mi mást is tehetett volna, mint hogy főleg beszélgetésre használta az időt, édesanyjával.

—Ne nyugtalankodj már - mosolygott a leányán Jéni - Vlúvő egy remek hely, nem emberevők az ottaniak, nem harapják le a fejedet, mondom hogy én majd mindent remekül elintézek!

—Nem igazán az aggodalom a helyes szó arra, amit érzek...

—Ugyan már, hiszen jól látom rajtad! Ahogy közeledünk Vlúvő felé, egyre jobban aggódol, messzire ordít az arcodról ha egy szót nem szólsz akkor is! Tegnap reggel pedig amikor már elértük Vlúvő legdélibb csücskét, te amikor megláttad a szirtfokot, öröm helyett még jobban elkomorodtál! Pedig inkább örülnöd kellett volna hogy végre már majdnem célhoz értünk, magunk mögött tudjuk az út legveszedelmesebb részét, a végtelen tengert!

—Jó-jó, na... csak az a helyzet hogy hallottam már mendemondákat arról, hogy akadtak azért mások is akik megpróbálkoztak az odaköltözéssel, s még volt is olyan akinek eleinte sok minden tetszett, de végül amennyire tudom, mindenkinél az lett a vágya hogy mihamar visszatérjen a hazájába... most nem is elsősorban Dorháról beszélek, mert más országokból is akadtak kalandvagyóak akik odamentek, aztán iparkodtak is nagyon sebesen vissza...

—Hát persze, s ezt nem is csodálom leányom. Mert ha kalandvagyóból megy oda valaki, akkor persze hogy az lesz hogy hamarosan megeszi őt az unalom. Mi, a vlú nép alapvetően békés nép vagyunk. Aki tehát kalandot keresni megy oda, az olyasmit keres, ami arrafelé nem nagyon van, s ezért bölcsen is teszi, ha visszatér amilyen hamar csak lehet, mert nem való sem ő oda, sem neki nem való az a tájék és a népünk! Olyan emberekre nincs szükségünk, de neki se hiányzik se a mi társaságunk, se a mi hazánk, a mi tájaink! Kaland ott legfeljebb akkor akad, ha megtámadsz egy jegesmedvét... amit aztán vagy túlélés vagy nem, de inkább nem mint igen. Na de szerencsére te mint tündér biztos hogy nem a kalandokat keresed, akkor pedig mit érdekel téged az, hogy a kalandvagyók unatkoznak és igyekeznek visszatérni onnan?

—Nem, ez valóban nem aggaszt... inkább attól félek, önmagamban csalódok, mert nem leszek elég fantáziadús és ötletes ahhoz, hogy annyi jót tegyek amennyit szeretnék!

—Ugyan, nem féltelek téged, remek lány vagy! De meg úgyis lesznek kiváló tanácsadód is.

—Persze, persze... de azok eddig is a tőlük tellő legjobb tanácsokat adták biztos, aztán mégsem lett Vlúvő ennek ellenére se a világunk legjobb és legcsodálatosabb országa...

—Nana, leányom, mit beszélsz, ne feledd hogy én igenis annak tartom!

—Hát persze, ebben nem is kételkedem, hiszen az a szülőházad, de tudod jól hogy más népek cseppet se így vélekednek Vlúvőről... Márpedig én azt szeretném, ha mindenki mély tisztelettel gondolna majd az országra aminek én leszek a királynője... főpapnője... vagy mindegy is hogy miye, lényeg az hogy valami elismert és tisztelt főembere, a konkrét cím már nem igazán lényeges hogy mi... De olyan butának érzem magamat mindig amikor erre gondolok, mert a felelősség oly roppant nagy a tudásomhoz mérve, azaz inkább a tudatlanságomhoz mérten... Pedig milyen jó is lenne, ha én is annyit tudnék, mint őseink, akik valahonnan a csillagok közül repültek ide... Hm... Nos igen, miért is ne?! - derült fel hirtelen a királynő arca.

—Mire gondolsz? - kérdezte tőle édesanyja.

—Erre, ni! - húzta elő a varázspálcáját Launi. —Szerintem ennél jobbra mint amire most készülök, úgysem használhatnám fel az erejét! Mert az egyik legfőbb érték az nem más, mint egyszerűen a TUDÁS! Azt nem rágják meg a molyok, nem rozsdál el, nem veszthetem el, nem rabolhatják el tőlem... Tehát, tehát, hm, hogy is fogalmazzak... Megvan! - azzal erősen kézbe fogva a varázspálcát, ezt mondta:

—Módot akarok rá, hogy megtanulhassak minden olyan tudást, amivel őseink, az egykor a csillagok közül ideérkező emberek rendelkeztek, tehát mindent amit ők egykor tudhattak! Nem bánom ha ez a megtanulás nem egyetlen pillanat alatt történik meg, mert feltételezem hogy akkora csodához úgyszincs elég erő ebben a kis varázspálcában, de legalább elméleti értelemben nyiljék ki előttem a Tudáshoz vezető út, hogy azután már minden csak a szorgalmamon múljék!

A varázspálcán egy egészen vékonyka, alig hajszálnyi vonal villogni kezdett e szavakra. Launi arca még jobban felderült, már szélesen mosolygott.

—Jé, csak ilyen kevés erőbe telik e roppant kívánság teljesítése?! Jól van, akkor hát LEGYEN! Akarom hogy meg is történjék, végre is hajtodjék!

Alig mondta ki e szavakat Launi, pár másodperc is alig telt el onnantól, s felhangzott a kiáltás a hajófedélzetről, de olyan erővel hogy a kabinban is hallani lehetett:

—Ember a vízben! Vitorlát le, horgonyt le, mentőcsónakot a vízre, azonnal!

—Jaj nekem, mi történt?! - kiáltotta Launi, és már rohant is fel, hogy körülnézzon és tájékozódjék.

Kérdeznie se kellett semmit, alig ért ki, a kapitány máris mondta neki:

—Látod itt ezt az irdatlan szirtet, úrnőm, alig értünk a közelébe, máris azt látom hogy leesett róla valaki! Vagy leugrott, mert ugye nem kizárt hogy öngyilkos akart lenni. Épp azt néztem, merre köthetnénk ki, mert ismerem ezt a környéket, kisgyermekként is mindig erre csónakázott a nagyapám, főkéért, és most is az volt a tervem hogy itt kikötünk kis időre hogy friss húshoz jussunk, mert már unja a legénység az állandó halkosztot, szóval nézegettem a tájékat mert itt vigyázni kell mert sziklás a víz és nem akarunk zátonyra futni ugye... aztán alig emeltem fel a fejemet, hát látom hogy valaki zuhan le, onnan ni... Persze azonnal megállítottam a hajót. Bár hogy őszintén szóljak, nem látom sok értelmét. Hiába megy ki érte a csónak, ez akkora hihetetlenül magas szirt, hogy aki innen leesik, az holt-

biztos hogy szörnyet hal azonnal.

—Akkor is ha a vízbe esik?

—Akkor is. Nem létezik hogy túlélje. Ilyen magasból teljesen mindegy hogy vízbe esik-e vagy kemény sziklára, mert kap akkora ütést a víztől is, hogy minden csontja ripityára törik. De, persze akkor is felszedjük a csónakba ha rálelünk, mert hát legalább hadd kapjon illő temetést a szerencsétlen...

Launit emésztő lelkifurdalás kerítette a hatalmába. Ez a zuhanás, a szerencsétlenség, annyira ugyanabban a pillanatban következett be mint az ő varázslata, hogy lehetetlen volt nem arra gondolnia, épp az ő varázslata okozta valamiképp ennek az embernek a lezuhanását!

Ahogy azonban ezen törte a fejét, kissé meg is nyugodott. Ha valóban az ő varázslata az oka, akkor akármit mondjon is a kapitány, a lezuhanó illető mégse halhatott meg... hiszen az egésznek csak akkor van értelme ha életben marad, mert akkor biztos azért zuhant le, mert sokkal okosabb mint ő, Launi, és hasznos dolgokra taníthatja őt meg!

Úgy tűnt, Launi sejtése igaz volt. Mert felhúzták a vízbe esett férfit a fedélzetre. Nagyon furcsa ruhában volt, bal karjára egy a ruhájánál is furcsább sisak volt szíjazva, és ájultnak tűnt. Ez nem volt furcsa, elvégre ekkora zuhanás után... és különben is véres volt a feje, az tehát hogy ájult volt, teljesen érthető. Sőt a bal lába is furcsán állt el a testétől.

Illetve, tulajdonképpen mégis furcsa volt hogy ájult volt. Mert nem ájultnak kellett volna lennie, hanem halottnak!

Mondta is rögtön Mékvaráni, aki maga is ott volt a fedélzeten:

—Hát én elég sok mindent értek az orvosláshoz, bár tulajdonképpen nem vagyok doktor mégse, hiszen énekesnő vagyok. De sokáig az egyik nagybátyámnál nevelkedtem, akinek a felesége gyógyítással foglalkozott, s tőle rengeteg mindent megtanultam. Ennek alapján azt mondhatom, hogy ennek a férfinak ugyancsak ripityára tört a bal lábszárcsontja, de a bal combcsontja is. Valószínűleg eltört egy vagy több bordája is a bal oldalon. Jól beverte a fejét is valamibe, attól ájult el, csak fogalmam sincs mibe verte bele, mert ha csak a víznek ütődött neki az arca akkor nem így nézne ki, ha azonban kőbe, akkor feje se lenne... szóval, én csak azt mondhatom hogy hatalmas csoda történt, mert bár nagyon nyomorultul néz ki, de ahhoz képest hogy honnan zuhant le, mondható hogy bámulatosan könnyen megúszta a zuhanását, mondhatni tehát hogy ahhoz képest a sérülései teljesen jelentéktelenek! Már persze ha nem hülyült bele a fejét ért ütésbe... de azt azért nem hiszem. Nyilván persze sokáig fáj majd a feje, nagyon aluszékony is lesz a következő napokban, az meg annál is biztosabb hogy hónapokig lábra se tud majd állni... vagy legfeljebb csak fél lábra, a jobb lábára. De járni nem nagyon fog tudni. Mégis, csakis azt mondhatom, hogy hihetetlen és hatalmas csoda hogy ennyivel megúszta az esését! El se tudom képzelni, miként lehetséges ez!

—Hm... én is azt hiszem hogy csoda... - mormogta Launi, és hangjából jócskán kiérződött a lelkismeretfurdalás. Mert már teljesen biztos volt benne hogy az ő varázslata okozta a férfi mostani nyomorúságos állapotát. Hiszen teljesen nyilvánvaló a férfi ruházata alapján, hogy valami olyan népből származik amely mérhetetlenül többet tud mint ők, a dorha vagy a vlú nép! Tehát nyilván amiatt pottyant most Launi elé, mert ő Launi tanulni óhajtott, s így ha majd e férfi felgyógyul, akkor Launi tanítója lehet!

Ezt hogy a férfi furcsa ruhákban van, a hajó legénysége is észrevette egy-kettőre, és el is nevezték a titokzatos, ájult idegent úgy, hogy „varázsló”.

—Jó, hát akkor legyen varázsló, amíg megtudjuk az igazi nevét... Vigyük valami üres kabinba, aztán szedjük ki a ruhájából, hogy ellássuk a sebeit... - rendelkezett Launi.

—Úrnőm, természetesen nincs egyetlen üres kabin se a hajón! - válaszolta a kapitány.

—Hm, hova is tegyük akkor...

—Én felajánlom, hogy megosztom vele a kabinomat. - mondta azonnal Mékvaráni.

—Örülök a javaslatodnak, pláne mert a te kabinod az enyém mellett van, így nem kell messzire mennem, ha tájékozódni akarok felőle. És nyugodtabb is vagyok így, mert ha értesz valamit az orvosláshoz, akkor majd vigyázol rá, s megteszel érte mindent.

—Épp ez a célom. De amiatt is javaslom, mert hogy úgy mondjam önérdekből. Bevallom furdal a kíváncsiság, kiféle-miféle is lehet, és ki akarom faggatni, ha magához tér.

—De hiszen úgysem ismeri a nyelvünket.

—Ki tudja... lehet ám hogy igenis ismeri, elvégre itt találtunk rá Vlúvőben, s minek is jött volna ide az ő messzi hazájából, ha nem ismerné az itteniek nyelvét!

—Jó, hát mindegy is különben, a lényeg hogy mindenképp oda kell vigyük, mert valahol csak kell lennie... Gyerünk legények, óvatosan vigyétek őt Mékvaráni szobájába, mert ne nekünk nőknek kelljen cipekednünk...

Odabent egyetlen ágy volt csak, Mékvaráni ágya, de a nő mondta hogy semmi baj, tegyék csak a „varázslót” oda az ágyra, ő elalszik majd mellette a padlón.

—Az első mindig a beteg! - mondta.

Eddig tehát rendben volt a dolog, de innentől minden nemcsak nehézzé, de lehetetlenné is vált. ugyanis nem voltak képesek rájönni, miként lehetne kihámozni a férfit a furcsa ruhájából! Az ugyanis teljesen zártnak tűnt! Végül lemondtak erről, s így inkább csak hideg borogatást tettek a homlokára.

—Remélem ez majd segít - mondta Mékvaráni - mert igazából a többi sérülése csak fájdalmas és sokáig gyógyuló, de nem tűnik nagyon veszélyesnek. A fejet ért ütés azonban... szóval, ott akármi is lehetséges! Bár ismételten mondom, óriási szerencséje volt... és különben nemcsak az esés miatt, de amiatt is hogy nem nyelt tengervizet, legalábbis nem sokat, mert pillanatok alatt kihúztuk, és így nem fulladt bele. Azon meg pláne nem győzők csodálkozni, miféle varázslatos ruhája van - látod úrnőm, vízhatlan az egész, és itt a nyakánál is van valami fura tömítés vagy mi, ami nem engedte be a vizet a melléhez meg minden más testrészhöz, így nem hűlt ki veszélyesen a jeges tengervízben! És van valami sisakja is e ruhának ami itt lóg a tarkóján, csak ezt nem húzta a fejére... csak azt nem értem, ez a másik, ormóttan sisak miért lóg a bal karján akkor! Minek egy ruhához két sisak is?!

—Ezt én se tudom... de talán majd megtudjuk tőle, ha magához tér!

De Pucsakaci nem tért magához jódarabig. Több órán át. Olyan soká hulladozott öntudatlanul, hogy Launi végül elunta a várakozást, és kiment, mert volt már dolga is. Hogy miféle dolga? Hát, például, még egy tündérrel is előfordul hogy a „szükségét” kell végeznie... igen, ez nagyon földhözragadtan hangzik, mert úgy vélhetnők hogy egy tündérekhez ennél jóval „nemesebb” és „magasztosabb” dolgok illenek, de hát végső soron a tündérek is emberek... Aztán meg, ennie is kellett. De még mire ezeket befejezte, addigra se tért magához Pucsakaci. Launi azon gondolkodott, esetleg segítségül hívja a varázspálcáját hogy azzal gyógyítsa

meg őt, de aztán letett róla, mert ki tudja milyen módon teljesíti majd a kívánságát a varázspálca... hiszen előző alkalommal is amikor használta, nem gondolt arra, hogy a tudásra vonatkozó kicsinyke kérésével valakit bajba keverhet! Úgy döntött inkább, egyelőre nem varázsol, mert a férfi állapota stabilnak tűnik. Majd talán másnap, ha addigra nem lesz jobban égből hullott vendége... Lefeküdt tehát aludni.

Aztán amikor másnap reggel felkereste Mékvaráni szobáját, azt látta, hogy az idegent már „kicsomagolták” a furcsa ruhájából, a lába rendesen sinbe van téve, itt-ott be is lett kötözve... sőt, a férfi már annyira magánál van, hogy jobban se lehetne, mert amikor Launi belépett, a királylány azt látta hogy a „varázsló” épp élvezetesen beszélget Mékvaránival!

—Jaj de örülök neki hogy nem haltál meg! - kiáltotta Launi boldogan.

—Hát még én magam hogy örvendek ennek! - válaszolta a férfi.

—Az én nevem Launi. Dorha királyának a leánya vagyok. Megtisztelnél azzal, hogy elárulod a nevedet?

—Hát persze, bocsáss meg amiért nem mutatkoztam még be... nevem Pucsakaci.

—És te valami nagy varázsló vagy? Miként élhettél túl ekkora nagy zuhanást? Már ha nem titok, és ha emlékszel rá...

—Igen, jól emlékszem mindenre... - sóhajtott Pucsakaci.

Pucsakaci életét két dolog mentette meg. Az egyik maga a tutu szkafander volt. Mert hát persze hogy az óvatoskodó tutuk előre gondoltak arra is, mi van ha az űrruha viselője elesik, illetve lezuhan valahová... Igaz, azért ők se kétszáz méteres zuhanásra számítottak. A szkafanderük olyan volt, hogy biztonságosan meg tudott védeni még egy törékeny csontú tutut is akkor, ha az lezuhan egy legfeljebb talán húsz méteres mélységbe. Na de akkor se kétszáz méteresbe... Másrészt viszont, Pucsakaci nyilvánvalóan messze sokkal erősebb csontokkal rendelkezett, mint egy tutu!

A szkafander úgy oldotta meg a zuhanás elleni védelmet, hogy amikor érzékelte hogy „megszűnt a gravitáció”, és úgy szűnt meg hogy nem a világűrben vannak - ennek észlelése könnyű, hiszen csak azt kellett detektálnia hogy a szkafanderen kívül levegő van és nem vákuum - akkor feltételezte hogy zuhannak, s emiatt nagy nyomású sűrített levegőt pumpált a ruha és a ruha viselőjének teste közé. Azaz légpárnát hozott létre. Ez nyilvánvalóan roppantul hatékony ütközéscsillapító! Sajnos, Pucsakaci fejét nem tudta védeni így, mert az űrruha sisakja nem volt feltéve... de a test többi részét azért mégis megvédte valamennyire, sőt egészen hatékonyan!

A másik dolog ami segített Pucsakacinak, az az volt, hogy teljesen véletlenül (vagy nem véletlenül, hanem mert Launi varázspálcája intézte így...) épp egy nagy, zsíros hím rozmárra zuhant... méghozzá a lábaival előre. emiatt az ütközés erejének egy részét az emésztette fel, hogy a mozgásenergia jelentős része átadódott a rozmárnak, azt jócskán lenyomva a tenger alá, másrészt, Pucsakaci teste rézsútosan le is csúszott a rozmárról, s így tovább csökkent a sebessége és mozgásenergiája. Persze a rozmár már nem volt ilyen szerencsés, mindazonáltal ő is túlélte az esetet. Őt a saját roppant zsírpárnái védték meg... És eszébe se jutott megharapni Pucsakacit, azt hitte valami iszonyatosan hatalmas másik rozmár támadta őt meg ekkora erővel, s emiatt amint kissé magához tért a roppant becsapódás után, azonnal kiúszott a nyílt tengerre, másik vadászterületet keresni.

Itt nem maradhat mert itt valami olyan Szuperrozmár tanyázik amely mérhetetlenül hatalmasabb nála!

Ezt próbálta tehát elmesélni Pucsakaci most Launinak, de nem sok eredménnyel, hiszen a leánynak fogalma se volt róla, mi az hogy szkafander, vagy hogy tutuk. Számára a szkafander csak egy „bűvös ruha” volt.

—És azt szabad-e megkérdezni, miért van két sisakod is? - kérdezte végül.

—Ez nem sisak. Nem „igazi” sisak, hanem egy ügyes gép. Ennek köszönhetem, hogy most beszélgethetek veletek. Mert amikor magamhoz tértem itt e kabinban, akkor ő, akiről már tudom hogy Mékvaráni a neve, ő mondott valamit amit nem értettem. De mindenféle mutogatásokkal rá tudtam őt venni arra, hogy e sisakot a fejére rakja. Ekkor ő elájult, s ezt a sisak okozta. Azért okozta, mert amíg Mékvaráni ájult volt, azalatt a sisak kiolvasta a fejéből a nyelvet amit ő ismert, pontosabban minden nyelvet amit ismert, és ugyanakkor megtanította neki azt a nyelvet amit én ismerek, az úgynevezett „csiszi” nyelvet. Ezután a sisakot én raktam a fejemre, s ekkor a sisak nekem tanította meg azokat a nyelveket amiket az imént olvasott ki Mékvaráni fejéből. Mindennek azonban az volt az ára, hogy mindketten sokat aludtunk a nyelvtanítás után, és tulajdonképpen csak nemrég tértünk magunkhoz. De legalább most már ismerem a dorha nyelvet is és a vlú nyelvet is.

—Jaj de érdekes! Hiszen ez csodálatos doloog, ilyen egyszerűen megtanulni egy nyelvet, sőt kettőt is, egyetlen éjszaka alatt! Szerinted sikerülne nekem is megtanulni a te nyelvedet ilyen gyorsan?

—Minden bizonnyal, de lebeszélnék a próbálkozásról, mert ha valamit félre nem értettem abból amit Mékvaráni mesélt nekem az ő „jóságos úrnőjéről”, aki te kell legyél, aszerint te állítólag tündér volnál, legalábbis mindenki ezt beszéli rólad, és igaz is lehet hogy tündér vagy, mert oly nagy a szemed, márpedig a tündérek egyik jól ismert és igazán „szembeötlő” tulajdonsága épp az, hogy nagy a szemük! És hát régóta tudott tény az ilyesféle sisakokról hogy bár a tündéreknek is megtanítja a nyelveket, de azután a tündérek feje iszonyatosan fáj, és nem ám kis ideig hanem hetekig! Szóval ezt nem érdemes megkockáztatnod, mert minek is, én már tudom a nyelveket, beszélgethetünk így is.

—Várj csak, várj csak, hé, ne olyan gyorsan... azt mondod hogy ismersz sok más tündért is?! - kiáltotta Launi élénken.

—Hát sokat biztos nem... egyet igen, az a neve, hogy Hilli... Mást nem nagyon. Tudod ez úgy van nálunk, hogy időről időre születik egy-két tündér közénk, afféle mutánsok, atavizmusok... emiatt tudunk néhány dolgot a tündérekről. De sejtem már hogy neked is biztos az minden vágyad hogy eljuss a tündérek országába, Tündérhonba, nos ebben az esetben el kell keserítselek: nem tudom az merre van, és senki más se tudja a népünkben! A tündérek meg amiatt születhetnek meg miközénk, amiért te is megszülethetél a te néped közé: mert alapvetően az emberek is tündérek, minden ember az, csak még nagyon primitívek. Mondhatni ős-tündérek. Bár mások szerint elkorcsosodott tündérek. Hogy melyik nézet az igaz, nem tudható egyelőre. Az biztos, hogy mindenfelé a világmindenségben ahol emberek élnek, széleskörűen elterjedt az a nézet, hogy az emberek tulajdonképpen hibrid faj, a tündérek és az úgynevezett „manók” kereszteződéséből jött létre, és sajnos mindkét fajból a legrosszabb tulajdonságokat örökölte. Ha ez igaz, akkor ha tündér születik, az tényleg atavisztikus vonás, visszaütés a tündér-ősökre, de szerencsés értelemben.

—De azt mondtad, egy bizonyos tündért mégiscsak ismersz.

—Igen, a Hilli nevűt.

—Messzire lakik attól a helytől ahol rád találtunk? Egyáltalán, eljött-e ő is veled a mi világunkba?

—Igen, eljött velem, és tulajdonképpen nincs messzire attól ahol rám találtatok, talán ha két-három óra gyalogútra legfeljebb, de én ebben az állapotban ahogy most vagyok, egészen biztosan nem tudlak odavezetni téged vagy akárki mást! Sőt, feltételezem hogy amióta magamhoz tértem, meg előző éjszaka is már, jókora utat megtett ez a hajó aminek a fedélzetén vagyok, szóval...

—Nem, azóta semmi utat meg nem tett a hajó, mert a matrózok friss hústra vágnak, így megálltunk itt fókákra vadászni. Eleve épp emiatt is jöttünk ide, ilyen közel a partokhoz, különben ki se kötünk itt.

—De hát te mint tündér, miként támogathatsz olyasmit, mint állatok lemészárlása és a húsevés?

—Hát úgy, hogy én magam is eszem húst... tudom persze, ez szokatlan egy tündértől. De ez hosszú történet... eleinte olyan húst ettem, amit mások kidobtak, tehát belsőségeket, mert azt az én hazámban nem eszik az emberek. Így ártatlan maradtam a húsevés ellenére is, mert miattam egyetlen állattal se pusztult el több! Most meg miután hajóra szálltam, igaz hogy a velem tartók is boldogan megeszik a belső szerveit is az állatnak, legalábbis követőim többsége, de muszáj mégis hogy folytassam a húsevést, mert más nem nagyon van amit errefelé ehetnénk, az meg nem megengedhető hogy éhenhaljak, mert ha nem maradok életben, akkor biztos hogy háború tör ki Dorha és Vlúvő közt, amit pedig a jelenlétem megakadályoz! Legalábbis nagyon remélem... és bár én szeretem az állatokat, de még magam is úgy vélem, ha néhány állat pusztulása kell ahhoz hogy életben maradjak én magam, meg azok se haljanak meg akik különben meghalnának ha kitör a háború, akkor bár ez nagyon szomorú döntés, de inkább az a néhány állat haljon meg!

—Ebben teljesen egyetértetek veled! - bólogatott Pucsakaci.

—Na akkor már érted, miért vagyunk itt. Ha nem akartak volna a matrózok fókahúst, ki se kötünk itt, hanem megyünk egyenesen Vlúvő fővárosába... bár főváros alatt ne gondold valami hatalmas településre.

—Ugyan már, fel se tételeztem hogy efféle fagyos tájékon nagy embertömeg élhetne együtt bárhol is... Azt hiszem néznél te nagyot, tündibündi, ha elkerülnél az én világomba és ott látnál meg egy kis falut is, az is lenne akkora mint nálatok egy közepes város... hát még ha valami igazán nagy várost látnál nálunk... Akad olyan városunk amiben tízmilliónál is többen élnek!

—Mennyien?! - ámult nem is Launi hanem Mékvaráni.

—Több mint tízmillióan... És vannak olyan gépeink amivel repülni is tudunk... meg olyan hajóink amik háromszáz méternél is hosszabbak, és lehet egy ilyen hajónak akár húsz vagy még több emelete is... Meg olyan házaink, amiknek száznál is több emelete van... Hej, csak térhetnék vissza oda! - sóhajtott Pucsakaci.

—Hogyhogy nem tudsz oda visszatérni? - álmélkodott Launi.

—Hát ez hosszú téma, nagyon hosszú... és azt se tudom hogyan kezdjek bele, mert olyan bonyolult, és nem akarlak megsérteni de attól tartok nagyon kevés az ismereted ahhoz, hogy felfogd amiről beszélnem kéne... pedig milyen jó is lenne ha megértenéd, segíthetnél nekem az embereiddel megkeresni a Kulcsot...

—Miféle kulcsot? Mit nyit az a kulcs?

—Kaput más világokba! - válaszolta Pucsakaci, olyan tömören ahogy az csak le-

hetséges volt.

—Ez nagyon érdekesen hangzik... Olyasmit értesz ezalatt hogy ahhoz hogy eljuss más világokba, ahhoz nem kell elrepülnöd egyik csillagtól a másikig?

—Pontosan! Ha az a Kulcs nálam volna, akkor el lehetne érni, hogy olyan könnyen átléphetsek egy másik világba, mint amikor te egy nyitott ajtón át az egyik szobából a másikba lépsz át! De sajnos elvesztettem... Pontosabban, elrabolták tőlem! Aki elrabolta már nem él, de nem találtam meg a tetemét, holott biztos hogy a közelében kell legyen a Kulcs! Tudod az úgy volt... - és Pucsakaci mesélni kezdett a két nőnek. Nem mondható, hogy előadása nehézségek nélkül zajlott volna, egyrészt mert még enyhe fejfájás kínozta, na nem a tutu nyelvtanító sisak miatt, az csúcsminőségű volt, hanem a lezuhanása során elszenvedett agyrázkódás miatt. A legnagyobb baj azonban nem ez volt, hanem hogy majdnem minden szavát hosszas magyarázkodással kellett megtoldania, mert különben hallgatói nem értettek volna semmit abból amit mond, mert fogalmuk se volt arról, mi az hogy Kukkoló, ürváros, pisztoly, tévéműsor, nézettség, párhuzamos világok, tutuk, meg hasonló!

De azért igyekezett elmondani mindent. Végül szerényen körbenézett:

—Ööö... nem tudom, eléggé érthető voltam-e?

—Nem. - felelte Launi őszintén. —Nagyon attól tartok, hogy a tizedét se értettem meg annak, amit elmondtál, és még ezt az egytizednyi részt se biztos hogy jól értettem. Emiatt hogy elkerüljük a félreértések okozta jövődöbeli bajokat, összefoglalom amiről úgy érzem, mégis megértettem a beszédedből. Figyelj kérlek, s ha valamit rosszul mondok, javíts ki, jó?

—Persze!

—Akkor kezdem: Te Pucsakaci, néhány barátoddal együtt valami olyan társaság vagytok, akik szórakozni indultak valahová, kalandvágyból. Természetesen veszélytelennek látszó kalandokat kerestetek. Minthogy annyira roppantul sokat tudtok, e kalandot valami másik világban akartátok élvezni, lebonyolítani. Ahhoz hogy egy másik világba eljuthassatok, kell az a „Kulcs” nevű izé, amit az én fogalmaim szerint nyugodtan tekinthetünk holmi varázseszköznek. Tudom hogy nem kell hozzá varázslat, de a hatása, az eredménye nagyon hasonló ahhoz, mintha kéne hozzá mágia. E Kulcsot az egyik barátod el akarta rabolni tőled, persze ezzel az is kiderült hogy igazából mégse volt a barátod. A lányod azonban valamiképp elrontotta a Kulcsot úgy, hogy a rabló amikor használta, ne az eredetileg szándékolt veszélytelen világba érkezzék meg, hanem ide hozzánk, méghozzá veletek együtt. Ezután a rabló meghalt, mert lezuhant, ugyanott ahol később te is, és vele zuhant le a Kulcs. Ezután ti majdnem meghaltatok a fagyban amit nem csodálok mert errefelé a tél igen kegyetlen szokott lenni... az volt a szerencsétek hogy a Kvaré nevű társad jól ért ahhoz, miként kell túlélni ilyen helyeken.

—Ilyen helyeken IS. Mert szerintem nem létezik olyan hely, ahol az a fickó életben ne tudna maradni, talán a legislegforróbb homoksivatagokat kivéve. - ismerte be Pucsakaci a helyreigazításával őszintén a tényt. —Ez az egyetlen amihez ért, de ehhez aztán annál jobban!

—Ennyi elegendő is, ez rendkívül hasznos tudomány! - mosolygott Launi. —A lényegét tehát jól mondtam el eddig?

—Igen, eddig remekül megértettél mindent!

—Hát mindent egészen biztos nem. De ha ennyit tudok, az valóban elegendő ahhoz, hogy most annak alapján tehessek neked egy üzleti ajánlatot!

—Egy micsodát?! - képedt el Pucsakaci.

—Mert - folytatta Launi - azt is megértettem hogy te nem érzed itt jól magadat, és minden vágyad az, hogy visszatérhess a világodba! Így van?

—Így hát, naná, persze, de még hogy, ez egészen és teljesen biztos, totál biztos, abszolút biztos, százszázalékig biztos, semmiben se lehetsz ennél biztosabb! Megtaláltad talán a Kulcsot?!

—Még nem, de meglehetősen biztos vagyok benne, hogy ha akarom, akkor igenis meglelem, s hozzá nagyon hamar! Na de hát ez azért nem megy ám olyan egyszerűen, mert mi is ismerjük azt a közmondást, hogy „valamit valamiért”...

—De hát mit adhatnék neked érte, nincs semmim... esetleg talán ha a ruhámra, a szkfanderre gondolsz...

—Egyáltalán nem. Hanem, az én tervem az, hogy felfejlesszem Vlúvót! Azt akarom, hogy mindenki ámuljon rajta, új hazámon, melynek különben is a gyermeke vagyok félig, a származásom révén! És az biztos, hogy ehhez tudás kell. A Világ ismerete. A Tudományok ismerete. Tehát én azt találtam ki, hogy én megszerzem a Kulcsot... hogy hogyan, az az én titkom! Ne törődj vele! Bízd csak rám! De megszerzem. Neked semmi dolgod nem lesz ebben. Mindenesetre megszerzem, valószínűleg már a mai nap folyamán. Sőt, ezután adok neked egy csodálatos italt, amit ha megiszol, hamar elalszol, s mire felébredsz, nyoma se lesz a sérüléseidnek se, teljesen egészséges leszel!

—Hát ha ez bekövetkezik, az igazi varázslat lesz!

Launi elpirult.

—Én nem bánom ha varázslásnak tartod... de nem ez a lényeg, hanem az, hogy bár a Kulcsot megszerzem, de nem adom oda azonnal! Előbb elvezetsz engem meg néhány bizalmasomat oda, ahol a társaid vannak. És ott előttük adom át a Kulcsot, ráadásul nem is neked, hanem a leányodnak, mert bár nem értettem meg sokat abból amit róla meséltél, de annyi világos az elmondottak alapján, hogy merész és fantáziadús leányka, aki szerintem jó barátnőm lehetne! Tehát neki, az ő kezébe adom majd a Kulcsot, de neki is csak úgy, ha megígéred te, Pucsakaci, és megígéri mindenki más is, hogy nem használjátok majd a kulcsot azonnal, hanem csak három év múlva!

—Micsoda?!

—Három év múlva! Meg kell esküdj rá! Mindenki más is! De ne aggódj, e három év alatt nem kell továbbra is ott fagyoskodnod a hidegben, hanem eljöttök hozzánk, ugyanis e három év ittlétet épp azért kötöm ki, mert ezen idő alatt a tanácsadóim lesztek, sőt sokkal inkább a tanítómestereim! És nemcsak nekem hanem sok más embernek is, a bizalmasaimat fogjátok tanítani, meg még azokon felül is sokakat, tehetséges ifjakat, de akár öregeket is, mert bárkit aki akar és hajlandó tanulni... Nem, ne ellenkezz, tudom mivel akarsz érvelni! De nem hiszem azt hogy ezalatt mindent megtanulhatnánk amit ti tudtok. De ha csak egyetlen ezrelékét is, az is hatalmas haladás lenne, óriási előny és haszon a számunkra! Tehát ezt kérem a Kulcsért: Tudást! Tanítást!

—Hm... Értem a szempontjaidat, csak az nem tetszik, hogy... szóval, három év az sok idő... és én szerettem volna minél előbb visszatérni...

—Senki nem akadályoz meg benne, de akkor egyedül kell megtalálnod a Kulcsot, mert ugyan mi jögon várod el tőlem hogy segítsék neked, ha te se segítesz nekem?! Nekünk?! Egy egész népnek?!

—Hát igen-igen, nem tagadom hogy van logika a szavaidban... de hogy én egyedül találjam meg a Kulcsot, az... nem mondom hogy lehetetlen küldetés, de az esély a

sikerre mikroszkopikus... annyira az, hogy alig is hiszem hogy neked sikerülne!

—Montam már hogy ezt bízd rám, az az én dolgom. Te semmit nem vesztesz az üggyel, mert ha nem sikerül megtalálnom, akkor csak az van mint eddig: nincs Kulcs és kész, de téged se kötelez semmi akkor a tanításunkra!

—Nekem nem a tanítás ellen van kifogásom, sőt azt talán még élvezném is... sőt nem is talán hanem egészen biztosan, mert mindigis szerettem sok ember előtt szerepelni! Hogy a fenébe ne, elvégre tévés személyiség vagyok...

—Ezt nem értem.

—Mindegy, a lényeg tehát hogy engem nem az zavar ha tanítanom kellene téged vagy akárkiket, sőt nemcsak nem zavar, hanem ha belegondolok, már előre biztos vagyok benne hogy nagyon élvezném, mert ugyan mi más is lenne mint tömény élvezet, ha mindenki rám figyel, ha tisztelnek a tudásomért, ha felnéznek rám, ha nyilvánvalóan én vagyok arrafelé a legokosabb és ezt mindenki el is ismeri habozás nélkül, ha az elsőségem vita tárgya se lehet... szóval nekem ezzel nincs semmi bajom, ez nem zavarna ha csak mondjuk két-három hétről lenne szó, na de hosszú évekig... szóval nem a tanítás ténye zavar, hanem a három év ittlét!

—Ez van, ezt kell szeretned! Ha úgy véled három évnél hamarabb sikerülne megtalálnod a Kulcsot egyedül, akkor tedd azt, mert előbb érhetsz haza. Ha azonban ebben nem hiszel...

—Persze hogy nem. - sóhajtott a Pucsakaci. —Rendben van, inkább választom a biztos bár későbbi sikert a bizonytalan hamarabbiért! Vedd úgy, hogy beleegyeztem a javaslatodba!

—Jó. Akkor most elkészítem neked a... mondjuk hogy „varázsitalt” - mosolygott Launi - te megiszod, elalszol, s mire felébredsz, vélhetőleg nemcsak egészséges leszel, de a Kulcs is nálam lesz! - azzal a tündérlány elhagyta a kis kabint. És valóban italt készíteni ment, bár nem varázsitalt, csak némi mézsört, amibe jó adag altatót kevert bele. Mert a varázsláshoz neki nem kell ital, de nem is akarta elárulni Pucsakacinak, hogy van varázspálcája.

* * *

Amikor Csipetke felébredt, már jól láthatóan messze nyugodtabb lelkiállapotban volt, mint amikor visszaérkezett a kis csapathoz. Ebben teljesen biztos lehetett mindenki, mert a kislány maga volt az, aki felébredése után ezt jelentette be:

—Bár tényleg lesújtó érzés elveszteni az apukámat, de valóban nem tehetek másképp, mint hogy „Amor Fati”, azaz igyekszem a lehető legjobbat kihozni a helyzetből... Vagy legalábbis nem gondolni arra, ami az eseményben szomorú! Ezt pedig a legkönnyebben akkor érhetem el, ha másra gondolok. Tehát el kell foglalnom magamat valamivel. Erre pedig azt találtam ki, hogy ugyanazt teszem, amit Kvarétól hallottam régebben, hogy egy réges-rég élt királyné, Boleyn Anna tett amíg a kivégzésére várt: verset írt! Na én is azt akarom csinálni. Van itt az egykori Veggi „hagyatékából” a Legszentebb Könyv, és én elkövetem most azt a szentségtörést, hogy annak üres lapjaira, meg a széles margókra, meg mindenhová ahol kihasználatlan hely van benne, verset írok... Máshová elvégre nem nagyon tehetem, mert nem bővelkedünk papírban! Szóval ne is zavarjatok most, félrevonulok, ígérem nem szökök el sehová... - és a kislány máris távozott a körükből.

Mintegy két óra múlva azonban visszatért hozzájuk, s felolvasta nekik a műal-

kotását. Így hangzott:

Szénhidrát az ételedben:
gyulladást okoz testedben!
Kedvetlen vagy, erőd porlik,
hasadon zsír lerakódik!
Metabolikus szindróma?
Az, más nem is jöhet szóba!
Miért pont mi, más faj meg nem?
Mert ragadozó vagy, lelkem!
Az ember egy húsevő faj,
S nem kínozták régen sok baj!
De most már nagy bűnbe esett:
Rengeteg cukrot megevett!
Szénhidrátot, tömegével,
Gabonán él nappal s éjjel...
Elhagyta ősei útját,
s íme: testét kínozzák!
Régi nagysága elveszett,
sírva vigad, mást nem tehet!
Vagy tán azt hiszed, ősapád
Rendszeresen zabált kását?!
Netán búzát, mint kenyeret
Ha helyette húst is ehet?!
De nem késő! Lépj csak vissza!
Lehetsz boldog, meg van írva!
Egyél-igyál, ahogy régen
Őseid tették a réten,
Akik - mind csupa nomádok -
Zsíros húst ettek s nem fánkot!
Ne félj a zsírtól, jó polgár!
Ha megeszed, téged szolgál!
Cukorból lett a zsír rajtad,
mert minden baj abból sarjad!
Eszed e rossz vegyületet,
s megnöveli területed!
Egyél inkább zsírt, kövéret,
de el ne hidd a zöldséget
amit neked szövegelnek
vegánok s más eszementek!
Nyers húst egyél, ha csak lehet,
Ez az amit tested szeret!
Gabona nem való neki,
Egyik sejtje sem szereti.
Gabonaföld? Ugyan, kérem!
Nem volt olyanunk ám régen!
Az ősember nem túrt földet,
Bejárt inkább hegyet-völgyet,
Levadászott mit csak látott,

Nagyvadat, madarat s rákot!
Gabonát ő sosem evett,
És sohasem ivott tejet!
Bizony, annak aki ember,
A kenyér csak „gyomor-teher”!
Mi a célod? Fogyni akarsz?
Húsevással sikert aratsz!
Netán nagy izmot szeretnél?
Megkapnád, ha nyers húst ennél...
Nem szeretnél beteg lenni?
Nos, ahhoz friss vért kell inni...
Ha szemetet, gízgázt eszel,
Nem csoda ha beteg leszel.
Változtasd meg táplálékod,
S elérheted életcélod!

Ezt a verset költötte Csipetke, s büszkén olvasta fel, nem titkolva azt sem, hogy ez tulajdonképpen az első költészeti kísérlete. Mindenki gratulált is neki, de látnivaló volt a kislány arcán, hogy ő csak és kizárólag Kvaré véleményére vár, más szinte nem is létezik a számára!

—Nos - fontolgatta a szavakat a fiatalember - nekem tetszett, bár azzal azért remélem tisztában vagy, hogy semmi esetre se olyan a minősége, hogy bekerüljön az iskolai tankönyvekbe! Nem hiszem hogy méltó lenne az olyan jelzőkre, hogy „Örök Alkotás”, stb. De jópofa tényleg, alkalmas arra, hogy néhány pillanatnyi derűt csaljon az olvasója vagy meghallgatója arcára, sőt esetleg arra is, hogy talán-talán elgondolkodjon a vers olvasója azon, hátha tényleg utána kéne néznie annak, mi az igazság a húsevással kapcsolatban, s tényleg és istenbizony ártalmatlanok-e a modern élelmiszerek! Mindezt figyelembe véve, azt mondhatom, hogy ez valóban igen jó eredmény egy „első alkotásnak”. Sőt, még azt is hozzáfűzöm, hogy ennél messze sokkal gyengébb költészeti próbálkozásokkal is találkoztam már nem is egyszer, ráadásul nem ám akárhol, hanem a reklámparban - bizonyos reklámok ugyanis, pláne ha kifejezetten gyermekeknek szólnak, mindenféle rimes, de alapvetően gagyi, gyerekes mondókákat csempésznek a reklámokba, holmi „szlogenként” például, és nemegy közülük messze csekélyebb minőségű, mint a te versed! Szóval bár tényleg nem mondanám e verset toronymagas művészi alkotásnak, de azért az is igaz hogy valóban nem rossz, mondhatni, szerintem megüti az „átlagos” szintet, szóval első kreálmánynak tényleg remek, semmi esetre se kell szégyenkezned miatta!

—Biztos hogy nincs oka szégyenkezni - szólalt meg Prig - mert én mint reklámszakember valóban alkalmasnak tartom a versét arra, hogy felhasználjam a leendő reklámkampányban, amit milliárdos barátom és főnököm érdekében indítunk majd el a visszatérésünk után, hogy rávegyük az embereket az egészséges táplálkozásra! Az igaz, hogy a vers rímei néhol talán nem egészen tökéletesek, de ezzel nincs semmi baj, legalábbis ami a tervezett felhasználást, a reklámpart illeti, ott ugyanis messze-messze sokkal több pongyolaság megengedhető mint valami szépirodalmi célra gyártott versnél, szóval attól hogy valami nem üti meg a „magasirodalom” minőségi elvárásait, még abszolút tökéletes lehet reklámcélra! A reklámokban ugyanis általában hadarnak, így a kisebb rímhibák vagy ritmushibák egyszerűen észre se vevődnek. Általában zene is szól eközben, ami

szintén elfedi a kisebb-nagyobb hibákat. Ha tehát legalább csak néhány igazán jópofa, humoros sor van a versben, és néhány valóban passzoló, fülbemászó rím, akkor már oké minden, mert ami nem teljesen jó, azt úgyis elfelejti a reklám hallgatója, sőt észre se veszi nagy valószínűséggel. Tehát én azt mondom, ha Csipetke hozzájárul, elkérném a versét, későbbi felhasználásra... sőt feltételezem, Groik úr jókora jogdíjat is fizet majd a kislánynak ebben az esetben, mert hát azért az úgy illik ugyebár!

—Hát „jókoráról” azért szó sem lehet, mert tényleg tele van számos gyengeséggel... - mosolygott a milliárdos. —Különbén is, kezdő művészek már azért is kell hogy örüljenek, ha egyáltalán ingyen is adásba kerül az alkotásuk, mert az hírnevet termel nekik, kiemeli őket az ismeretlenségből... De persze nem kívánom hogy ingyen járuljon hozzá a vers közléséhez. Szóval ha Csipetke nem túl nagyigényű az anyagiakat illetően, akkor esetleg megegyezhetünk. De realistának kell lennie, mondom, mert azért mégse várhat el csillagászati összeget érte. Amennyiben azonban megelégedne mondjuk potom negyvenmillióval...

—Naná! - sikoltotta Csipetke, azzal most Groik nyakába ugrott, és megpuszilta jobbról-balról. Negyvenmillió, az egy „becsületos jómunkásember”, mondhatni egy átlagos középosztálybeli dolgozó, egy „bérből és fizetésből” élő valakinek durván tízezer hónapi fizetése volt. Vagy másképp számolva 833 év fizetése...

—Jól van, jól van, szállj le rólam hallod-e, mert még Kvaré féltékeny lesz...

—Bár úgy lenne! - sóhajtott teljesen őszintén Csipetke, de azért tényleg le-mászott Groik nyakából. —Viszont remek a humorod, Groik! Hogy kihangsúlyoztad hogy nem várhatok el csillagászati összeget, holott amit adsz érte, az nagyonis közel jár ehhez a fogalomhoz!

—Csipetke, ez sok pénz neked, de hidd el, hogy én észre se veszem majd, hogy költekeztem egy kicsit is! Ennek az ezerszeresét is kifizethetném nyugodtan, s még akkor se venném észre hogy érdemi mértékben csökkent volna a vagyonom! Különbén se nekem legyél hálás hanem Prignek, mert ő most az én reklámszakemberem, övé a döntés joga, ő mondta hogy a versedet alkalmasnak találja valamiféle reklámcélra, s én megbízom benne. Egyelőre legalábbis. Amúgy pedig megfordult a fejemben hogy igenis sokkal többet adok neked a versért, de aztán letettem róla, mert te Kvaré életmódját akarod követni, ahhoz meg nem kell sok pénz, és én nem akartam hogy ha ennél is sokkal több pénzt adok a kezedbe, akkor a nagy vagyon elrontson téged.

—De hát ez máris nagy vagyon! Ha jól számolok fejben, ez több mint nyolcszáz év fizetése egy középosztálybelinek!

—De én biztos nem vagyok középosztálybeli... Mondtam már azt hiszem, jóeséllyel a mellényzsebemből megvásárolhatnám a tévécsatornátokat, mindeneteket... pedig ti sem vagytok középosztálybeliek már, igazán nem! Ez a pénz amit a versedért adok majd, körülbelül annyi, amennyiből kitelne egy újabb luxuskocsi a több száz már meglevő mellé. Mert azt is mondtam ugye, hogy van körülbelül ötszáz luxusautóm. Eggyel több vagy kevesebb pedig nem oszt - nem szoroz...

—Jó, hát ha így áll a helyzet akkor igyekszem még egy kis pénzt szerezni tőled, mert neked úgyis mindegy, én viszont élvezem ha a saját érdemeim által van pénzem, és nem csak azért mert a szüleim a kezembe nyomják... vagy nem nyomják, ha épp haragszanak rám valamiért. Szóval elárulom, írtam még egy verset, pontosabban, átköltöttem egy dalt! Egy régi népdalt, eredetileg az volt a címe, hogy „A jó lovas katonának”... Most elénekelem nektek az új dalszöveggel!

A nagy, erős ősemberek
mind nyers húson élnek,
Friss vért isznak, nyers zsírt esznek,
Semmitől se félnek!
Hej, nyers máj, de jó étel,
finomabb sem lehet!
Akkor légy modern őseember,
hogy ha ilyet szeretsz!

A prédáját hazahúzza,
s lefekszik vackára,
Sütés-főzés nem érdekli,
nem ég szét kajája!
Hej, nyers hús, nyers zsír, friss vér,
ez ám a jó étel!
Ez az mit egészséged kér,
s mitől erőt érzel!

Néha rovarokat eszik,
Csak úgy csemegének,
Gizgazzal nem tömi magát,
Nem érez rá éhet,
Hej, nyers máj, s rovar-fűszer,
ez a fincsi étel!
Végy meg egy egész állatot,
s magad szedd azt széjjel!

—Na, EZ MÁR IGEN! - kiáltott fel Kvaré. —Ez már tényleg, IGAZÁN JÓ! Ez nagyon tetszik, komolyan mondom! De annyira hogy azonnal meg is tanulom, s előre tudom hogy gyakran fogom dúdolgatni amikor egyedül vagyok!

—Jaj de boldog vagyok hogy ezt mondd! - és Csipetke most Kvaré nyakába ugrott, s őt puszilta össze.

—Igen, ez tényleg egész kiváló! És messze jobban alkalmazható reklámcélokra mint az előző vers, egyszerűen mert dallama van, s így fülbemászóbb, jobban megragad az emberekben az üzenet! - mondta Prig.

—Nos ha jobb, akkor többet érdemel - legyen kétszer annyi, nyolcvan millió! - mosolygott Groik.

—Azt hiszem ha itt ekkora összegek röpködnek, ideje lesz nekem is verseket vagy dalszövegeket költenem, mert érdemes... - mormogta Mjúa.

—Nem, nem lesz érdemes. - ingatta a fejét Groik. —Ugyanis, egyszerűen nem lesz szükséged arra a pénzre amit ilyesmiért kapnál. Te és a férjed kifejezetten a reklámkampány megszervezésére lettetek felfogadva, ami nyilvánvalóan sokkal komplexebb feladat mint egy-két vers vagy dalszöveg megalkotása, emiatt sokkal többet is érdemel fizetésben! Az az összeg amit korábban ajánlottam havi fizetesként nektek, tényleg csak a kezdet. Amint legalább az első kis eredmények megmutatkoznak majd, meg fogom növelni, és nem kevéssel, legalább a tízszeresére... de később lehet szó róla hogy megint megtízszerezzem... ez tényleg csak rajtatok múlik!

—Hurrá! - kiáltotta Prig. —Ez tényleg sokkal több lesz akkor mint amit Csipetke

kap, rengeteg pénz, igazán RENGETEG!

—De az is rengeteg amit én kapok... legalábbis az én fogalmaim szerint! - húzta ki magát Csipetke.

—Igen, ha úgy élsz mint egy egyszerű középosztálybeli valaki. De egyáltalán nem olyan szörnyű sok, ha flancolni kezdesz... és te úgysem bírnád ki a nyugodt középzsért, Csipetke, az „arany középutat” nem neked találták ki! Mert szerintem is kalandornő vagy, akinek izgalom kell. Te vonzódol a szélsőségekhez. És ha nem a Kvaré-féle szélsőség szerint élsz majd, akkor a másik szélsőség felé tolódsz majd el, a pazarló újjgazdagok életmódját követed majd. És úgy az isten pénze se elég ám... gondolj csak a lottónyertesekre, számosan vannak akik többet is nyertek ennél az összesen száz húszmilliónál, aztán hónapok alatt elcseszték a pénzt, még adósságaik is lettek... Szóval az hogy ez sok pénz-e, attól függ, honnan nézzük.

—Mindegy, akkor is köszönöm! És nem is elsősorban a pénzbeli értéke miatt, hanem mert jó érzés ha megbecsülik amit alkottam!

—Az tényleg jó érzés, de én azért annak is örülök, hogy végre valami komoly pénzügyi nyereségre is szert tett a lányom a maga érdemeiből! - hangzott az ajtóból.

Mindenki odanézett, s hát lám, ott Pucsakaci állt, egy rakás ismeretlen személy - főleg nők - társaságában, akik mind olyan „középkorias” ruhákba voltak öltözve!

Nosza, lett ám hatalmas álmélkodás Pucsakaci felbukkanása miatt! Mert hát elsősorban ez döbrentett meg mindenkit, nem a „középkorias” kísérete. Azokról mindenki sejtette, hogy úgy „kerültek bele a képbe”, hogy épp arrafelé hajókázhattak, aztán ők mentették ki a lezuhant Pucsakacit a vízből. Ez idáig teljesen evidens, nyilvánvaló, nem kell nagy ész ahhoz, hogy erre valaki rájöjjön. Na de miként menthették ki a vízből az ÉLŐ Pucsakacit?! Aki kétszáz méterről zuhan le, az már egyszerűen „illik” hogy meghaljon! Mert a logikus az lett volna, hogy legfeljebb a tetemét húzzák ki onnan, hiszen kétszáz méteres zuhanást túlélni... ráadásul úgy, hogy utána még járni és beszélni is képes, és mindezt alig egy-két nappal a szerencsétlenség után...

Mindenkit e kérdés foglalkoztatott, egyedül Csipetkét nem, a kislány ugyanis azonnal odarohant, és most az édesapja nyakába ugrott fel.

—Jaj de örülök neki, hogy mégis élsz, apuci!!!

—Én is örülök, de annak is hogy látom, mégsem csak Kvarét szereted hanem engem is...

—Jaj, apa, ne kezd már megint ezt a hülye féltékenykedést! Ne rontsd el az örömet!

—Jól van, jól van, na... az tényleg nincs szándékomban... mert hát valóban jól számoltam korábban, tényleg valami hat másodperc lehetett úgy körülbelül amíg lezuhantam onnan, és bár ez így kimondva nem is tűnik olyan soknak, de bőven elég volt ahhoz, hogy... hogy is mondjam... szóval nem pergett le előttem az életem teljes története, nem is hiszem hogy az ne egy szentimentális hazugság lenne hogy ilyen esetben efféle dolog kéne történjen, az bele se férne az időbe, de azért ez tényleg épp elég hosszú volt ahhoz, hogy legalábbis iszonyatosan megijedjek...

—Na abban cseppet se kételkedem apuci. Naná hogy megijedtél! Én is, de az biztos semmi ahhoz amit te átélhettél!

—Hát igen, igen... így utólag visszagondolva, kifejezetten hősnek tartom magamat már pusztán amiatt is, hogy egyáltalán nem szartam össze magamat rémületben, már bocsánat az őszinte beszédért... na és zuhanás közben azért

eszembe jutott legalábbis két dolog! Az egyik az, hogy jaj de hülye voltam amiért ilyen közel mentem a szakadék széléhez... persze az se meglepő hogy ez az eszembe jutott ugye. Na de a második, az meg te voltál kislányom, hogy mi lesz veled most nélkülem... és akkor arra is gondoltam, hogy annyi eszed azért biztos van hogy egyedül visszatalálj, s akkor jaj de jó hogy majd Kvaré gondoskodik rólad... tehát nem, igazán nem akarom bántani a szívyszerelmedet... Nem, ne vágj közbe, tudom hogy ő még csak izé.. a tanítómestered... de te más terveket is szövögetsz...

—Úgy érted, már nincs kifogásod ellene, ha később...?

—Nem úgy értem, hanem inkább úgy, hogy egyszerűen nem akarok foglalkozni annyira későbbi dolgokkal. Mert rájöttem, hogy egy dologban mindenképp igaza van Kvarénak: hogy nem érdemes nagyon előretervezni és aggódni a jövő miatt, mert hiszen tökmindegy, akármikor történhet valami teljesen váratlan esemény, amire úgyse készülhetünk fel, mert annyira váratlan hogy egyszerűen nem vagyunk képesek előre számításba venni... például az én esetemben ugye, hogy a karomon lesz az a böhömnagy sisak, és jön egy szellőkés ami belekap, és akkor magával ránt. Tehát egyszerűen nem vagyok hajlandó azon izgulni többé, mi lesz veled meg Kvaréval később! Majd lesz ami lesz, ki tudja, addig még rengeteg minden történhet, akár még meg is halhat, ezt nem amiatt mondom mintha ezt kívánnám, de ugye akkor se lehetetlen esemény! Vagy kiszerepsz belőle, csalódol benne, vagy csak elmúlik az újdonság varázsa, vagy ő fog beleszeretni valaki csinos nőbe... ami cseppet se lehetetlen megintcsak, mert hát láthatod magad is, errefelé igazán bőséges a termés csinos nőkből... de még rengeteg minden más is lehetséges amit nem láthatok előre, szóval tényleg felesleges ezen előre izgulnom, ezt már világosan látom, hülye voltam hogy ennyit stresszeltem ezen... Sőt, zuhanás közben az is eszembe jutott, hogy mindjárt meghalok és igazán „gáz” ahogy mondani szokták, hogy az utolsó dolog amire velem kapcsolatban emlékszel, az az a csúnya veszekedés ami az imént történt közöttünk, s hogy ez nincs így jól, mert ha már meghalok legalább valami szép emlék kéne hogy legyen az utolsó ami megmarad benned rólam... tehát igen, abban is igaza van Kvarénak hogy úgy kell élnünk, hogy tudatában legyünk annak, hogy bármely pillanatban meghalhatunk... úgy értem, eszerint kell viselkednünk...

—De örülök annak hogy így megváltozott a véleményed apuci!

—Na azt viszont sejtettem hogy ennek örülni fogsz. De akkor hogy most ezt tisztáztuk, fejezzük is be ezt a „kitérőt” vagy hogy is nevezzem, mert ne legyünk már ennyire udvariatlanok, a kíséroidmnek ugyanis már a ruháin is látszik hogy magas rangúak, egyikük ráadásul - ő - nem más mint egy királylány, Dorha királyának leánya, az a neve hogy Launi, és bár nem vagyok benne biztos hogy mindent megértettem amit magyaráztak nekem, mert a helyzet bonyolult, de mintha ő lenne ennek az egész vidéknek a királynője is hivatalosan, és most épp azért indult el, hogy birtokba vegye uradalmát... s épp jókor ért oda a szirtfok alá, hogy engem kihalásson a vízből! Szóval hadd mutassam be őt, illetve ezt már meg is tettem, és főbb kíséroidt, már amelyiküknek emlékszem a nevére, és titeket is be kell hogy mutassalak nekik, mert mondom, udvariasság is van a világon... aztán pedig elmesélem, miként maradhattam életben, mert biztos mindegyikteket nagyon érdekel ez!

S így aztán Pucsakaci elmondott nekik mindent. Mármost amit tudott. Mert arról fogalma se lehetett, hogy igencsak hamari gyógyulása Launi varázslatának

köszönhető! Ő erről csak annyit tudott, amennyit Launi mondott - hazudott - neki, hogy megítatta egy csodálatos gyógyteával! Az biztos viszont, hogy ennek bámulatos hatásáról nem győzött áradozni, egész ékesszólását latba vetve! Végül pedig ezt mondta:

—De Launi, ez a szépséges és a gyógyításhoz oly kiváltképpen értő királylány nemcsak ezt tette meg értem, hanem azt is, hogy ha hiszitek ha nem, de még a Kulcsot is megtalálta valahogyan!

—Micsoda?! - kiáltotta Gemmon.

—Bizony ám! Bár még nincs nálam. Ennek ellenére, a szavaimat igazolni tudom, mert a Kulcs itt van, tudniillik épp Launinál... Mindjárt meg is kérem rá, hogy mutassa meg, mert ő még nem ismeri a mi nyelvünket... mindenki más igen, de ő még nem, mert nem akartam a fejére rakni a sisakot, ugyanis ő egy igazi tündér, és a sisak a tündérekre rossz hatással van... - és Pucsakaci mondott valamit Launinak.

—Ő egy igazi tündér?! - sikoltotta Hilli örömmámorban úszva, de Launi természetesen ezt se értette.

—Igen, itt van a Kulcs! - mondta mosolyogva, Pucsakaci kérésére válaszolva. Azzal előszedte a ruhájából, s megmutatta mindenkinek. Majd vissza is rejtette a Kulcsot, s mondott valamit, amit Pucsakaci fordított le.

—Launi azt mondja, az a kérése hogy mindenki közületek tanulja meg az ő nyelvüket, a dorha és a vlú nyelvet is, a sisakkal! Kivéve Hillit természetesen, mert rá is igaz hogy a nyelvtanítás miatt nagyon fájna a feje.

—Bánomisen, nem érdekel, állok elébe! Ide azzal a sisakkal Pucsakaci, én akarok az első lenni, kerül amibe kerül, nem érdekel semmi kín és fájdalom, majd csak túlélem valahogy, de le nem mondok arról, hogy tolmács nélkül, közvetlenül beszélgethessek egy másik tündérrel! Add már ide a sisakot, ne habozz, hallod-e!

—Odaadom ha kéred, de csak ha kijelented hogy a te felelősségedre, mert ez...

—Persze hogy az én felelősségemre, még szép, felnőtt ember vagyok, ne atyáskodj felettem, ide azzal a sisakkal de iziben, ha nem akarod hogy örökre megharagudjak rád!

—Jól van, hát ha ennyire elszánt vagy, akkor itt van, tessék...

Mire Hilli magához tért, már korántsem volt ilyen élénk és lelkes, sőt inkább alig lézengett, mintha egy több hónapos súlyos betegség után lábadozna, ami ráadásul igencsak mély, klinikai depressziót is okozott nála. És a saját suttogásától is görcsös fejfájás nyilallt belé újra meg újra. De, azt mondta hogy mégis örvend ha ez nem is látszik rajta, mert tényleg szerencsés abból a szempontból, hogy nála legalább nem hetekig tartó alvással járt a sisakos nyelvtanulás, hanem „csak” egy kolosszális fejfájással!

—Mert így legalább nem maradok le semmiről sem. Már ha történik valami nagy esemény e jelentős találkozásnak hála... amire azonban komoly esélyek kínálnak szerintem!

—Ebben igazad is van - bólogatott Kvaré - mert azért mégiscsak sokat aludtál, Hilli, igaz hogy nem heteket de azért két teljes napot nagyonis, ezalatt mindenki más is megtanulta az őslakosok nyelvét, azaz inkább nyelveit, de a Kulcsot még nem kaptuk vissza, mert Launi azt mondta, meg akarja várni amíg mindenki érti amit ő mond!

—Hát akkor halljuk, mit akar mondani!

S erre aztán Launi előszedte a Kulcsot, s elmondta mindenkinek hogy milyen alkut kötött Pucsakacival: röviden, hogy tehát „a Kulcsot a Tudásért”! Oktatásért! Tanításért! Mármint, három évnyi tanításért!

—Mint látjátok, én betartottam az alku rám eső részét - mondta Launi - mert íme, megszereztem ezt az izét nektek, ezt, amivel vissza tudtok térni a ti csodálatos világotokba... hogy miként tudtam megszerezni, pláne ilyen hamar, az maradjon az én titkom! Tudom hogy mindegyikteket ez érdekli, de ez akkor is az én dolgom. Magánügy, azt hiszem ez a kifejezés most nagyon illik ide. Szóval...

—De ha senki másnak nem is mondom el, de nekem el kell áruljad! - vágott közbe Hilli.

—Ugyan miért kellene, már bocsáss meg?!

—Mert én is tündér vagyok mint te, és szerintem az úgy illik, hogy a tündéréknek ne legyenek titkaik egymás előtt, mert csakis akkor lehetséges a feltétel nélküli bizalom egymásban, ha azt nem mérgezi meg titkolódzás!

—De miért is kéne elhinnem, hogy te tündér vagy?

—Például amiatt, mert az én szemem is nagyon nagy, mint a tiedé is, ez pedig a tündérék egy messze földön ismert sőt „jólistmert” különös ismertetőjele!

—Ez azért még nem elegendő ahhoz, hogy...

—Továbbá amiatt is, mert én talán még több joggal is tartom tündérnek magamat mint te, Launi, mert nekem van fényruhám, de abban nem vagyok biztos, hogy van neked is olyan! Be is mutatom, hogy milyen az - íme! - és Hilli „bekapcsolta” a fényöltözékét.

A látványra Launi kísérői közül többen is ámultan kiáltottak fel. És bizony az úgy volt, hogy maga Launi is irigykedve csodálta Hilli képességét... és tudta is hogy irigykedik, és tudta azt is, hogy ez az érzelem nem méltó egy tündérhez, emiatt igyekezett ezt úgy leküzdeni magában hogy arra gondolt: erre ő is képes potenciálisan, hiszen a szellem megmondta neki, akkor meg az úgy is van... tehát, minden bizonnyal igaziból is képes lesz rá, ha nem is most azonnal, de valamikor később, ha a képességei „beindulnak”!

—Jól van, legyen ahogy kívánod Hilli, hajlandó vagyok megosztani veled a titkaimat, de semmi esetre se most hanem majd később, egy alkalmasabb pillanatban, és kizárólag négyszemközt, és akkor is csak úgy, ha erős esküt teszel rá, hogy soha senkinek nem mondom el, hacsak azt előbb én kifejezetten meg nem engedem neked!

—Beleegyezem.

—Akkor folytatom. Tehát Pucsakacival beszélgetve nekem olybá tűnt, hogy ő igen-igen erősen vágyik vissza már az ő hazájába, és ha sértő is e rút gyanakvásom, de bizony igenis tartok tőle hogy ha odaadnám neki a Kulcsot, akkor semmi nem lenne abból a három év ittmaradásból, és sokkal előbb... izé... nem tudom, a „lelécelne” szó ide illik-e a nyelvetekből?

—Naná, de még mennyire! - bólintott Csipetke.

—Köszönöm. Szóval abban nem kételkedtem hogy egy darabig, mondjuk pár hétig szívesen tanítgatna minket, már kíváncsiságból is, hogy megismerje a mi kultúránkat, de három év, az tényleg sok idő, ő maga is azonnal azt mondta hogy ez nagyon sok, túl sok... szóval bizalmatlan vagyok, teljesen őszintén bevallom! De nem akarom magamnál tartani a Kulcsot három évig, mert mi van ha történik velem valami közben, vagy ha elveszítem, stb... nem szeretem a felelősséget! Azaz úgy döntöttem, hogy igenis visszaadom nektek a Kulcsot, de nem Pucsakaci kezébe adom, hanem egy olyan valaki kezébe akiben jobban megbízom - ez pedig

csakis két személy lehet, annak alapján amit rólatok megtudtam épp Pucsakaci elbeszéléséből! Azaz, Kvaréra és Pucsakaci leányára, Csipetkére gondoltam! Mert ha valamit félre nem értettem, ők nem is nagyon kíváncsoznak vissza a maguk világába egyelőre, s ez nekem kiváltképpen megfelel! De mert azt is megértettem, hogy a Kulcs végső soron mégiscsak Pucsakaci személyes tulajdona, emiatt nem volna jó ötlet Kvaréra bíznom, mert a végén még azzal vádolhatná őt Pucsakaci, hogy ellopta a tulajdonát. Aztán meg azt is megértettem, hogy Pucsakaciban van némi ellenérzés Kvaré iránt, ezt könnyű volt felfognom még Pucsakaci némileg összefüggéstelen panaszkodásából is, mert a szituáció ismerős: Pucsakaci egy gazdag ember nálatok, s hozzá képest Kvaré egy teljesen nincstelen valaki! És ilyenkor az egyáltalán nem ritkaság ám nálunk sem, hogy a gazdag apuka ódzkodik attól, hogy a leánya a nincstelen valaki felesége legyen! Pláne ha mint jelen esetben is, a korkülönbség jelentős! Bár meg kell jegyezni, ha most még én magam is úgy vélem hogy Csipetke túl fiatal egy házassághoz, de a mi foglaimaink szerint már akár három év múlva is ez még szokatlan sem lesz, mert nálunk Dorhában igazán nem ritkaság hogy tizenhárom éves leányok férjhez menjenek, sőt akár már gyermeket is szüljenek abban a korban! Nem azt mondom hogy ez lenne az általános, de ritkaságnak tényleg nem mondanám! Pláne a nemesi familiákban, ahol ha nincs idősebb leány, szemrebbenés nélkül férjhez adják akár a sokkal fiatalabb lányokat is, még nyolc éveseket is, holmi szövetségkötés zálogaként, azaz politikai előnyökért! Szóval mert szerintem Pucsakacit simán tekinthetem egy a ti világotokból való igencsak gazdag nemesúrnak, emiatt én arra a nézetre hajlok, hogy ha esetleg és netán férjhez adná a leányát már most is akár, amikor csak ilyen fiatal, az a mi nemesi köreinkben még csak furcsának se számítana, senki még csak nem is csodálkozna rajta, senki nem vonná fel miatta a szemöldökét, nem szólnák meg érte... az más kérdés hogy Csipetke leendő férje, Kvaré, szegény. Az szegény lenne, ez igaz. De ez a kérdés meg könnyen elintézhető lenne azzal, hogy ha jól értettem, Pucsakaci életét is és mindenki másét is, lényegében Kvaré mentette meg, s ilyen esetben még akár egy király részéről is teljesen elfogadható cselekedet, ha hálából a megmentőjéhez adja a leányát, akkor is, ha az a megmentő akár koldusszegény! Akár még akkor is, ha ezt a király lánya nem akarná, de pláne ha még maga a leány is óhajtja a frigyet a megmentővel! Én tehát ebben semmi rosszat nem látok! Tudom, mert azt is megértettem, hogy maga Kvaré se óhajtja egyelőre a Csipetkével való házasság igájába hajtani a fejét, csak amiatt mondtam el mindezt, hogy... szóval, Pucsakaci kedvéért, hiszen ő is hallja amit mondok, és szerettem volna őt eképpen tudatni arról, hogy mi a véleményem e dologról, illetve nemcsak az én véleményem de mindenki másé is a mi társadalmunkban, tehát hogy ne szegyenkezzék vagy aggodalmaskodják ilyesmi miatt, mert NÁLUNK senki nem szólna meg őt ha a dolgok efféleképp alakulnának! Sőt, azt is elmondhatom, hogy amit az imént elmeséltem, az csak Dorhára érvényes, de Vlúvőben ahol most vagyunk, itt meg egyenesen úgy megy a házasság, ha nem is mindig de többnyire, hogy már a kislány hat-hét éves korában kiszemelik neki a megfelelő vőlegényt, mely vőlegény azaz inkább „leendő férj” természetesen idősebb mint a kislány, akár sokkal idősebb is, de azért a ti foglaimaitok szerint még ő is gyermek - olyan tíz-tizenkét éves, néha talán tizenhat is... és amikor a szülők megbeszélték egymás közt a dolgot, akkor a kislány odaköltözik a leendő férje családjához, és ott nő fel, és mert nálunk Vlúvőben nagyok a távolságok a falvak közt s a közlekedés nem könnyű, pláne télen nem, emiatt azután már alig látja a szüleit,

néha éveken át egyszer sem! Ott nő tehát fel, a leendő férjével együtt, ami nagyon jó, mert alaposan megismerik egymást, és beleszokik annak a családnak az életmódjába, összeszokik a leendő férjével, alkalmazkodik hozzá, és az alkalmazkodás épp az ilyen fiatal korban a legkönnyebb... szerelemről ugyan nem nagyon lehet beszélni az ilyen házasságokban, hiszen majdnem úgy nőnek fel mint testvérek, és a testvérek közt létrejövő szerelem ritka. Ennek ellenére, vagyis annak ellenére hogy a szerelem létrejötte köztük valószínűtlen, az ilyen házasságok majdnem mindig rendkívül jól sikerülnek! És e szempont azaz inkább szokásrendszer szerint, én nem mondanám tragédiának hogy a fiatal Csipetke ennyire vonzódik a nála idősebb Kvaréhoz, pláne, mert ha valamit félre nem értettem, minden igyekezetével próbál Kvaréhoz alkalmazkodni, felvenni a fiatalember szokásait, életmódját, próbál abban hinni amiben Kvaré... tehát, se a dorha, se a vlú párkapcsolati szokások szerint se látok semmi kivetnivalót ebben a dologban, a legcsekélyebbet se! De ismétlem, ezt csak Pucsakaci kedvéért mondtam el. Térjünk tehát vissza a Kulcshoz... Ott tartottam ugye, hogy Kvaré vagy Csipetke őrzésére akarnám bízni a Kulcsot, de Kvarénak nem adhatom mert mégis Pucsakacié, meg mert nem akarom hogy Pucsakaci még jobban megneheztesse Kvaréra... marad tehát Csipetke! Akit különben már jóelőre megkedveltem pusztán az édesapja elbeszéléséből is!

—És én is nagyon kedvellek ám téged! - nevetett rá a kislány.

—Örülök neki. Tehát itt a Kulcs, Csipetke, odaadom a kezébe, vigyázz rá... én bízom benne hogy nem fogsz cserben hagyni, hogy segítesz nekünk, és nem „lécelsz le” a három év letelte előtt!

—Nagyon szépen köszönöm a bizalmat, Launi! De én tényleg jól érzem magamat itt nálatok, attól félek kimenne a fejből a Kulcs, mert miért is érdekeljen amikor nem izgat hogy egyáltalán valaha is visszatérek-e... de ha elhagynám a Kulcsot, az csak nekem meg Kvarénak nem lenne gond de a többiekkel alaposan kiszúrnék és hát milyen volna már az, nem szép dolog az biztos is... szóval tessék, apuci, odaadom a Kulcsot neked, vigyázz rá te, te biztos nem fogod elhagyni! - és Csipetke átnyújtotta a Kulcsot Pucsakacinak.

—De... de... - hebegte Launi. Csipetke mellélépett, és átölelte a királylányt.

—Ne aggódj! Nem fog itt hagyni benneteket! Titeket még talán itt hagyja, de számolnia kell azzal, hogy én viszont igenis itt akarok maradni, a három évig mindenféleképpen, mert az is milyen csúnya dolog volna ám, cserbenhagyni egy tündért... na és akkor tehát az van, hogy apuci úgysem merne visszatérni nélkülem. Mert azonnal kérdőre vonná őt anyukám. Meg mindenki más is. És bár hazudhatna valamit hogy mittudomén megevett engem egy farkas vagy a tengerbe fulladtam, de ez akkor is iszonyú tekintélyvesztés volna neki. Pláne ha egyedül tér vissza, a többiek nélkül! Senki nem szerepelne többé a műsoraiban, mert úgy vélnék, életveszélyes! Ha meg a többiek mennek vele de én nem, akkor a többiek úgyis elpletykálnák az igazságot, s akkor az van hogy máris bűncselekményt követett el, mert magára hagyott egy kiskorút, engem, pláne a saját lányát! Még ha a jó ügyvédek miatt meg is ússza valahogy a lesittelést - bár nem hiszem hogy ilyen esetben akár ő is megúszná, de ha mégis - az biztos hogy a csiszik azonnal megszakítanának vele minden együttműködést, s akkor kész, vége, oda a vállalkozása, a vagyona, mindene! Pláne ha az is kitudódik hogy hazudott neked, egy TÜNDÉRNEK! A csiszik már azt se szeretik ha egy közönséges nőnek hazudik egy férfi, de pláne ha az a nő egy TÜNDÉR! Nemcsak megszakítanának vele minden kapcsolatot, de talán még ki is végeznék! A csiszik rémségesen kényesek az

olyasmikre hogy az adott szó betartása, az ígéret szentsége és más ilyesmik! És apukám ugye megígérte neked hogy három évig ittmarad. Ha tehát mégis visszatér előbb, az a csiszík szemében alig jobb annál, mintha megerőszkolna majd meggyilkolna téged! Igazság szerint a csiszík annyira kényesek az efféle dolgokra, annyira vaskalaposak és annyira szó szerint értenek mindent, hogy apukám még azt se teheti meg, hogy akár csak egyetlen napra visszatér, látogatóba, hogy legalább megnyugtasson mindenkit hogy ne aggódjanak mert jól van, azután visszatérne ide hozzád! Még ezt se teheti meg, mert a csiszík annyira szó szerint veszik az ígéretek betartását, s ha Pucsakaci azt ígérte meg hogy nem tér vissza, akkor nem térhet vissza még rövid időre se!

—Na, azt azért nem tiltanám meg neki hogy legalább egy napra visszatérjen és megnyugtasson mindenkit. Csak jöjjön vissza utána azonnal!

—Mégsem teheti meg - vigyorgott Csipetke - ugyanis amiatt nem, mert csak a Kulcsot adtam vissza neki, de... szóval, nem tudja használni.

—Hogyne tudnám! - hökkent meg Pucsakaci.

—Mert meséltem, hogy mielőtt odaadtam volna Vegginek, beállítottam rajta a gyerekzár funkciót. És őszintén kételkedem benne, hogy te apuci ismernéd annak a kódját, hihhi... márpedig ha az be van állítva, akkor a visszatérés funkció le van tiltva! Logikus ugye: nehogy már a felelőtlen gyermek csak úgy visszatérhessen egyedül, ott hagyva a többieket, mondjuk a szüleit valami rém kényelmetlen, netán veszélyes helyen, a visszatérés reménye nélkül! Tehát nem tudod használni. Nálad a Kulcs, de tényleg csak akkor térhetsz vissza, ha letelik a három év, és én megmondom neked a kódot!

—De akkor mire volt ez a nagy és eszerint felesleges szövegelés arról, hogy különben se térhetnék vissza, mert a csiszík meg minden?!

—Azért, hogy belásd, felesleges is nyaggatnod engem a kód miatt amíg le nem telik a három év, mert még ha tudnád is a kódot akkor is jobban tennéd ha nem használnád.

—De tényleg, miért ne mehetnék vissza ideiglenesen, megnyugtadni ott mindenkit?!

—Mert gondolj csak bele, már eddig is sok időt töltöttünk itt. Azonnal mindenki arra unszolna téged hogy elmondd, mi történt veled, velem, meg a többiekkel! És követelné anyuci hogy legalább engem hozz vissza, mert szerinte itt nekem veszélyes vagy akármi. A hatóságok is a nyakadra szállnának, mert miért vagyok én itt, amikor pedig iskolakötelezettség van, a suliba kéne járnom. Sőt, lehet hogy ők is úgy gondolnák hogy nekem itt veszélyes, és megvádolnának téged kiskorú veszélyeztetésével meg egy rakás egyéb vádponttal. Az ellenségeid azzal vádolnának téged, hogy a többi szereplőt elfogtad, túszként tartod, meg más efféle baromságok. És nem tudnál védekezni e vádak ellen, ha nem adod őket elő. Hát hiányzik ez neked, amikor már eddig is volt sok bajod a korábbi Kukkolókban eltűnt szereplők miatt?! A legokosabb ha csak egyetlenegyszer mész vissza: végleg, a három év letelte után! Rengeteg bajt, stresszt és keservet s legfőképpen pert és magyarázkodást megspórolsz úgy!

—Hm... hát, lehet hogy igazad van... Viszont akkor se logikus amit cselekszel. Mert gondolj csak bele leányom, korábban azt mondtad, nem akarod magadnál tartani a Kulcsot, mert hátha valami történik veled, vagy elveszted, s akkor kiszúrsz a többiekkel hogy nem tudnak hazatérni. Ám ugyanez lesz a helyzet ha a jelszót tartod meg magadnak, aztán elfelejtetted vagy történik veled valami!

—Nem, a helyzet nem ugyanaz, mert a jelszót megsúgom majd Kvarénak!

—Mintha az olyan sokat jelentene, amikor majdnem mindig együtt kószáltok, tehát nagy az esélye annak hogy ha veled történik valami, akkor Kvarénak is vége!

—De nem, mert Kvaré felnőtt, sokkal gyakorlottabb, ő túlélheti azt is amit...

—Csipetke, kérlek ne vitázz apáddal! - vágott közbe Kvaré. —Egyrészt, gondold kérlek arra, ha ilyesmivel zsarolod hogy csak te tudod a jelszót, akkor megutálhat téged. Mindenféleképp teherként nehezedik majd ez a kapcsolatotokra, ami amúgysem felhőtlen teljesen, és nem látnám szerencsés dolognak ha tovább romlana. Ha én is tudom a jelszót, az se sokat jelent mert akkor legfeljebb engem is megutál, mert mindenki utálja azt, akinek a hatalmában van. És különben is, próbálj kérlek sztoikushoz méltóan viselkedni, ami ezesetben azt jelenti, hogy gondold rá, hogy „Amor Fati”!

—Hm... igen, igazad van, Kvaré, köszönöm hogy emlékeztettél rá! Jól van apuci, akkor megmondom neked a jelszót, meg mindenki másnak is: 77231985! Mert tényleg igaza van Kvarénak. Amor Fati, igen! Bármi lesz, az jó lesz! Ha nem hagyod cserben a tündért, az jó lesz, és nemcsak neki de neked is mert tudni fogod hogy milyen remek és szavatartó ember vagy, ha meg mégis visszaiszkolsz, az is jó lesz, mert egykettőre megtanulod majd hogy ilyet nem szabad tenni, és igazam volt amikor a várható következményekre figyelmeztettem...

—És ha erővel magával visz téged? - kérdezte kíváncsian Groik.

—Attól mentse meg őt az összes istenség amit csak kitaláltak valahol a világmin-
denségben! - kacagott Csipetke.

—Na azt az egyet biztos hogy nem merném megtenni! - ismerte el őszintén Puc-
sakaci is.

—Szóval - folytatta a kislány - nekem is jó lesz akár visszatérsz akár nem, de nem húzom az időt azzal, hogy azt is kielemezzem, azaz hogy megmagyarázzam miért lesz jó nekem akár egyik akár másik esetben, a lényeg hogy tényleg igaza van Kvarénak, jobb így hogy tényleg a belátásodra van bízva minden!

—Köszönöm, Kvaré! - mondta Pucsakaci a „főállású csavargóra” nézve.

—Nincs mit. Látod, én mindig tartom magam az elveimhez, mert sztoikusnak lenni érdemes és kifizetődő!

—De remélem tényleg nem térsz vissza máris?! - kérdezte aggódva Launi.

—Ne aggódj miatta, nem fog! - legyintett Csipetke. —De ha úgy volna is, én biztos hogy maradok, és ha gyerek vagyok is de rengeteget tudok amivel a hasznodra lehetek, és Kvaré is biztos marad, és ő még sokkal több mindent tud...

—Sőt egyelőre én se nagyon kívánczok vissza - szolt Prig - mert még további fogyást óhajtanék, de félek hogy ha túl korán visszatérek, akkor elcsábulnék a szénhidrátdús szeméttételekre, amiből nálunk hihetetlenül nagy a kínálat, de annyira, hogy alig is akad más...

—Én meg újra depressziós lennék attól tartok, azaz én is maradok - felelte Groik - persze nem végleg, de egy jódarabig biztos. Egyelőre jó izgalmas itt, és épp az izgalom az, amit a korábbi életem nélkülözött.

—Én is maradok, mert abban reménykedem hogy maradásomat majd számos drágakővel jutalmazod! - mondta Gemmon teljesen őszintén.

—Hát, ha a borostyán megfelelne neked, mert errefelé más drágakőféleség nem nagyon van...

—Az remek, a borostyán pont a kedvencem!

—Na akkor kezdek megnyugodni... hanem akkor mielőtt megkérnélek benneteket hogy tartsatok velem a fővárosba, előtte én is megtanulom a nyelveket a si-

sakkal, kerül amibe kerül fejfájásban, mert ti lesztek a legfőbb bizalmasaim, vagy legalábbis a tanácsadóim, a tudóscsoport, és nem megengedhető, hogy ne tudjak beszélgetni veletek a ti nyelveteken is!

Amikor Launi magához tért, tényleg fájt a feje, de azért nem olyan nagyon szörnyen. Ahogy kinyitotta a szemét, Hillit látta maga mellett ülni.

—Egyfolytában itt vigyáztál rám? - kérdezte a királylány.

—Hát nem, azt azért nem, az „egyfolytában” szó, az túlzás... de ha csak tehettem, itt voltam! Elvégre mi tündérek össze kell tartunk ebben a kegyetlen világban.

—Ez igaz. Köszönöm! Sokáig voltam öntudatlan?

—Majdnem három hétig.

—Húha, na akkor már értem, miért vagyok olyan kegyetlenül éhes... de legalább a fejem már csak alig-alig fáj!

—Itt van tőled jobbra egy kis asztal, kikészítettem neked rá sokféle ételmezt, meg innivalót is, mert már egy órája mozgolódni kezdted, s így számítottam rá hogy hamarosan magadhoz térsz.

—Köszönöm, de az első a kötelesség, azaz előbb utánanézek, mi a helyzet a kíséretemmel...

—Felesleges, a legfőbb bizalmasaid - Mékvaráni, és anyukád Jéni - remekül elintézték mindent. De annyira, hogy már az általad óhajtott „okosítási program” is beindult!

—Örülök neki, de hogyhogy, amikor még oda se érkeztem Vlúvő fővárosába, be se iktattak a méltóságomba, nem jelöltem ki az embereket akiket majd tanítanotok kell...

—Ez igaz, de mondtam hogy három hétig voltál öntudatlan... az nagy idő, és azalatt itt ám zajlottak az események rendesen! Na tehát itt a kaja, eszeggessél, addig én tájkoztatlak téged az eseményekről amikből kimaradtál... Szóval...

—De várj csak egy pillanatra, mert hát azért mégiscsak meg kell kérdezzem, miként is lehetséges az hogy elkezdtetek fontos dolgokat nélkülem, amikor mégiscsak én vagyok itt a legfőbb vezető, és bizonyos értelemben az én bőrömrre megy a vásár?! Mire kellett ennyire rohannotok?! Mire fel ez a nagy sietség, mintha valami ellenséget akartatok volna legyőzni a hirtelen támadással?! Úgyis feltételezem, az a három hét amit ezzel nyertetek, úgysem elég ahhoz hogy minden tudásotokat átadhassátok nekünk, tehát hogy úgy mondjam, ezzel nem arattatok győzelmet az idő felett!

—Launi, Kvarétól hallottam az alábbi bölcs mondást nem is olyan rég: **„Az idő nem egy ellenség amit le kéne győznünk, ellenben ő talán a legfontosabb erőforrásunk, s eképp tisztelnünk kell!”**

—Hm... Ez tényleg bölcsen hangzik...

—Akkor pedig nagyon kérlek ne méltatlankodj hogy kimaradtál az események elejéből, ne csinálj ebből hiúsági kérdést, az nem méltó egy tündérhez! Gondolj arra is nagyon kérlek, ugyan mennyivel lett volna jobb, ha leülünk a földre, s a köldökünket bámuljuk miközben az ujjainkkal malmozunk? Azzal talán előrébb haladt volna a világ?! Különben sem történt semmi sem az akaratod ellenére. Te kinyilvánítottad a hogy úgy mondjam „királynői óhajodat”, hogy azt szeretnéd ha én és a társaim akik egy fejlettebb világból érkeztünk, okosítsuk a népedet. Rendben van, tudomásul vettük. Ezek után miért is ne bizhatnád a részleteket a bizalmasaidra és miránk? Hát nem jobb neked arra gondolni, hogy megbízható főembereid vannak?

—De, de, persze, persze, ez mind nagyon szép és jó, és szó sincs itt hiúságról, én leszek a legboldogabb ha anélkül is rendben mennek majd a dolgok hogy percenként ide meg oda kéne futkosnom, csak nagyon félek hogy ha nem tartom a szememet a dolgokon akkor valami rossz történik!

—Azt hiszem jó lenne ha vennél néhány leckét Kvarétól a sztoikus filozófiából, majd ő kiokosít téged arról, miért teljesen felesleges érzélem az aggodalom...

—Ezt nem értem.

—Most még nem, de hamarosan biztos megérted majd, mert az is az aluszkálásod alatt történt eseményekhez tartozik, hogy bár nem Kvaré, de az ő legfontosabb vagy legalábbis legelső tanítványa, Csipetke, állandóan a sztoicizmusról beszél mindenkinek, fűnek-fának, nagyon élvezi hogy kis kora ellenére hatalmas bölcsességeket taníthat felnőtt embereknek... és úgy képzel el, számosakat meg is térített vagy hogy fejezzem ki magamat, sokan élvezettel hallgatják a kislány magyarázatait... egészen biztos, hogy ha a fülébe jut hogy magadhoz tértél, téged is meglátogat, és muszáj leszel végighallgatni őt, mert amilyen elszánt, csak valami rém durva módszerrel tudnád „lekoptatni” őt magadról, olyan módszerrel ami akkor is méltatlan lenne a tündérségedhez ha nem volna fizikai erőszak!

—Eszem ágában sincs ilyesmit művelnem, én mindigis szerettem tanulni, már akkor is amikor még azt se tudtam hogy tündér vagyok, miért is ne ismerkedhetnék meg egy új filozófiai irányzattal... az már más kérdés, hogy azután hinni fogok-e benne! De megismerni, meghallgatni, azt ugyan miért is ne! Pláne ha már te is ezt vallod, Hilli!

—Na, az azért nem egyértelmű ám hogy én kifejezetten hinnék benne... számos tanításában igen. Az biztos! Rengeteg bölcs dolog van benne, ezt készségesen elismerem! Akadnak azonban olyan... izé... hát ha nem is „tétélei” de legalábbis következtetései, amikkel nem tudok azonosulni... De nem akarok most ebbe belemenni, egyrészt mert sokkal fontosabb dolgokról akarlak tájékoztatni, másrészt nem is tartom helyesnek hogy már előre befolyásoljalak. Hallgasd meg előbb Csipetkét, vagy akár Kvarét is, aztán utána majd beszélgethetünk róla, addig felesleges!

—Jó. Halljuk akkor, mik azok a fontosabb dolgok?

—Hát, például megemlítem, hogy anyukád megtanulta a sisak segítségével a dorha nyelvet... mármint, volt amit tudott már korábban is belőle, de most megtanulta teljesen, mert ugye korábban a sisak azt kiolvasta a te fejedből, aztán amikor Jéni megtudta hogy ilyesmit is lehet a sisakkal, akkor követelte hogy hadd tanulja meg nemcsak a mi nyelvünket de azt is, hiszen vannak dorha bizalmasaid is és azokkal is tudnia kell beszélni tökéletesen... De, a legislegfontosabb talán mégiscsak az, hogy ha hiszed ha nem, de amíg aludtál azalatt teljesen hivatalosan eldőlt, hogy tényleg te vagy Vlúvő királynője! Pontosabban, talán a „főpapnő” megfelelőbb kifejezés erre. Ugyanis...

—Hé, hé, várj, ne olyan sebesen, mert megint úgy rohansz mintha le akarnád győzni az időt magát... hogy is dőlhetett volna el ilyesmi, amikor még el se látogattam a fővárosunkba, nem is találkoztam a régi királlyal, sem senki mással se, és...

—És erre nem is volt semmi szükséged! Na akkor most arra kérlek ne vágj közbe, elmondom neked, miként is történt meg ez és más fontos dolgok is. Szóval amikor átmenetileg elhagytak téged a kognitív funkcióid - Pucsakaci fejezte ki magát ilyen tudálékosan - azután felmerült hogy mit csináljunk amíg te nem vagy magadnál. Az első két napban ez nem volt nagy baj, mert mindenki remélte hogy te is olyan

hamar magadhoz térsz majd mint az velem esett meg. De ez nem következett be, s ekkor már sejtettük hogy nálad a sisakos nyelvtanulás a rengeteghosszú ideig való alvással jár majd mellékhatásként. Ekkor Pucsakaci türelmetlenkedni kezdett, azt mondva hogy ő beleegyezett a három év tanításba, de elvárja hogy azt ne akkortól számítsuk amikor te majd méltóztatol magadhoz térni, hanem már attól kezdve hogy visszakapta a Kulcsot! Ez jogosnak is tűnt, még az én szememben is, és tulajdonképpen mindenki más szemében is, ám ekkor anyukád azt mondta, hogy rendben van, de akkor kezdődjék is meg a tanítás azonnal! És kijelölt e célra embereket a kíséretedből hogy ők lesznek a tanítványok. Természetesen senki nem mert vele ellenkezni - de amúgy nem is akartak - hiszen minden joga megvolt rá hogy parancsoljon amíg alszol, elvégre mint megtudtam, hivatalosan még mindig a dorha király feleségének számít, azaz királyné, s különben is az anyukád! Meg a jelenlegi vlúvői király valamiféle közeli rokona ha jól értettem. Tehát a lehető legtermészetesebb hogy mindenki engedelmeskedett neki! De amúgy még mi magunk is elkezdtünk engedelmeskedni neki, mert anyukád egy rém határozott nő, ez hamar kiderült róla... szóval hamar megtudta hogy vannak ezek a világító köveink amiket Csipetke fedezett fel egy közeli barlangban, ezen anyukád is nagyon elámult, de azonnal azt mondta hogy ez Vlúvő „nemzeti kincse”, természetesen vlúvői tulajdon, bár amit eddig összeszedtünk belőle azt nem kéri vissza. Viszont kibányásztatott egy csomót belőle az embe-reiddel, Launi, hajóra rakatta, majd elhajózott ő maga Vlúvő fővárosába, aztán hogy ott mit intézett azt nem tudom, de kiderült hogy az a főváros nem is lehet olyan nagyon messze tőlünk, mert négy nap múlva vissza is tért, ráadásul Vlúvő királyával és számos előkelőséggel együtt! És a király amiatt jött el, mert egészen lenyűgözték őt ezek a fénylő kövek, úgy tűnik ugyanis hogy eddig még sehol nem találtak ilyen Vlúvőben... márpedig ez hatalmas kincs, hiszen itt errefelé nálatok rém hosszúak és sötétek a telek, amikor minden fény kincset ér tényleg! És mennyivel másabb egy ilyen kővel világítani mint bűdös fáklyákkal és mécsesekkel... nem beszélve arról, hogy egy ilyen kő soha „ki nem fogy”! És a király úgy gondolta hogy ez a felfedezés lényegében neked köszönhető, mert igaz hogy alapvetően Csipetke lelt rá a kövekre, de erről senki vlúvői soha nem tudott volna ha te ki nem halászod Pucsakacit és alkut nem kötsz vele hogy tanítsuk a népedet! Nem is lehet vitás emiatt hogy hatalmas szent vagy, Launi, az istenek kegyeltje a király szerint, amin különben - szintén szerinte - még csak csodálkozni se kell, mert hisz ugyan ki más is lehetne inkább szent, mint a Szent Vervonal Leánya, aki ráadásul az ő viszonylag közeli rokona is anyukád révén!

—De te nem tudhatsz a Szent Vervonalról... - kezdte Launi, de Hilli közbevágott.

—Hogyne tudnék róla, amíg alukáltál, anyukád alaposan kiokosított engem mindenről, a múltatokról meg ilyesmikről... Na tehát ott tartottam, hogy a király elismerte hogy a bizonyítást nyert szentséged révén te vagy Vlúvő legfőbb úrnője, de azt mondta, hogy leghelyesebbnek azt tartaná, ha e pozícióddal nem élnél vissza, azaz tényleg csak olyasmikre szorítkoznál hogy a kapcsolattartás velünk, a tudás megszerzése és hasonlók, és a mindennapi ügyeket, lényegében tehát a tulajdonképpeni királykodást rá hagynád, sőt az istenekkel való kapcsolattartást is, tehát a főpapi teendőket, egyszerűen mert mégse itt nevelkedtél, így ezekről nem sok mindent tudsz úgysem.

—Máris megnyugtathatod a királyt, Hilli, hogy ez pontosan így lesz, a szívemből szólt, én magam is a legkifejezettebben ezt kívánom és óhajtom, erre vágyom! Nem akarok apró-cseprő jelentéktelen vitákkal, holmi tyúkperekkel foglalkozni, az

haszontalanul pazarolná el az időmet értékesebb dolgoktól elvéve azt, és őszintén szólva a mindenféle vallásos szertartásokkal se kívánok foglalkozni, amiatt nem, mert igazság szerint egyetlen istenben sem hiszek. Pontosabban, tulajdonképpen elhiszem hogy van isten, vagy istenek, azaz talán több isten is, de az a véleményem hogy fogalmunk se lehet az igazi lényegükről, semmi bizonyíték rá hogy a létező istenek épp azok akiket Dorhában vagy itt Vlúvőben tisztelünk, s különben is, ha akár csak egyetlen isten is létezik, akkor úgyis sokkal hatalmasabb mint mi, azaz azt csinál amit akar, függetlenül attól hogy mi mit akarunk, és az is nevetséges elképzelés hogy megsérthetnénk vagy megharagíthatnánk, mert engem se tud se megsérteni se megharagítani egy pólyás kisgyerek, hiszen annyival sokkal több és nagyobb hatalmú vagyok nála, na egy igazi isten meg még sokkal de sokkal több és nagyobb hatalmú nálam, még kevesebb vagyok hozzá képest mint a pólyás énhozzám képest! Tehát ha csak rajtam múlik, akkor pont úgy lesz ahogy a király óhajtja, semennyire se óhajtok beleavatkozni az ügyeibe, sőt, kifejezetten boldog leszek ha mindezen terhes kötelemeket leveszi a vállamról! Mondd csak meg neki!

—Ráér az még, előbb fejezd be a falatozásodat, s addig még mesélek neked érdekes dolgokat amik az alvásod alatt történtek... Mert ugye említettem, hogy anyukád hamar átvette itt a parancsnokságot... de azért mégse mindenki felett! Anyukád igazi királynői jellem, és nagyon ért a politikához. Kijelentette, hogy ő a te helyettesed, és erre a király is azonnal rábólintott, vélhetően ő is jobban örül ha anyukád csak az ilyen dolgokkal foglalkozik mint a tőlünk jövő tudás megkapásának megszervezése, és nem akar belefolygni az ő királyi dolgaiba... szóval anyukád átvette itt a hatalmat, de mondom hogy nem mindenki felett, mert...

—Kitalálom! Az a Kvaré nevű fickó fityiszt mutatott neki, mondván hogy ő senkinek se engedelmeskedik!

—Hát azért ez nem ilyen durván történt... nem mutatott ő semmit, sőt még csak nem is ellenkezett. De amikor anyukád odasüندörgött hozzá, és azt az ajánlatot tette, hogy kinevezi herceggé, ha nyilvánosan hűséget esküszik neked, akkor Kvaré csak mosolygott és azt felelte hogy nagyon szépen köszöni anyukád kedvességét, de nem óhajt önként rabszolgává válni! Erre meg anyukád csak tárogott hogy mi van, hiszen nem rabszolgát akart csinálni belőle hanem herceget! De Kvaré azonnal megmagyarázta. Sőt, nem is magával példálódzott, hanem ha szabad így mondani, személyeskedni kezdett, amennyiben azt válaszolta, hogy egészen világos hogy ezesetben ő Kvaré rabszolga lenne, hiszen mások akaratának kéne engedelmeskednie, ráadásul olyanokénak akik maguk is rabszolgák, mert szerinte te is rabszolga vagy és anyukád is az! És ekkor anyukád már azon tűnődött hogy Kvaré megőrült-e, de Kvaré maga is tudta hogy ez a különös állítása magyarázatra szorul, ám azt mondta, anyukád annyira nyilvánvalóan rabszolga hogy azt még egy gyermek is észreveszi rajta az első pillantásra, és magához intette az arrafelé kószáló Csipetkét - aki amiatt kószált arra mert elenyészően ritka hogy bárhová is elmenjen ami hely nincs Kvaré látótávolságában - és kérte hogy a kislány magyarázza meg, miért rabszolga Jéni. És Csipetke azt mondta, hogy anyukád nem is egyféleképp rabszolga, mert egyrészt anyukád a körülmények rabszolgája, másrészt saját tudatlanságának rabszolgája, aztán a saját érzelmeinek a rabszolgája, a vágyainak a rabszolgája, a vagyon és bírvágy rabszolgája, a helytelen gondolatok azaz a fejében őrzött temérdek „gondolat-szemét” rabszolgája, az indulatai rabszolgája, sokféle megfelelési kényszer rabszolgája, az öregségtől való félelem, a halálfélelem és sok másféle félelem rab-

szolgája, általában véve a jövőtől való félelem rabszolgája, értelmetlen szomoruságok rabszolgája, felesleges dolgokhoz ragaszkodás rabszolgája, értelmetlen, üres, hívságos szórakozások rabszolgája, általában véve a hedonizmus rabszolgája, a cicomázkodás rabszolgája, a nemet mondani nem tudás rabszolgája, ami azt jelenti hogy szerinte Jéni nem tud nemet mondani a csábító társadalmi eseményekre való invitálásokra, de ennél is inkább nem tud nemet mondani az olyan érzelmeinek mint a harag, gyűlölet, félelem, bizonytalanság, zavartság, megszállottság, akaratosság, mohóság, gyönyörök óhajtása, unalom... és most csak ennyi jutott az eszébe hirtelen, de némi töprengés után még biztos fel tudna sorolni akár egy tucat további dolgot is aminek még a rabszolgája az anyukád! Erre Jéni csak állt ott hosszú percekig szótlanul, döbbenten, azt se tudta tényleg hogy mit szóljon mert ez már akkor is furcsa lett volna ha Kvaré mond neki ilyesmit, de hogy a pöttöm Csipetke! Aztán anyukád megkérdezte, miként vethetne véget állítólagos rabszolgaságának. Mire Csipetke azt az egyszavas választ adta, hogy „Tanulással”. Erre Jéni azt mondta kissé gúnyosan, hogy az lehetetlen, mert ha ő ennyire rabszolga, akkor nem képes tanulni, hiszen köztudomású hogy a rabszolgák nem tanulhatnak, idejük sincs rá, nem is engedik nekik... mire azonban Csipetke azt válaszolta, hogy - szó szerint idézem mert hallottam és megjegyeztem - „Nem a tanuláshoz kell a szabadság, hanem a szabadsághoz a tanulás! Mert csak a művelt ember igazán szabad, az, aki megtanulta a helyes gondolkodást a világ dolgairól, beleértve a saját személyét is, sőt első-sorban önmagát illetően! Az pedig amit meg kell tanulnunk a szabadságunk érdekében, négy nagy, fő fejezetre oszlik: Az első az helyes érzékelések iskolája, a második a helyes gondolkodás iskolája, a harmadik a helyes szándék és akarat iskolája, a negyedik pedig a helyes tettek iskolája! Amíg ezen iskolákat valaki ki nem járta, lehet akármekkora nagy király is, csak egy szánnivaló, szerencsétlen, nyomorú rabszolga a szememben, mert hogy is akarhatna uralkodni nagy embertömegek fölött az az ember, aki még abban a kis birodalomban se képes uralkodni amit a két füle közt őriz, azaz az elméjében őrzött gondolatok fölött?”

—Erre - folytatta Hilli - a még jobban elálmélkodó Jéni megkérdezte: —„Honnan pottyantál ide, hogy így beszélsz, hogy ilyesmiket mondasz?!” Mire Csipetke ezt válaszolta: —„A mélységes mély, sötét tudatlanságból érkeztem, de szerencsére már úton vagyok a Tudás fénye felé, még ha egyelőre csak a távolból is pislákol felém!”

—Hm... Ez a Csipetke, ez... nem is tudom mit szóljak ehhez...

—Akkor már ketten vagyunk, mert én se tudom. - ismerte el Hilli. —Az biztos hogy nagyon jó tanítványa Kvarénak, mert ha alaposan belemelegszik a filozofálásba, nem tudom megkülönböztetni az ő szavait Kvaré szavaitól, úgy értem persze tudom hogy ezt Csipetke mondja mert nyilvánvaló hogy az ő gyermeki, kislányos hangja nem téveszthető össze Kvaré hangjával, de ha ettől eltekintek - vagy ha le lenne írva amit mond és csak úgy olvasnám - akkor simán elhinném hogy ezek Kvaré gondolatai! És ha Kvaré is ott van ilyenkor, egyszer se javítja ki Csipetkét, azaz biztos hogy szerinte a kislány jól mondja amit mond! Na szóval, ezek után anyukád óvakodott attól, hogy... szóval nemcsak attól hogy bármit is parancsolni próbáljon kettejüknek, de még az udvarias kéréstől is tartózkodott! Úgy tesz mintha ezek ketten nem is léteznének. De ettől még mindketten hasznossá teszik magukat, amennyiben Csipetke lelkesen magyarázza a filozófiát mindenkinek aki csak hajlandó meghallgatni őt, és sokan vannak ilyenek, mert kissé afféle istengyermekeknek tartják; Kvaré pedig parancs nélkül is szívesen oktat

ezt-azt ennek-annak, például megtanította az embereidnek, miként kell galván-elemet készíteni.

—Nem tudom mi az.

—Semmi baj, majd elmondja neked is, vagy ha nem ő akkor én.

—És Pucsakaci nem morcoskodik, hogy a lánya ennyire beleélte magát ebbe a filozófiába, hogy már másokat tanít rá?

—Nem. - és Hilli kacagni kezdett. —Pucsakaci most már olyan mélyen hallgat Csipetke bármi dolgával kapcsolatban is, mint a puhára főtt hal a halászlében! Jó oka van rá ugyanis, hogy csendben maradjon!

—És mi az?

—Mékvaráni. - kuncogott megint Hilli.

—Nahát! Csak nem...?!

—De bizony! Nagyon úgy tűnik, hogy, hogy is mondjam... „összejöttek” egymással... „együtt járnak”, mi így mondjuk... azt persze nem tudom, történt-e már valami intim köztük, de nem merném kizárni! Az azonban biztos, hogy sülve-főve együtt vannak, és én mint nő mondom neked, Launi, hogy Pucsakaci fülig beleszeretett Mékvarániba! Különben ez se csoda, Mékvaráni bár középkorú, de egyrészt pont illik Pucsakacihoz, és fiatalabb is nála talán öt évvel úgy nagyjából ami a mi szokásaink szerint a lehető legmegfelelőbb életkorkülönbség egy pár tagjai közt, másrészt kifejezetten szép nő, és nemcsak „korához képest”, de úgy egyébként is! Látszik ugyan rajta hogy „érett szépség”, de attól még tényleg nagyon de nagyon csinos! Az egész úgy kezdődött hogy megtanította a torokénekésre Pucsakacit, Kvarét, Csipetkét, meg engem magamat is. Na és ami engem illet, nekem sikerült a legjobban, kiderült hogy jobban megy nekem mint magának Mékvaráninak... ez persze nem csoda, nyilván annak köszönhető hogy tündér vagyok. Mékvaráni elmondta hogy te is akármikor játszva lekörözd őt ebben. De a többieknek is nagyon jól megy, és Kvaré nagyon örül e tudománynak, mert ez is olyan „ősembres” ízé, olyan „primitív tudomány” szerinte... ja, azt meg még nem is mondtam, nagyon megörvendett annak, hogy a ti nyelveteken a „kvaré” szó azt jelenti, hogy „barlangi ember”, hiszen „kva”=„barlang”, „ré”=„ember”. Mindigis azt szerette volna, ha a nevében is szerepel az, hogy ő őseMBER, és a „barlangi ember” elég jó megfelelője annak, hogy őseMBER... Szóval ennek nagyon örült. Meg a torokénekés tudományának is. És valóban remekül megy neki, kiderült azonban, hogy érdekes módon Csipetke még nála is tehetségesebb! És annál is inkább Pucsakaci! Na, annyira jól neki se megy mint nekünk, tündéréknek... de egyértelmű hogy jobban megy neki mint Kvarénak. Elsőre ugyan nem tűnik fel a kettejük közti különbség, de némi odafigyeléssel hamar kiderül, hogy Pucsakaci egyszerűen nagyobb hangterjedelemmel rendelkezik abban a mély regiszterben, s emiatt olyan dalokat is el tud „torokénekelni”, amiket Kvaré nem! És ez Pucsakacit hihetetlenül boldoggá tette, ez, hogy valamiben végre Kvaré fölé kerekedhetett, ráadásul ilyen „ősembres” dologban... repes a boldogságtól, szerintem egészen eddig kisebbségi érzése volt, ha nem is vallotta be még önmagának se! Na és mert e tudományt aminek a Kvaré fölötti úgymond „győzelmét” köszönhetette, ezt Mékvaráni tanította neki, emiatt na-ná-hogy nagyon a szívébe zárta Mékvaránit... akinek láthatóan nincs is ellenére Pucsakaci heves udvarlása, és ezen se csodálkozom, mert mégiscsak egy másik világból érkezünk, ilyen különleges udvarlóhoz soha máskor és sehol másutt nem juthat... szóval, ők sülve-főve együtt vannak, s ebből titkot se csinálnak, a legtöbb helyre kézen fogva mászkálnak... na de most képzelj csak el, Launi, ha

ezek után Pucsakaci egyetlen szót is szólna megint azért, mert Csipetke sokat időzik együtt Kvarével, azonnal kitenné magát annak, hogy a leánya szemrehányást tesz neki, amiért épp megcsalja az anyukáját, vagy legalábbis arra készül, mindent megtesz ennek érdekében...

—Hát, ez tulajdonképpen tényleg nem szép dolog Pucsakaci részéről. Egyáltalán, Mékvaráni tud róla hogy Pucsakacinak van már egy felesége az ő világában?!

—Igen, ezt természetesen tudja, Csipetke felvilágosította őt erről, de ekkor kiderült hogy Pucsakaci volt annyira becsületes hogy ő maga is szolt erről Mékvaráninak már korábban. Persze érdemes is volt őszintének lennie e témában, mert ha egyszer van neki e lánya, Csipetke, aki ráadásul ilyen fiatal, akkor eléggé esélyes hogy kell legyen neki a kislány mellé még egy felesége is aki Csipetke anyja ugyebár... és nem nagyon hazudhatott volna olyasmit hogy a felesége már meghalt, mert azonnal kiderült volna, hiszen Csipetke tudja hogy még él az anyja, de tudjuk ezt mi többiek is mind! Tehát Mékvaráni tisztában van a helyzettel, és én is megkérdeztem őt hogy mit gondol erről, de csak a vállát vonogatta, mondván hogy a maga módján már ő is a sztoikus filozófia híve, ami jelen esetben azt eredményezi hogy nem aggódik a jövő miatt, gondolkodni se hajlandó rajta, ő most csak élvezni akarja a pillanat örömét, ő most nagyon boldog mert úgy érzi végre szerelmes életében először, és hogy Kvaré azt tanította neki hogy aki állandóan a múlton rágódik vagy a jövőn töri a fejét, az soha sem él, mert élni csak a jelenben lehet, a jelen az egyetlen pillanat ami igazán a mienk és valóságos, ami a jövőt illeti az olyasmi hogy majd lesz ami lesz, de különben is, az ő szemében Pucsakaci valami hatalmas, dúsgazdag uraság a csodák világából, azt meg mindenki tudja hogy a gazdag urak gyakran tartanak szeretőket, sőt nemcsak gyakran de majdnem mindig, akár nem is egyetlen szeretőt hanem több tucatot is, szóval őt ez az egész nem érdekli, addig legalábbis, amíg Pucsakaci felesége is ide nem költözik! Amit nyilvánvalóan nem fog megtenni ugyebár. Egyrészt mert nem is képes rá, hiszen nincs hozzá Kulcsa, másrészt nem is akarná szerinte, mert e világ túl primitív az ízlésének.

—Csipetke közönyén mégiscsak csodálkozom.

—Én nem. A kislány elejtett szavaiból kiderült, hogy sosem volt igazán felhőtlen a kapcsolata az édesanyjával. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy ne szeretné az anyját, vagy hogy az ne szeretné őt! Erről szó sincs! Ellenben azt igenis mondom, hogy minden ellenkező látszat ellenére is, Csipetke kapcsolata messze-messze sokkal de sokkal jobb volt mindig az apjával, Pucsakacival, mint az anyukájával! Ez a vita kettejük közt egészen új keletű valami, kizárólag Kvaré miatt bontakozott ki, korábban nem létezett, és Pucsakaci eszméletlen dolgokat elnézett Csipetkének korábban, nagyon szerette őt a kislány, és szereti ma is... igazság szerint épp emiatt nem tetszik Pucsakacinak, hogy Csipetke ennyire a szívébe zárt másvalakit is, Kvarét! Szóval ők ketten remekül megvoltak korábban, nem volt Csipetkének semmi baja az apjával, Pucsakaci még azt is engedte neki hogy Csipetke szerepeljen a műsorainkban... ami azonban Csipetke anyját illeti, én azt szűrtem le a kislány szavaiból, hogy az anyjával addig volt igazán jó a kapcsolata amíg ő Csipetke egészen picike volt csak. Az anyja mintha csak az egészen kis gyerekekkel szeretne foglalkozni, akik még pólyások vagy alig nagyobbak annál. Amint azonban kinőnek e korból, mondjuk tehát azután hogy a gyerek kisiskolás lesz, nagyjából tehát hat-hét éves kor fölött, azután már óhatatlanul lesz a gyermeknek némi szabad akarata is, véleménye, ami nem mindig egyezik az anyja véleményével, és ezt az anyja nem képes tolerálni! Nyilván mert Csipetke anyja épp

olyan „határozott”, „akaratos” nő mint a te anyád is Launi, sőt még sokkal olyanabb, na de ha olyan, akkor logikus hogy Csipetke is olyan, mert persze hogy olyan, nem nagyon lehet más, hiszen épp a saját anyjától örökölte e természetet, s ez örökös konfliktusok forrása volt köztük! Emiatt is volt az, hogy Pucsakaci felesége - elárulom a nevét is, úgy hívják hogy Xanda - egyre gyakrabban sürgette Pucsakacit hogy legyen egy második gyerekük is, akivel megint kiélvezheti a „babázás” örömeit, aki kicsi, helyes, és nincs semmi önálló akarata, persze hogy nincs, mert még nem lehet az életkorából fakadóan... de Pucsakaci nem engedett e kérlelésnek eddig, azt mondta hogy egyelőre elég neki Csipetke is, túl nyugtalan lenne az élete ha belépne oda egy második gyermek is!

—Értem, most már világos hogy miért nem izgatja magát Csipetke az anyukája jogai miatt, olyasmi lehet a véleménye hogy nem kell az anyja kéretlen védőjének felcsapnia, amikor az anyuka úgyis épp eleget szapult a őt mindenféleért.

—Hát így valahogy. Bár ő nekem inkább úgy fogalmazott, a vállát vonogatva, hogy minek izgassa magát ilyesmi miatt, elvégre nem rajta múlik hogy mit tesz Pucsakaci vagy Mékvaráni, ez szerint a dolgok azon halmazába tartozik amire neki nincs befolyása, s eképp ő, mint igazi sztoikus, nem kell törődjön vele, csak el kell fogadja majd derűs nyugalommal akármi is lesz az eredménye illetve következménye! Nem beszélve arról, hogy neki Kvaré azt tanította, hogy egy igaz sztoikus nem helyes ha elvárásokkal közelít az embertársai felé, tehát nem az ő dolga megítélni az édesapját erkölcsileg olyan dolgokban, amikbe ő Csipetke nem tartozik bele. Még ha volna is negatív véleménye, akkor se mondaná ki, egyszerűen mert tudja hogy úgyse hallgatna rá senki, márpedig Kvaré a felesleges beszédől is óvta őt. De pláne az olyan beszédől, ami által belefolyt volna valamiféle pletykákba! De meg még azt is mondta, hogy ő a maga módján tényleg szereti az édesapját, és neki az nagyon megfelel hogy az apukája most annyira boldog amilyennek még sosem látta, szerint Pucsakaci már nem is igyekszik olyan nagyon haza, egy ideje nem is emlegeti hogy jaj de jó lenne ha mielőbb lejárna már a három év ittlét, és ennek Csipetke szerint az is oka lehet, hogy Mékvaráni soha nem nyaggatja Pucsakacit olyasmiért hogy még kéne egy kis pénz erre meg arra, ellenben Csipetke anyukája nagyonis anyagias volt, Csipetke azt mondta szó szerint, hogy „az Isten pénze se volt elég neki”... Szóval, vélelmezem hogy eléggé stresszessé tette Pucsakaci életét, de most tényleg csökkent a stressz ami Pucsakacira nehezedik!

—Jó, hát Csipetkének abban tényleg igaza van hogy ez az ő dolguk, rájuk tartozik... rám meg az, hogy nekem is nagyon megfelel, ha Pucsakaci nem akar olyan nagyon hazasietni! Van még valami ami érdekes hír?

—Hogyne, sok is, de szerintem a többi, a részleteket már ráérsz megtudni később, a többiektől. Közülünk mindenki arra oktatja az embereidet amihez a legjobban ért. Ebben az egyik leghasznosabb valaki amúgy megintcsak Kvaré, mert kiderült hogy a fickó egészen tisztességes fémteni ismeretekkel rendelkezik, jó alaposan beleásta magát ezekbe a dolgokba amíg azután kutakodott, milyen kés lenne a legmegfelelőbb neki... most tehát ő ezt tanítja a kovácsaitoknak, ezt, hogy miként lehet jó acélokat gyártani! Olyan szakszavakat használ közben amiket még én magam se értek, mint az ausztenites acél, martenzites acél, ferrites acél, betétedzett acél, kérgesítés, sőt csak úgy a fejében van az egész vas-szén állapotára, azt is felrajzolta a kovácsaitoknak...

—Semmit nem értek ebből.

—Ne törődj vele, én se sokat... a lényeg az, hogy olyan acélt gyártotok majd ha-

marosan, hogy egy abból készült kard egyetlen csapásra kettévág majd egy hagyományos kardot!

—Semmi szükségem ilyesmire, nem akarom a tudást fegyverek készítésére, azaz gyilkosságra használni!

—Teljes mértékben egyetértek veled, de attól az acél még képes lesz erre. Viszont semmi se kötelez téged arra, hogy kardokat kovácsoltass belőle! Ellenben miért is tiltanád meg, hogy a háziasszonyaitoknak vagy a vadászaitoknak jó késeik legyenek?!

—Abban semmi baj nincs tényleg, de félek hogy idővel mégis készülnek majd fegyverek is ilyenek, akkor is ha nem akarom.

—Nézd, Launi, arra számíthattál már a legelején, hogy a fejlett tudás fejlett fegyverekkel is jár! Ez így szokott lenni. De ezzel még szerintem sincs olyan igazán szörnyű nagy baj, ha a fegyvereket csak védekezésre használjátok, szükség esetén, és nem arra, hogy ti támadjatok meg másokat!

—De mi van ha a tudás eljut más népekhez, és azok igenis készítenek fejlett fegyvereket, aztán azokkal megtámadnak minket?

—Akkor örülnöd kell hogy nem csak ők tudják a fejlett fegyverek titkát, hanem ti is.

—Hilli, én belátom hogy bizonyos értelemben igazad van, de van egy olyan érzésem hogy ez a gondolat valahogy mégse méltó egy tündérhez! Csodálom hogy ilyesmit hallok tőled! Egy tündér, az akkor se használhat erőszakot ha őt magát támadják meg!

—Ebben igazad van, magam is így gondolom, épp csak azt ne mondd nekem hogy a néped csupa tündérből állna... Ha valaki rátámad Vlúvőre, én biztos hogy nem ölök majd meg senkit se az ellenségből, gondolom hogy te sem, mert MI igenis tündérek vagyunk! A többiek azonban nem. Egy olyan embernek pedig aki nem tündér, mindig értékesebb a saját élete mint az ellenségé, ez egészen természetes náluk, ez benne van az ösztöneikben, akkor pedig nyilván előnyös a számukra ha a fegyvereik nem silányabbak mint az ellenség fegyverei! És bár egy tündér valóban és igazán nem vehet részt semmiféle erőszakos cselekményben, de feltételezem hogy mégiscsak inkább szimpatizálsz egy efféle szituációban azzal aki ártatlan, akit megtámadtak, mint a támadóval, azaz ha nem is követünk el mi tündérek erőszakot, abban szerintem semmi meglepő nincs, sőt egészen természetes, ha ilyenkor a megtámadottnak kibicelünk, azaz hogy ha már semmiképp se lehet megúszni a háborút, vérengzést, akkor legalább ne az ártatlan pusztuljon el, ebben az esetben tehát a szeretteid, illetve a vlúvőiek úgy általában!

—Hilli, nagyon kérek fejezzük be ezt a témát, én beszélni se szeretek fegyverekről, rosszul leszek már a gondolatukra is...

—Jó, különben is ez az egész téma nagyjából felesleges fecsegés, mert ugyan ki is jöhetne ide hogy megtámadjon benneteket, alig van nép aki tud rólatok, és azok is sokkal messzebb élnek mint a dorhájok, de Gruma minek is támadna rád, hiszen megkapta amit akart, ő lett a trónörökös...

—Hát erről is tudsz?!

—Naná.

—És honnan?

—A lehető legilletékesebb helyről: maga a szellem mondta el!

—Csak nem?!

—De bizony!

—Úgy érted hogy megjelent előtted, és...

—Igen.

—Mit akart tőled?

—A csemegéjét. Fel akart falni.

—És hogyan élted túl?!

—Úgy, hogy szabályosan kiröhögtem, s ezzel alaposan meghökkentettem őt, azaz elgondolkodott a dolgokon, mert ha a dolgok nem úgy alakulnak ahogy akarjuk, az mindig gondolkodásra készítet.... Neki az volt az elvárása hogy majd jól megijedek, de ugye egyáltalán nem úgy reagáltam...

—Mesélj el mindent!

Hilli épp Launi ágya mellett várakozott akkor is - mint oly sokszor az elmúlt napokban - amikor a szellem megjelent. Majdnem három méteres daliás óriásként mutatkozott, királyi koronával a fején, testét pedig csillogó páncélzat fedte.

—Micsoda szerencsém van, hogy házhoz jött a csemegém! - ez volt az első szava a tündérhez.

—Ööö... fogalmam sincs, ki vagy te... de, izé... ugye ez nem azt akarja jelenteni, hogy meg akarsz minket enni?!

—A többszám használata helytelen. Csak téged, tündibündi. Különben meg fogadd elismerésemet, igazán bátor kis csemege vagy, mert már a pusztá felbukkanásomtól is illett volna hogy halálra rémülj, hát még amikor megtudtad hogy meg akarlak enni, ehhez képest pedig egész jól megőrizted a nyugalmadat!

—Hát persze, mert az utóbbi napokban, sőt inkább hónapokban állandóan a sztoikus filozófiát tanulom még ha nem akarom akkor is, mert olyan gyakran kerül szóba a társaságunkban, s annak egyik alaptétele hogy teljesen mindegy mi történik, azt jónak kell tartanunk! Mondjuk ez persze így nagyon durva leegyszerűsítése az „Amor Fati” elvnek, és azt se mondom hogy teljes mértékben egyet-értenék vele, de azt el kell ismernem hogy azért úgy az esetek bő kilencven százalékaiban talán, azaz óriási többségben tényleg ez a leghasznosabb mentális hozzáállás a váratlan eseményekhez. Legalábbis amíg teljesen határozottan ki nem derül, hogy ezúttal mégsem jó az az esemény.

—Nem tudom mi az a sztoicizmus, nem is érdekel, engem te érdekel! Most tehát...

—Na de hé, hé, várj csak egy pillanatot, miért kéne e váratlan találkozásnak olyan szomorúan végződnie, hogy megeszel engem?!

—Számomra cseppet sem lesz az a vég szomorú, mert imádok tündéreket csemegézni! Tehát egy kifejezetten örömteli alkalom lesz a számomra!

—De miért ne lehetnénk inkább barátok?! Hiszen a váratlan felbukkanásodból arra következtetek, hogy te valami olyan misztikus izé vagy...

—Szellem a fajtám neve. Egyik változata vagyunk az energialényeknek. De azt elismerem, annyiból nevezhetsz „misztikusnak”, hogy tényleg tudok varázsolni. Majdnem minden energialény tud varázsolni, valamennyire legalábbis, ez nekünk könnyen megy.

—Jó, hát akkor szellem vagy, rendben van. Szóval te rengeteget segíthetnél nekem, például abban hogy megtaláljam Tündérhont, a tündérek lakhelyét, nagyon hálás lennék érte, és...

—Hagyd már ezt, tényleg olyan naiv vagy hogy azt hiszed, érdekel a hálád?! Hiszen ugyan mit tudnál adni te, a gyenge és törekeny, nekem, a hatalmasnak, az erősnek?!

—Lehet hogy semmi konkrétat, de legalábbis baráti érzelmeket!

—Teszek rá! Nekem csemege kell. Ha te tudnád, mióta sóvárgok egy kis tündérhusira... Amióta csak Launival találkoztam, arra vágytam bárcsak belebotolnék egy második tündérbe is, mert akkor azt már megehetném, és...

—Várj csak, ne olyan gyorsan, kérlek... itt valami nem stimmel!

—Ugyan mi?!

—Hát csak az hogy Launi is egy tündér, ugye?

—Naná, persze hogy az, csak éretlenebb nálad is mert még nem „indultak be” a képességei.

—Akkor ő nem lenne finom falat a számodra?

—Már miért ne lenne?!

—Akkor pedig itt tényleg nem stimmel valami, mert oka kell legyen annak, hogy nem etted meg őt már sokkal korábban is!

—Van is oka, de az nem tartozik rád!

—Pedig nagyonis! - mosolyodott el Hilli, azzal felállt, bal kezét csípőre tette, míg jobbját kinyújtotta és mutatóujjával a szellem felé bökött. —Ennél jobban nem is tartozhatna rám, ugyanis ez azt jelenti, hogy sosem fogsz engem megenni!

—Na ne ökörködj! - válaszolta a szellem meglepően emberien.

—A legteljesebb igazat mondom! - vágta rá Hilli, s már szélesen vigyorgott. —Ő te szerencsétlen! Látom már, ti szellemek hihetetlen csodák tudói vagytok, de amekkora nagy a hatalmatok, oly kicsi az eszetek! Neked kell valamire Launi. Nem tudom hogy mire, fogalmam sincs erről, de ő fontos neked. Valamit akarsz tőle. Megengedem, lehetséges hogy amire ő kell neked az a számodra nem létfontosságú, de akkor is jobban szeretnéd, ha életben maradna. Efelől vita se lehet, hiszen ha nem úgy volna, rég megetted volna őt. Csakhogy ha így van, akkor gondold már bele nagyon kérlek, mit fog szólni Launi, ha majd valamikor felébred, aztán kiderül hogy én nem vagyok itt, mert napokkal korábban megettél engem?!

—Nem fogja megtudni, nem vagyok olyan bolond, hogy közöljem vele.

Na ekkor tört ki Hilli csengő kacagásba. Ez volt az a pillanmat amiről később azt mondta, hogy „kiröhögte a szellemet”.

—Ő te szerencsétlen! Elképesztő hogy ennyire, ennyire... eh, inkább nem mondok semmit, nehogy megsértselek, bár tulajdonképpen megérdemelnéd, de meg ám, vastagon, és ne hidd hogy félelemből nem mondom ami pedig nagyon kikíváncozik belőlem, hanem inkább csak azért mert lehet nem nem volna méltó egy tündérhez... Fogalmazzunk inkább úgy, hogy mi tündérek lehet hogy naívak vagyunk, amint azt már többen is kijelentették rólunk, de hülyék azért mégse! Ellenben aki annyira hülyének hiszi a tündéreket mint azt te feltételezed Launiról, na az az illető már sokkal több jogalapot szolgáltat rá, hogy kétségbe vonjuk az esze élességét! Mert hát gondold már rá, Launi tudja hogy én itt voltam! Ismer engem! Keresni fog engem! És nem talál. És nem fogja azt hinni hogy mondjuk sétálni mentem és leestem a szakadékba vagy megevett egy jegesmedve, mert mi tündérek összetartunk, nagyon örültünk annak, hogy végre nem egyedül vagyunk, egészen biztos hogy Launi magától értetődő természetességgel számít arra, hogy állandóan itt ülök az ágya mellett, s legfeljebb akkor nem amikor a szükségemet végzem vagy étkezem! Rém gyanús lesz neki ha mégse talál! Továbbá, azt is feltételezem a pökhendi, gőgös, fennhéjázó, kevély jellemedből, hogy eleinte azért mégiscsak meg akartad enni őt is, csak később gondoltad meg magadat, vagy ha már eleinte se akartad őt megenni de legalábbis megmuto-gattad magadat előtte mert szeretsz azzal hancegni hogy te milyen hatalmas vagy, szóval a lényeg hogy Launi TUD RÓLAD! Naná hogy az első nanoszekundumban

amint tudatosul benne hogy eltűntem, azonnal arra gyanakszik majd, hogy te ettél meg engem! Sőt ez nem is lesz gyanakvás, hanem a legteljesebb bizonyosság! —Jó, akkor az lesz, na és? Mit érdekel az engem?!

—Ez amiatt kell érdekeljen téged, mert akármire kell is neked Launi, de ahhoz aztán a kétely legkisebb árnya se férhet, hogy a halálom hihetetlenül elbúsítaná őt, márpedig nem lehetsz még te se olyan idióta - már bocs az őszinte beszédért! - hogy be ne lásd, aki szomorkodik, az nem mással törődik hanem a szomorúságával, azaz olyankor vagy semmi mást se csinál egyáltalán a szomorkodáson kívül, vagy ha mégis, de csapnivaló hatékonysággal! Márpedig ez épp a te érdekeidet sértené!

—Hm... Ez tényleg lerontaná a kísérlet pártatlanságát... Bár ez nem a legjobb kifejezés... Inkább úgy mondhatnám, bizonyos mértékig megszegném vele a magam által felállított szabályokat, igen, ezt tenném, ha megfosztanám Launit a legfőbb bizalmasától... - mormogta a szellem halkán, de Hilli azért mégiscsak hallotta.

—Úgy van, ezt tennéd, bár azt nem tudom milyen kísérletről beszélsz. Ellenben nagyon szívesen meghallgatnám, ha méltóztatnál beavatni a részletekbe! Még azt is megígérem előre, hogy ezesetben kész vagyok titokban tartani mások előtt!

—Nem követelek ilyen ígéretet mert mindegy is, Launi már elmondta a dolgot Jéninek, sőt Vrészi is tudta róla... Na jól van, de előbb tisztázzunk valamit! Vállalod-e csak így előzetesen, láthatatlanban, mielőtt még elmondtam volna neked bármit is, hogy ugyanaz legyen a sorsod mint Launinak?!

—Persze, teljes mértékben, igen, felelősségem teljes tudatában vállalom! Más el se képzelhető, hiszen hogy is gondolhatsz te olyasmit, hogy mi tündérek elhagyjuk egymást, nevetséges a feltételezés is, szerintem ilyesmi egy tündérnek a rémálmaiban se juthat az eszébe, én biztos hogy teljesen szolidáris vagyok Launival!

—Jó, akkor tehát kettőtöknék ugyanaz lesz a sorsa, legalábbis ami engem illet. A szándékaimat... Na és akkor most elmondok neked mindent, azt hogy megosztod-e másokkal, rád bízom, engem nem érdekel... de tényleg elmondom, mert miért is ne, hátha még szórakoztatóbbak lesznek az események ha már két tündér is azon iparkodik hogy úgy legyen!

—Hát így esett hogy tudok mindent rólad és a szellemről! - fejezte be a mesélést Hilli mosolyogva.

—Feltételezem, a szellem most is itt kószál valamerre, hallja minden szavunkat...

—Magam is úgy vélem. De hát hadd legyen meg az öröme, neki is jár némi szórakozás... nekem igazán semmi kifogásom ellene ha kukkol bennünket, én csak akkor tiltakozom ha meg akarna enni minket vagy valami ilyesmi...

—Azért mégiscsak fogadd elismerésemet, Hilli, nagyon bátran viselkedtél!

—Igen, magam is úgy vélem ezek után, hogy tulajdonképpen nem is vagyok olyan gyáva, mint azt korábban képzeltem magamról! De azért a sztoikus filozófia tényleg sokat segített benne.

—Akkor mégis, mi a bajod vele?

—Hát hogy tényleg és igazán nem jó minden egyes esemény, bármi történjék is. Nem hiszek benne. Jó-jó, persze, elismerem, a legtöbbbe bele lehet magyarázni valami hajmeresztő fantáziával, mindenféle egészen nyakatekert módokon, de akadnak olyan események ahol már tényleg nagyon kilóg a lóláb. Például a te eseted is a szellemmel, Launi. Sőt, ez már az én esetem is, azt hiszem jogosan mondhatom ezt a történetek után. Ugyan mi a jó abban, hogy retteghetsz, megesz-

e téged valamikor, sőt addig is figyeli minden mozdulatodat és szavadat, vagy legalábbis foglalmad sincs róla, épp ezt teszi-e?!

—Hilli, azt hiszem te egy olyan világból érkeztél, mely messze sokkal elkényelmesebb, mint az én vad világom! Így aztán, veled ellentétben, én igenis tudom, hogy ahhoz hogy az ember boldog legyen, néha kell egy kis önbecsapás is. Önámítás. Néha nem is kicsi. Ha már megtörtént a baj, akkor megette a fene amúgy is, a múltat még mi tündérek se tudjuk megváltoztatni, de valószínűleg a szellemek se. A céltalan szomorúságnak meg már amiatt sincs értelme, mert ha arra fecsérjük az időnk, akkor közben nem foglalkozunk valami sokkal hasznosabbal, ami azt eredményezheti hogy újabb baj sújt le ránk, csak amiatt, mert nem készültünk fel az elhárítására!

—Hm... De még akkor se válaszoltál arra, mi a jó a jelen helyzetemben, hogy itt van ez a szellem, egy hozzánk képest végtelen hatalmú lény, aki bármikor megkukkolhat bennünket, sőt azt se tudjuk konkrétan hogy épp mikor teszi ezt, tőle függ élünk-e halunk-e...

—Nos erre az a válaszom, hogy bár igazán nem sokat tudok még a sztoikus filozófiáról, de ha az valóban egy minden misztikumtól mentes, gyakorlatias filozófia, akkor kell legyen benne valami olyasmi, hogy tartsuk észben, az életünk véges!

—Igen, ilyesmi valóban szerepel benne, külön neve is van, az, hogy „Memento Mori”!

—Na látod, ez a válasz a kérdésre: az, hogy cáfolhatatlanul bizonyossá vált előttem a szellem megjelenése óta, hogy tényleg és igazán BÄRMELYIK PILLANATBAN meghalhatok, hiszen ez kizárólag az ő kénye-kedvétől függ, mondhatni tehát mintha állandóan körülöttem körözne egy láthatatlan de felettébb éhes tigris, emiatt kifejezetten értékesnek tartok minden pillanatot az életemből, mert könnyen lehet hogy az az utolsó pillanatom és nem is lesz belőle több! Tehát tényleg nem fecsérélhetem az időmet értelmetlenségekre! Annyi jót kell belecsúfolnom az életembe, sőt minden egyes másodpercebe, amennyit csak lehetséges, sőt még a jótettek közül is válogatnom kell, nem foglalkozhatok olyasmikkal ami ugyan elméletileg jótett, de valójában jelentéktelen, mert erőmet és életemet az igazán fontos, a nagy jelentőségű dolgokra kell fordítanom! Hiszen ez annyira logikus! És bár erre eddig is, akarommondani korábban is igyekeztem már erőmhöz mérten, mert hát mi mást is tettem volna, más nem is méltó egy tündérhez, de amióta találkoztam a szellemmel, azóta még sokkal inkább ez jár mindig az eszemben, s ez megakadályozza hogy meginogjak vagy ellustuljak, hogy elcsábuljak valami felesleges hívságra, cicomázkodásra, léha gyönyörök élvezetére... azaz, teljes joggal mondhatjuk, hogy a szellem megjelenése - eddig legalábbis - kifejezetten a hasznomra volt, mert segít abban, hogy még sokkal inkább tündérhez méltó életet élhessek! Sőt, ezt olyannyira így gondolom, hogy megkockáztatom az állítást, a szellem megjelenése a számomra nemhogy tragédia lenne, de életem legcsodálatosabb ajándéka, és tulajdonképpen nagy hálával tartozom neki! Elismerem hogy eleinte nem így gondoltam, de időközben ilyenné változott a véleményem! Mert a pusztá létével is már segített engem abban, hogy még jobb tündérre váljak! Az hogy ehhez még egy varázspálcát is kaptam tőle, már csak a hab a tortán! Egyáltalán, ne felejtjük el, hogy a szellem megjelenése volt a kezdete az egész eseménysorozatnak, s ebbe beletartozik az is, hogy szeretett édesanyámnak visszatért az értelme!

—Az én felfogásom szerint emiatt nem érdemel hálát, mert ezt nem kifejezetten jószándékból tette!

—Nem figyeltél. Kifejezetten abból tette, elmondta nekem hogy meg akart örvendeztetni vele.

—Úgy értem, az egész amiatt indult el, mert meg akar enni téged!

—Az már mellékes, biztos van olyan pont is a sztoikus filozófiában ami arról szól, nem kell állandóan a múlton rágódni, de az se jó ha folyton a jövővel foglalkozunk, mert akkor sosem tudunk örvendeni a jelennek.

—Tényleg van ilyen pont benne. Milyen jól tudod e filozófiát tanulás nélkül is!

—Talán mert ösztönösen vonzódok hozzá. Sőt olyan pont is kell legyen benne, ami az irgalomról és megbocsátásról szól. Ami engem illet, én máris megbocsátottam a szellemnek, sőt, egyre jobban szeretem őt, pláne mert tudom hogy a szerencsétlent minden bizonnyal soha senki nem szerette eddig. Képzeld el, milyen szörnyű lehet szeretet nélkül élni, ki tudja hány milliárd éven át! Lehet hogy ilyen esetben még én is elkezdenék csúnya dolgokat művelni, csak hogy végre történjék valami változatosság az életemben!

—Launi, lehet hogy a szellem egy szerencsétlen, szeretethiányos, sérült érzelmű beteg, azt ne feledd el azonban hogy e betegség neve éppen pontosan az, hogy GONOSZSÁG! És nem látom be, miért kéne nekünk, a Jóknak szeretni épp a Gonoszt!

—Például épp azért, mert mi nem vagyunk gonoszok, s így nagyobb lesz a kontraszt köztünk.

—Elképesztő, ez szinte teljesen ugyanaz, amire Kvaré tanította Csipetkét!

—Egyáltalán, ha tényleg semmi mód nincs rá hogy legyőzzünk egy nálunk nagyobb hatalmat, akkor még a vita is felesleges arról, az a hatalom megérdemelte holmi büntetést, jogos-e az erőszak pláne a halál alkalmazása vele szemben, mert úgyszincs módunk azt kivitelezni, az egyetlen megmaradó lehetőségünk „ellene” tényleg csak a szeretet lehet: szeretni őt feltétel nélkül, s ez hátha megjavítja! Nem tudom ez is belefér-e az „Amor Fati” elvbe, de az biztos hogy legalábbis nagyon hasonló hozzá!

—Én miért ódzkodom ennyire e nézetedtől, Launi?

—Talán mert eltérő kultúrkörből származunk, lehet hogy a tündérség mégsem dönt el minden tulajdonságot szükségszerűen, és igenis fontos a nevelés még a mi esetünkben is, ha nem is annyira, mint a közönséges emberek körében.

—Hm...

—Na mit tudsz erre mondani? Mert egyelőre úgy tűnik semmit, de mintha nem is lennél meggyőzve!

—Ha így látod, jól látod! S mert tényleg nem tudok semmi értelmes pihenéssel szolgálni, javaslom inkább, fejezd be az eszegetést, úgyse jó dolog ilyen hosszú koplalás után nagyon túlterhelni a gyomrocskádát, inkább gyere ki, mert van egy nagy hírem még a számodra: Csipetke bejelentette, hogy előadást tart nagy nyilvánosság előtt a sztoikus filozófiáról mindenkinek, s lehet neki akár személyesen is kérdéseket feltenni, akár kötekedő kérdéseket is, mert áll elébe minden ellenvetésnek! Gondolom ezt te is meg szeretnéd hallani, akkor pedig igyekeznünk kell, mert délre ígérte a kezdetét! Lehet hogy még így is elkésünk mert már negyed egy is lehet, de fontosabbnak tartottam amit eddig beszéltünk meg, mert szükségesnek tartottam hogy kissé „képben legyél” az elmúlt három hét eseményeiről!

—Máris indulok! - állt fel Launi. —Gondolom ha Csipetke ilyen magabiztos, Kvaré is ott lesz...

—Mérget vehetsz rá. De szerintem nem fog beleszólni, csak ha Csipetke valami nagyon nagy butasággal blamálná magát. Nem hiszem azonban hogy ilyesmire

sor kerülne, mert holtbiztos hogy ezt megbeszélték korábban, tehát Csipetke nagyon jól kell tudja a „tananyagot”, ha ekkora nyilvános „próbatételnek” ki meri tenni a kislányt! Mély meggyőződése, hogy bár Csipetkének még rengeteg tanulnivalója lehet vadászatban, csapdaállításban, ilyesmikben, a Kvaré által kedvelt „Patkány-stílus” nevű küzdelmi módszerekben is, de ami a sztoikus filozófiát illeti, abban már ő maga is „feketeöves”, elvégre ez olyasmi ami nem függ a testi erőtlől vagy a nemi adottságoktól!

—Feketeöves?

—Így mondjuk ha valaki valamiben nagyon jó, tudod van nálunk számos küzdősport ahol színekkel jelölik a tudás fokozatait, és a fekete a legmagasabb.

—Elismerésem a kislány tudásának, de nagyon furcsa hogy egy gyermek ekkora mestere lehet egy filozófiai irányzatnak.

—Miért lenne ez furcsa, ez kizárólag azon múlik, van-e kedve hozzá, érdekli-e! Ő erre használja az idejét most, nem értelmetlen, vérengzős filmek vagy csókolódzós szerelmes műsorok nézegetésére a tévékben mint a legtöbb fiatal nálunk...

—Ezt nem értem.

—Mert nincs tévétek. Bár ennek inkább örvidendetek kell, a tévé ártalmaival kapcsolatban teljesen egyetérték Kvaré nézeteivel jómagam is... De mert tudom hogy könyveitek már vannak, fogd fel úgy, hogy Csipetke filozófia olvasására vagy annak hallgatására szánja az idejét, és nem kitalált történetek olvasgatására, és kész, ennyi.

—Én azt csodálom hogy meg is érti!

—Miért ne értené meg, ez csak azon múlik, aki oktatja az egyszerű, érthető szavakkal magyarázza-e el a lényegét, és könnyen felfogható, szemléletes példázatokkal hozza-e le a bonyolult filozófiai elméleteket a hétköznapi gyakorlat szintjére... Kvaré márpedig épp ezt teszi, ebben hihetetlenül jó az a fickó! Nem úgy, mint számos más filozófiai irányzat ismertetői nálunk, akik inkább direkt azon igyekeznek hogy minél nyakatekertebben fogalmazzanak, homályos körmondatokba burkolva mindent, a leghétköznapiabb fogalmakra is más, általában rég kihalt nyelvekből vett szavakat használva, csak hogy tudományosabbnak tünjenek... Kvaré óvakodik ettől, ha nagy ritkán mégis ilyesmit csinál mint például a „Memento Mori” meg az „Amor Fati” elnevezéseknél, azt csak hagyománytiszteletből teszi, de azonnal meg is magyarázza a mi nyelvünk hétköznapi szavaival! Tényleg pofonegyszerű megérteni amiről beszél! Ez nem a matematika legnehezebb köreiből jövő tudásanyag ami csak sokéves előzetes képzés után lenne felfogható, persze ám hogy képes megérteni egy kisgyerek is ha akarja... Igazság szerint, igenis megkockáztatom az állítást, hogy a sztoikus filozófia annyira hétköznapi és gyakorlati, hogy nemcsak egy Csipetke korú gyermek, de egy nála sokkal fiatalabb, olyan hat-hét éves is képes lenne megérteni, ha nem is ilyen tökéletesen mint Csipetke, de legalábbis a főbb alapelveket! Mert nem igaz az, hogy a filozófia csak a felnőttek kiváltsága lenne! Az más kérdés, érdekelné-e az olyan kicsi gyerekeket a filozófia... De talán ha valami érdekes történetbe csempésznék bele... Persze nem azt mondom hogy akár egy Csipetke korú gyermek is képes lenne azt KITALÁLNI csak úgy magától, ez igenis a felnőttek alkotása, ráadásul több nemzedéké, de pusztán megérteni, ha már készen van, arra tökéletesen képesek a gyerekek is, ha elérték azt a kort hogy jól tudnak már beszélni!

—Értem. Menjünk akkor!

Mire kiértek az úrhajóból, kiderült hogy tényleg elkéstek, bár nem olyan nagyon sokkal. De Csipetke előadása már elkezdődött azért. Ahogy hallótávolságba kerültek, ezt hallották:

—Ha nem uralkodol magadon, akkor mások uralkodnak rajtad! Tehát a „szabadság” nem azt jelenti hogy senki nem uralkodik rajtad. Mindig uralkodik rajtad valaki. A szabadság egyszerűen annak a lehetősége, hogy önfegyelmet gyakorolj, azaz hogy aki uralkodik rajtad, az te magad legyél! Mert ha nincs önfegyelmed, igenis mások uralkodnak majd rajtad, még ha nem is bilinccsel, fegyverrel és korbáccsal: de uralkodhatnak rajtad például úgy, hogy mézesmázás szavakkal legyeztetik a hiúságodat és így olyasmire vesznek rá téged hogy megtedd ami a károdra válik; vagy gúnyolódással rávesznek téged valami hülye, kockázatos és veszélyes „kihívás” teljesítésére, azt mondva tegyük fel hogy ha nem mersz leugrani egy hosszú létra legfelső fokáról akkor gyáva vagy; ha nem uralkodol a birtvágyadon akkor eladnak neked valami csábító dolgot sok pénzért amire azonban valójában nincs semmi szükséged és így haszontalanul szórod el a pénzedet; vagy hozzászoksz valami erkölcstelenséghez, s azután már attól fogsz függeni aki annak az erkölcstelenségnek a kiélését biztosítja neked, ilyesmi lehet például valami drog vagy a prostituáltak. Tehát mindig uralkodik rajtad valaki, te egyedül azt választhatod meg, hogy ki legyen ez: te magad, vagy valaki más, utóbbi esetben általában nem is egy fő! Nyilván, sokkal előnyösebb számodra ha te magad vagy az aki magadon uralkodik. Na ennek érdekében kell ERÉNYESNEK lenni! Márpedig négy fő, mondhatjuk hogy „kardinális” erény van, persze mindegyik több „alfejezetre” oszlik, de alapvetően mégis mindössze négy fő erényről beszélhetünk: Ezek:

—Bátorság

—Mértékletesség

—Igazság

—Bölcsesség

Aki nem rendelkezik e négy erénnyel, az pedig egyszerűen BOLDOGTALAN. Nyilván persze a boldogságnak és boldogtalanságnak fokozatai vannak, de alapvetően úgy tekinthetjük hogy aki nem él erényes életet, az boldogtalan. Minél kevésbé él erényes életet, annál boldogtalanabb. Ez igenis ilyen egyszerű! Látjátok hogy mi, a mi népünk, mennyi minden csodára képes, látjátok már e roppant repülő palota létéből is amelynek úrhajó a neve, biztos mindegyiktek tudja már ezt... Igen, repülni tudunk az égben, mert vannak ezek a repülő házaink, télen meleget tudunk csinálni a házainkban, nyáron kellemesen hűvöset, annyi szabad időnk van mint a tenger, olyan finomságokat ehetünk hogy nálatok a leghatalmasabb királyok se, és annyiszor ehetjük ezeket naponta amennyiszor csak akarjuk; mindenki végtelen mennyiségű csodálatos zenéből válogathat hogy mit akar hallgatni s ehhez zenekar se kell, mert egy ujjmozdulatunkra máris szól a zene; ha fürdeni akarunk meleg vízben nem kell előtte legalább egy órával szólni a szolgáknak hogy ez a tervünk, mert szolgák nélkül is mindig van melegvíz; a fényt nem bűdös fáklyák adják; és még temérdek, eszméletlen mennyiségű csoda teszi kényelmessé az életünket, amiket csak amiatt nem sorolok fel mert meg se értenétek, fel se fogjátok! Azt hihetnők, az a nép mely így él, szinte az istenekhez hasonlóan, okvetlenül boldog kell legyen. Holott NEM! Nálunk a legutolsó, legszerencsétlenebb nyomorult is jobban él mint nálatok a királyok, mégis, majdnem mindenki köztünk boldogtalan, szomorú, de annyira ám hogy nem ritka az öngyilkosság sem! Tehát hiába van annyi mindenünk hogy a ti világotokban a leg-

hatalmasabb királyok is megirigyelnék de eszeveszetten ám, ez nem garantálja a boldogságot, sőt, eléggé biztos vagyok benne, hogy épp a boldogtalanságot garantálja, mert szerintem boldogtalanabbak vagyunk mint ti! A boldogság tehát nem a pénztől függ, általában véve nem az anyagi javak mennyiségétől és minőségétől, hanem csak és kizárólag attól, mennyire ERÉNYES valaki, azaz mennyire bővelkedik a négy fő erényben ő maga, a jelleme, illetve életútja egésze!

Na és az erények, azok bizony igenis összefüggésben vannak azzal az elvvel amit már korábban említettem nektek: hogy végső soron csak egyetlen dolog az, ami fölött mindig hatalmatok van teljesen, abszolút hatalmatok: és ez az ELMÉTEK. Minden ami ott van, a ti tulajdonotok, afölött ti vagytok a király! Az elmében laknak márpedig az érzelmek, a gondolatok, és természetesen mindaz, amit életetek során addig megtanultatok. Az elméteket senki el nem veheti tőletek, az mindig a tietek. Bizony, még a testetek sem teljesen a tietek, azzal is akármikor történhet bármi váratlan: mondjuk egy balesetben elvesztitek egyik végtagotokat, vagy csak úgy simán nagyon megbetegedtek, vagy megvágjátok magatokat, vagy elrontjátok a hasatokat, netán idegen országba utaztok s ott börtönbe vetnek benneteket... sőt ilyesmihez idegen országba se kell utazni: itt van Mékvaráni esete, akit biztos mindegyikőtök ismer, hiszen ő olyan híres énekesnő - ő sehová se utazott, csak rosszkor volt rossz helyen amikor a dorhák megtámadtak benneteket, és elrabolták őt, rabszolga lett belőle! De csak a testéből, az elméjéből nem tudtak rabszolgát csinálni, mert nem csüggedt, igyekezett boldognak megmaradni, folytatta az énekesi gyakorlatokat hogy a tehetsége „be ne rozsdásodjék”... és lám, ez végső soron hozzásegítette a szabadsága visszaszerzéséhez!

Na most ezt amiatt mondtam el, mert ez mind ott kapcsolódik az erényes élethez, hogy említettem ugye, az elménkben lakik az is mind amit megtanultunk addig. És mert az elme tényleg az egyetlen olyan tulajdonunk, amit soha de soha el nem vehetnek tőlünk, s ami mindig velünk van, emiatt bölcs dolognak tűnik, ha igyekszünk ide, az elmébe annyi minden tudást belezsúfolni, amennyit csak lehetséges! A tudás, az sokkal értékesebb tulajdon bármi kézzel fogható tárgynál, mert, amint látjátok, soha el nem vehető! Azaz tudást gyűjtsetek, ne aranyat vagy ékszereket meg más vicikvacakokat! Hiszen bolond ember az aki olyan kincseket gyűjt amiket elvehetnek tőle, amikor pedig ezek helyett olyat is gyűjthetne ami mindig az övé marad! Márpedig ha ezt szem előtt tartjátok, ha ezentúl a tudásra, a művelődésre éreztek majd vágyat mindenféle „valóságos” azaz kézzel fogható kincsek helyett, még sokkal könnyebb lesz erényesnek maradnotok, mert kevésbé kínoz majd titeket a kapzsiság vágya, s mert mindenki tudja, hogy az egyszerű élethez szükséges dolgok igazán nem olyan rém drágák, a sok pénz mindig csak a teljesen felesleges hivalkodáshoz szükséges!

—Idáig nagyon tetszik a kislány beszéde! - mosolygott Launi Hillire, halkán szólva hozzá, hogy meg ne zavarja Csipetkét vagy a hallgatóit.

—Ezzel a résszel nekem sincs semmi bajom... - válaszolta Hilli.

—De igenis nehéz erényesnek maradni - kiáltotta most egy fiatal leány - mert én egy fogadóban szolgáltam Dorhában ahol szobákat is adtak a vendégeknek, az én dolgom volt a szobák takarítása is, és rengeteg kísértésnek voltam kitéve hogy el ne lopjak valamit a drága holmijaikból, holott könnyedén megtehettem volna! Persze az igaz hogy azonnal mindenki rám gyanakodott volna, s akkor nekem végem, de lett volna arra is mód bőven hogy utána gyorsan elszökjem valahová a rengeteg pénzzel vagy ékszerrel amit elloptam! Egyszer se tettem ilyet, nem éltem

a lehetőséggel, ilyen értelemben tehát erényes maradtam, de a gondolat újra meg újra felbukkant bennem, az irigység hogy másoknak milyen jól megy, mennyi mindenük van, nekem egész életem során összesen se lesz ennek századrésze se... márpedig az irigység meg a többi efféle gondolat is az elménkben lakik, ami fölött hatalmam kéne legyen szerinted, holott nincs!

—Na ne mondj már ilyen bámulatos bugyutaságot kedveském - fordult Csipetke a nála sokkal idősebb lányhoz némileg leereszkedően - hiszen a te saját szavaidból is világosan kitűnik, hogy igenis teljes hatalmad van az elméd fölött! Mert hiába unszoltak téged azok a gondolatok olyan tette - büntetettre, lopásra - ami beszennyezte volna az erényedet, te mégse engedted e gondolatoknak! Mondhatnám, gondolat-alattvalóid közül e gondolatokat egyszerűen kiközösítetted, száműzted! Tudsz a létükről, de nem engedsz a követeléseiknek! Mi más ez, ha nem maga az uralom fölöttük?!

—Eh - legyintett a leány elkéservedve - te ezt nem értheted, mert neked igenis VANNAK ékszerleid, hiszen nemnegyszer kijelentetted hogy ha visszatérsz majd a világodba, szétosztogatod őket, és el is hiszem hogy megteszed, de nem amiatt mert szent vagy amint azt sokan állítják rólad, hanem egyszerűen mert te ezt már megteheted, mert már kiélvezted a birtoklás és gazdagság örömét, tudod hogy milyen az! De nekem, aki mindigis szegény voltam, egy nincstelen nyomorult, nekem ez sokkal nehezebb!

—Értelek mégis. Rendben van. Felelj nekem: akarod-e hogy miután visszatértem a világomba, egy rövid időre visszalátogassak ide hozzátok, kifejezetten tehozzád, az összes ékszerimmal, azért, hogy aztán azokat mind kifejezetten neked adjam?!

—Micsoda nagylelkű ajánlat! Mekkora csodálatos személyes példamutatás! - lelkesedett Mékvaráni.

—Megtennéd?! Lehetne ezt?!

—Hát nem szívesen tennék ilyesmit mert rém kockázatos az ügy, na nem rám nézve hanem rád, és nem szeretek senkit veszélybe sodorni... de ez még mindig jobb talán, mint ha örökösen a vagyon iránti beteljesületlen sóvárgás kínozna téged!

—De neked nincs Kulcsod ehhez! És különben is, biztos vagyok benne, azok a kincsek inkább apukádé mint a tiedé, egyszerűen mert ő vette neked, s mert még nagyon fiatal vagy. Nem hiszem hogy megengedné ezt neked, pláne ha még neki kéne ehhez visszahoznia ide téged.

—Ugyan már, biztos vagyok benne hogy ha igazán akarom, apuci megteszi ezt a kedvemért.

—Úgy van. Megteszem ha akarod, ez csak rajtad múlik! - válaszolta Pucsakaci habozás nélkül.

Csipetke kissé elképedt e hamari beleegyezésen. Nem kételkedett ugyan benne hogy apja úgyis beadja majd a derekát végül, na de ilyen hamar, egy lélegzetvételnyi idő alatt, egyetlen szó vita nélkül?! Hiszen még emlékezett rá, mennyire el-lenkezett amikor először volt szó erről...

Azután rájött a nagy változás okára. Mékvaráni! Hát persze! Persze hogy Pucsakaci semmit nem mer tenni amit Mékvaráni, a szerelme helytelenítene, mert a szerelmes fiúk-férfiak mindig nagyon óvakodnak megbántani a szerelmüket... s ez pláne a jelenlegi helyzetben igazán nem volna bölcs húzás Pucsakaci részéről, mert nem olyan gyakori ám az olyan nő, aki készségesen elfogadja hogy csak a szeretője lehet egy férfinak de a felesége nem, hiszen ez a státus mindig megalázó a nőre nézve! Igen, az nem mondható hogy elő ne fordulna ilyesmi akár gyakran

is, de a nők, még ha szeretőnek állnak is, mégiscsak sokkal szívesebben választják az olyan férfiakat akik ha nem is akarják feleségül venni őket, de akkor sincs feleségük még vagy már! És hiába nincs a közelben Pucsakaci felesége, de Mékvaráni tudja hogy pár év múlva Pucsakaci visszatér ahhoz a nőhöz! Mékvaráni tehát óriási engedményt hozott már a legelején e kapcsolat érdekében, tényleg nem volna bölcs dolog Pucsakaci részéről tovább terhelni a kapcsolatukat holmi vitával olyan ékszerekről, amik nem is e világban vannak még! Márpedig Mékvaráni kinyilvánította, hogy neki tetszik Csipetke ötlete!

Az meg hogy Mékvaráni sietett egyetérteni Csipetke ötletével, szintén érthető. Nyilvánvaló ha nem is mondja, hogy Mékvaráni abban reménykedik, idővel és valahogyan talán-talán mégiscsak feleség lehet belőle! Még szép hogy ez jár a fejében, minden szerető mindig erről álmodik! Annyi esze pedig nemhogy Mékvaráninak, az érett nőnek, de egy laboratóriumi fehéregérnek is kell legyen, hogy ebben az esetben neki az a létfontosságú hogy nehogya valamiképp is maga ellen hangolja őt, Csipetkét, sőt, hacsak lehet nyerve meg a támogatójának... ami persze majdnem teljesen lehetetlen, ez egy képtelen gondolat, hiszen Csipetke épp annak a nőnek a lánya akit Mékvaráni kitúrni készül Csipetke apja oldaláról! Na de legalább ne legyen az ellensége Csipetke, azaz ha Csipetke csak az eddigi jóindulatú közömbösség mellett tart ki, az is már hatalmas előny Mékvaráni számára! Nem hiányzik az Mékvaráninak, hogy ő Csipetke naponta szemrehányást tegyen Pucsakacinak, lelkipurdalást próbálva ébresztetni a férfiban... Naná hogy a nő soha semmiben nem fog ellenkezni vele! Pláne mert már biztos hallotta, hogy ő Csipetke milyen hajmeresztő ötleteket tud kitalálni pillanatok alatt, ha meg akarja keseríteni valaki ellensége életét! - s erre gondolva Csipetke elvigyorodott magában. Igaza is van, ha őt megharagítaná, az olyan volna mintha egy állandóan a közelében kószáló mérgeskígyót idegesítene fel!

—Köszönöm a beleegyezésedet, apuci! - mondta hangosan, udvariasan. —Akkor tehát, hallottad hogy mi a helyzet! - fordult a cselédlányhoz. —Akarod-e hogy elhozzam neked a sok-sok ékszert?

—Dehogya merészelek én ilyesmit akarni, a pusztá szóhasználatával is hátha megsértenélek, de ha mégis nekem adod, örökre hálás leszek érte!

—Neked adom, de kételkedem az örökké tartó háládban. S nem amiatt mert a hála érzése is mint minden érzélem, idővel elhalványodik, hanem mert hamarosan rájössz majd, azok az ékszerek csak bajt hoznak rád. Először is, tud meg hogy nem csekély mennyiségről van szó, hanem egy kisebb hátizsáknyról. Nyakláncok, karperecek, bokaperecek, gyűrűk, fülbevalók, bróss-tűk meg rengeteg más efféle. Ennyi mindent hogy is fogsz megvédeni a tolvajoktól? Vagy állandóan magaddal cipeled mindet, mindig? Nehéz életed lesz szó szerint, ha mindenhová egy hátizsáknyi teherrel kell bandukolnod, s emellé még nyilván vinned kell a sokkal hasznosabb cókókákat is, mint élelem, víz, ruha, egyebek! És ha mégis ezt választod, azonnal a legkeresettebb célpontja leszel a rablóknak sőt rablógyilkosoknak! Egyáltalán, ezen ékszerek legtöbbje olyan gyönyörű és értékes, hogy nálatok a királynőknek se nagyon lehet ilyenből egyetlen darab se, azaz ha egyetlen ilyet is magadra aggatsz, máris vonzó zsákmánya leszel bárki rablónak! Ha viszont nem viselheted mert nem mered viselni, akkor mi hasznod van belőle hogy birtokolod?!

Ha ezt valamiképp megúszod, ezer az egyhez az esélye, hogy valaki csak a pénzért vesz majd feleségül, s nem a belső értékeidért, azaz pokol lesz a házasságod. De közben is míg majd éled a gazdagok életét, állandóan aggódhatsz

majd, hogy a cseléd lány mikor lop el tőled valamit, hiszen az a lány nyilván ugyanúgy sóvárog majd a kincsekre, mint egykor te tetted, ezt nyilván tudni fogod. Időd java része tehát gyanakvással telik majd, s azzal hogy állandóan ellenőrizd, jaj nem hiányzik-e valami. Minden egykori barátod az irigyeddé válik és pénzért nyaggat majd téged, ha nem adsz, meggyűlölnek téged, de ha adsz akkor is, mert úgysem tudsz majd annyit adni, pláne nem mindenkinek, hogy elegendőnek érezze. Emiatt...

—Kérlek ne is folytasd, belátom hogy igazad van!

—Pedig még soká tudnám sorolni a hátrányokat...

—Ennyi is elég volt, meggyőztél! Mégsem kérem azokat az ékszereket! Szellemi javakat kérek, úrnőm!

—Ne ökörködj, nem vagyok az úrnőd, és messze idősebb is vagy nálam!

—De olyan bölcs vagy!

—Az lehet hogy bölcsőbb vagyok, igazság szerint remélem is, mert szégyen is volna ha nem úgy lenne azután hogy annyit okosodtam kiváló mesteremtől, Kvarétól, de akkor se vagyok az úrnőd, és nem is akarok az lenni, mert abban a pillanatban felelőséggel tartoznék irántad, még hozzá duplán is: egyrészt hogy jól élj, másrészt hogy el ne kövess valami olyasmit ami megvetendő, mert ha úgy tennél, nekem is szégyenkezнем kéne, mert tudod az úgy van, hogy a vétkes szolga elsősorban nem magára, hanem az urára hoz szégyent! Szóval nekem nem kellenek szolgák. Szolgát tartani nagyon veszélyes, mert mondom, szégyent hozhat ránk, akár akarva, akár akaratlanul, és még nagyon kicsinek érzem magamat ahhoz, hogy efféle kockázatot felvállaljak, de később se hiszem hogy ilyen bizonytalan útra merészkedem hogy úrnő legyek. Minek?! El tudom látni magamat, s nem is akarok elkényelmesedni! De szellemi javakat attól még kaphatsz, erre szolgál ez az előadás is, figyelj szorgalmasan, s jöjj el a következőkre is, mert úgy tervezem hogy lesz még több is!

—Úgy teszek, ígérem! És úgy érzem tényleg kaptam valamit máris: messze kevésbé kínoz már az irigység a gazdagokra gondolva! Látom már hogy az ő életük se csupa szórakozás, vannak bajaik nekik is!

—Persze hogy vannak - bólintott Csipetke. —Tudod, a világban a dolgok hosszú távon általában kiegyenlítik egymást. A gazdag ember élete könnyűnek tűnik felszínesen nézve, ám ne feledd hogy azért hogy olyan temérdek tárgya meg pénze van, ezért azzal kell fizetnie hogy figyelme java részét épp ezek a tárgyak illetve a pénze használata és gyarapítása köti le, tehát messze kevesebb ideje marad a szellemi dolgokra, gyakorlatilag tehát épp az erényes életre, arra hogy a fejében elterülő királyságon uralkodjék, a gondolat-alattvalói fölött! Ennek meg az szokott a vége lenni hogy ezen gondolat-alattvalók lázadozni kezdenek, hol felbukkannak hol eltűnnek, őrült gondolatok nyernek hatalmat és terjednek el, előtérbe tolakodnak a korábban mellőzött szomorú gondolatok, és így tovább, s emiatt a gazdag ember idővel szomorú lesz, miközben úgy érzi semmire sincs ideje, TEHÁT - így gondolja - ő nem is ért el SEMMIT SE az életében eddig igazán, semmi igazán fontosat... s emiatt még szomorúbb lesz, és azt gondolja hogy nyilván azért boldogtalan mert még mindig nem elég a pénze, igyekszik tehát annál is többet összeharácsolni, emiatt még kevesebbet törődik az elmebirodalmával, a gondolataival, ott még nagyobb lesz a káosz... és így tovább. Érted, remélem!

—Igen, nagyon szépen köszönöm e csodálatos tanítást!

—Akkor folytatom. Ha elveszítettek valamit - például elmosta a házatokat egy áradás, vagy leégett tűzvészben, vagy ellopta valaki valamely nagyobb értékű tu-

lajdonotokat - akkor ne kezdjétek a világ igazságtalanságán siránkozni, hogy „jaj mennyit dolgoztam érte, és most oda minden”! Nem! Nem ezt kell tenni! Mert a világ persze valóban igazságtalan, ez azonban csak egy közhelyszerű megálapítás, mintha azon kezdenél el siránkozni, hogy a nagy katasztrófa azért sújtott le rád, mert mi emberek levegőt lélegzünk be. Ugye milyen hülyén hangzik?! Mert tényleg levegőt lélegzünk be, de mi köze ennek ahhoz, hogy mondjuk valaki ellopta a tehenedet?! Na a világ igazságtalanságának ehhez ugyanúgy semmi köze, mert ha a világ úgy általában véve igazságtalan, akkor MINDENKIVEL SZEMBEN igazságtalan, beleértve ebbe a tolvajt is! Legfeljebb vele másképp igazságtalan! Amúgy pedig a világ csak annyiból igazságtalan, hogy nem igazságos. Nem igazságtalan azonban szándékosan. A világ úgy általában véve egészen egyszerűen KÖZÖMBŐS irántunk, emberek iránt! Tehát, inkább arra gondoljatok, hogy „Hát amikor ennek a dolognak a megszerzésére törekedtem ahelyett hogy szellemi javakat gyűjtöttem volna, akkor eleve vállaltam is már annak a kockázatát, hogy esetleg ilyesmi történik, hiszen minden ami nem az elmémbe van, ki van téve az elveszés, ellopás, megsemmisülés kockázatának”! Továbbá, gondoljatok arra is - és itt ez az egész már a „Memento Mori” elvhez is kapcsolódik! - hogy az a tárgy igazság szerint soha nem is volt a tietek. Mármint, nem volt a tulajdonotok. Kölcsönbe volt nálatok, ideiglenesen, s ideje épp most járt le! Mert kivétel nélkül minden amivel rendelkeztek, mindenre igaz ez, elvégre hogy is lehetne bármi a tietek ÖRÖKKÉ, amikor ti se élték örökké?! Életetek véges, tehát csak véges ideig birtokolhattok bármit is. És ez a véges időtartam nem okvetlenül annyi, mint amennyi a halálotokig még tart. Lehet hogy néhány tárgy esetén épp annyi, de az is lehet hogy nem, mert sokkal rövidebb. De mindenképp csak ideiglenesen van nálatok, tehát kölcsönbe, mert legkésőbb halálotok után más fogja azt „birtokolni”, azaz kölcsönbe kapni, vagy ha senki se mert megsemmisül, akkor visszatér az anyaga a Természet körforgásába! Ilyesmi miatt tehát felesleges dolog nagyon búslakodni, s mindjárt kisebb is lesz a bánatunk ha arra gondolunk, az a tárgy úgyis csak kölcsönbe volt nálunk mostanáig!

Mégegy tanítás. Ha majd innen visszatértek falvaitokba, a régi életetekbe, ajánlatos lesz új, sztoikus lényetekkel nem kérkedni, hanem inkább szerényen viselkedni. Tudom, ez a tanács furcsán hangzik az én számból, mert mindennek inkább tűnök mint szerénynek... és igen, elismerem hogy valóban nem jellemző rám a szerénység! Csakhogy, ezt én most tulajdonképpen megengedhetem magamnak, mert egy másik világból jöttem közetek. Aztán, jól tudom hogy a királynőtök védelmében állok, senki nem merne velem tenni semmit úgysem. Gyermekek is vagyok, lány is vagyok, tehát duplán nem is illene bántani engem. Emellett itt van az apukám is, aki a védelmemre sietne, s ha ez nem lenne elég, bízvást számíthatok mesterem, Kvaré védelmére is, ami azért nem keveset jelent, mert bámulatos dolgokra képes, ha - ahogy ő mondja - „bemorcosodik valakire”... e trükkökből különben nekem is megtanított párat, tehát adott esetben én saját magam egyedül se volnék teljesen védtelen. Nyilván, kevés esélyem lenne egy megtermett felnőtt férfival szemben, de azért messze nem oly kevés, mint amit első pillanatban feltételeznének rólam! Na most ez azt jelenti, hogy tudatában vagyok annak, hogy POFÁTLANUL SOKAT MEGENGEDHETEK MAGAMNAK. És ezzel rendesen vissza is élek, bizony! Amikor azonban visszatértek régebbi közösségeitekbe, ott ti nem lesztek más világból érkezett jövevények, mindenki ismer majd benneteket, s meglepődik majd a jellemetek megváltozásán. És ha megkérdeznék benneteket hogy mivégre ez, akkor persze nyilván nem hazudhattok, az

nem méltó egy sztoikushoz ugye, de attól nagyon óvnék mindenkit hogy ekkor lehordja a korábbi ismerőseit vagy akárki mást úgy, hogy őket műveletlennek nevezi, szerencsétlen nyomorultaknak meg hasonlóknak... Én most megtehetem, itt és most, én használom e szavakat mert hogy úgy mondjam „magunk közt” vagyunk, s ti is mind a sztoicizmust akarjátok elsajátítani! Mi egymás közt tehát beszélhetünk így, nevezhetjük akár még bunkónak és barbárnak is őket, a „kívülállókat”. De ha épp velük, e „barbárokkal” beszéltek, akkor nem szabad megsértenetek az érzéseiket. Gondolhattok magatokban ilyesmiket róluk, de kimondani nem szabad, mert önérzete még a legnyomorultabb, legszánnivalóbb szerencsétlen barbárnak is van általában. S akkor azonnal ellenszenves lesz a számára az egész sztoicizmus is, nemcsak te magad! Ha netán mégis használtok majd ilyen szavakat, azt mindig nagy gondossággal kell tenni, úgy, hogy MÁSOKRA vonatkozzék, ne azokra akik épp hallgatnak benneteket! Mert ne fedjétek: amikor beszéltek valakiknek és valakikhez, akkor a jelenlevők mindig kivételek! S ez nem pusztá retorikai fogás, tudniillik ők valóban különböznek legalább egyvalamiben okvetlenül mindenki mástól: abban, hogy ők már legalább VÁGYNAK A BÖLCSESSÉGRE, hiszen végighallgatnak benneteket! Emiatt méltóak a tiszteletetekre!

—És mit válaszoljunk, ha valaki majd azzal vádol meg bennünket hogy nem vagyunk következetesek, mert most mást mondunk mint korábban, más a véleményünk egyes dolgokról mint pár héttel ezelőtt? - kérdezte Gúnó.

—Egyszerűen mondd azt, hogy számodra a következetesség nem azt jelenti hogy erőnek erejével kitartasz a régi nézeteid mellett akkor is, amikor már bebizonyosodott - vagy legalábbis nagyon valószínűnek tűnik - annak téves és/vagy haszontalan volta, hanem számodra a következetesség az, hogy mindig a tényekből indulsz ki! Ha meg valamivel kapcsolatban nem biztos hogy mi a tény és mi nem az, akkor átmenetileg azt fogadod el kiindulópontnak, ami arról a legvalószínűbbnek tűnik a számodra a biztosan ismert tények, s egyéb, meglevő ismereteid alapján. Amikor tehát megváltoztatod a régi véleményedet valamivel kapcsolatban, az nem a következetlenség jele, hanem annak a bizonyítéka, hogy képes vagy a fejlődésre, a tanulásra, és ez nem olyasmi amit szégyellni kéne, hanem épp ellenkezőleg, büszke lehetsz rá, mert épp az volna a szomorú és szégyellni való, ha örökké csak ugyanazt fújnád, mert nem fejlődne a tudásod az idő múlásával!

—Nagyon szépen köszönöm a választ!

—Nagyon szívesen! Na akkor most mégvalamit e mostani előadásom végére - ez lesz az utolsó téma ugyanis amit mára tartogattam, mert már úgyis hosszú ideje szövegelek nektek, s nem érdemes mindent egyszerre elmondani úgysem, mert akkor elfelejtitek egy részét - ezzel nem akarlak lebecsülni benneteket, ez mindenkiel így van, a legokosabb emberekkel is, sőt velem is úgy volt hogy ne higgyétek ám hogy mindezt egyetlen nap vagy éjszaka alatt szívtam magamba - mesterem, Kvaré, heteken sőt hónapokon át tömte a fejemet, és mindent többször is elmagyarázott, amiatt tudom most ilyen jól! Tehát kezdetnek ennyi elég, csak egy dolgot emelek még ki, azt, hogy miért is fontos, hogy legyen egyáltalán egy olyan izétek is az életben, hogy „filozófia”!

Nos amiatt, mert még azok is akik közületek nem nagyon idősek, szerintem ha visszagondolnak eddigi életükre, bizonyára találhatnak benne olyan eseményeket, amiket megbántak. És itt most nem arra gondolok kizárólag hogy valami rossz vagy erkölcstelen tettet követtek el, hanem hogy ha az a tett teljesen jogos is volt még mai szemmel nézve is, nem volt gonosz, stb, de mégis, így sóhajt fel a múltba

révedő: „A fenének kellett akkor úgy döntenem, a mai tudásommal már egészen másképp csinálnám!” Sőt azt is gondolhatja: „Egyáltalán, bele se kellett volna kezdenem, teljesen feleslegesen herdáltam el a pénzemet/időmet/erőmet”!

Remélem nem kell bizonygatnom, hogy mindegyikötök életében adódnak ilyen események. Akár csak az is például hogy tegyük fel valaki megnősül, aztán kiderül hogy ő tulajdonképpen nem is érzi valami nagyon jól magát a családi kötelemekkel elárasztva, mert a magányt jobban szereti. Vagy csak amiatt lett belőle halász, mert mindenki más is az volt eddig a családjában, s ő úgy érezte, „illik” folytatni e családi hagyományt, közben meg igazából mondjuk hajós szeretett volna lenni, vagy kereskedő, vagy vadász, vagy írnok, vagy esetleg talán egyáltalán semmi se csak remete! Szóval élete során mindenki meghoz számos rossz döntést, vagy olyan döntéseket amik végülis nem rosszak, de nem a legelőnyösebbek mégsem. Na és a helyzet az, hogy ha van egy életfilozófiánk, akkor rengeteg ilyen nem jó döntést elkerülhetünk vele, talán a messze túlnyomó többségüket is!

Mert ez először is ott kezdődik, hogy tisztában kell lennünk az életcélunkkal. Aztán ki kell tűznünk magunk elé egy utat, amit bejárva nagy eséllyel elérjük majd a célunkat. És tisztában kell lennünk azzal már a cél kiválasztásakor, hogy az embernek rengetegsok célja lehet egyszerre, és ez nem is baj, mert nem kizárt hogy egyszerre több célt is elérhet az ember az életében, de azért olyasmi hogy MINDEN célt elérni, na az inkább csak álom! S amiatt, mert egyes célok közt konfliktusok merülhetnek fel. Előfordulhat például, hogy egy célt csak akkor érhetsz el, ha egy másikról teljesen lemondasz. Akárcsak amiatt is előfordulhat ez, mert ha az egyik cél felé törsz, a másakra egyszerűen nem marad időd. Ennél is gyakoribb, hogy bár elérhetsz egyszerre több célt, de különböző mértékben. Például aki itt nálatok írnoknak megy, annak tényleg nagyon szépen kell tudnia írni, ugyanakkor viszonylag gyorsan is, na most ezt bizony sokáig kell gyakorolni, vélhető tehát hogy ő a „könyvek embere” lesz, azaz nem lesz belőle valami kiváló vadász, egyszerűen mert nincs ideje azt gyakorolni. Lehet hogy elmegy vadászni egyszer-kétszer, ért hozzá majd valami nagyon alapszinten, tehát eléri azt a célját is hogy vadász legyen - de csak nagyon kis mértékben. Tehát ki kell választanotok egy FŐ célt az életben, azt, ami téren semmiféle kompromisszumra nem vagytok hajlandóak. És mindent ennek rendelni alá. Ez az életcél meg annyiban nevezhető filozófiának, hogy szerintetek ez az a cél amiért élni érdemes, ami a legfontosabb az életben, legalábbis ami benneteket illet! Ilyen cél természetesen nemcsak egy szakma lehet, sőt, régen rossz ha leszűkítjük a szakmákra. A szakma ugyanis inkább csak a mellékterméke, a következménye kéne hogy legyen a fő célotoknak. Fő cél alatt tehát én inkább olyan „szellemi” döntéseket értek, hogy mondjuk a ti célotok: „Minél több jót tenni más embereknek”. Vagy hogy „Minél többet tanulni, mindegy mit, bármit, csak tanulni, tanulni, hogy minél okosabb legyek!”. Vagy: „Alkotni valami újat, ami még nem létezett, s lehetőleg minél több ilyen új akármit!”. Értitek?

—Igen! - hangzott fel több helyről is a kiáltás. Egy középkorú férfi azonban ezt kérdezte:

—És a te fő célod az életben, az mi, Csipetke?

—Én azt választottam fő célnak, amit mesterem, Kvaré is: Hogy a lehető legfüggetlenebb akarok lenni mindentől, a lehető legislegsabadabb ember, amennyire ez csak lehetséges! Ehhez nyilvánvalóan kell rengeteg tanulás is, de azért a fő célom akkor se a tanulás, hanem a függetlenség. Egyelőre természetesen még

messze nem vagyok független, ezt jól tudom, de ez nem is baj, mert életkoromból adódóan most mégis a tanulásnak van itt az ideje a számomra, a különbség köztem és más, hasonló korú gyermekek közt az én világomban az, hogy én már most szem előtt tartom az én nagy, végső célomat, a függetlenséget, s így igyekszem olyan dolgokat tanulni amik majd közelebb visznek engem a vágyott függetlenséghez, akkor is igyekszem ezeket tanulni ha nincsenek benne a hivatalos iskolai tananyagban, ugyanakkor viszont merészelek csak minimális erőfeszítéseket tenni azon tudnivalók elsajátítására, amik nem tűnnek hasznosnak a cél érdekében. Tudatában vagyok annak hogy minden kis dolog hasznos lehet alkalomadtán amit tudunk, de azért világos hogy vannak fontosabb és kevésbé fontos tudás-szemcsék egy bizonyos cél vonatkozásában, s mert iőm nekem is véges, emiatt a tanulást is meg kell jól szervezni, fontossági sorrendet kell felállítani... és ide tartozik, a függetlenséghez, mármint ahhoz ha valaki szintén ezt választaná legfőbb életcéljának, hogy az ilyen embr nagyon, de tényleg NAGYON óvakodjék a vagyongyűjtéstől, a kapzsiság minden apró kísértésének álljon ellen, legyen résen ha ilyesmi fenyegetné... mert minél több mindene van valakinek, általában annál kevésbé szabad és független! Tudom hogy ez furcsán hangzik, emiatt most ezt megvilágítom először is egy tanmesével, majd meg is magyarázom. Tehát, a mesém címe az lenne, hogy „A monk második ruhája”. A „monk” szónálunk a papok, mármint egy bizonyos vallás papjainak egy fajtáját, csoportját jelenti, akik többek közt épp arról ismeretesek, hogy legtöbbjük lemond majdnem minden tulajdonról. Szóval, a mese úgy szól, hogy:

Hol volt hol nem volt, élt egyszer egy ifjú monk. Olyan ifjú volt hogy csak nemrég lett belőle szerzetes. Mégis, nagyon komolyan elhatározta hogy egész életét a Megvilágosodás keresésének fogja szentelni, nem fog elcsábulni semmi „világi hívságra”... s így aztán egy nap el is indult a vándorútjára hogy találjon magának valami kisebb világi közösséget akiktől koldulással ennivalót szerezhet, de akiket ugyanakkor szolgálhat is minden olyan módon ahogy azt egy monktól úgy általában el szokták várni.

Egy idő után talált is egy alig pár tucat főből álló kis falvat, amelynek lakói nagyon örvendtek neki, mert íme most végre nekik is van egy „szent emberük”! Rögvest építettek is neki egy pici kis kunyhót ahová a monk beköltözött, s egy darabig minden rendben is volt.

Egy idő után azonban a falu lakói valóban nagyon megszerették a szerény szerzetest, s hogy szeretetüket ki is mutassák, megajándékozták ezzel-azzal, mindenfélével. Azaz csak meg *akarták* ajándékozni, mert a monk semmit nem fogadott el, mondván hogy fogadalma tiltja hogy a feltétlenül szükséges minimumnál több tárggyal rendelkezzen.

Egy nap azonban apró kivételt tett. Aznap ugyanis egy köntöst adott neki az egyik falusi, s kérve kérte a monkot hogy fogadja azt el, mert hát miként is néz az ki hogy állandóan csak egyetlen ruhában járkal, örökké ugyanabban... jó, persze biztos ki is mossa azt minden este, de akkor pedig megtörténhet hogy reggelre nem szárad meg teljesen, s milyen kényelmetlen a nedves, hideg ruhát felöltöni... az ő szent életű monkjuk ennél többet érdemel, hát ugyan mi rossz van abban ha lesz neki egy második ruhája is, váltásnak...

A monk maga is úgy gondolta hogy nem lesz ebből semmi baj, s elfogadta e második ruhát. És tényleg semmi baj nem lett ebből... úgy két hétig talán. Mert akkor az történt, hogy miután visszatért a házikójába az elemózsiát begyűjtő

útjáról, azt látta hogy e második ruháját ami természetesen ott lógott a házában a távolléte alatt, azt megrágták a patkányok! Nem ment tönkre teljesen az igaz, ki lehetett javítani... Mégis, a monk aggódni kezdett, hogy mi lesz ha visszajönnek a patkányok és megrágnák azt holnap is, meg azután is?! Esetleg annyira hogy teljesen tönkre is megy?!

Nagyon elszomorodott emiatt, s amikor a falusiak megkérdezték mi bántja őt, elmondta nekik a gondját. S ekkor így szólt a falu bírása:

—Gondodon könnyen lehet segíteni, ó monk! Az a baj hogy egyedül élsz, így nincs aki vigyázzon a köntösödre. Javaslom azonban hogy tarts egy macskát! A macskák kedves, aranyos állatok, barátságosak, nagyon fogod szeretni a cicust és az is téged, ugyanakkor azonban majd ő távol tartja a patkányokat a házadtól, figyeld csak meg!

S a monk beleegyezett hogy befogad a házába egy macskát.

A macska meg is érkezett, s ezentúl semmi baj nem volt a patkányokkal. Ellenben hamarosan új baj támadt: a monk el kellett hogy lássa élelemmel a macskát! Ami nem volt könnyű, mert a macska természetesen nem evett meg minden olyasmit amit a monk igen, s amit a falusiaktól kapott. Mit is tegyen most?!

Megint a bíró adott tanácsot neki.

—Mi annyira tisztelünk és szeretünk téged, monk, hogy szívesen megajándékozunk téged egy tehénnel, ezzel legalább érdemeket halmozunk fel, jó tettet gyakorolunk, aminek biztos meglesz a túlvilági jutalma is! Ha lesz egy tehened, mindig ihatsz finom tejecskét, ráadásul bőségesen marad a tejből a cicusnak is!

A monk beleegyezett, s a falusiak el is vezették hozzá a tehénkét.

Ezzel azonban újabb baj szakadt a monk nyakába. Mert most már kevesebb szabadideje maradt elmélkedni, meditálni, sőt jószerivel semmi, mert a tehénnel nemcsak addig kellett foglalkoznia amíg megfejte - ez még hagyján lett volna - hanem azt bizony naponta ki kellett hajtania a mezőre legelni, és védeni a ragadozóktól! Sőt kaszálni is kellett neki füvet a hideg napokra... meleg istállót építeni neki... Egyáltalán, hiszen arra az időre se hagyhatja felügyelet nélkül a tehenét amíg bemegy a faluba a napi alamizsnájáért!

Mikor a falusiak megtudták mi a baj, az egyik öregasszony ezzel a javaslattal rukkolt elő:

—Az a baj, ó monk, hogy még mindig egyedül vagy! Mert hiába van már macskád is meg tehened is, de az emberi társaság előnyeiből nem részesedél! Hanem a szomszédomban él egy ifjú özvegyasszony, alig huszonkét éves, csinos, szorgalmas nő, tavaly halt meg a férje kígyómarásban, szerintem rá tudnám őt beszélni hogy odaköltözzék hozzád, s figyeld csak meg, majd ő gondját viseli a tehenednek, s még megtiszteltetésnek is érzi majd hogy egy ilyen szent embernek lehet a hasznára mint te vagy!

A monk mit tehetett volna, ebbe is beleegyezett, s valóban, az ifjú özvegy hamar ráállt hogy hozzá költözzék. És tényleg nagyon lelkiismeretesen ellátta a tehenet, szerette a macskát is, mindig kimosta a monk köntöseit is a férfi helyett... És valóban, így már lett ismét ideje a monknak meditálni, de azért mégse annyi mint monksága kezdetekor! Mert hát azért amikor látta hogy az ifjú, törékeny nő egyedül kaszál a réten a tehénnek, úgy érezte mégiscsak illik segítenie a nőnek. Amikor farkasok támadtak a tehenre, akkor ő is odaszaladt hogy védelem nélkül ne hagyja a nőt. És hát az is már hogy nézett volna ki hogy hagyja hogy a nő egyedül építse fel a meleg istállót a tehénnek, emelgetve közben a nehéz farrönköket... szóval ha nem is mindig de gyakran ő is együtt dolgozott a nővel,

eközben beszélgettek is, megismerték egymást, sőt meg is szerették egymást... bizony, egymásba szerettek... s így történt hogy egy nap a nőnek még gyermeke is született! Természetesen a monktól.

S amikor ez bekövetkezett, a monk maga elé meredt, és szomorúan így sóhajtott:

—Hát tessék, kellett nekem olyan kapzsinak lennem hogy elfogadtam a második köntöst is! Mert minden ott kezdődött, abban a pillanatban romlott el minden, akkor indultam meg lefelé a csúszós lejtőn! Mert amiatt kellett hogy legyen macskám, aztán amiatt tehenem is, aztán már nőm is, s most tessék, itt van még egy gyermek is... S mindez azt jelenti hogy én már nem is vagyok igazi monk, csak a címem az, de valójában és lényegében ugyanúgy élek mint egy hétköznapi falusi: egész nap dolgozom hogy meglegyen minden az állataimnak és a családomnak... és most már ezen nem is változtathatok egyhamar, csak soká-soká, mert most már kötelességem hogy kitartsak itt, ebben a magam választotta életmódban mindaddig legalább amíg a gyermekem fel nem nő! Annál előbb nem térhetek vissza az igazi, nincstelen monk élethez mert bűn lenne! Jaj nekem, miért is nem voltam előrelátóbb, minek is kellett nekem az az átkozott második ruha!

—Eddig a tanmese, kedves hallgatóim! - folytatta Csipetke. —S hogy miért mondtam el? Nos, amiatt, mert roppant igazságot hordoz, még ha picit eltúlozva és „besűrítve” is, mint a példázatok általában. Persze nem olyan igazságra gondolok hogy a macskának tej kell - ez tévhit. A felnőtt macskák ugyanis a tejcukrot nem tudják jól megemésztetni, sőt akadnak macskák melyek nemcsak „nem jól” emésztik meg azt, de egyáltalán sehogyan se. S emiatt bizony betegek lesznek, már egyetlen pohár tejtől is. És gyakran úgy, hogy e betegség nem is látszik rajtuk, de ettől még szegénykéik nagyon pocsekul érzik magukat. Szóval icipici, újszülött macskának esetleg adhatunk tejet, de a felnőtt macskákat jobb ha megkíméljük ettől az itókától!

Na de tényleg nem ez volt a mese lényege. Ezt nem kell a mesén számonkérni, elvégre amiatt se szídjuk a meséket ha szerepel bennük sárkány, amiről pedig tudjuk hogy igazából nem létezik. Itt a mese TANULSÁGA a lényeg! A tanulság pedig az, hogy ha nem ügyelünk nagyon arra, hogy megmaradjunk a „minimalista” életmódban - az most teljesen mindegy, milyen okból akarunk minimalisták lenni - akkor villámgyorsan felszaporodik a cuccaink száma, s ezek őrzése, karbantartása, s a hozzájuk járó vagy hozzájuk alkalmazható „kiegészítők” beszerzése egyre több időnket emészt fel, esetleg még egyre több pénzünket is.

S így elkezdünk „csúszni a lejtőn”... Egyre több mindenünk lesz... holmik... cuccok... amik tényleg megkönnyítik az életét, ez igaz. Csak épp közben fel-emésztik a nehezen összespórolt pénzedet! És még csak boldog se leszel a rengeteg holmitól. Azért nem, mert tudod mi a különbség az öröm és a boldogság közt? Hát az, hogy **örömet, azt lehet venni pénzért, de boldogságot NEM! A boldogság ugyanis belülről fakad...**

Szóval, az nagyonis veszélyes ha megengedjük a cuccaink felszaporodását. Mert ha van egy X tárgyad, az gyakorta igényli egy másik Y tárgy birtoklását is, és így tovább!

Például kellhet az az Y tárgy azért, hogy az előbbi X tárgyat megszereld vele. Hogy megjavítsad. Kalapács és szegek például. Kötelek. Fúrók. Gyalu. Drótok. És sok minden más is. Azaz ha sok cuccod van, esélyes hogy veszel majd mellédük

még jónéhányat.

De az Élet ennél sokkal egyszerűbb területein is hamar észrevehető, hogy a sok cucc birtoklása MEGFOSZT téged bizonyos értékes erőforrásoktól, elsősorban az idődtől és gondtalanságtól! Mert vegyünk példának egy tökéletesen ártalmatlannak tűnő tárgyat, az asztalt. Miért is ne lehetne egy asztalod, gondolhatnád... Csakhogy: Egy asztal nem sokat ér, ha nincs mellé szék. Tehát az asztal mellé máris „beköltözik” a szék is. Esetleg nem is egy szék, mert ugye ha van asztal s vendég jön hozzád, akkor illik hogy mindketten székre ülhessetek az asztal mellett, ne csak egyikőtök, vagy a vendég, vagy te... Ha azonban van szék meg asztal, a házad máris magasabb kell legyen mint egyébként amíg a padlón ültél és éltél, s magasabb otthon kifűtése több energiába telik, nagyobb a költsége! Esetleg eddig megvoltál bármi komolyabb fűtés nélkül is, de most már be kell hozzá szerezz egy igazi kályhát! És ugye, egy asztal nem fér el mindössze egy sátorban, asztalhoz már „igazi” ház kell...

S egyáltalán, egy csupasz asztal olyan „ciki”. Azt illik leteríteni valamivel. Valamivel ami szép. Kell tehát rá egy terítő vagy abrosz... Az asztalt időnként meg kell tisztítani, a tetejét legalábbis, port kell törölni róla... Az abroszt néha ki kell mosni... S különben is, az asztalnak is és a széknek is 4 lába van, ami azért baj, mert így nem okvetlenül fog megállni neked billegés nélkül egyik sem. Ezesetben tehát ügyelni kell rá, hogy a szobád padlója abszolút vízszintes legyen, ami nem feltétlenül könnyen elérhető „project”.

Aztán, az asztal és szék eléggé „modern” holmi. Ha van ilyened, hamarosan azon veszed észre magadat, hogy ezek „nem férnek össze” stílusban azzal a félig-meddig „őseemberes”, „vademberes” sőt „remetés” életmóddal amit eddig folytattál, hamarosan vágyini fogsz más, „civilizált” cuccokra is, egy ágyra mindenképp, egyszerűen amiatt mert ha a földön alszol akkor a talajon feküdve nem láthatod azon tárgyakat amiket az asztalra helyeztél, mert azok olyan magasan vannak a fejedhez képest, s ez nagyon kényelmetlen...

Sorolhatnám még, de látod remélem itt is azt a FOLYAMATOT, ami a tanmesében is le volt írva: egy ártalmatlannak tűnő kis elcsábulással kezdődik az egész, de aztán lépésről lépésre egyre messzebb visz téged az eredetileg vágyott EGYSZERŰ, minimalista, szerény, „természetközeli”, s emiatt GONDTALAN élettől!

Akárhogy is, az észben tartandó szabály egyszerű, vagy úgy is fogalmazhatok, „A Törvény kegyetlen”:

—MINDEN AMIT BIRTOKOLSZ, MAGA IS BIRTOKOL TÉGED!

Ez az elv egyszerűen MINDENRE érvényes. Mindenre, igen. Még az „igazi” rabszolgaságra is! Igen, azokban az országokban ahol van rabszolgatartás, a rabszolga is „birtokolja” a gazdáját! Nyilván nem olyan értelemben hogy megkorbácsolhatná, s nyilván sokkal kellemesebb rabszolgatartónak lenni mint rabszolgának, ez nem vitatható. Mégis, a rabszolga is „birtokolja” a gazdáját, olyan értelemben, hogy az a tény hogy a rabszolgaTARTÓ birtokolja a rabszolgát, az azzal jár hogy állandóan gondot kellett viseljen rá! Akkor is ha rém kegyetlenül bánik vele netán. Mert ekkor is igénybe veszi neki a rabszolgatartónak a pénzét is, idejét is az, hogy elő kell teremtsen valahogyan azt a kaját amit a rabszolgának ad rendszeresen (akármilyen silány élelmiszer legyen is az); ügyelnie kell rá hogy a rabszolga meg ne szökjön; hogy dolgozzék azaz „ne lazáljon”; aggódhat hogy a rabszolga meg ne betegedjék hiszen az neki veszteség; hogy meg ne haljon mert az még nagyobb veszteség; hogy a rabszolga öngyilkos ne legyen; hogy ne lázadjon fel mert abba ő

a rabszolgatartó akár bele is halhat ha a rabszolga megöli őt; netán adót is kell fizetnie a rabszolgái után...

Ezen aggodalmak egy részét persze kikerülheti ha alkalmaz egy rabszolgafelügyelőt. Akár többet is. De akkor meg azok miatt aggódhat, azok emésztik fel fizetelmét és pénze egy részét, hiszen azok fizetést igényelnek; aztán meg nem bánnak-e túl durván a rabszolgákkal ami veszteség neki a rabszolgatartónak; előfordulhat hogy a rabszolgafelügyelő netán meglopja őt, azaz erre is ügyelnie kell; netán a rabszolgafelügyelő fiatalabb, jóképűbb és erősebb mint ő, azaz amiatt is aggódhat hogy ha felesége van akkor az meg ne csalja a rabszolgafelügyelővel; egyáltalán talál-e megbízható rabszolgafelügyelőt nem túl drágán; és így tovább.

Tehát ha birtokolsz valamit - AKÁRMIT, MINDEGY HOGY MIT! - az nemcsak öröm, és nemcsak könnyebbség az Élet bizonyos területein, de egyben lefoglalja a pénzed és gondolataid - azaz a SZABADIDŐD - egy részét is! Még ha a legjóindulatúbban szemléljük is a dolgokat, akkor is az van hogy ha nem is aggódsz miatta, de legalábbis azon jár majd az eszed viszonylag gyakran, mihez kezhetnél azzal a tárggyal, mi mindenre használhatnád azt még, hogyan tehetnéd hatékonyabbá a működését, hogyan alakíthatnád még szebbé, hogyan óvhatnád meg, stb.

És persze hogy igenis aggódsz majd. Minél értékesebb a cucc amit birtokolsz, annál jobban aggódsz majd hogy el ne lopják tőled... Vagy meg ne rozsdásodjék, be ne penészedjék, el ne veszítsd, stb...

Ráadásul mindezt FELESLEGESEN, mert teljesen mindegy mid van, mi mindened van, HOZZÁSZOKSZ IDŐVEL, azaz immár nem okoz neked/benned jóleső érzést, örömet az ha rágondolsz, hogy te rendelkezel ezzel meg azzal a tárggyal. Ez még akkor is igaz ha akármilyen értékes és méregdrága legyen is a szóban forgó cucc. Akkor is hozzászoksz idővel, természetesnek tartod majd hogy neked az VAN, hogy te azzal rendelkezel... s így a „birtoklás” jóleső érzését csak akkor érezheted ha egy ÚJABB akármit szerzel be magadnak! Ez tehát épp olyan mint a DROGHASZNÁLAT: a meglevő „dózis” már nem elég a kellemes érzés kiváltásához, fokozni kell tehát a használt „szer” mennyiségét...

Na, nem kérdezem meg hogy van-e még kérdés, mert biztos vagyok benne hogy lenne még sok, de az maradjon a következő alkalomra, most tehát befejezem, gondolkodjatok ezen kedves leendő sztoikusok, én már megyek is...

—De csak egyetlen kérdést tényleg - kiáltotta Vrészi - miért nem Kvaré tartja az előadásokat, hiszen ő még sokkal jobban értene ehhez!

—Na de mi a csudának tennék ilyet, ha Csipetke is képes rá, sőt, jól láthatóan még élvezi is? - kérdezte vissza Kvaré.

—Na de biztos te is élveznéd.

—De ő jobban élvezi, mert neki ez még újdonság. Miként is foszthatnám meg őt ettől az örömtől, ugyan már, az nem volna szép dolog!

—De akkor a tied lenne a dicsőség, téged tisztelne mindenki!

—**A tanítvány sikere mesterét dicséri, sőt, ennél nagyobb dicséretet és elismerést még elméletileg se kaphat egyetlen mester se!** Ez akkor is igaz ha a nevét a tanítványa egyszer sem említi meg, holott Csipetke többször is hivatkozott rám. Tehát, mert Csipetke az én tanítványom, akármilyen sikert arasson is a kislány, az mind az én sikerem is, az én munkám elismerése, s ennél több nekem nem kell, teljesen felesleges volna tényleg minden alkalommal százszámra a vállamat veregetni meg köszönetet mondani, az csak időfecsérlés lenne. Elvégre mindenki tudja tényleg hogy én tanítottam Csipetkét. Ha ő jól csinál vagy mond valamit, az

az én dicsőségem, de természetesen az meg az én szégyenem, ha valamit nagyon elbaltáz. Ez van. Perpillanat azonban nagyon meg vagyok elégedve vele! - azzal átölelte a kislány vállát, s így szólt:

—Azt mondtad, ennyi mára: akkor ez azt jelenti hogy mehetünk!

Pucsakaci elérzékenyülten nézett Csipetke után:

—Hát azért mégiscsak meglátszik, hogy történjék bármi, de igenis az én leányom: alig látszik ki a földből, de micsoda nagy előadást levágott mégis, és egyáltalán nem fél kiállni a hatalmas nézőközönség elé, lámpaláznak nyoma sincs benne! Lámcsak, a vér nem válik vízzé!

Mékvaráni átölelte a vállát.

—Örökké a te lányod marad, bármilyen életutat járjon is be.

—Hát persze, de mégiscsak pocséklás sőt tragédia, hogy ekkora tehetséget ami neki van a nyilvános szerepléshez, veszni hagy, és inkább besavanyítja magát holmi erdészeti iskola elvégzésével; ráadásul aztán még abban a szakmában se akar majd dolgozni, hanem csak teng-leng majd jobbra-balra...

Mékvaráni mosolygott.

—Ugyan már kedvesem, ez nem így lesz, miféle mulatságos csacsiságokat is képzelsz te! Igaza van Kvarénak, cseppet se ismered a saját lányodat. Én azonban, mert magam is nő vagyok, megmondom hogy mi lesz Csipetkéből.

—Mi, mi, erdész, legalábbis „papíron”, ahogy mi mondjuk, hiszen ezt mondja, és...

—Ugyan már! Megtanulja majd amit abban az iskolában lehet, ez igaz, és az is igaz amit mondtál, hogy soha egy napot se fog aztán abban a szakmában dolgozni. Ez igaz, igen. De szerintem nem baj ha valaki megtanul akármit is, még akkor is ha eleinte feleslegesnek tűnik, mert például eszébe sincs használni azt a tudást. A tudás mindig jó ha van, mert sose tudható előre, mikor történik valami váratlan, amikor mégis jaj de jó ha megvan! Például eltéved a lányod két falu közt a vadonban vagy akármi... Aztán amíg tanul, legalább nem a fiúkon jár majd az esze, amit biztos te se szeretnél ugye. Hanem azután hogy kijárta azt az iskolát, nem az lesz amit te mondtál hogy teng-leng majd céltalanul...

—Dehogynem, Kvaré is ezt teszi, és ő a példaképe!

—A példaképe, ami a függetlenséget illeti. Különben meg Kvaré se „céltalan”, mert te magad mesélted nekem, hogy ő elég gyakran tart túlélőtanfolyamokat mindenféle kalandvagyóknak meg hasonló népségnek... na ilyesmit csinál majd Csipetke is, csak amit ő tanít az nem túlélés lesz, hanem filozófia!

—Filozófia?! Ez a sztoikus izé?!

—Ez hát. Filozófusnő lesz majd a lányodból, szerelmem, én ezt már előre látom! Higgy nekem! Hát már hogy a csudába is így ne lenne, el se tudom képzelni mi más válna belőle, amikor láthatóan élvezi hogy kiáll nagy tömegek elé szerepelni, hogy figyelnek rá, hogy taníthat... Igen, a te lányod, szereti a nyilvánosságot, s ez látszik is rajta! Messze sokkal több benne a kitünnivágyás, mint hogy behúzódjon valami remetekunyhóba és ott rovarokon meg gilisztákon éljen amitől te félsz! Kvaré lehet hogy megtenné ezt, ő szereti a magányt, de Csipetke nem igazán. Megtanulja majd Kvarétól, miként lehet azt elviselni. El is viseli majd ha kell. De nem fogja szándékosan keresni! Ő majd járja a ti világotokat, és tanítja az embereket filozófiára. Az lehet hogy picit különc lesz a ti fogalmaitok szerint, mert két falu közt a sátrában alszik majd az útszélen, tegyük fel, de akkor se fogja „besavanyítani” magát, és nagyon sokan tisztelik majd őt a bölcsességéért, világotok egyik legokosabb, legbölcsebb nőjének tartják majd őt... talán majd fellép

olyan ízében is... nem is tudom pontosan... műsorokban vagy a tévében, ilyesmiről beszéltél nekem, de én még nem nagyon tudom mi az...

—Hát persze! - kiáltott fel Pucsakaci széles mosollyal. —Igen, miért is ne kaphatna a lányom egy külön sorozatot a tévében, hiszen vannak nálunk tévé-prédikátorok is, miért is ne lehetne ilyen filozófiából is... Hű de jó ötlet drágám! És micsoda hírnévre tesz majd szert, csodagyerekként tisztelik majd...

—Na akkor remélem megnyugodtál már a lányodat illetően szerelmem! - mosolygott rá a nő.

—Igen. Igen, teljes mértékben! Micsoda nagyszerű ötlet tényleg! Igen, már látom, össze lehet egyeztetni a lányom választását azzal a tévés karrierrel amit én szántam neki! Prédikál majd a sztoicizmusról, az egyszerű életről, minimalizmusról, szerénységről... arról, hogyan kell boldognak lenni szerinte... rengetegen figyelnek majd rá, előre látom! Csodálatos ötlet volt a részedről, drágám!

—Na akkor ha tényleg nem kínoz már aggodalom téged emiatt, akkor gyere, s foglalkozz valami egészen mással!

—Mivel?

—Természetesen velem!

9. fejezet: Gruma

Pár nappal azután hogy Launi magához tért a nyelvtanulás után, a királylány úgy döntött, itt az ideje visszaküldeni a hajókat Dorhába, ahogy azt meg is ígérte édesapjának, hiszen megegyeztek hogy csak két hajót tart meg belőlük. Minthogy harminckét hajóval érkezett, ez harminc hajó visszaküldését jelentette.

Vissza is küldte mindet, de nem ám akárhogy: előtte mindegyiket dugig tömte a barlangból kibányászott fénylő kövekkel! Megtehetette: amint kicsit is komolyabb mennyiséget kezdtek onnan kibányászni, hát áttörtek néhány falat - melyek maguk is e fénylő kristályokból épültek fel javarészt - és kiderült, hogy ez az üreg tulajdonképpen csak a bejárata egy gigantikus barlangrendszernek, mely sok-sok kilométer távolságra nyúlik el, és legkevesebb ötszáz méter mélyre le, de ki tudja, talán ezer méterekre is, mert lehet ám hogy ahhoz hogy mélyebbre jussanak, csak néhány másik „falat” kell még áttörniük...

Mondta is Gemmon, aki, mint drágakőszakértő, rendelkezett azért némi geológiai ismerettel, még ha nem is az volt a fő szakmája:

—Nem tartom lehetetlennek, hogy igazából Vlúvó teljes kontinense ilyen anyagból áll, lényegében teljes egészében, és csak legfelül, ennek az iznek a tetején helyezkedik el némi „igazi” akarommondani általunk megszokott anyag, mint föld meg egyebek! Itt egyszerűen milliárd tonnák vannak ebből a fénylő kristályból! Nemhogy e bolygót el tudjuk látni vele teljes egészében, de akár számos további naprendszert is, hiszen már egy kis darabka is e kristályból jókora fényt ad, azaz nem kell belőle sok egy helyre. Gyakorlatilag az egész olyan, mintha a teljes kontinens - a felső talán száz métert kivéve - a legértékesebb drágakőből lenne, épp csak ez még sokkal jobb annál is, mert bár én szeretem a drágaköveket, de azt még én is elismerem, hogy egy közönséges drágakőnek nem sok haszna van, a szépségétől eltekintve. Ennek az izének viszont nagyonis, hiszen világít!

Minthogy azonban nagyon kellett már valami név e világító kőnek, mert nagyon kényelmetlen volt mindig „izének” nevezni vagy azon a hosszú néven hogy „vi-

lágító kő”, emiatt a vlúvőiek kitalálták, hogy ezentúl úgy nevezik majd, hogy „kri”. Ez amúgy szokatlan volt a vlúvőiektől, mert az a nyelv imádta a szóösszetételeket, így logikus lett volna hogy valami olyan névvel illessék mely két vagy több szó összetétele, s olyasmit jelent hogy mondjuk „fénykő”, „fénykristály”, „magától világító” vagy hasonló, de a vlúvőieket is teljesen megbabonázta ez a csoda, még jobban is mint Pucsakaciékat, és úgy döntöttek, ezt valamiféle „alapvető szubsztanciának” tekintik, mely megérdemel egy teljesen külön, mindentől független nevet, ráadásul rövid nevet hogy gyakran lehessen könnyen emlegetni, és szerencsére a „kri” szótagot a nyelvük még semmire se használta, eddig semmit se jelentett. Hát mostantól lett jelentése!

Nemcsak ez történt azonban akkoriban. Ugyanis, a vlúvőieket nem csupán a kri nyűgözte le, de váratlan látogatóik - Pucsakaci meg a többiek - fejlett tudása, ismeretei is, beleértve természetesen e tudás bizonyítékát a tutu úrhajót is... meg azon leleményeket amikre már eddig is megtanították őket, például ami a galván-elemet illeti. Gyakorlatilag mindent ami tőlük jött, szentnek tartottak. S az egyik nap Mékvaráni azzal a javaslattal fordult Csipetke legújabb sztoikus előadása után az azt hallgató, de még szét nem oszlott tömeghez, hogy szerinte bölcs dolog volna a sztoikus filozófiát megtenni országuk hivatalos filozófiájának! Gyakorlatilag beleírni az alkotmányba - mert volt ám olyanja is Vlúvőnek! - hogy az ő világnézetük, filozófiájuk a sztoicizmus, aminek követése természetesen nem kötelező, de mostantól vlúvői hagyománynak tekintendő, mely hivatalosan is állami védelemben részesedik, és ha nem is kötelező, de illik megtanítani a gyermekeknek amint azok értelme kinyílik! Ez egyben őket, a „bölcs embereket” még jobban kiemeli majd a más, barbár népek tengeréből, hiszen azoknak nincs ilyen rendkívül logikus és jól összeszedett filozófiai rendszerük mely segít nekik eligazodni az életben! Egyben azt is javasolta, hogy nevezzék át országukat, Vlúvót úgy, hogy „Sztoícia”, mely név természetesen a sztoicizmusra utal. Ez nem jelenti azt, hogy a Vlúvó név ezentúl be kéne tiltassék, hogy ne lehetne használni, hiszen miért is ne lehetne, elvégre az azt jelenti hogy „Bölcsföld”, s ez is jól illik egy olyan népre amely a sztoikus filozófiát elfogadta - de a Sztoícia mégis jobban kihangsúlyozza azt, hogy mostantól ők, a Bölcs Nép, a bölcsesség még magasabb lépcsőfokára léptek!

Mékvaráni javaslatát kitörő lelkesedés fogadta, egyetlen tiltakozó hang se hallatszott, maga a király is örvendett hogy uralkodásának idejére ilyen jelentős esemény jut, így ez a kérdés eldőlt. A legjobban természetesen Csipetke örvendett, aki magát eddigre már réges-rég azonosította a sztoicizmussal, de mások is úgy tekintettek rá, mint aki lényegében a sztoicizmus valamiféle „világi papnője”, fiatal életkora ellenére is, bár az hogy fiatal csak annál jobb, mert ezáltal még jobban kihangsúlyozódik a szentsége!

És Csipetke le se tagadhatta volna, hogy ezek után még sokkal rokoszenvesebb neki Mékvaráni, elvégre Mékvaránitól származott e javaslat! Ezt Mékvaráni is látta a kislányon, s elégedetten mosolygott, s biztos volt benne hogy bár Csipetke eddig se tett szemrehányást apukájának a „gáláns kalandért” amit vele Mékvaránival folytat, de ezek után még annyit, sőt a nullánál kevesebbet se fog!

Tehát a visszatérő harminc hajó rengeteg krit vitt Dorhába, egyben az ország névváltozásának híret is, s persze akadtak a hajókat visszavezető matrózok meg egyéb népség közt is olyanok bőven, akik többé-kevésbé elmélyedtek már a sztoicizmusban, legalább valamennyire.

Az hogy sok krit visznek a dorhák országába, különben nem elsősorban Launi

nagylelkűségén múlt. Hamar kiderült ugyanis, amint a királylány beszélgetni kezdett Pucsakacival, Kvarével meg a többiekkel, hogy a fejlett technológiához rengeteg nyersanyagra van szükség! Na de ez itt Vlúvőben - azaz bocsánat, Sztoíciában! - komoly gondot jelentett, mert miként is legyen nyersanyaguk, ha szinte az egész kontinens kríből áll?! Jó, persze, akad bazaltos láva meg pár más kőzet is itt-ott ahol épp vulkánok tombolnak, szóval nyilván lehetne valami vasat meg más érceket találni, de nagyon macerásan, kis mennyiségben, és jelentős távolságról kéne ideszállítani. Aztán, mivel olvasszák meg, vasolvasztáshoz nem elég ám az a tűz amit némi szárított tengeri hínár meg halcsont elégetésével lehet nyerni...

Így történt hogy kitalálták, hogy kereskedni fognak: krít adnak ércekért, fémekért, feketeszénért, általában nyersanyagokért!

Ez így is lett, a hajók sikeresen visszatértek, és Launi apja csak ámult a témérdek fénylő drágakövön... és persze hogy akart még belőlük sokkal de sokkal többet is, emiatt küldött Sztoíciába bőséges mennyiségben vasat, szenet, rezet, gerendákat, szöveteket, finom csemegéket, mindent, tényleg abszolút mindent amit csak Launi kért, számlálatlan mennyiségben, mert nyugodtan megtehetette, mert ő maga az odaküldött érték több százszorosát kapta más országokból a kriért amit eladott nekik, még akkor is, ha a Launitól kapott kri kevesebb mint egy százalékát adta csak el azoknak a másik országoknak! Mert nem akadt ember se Dorhában se azon túl, aki ezentúl ne krível akart volna világítani büdös mécsesek, gyertyák és fáklyák helyett! Hiszen ez sokkal tisztább fény, ráadásul teljesen ingyen van! Mily előkelő is ez!

És így aztán minden a legnagyobb rendben ment, mindkét fél, a dorhák és a vlúvőiek legnagyobb meglegedésére egyaránt, sőt, néhány másik ország is nagyon elégedett volt, mert hamar kiderült honnan származik a kri, és más-honnan is jöttek oda ezért az ásványért nemcsak Dorhából, bár más országokból kevesen, mert Dorha volt a legközelebb Vlúvőhöz - bár még ő is borzasztó messze. Egyszerűen az hogy máshonnan mint Dorhából hajózzanak Sztoíciába, az az akkori hajózási technikával olyan veszélyes és képtelen istenkísértés volt, hogy nem sokan vállalkoztak rá - mindazonáltal néha nagy ritkán mégis, mert a leendő gazdagság csábítása roppant vonzerő! És pár hajósnak ez sikerült is, és ezek tényleg elmondhatták aztán, hogy busás haszonra tettek szert! És amiatt hogy minél többen utazhassanak oda, felpézsdült a hajóépítés mindenfelé, a kereskedők egyre több és jobb hajókat követeltek a hajóépítőktől, és készek is voltak elképesztően jól megfizetni a mesterek közül a tehetségesebbeket!

És ez így ment tehát bő két éven keresztül onnan számítva, hogy Launi megérkezett Vlúvőbe, a későbbi Sztoíciába. Az ország ezalatt bámulatosan felfejlődött, ebben különben nem kis szerepe volt Minninek is, mert a tutu lány bámulatos memóriával rendelkezett, bármit is olvasott korábban, akár ha egyszer is, arra képes volt pontosan visszaemlékezni, így ő lett hőseink „élő tudományos lexikonja”.

Egy nap azonban váratlan látogatójuk érkezett. Vrészi keltette fel Launit már hajnalok hajnalán:

—Felséges úrnőm... bocsáss meg amiért felébreszteni merészeltelek, de...

—Baj van talán?!

—Nem tudom, de könnyen lehet, mert izé... szóval, felséges apád, a dorha király

vár odakint arra, hogy veled beszélhessen, igazság szerint be is akart jönni hozzád azonnal, de mondtam neki hogy arról szó sem lehet, akkor se ha a lánya vagy, mert hát hogy is lenne ez lehetséges amikor még nem vagy felöltözve... de szerintem jobb lenne ha most tényleg nagyon gyorsan magadra kapnál valami ruhát, mert én félek hogy tényleg valami rossz történt, mert nem normális dolog az, hogy a király elmerészkedik egy ilyen hosszú és veszélyes útra...

Ezt Launi maga is így gondolta. Nem sokat törődött az öltözködéssel, csak magára kanyarított egy köntöst, aztán máris sietett apja elé. S amint édesapja megpillantotta őt, azonnal így szólt hozzá a király, mintegy üdvözlés helyett:

—Örülök hogy jó egészségben látlak téged, Launi! Tartozom neked egy bocsánatkéréssel: elismerem hogy nem volt igazam, és tényleg te lettél volna jobb uralkodó, méltóbb utódom, és nem Gruma!

—Mit csinált az a féreg?! - kiáltotta Launi sápadtan.

—Hát, egyelőre még nem sokat. - kezdte a király, majd sóhajtva beleült egy székbe, s így folytatta: —Hacsak soknak nem számítjuk, hogy elüldözött a trónról engem, a tulajdon apját! Sőt az még hagyján is lett volna ha egyszerűen megbuktat mint uralkodót. De kifejezetten meg akart gyilkolni! Tulajdonképpen börtönbe záratott, és azt tervezte hogy ünnepélyes keretek közt végeztet majd ki, mint úgymond „a dorha nép árulóját”, meg mint istentelen eretneket... gyakorlatilag máglyahalál lett volna a sorsom. Szerencsére azért akadtak még híveim páran, így volt aki kiszabadítson a börtönből, és sikerült meglógnunk egy hajóval. És ideérnünk. Holott még véletlenül se olyan hajóról volt szó amit ilyen útra terveztek volna, amikor megláttam nem fogadtam volna nagy pénzekben arra, hogy túléljük az utat... de végül sikerült.

—Na de hát miként is lehetett képes erre Gruma, ehhez az kell hogy legyen sok-sok híve...

—Volt neki, bőven, legalábbis az biztos hogy a papok mind őt támogatták! - sóhajtott a király. —Mert a papok sosem kedveltek téged, Launi, továbbá, a meggyőződésük hogy Vlúvőben úgy általában véve mindenki veszélyes eretnek. Meggyőződésük az is, hogy te nem hiszel istenben. Megmentetted Mékvaránit is, s ezzel megaláztad őket, szégyent hoztál a fejükre nagy nyilvánosság előtt, meg később azt a másik eretneket is megmentetted akinek nem jut eszembe a neve de nem is fontos. Szóval a papok nem kedvelnek téged, hogy finoman fogalmazzak, és engem se kedvelnek mert nem léptem fel ellened kellő eréllyel. Sőt semmiféle eréllyel se.

—De miért nem elegendő nekik hogy én itt élek, a világ szélén, távol mindentől...

—Mert itt már nem is elsősorban rólad van szó, hanem az eszmékről amiknek pártolójául szegődtél! Konkrétan, tudd meg, hogy betiltották és kiátkozták a sztoicizmust.

—Micsoda?! Hiszen annak semmi köze a valláshoz, nem eretnek, és...

—És épp az a bajuk, hogy semmi köze a valláshoz. Mert ugyebár a sztoicizmus azt tanítja, hogyan lehet boldognak lenni a világunkban. És a papoknak ebben az nem tetszik, hogy ebből a sztoicizmus egyszerűen kihagyja Istent. És hát már miként is néz az ki, hogy az emberek abban higgyenek, hogy a boldogság elérhető isten és vallás nélkül is! Amint ennek teret engednének, azonnal feleslegessé válna az istenhit! Szerintük tehát az az állítás hogy lehetséges a boldogság másképp is mint a valláson és az istenhiten keresztül, súlyos tévtan, eretnekség, és tűzzel-vassal irtani kell! Jelenleg aki bármit is tanít aminek köze van a sztoicizmushoz, azt kockáztatja hogy megégetik, vagy karóba húzzák, vagy keresztre

feszítik, ráadásul a családtagjaival együtt, mert úgy tekintik hogy biztos azokat is megfertőzte már téveszmékkel. Betiltották a torokéneklést is úgy melleleg, mert azt elismerik ugyan hogy nem az ördög műve - ezt nem tagadhatják le, mert nagy nyilvánosság előtt bizonyosodott be - de azt mondják, e kísérteties hangok odavonzzák az ördögöket és más gonosz szellemi lényeket.

—Gondolom, betiltották a kript is.

—Jaj, leányom, megint ez az ártatlan naivitásod... azt persze hogy nem tiltották be, hogy is tették volna amikor abból hasznuk van! Ellenben azt mondják - illetve főleg Gruma mondja, akiben a papok megtalálták a maguk emberét - hogy minden kript eleve Dorha tulajdona, mert egész Vlúvő is Dorha tulajdon, és minek fizessenek rengeteg áruval a kriptért, amikor az úgyis az övék, azaz, egyszerűen ide kell jönniük nagy hadsereggel, megölni minden vlúvőit akikért úgyse nagy kár mert mindegyik eretnek, ha meg netán egy maroknyi közülük mégse, az se baj, mert majd Isten kiválogatja közülük az igaz szívűeket a Mennyben! Aztán amikor itt mindenkit kiirtottak, minden kript az övék lesz ingyen. Szerintem Gruma már ebben a pillanatban is fegyverkezik, szereli fel a hajókat amikkel majd megtámadja az országot! Igaz hogy nem rögtön, mert alig két hét múlva már nem lesznek ehhez jó szelek, de legkésőbb fél év múlva!

—Hm... Hát, annak azért örvendek hogy sikerült megmenekülnöd, édesapám! És hát nézd a dolgok jó oldalát...

—Aha, a sztoikus alapelvek egyikével jössz most mindjárt, hogy „Amor Fati”! - mormogta a király.

—Örülök neki, hogy te is ilyen jól megtanultad! És igenis van jó dolog a számodra ebben az eseményben is: Mindenekelőtt az, hogy egyáltalán életben maradtál! Aztán, hogy ezek után nem vesztegeted az atyai szeretetedet egy arra méltatlan valakire, Grumára. Harmadrészt pedig, így megint együtt lehetsz édesanyámmal, akinek az értelme időközben visszatért, erről bizonyára hallottál, sőt, most már tökéletesen beszél dorha nyelven is! De arra is van mód, hogy téged is megtanítsalak a vlú nyelvre, meg egy másikra, a csiszi nyelvre is, amit legfőbb bizalmasaim beszélnek, ehhez csak az kell hogy egy csodálatos sisakot a fejedre tegyek... de készülj fel rá, utána napokig fájni fog a fejed!

—Bánomisen, hol az a sisak?

Nem mondható, hogy a dorha király Sztoíciába érkezése felhőtlenül boldoggá tette volna a vlú embereket, az őslakosokat! Igenis nem egy helyről jutottak olyan hírek Launi fülébe, hogy az egykori dorha királyt tulajdonképpen ki kéne végezni, elvégre az ellenségük, mert pár évtizede az ő uralma alatt történtek az első atrocitások Vlúvőben, amiket az akkoriban idelátogató dorha hajósok elkövettek! Na de ekkor Launi összehívott mindenkit, és elmondta nekik - egyben felszólította őket hogy amit most hallanak tőle azt adják tovább mindenkinek! - hogy amennyiben az édesapjának baja esik, akkor ő Launi azonnal elhagyja maga is Sztoíciát, mert nem lesz hajlandó gyilkosok érdekében fáradozni! De különben is, ami akkor régen történt, az nem lehetett más, mint az istenek akarata, mert ha akkoriban meg nem történnek azok a csúnya dolgok, akkor Jéni nem kerül el Dorhába, és ő Launi se születik meg!

Sőt ekkor előlépett Kvaré is, és így szólt:

—Egyáltalán, szégyen reátok hogy ilyesminek az ötlete mint a védtelen, száműzött király megölése, egyáltalán felmerült bennetek! És még volt merszetek az országotokat átnevezni Sztoíciára, ilyen gondolkodás mellett?! Hogyhogy nem veszitek

észre, hogy effélének már a pusztá ötlete is teljességgel méltatlan egy sztoikus emberhez?! Hát jusson már az eszetekbe, hány alkalommal magyarázta nektek tehetséges tanítványom, Csipetke, de néha még én is elmondtam, hogy **egy sztoikus valaki, az nem szabad hogy állandóan a múlton rágódjék!** Amiatt nem szabad, mert egy sztoikus azzal kell foglalkozzék amin hatalmában áll változtatni, a múltat viszont teljesen nyilvánvalóan lehetetlen megváltoztatnunk, eképp az összes múltbeli esemény is kivétel nélkül mind abba a kategóriába tartozik, amit egyszerűen el kell fogadnunk, aztán kész, ennyi, a továbbiakban nem kell törődnünk vele, azt az egy dolgot kivéve legfeljebb, hogy levonjuk belőle a megfelelő tanulságokat, azaz tanulunk belőle! Ennek azonban semmi köze olyasmihez hogy bosszú! Nem mintha én mint sztoikus férfi, teljességgel elítelném a bosszút, mert mélyen hiszek benne hogy annak is megvan a maga helye és szerepe az életünkben, épp csak hogy csupán rendkívül speciális esetekben, tudniillik szerintem a bosszúnak - legalábbis ami a halálbüntetést illeti - akkor lehet jogossága, ha valamely súlyos bűn **megismétlődését** akarjuk elkerülni általa! Most azonban ez a veszély nyilvánvalóan nem fenyeget.

—De igenis fenyegethet e veszély, mert mi van ha a király valamiképp vissza-szerzi a hatalmát Dorhában, aztán újra hadba száll ellenünk! - kiáltotta valaki.

—Ennek esélye infinitezimálisan csekély, ráadásul e veszély kivédésére kínálkozik egy olyan módszer is mely sokkal méltóbb hozzánk sztoikusokhoz, mégpedig az, hogy ne kivégezni akarjátok a királyt, hanem arra törekedjétek hogy megszeressétek vele az országotokat, hogy szeresse a népeteket, a kultúrákat, benéteket az itt élő embereket, és így ha a barátotok lesz, nem kell már félnetek tőle még akkor se ha valamikor a jövőben visszaszerezné a hatalmát - amire az esély amúgy különben is édeskevés! De meg amúgy is, mindenki megjavulhat, még a legislegnagyobb gonoszok is. Ezzel nem azt mondom hogy ez be is következik mindegyiknél, de az esély rá jelentős, a legtöbb gonosz ugyanis csak amiatt gonoszkodik, mert jobb nem telik ki tőle, s amiatt nem, mert a szerencsétlen egyszerűen egy tudatlan barom és kész, de még a tudatlansága se az ő hibája, egyszerűen nem lehet más mint tudatlan és hülye, mert nem volt senki aki megtanította volna a helyes világnézetre kiskorában! Az egykori dorha királyra is igaz ez, természetesen. Sőt még a fiára, erre a Gruma nevű illetőre is. Ne gonosztevőt lássatok tehát a királyban, hanem egy szerencsétlen nyomorultat, aki eddig nélkülözni volt kénytelen a bölcsességet, gyakorlatilag tehát a sztoicizmust, mert senki de senki nem volt aki megtaníthatta volna őt rá, aki felnyitotta volna a szemét a Bölcsesség Fényére, hogy költőien fogalmazzak! Emiatt aztán helytelen döntéseket hozott, mert mindenki helytelenül dönt aki nem ismeri az okokat és okozatokat, a Világ törvényeit, a Boldogság titkát, aki nem képes különbséget tenni Helyes és Helytelen közt! Most már azonban más a helyzet, most már itt a lehetőség neki is hogy okosodjék, és ha megtanulja amit kell, nyilván más döntéseket hoz majd a jövőben, sőt saját múltbeli döntéseire is másképp tekint majd azután! Ha egyáltalán bármi büntetésre is akarjátok ítélni őt, akkor se a halálbüntetés legyen az, hanem inkább olyasmi, hogy neki kötelező legyen ezek után végighallgatni kivétel nélkül minden egyes előadást amit Csipetke tart, vagy amit én tartok, a sztoicizmusról! Ez hasznos lesz, mert ezáltal tanul valamit. Ennek értelme van. Annak azonban hogy kivégzitek, vagy akár ha csak meg is korbácsoljátok, a világon semmi, attól nem fejlődne a jelleme! Különben is, ha büntetést szeretnétek kiosztani neki, gondolatok rá hogy már rég megkapta, s hozzá bőven eleget: a büntetése az, hogy iszonyúan szégyenkezhet, mert mindent

megtett azért hogy a fiából, Grumából legyen trónörökös és ne Launiból, aztán tessék, íme, mit csinált vele ez a „derék” fiú?! S most ő a király kénytelen volt elmenekülni ide, Launihoz, és tőle, a mellőzött és kevésre értékelt leányától menedéket koldulni! Mekkora megaláztatás! Nem kell ennél nagyobb büntetés neki, sőt ez súlyosabb a kivégzésnél is, mert ha megölik, hamar vége lesz és kész, ennyi, de ha életben marad, emlékszik erre és szenved a megaláztatástól egész életében! És ennyit meg is érdemel, szerintem is. Halált, azt azonban nem!

—A bosszúvágy teljesen természetes emberi érzelem! - kiáltotta valaki a tömegből.

—Ez igaz - bólintott Kvaré - de ezzel szembehelyezhetem azt az állítást, hogy a megbocsátás is teljesen természetes emberi cselekedet! És tudatlak benneteket arról - ha még nem tudnátok! - hogy sztoikus szempontból a megbocsátáshoz, büntetéshez, bosszúhoz meg ilyesmikhez az a helyes hozzáállás, hogy mindekelőtt elképzelitek magatokat a bűnös illető helyében, azon körülmények közt, amikor ő az adott bűnt elkövette! És akkor megkérđitek magatoktól: —„Miként cselekedtem volna én, akkor?” És ha az lesz a válaszotok hogy ugyanúgy mint ő, akkor semmi jogotok holmi bosszúra vagy büntetésre, egyedül csak a megbocsátás lehet a helyes út és cselekedet, egyszerűen mert ebben az esetben szikrányival se vagytok jobbak mint ő, a bűnös! Márpedig a jelen helyzetben gyakorlatilag száz százalék esélyét látom annak, hogy mindegyiktek és bármelyiktek ugyanúgy cselekedett volna mint a király, ha ő lett volna akkoriban Dorha királya, egyszerűen mert a gazdag országok királyainál hagyománynak mondható az, hogy ha lehetőségük nyílik, akkor hódítanak, háborúznak, elvégre ezt várják el tőlük az alattvalóik, ezt, hogy holmi „dicsőséget” szerezzenek a népüknek ilyen módon, vérontással, háborúkkal, hódítással! Biztos mindegyiktek szívesen lenne király, talán álmodtatok is ilyesmiről, na és hát a királykodás egyszerűen olyan szakma, hogy ezzel jár: hódító viselkedéssel! Tehát nincs jogotok bosszút állni a királyon!

Most Csipetke furakodott előre.

—Ha megölik Launi apukáját, esküszöm hogy soha semmire se tanítalak benneteket a jövőben, sőt, arra biztatom majd az édesapámat, Pucsakacit, hogy azonnal és haladéktalanul térjünk vissza a mi világunkba, és nemcsak mi de mindenki más is a csoportunkból! Szerintem nem lesz nehéz meggyőzőnöm őt erről!

Ez a határozott véleménynyilvánítás aztán el is döntötte a kérdést. Pláne mert a király is kiállt mindenki elé, és ünnepélyesen bocsánatukat kérte a múltban elkövetett bűnökért. Ennek ellenére, Launi azt tanácsolta neki, jobb ha nem megy Vlúvő fővárosába vagy bárhová, hanem megmarad a tutu úrhajóban, s annak környékén legfeljebb... ezt a király meg is ígérte és be is tartotta, annál is inkább, mert nagyon élvezte azt a luxust, amit az úrhajó nyújtott neki.

Persze igazán nem az egykori dorha király felbukkanása okozta a legnagyobb fejfájást a vlúvőieknek, hanem az, hogy tudták, az új dorha király, Gruma, hamarosan megindul ellenük a flottájával! És fogadkoztak, hogy megvédik magukat. Az egyetlen kérdés az volt, hogy hogyan?

Ez természetesen olyan kérdés volt, amivel kapcsolatban Launi helyesnek látta kikérni tanácsadói véleményét, meg is tette, de a kapott válasz nem tetszett neki. Egyöntetű volt ugyanis körükben a nézet, hogy a védekezéshez fegyverek kellenek!

—Valószínűleg tudunk majd csinálni néhány bazukát vagy valami hasonlót az el-

következő hónapokban - vélekedett Kvaré - elvégre most már ti is vagytok olyan technológiai szinten, mint réges-rég a csiszík ősei voltak amikor ők találták ki az első bazukákat. Egy olyan fegyver ellő legalábbis néhány száz méterre, a jobbak néhány kilométerre is, gyakorlatilag tehát odáig egészen biztosan ameddig egyáltalán látni és célozni lehet, és miután fahajóitok vannak, ez azt jelenti hogy egyetlen ilyen találat a bazukából elég egy egész hajónak, mert az darabokra törik tőle, fel is gyullad, elsüllyed, aztán kész, ennyi! És még aki a legénységből ezt túl is éli, az se sokat kellemetlenkedhet nektek ezek után, mert amilyen jéghideg nálatok a tenger akár nyáron is, hát csonttá fagy a vízben, de ha mégsem, mire kiér a partra, mozogni alig fog tudni nemhogy védekezni, hogy támadásról már ne is beszéljünk, azaz a te embereid azt csinálnak majd velük amit csak akarnak!

—De nekem ez nem tetszik, nem akarok gyilkolni.

—Ellenséget se?

—Persze hogy azt se. Azok is emberek.

—De olyan emberek, akik viszont igenis akarnak gyilkolni, tudniillik téged meg a szeretteidet, a népedet, mindenkit aki itt él!

Launi csak a fejét rázta hogy ő ezt akkor se akarja - ennek ellenére, jobb ötlete neki se volt, így megszavaztatott, hogy elkezdik a bazukafejlesztési programot. Az első talán fél tucat példány hamar el is készült, alig két hét alatt, és tökéletesen működőképesek is voltak, aminek a tündéreken kívül mindenki nagyon örvendett is. Most tehát meg kellett szervezni a tömeggyártást, hogy legyen belőlük elegendő, mire - várhatóan nagyjából fél év múlva - ideér a támadó hadsereg.

Úgy tűnt azonban, erre nem lesz idejük. Mert alig tesztelték le ezen első fél tucat bazuka - a „nullszéria” - képességeit, máris elképesztő hír futott be Launihoz:

—Úrnőm, ébredj gyorsan, mert megérkezett Gruma, még hozzá több mint nyolcvan hadihajóval! - rázta meg Launi vállát Vrészi, már hajnalok hajnalán.

—Micsoda?!

—Épp most kötöttek ki az első hajók ott, ahol annak idején Pucsakaci lezuhant... illetve nem most, hanem már órákkal előbb, mert ahhoz is idő kellett hogy az ottani örök eljussanak ide hozzánk a hírrel...

—De hiszen ez lehetetlen, mostanában egyszerűen nincs jó szél ahhoz, hogy...

—Mégis itt van! Talán a varázspálcáját használta hogy jó szelet kapjon! És nyilván amiatt, mert váratlanul akart támadni, nem akart időt hagyni nekünk a felkészülésre!

—Hm... igen, az lehet!

Nagy gondban voltak hőseink, hogy most mit tegyenek! Mert azt nem képtették, Gruma máris megindult ellenük a szárazföldön, hogy minél előbb elfoglalhassa a krível teli barlangot, s a tutu úrhajót is. Természetesen tudott ezek hollétéről, elmondták neki azok a matrózok akik egykor itt jártak, de aztán visszatértek Dorhába a visszaküldött harminc hajóval együtt. Lehet hogy némelyik közülük megint itt is van, és mutatja az utat a dorha katonáknak!

Launi tudta, hogy talán egyetlen órájuk sincs hátra amíg ideér az ellenség. És azellen nem sokra mennek fél tucat bazukával. Nyilván, megölhetnek velük akár néhány száz katonát is, de ha az ellenség ritka sorokban támad, nem lesz olyan rém nagy hatása e lövéseknek, az egyetlen reményük az lehet, ha a nagy dörrenéseket hallva az ellenség pánikba esik és visszavonul - ami azonban vagy megtörténik, vagy nem!

Launi nagyot sóhajtott.

—Nem tehetek mást, mint csodát! Mert itt már csak a csoda segíthet!

—Miről beszélsz? - kérdezte Kvaré.

—Erről. - azzal Launi előhúzta a varázspálcáját, majd így szólt:

—Most nyár van ugyan, még ha a vége felé is... de azt akarom, hogy legyen odakint olyan dermesztő fagy egy pillanat alatt, hogy még a jegesmedvéknek is iszonyú kényelmetlen legyen, legyen olyan hideg, amilyen a legkeményebb teleken se nagyon szokott előfordulni, legfeljebb évezredeként egyszer!

Kvaré gyanakodva pillantott a királynóra.

—Te hiszel efféle hókuszpókuszokban, Launi?!

—Inkább ballagj ki a bejárat elé, és ellenőrizd le, megtörtént-e a hirtelen időjárásváltozás!

Kvaré megtette, de iparkodott is vissza aztán iszonyú gyorsan...

—Hú, ez nagyon durva! Nem csodálkoznék ha volna odakint legalább mínusz nyolcvan fok! Hogy csináltad?!

Ezt mindenki más is tudni akarta, például Launi apja az egykori dorha király, meg Csipetke, meg Pucsakaci...

Launi elmesélte nekik mi a helyzet vele meg a szellemmel, miként tett tehát szert e korlátozott hatalmú varázspálcára... mindenki döbbenten hallgatta.

—Na de - szólt ekkor Kvaré - ez azt jelenti hogy Grumának is van ilyenje!

—Van hát, persze.

—Akkor ő alkalmazhat valami ellenvarázslatot.

—Biztos vagyok benne, hogy fog is.

—És nem biztos, hogy a te varázserőd tart ki tovább, és nem az övé.

—Persze hogy nem biztos, ettől félek én is, de mi mást tehetnék?

—Szerintem el kell hagynunk az űrhajót, és Vlúvő belsejébe vonulnunk. Az űrhajót bezárjuk, senki nem tudja majd kinyitni... legfeljebb varázslattal. De akkor se fog érteni semmit az itteni dolgokból az a Gruma. Vlúvő hatalmas földrész, lehetetlen hogy megtaláljon bennünket ha eléggé messzire megyünk. Ott aztán gyártunk sok bazukát, és egy alkalmas pillanatban majd visszetérünk és megütközünk vele!

—Menjünk! - sóhajtotta Launi.

Mire kiértek az űrhajó elé, kiderült hogy nincs is hideg! A fagyhullám csak pár percig tartott!

—Na tessék, igenis varázsolt valamit Gruma is - mormogta Launi apja - nem hagyta hogy megfagyjanak a katonái!

—Szerintem jó lesz ha sietünk! - mondta Kvaré. —Mert bár számosan vagyunk it, de végül úgyis legyőzne minket az ellenség, mert mérget vehetünk rá hogy Gruma nagy hadsereggel tart ide! Sőt, ha tényleg tud varázsolni, akkor gondolom nem riad vissza attól, hogy egyszerűen kilőjön egy villámot mifelénk, aztán akkor kész, vége, mind meghalunk... vagy legalábbis nagyon sokan! Szóval időt kell nyernünk, át kell gondolnunk mit tegyünk, akciótervet kell készíteni... tehát, Minni, most zárd be az űrhajó ajtaját, úgy, hogy...

Ám ahogy a lányra pillantott, benne akadt a mondat folytatása. Minni ugyanis felfelé nézett, az égre, az arca sápadt volt, s csak annyi tellett tőle hogy ezt nyöszörögje:

—Jaj nekem... mocskos szemetek, hát miért nem hagyjátok hogy úgy éljek ahogy akarok?!

Követve a lány pillantását, Kvaré azt látta, hogy odafent az égből - nem

pontosan felettük még, inkább a láthatár szélén, abban az irányban ahonnan az ellenséget várták - egy jókora űrhajó lebeg. Illetve nem annyira lebeg, inkább nagyönis feléjük közelít, még ha nem is túl gyorsan. És azalatt hogy „jókora”, azt kell érteni, hogy tényleg nem volt apró: meglehetősen a nagysága legkevesebb ötszáz méter, de talán a teljes kilométertől se állt távol az átmérője, ezt ebből a távolságból nehezen lehetett felmérni.

—Gondolod hogy ezek a tutuk, és érted jöttek?! - kiáltotta Groik.

—Az biztos hogy ez tutu űrhajó, de nem hiszem hogy volnának benne tutuk. Ez tulajdonképpen egy automatikusan működő tutu harcászati eszköz. Egy „űrdron”, mi így nevezzük. Emiatt is ilyen nagy, teli van pakolva fegyverekkel, és szörnyű vastag a páncélzata, gyakorlatilag sebezhetetlen bármiféle barbár fegyverrel szemben, amennyire mi tutuk tudjuk. És nem hiszem hogy értem küldték, de azt annál inkább hogy azért, mert tudni akarják, miért nem tért vissza az én űrhajóm. Nyilván meglepte őket a vissza nem térése, és el se tudják képzelni mi ennek az oka, arra biztos nem gondolnak hogy azért nem tért vissza mert kibeleztem az irányítópultot, ez a tutu gondolkodás szerint öngyilkos viselkedés, ezt fel se tételezik... így valami rém súlyos külső veszélyforrásra gyanakodhatnak, és tudni akarják mi az!

—De hogyhogy csak most ért ide?

—Mert biztos nem volt meg nekik a pontos koordináta, és egyszerűen elkezdtek átvizsgálni az összes szóba jöhető naprendszert a környéken. Menjünk is gyorsan innen! Az űrhajóról örökre lemondhatunk azt hiszem, nem élhetünk benne, ez a másik űrhajó, az űrdron biztos magával viszi majd hogy a tutuk kielemezzék a katasztrófa okait, de nem akarom hogy én is az elvitt holmik közt szerepeljek!

—Jó, menjünk, gyere szerelmem! - indult meg Groik, és a karját nyújtotta Minni felé.

Ebben a pillanatban azonban vakító villanás kápráztatta el őket. Valami fényes nyíl ami a látóhatárról indult villámként vágódott be az űrdron „hasába”, az aljába... az emiatt egyetlen másodperc alatt több kilométert emelkedett a magasba, a páncélzata fehérén kezdett izzani, majd ide-oda száguldozott, össze-vissza, iszonyatos sebességgel... végül eltűnt dél felé, a látóhatár mögött.

És ekkor aztán akkora villanást láttak, hogy a szemüket nemcsak be kellett csukni, de még a kezüket is elé kellett pakolni! És támadt olyan földrengés, hogy nemcsak leverte őket a lábukról, de miután elmúlt és feltápáskodtak, azt látták, hogy a dögnehez tutu űrhajó, a maga bőven több mint százezer tonnás súlyával szintén elmozdult az eredeti helyéről, több méternyit csúszva a talajon!

—Hú a mindenit... ez volt aztán a robbanás...

—Legalább nem kell félnünk az űrdrontól. - mondta Pucsakaci.

—Az igaz... de remélem nem volt radioaktív... - mormogta Gemmon pesszimistán.

—Szó sem lehet olyasmiről hogy radioaktivitás, mi tutuk réges-rég nem használunk olyan környezetszennyező energiaermelő módszert - nyugtatta meg őt a tutu lány - de azt nem tudom, ugyan mi történhetett, mi pusztíthatta el az űrdront?!

—Nyilván Gruma varázslata, aki azt hitte, hogy én varázsoltam azt a repülő harci eszközt, őellene! - válaszolta Launi enyhén mosolyogva.

—Na ha ez így volt, akkor ezzel hogy elpusztította az űrdront, kinyírta a saját hadseregét is, de még önmagát is! - vigyorgott Kvaré.

—A hadseregét egészen biztosan, de önmagát... azt nem merészném feltételezni! Abban azonban eléggé biztos vagyok, ha meg is menekült, nem lehet már sok erő

a varázspálcájában, ennek a félelmetes valaminek az elpusztítása szörnyű sok varázserőbe kerülhetett, pláne ha még önnön becses életét meg is akarta védeni... sőt, gondolom egyetlen szál hajó se maradhatott épen a robbanás után, szóval az is varázserőbe kerül majd neki, hogy visszatérjen gyorsan Dorhába...

A későbbi „helyszíni szemle” igazolni látszott Launi állítását. Egyetlen ellenséges katonát se találtak élve, bár igaz, holttestet se sokat - talán ha egy tucatot, nem többet. A többiek vélhetően szénné égtek sőt elpárologtak... Ugyanis több kilométer hosszan egyszerűen feketére perzselődött a talaj, és nem csak a felszín vékony rétege, de jó öt méter mélységig! Eltűnt az asztal is ami alatt régen Pucsakaci és társai laktak, és a szirtfok alatt a fókáknak se volt semmi nyoma, csak egy friss lávafolyás jelezte hogy ott minden megolvadt mintha vulkán tört volna ki. Hajóból se találtak egyetlenegy se, nemcsak épét, de roncsokat se, egyetlen szál horgony kivételével, ami ki tudja miként került el a pusztulást.

—Remélem megszabadultunk ettől a fickótól örökre! - mondta Hilli.

—Kétlem. - sóhajtotta Launi.

—Úgy értem, ha nem is halt meg, de nem tesz mégegy próbát a meghódításunkkal. Hiszen azt mondtad, nem sok varázsereje maradhatott.

—Tudom hogy így értetted. Ne feledd azonban, ő azt hiszi, az ürdrónt én varázsoltam. Tehát ő feltételezi, hogy nekem is kevés varázserőm maradt! Azaz úgy véli, az erőink most is közel kiegyenlítettek!

—Nos, ha így hiszi, rosszul hiszi, azaz nincs mitől félnünk, mert ha idejön, varázsolsz majd ellene valamit amivel ha nem is ölöd meg de legyőzöd, és biztos te győzöl, mert neked több varázserőd maradt!

—Remélem hogy így lesz. Mindazonáltal, erre azért ne vegyünk mérget, mert Gruma a maga módján rafinált, és előnye az is hogy semmiféle aljasságtól nem riad vissza... ezt ugye már be is bizonyította királyapánk elűzésével! Szóval jobb ha felkészülünk előre mindenre...

Ezt Kvaré, Pucsakaci, meg a többiek is így gondolták, a vlúvói őslakosokkal teljes egyetértésben, így a következő hónapokat azzal töltötték, hogy számtalan bazukát készítettek, és mindenfelé a félszigeten öröket állítottak a tengerpartra, hogy időben értesítést kaphassanak róla, ha valahol egy újabb flotta kötne ki.

És nyolc hónappal az első támadás után valóban hírt kaptak róla, hogy Vlúvőbe érkezett egy dorha hajó! Igen, érdekes módon csak egyetlenegy.

—Na az az egy meg ugyan mit akar itt... talán követségbe jött? - tűnődött Launi.

—Cseppet sem, nővérkém! - hangzott az ajtóból. S amikor Launi odanézett, Grumát látta ott állni. De valami nagyon vad és félelmetes öltözékben, gyakorlatilag mintha az egész testét mindenütt ébenfekete, de mégis valahogy csillogó páncél borítaná.

Launi gyorsan körbepillantott. Itt volt minden fontosabb barátja: Pucsakaci, Kvaré, Gemmon, Groik, Prig, Mjúa... de még saját édesapja, Pekra, az egykori dorha király is. Ám valami nagyon furcsa történhetett velük, mert úgy tűnt, megbénultak, semmit nem képesek mozogni, a fejük forgatását, pislogást, és talán a beszédet kivéve! Egyedül Hillire nem hatott ez a bénulás, mert a másik tündér most Launi mellé lépett.

—Mit csináltál velük?! - kérdezte Grumától.

—Velük? Egész Vlúvő minden lakosával, kicsikém! Azt varázsoltam, hogy mindenki aki csak él Vlúvő földjén, bénuljon meg úgy, hogy csak a fejét legyen

képes mozgatni! És ez a bénulás mindaddig tart, amíg csak azt akarom! Márpedig én ezt akarni fogom amíg csak élek, úgy bizony, mert azt akarom hogy megdögljete, mind, ti mocskos patkányzabálók, s lehetőleg kínos halálotok legyen, márpedig ha nem tudsz mozogni, akkor lassanként pusztulsz el, nagy kínok közepette, nem beszélve arról hogy az efféle béna alakokkal magam is azt csinállok amit akarok... tehát ne is reménykedj benne hogy bárki is a segítségedre siethetne, kizárt, mert mondom, a varázslatom elért mindenkit Vlúvön, mindenkire lesújtott!

—Úgy tűnik, rám mégse.

—Persze hogy nem, tündérekre nem hat. De ez mit se számít, ugyan mit is kezdhethnétek ti ketten ellenem, nem beszélve róla hogy még ha tudnál is ártani nekem, azt tiltja a tündérerkölc, igaz-e!

—Hát azért az se tilt ám mindent...

—Ezt vegyem fenyegetésnek?! - röhögött Gruma.

—Inkább azt mondd meg, miként csináltad ezt a nagy varázslást, mert őszintén meglep, hogy még maradt ennyi varázserőd! Mindenesetre, én most azonnal azt akarom hogy feloldódjon a bénító varázslatod! - húzta elő a maga varázspálcáját Launi.

Ám semmi se történt. Gruma megint röhögött.

—Ez nem fog menni, picinyem! Mit is képzelsz te, mindent alaposan kiterveltem jóelőre! Egyáltalán, nézd csak meg a varázspálcádat: már semmi ereje sincs! Semlegesítettem! Nem tudsz varázsolni, szóval kész, véged van!

—De hát a szellem azt mondta, nem vagyunk képesek ártani egymásnak a varázslatainkkal...

—A szellem, méghogy a szellem, eh, az az ostoba páraagyú korcs... Fantáziája talán annyi lehet mint a szarnak a seggében... természetesen nem a tőle kapott picsányi kis varázspálcával semlegesítettem a tiedének az erejét! Hanem az úgy volt, hogy miután legyőztem azt a repülő valamit amit küldtél engem, én egyedül menekültem meg az egész seregből... természetesen a varázslataimnak hála. De ez, meg a légi járműved legyőzése nagyon kimerítette, alig maradt valami kis ereje. El kellett gondolkodnom rajta, mi legyen a továbbiakban!

—Esetleg felhagyhattál volna az ellenségeskedéssel.

—Hülye vagy Launi, a dorha nép elvárta hogy meghódítsalak benneteket, ha nem teszem, pláne azután hogy az első hadseregből mindenki elpusztult, oda örökre a tekintélyem és elüldöznek a trónról! Szóval törtem a fejemet mitévő legyek... és oda lyukadtam ki, hogy kell szerezzek egy másik varázspálcát! És olyat ami már képes ártani neked! Sőt, lehetőleg nem is egy újabb varázseszközt kell szereznem!

De tudtam hogy a szellemtől hiába kérnék. Hanem én kitaláltam ám, honnét tehetek szert ilyesmikre! Mert - gondoltam - ha van néhány igazán nagy varázsló a világban, akkor ezekre biztos jellemző lehet, hogy a lakhelyük telis-teli van jobbnál jobb varázseszközökkel, akár százsámra is, de némelyikről megfeledkeztek, mert elkallódott, mondjuk, becsúszott egy ágy alá vagy akármi... s ezek jól jönnének nekem! S így a szellemtől kapott varázspálca utolsó erejét arra használtam, hogy magamhoz varázsoljak egy efféle „kallódó” varázspálcát, s olyat aminek kezeléséhez nem kell előzetes mágikus tanulmányokat végezni, mert anélkül is engedelmeskedik nekem... Íme! - és előre lökte kezét, benne egy nagy fekete varázspálcával. —S ennek az ereje messze több mint azé, amit a szellemtől kaptam! És varázsolttam vele magamnak más cuccokat is, mágikus könyveket, talizmánokat, köztük egy olyat is, ami alkalmas szellemek ellen... mert nem

akartam hogy a szellem közbeavatkozzék, és keresztülhúzza a számításaimat... azaz még abban se reménykedhetsz Launi, hogy majd a szellem megment téged! Mert nem képes rá!

—Miért, mit csináltál vele?

—Ezt, ni! - azzal Gruma a zsebébe nyúlt, s kiemelt onnan egy nagyjából fél liter térfogatú palackot, melyet letett egy közeli asztalra. —Bezártam ebbe a palackba! És ez még semmi, mert ezzel az előbb említett varázspálcámmal még kínozhatom is, ha akarom, mert ha egy bizonyos sugárzással „kezelem” a palackot, az nagyon fáj a szellemnek... És kínozzom is őt időnként ilyen módon! Előbb-utóbb meg fogja unni.

—Most elvesztettem a fonalat, nem értem, mire jó neked ha kínozod.

—Hát csak arra, hogy azt akarom, hogy hódoljon be, ismerjen el a gazdájának, s onnantól kezdve teljesítse minden kívánságomat! Ezt a varázslók így szokták a szellemekkel, ez világosan le van írva azokban a könyvekben amiket szereztem, legalábbis azokban amelyek a mágianak a szellemekkel foglalkozó részterületét is taglalják, világosan leírta ezt ott az a Kajjám nevű varázsló akitől e cuccokat szereztem...

—Úgy érted Kajjám a neve annak a varázslónak akitől elloptad a varázspálcát és a mágikus könyveket? - kérdezte Hilli.

—Úgy értem, igen, úgy, hogy az a neve, de amit tettem az nem lopás, mert már rég megfélemedezett e holmikról!

—Hát azért én legalábbis vitathatónak érzem e nézőpontodat.

—Kurvára nem érdekel, minek érzed vagy nem érzed.

—De azt akkor se értem, minek kínozni a szellemet. Tegyük fel megígér neked mindent, te kiengeded a palackból, azután bosszúból megöl téged...

—Látod emiatt győzhettem felettetek mert okosabb vagyok! Megvan annak a módja, ilyenkor miként lehet kiengedni a szellemet biztonságosan, ez is le van írva abban a könyvben!

—A Kajjám által írt könyvben.

—Igen, abban! És én megtanultam! És nézz csak ide, sőt hallgasd inkább, hogy nyivákol ha kissé megkínzom! - azzal a kezébe fogott varázspálcából vörös, lézerfény-szerű sugárzás irányult a palackra. Azonnal fel is hangzott tényleg valami borzalmas visítás a palackból.

Ekkor azonban megmozdult Hilli.

—Ezt nem hagyom! - és előrelépett.

—Bolond, nem tudod megakadályozni!

—De igen! - azzal a tündér előreugrott, Gruma már azt hitte meg akarja kapartani a palackot, de nem ez történt: Hilli csak megállt Gruma és az asztal közt, ellenben bekapcsolódott a fényruhája, s most őt érte a varázspálca sugárzása, nem a palackot, ám rá a sugárzás láthatóan nem hatott. —Tessék! Látod hogy meg tudom akadályozni! Nem hagyom hogy ártatlan lényeket kínozz, akkor sem, ha az nem ember hanem szellem!

—Te hülye, hogy is lenne a szellem ártatlan, elfeledted volna tán, hogy meg akarja enni a barátnődet, Launit?! Sőt minden bizonnyal téged is?!

—Teljesen mindegy, mert eddig nem tette meg, és ez a lényeg! De még ha el is fogadnám hogy valami nokból halált érdemel, akkor se tartanám megengedhetőnek, hogy az a halál kínhalál legyen!

—Jó, nekem mindegy, majd megkínzom később, miután végeztem veletek. Mert remélem nem melengettél magadban olyan nevetséges feltételezéseket, hogy

életben hagylak benneteket?! Csak amiatt nem végeztem veletek rögtön, hogy kiélvezem kissé a diadalomat fölöttetek, mondható hogy ez meg is történt, úghogy...

—Egyedül akarsz legyőzni kettőnket?

—Ugyan már! Hanem mindjárt hívom az embereimet, nincsenek sokan de ellenetek biztos elegenden lesznek, elfognak titeket, ekkor én kissé kiélvezem a bája-itokat, majd az embereimnek is megengedem ezt, amíg ők játszadoznak veletek én kigondolom milyen kínhalál lesz a sorsotok...

Ebben a pillanatban azonban óriási robbanás reszkettette meg a levegőt, és Gruma több métert repült előre. Amikor a füst eloszlott, kiderült hogy mindkét tündér vérzik itt-ott, nyilván a robbanás okozta szilánkoktól... az ajtóban pedig Csipetke állt, egy füstölgő bazukával a kezében.

—Elnézést, nem finomkodhattam, a helyzet súlyosnak látszott... - válaszolta.

—Hogyhogy te tudsz mozogni?!

—Hát mert ő azt varázsolta, hogy bénuljon meg mindenki aki csak él Vlúvő földjén. De én akkor épp nem Vlúvő földjén éltem, hanem a földben benne, mert nem a felszínen, hanem épp a krit rejtő barlangban voltam...

—Honnan tudod, mit parancsolt Gruma?!

—Honnan, honnan, hát onnan hogy itt hallgatóztam az ajtóban... De most ne kérdezősködj, hanem kötozzuk meg, mert úgy látom nem döglött meg, nagyon jó páncélja lehet...

—Késő! - hangzott Gruma szájából, és látták hogy megmozdul. —Most azonnal megdöglek benneteket! - azzal a férfi felült, s ide-oda nézelődött.

—Látod Hilli, látod Launi, nem kérdezősködnötök kellett volna, hanem azonnal rárontani! - Csipetke szavaiból jókora szemrehányás csendült.

—Azt hittem, meghalt, fel se tételeztem, hogy túlélhet egy bazukarobbanást!

—Pedig túléltem, és most jaj nektek! - fenyegetőzött Gruma, de még mindig nem támadott, hanem jobbra-balra nézelődött.

—Ezt keresed? - kérdezte tőle Csipetke, azzal előhúzta az eddig a háta mögé dugott bal karját, s íme, abban ott volt Gruma fekete varázspálcája!

—Ugyanis a robbanáskor egyenesen ide a lábam elé repült, csak fel kellett emelnem!

—Te rohadt kis korcs, add vissza ha azt akarod hogy könnyű halálod legyen!

—Azt teszem. Nem akarom megtartani magamnak. Nem vagyok tolvaj, nem tehetek ilyesmit! Tehát igenis visszaadom a gazdájának! - azzal Csipetke felemelte a varázspálcát, és így szólt:

—Azt akarom, hogy e varázspálca kerüljön vissza az eredeti, igazi tulajdonosához, Kajjámhoz, de úgy, hogy lehetetlen legyen észre ne vennie, kerüljön a varázspálca közvetlenül Kajjám orra elé, majdnem bökje ki a szemét!

A varázspálca eltűnt Csipetke kezéből.

—Te rohadék, ezt aztán tényleg megkeserülöd!

—Ha úgy lesz is, de vigasztalni fog a tudat hogy te már halott vagy, csak még nem tudsz róla. Amint Kajjám észreveszi a felbukkanó varázspálcát, azonnal érdeklődni kezd majd de hevesen ám, ki az aki az otthonában és a holmijaival varázsolgat... és biztos hogy pillanatok alatt kiderít mindent, és akkor te nagyon kis fiú leszel, úgy ám, hihíhí!

—Kétlem hogy ki tudná deríteni a hollétemet, de ha úgy lesz is, az rajtad már nem segít! - azzal Gruma hirtelen előrántotta a kardját, és oldalra csapott vele, Hilli irányába. A tündér felkiáltott, mert karjából ömleni kezdett a vér - nyil-

vánvaló volt, hogy harcképtelenné vált. De Gruma mást is csinált: előhúzott egy hajítócsillagot, s azt Csipetkére dobta. A hajítócsillag beleállt Csipetke combjába, s onnan is dőlni kezdett a vér. Csipetke a földre rogyott, s felkiáltott, majd elhallgatott, s inkább összeszorította a fogát, kirántotta a sebből a hajítócsillagot, majd visszadobta azt Grumára, az arcát célozva mert tudta hogy máshol védi a férfit a páncél, de nem találta el.

—Vesztettél! Mindenki veszített! Én vagyok a győztes! És most akkor véged! De csak lassan, kínosan, sokat szenvedve, mert sosem szabad elsietni! - és megindult Csipetke felé.

—Csakhogy én ezt nem hagyom! - ugrott előre Launi, s megállt Csipetke és Gruma közt.

—Eredj inkább és ápolgasd a másik tündért amíg teheted...

—Nem. Az egyetlen biztos módja a megmenekülésének - de mindenki más megmenekülésének is - az, ha leszámolok veled!

—Te?!

—Én. Muszáj leszek én megtenni, mert más láthatóan nem képes rá.

—Nem alkalmazhatsz erőszakot, az méltatlan egy tündérhez!

—Nem tudható, adott helyzetben milyen mértékű erőszak alkalmazása a megengedett egy tündérnek, és milyen mértékű nem. Egy biztos, én még nem voltam Tündérhonban, senki nem tanított nekem tündér-etikát. Az ösztöneim, az érzéseim viszont azt súgják, az lenne méltatlan egy tündérhez ha hagynám hogy ártatlanokat gyilkolj. Egyáltalán, a magam módján én is sztoikus vagyok, annak vallom magamat, tehát ha lehetőségem van változtatni egy helyzeten úgy, hogy az jobb legyen, akkor azt kötelességem megtenni. Nem tudom ez helyes-e a tündér-erkölcsök szerint, de sztoikus szempontok szerint biztos hogy helyes. Tehát megteszem amit tudok, a Jó ügy érdekében, azaz változtatok a helyzeten: nem hagyom hogy gyilkolj!

—Úgyse tudod megakadályozni! - és Gruma előhúzta a törkését.

—De, egészen biztos hogy meg tudom akadályozni. - azzal Launi hirtelen előre-hajolt, és mindkét kezével elkapta Gruma kést markoló csuklóját. —Ugyanis - folytatta - elfeledkezel arról, öcsikém, hogy erősebb vagyok nálad, hála a húsevésnek!

—A húsevés is méltatlan egy tündérhez.

—Lehet, de nekem már olyan mindegy - erősen valószínű hogy azért amit most teszek, az lesz a büntetésem hogy sosem jutok el Tündérhonba, nem fogadnak majd be az ottaniak! De esküszöm mindenre amire csak lehet, hogy még ezen az áron se vagyok hajlandó eltérni közbeavatkozás nélkül, hogy te bárkit is meggyilkolj! Akár Csipetkét, akár Hillit, akár sőt főleg azt a sok-sok ezer vlúvői embert, akiket bénaságra kárhoztattál!

—Én is sokat erősödtem az eltelt idő alatt, s különben is, hülyikém, engem páncél véd!

—Majd meglátjuk, mire megyek! - azzal Launi még erősebben szorította Gruma csuklóját, és igyekezett a férfi kezét benne a késsel felemelni.

Gruma látta hogy ez nem tréfaság, Launi komolyan gondolja a fizikai küzdelmet, s ő is beleadta minden erejét. Hamarosan már mindegyikükről patakokban folyt a veríték. Végül Gruma cselhez folyamodott, s kirúgta Launi lábait. De Launi még ekkor se engedte el Gruma karját, ellenben ő került alulra, ami nem volt előnyös helyzet, mert Gruma így a saját testsúlyát is beleadhatta a küzdelembe, nem kellett egyedül csak a karjai erejére hagyatkoznia. És a kés

lassan de biztosan Launi nyaka felé kezdett közeledni.

Am ekkor Gruma hirtelen felkiáltott, a kést is elengedte, s hátra hanyatlott. Kiderült hogy Csipetke belecsimpaszkodott a hajába, és hátrarántotta a fejét. S e pillanatot Launi nem hagyta kihasználatlanul: felemelte a kést, és teljes erőből belevágta Gruma torkába, közvetlenül a mellpáncél fölött, az ádámcsutka alá, s még meg is forgatta ott! Gruma torkából vöröslő sugárban tört elő a vér, alaposan arcon találva Launit is.

—Rosszul vagyok... - nyögte a tündér halálsápadtan - bár ez a vérmocsok miatt nem látszott rajta - azzal négykézlábra görnyedt, és hányni kezdett, épp akkor, amikor Gruma teste már nem mozdult többet.

S ebben a pillanatban mindenkiről elmúlt a bénaság. Többen is Launihoz szaladtak, hálálkodtak neki, mások elsősegélyben igyekeztek részesíteni Hillit és Csipetkét. Ugyanekkor viszont más is történt: kigyulladt Launi fényruhája...

—Ezt nem értem... épp most gyilkoltam... s emiatt válok igazi tünderré?! - motyogta a leány.

S ekkor megintcsak kiáltás hangzott az ajtóból, bár kiáltás helyett mondhatjuk akár azt is, hogy „harsány üdvözlés”:

—Mi a helyzet fiatalság, mi ez a nagy felfordulás itt?!

S amikor odakapták a fejüket, Pucsakaci így kiáltott fel:

—Kajjám! A „prófeta” az egyik Kukkolómból! Szóval egy varázslót tisztelhetek a személyedben!

—Pontosítsunk: nem „egy” varázslót, hanem a legislegnagyobb varázslót! - húzta ki magát Kajjám büszkén.

—Hát ha te vagy a legislegnagyobb varázsló, akkor igazán jöhettél volna előbb is, biztos kitelt volna a hatalmadból, de lám, elkéstél... - morogta Launi udvariatlanul.

—Minek jöttem volna előbb, semmiről se maradtam le!

—De igen, mert micsoda dolog is az, hogy én a tündér kell megöljem azt, aki téled lop! Szégyen reád hogy nem voltál képes te magad megbüntetni a téled tolvajkodót, s ezt én, egy gyöngé nő kellett megtegyem, pláne mert, mint már említettem, tündér vagyok, s biztos tudod hogy az ilyesmi mekkora lélektani gyötrelmek nekünk!

—De amint látom, a hasznodra vált, mert épp most lett fényruhád, úgy van-e?! Szóval cseppet se „késtem el”, hanem pont jókor jöttem, mert ha egyetlen perccel is korábban érkezem, akkor valóban én bántam volna el ezzel az alamuszi, sunyi kis tolvajjal, s nem adatott volna meg neked a lehetőség arra, hogy igazi, teljesértékű, a képességei teljében levő tünderré válj! Tehát ne is emlegess olyan mulatságos bugyutaságokat hogy elkéstem volna, ez lehetetlen mert én Kajjám vagyok, eképp hiba nélküli, Tökéletes, és így nem is lehet másképp, mint hogy én mindig, mindenhová időben érkezem, pontosan a lehető legjobbkor!

—Igen, de akkor is, ez... és különben se értem, miként lehetséges hogy épp akkor legyek tünderré amikor öltem...

—Hát tudod tündibündi, ez úgy van, hogy amióta világ a világ, a filozófusok, etikusok, meg mindenféle egyéb moralisták mind, mind iszonyúan óvakodtak attól, hogy nekiálljanak kielemezni azon helyzeteket, amikor két - esetenként kettőnél is több - kötelesség konfliktusba keveredik egymással! Ami jelen helyzetre vonatkoztatva azt jelenti, hogy neked ugye egyrészt kötelességed volt nem alkalmazni erőszakot, pláne nem gyilkolni; másrészt kötelességed volt mindent megtenned e kislány meg a többiek megvédelmezése érdekében! És e két

kötelességed konfliktusba keveredett egymással, mert bármelyiket is választod, azzal megszegend a másikat! Na és ilyen helyzetben az van, hogy bármennyire is nem tetszik egyes filozófusoknak, de igenis választani kell a két kötelesség közt, a fontosabbikat kell választani, mert igenis nem minden kötelességünk egyformán fontos! És te helyesen választottál, aztán kész, ennyi. Különben meg azt hogy helyesen választottál, pofonegyszerű belátni, mert elég ehhez hogy elgondolkodol azon, így egyetlen halál esett csak, ennek a Gruma nevű fickónak a halála, ha azonban őt életben hagyod, annak ára az hogy mind meghaltok, a vlúvói lakosokkal együtt, azaz sok-sok tízezer - talán több százezer - halál történik, na most értelmes ember ilyenkor nyilván azt kell válassza hogy csak egy halál történjék és ne ilyen sok! Helyesen döntöttél, és emiatt „beindult” a fényruhád is, pláne mert gondolom közben eszedbe jutott az is hogy ha ölsz akkor sosem lehetsz „igazi” tündér, de te ezt is kész voltál bevállalni mások érdekében, lemondta volna legfőbb vágyadról is csak hogy életet ments... és épp emiatt váltál igazi tündérré!

—Hát, nem merek vitatkozni veled...

—Ne is! Én mindent úgyis sokkal jobban tudok!

—És akkor most mi lesz?

—Kezdjük azzal, hogy eltüntettem ezt a hullát, így ni... - intett Kajjám, azzal Gruma teteme eltűnt, a vérfoltokkal együtt, azaz a padló megtisztult. —Most meggyógyítalak benneteket, így ni - intett Kajjám másodszor is, mire Hilli, Csipetke meg Launi összes sebesülése azonnal semmivé lett. —Most hazavarázsolom az imént hullává lett fickó társait, akikkel együtt érkezett ide, mert ne kellemetlenkedjenek itt nektek a továbbiakban, így ni... Most varázsolok magamnak egy kényelmes fotelt, beleülök, aztán meséljétek el nekem a részleteket hogy kik vagytok ti, mit kerestek itt, meg minden, mert nem volt időm tájékozódni a részletek felől, de érdekelne hogy az én régi ismerősöm és nagy tisztelőm, Pucsakaci, mit keres itt, ilyen távol az ő megszokott világától...

Hát elmondtak mindent Kajjámnak. A varázsló nagy érdeklődéssel hallgatta a történetüket.

—Nahát, nahát! Szóval eszerint kell legyen itt egy szellem is, abban a palackban... na, akkor kiengedem őt onnét... - azzal a keze nem is mozdult, csak pislantott egyet, de a fémpalack máris eltűnt. Megjelent ellenben a szellem, ugyanolyan alakban amiben Launi már látta őt egyszer. Kajjám összeráncolta a szemöldökét.

—Hé, szellemke, ne játszd nekem itt a nagyot, hogy merészség ilyen nagy, több méteres alakot felvenni a jelenlétemben, mi?! Viselkedj SOKKAL szerényebben ha engem látsz! Töporodj össze, ne légy nagyobb mint egy közönséges ember, sőt inkább kisebb is valamennyivel, mert különben megharagszom, de különben se méltó hozzád a nagyolás azután hogy ilyen balfasz voltál és hagytad hogy Gruma, akit még te ajándékoztál meg varázserővel, elkapjon téged!

—Hallom és engedelmeskedem! - válaszolta a szellem szemlesütve, azzal olyan kicsire zsugorodott össze, hogy másfél méteres is alig lett. És nem is vett fel félelmetes alakot, egy egyszerű fehér köntös borította csak a látszat-testét.

—Azt hiszem - mosolygott rá Launi - hogy ami az általad kihirdetett versenyt illeti, abban vitathatatlanul én nyertem Grumával szemben.

—Persze, persze, ez semennyire se lehet vitás, elvégre ő meghalt, te meg élsz, márpedig tényleg vita se lehet afelől hogy aki él, az okvetlenül „többre vitte” mint aki meghalt. Ráadásul még a halálát is te okoztad, szóval még azzal se lehetne érvelni hogy csak szerencséd volt.

—Örülök hogy így vélekedel. Tehát akkor kijelenthetjük hogy a saját magad által felállított szabályok alapján nem ehetsz meg engem, sem most, sem soha de soha, semmikor se, sőt, nem eheted meg Hillit se, hiszen megígérted neki hogy ugyanaz lesz a sorsa mint nekem?!

—Persze, még szép, ez teljesen világos, de különben se enném meg egyikőtöket se... sőt nemcsak titetket kettőtöket, de egyáltalán soha se fogok már tündéreket enni, mert izé... szóval, Hilli odaállt a palack elé hogy a testével védjen engem a kínzástól, és ez olyan izé volt... nem tudom rá a megfelelő szavakat de szóval mélyen érintett érzelmileg... én most nagyon hálás vagyok neki, komolyan szeretem őt azt hiszem, nemhogy meg nem enném őt de kész vagyok akár mértéktelen veszélyt is vállalni a megvédelmezése érdekében, de tágabb értelemben minden tündért szeretek mert biztos vagyok benne hogy ezt minden egyes tündér megcselekedte volna, legalábbis azok közül akiknek van már fényruhájuk! És emiatt iszonyatosan szégyenkezem amiért korábban oly sok tündérnek okoztam a halálát. De most mit tehetnék, igazad volt Launi amikor egyszer azt mondtad nekem, hogy buta vagyok, vagy valami ilyesmi...

—Én megmondhatom hogy mit tehetsz ha ezen változtatni akarsz! - mondta Kajjám. —Teendőd ugyanis egyszerű. Annyit kell csak tenned, hogy felkapod ezt a két tündért, és elviszed őket Tündérhonba! Biztos tudod hogy merre van, ne mondd hogy nem tudod, úgyse hinnék neked...

—Persze hogy tudom hol van, naná hogy tudom...

—Na tehát akkor elviszed őket oda, a tündérek közé, aztán kéred az ottani tündéreket hogy bocsássanak meg neked amiért korábban ártottál tündéreknél, de hát akkor te még buta voltál... és kéred őket hogy tanítsanak téged hogy okosodjál, tanítsanak téged szeretetre, arra hogy hogyan legyél jó meg más ilyesmik, szóval olyan dolgokra amiket a tündérek nagyra becsülnek... egészen biztos hogy megbocsátanak neked, ne kételkedj ebben, a tündérek már csak olyanok hogy náluk a megbocsátás könnyen megy ha valaki erre kéri őket, de meg a te eseted könnyű is, mondhatnám hogy már „szabványos”, mert elárulom neked, nem is te leszel az első szellem akivel a tündérek így megbarátkoztak! Tehát - és Kajjám Launihoz fordult - búcsúzz el a szüleidtől, mert teljesen valószínűtlen hogy valaha is még viszontlátod őket! Te a tündérek közé mész és hamarosan örökéletű leszel, de édesapád és édesanyád útja másfelé vezet.

—Menj csak lányom - mondta Launi királyapja - nehogy nekem sírni kezdj, és ne is gondolkodj olyasmin hogy nem mész a tündérek közé, te oda való vagy... igazság szerint sokkal inkább vagy oda való mint uralkodónak, bár azt továbbra is fenntartom hogy Grumánál valóban jobb uralkodó lettél volna. Ebben nagyot tévedtem, s emiatt ismételten bocsánatodat kérem! De, a legjobb akkor is az, ha mész a többi tündér közé. Mindenkinék a népe körében van a helye! És én se bánkódom, mert inkább nagy dicsőségnek tartom, hogy a lányomból tündér lett! - mondta az öreg király.

—Ez rendben is van, eszem ágában sincs lemondani arról, hogy a tündérek közé menjek, de azért mielőtt ez megtörténik, szeretném tudni mégis, mi lesz édesapám és édesanyám sorsa, ha meg nem sértelek a kíváncsiságommal, hatalmas varázsló!

Kajjám vállat vont.

—Ezt én nem tudom, és nem is akarom eldönteni, ez az emberek ügye... ezt ti kell megbeszéljétek egymás közt, én legfeljebb segíthetek benne, mármint, abban hogy amit szeretnétek az meg is valósuljon, ha magától nem menne könnyen!

—Hát az biztos hogy Dorhába nem mehetek vissza, a papok azonnal kicsinálnának. - sóhajtotta a király.

—De itt se maradhatsz Vlúvőben, mert itt se nagyon szeretnek téged, eddig is csak a jelenlétem akadályozta meg, hogy valami baj történjék. - mondta Launi.

—Ezt a kérdést megoldom én! - szólalt meg most Pucsakaci. —Azt ígértem ugyan hogy három évig tanítom a népedet, s ebből még hátravan talán két hónap, de amennyiben elengeded a hátralevő időt nekem - amit megtehetsz mert már úgylátom alaposan felfejlesztettük a tudásotokat - akkor én elrendezem az apukád sorsát! Anyukádét is! Ugyanis visszamegyek még ma vagy legkésőbb holnap az én világomba, és viszem magammal őket is. Majd szerepelnek valamelyik tévéműsoromban, kapnak érte sok pénzt, s egyáltalán, remekül érzik majd magukat, mert megismerik majd a világom sok-sok csodáját...

—Máris beleegyezem! - válaszolta a király.

—Én is! - mondta Jéni. —És nem szomorkodom hogy el kell válnom tőled kedves leányom, sokkal inkább örvendek, mert büszke vagyok rá hogy egy olyan leánynak adhattam életet akiből igazi tündér lett!

—Hát akkor én se mondok nemet - szabad vagy, Pucsakaci, visszatérhetsz amikor csak óhajtod! - intett a férfi felé előkelően Launi.

—Azt hiszem ezt tekinthetjük végszónak - nézett a szellemre Kajjám - azaz, arra gondolok, viheted a két tündért máris Tündérhonba! - és ez így is lett, mert a következő pillanatban Hilli is, Launi is és a szellem is eltűnt a többiek szeme elől.

—Mégvalamit el kell intéznünk. - mondta ekkor Kajjám. —Ez pedig az, hogy van ugye ez a kamerátok a fejeteken... már akin még ott van, mert többen is nem hordjátok már... na mindegy, a lényeg az, hogy nem engedhetem meg, hogy ha majd hazaértek, kiderüljön a felvételek alapján hogy van olyan hogy mágia. Eszembe sincs megengedni olyasmit, hogy a csiszik meg legyenek győzve a mágia lehetséges voltáról, és egész társadalmuk elkezdje kutatni annak titkait. Ti mondhattok bármit, úgyse hisznek majd a szóbeszédnek. Ám ki tudja, hátha a felvételek meggyőznék őket... szóval most egy varázslattal letöröltem minden olyan felvételt ami azután készült hogy Veggi leesett a hasadékba! Addig meghagytam, mert legyen bizonyíték rá hogy meghalt az ipse és hogy hogyan, mert ne vádolják meg Pucsakacit valami akármivel Veggi eltűnése miatt. Minden ami azután történt, az... szóval le lett törölve, na!

—Pedig milyen jó műsor lehetett volna belőle! - sóhajtotta Pucsakaci.

—Semmi baj apuci - szólt Csipetke - legalább az is mind le lett törölve amikor számos alkalommal cseppet se viselkedtél hőshöz illően, hanem inkább... szóval érted, na!

—Ez igaz... de így a te hősiességednek se maradt bizonyítéka!

—Önmagam értékét nem mások véleményében keresem. - vont vállat leánya.

—Aha, megint a sztoikus bölcsesség egy szilánkja.

—De ha egyszer ez így igaz! Különben is, akrmikor kész vagyok bemutatni hogy megeszem a nyers belsőségeket, nem kell ehhez filmfelvétel, bebizonyítom olyan egyszerűen hogy megcsinálom bárki szeme láttára aztán kész, ennyi!

—Pedig milyen jó is lett volna bemutatni, milyen bátran szálltál szembe Grumával... és nem is csak a bazukára gondolok, de később is, amikor már sebesült voltál, de mégis Launi segítségére siettél, és belekapaszkodtál a férfi hajába...

—Az is annak köszönhető hogy Kvaré tanítványa vagyok, mert figyeltem rá amikor azon elmélkedett, hogy a mindenféle filmekben a hülye hősnők nem tá-

madják tovább a nagy nehezen padlóra küldött gonosztevőt, hanem csak sikoltoznak, így annak van ereje magához térni... megfogadtam akkor, hogy adott helyzetben én nem így cselekszem majd! S lám, mekkora hasznomra vált - de mindenki másnak is! - hogy figyeltem Kvaré tanításaira!

—Igen, el kell ismernem, néha valóban nagyon okos dolgokat mond...

—Néha?! Kivétel nélkül mindig!

—Jó, jó, na, én is úgy értettem...

—Nem hiszem hogy úgy értetted.

—Mindegy, mert ez a vita se lesz rajta a felvételen! - vigyorodott el Pucsakaci.

—És én se. - sóhajtott fel Mékvaráni.

—De a szívemben örökre megmaradsz szerelmem!

10. fejezet: A hazatérés

Végülis nem tértek haza hőseink rögtön a Kajjám látogatását követő napon, hanem csak két nappal később. Ezalatt elbúcsúztak vlúvói ismerőseiktől, és mindegyikük alaposan felpakolta magát krível is - még Kvaré is szedett belőle egy csomót, azt mondta, ez remek, természetes világítóeszköz ami nagyon jól jön a vadonban mert soha ki nem fogy - bár sokkal többet szedett össze belőle ő is mint amire bármi nagyvonalú elképzelés szerint is szüksége lenne élete hátralevő részében. De azt mondta, ami neki nem kell, azt majd ajándékba adja arra érdeme-seknek.

Elbúcsúzott egymástól Pucsakaci és Mékvaráni is. Nehezen lehetett volna megmondani, melyiküknek fájt jobban a búcsúzkodás, mert mindketten sírtak.

—Visszajövök majd, ígérem... - ölelte át a nőt Pucsakaci.

—Én se kétlem hogy visszatérsz, de csak rövid időkre majd.

—Ki tudja... ne feledd, a sztoikus filozófia szerint nem érdemes aggódni a jövő miatt, mert az oly sok dolgon múlik, nem csak kizárólag rajtunk... egyáltalán, aki aggódik az abból indul ki, hogy a jövő csakis rossz lehet, pedig lehet akár jó is...

—Ugyan miként, hiszen a te viágod annyival sokkal jobb, nem is titkolod hogy vágyódol oda...

—Mindenképpen vissza kell ténnem, mert már oly soká voltam távol, márpedig utána kell járnom, mi van az üzleti érdekeltségeimmel... biztos is hogy halottnak hisznek, lesz majd hatalmas meglepetés...

Hát lett is hatalmas meglepetés, az biztos is! Pucsakaci úgy állította be a Kulcsot, hogy egyenesen a „főhadiszállásukra” érkezzenek, azaz a VTV tehát a „Vidám TV” székházába, a legnagyobb stúdió szomszédságába, egy ottani kis műsorszerkesztő irodába. Mert hátha valami produkció megy épp a stúdióban, nem illene megzavarni...

Ide érkeztek mind: Pucsakaci, Csipetke, Kvaré, Groik, Minni, Gemmon, Prig, Mjúa... Mékvaráni természetesen nem. Ellenben itt volt Pekra király, és felesége, Jéni is. Megérkeztüket egyelőre senki nem vette észre, mert a kis szobácska üres volt. Na de most Pucsakaci és társai kiléptek a folyosóra...

S ekkor következett be a meglepetés, mert a folyosó már cseppet se volt üres. De nemcsak a folyosón haladók számára volt meglepő Pucsakaci felbukkanása, hanem Pucsakaci is meglepődött azon amit látott, sőt ő talán még sokkal jobban

is!

Vele szemben ugyanis a folyosón két ember közeledett, egy férfi és egy nő, s mindkettőt ismerte is: a nő a saját felesége volt (eképp Csipetke édesanyja is), Xanda, a férfit pedig úgy hívták hogy Szumpá, és ő volt tulajdonképpen Pucsakaci helyettese, azaz ha Pucsakaci mást nem parancsolt, mindennek úgy kellett történnie, ahogy azt ő mondta - Pucsakaci valószínűnek tartotta, hogy amíg ő Pucsakaci távol volt e hosszú hónapok - sőt, majdnem három év - alatt, Szumpá irányította Pucsakaci médiabirodalmát. Ezzel nem is volt semmi baj, hiszen ez volt Szumpá dolga, sőt legfőbb kötelessége, az lett volna a baj ha nem így történik... Ami Pucsakacit megdöbbenette az nem az volt hogy belebotlott Szumpába, hanem egyrészt az, hogy a férfi és Xanda kézen fogva közlekednek a folyosón, másrészt, Xanda másik keze se üres, mert abban egy kisgyermek - valószínűleg kisfiú - kezét tartja, aki már láthatóan magabiztosan járt, azaz semmi esetre se lehetett fiatalabb mint legalábbis 14-15 hónapos, de sokkal inkább megvolt minimum másfél éves! És ez még semmi, mert Xanda derekának méretéből Pucsakaci úgy sejtette, érkezőben van egy másik gyermek is, ha nem is a napokban, de legfeljebb két-három hónapon belül!

—Hát te meg...! - kiáltotta döbbenten.

—De hiszen... hiszen... drágám, én... mindenki azt hitte hogy meghaltál... - hebegte a felesége.

—Nézd, én sokáig elvoltam, de amint látod ötletességem hozzá segített hogy ezt a kalandot is túléljem, mert én minden helyzetben feltalálom magamat! Még ha talán nem is a legelső pillanatban! És e kalandom nagy hasznomra vált, mert rendkívül sokat tanultam közben... többek közt olyasmiket is amik jellemem hasznára váltak. Emiatt bár sejtem hogy itt nálatok közben mi történt, a lényeget legalábbis, igyekszem úriember maradni amennyire a szituáció megengedi, és nemcsak nem öllek meg, nem verlek meg, de még kiabálni se akarok, semmiféle botrányt nem akarok csapni... de ennek a legminimálisabb előfeltétele, hogy azok után amit látom hogy tettél, soha többé ne szólíts úgy, hogy „drágám”! Mert ragaszkodjunk a tényekhez, mely tény ezesetben az, hogy neked már más a „drágád”, tudniillik ő, ugye? - mutatott a férfira.

—Bocs főnök, de nagyon sokáig elvoltál, tényleg mindenki azt hitte hogy meghaltál, nekem meg ugye kötelességem volt tovább vinni az üzletet, munkaköri kötelességem...

—Igen, de az üzlettel való törődés volt a munkaköri kötelességed, nem az hogy a feleséggel törödj... legalábbis nem ilyen *alaposan*!

—Igen, igen, de ugye a kedves feleséged is segített az üzleti ügyekben, úgy értem bizonyos dolgokhoz kellett az ő engedélye is, például amikor sok pénz kellett hogy megvásároljunk egy újabb...

—És közben egymásba bolondultatok. - vágta el Pucsakaci a magyarázkodás hosszas fonalát.

—Igazán megérthetnél, olyan magányos voltam nélküled! - védekezett Xanda.

—Megértem. Én aztán meg! - és Pucsakaci szinte igazi barátságos mosolyt villantott a nőre. —Nézd, e kalandom során hallottam egy bölcs tanítást, s ennek értelmében nem kezdek el most hisztizni, veszekedni, mert arra gondolok, ugyan miként cselekedtem volna hasonló helyzetben... ki tudja, lehet hogy ugyanígy! Az azonban biztos, hogy ezt a képtelen helyzetet azonnal rendezni kell! Azt remélem tudod, hogy ilyen esetben a törvény úgy rendelkezik, hogy igenis én vagyok az úgymond „igazi” férjed, függetlenül attól, hogy összeházasodtál-e már az új pá-

roddal törvényesen vagy nem. Akkor is én vagyok az igazi férjed, ha már láthatóan gyermeket is szültél tőle, sőt hamarosan fogsz is még újabbat...

—Mindigis szerettem volna új gyermeket, de te sosem engedted!

—Ne vitatkozz, semmi értelme! A lényeg hogy e pillanatban még hivatalosan én vagyok a férjed, de ez nekem nem felel meg, mert magától értetődő hogy eszem ágában sincs felnevelnem azokat a gyermekeket amikhez semmi közöm genetikailag, pláne ha a biológiai apjuk él is, aztán újra meg újra odapofátlankodna hogy holmi „apai jogokat” élvezzen, láthatást meg egyebeket... de ez nektek se felel meg, mert úgy tűnik nagyonis szeretitek egymást! Tehát el kell válnunk, s ennek mindenféle konzekvenciái lehetnek ugye, illetve biztos lesznek is, szóval a feltételes mód használata itt helytelen... tehát megismétlem, én nem óhajtok botrányt csapni, de e helyzetet nagyon sürgősen meg kell oldani, és ahhoz hogy békésen oldódjon meg, bele kell egyeznetek - elsősorban neked, asszony! - bizonyos feltételekbe amiket majd megszabok! És hogy minden abszolút törvényesen menjen és később vita se legyen arról hogy miben egyeztünk meg, most azonnal jöjjetek el velem együtt a csizí nagykövetségre! A társaim is elkísérnek bennünket! Ott mondom el ugyanis mindent, miképp képzelem ennek az ügynek az úriemberhez méltó megoldását!

—Hát a társaidnak meg ugyan mi köze lenne ehhez az üggyhöz!

—Azt bízd csak rám. Mellesleg, Csipetkének talán igenis van köze ehhez, mert mégiscsak a leányunk.

—De ez akkor se tartozik rá, és különben se kell aggódnod, majd gondoskodom róla is, elvégre ő is az én leányom...

—Na még csak az kéne, ilyesmiről ne is álmodj! Eszem ágában sincs Csipetkét nálad hagyni!

—A gyereknek az anyja mellett a helye, főleg ha leány!

—Talán ez így igaz általában, de Csipetke esetében biztos hogy nem.

—Miért nem?

—Mert én ezt mondom és kész! Nem kötöm az orrodra az indítékaimat! Különben se légy olyan biztos benne hogy az új párod szívesen bajlódna Csipetkével. Pláne miután picit is megismeri Csipetke jellemét. Légy te abban biztos, nektek is úgy a jó ha többé nem látjátok Csipetkét, mert egész vagyonomra lefogadom, Csipetke pillanatokon belül pokollá tenné az életeteket! De különben is, ez nem vitatéma. Ennek az ügynek mindenben úgy kell megoldást nyernie ahogy azt én akarom, érted, MINDENBEN, vitát nem tűrök, mert ha vitatkoztok, az nektek régen rossz lesz. Mert ne feledd el, törvény szerint most hogy visszatértem, minden az enyém megint, és ha bemorcosodok, simán elintézem hogy váláskor egyetlen huncut buznyákot se kapj!

—Kíváncsi vagyok én arra, hiszen a vagyon fele engem illet meg!

—Ó hogy te milyen naiv liba vagy, naívabb a tündéreknél is... kezdjük azzal, vizsgálni lehet ki mit hozott annak idején a házasságba. Te semmit, ugyebár... Aztán, amit szereztünk azóta az közös szerzemény az igaz, de ezzel nem sokra mérsz ha én mindent ami van, hirtelen átruházok egy frissen alapított alapítványra vagy részvénytársaságra, ahol én leszek az ügyvezető igazgató óriási fizetéssel, és élem belőle a világomat, te meg igaz hogy névleg magad is részvényes leszel, de semmire se mérsz vele mert a részvények többsége az én nevemen s pár barátom kezén lesz, és sosem fizetünk osztalékot, senkinek se semmit, hanem a hasznat mindig beleforgatjuk tőkenövelésbe meg ilyesféle huncutságokba... meg a saját fizetésünkre fordítjuk! Névleg ugyan óriási vagyonod lesz, de kizárólag csak

papíron! Egyetlen buznyákot se látsz belőle életed végéig ha úgy akarom! És igenis akarni fogom ha megharagítasz! Tehát fogd be a szádat édesem, és most tessék azonnal megszaporozni a lépteiteket, irány a csiszi nagykövetség... megígérem hogy igyekszem majd tisztességesen, sőt kifejezetten lovagiasan eljárni veletek szemben is, nem a kisemmizésem a célotok, de ellenkezést meg ne halljak! —Izé... Ez lehetséges, ez, amit mondott az alapítványról?! - kérdezte a nő sápadtan az új párjától.

—Naná hogy lehetséges, sőt, ez még nem is a legrosszabb amit megtehet ellenünk! - válaszolta vissza a férfi halkán, de Pucsakaci azért mégiscsak meghallotta, ám nem reagált rá.

—Pedig biztos vagyok benne, amíg távol voltál, te is megcsaltál engem! - próbálkozott a nő ismét.

—Ez igaz - ismerte el Pucsakaci őszintén - csak hogy a kettőnk helyzete mégis merőben különböző, s amiatt az, mert gondosan ügyeltem legalább arra, hogy abból a megcsalásból ne szülessék gyermek, pláne nem kettő, mint a te esetében! Szóval itt óriási minőségi különbség van ám kettőnk közt, tehát egy nyikkanást se halljak hanem gyerünk, indítsatok a csiszi nagykövetségre de azonnal ám! - majd hozzátette félhangosan, csak úgy önmagának mormogva: —Távol van a macska, cincognak az egerek...

A csiszi nagykövetségen meglepve vették tudomásul Pucsakaci visszatértét. Mindazonáltal jelentős örömmel töltötte el az ottani nagykövetnőt, hogy Pucsakaci „úriember módjára” akarja rendezni ezt a családi válságot, azaz nem úgy mint az a barbároknál szokás, ahol ilyenkor hangos veszekedés a minimum, de általában asszonyverés is következik, sőt néha gyilkosság is!

—Hát ugye az nem volna méltó a Csiszík Barbár Barátjához... - szerénykedett Pucsakaci.

—És mik az elképzeléseid e barbár szempontból súlyos válság megoldására?

—Elmondom. Mindenekelőtt, természetesen el akarok válni Xandától a barbár joghatóságok törvényei szerint. Ez nem lesz nehéz, szerintem már egyetlen hét alatt megoldható, ha és amennyiben közös megegyezéssel megy a dolog. Elméletileg úgy is sokkal tovább tartana, de nekem van a legjobb ügyvédi gárdám a bolygón, s majd elintézik hogy gyorsan menjen. Ehhez azonban kell a közös megegyezés, s épp azért vagyok most itt, hogy e megegyezés megszülessen! Tehát elválok, s ezután Xanda ha akar hozzámehet akihez csak akar. Természetesen szerepelnie kell a megegyezésünkben, hogy nekem semmi közöm e gyerekekhez akik a távollétem alatt születtek. Ami az új pasiját illeti, akár feleségül megy hozzá akár nem, de ki van rúgva a VTV-ből, még hozzá azonnaltól, nem mintha oly nagyon haragudnék rá, de muszáj hogy így tegyek, mert soha többé nem bízhatok meg benne. Ami a vagyon megosztását illeti, elméletileg a fele vagyon járna Xandának, de csak a készpénz felét kapja, és írásban kell nyilatkozzék róla hogy ennyivel beéri, és minden követeléséről lemond ami az ingatlanokat és ingóságokat illeti, azt természetesen megengedem neki hogy a személyes használati cuccait magával vigye, de még ma este el kell hagyja a házat a porontyaival együtt! Legfőképpen pedig semmi köze nem lehet a VTV-hez, azaz a médiabirodalomhoz, arról is nyilatkoznia kell tehát hogy lemond minden azt illető követeléséről!

—De hát...! - kezdte a nő. Pucsakaci felemelte az ujját.

—Mondtam már: meg ne halljak ellenkezést, mert akkor ennyit se kapsz! Em-

lékszel még hogy mit mondtam neked egy bizonyos jövőbeli alapítványról?!

—Ez akkor is igazságtalan!

—Szóval mégis ellenkezel. Jó, ha így akarod, máris elköszönök a nagykövetnőtől, megyünk haza, te kezdj el pereskedni, én pedig lépéseket teszek a...

—Te most zsarolsz engem!

—Nem. Ha zsarolni akarnálak, nem ajánlottam volna fel a készpénz felét! Gondolj bele, mennyi rengeteg millióról van szó, bárki nő boldog lenne vele, a fenekét a földhöz verné örömeiben ha csak a századrészét is megkapná! Annyi rengeteg pénzt kapsz, hogy egészen biztosan a bolygó száz leggazdagabb női közé kerülsz! Ha neked ennyi mégsem elég, akkor nem tudlak sajnálni, mert igazán nem a nincstelenségbe akarlak taszítani! Te egyszerűen kapzsi vagy, de azt nem tűröm! Én amiatt nem adok neked semmit a pénzen kívül, mert akkor félhetnék hogy állandóan beekotyogsz majd a VTV vezetésébe amit azonban magamnak akarok fenntartani, és egészen biztos hogy a csiszík is azt szeretné ha a válásunk után is zavartalanul működne az a műsorszóró, mert ez az ő érdekük is! De ha neked BÁRMI közöd is lenne hozzá ezek után, csak a vita menne állandóan, ráadásul feleslegesen, mert BŐVEN elég az a pénz is neked amit kapni fogsz! Na halljuk, egyelőre ezekbe beleegyezel?!

—Igen! - sóhajtotta a nő fancsali képpel.

—Akkor halld a továbbiakat: ami Csipetkét illeti, te írásban, törvényesen lemondasz minden anyai jogodról róla, de örökre és végérvényesen! Nyugodtan megleheted, sosem volt vele olyan igazán jó a kapcsolatod, legalábbis az utóbbi években - mármint az eltűnésünk előtti utolsó évekre gondolok - és azóta Csipetke csak nagyobb lett és még komiszabb! Nem beszélve róla hogy óriási hőstettet is végrehajtott, amitől biztos hogy alaposan a fejébe szállt a dicsőség. És olyan szokásokat vett fel amiket te semmi esetre se tudnál tolerálni, például nyers, véres húst eszik, meg szintén nyers belsőségeket. Szóval ő nem való hozzád. Te magad is elismerted mindig hogy te a kisebb gyermekek fölött szeretsz anyáskodni, emiatt Csipetke tényleg nem való hozzád.

—De ettől még felelősséget érzek iránta! Mi lesz vele? Te akarsz egyedül gondoskodni róla?

—Biztos képes lennék rá ha nagyon akarnám, de van erre egy sokkal előnyösebb megoldás is. Azaz, Csipetke, most teljesedhet a régi vágyad ha akarod: itt a csiszík előtt hozzájárulok hogy Kvaré legyen a nevelőapád - csiszí fogalmak szerint az „igazi” apukád - arra a maradék időre ami a nagykorúságodig hátra van! Amennyiben tehát ezt szeretnéd, csak mondd azt hogy ezt óhajtod, aztán ha Kvaré is jónak látja, ő rábólint, és kész, ennyi!

—Micsoda?! - sikoltotta Xanda. —Oda akarod adni a lányunkat ennek a csavargónak, az ő kényére-kedvére?!

—Akármilyen csavargó legyen is, de megmentette az életemet! Csipetke életét is! Másokét is! És Csipetke egyenesen imádja, majdhogynem isteníti, és tulajdonképpen jogosan, mert rengeteg minden hasznos dologra megtanította a lányunkat, úgy mellékesen amúgy még engem is, ha nem is olyan sok mindenre, de annyira azért igen, hogy most ennek köszönheted hogy ilyen nyugodt és úriember vagyok veled szemben! Sőt, egyenesen méltányos! Mert tőle tudom a sztoikus filozófia néhány alapelvét, köztük azt, hogy ha a dolgokon változtathatunk, akkor nem panaszkodni kell, nem nyavalyogni kell, nem sajnálkozni kell, a kétségbeesés se jó választás akkor, sőt a veszekedés és a szemrehányás is felesleges, hanem olyankor egyszerűen meg kell tenni ami tőlünk függ, annak érdekében

hogy a pocsék helyzet megjavuljon, vagy legalábbis a legjobbá váljon a lehetőségekhez képest! És most épp ezt teszem! Mindenki megkapja amit akar: te az új bikádat a vagyon felével vagy legalábbis a készpénz felével együtt, az új párod megkap téged, meg azt amit te tőlem fogsz kapni, én megkapom a vagyon fennmaradó részét, s azt hogy független leszek azaz megszabadulok tőled akiben soha többé nem tudnék megbízni; Csipetke pedig megkapja Kvarét, akit a tanítómestereként tisztel, az biztos hogy jobban tiszteli őt mint engem, az meg még annál is sokkal biztosabb hogy messze sokkal jobban mint téged!

—Kvaré, vállalnád hogy az apukám leszel? - kérdezte Csipetke mosolyogva.

—Hát, tudod hogy nem szívesen adom fel a függetlenségemet... de, figyelembe véve hogy mennyi sok kalandon mentünk keresztül együtt az utóbbi időkben, meg azt is figyelembe véve hogy mégiscsak te vagy az első tanítványom filozófia terén, méghozzá egy a legkifejezettebben ígéretes tanítvány, hatalmas östehetiséggel - nos, mindezt figyelembe véve tehát azt hiszem nem tehetek mást mint hogy megpróbálok méltó lenni a belém helyezett bizalomra, mert úgy érzem ha visszautasítanám, azzal valamiféle értelemben a kötelességemet szegném, ami elmentéses volna azzal a nézetemmel hogy egy sztoikus mindig erényes életet kell éljen, márpedig hogy is volna elképzelhető erényes élet úgy, hogy közben nem teljesítjük a kötelességeinket! Tehát igen, vállalom hogy az apukád leszek. Bár azt nem tudom, a barbár hatóságok szerint ezt miként lehetne elintézni, amikor semmiféle rokonod se vagyok.

—Azt bízd csak rám - nevetett Pucsakaci - sokszor mondtam már hogy nekem van a bolygón a legjobb ügyvédi gárdám! Csipetke anyja majd lemond minden Csipetkéhez fűződő jogáról, mert ha nem tesz így, esküszöm hogy egy buznyákot se kap! Nem beszélve róla hogy akkor elkészülhet Csipetke bosszújára is, én biztos hogy nem aludnék utána nyugodtan a helyében... emellé visszük magunkkal az igazolást amit a kedves nagykövetnő mindjárt kiállít, hogy csiszí szokás szerint máris Kvaré tekintendő Csipetke apjának! S mert mindenki azt akarja ezek szerint hogy így legyen, a barbár hatóságok se fognak piszkoskodni, és majd kiállítanak valamiféle papírt arról, hogy az ő fogalmuk szerint Kvaré örökbe fogadta Csipetkét. És kész, ennyi! És abból se lesz gond hogy de miből éljen meg azután Csipetke. Mert abból a vagyonból ami a válás után nálam marad, harminc százalékot azonnal letétbe helyezek majd itt a csiszí nagykövetségen Csipetke nevére. Méghozzá úgy, hogy ennek negyedét akármikor felveheti ha akarja. A másik negyedét 18 éves kora után. A harmadik negyedét 25 éves kora után, a többit pedig 35 éves kora után. Így nem fenyegeti őt a veszély, hogy valaki kihasználja, s mindent elveszít egyetlen pillanat alatt. De különben se kell majd szűkölködni, nyitok majd neki saját tévécsatornát, oktatja majd ott az embereket a képernyőről filozófiára, arra hogy hogyan legyenek boldogok, stb...

—Ő, egy gyermek?! - kételkedett Xanda.

—Ő, bizony! Fogalmad sincs róla, mennyit fejlődött észbelileg és gondolkodásilag, világnézetileg a lányom!

—Az én lányom is.

—Csak biológiaiilag, de jogilag nem, mert most mindjárt lemondasz róla.

—De mi lesz vele ezek után, hogy ez a csavargó neveli majd őt?!

—Majd az lesz - válaszolta Kvaré - hogy Csipetke pénzén veszünk egy nagy birtokot, amin van erdő is, mező is, tó is, valami bővizű folyó is, és ott élünk majd, tanítom őt túlélésre meg hasonlókra... az iskolát pedig megoldjuk úgy, hogy Csipetke magántanuló lesz. És kész, ennyi! Ami meg az iskola után lesz, majd

elválik, nem érdemes nagyon előretervezni a jövőbe, mert az nem csak tőlünk függ úgysem.

—De miért kéne neki magántanulónak lennie?! - értetlenkedett Xanda.

—Azért, asszonyom, mert Csipetke mégiscsak kimaradt az utóbbi három tanéből, azaz ha most visszamenne egy „szabályos” iskolába, azonnal kitenné magát a gúnynak hogy „túlkoros”, biztos mert ostoba, és más efféle rosszindulatú agyrémek! De amiatt is jó ha magántanuló lesz, mert azért e három évben mégiscsak tanult sokat, tudniillik természettudományokat a Minni nevű barátnőnkől aki nagyon okos, tehát olyasmiket tanult hogy matematika, fizika, kémia, biológia, csillagászat meg hasonló, ezekből szerintem Csipetke tud annyit, hogy akármikor könnyedén le is érettségizhetne belőlük! Csak az olyan tantárgyakból van lemaradása mint mondjuk az irodalom, történelem... esetleg még talán a helyesírás is. De ezeket már könnyű hozzátanulni a meglevő ismeretanyagához rövid idő alatt, szóval szerintem egyetlen év se kell neki és záróvizsgát tehet a teljes általános iskolai tananyagból, és így nemcsak bepótol mindent de még nyer is egy teljes évet, előbb kezdheti el a középiskolát... de szerintem azt is befejezi majd hamarabb mint az „átlagos” gyerekek!

—Na tehát akkor hallottál mindent, asszony - szólt Pucsakaci - most tehát megkérem a csiszíket, hogy valamelyik etu aki biztos figyelte a beszélgetésünket, foglalja mindezt össze és nyomtassa ki, aztán szépen mindegyikünk aláírja ahol kell, viszünk belőle pár példányt az ügyvédi gárdámnak és a barbár hatóságoknak is...

—Megfosztasz a gyermekemtől!

—Inkább kitömlék egy rakás pénzzel, amit ha pereskedni kezdesz tutira nem kapsz meg, tehát ne rinyálj tovább nekem! Na, úgy látom a csiszí etuk gyorsan dolgoznak, mert már jön is ki a papír a nyomtatóból, tehát ha jól látom itt kell aláírni, veselkedj neki, asszony, a kezéd járjon ne a szád...

* * *

Pucsakaci betartotta a szavát: már mindössze három héttel a hazatérése után visszatért Vlúvőbe! És legelső útja azonnal Mékvaránihoz vezetett. A nő hatalmas, boldog sikollyal üdvözölte.

—Jaj de örülök neki, hogy máris itt vagy! Meddig maradsz?!

—Semmi esetre se örökké, holott tudom hogy abban reménykedel. Igazság szerint egyetlen napig se akarok itt maradni, tényleg csak pár percre jöttem.

—Csak pár percre?!

—Igen, ugyanis amiatt vagyok itt, mert amikor oly gyorsan távoztam innen, akkor itt felejtettem valamit. Valami fontosat, s most azért jöttem. Tudod, el akarom vinni az én világomba.

—Ó... És mit felejtettél itt?

—Téged, bébi! Érted jöttem! Válaszolj gyorsan, leszel-e a feleségem az én világomban?! - kérdezte Pucsakaci, de a választ már nem hallotta, mert Mékvaráni egy szót se válaszolhatott, amiatt, mert Pucsakaci olyan gyorsan zárta le egy csókkal a nő ajkait.

Vége

2022.01.20,18:20:30 — 2023.07.11, 22:10:21

Tisztelt Olvasó, ha szeretnél többet megtudni a rendkívül egészséges carnivore diétáról, többet mint ami e könyvben le van írva, akkor ajánlom figyelmedbe a „Vegánia” című regényemet - amely a címe ellenére véletlenül se a vegánság dicséretéről szól, hanem épp ellenkezőleg! - s amely ingyen letölthető a MEK azaz a Magyar Elektronikus Könyvtár ezen oldaláról:

<https://mek.oszk.hu/22100/22116/>

Ha pedig a minimalizmusról szeretnél még sokkal több ismeretet szerezni, akkor azt a könyvemet ajánlom figyelmedbe, melynek címe: „A minimalista életvitel”, s amely szintén ingyen tölthető le a MEK-ből, erről az oldalról:

<https://mek.oszk.hu/23200/23257/>